

IPHÂN QUYẾT

TRƯƠNG BÌNH

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

vh

Mục lục

[Giới Thiệu](#)

[Lời Đáp Của Người Đảng Viên - Lời Tựa Tái Bản](#)

[Một Khúc Chiến Ca Vang Dội Trong Cuộc Chiến Chống Tham Nhũng - Lời](#)

[Nói Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương Kết

Trọn Đời Trọn Kiếp Viết Vì Bách Tính - Thay Lời Cuối

**Phụ Lục: Khắc Họa Sự Tồn Tại Sâu Sắc Trong Mỗi Quan Hệ Xã Hội - Bình
Thiên Trường Tiểu Thuyết "Phán Quyết"**

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Sau cuộc bạo loạn của công nhân Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, hiện trạng vấn đề tham ô tham nhũng của tầng lớp lãnh đạo công ty bị phơi bày, Thị trưởng Lý Cao Thành bắt đầu bí mật điều tra. Kết quả, ông đã phát hiện ra những bộ hạ thân tín của mình, những cấp trên thân thiết với mình, và cả người vợ hiền yêu quý của mình cũng đều có mối liên hệ dây mơ rễ má đến vụ án này. Phải làm sao đây? Giữa bách tính nhân dân và thân bằng cố hữu, ông buộc phải lựa chọn. Và cuối cùng, ông đã lựa chọn nhân dân, đồng thời nhân dân cũng đã lựa chọn ông.

Tác phẩm đã trực tiếp khắc họa lòng can đảm cũng như dũng khí của con người, đã quất mạnh một cách vô hình vào các phần tử tham nhũng, đã tiết lộ và bài xích một cách thẳng thắn các tệ nạn xã hội như: dùng tiền mua chức vụ, lấy công quỹ mại dâm, tham ô hối lộ, kéo bè kết cánh.... từ đó tái hiện chân thực cuộc đấu tranh nội tâm và sự lựa chọn đầy khó khăn đau khổ của nhân vật chính Lý Cao Thành, khơi gợi được sự đồng cảm sâu sắc.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Lời Đáp Của Người Đàng Viên - Lời Tựa Tái Bản

I

Cảm giác khi đọc Phán quyết của Trương Bình (đăng tải lần đầu trên Chim gõ kiến, kỳ 2, 3, 4 năm 1997) cũng giống như Lưới trời, Nước mắt cô nhi, cảm giác ấy dường như chỉ có thể dùng cụm từ "tuyên truyền giác ngộ" mới có thể hình dung chính xác được. Từ đầu chí cuối, những cơn sóng lòng của chúng ta cứ không ngừng cuộn trào, rung động bởi lực tấn công mạnh mẽ của tư tưởng câu chuyện.

Đọc Trương Bình, cảm giác này dường như không sai. Nhớ đến một câu nói trong tác phẩm Luận phong cách của nhà văn già Tôn Lê: "Mảnh đất của phong cách là cuộc sống, tư tưởng tiến bộ của nhà văn, là những giọt sương mà nó hút lấy. Nếu cuộc sống và tư tưởng của nhà văn phong phú dồi dào, mang tính chiến đấu, tích cực vì nhân sinh, thì tác phẩm của anh ta sẽ giống như cây mọc ở nơi thâm sơn đại trạch, phong cách tất nhiên kỳ vĩ. Nếu không, dù có dày công tô son điểm phấn, thì tác phẩm của anh ta cũng chẳng khác gì một chậu cảnh để trang trí trong phòng điều hòa. Lớn lên trong mưa tuôn gió bão mới là "én biển", lớn lên trong mái hiên nhà chỉ là "chích chòe". Âm thanh của chúng hoàn toàn khác nhau." Câu nói này rất hay, vì vậy không thể quên được.

Tôi nghiệm ra rằng: Thứ nhất, nhiều năm lại đây không có nhiều người nói về "phong cách" như vậy. Sự nhấn mạnh việc tu dưỡng cá nhân, đặc trưng tính cách, tính kế thừa nghệ thuật, đam mê sở thích, việc nắm bắt ngôn ngữ nghệ thuật và thói quen kỹ năng nghệ thuật của nhà văn đều là cần thiết, nhưng thoát ly khỏi một số phương diện quan trọng như thế giới

quan, nhân sinh quan và giá trị quan, tư tưởng tình cảm, kinh nghiệm sống, phạm vi lấy đề tài của nhà văn để nói về "phong cách", tôi cho rằng có gì đó không xứng tầm, bởi điều cốt lõi của phong cách nằm ở nhân cách và tâm linh của nhà văn, còn việc bộc lộ nhân cách hay phản chiếu tâm linh là điều mà kỹ xảo hay thủ pháp đương nhiên cũng không thể tạo ra được, vì vậy, thực chất cốt lõi của phong cách, đầu tiên vẫn là thứ không thể tách rời khỏi nội dung tư tưởng của tác phẩm, cũng chính là "mảnh đất", là "giọt sương" mà hoa màu không thể tách rời, theo cách nói của Tôn Lê.

Thứ hai, chúng ta đương nhiên phải phản đối "Thuyết quyết định đề tài", nhưng không thể vì thế mà bước đến một thái cực khác – "Thuyết đề tài không khác biệt". Đề tài tất nhiên đến từ cuộc sống, hơn nữa có thể nói "cuộc sống có ở mọi nơi", thế nhưng cuộc sống không hề giống nhau, có cuộc sống huy hoàng tráng lệ, có cuộc sống tăm tối vụn vặt, có cuộc sống thâm sâu, có cuộc sống bề nổi. Đó là sự khác biệt giữa "cây mọc ở nơi thâm sơn đại thạch" và "chậu cảnh để trang trí trong phòng điều hòa" mà Tôn Lê nói đến; chính là sự khác biệt giữa "én biển" và "chích chòe". Ở đây, chúng ta vô tình hạ thấp giá trị của "chậu cảnh" và "chích chòe", vì văn nghệ phải đa dạng hóa mới có thể tạo nên muôn hình vạn trạng. Toàn cảnh muôn hoa khoe sắc cho thấy sự phồn vinh về mặt ý nghĩa. Vì vậy, vẻ đẹp tinh tế của "chậu cảnh" và sự linh động của "chích chòe" cũng là thứ cần thiết trong nhu cầu thẩm mỹ của con người, chúng ta không chỉ cần đến sự tồn tại của chúng, mà còn phải nuôi dưỡng chúng, nhưng dù thế nào thì chúng cũng không thể thay thế được "cây mọc nơi thâm sơn đại thạch" và "én biển" bay lượn trên biển rộng, bởi đối tượng sau ấy còn có thể phản ánh cả tinh thần thời đại vĩ đại của chúng ta, có thể đại diện cho cả hình ảnh dân tộc phấn đấu của chúng ta, có thể thể hiện chân thực bản chất xã hội của chúng ta. Tóm lại, chúng có thể thể hiện giai điệu vươn cao của đất nước ta. Một tác phẩm phản ánh thành công những sự việc lớn, thì ý nghĩa giáo dục, ý nghĩa nhận thức, thậm chí là công năng thẩm mỹ của nó sẽ lớn hơn nhiều, sâu sắc hơn nhiều so với những tác phẩm thành công trong việc khắc họa những sự việc nhỏ bé, đây là điều không thể nghi ngờ, bởi nó không đối

thay theo ý chí chủ quan của con người, bởi xã hội phát triển tiến lên luôn được thực hiện bởi một quá trình vĩ đại, đó là quá trình biến đổi thế giới cũ và sáng tạo thế giới mới. Trong quá trình này, thế giới hiện thực luôn phát triển trong sự giao thoa giữa việc vạn vật mới được sinh ra và vạn vật cũ bị mất đi, cũng chỉ trong quá trình phát triển này mới có thể nhìn ra cái nào có tiền đồ, cái nào không có lối thoát, cái nào hướng về ánh sáng, cái nào hướng về đêm đen, cái nào có xu hướng tăng lên, cái nào biến thành tàn lụi. Vậy, các nhà văn của chúng ta phải tự dựa vào đó mà đi khu biệt và cân bằng độ nặng nhẹ của đề tài, đồng thời lựa chọn những sự việc chiếm vị trí quan trọng trong quá trình thay đổi và sáng tạo này để làm đề tài văn học. Tương tự, tại đây tôi cũng đã vô tình đi ngợi ca cho "thuyết đề tài duy trọng đại", bởi sự khác biệt trong trải nghiệm tình cảm cuộc sống và trải nghiệm của cuộc đời cùng sự rèn luyện tu dưỡng và xu hướng thẩm mỹ, suy cho cùng không phải ai cũng đều có thể lựa chọn và chèo lái được các loại đề tài quan trọng.

Thế nhưng, văn học không phản ánh hiện thực một cách bị động, ngày nay, khi sáng tác văn học ngày càng hướng đến "tư nhân hóa", "nhỏ bé" và "yếu đuối", lại càng thiếu đi sự "to lớn", "sâu xa" và "cứng cáp" trong nội hàm xã hội, chúng ta đề xướng và kêu gọi sự nổi bật và hùng tráng của "giai điệu chính", e rằng không phải là thừa. Thực ra, nền văn luận cổ đại Trung Quốc sớm đã nói đến "tương truyền thiên cổ" và "đương thời bất hủ". Nếu chúng ta không thể lưu lại cho đời sau tác phẩm lưu truyền thiên cổ phản ánh thời đại cải cách vĩ đại của chúng ta hôm nay, há chẳng phải sẽ rất xấu hổ vì không hoàn thành sứ mạng và trách nhiệm mà thời đại giao cho chúng ta? Há chẳng phải sẽ xấu hổ với người sáng tạo ra phần lịch sử huy hoàng này?

Về phương diện ý nghĩa này, có thể nói Trương Bình là một nhà văn rất giàu cá tính, ông luôn đi sâu vào chốn sâu thẳm nhất của cuộc cải cách, đi sâu vào trong bản chất cuộc sống một cách thực sự, từ đó có được xúc cảm và linh cảm, có được tư liệu sống và dưỡng chất sáng tác, trong ý thức

chủ thể của mình, ông lấy "đại ngã" làm đòn bẩy. Vì vậy, ông luôn lấy những đề tài giàu ý nghĩa xã hội nhất, những xung đột mâu thuẫn xã hội lớn nhất, sắc nhọn nhất, bản chất nhất làm đặc trưng quan trọng và nội dung quan trọng trong việc tạo dựng cá tính. Bất luận là Lưới trời, Nước mắt cô nhi, hay Phán quyết, tất cả đều là những vấn đề nóng hổi về mâu thuẫn xã hội đương đại, đều là những vấn đề quan trọng mang tính căn bản liên quan đến vận mệnh và tiền đồ của tổ quốc. Ông chưa từng lưu luyến vòng tròn nhỏ của cuộc sống cá nhân, vì thế, ông cũng chưa từng cảm thấy thiếu thốn đề tài. Tiêu chuẩn lựa chọn đề tài của ông luôn được quyết định bằng giá trị xã hội của văn học, bằng việc đề tài này có thể thể hiện và khắc họa chân thực bản chất xã hội hay không, bằng việc đề tài này có thể kêu gọi sự đồng cảm của mọi người hay không. Ví dụ: Phán quyết chọn đề tài tham nhũng và cuộc chiến ác liệt chống tham nhũng trong cuộc sống hiện thực, to lớn, sắc nhọn; chọn đề tài khó khăn của các doanh nghiệp vừa và lớn trong cuộc sống hiện thực, to lớn, sắc nhọn. Không chỉ vậy, cuối cùng nó còn kết nối cả hai lại, cái trước chính là nguyên nhân tạo nên cái sau, chính là đề tài xuyên suốt câu chuyện! Mỗi tác phẩm của Trương Bình vì to lớn, vì sắc nhọn nên đều không tránh khỏi tranh luận, tuy nhiên, chính sự chân thực chuẩn xác của nó, chính sự tấn công về tư tưởng tuyên truyền giác ngộ tinh tế của nó, đã tạo nên sự cộng hưởng mạnh mẽ trong xã hội, được số đông độc giả đón nhận và yêu mến.

Trong những tác phẩm của Trương Bình mà bản thân từng đọc qua, tôi nhận thấy, ông chưa từng lấy một hiện tượng ngẫu nhiên nào để làm đề tài viết truyện, ông hiểu sâu sắc rằng những hiện tượng ngẫu nhiên đó chỉ là những vật ký sinh không đủ sức nặng trên đường ray phát triển của xã hội, nó không chứa đựng ý nghĩa hiện thực xã hội to lớn.

Đây là thước đo của Trương Bình đối với việc chọn đề tài, kiểu lựa chọn này lại hoàn toàn xuất phát từ quan niệm giá trị văn học của ông đối với cảm giác trách nhiệm thần thánh và ý nghĩa xã hội của một nhà văn.

Tất nhiên, vấn đề nói đến đây vẫn chỉ là phiến diện, bởi đề tài có to lớn đến đâu, nếu không thể sáng tạo ra sinh mệnh của nó, cũng sẽ trở nên vô giá trị. Một mặt, văn học là sự phản ánh quá trình trải nghiệm sáng tạo cuộc sống xã hội; mặt khác, xã hội phải được nhào nặn ra từ ảnh hưởng bởi tính sáng tạo của văn học, tức là, xã hội cung cấp tư liệu cho văn học, còn văn học cung cấp quy phạm cho xã hội. Chuyển hóa tư liệu thành quy phạm là hoạt động sáng tạo của nhà văn. Trong đó bao gồm: mọi ý nghĩa về mặt nội dung của đề tài. Nếu không có những thứ thuộc về yêu cầu chủ quan để trở thành chính bản thân nhà văn, nếu không trải qua sự ập ủ về tình cảm và sự nuôi dưỡng máu thịt của chính nhà văn, thì tuyệt nhiên không thể kết thành quả ngọt sáng tạo nghệ thuật. Ví dụ, hai vấn đề hiện thực lớn phản ánh trong Phán quyết là tham ô và cuộc đấu tranh sắc bén chống tham ô với việc các doanh nghiệp lớn đứng trên bờ vực phá sản do tham ô gây nên, không chỉ đi vào thế giới cảm xúc của Trương Bình, mà còn trải qua cả suy nghĩ và lý giải của ông, khiến chân lý lịch sử và ý nguyện nhân dân biến thành yêu cầu máu thịt của chính nhà văn, thế nên vấn đề hiện thực mà tác phẩm phản ánh mới có thể phát ra lực tấn công tư tưởng to lớn, mới có thể thổi bùng lên nhiệt huyết và ánh sáng của nghệ thuật. Trương Bình đã làm được điều mà Lỗ Tấn yêu cầu: nghiêm khắc trong chọn đề tài, sâu sắc trong việc khai thác. Tức là, thành công của tác phẩm, nhìn từ góc độ lựa chọn đề tài, then chốt nằm trong việc tác giả lựa chọn đề tài như thế nào, tức là đầu tiên phải nghiên cứu nhận thức đề tài một cách chính xác và sâu sắc. Và sở dĩ Trương Bình làm được đủ chính xác, đủ sâu sắc là vì khi xử lý đề tài ông luôn tin tưởng vào một tiêu chuẩn thị phi rằng: "Đội ngũ chúng ta hoàn toàn làm việc vì giải phóng nhân dân, vì lợi ích của nhân dân." Đây là cán cân trong lòng bách tính.

Mức độ khai phá đề tài của Trương Bình đối với Phán quyết đã cấu thành nên nền tảng nội hàm tư tưởng của tác phẩm, cũng cấu thành nên nền tảng sáng tạo hình tượng của tác phẩm. Đây là điểm chúng tôi chú trọng nhắc đến dưới đây.

II

Sự thành công của Phán quyết chủ yếu là thành công trong việc xây dựng nhân vật, đặc biệt là sự thành công trong việc khắc họa tính cách nhân vật trung tâm - Thị trưởng Lý Cao Thành. Vì đặc trưng của văn học tái hiện cuộc sống là lấy nhân vật làm trung tâm, chỉ có miêu tả thành công tính cách và số mệnh của nhân vật, mới có thể thể hiện nên bức tranh của cuộc sống, mới có thể bộc lộ sâu sắc bản chất chân thực của cuộc sống xã hội. Nhân vật trong tiểu thuyết luôn là sự kết hợp giữa nhân vật tồn tại trong cuộc sống khách quan và tưởng tượng chủ quan của tác giả; cho dù là mô tả nhân vật người thật việc thật, "chứ không phải là nhân vật cóp nhặt tổng hợp rồi xây dựng nên, tôi cho rằng quan trọng nhất vẫn là sự quen thuộc thật sự đối với nhân vật, phải coi nhân vật như bạn thân nhất của mình, thậm chí coi nhân vật như chính bản thân nhà văn. Nếu không, Trương Bình làm sao có thể có được sự nhạy cảm đặc biệt như vậy đối với Lý Cao Thành – ông có thể nhìn thấu tận sâu tâm hồn nhân vật Lý Cao Thành, lý tưởng, tâm niệm của ông ấy, nội tâm, cảm xúc, vui buồn của ông ấy, giấc mơ của ông ấy! Tóm lại, chỉ có những nhà văn trung thực với linh hồn mình, mới có thể thổi linh hồn vào cho những nhân vật dưới ngòi bút của chính mình. Nhân vật trung tâm trong câu chuyện - Lý Cao Thành mang, ý nghĩa điển hình cao, nó thể hiện năng lực tư tưởng sâu sắc của nhà văn Trương Bình".

Người của Đảng làm quan ra sao, trình độ chấp chính của Đảng thế nào - đó chính là hình tượng của Đảng Cộng sản, hình tượng của giai cấp vô sản. Lý Cao Thành là một quan thanh liêm của Đảng Cộng sản, ông ta chưa từng thấy hổ thẹn trong suốt mấy chục năm làm quan của mình. Tác giả chỉ là nhân tiện báo cáo đôi nét về sự từng trải và chính tích của Lý Cao Thành. Là một thiên truyện dài, có thể vẫn thiếu những chi tiết và tình tiết có sức nghệ thuật và sức truyền cảm, nhưng việc khắc họa một hình tượng con người Đảng Cộng sản có lý tưởng, có hoài bão, công việc luôn đặt lên hàng đầu, trong lòng luôn có nhân dân, luôn vì nhân dân làm việc, luôn cự

tuyệt với tham ô như Lý Cao Thành, thì vẫn khiến người ta cảm thấy vô cùng xúc động, và vẫn mang tính điển hình rất cao.

Lý Cao Thành xuất thân từ tầng lớp cơ bản. Ông là lứa học sinh tốt nghiệp trung học chuyên nghiệp trường Dệt may đầu tiên, được phân bổ đến doanh nghiệp dệt may cỡ lớn, làm kỹ thuật viên gần mười năm, rồi đảm nhiệm các chức vụ phó chủ nhiệm phân xưởng, chủ nhiệm phân xưởng, kỹ sư trưởng và phó xưởng trưởng trong tám năm, tiếp đến được điều tới Nhà máy Dệt may Trung Dương đảm nhiệm chức Bí thư đảng ủy kiêm xưởng trưởng, trở thành cán bộ Nhà nước trẻ nhất tỉnh khi đó, trong thời gian ông làm việc, nhà máy Trung Dương đã từng trải qua thời kì dài huy hoàng, cán bộ đoàn kết, đội ngũ chỉnh tề, cùng nhau san sẻ hoạn nạn, thấu hiểu lẫn nhau. Lý Cao Thành liêm khiết, có nguyên tắc, nên công ty luôn đi đầu trong các doanh nghiệp vừa và lớn của tỉnh, đặt ra quy định thành viên lãnh đạo không đi xe ô tô đi làm. Mỗi ngày ông đạp xe cả đi cả về trên quãng đường bốn mươi dặm, ngày nào cũng đúng giờ bất kể mưa gió. Công nhân trong nhà máy, kể cả công nhân các nhà máy khác, không ai không cảm động vì điều này. Sau này ông được thăng chức phó Thị trưởng, rồi Thị trưởng, trong thời gian gần mười năm này, Lý Cao Thành gần như cống hiến toàn bộ cho thành phố. Ở bất cứ hoàn cảnh khó khăn gian khổ nào, ông chưa bao giờ lùi bước, càng không hề sợ hãi. Trong mấy năm được giao quản lý công nghiệp, ông đã mạnh tay giương cao ngọn cờ thu hút vốn đầu tư từ bên ngoài, cải cách sâu sắc, giúp cho hơn hai mươi doanh nghiệp Nhà nước vừa và lớn vốn vẫn đang do dự, đang bị trói chân bồng nhẹ nhàng xung trận, mạnh bạo khai phá, từ đó tạo nên một làn sóng chấn động mạnh mẽ và phản hồi mãnh liệt trong xã hội. Đôi tay Lý Cao Thành đã ghi dấu trên rất nhiều công trình kiến thiết lớn khiến người ta khó quên: Xây dựng đường vành đai hai và vành đai ba; mở rộng đường trung tâm thành phố; khởi công sáu cây cầu trên cao trong thành phố; xây dựng đường cao tốc qua biên giới kéo dài 50 km – tài năng tổ chức và sức mạnh chỉ huy của ông, sự vô tư không khiếm sợ, tấm lòng ngay thẳng của ông khắp nơi ai ai cũng đều biết, ông có tiếng nói rất lớn trong nhân dân. Vì

vậy, khi ông ngã bệnh đã có hàng nghìn người tụ tập trước cổng bệnh viện ngóng trông. Nhân dân của chúng ta chưa từng quên người đã làm điều tốt cho họ!

Tất cả mọi đặc điểm trên đều được nói rõ và trần thuật tỉ mỉ đan xen trong toàn câu chuyện, đối với một nhân vật trung tâm như Lý Cao Thành, không phải câu chuyện của ông là trọng tâm, mà là ông xuất hiện trong bối cảnh đấu tranh chống hủ bại hiện tại, là người đã đưa ra điểm xuất phát cho lựa chọn cuối cùng trong cuộc đấu tranh, cũng là cơ sở để phát triển tính cách con người ông. Vì vậy, dù không phải trọng tâm, nhưng đối với tính hoàn chỉnh của việc khắc họa hình tượng Lý Cao Thành mà nói, đó lại là điều dứt khoát không thể thiếu, vì không có nó làm bước đệm, sự lựa chọn cuối cùng của Lý Cao Thành và thắng lợi trong cuộc đấu tranh chống hủ bại sẽ thiếu đi sức thuyết phục.

Trong cuộc chiến lớn chống hủ bại mà Lý Cao Thành chưa từng trải qua này, ông phải chiến thắng vợ mình là Ngô Ái Trân, chiến thắng cả hậu đãi của vợ mình, cũng chính là người từng đề bạt ông làm Thị trưởng - phó bí thư thường vụ tỉnh ủy Nghiêm Trận và tập thể hủ bại Ban lãnh đạo Trung Dương. Cùng lúc này, ông còn phải chiến đấu với một cuộc cách mạng bùng nổ trong chính nội tâm mình, và cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, ông đã lựa chọn, đã chiến thắng chính mình. Tuy nhiên, tác giả đã gửi gắm tình cảm và quan niệm, nguyện vọng và lý tưởng của mình vào trong con người Lý Cao Thành, nhưng khi nhào nặn nhân vật này, Trương Bình lại không đi từ quan niệm, mà mọi thứ đều xuất phát từ thực tế cuộc sống, khắc họa những mâu thuẫn trong tính cách tư tưởng của Lý Cao Thành theo bản chất logic cuộc sống. Tác phẩm mô tả chân thực tình cảm ấm áp của Lý Cao Thành đối với vợ, với con, với gia đình; mô tả một Lý Cao Thành rất mực nghe lời Nghiêm Trận, luôn nghĩ rằng Nghiêm Trận đã đề bạt mình, nên mình không thể lấy oán trả ơn; mô tả sự phỏng đoán và đề phòng của ông với Dương Thành; mô tả cảm giác trống rỗng của ông nếu bản thân mất đi uy tín, địa vị, và lòng tự tôn; mô tả suy nghĩ của ông về vấn đề đi

hay ở, thậm chí cũng mô tả cả việc càng làm quan to, thời gian hao phí mỗi ngày cho các cuộc họp mang tính hình thức càng nhiều, từ đó khoảng cách với nhân dân càng xa, kết quả là tính nhạy cảm và tính cảnh giác của mình suy yếu, đến nỗi cuối cùng khi hiểu rõ âm mưu của Nghiêm Trận vì muốn lấy công ty Trung Dương làm đối tượng ăn chia nên mới đề bạt ông lên thành phố, khi hiểu rõ những người như vợ mình luôn mượn danh nghĩa của mình để cấu kết làm ra biết bao việc bán thối trái pháp luật...Ông đã thật sự kinh sợ! Đặc biệt là việc vợ ông nhận ba mươi vạn tệ tiền hối lộ, đó là khoản tiền giao dịch để Lý Cao Thành dừng việc điều tra Trung Dương mà bọn chúng đã tính toán mưu mô từ trước. Xoay quanh khoản tiền lớn này, tác giả đã tập trung vào việc lột tả xung đột, mâu thuẫn nội tâm của Lý Cao Thành, vào sự dẫn dắt nội tâm mà ông phải chịu đựng trong suốt mười ngày.

Ở phần lớn các màn độc thoại, tác giả chủ yếu dùng thủ pháp so sánh để hoàn thành cuộc cách mạng tâm hồn mà Lý Cao Thành trải qua. Trong xã hội, một mặt là sự hưởng thụ sa đọa cực độ, sự bóc lột tàn nhẫn cực độ, nửa buổi tối ở "Thanh thái quả dư lạc thành" có thể tiêu tốn đến hai mươi nghìn tệ, theo tính toán của Lý Cao Thành: "Tròn trình thu nhập trong hai năm mà ở nông thôn có thể mua được mười mẫu đất, gần như có thể tậu nhà cưới vợ, có thể mua được mười con trâu, có thể giúp một trăm đứa trẻ thất học trở lại với trường lớp, có thể giúp hai trăm công nhân tại công ty Trung Dương nhận được sinh hoạt phí của một tháng!" Những cán bộ mà ông đề bạt – những lãnh đạo công ty Trung Dương đều ở trong những tòa nhà siêu sang trọng, sống cuộc sống tốt đẹp, thoải mái. Mỗi một cảnh tượng này đều khiến Lý Cao Thành kinh sợ, tức giận; mặt kia, lại là những công nhân không được lĩnh tiền lương, có biết bao nhiêu công nhân lớn tuổi, cán bộ lớn tuổi làm cả đời ở Trung Dương, giờ đây ngay cả tivi màu, tủ lạnh cũng không mua nổi, đến nay vẫn ở trong những căn nhà mái bằng nhỏ bé từ những năm 50, còn có rất nhiều công nhân bị bệnh không mua nổi thuốc, những đứa con của họ cũng không thể đến trường. Những tháng ngày của họ thật sự khó qua nổi! Mỗi một cảnh tượng này lại khiến Lý Cao Thành

xấu hổ vô cùng! Từng đêm, từng đêm ông không sao chợp mắt, trong lòng đau đớn như bị dao đâm. Là Thị trưởng, dù cho chưa hề tham nhũng của Nhà nước một đồng một xu, nhưng ông cũng thấy mình có tội, đáng lẽ phải từ chức lâu rồi! Một mặt là tập thể hủ bại, giống như những con mọt tham nhũng vô độ đục khoét cơ thể Tổ quốc, có thể dùng mọi âm mưu quỷ kế để lấp liếm, che giấu. Điều này khiến Lý Cao Thành vứt tất mọi ảo tưởng; một mặt lại những công nhân lớn tuổi hầu như không có gì trong tay nhưng lại sẵn sàng không hề do dự đứng ra bảo vệ Trung Dương trong gian khó, bảo vệ ông - người Thị trưởng tốt bây giờ và người xưởng trưởng tốt ngày xưa, cũng chính là bảo vệ lợi ích Nhà nước, bảo vệ chính nghĩa! Điều này giúp Lý Cao Thành có thêm sức mạnh, kiên định niềm tin vào bản thân, trở thành một cán bộ tốt, chịu đựng được những khảo nghiệm, trở thành một người trong sạch, chân thành.

Bằng rất nhiều sự so sánh rõ ràng như vậy, cuối cùng đã hoàn tất được quá trình lựa chọn của Lý Cao Thành. Lựa chọn cái gì? Như chính tác giả đã viết trong tác phẩm tác: "Vì bách tính, thà hy sinh tất cả, cũng quyết không từ bỏ lập trường và tín ngưỡng của mình. Lựa chọn này có thể phải hy sinh bản thân mình, nó không hề khác biệt gì so với hành động xông ra bịt nòng súng trong thời chiến." Tôi cho rằng đây chính là đề thi mà mỗi đảng viên Cộng sản phải giải đáp trong cuộc đấu tranh chống hủ bại ở hiện tại và cả tương lai, đó chính là sự lựa chọn về lập trường và tín ngưỡng của đảng viên Cộng sản.

Tổng hòa quan hệ con người – xã hội. Việc tạo dựng hình tượng Lý Cao Thành không phải được hoàn thiện một cách cô lập, mà được tạo dựng hoàn thiện thông qua trạng thái sinh tồn trên các phương diện giữa cán bộ và quần chúng dưới tác động đòn bẩy kinh tế đối với xã hội, mối quan hệ giữa ông và Ngô Ái Trân, Nghiêm Trận, cùng các phần tử trong tập thể hủ bại như Quách Trung Diêu; mối quan hệ của ông với Dương Thành, Vạn Vĩnh Niên cùng các lãnh đạo tỉnh, thành phố, với những công nhân phổ thông như Hạ Ngọc Liên, Phạm Tú Chi, Vương Anh Liệt. Những mối

"quan hệ" này cho chúng ta thấy một bức tranh thời cuộc về cuộc sống xã hội đương đại, một bức ảnh chụp X-quang về tâm lý xã hội đương đại, khiến chúng ta và tác giả đều phải đi sâu suy ngẫm. Suy nghĩ của tác giả thật sâu sắc và thấu triệt. Ví dụ, hiện nay trong Đảng xuất hiện điểm hủ bại. Tác giả viết: "Tiền cộng với quyền lực, tiền có thể tăng gấp mấy lần, mấy chục lần; phình ra gấp mấy lần, mấy chục lần, hơn nữa hoàn toàn không cần chịu rủi ro nào, cho dù có rủi ro cũng có thể gặp hung hóa cát, gặp nạn hóa lành, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ thành không có, nhiều nhất là kết thúc mà không có hậu quả." Tác giả đã giải phẫu được tâm tư của đám phần tử hủ bại trong Đảng, rằng vì chúng muốn giữ lại cho mình con đường lui, ông viết "Nhưng nếu lúc đó sau lưng anh vẫn cất giấu một khoản tiền lớn, vẫn còn một thực thể hùng mạnh, vẫn còn có một loạt các nhà máy và doanh nghiệp không ngừng đem đến cho anh nguồn tiền bất tận, vậy anh còn sợ gì nữa?" "Khi cần quyền tôi có quyền, khi cần tiền tôi có tiền! Đây mới gọi là con lật đật thật sự, người ta không lo xa ắt phải nghĩ gần, đây mới gọi là nhìn xa trông rộng một cách chân chính!" Đó chính là lý do vì sao Nghiêm Trận, Ngô Ái Trân và ban lãnh đạo Trung Dương muốn thâm tóm, muốn làm lũng đoạn Trung Dương, đã dùng khoản tiền lớn Nhà nước cấp cho Trung Dương hàng năm để rót vào các dự án riêng của bọn họ và con em họ, bọn họ phát tài, nhét đầy túi riêng, tham lam vô độ bất chấp nhà máy phá sản, bất chấp sự sống chết của công nhân. Tác giả đã mổ xẻ và tố cáo sâu sắc để chúng ta thấy mục đích tội ác của bọn họ. Nhờ cuộc giải phẫu sắc bén của tác giả, chúng ta cũng lĩnh hội được sâu hơn đạo lý về sự phản tác dụng của kiến trúc thượng tầng đối với cơ sở kinh tế, tức là, hủ bại có thể hủy hoại mọi thành tựu của chúng ta trong chốc lát, có thể thay đổi lá cờ của Nhà nước, thay đổi tính chất chủ nghĩa xã hội của đất nước chúng ta, có thể viết lại tiền đồ và vận mệnh của dân tộc chúng ta. Tổng bí thư Giang Trạch Dân trong báo cáo Đại hội đại biểu lần thứ 15 của Đảng Cộng sản Trung Quốc đã nhấn mạnh: "Chống hủ bại là cuộc đấu tranh chính trị quan trọng liên quan đến tồn vong sống chết của Đảng và Nhà nước." "Nếu hủ bại không được trừng trị hiệu quả, Đảng sẽ mất đi sự ủng hộ và tín nhiệm của quần chúng nhân dân." "Phải kết hợp giữa đấu tranh chống hủ

bại với việc làm trong sạch Đảng, trong Đảng quyết không cho phép phần tử hủ bại có đất ẩn thân." Đây là ý chí của nhân dân, lời kêu gọi của nhân dân.

Đồng thời với điều này, chúng ta còn phải nhận thức được tính gian khó và trường kỳ của cuộc đấu tranh chống tham nhũng, vì phần tử hủ bại ở ngay bên cạnh chúng ta, bản thân bọn họ đều là lãnh đạo, bọn họ thậm chí còn đảm đương ở những vị trí đi chống tham nhũng, dẫn lái ngọn cờ cải cách, đại diện cho Đảng, và lại dùng chính thân phận đó để che đậy cho hành động xấu xa và tội ác của mình. Trong truyện có đoạn miêu tả tình tiết Nghiêm Trận, vị Phó bí thư thường trực Tỉnh ủy tiền đồn rộng mở xướng cao giọng điệu cải cách "Ổn định cao hơn tất cả" nhằm gây cản trở cuộc điều tra Trung Dương, mang đến cho chúng ta một bài học vô cùng sinh động về hình tượng. Tổng bí thư Giang Trạch Dân đã sâu sắc chỉ ra rằng: "Trong cả quá trình cải cách mở cửa phải chống tham nhũng, đó là tiếng chuông cảnh báo vang dài. Vừa phải xây dựng tư tưởng tác chiến trường kỳ, vừa phải làm tốt chiến dịch theo từng giai đoạn." Các cấp đảng ủy phải xây dựng ngọn cờ mạnh mẽ, thái độ kiên quyết, làm việc có nghị lực. Kiên trì ngăn ngừa, điều trị! Giáo dục là nền tảng, pháp chế là đảm bảo, giám sát là then chốt. Thông qua đi sâu cải cách, từng bước diệt trừ mảnh đất sinh sôi của đám hủ bại. Tổng bí thư Giang Trạch Dân chỉ rõ phải duy trì tính tiên tiến và trong sạch của Đảng, tăng cường sức mạnh tập trung của Đảng, đó là con đường căn bản và đảm bảo căn bản của tính chiến đấu.

Ngoài ra, cũng phải nhấn mạnh rằng, hình tượng người Đảng viên Lý Cao Thành suy cho cùng chính là đại diện cho đại đa số đảng viên của chúng ta, nếu không có hàng nghìn hàng vạn những Lý Cao Thành, thì Đảng của chúng ta làm sao có thể gánh vác được trọng trách lịch sử để đưa Tổ quốc không ngừng vươn tới phồn vinh, giàu mạnh? Làm sao có thể lãnh đạo hàng nghìn triệu nhân dân sáng tạo ra một nền kinh tế hùng mạnh giống như một kỳ tích trên thế giới? Đồng thời, chúng ta cũng phải thừa nhận rằng, chính bởi có hàng nghìn, hàng vạn Lý Cao Thành, mà Đảng của

chúng ta trong lịch sử, bằng chính sức của mình đã vượt qua được mọi trở ngại và khó khăn, đã sửa chữa được những sai lầm mù quáng, đã tổng kết được kinh nghiệm và bài học về hai mặt chính và phản, để từng bước trưởng thành tiến đến hoàn thiện và trở nên vĩ đại. Và chúng ta ngày nay cũng vậy, luôn ngập tràn niềm tin để tiêu trừ ung nhọt, đảm bảo một sức sống mạnh khỏe trên cơ thể Đảng. Tổng bí thư Giang Trạch Dân đã nói rất đúng rằng: "Không kẻ địch nào có thể đè nén được, hủy hoại được Đảng chúng ta. Thành lũy dễ dàng bị đánh đổ từ bên trong, tuyệt đối không được tự mình hủy hoại mình." Phải nói rằng, đây là một đạo lý đã được lịch sử chứng thực và đang được hiện tại chứng thực. Tuy nhiên, do tư tưởng hỗn loạn nhiều năm qua, chúng ta thường có phương pháp tư duy lệch lạc sai lầm kiểu đổ nước tắm, hất cả vào đĩa bé. Ví dụ, trong tác phẩm văn học, chúng ta phủ định anh hùng giả tạo, để rồi phủ định luôn cả anh hùng thật sự, gần như thời đại này căn bản không sản sinh, không tồn tại anh hùng; chúng ta phủ định sùng bái giả tạo, để rồi phủ định luôn cả sùng bái thật sự, dường như thời đại này không sản sinh, không tồn tại sùng bái. Trong mắt những người có nhận thức luận phiến diện như vậy, dường như Đảng của chúng ta chỉ sản sinh ra Nghiêm Trận, chứ không sản sinh ra Lý Cao Thành. Kiểu phiến diện hướng đến cực đoan này khiến nó căn bản không thể đạt được tính chân thực của bản chất vấn đề. Phán quyết cho mọi người biết rằng, trong Đảng của chúng ta sinh sôi những loại hủ bại như Nghiêm Trận, Ngô Ái Trân, nhưng chúng ta cũng còn nuôi dưỡng được nhiều đảng viên chân chính như Dương Thành, Lý Cao Thành, không có đội ngũ này, Đảng của chúng ta không thể chiến thắng mọi kẻ địch, bao gồm cả những phần tử tha hóa hủ bại trong Đảng. Chỉ có nhìn thấy hai mặt này, mới có thể tiếp cận bản chất sự vật, mới là sự tồn tại của sức mạnh biện chứng, cũng là sự tồn tại của ý nghĩa hiện thực to lớn trong nội hàm tạo dựng hình tượng Lý Cao Thành! Về điều này, chúng ta phải biết ơn sự lao động sáng tạo của tác giả.

III

Một bộ tiểu thuyết dài hơi mấy trăm nghìn chữ, nếu tác giả không nắm vững các yếu tố thẩm mỹ tối thiểu về ý thức văn thể, thì không thể thu hút được độc giả. Cuốn Phán quyết với hơn bốn trăm nghìn chữ lại có thể khiến người ta đọc liền một mạch, chính bởi khả năng thêu dệt câu chuyện của Trương Bình. Chủ yếu thể hiện ở ba phương diện sau:

(1) Tác giả rất biết tạo dựng "tranh chấp". Cuốn sách này có thể khiến độc giả hứng thú đọc liền hơi, là vì bên trong chứa đựng rất nhiều "tranh chấp". Những "tranh chấp" này là những câu chuyện dài về cuộc sống đan xen nhau. Mỗi một "tranh chấp" lại là một mâu thuẫn giữa một câu chuyện này với một câu chuyện khác, giữa các câu chuyện này với các câu chuyện khác, là mâu thuẫn giữa một người này với một người khác, hoặc là giữa một nhóm người với nhau. Nó phân bố càng nhiều càng rộng, giải quyết càng lâu, càng khó, càng đẩy người đọc rơi vào tâm trạng bồn chồn tự hỏi làm sao để giải quyết mâu thuẫn. Tất nhiên, nội dung ẩn chứa trong từng mâu thuẫn đều phải có ý nghĩa. Như vậy, mỗi khi tác giả giải quyết một tranh chấp, có thể khiến độc giả cảm nhận được về xã hội, về nhân sinh. Nếu sự cảm nhận này nhiều tầng, nhiều lớp, thì độc giả tự nhiên sẽ cảm thấy nét thẩm mỹ độc đáo thú vị của tiểu thuyết dài hơi, đây là sự khác biệt với tiểu thuyết vừa và ngắn. Phán quyết đan kết rất nhiều mâu thuẫn, cấu thành toàn bộ lưu trình cuộc sống trong cuốn sách. Mở đầu, công nhân muốn "gây chuyện", tố cáo lãnh đạo nhà máy hủ bại, ai ngay ai gian; Lý Cao Thành bắt đầu cảm thấy công nhân có lý, nhưng lại cảm thấy cũng có thể đồng cảm với cán bộ, nghe ai đây; vợ Lý Cao Thành vì sao muốn ngăn cản ông bắt tay điều tra Trung Dương, còn Nghiêm Trận, cấp trên của ông, vì sao cũng can dự vào; sự nhắc nhở của Dương Thành rốt cuộc là vì ý gì; "TGT" đột nhiên vứt ra 30 vạn tệ, có liên hệ gì đến việc ông sắp bắt tay điều tra Trung Dương; thậm chí thái độ của Tỉnh Ủy rốt cuộc như thế nào để cấu thành nên sự "tranh chấp" xuyên suốt câu chuyện? Việc giải quyết những "tranh chấp" này, đều chính là đáp án độc giả mong đợi, tình cảm thẩm mỹ trong thiên tiểu thuyết này cũng được tạo ra từ đó, hơn nữa, nhờ sự nhận thức và lý giải sâu sắc, nhờ khả năng nắm bắt và xử lý có sức mạnh

của nhà văn đối với những mâu thuẫn này, mà khi đi theo giải quyết từng mâu thuẫn, độc giả cũng có được sự linh hội thấu đáo về nội hàm xã hội và nội hàm nhân sinh của tác phẩm như chúng tôi đã phân tích ở trên.

(2) Dựa vào sức mạnh của tình tiết. Trước đây, sự lý giải của chúng ta đối với tình tiết phần nhiều đều nhấn mạnh vào lịch sử hình thành tính cách nhân vật, mà thường không chú ý rằng bản thân nó cũng có nhu cầu dẫn dắt sự phát triển của câu chuyện. Trương Bình hiển nhiên hiểu sâu sắc điều đó. Chính thông qua tính khúc chiết của tình tiết, đã giúp ông khắc họa được sự phức tạp trong tính cách của nhân vật chính Lý Cao Thành, bộc lộ sự gian khó trong cuộc đấu tranh chống hủ bại. Việc phát triển tình tiết của Phán quyết có thể gọi là khúc khuỷu gập ghềnh. Đối với chuyện "gây rối" của công nhân, Lý Cao Thành muốn điều tra, thì bị vợ cảnh cáo, bị Nghiêm Trận gọi điện thoại lên thường vụ Đảng Ủy cảnh cáo. Khi Lý Cao Thành quyết tâm phái tổ điều tra, thì vợ lại nhận giúp mình khoản tiền hối lộ 30 vạn tệ, khi ông vẫn cố chấp tiếp tục điều tra, lại nhận ngay điện thoại cảnh cáo của Nghiêm Trận, và băng thu âm khi vợ ông nhận 30 vạn tệ được dựng nên tạo thành bằng chứng giả cho việc ông nhận hối lộ, tiếp đó có luôn báo cáo điều tra giả ghi điều tra thu được kết quả bình thường không có vấn đề gì, và nhất là quyền xử lý Trung Dương vẫn nằm trong tay Nghiêm Trận; đến khi Lý Cao Thành vẫn không có ý rút lui, Trung Dương đột nhiên tuyên bố "phá sản", cuối cùng khi Tỉnh Ủy áp dụng biện pháp quyết đoán dứt khoát với các phần tử hủ bại, cơn sóng tình tiết của toàn bộ tác phẩm mới có thể kết thúc bằng thủ pháp "chuyển đổi đột ngột" (ở đây phải chỉ ra rằng, sau đợt cao trào cuối cùng tác giả lại nơi lỏng ngòi bút, biến thành hành động nhân dân bảo vệ Lý Cao Thành, nhằm kiểm nghiệm việc chống hủ bại của tỉnh ủy là thật hay là giả, dường như có chút cảm giác vẽ rắn thêm chân). Trong quá trình theo dõi câu chuyện, chúng tôi nhận thấy được các tình tiết sóng sau xô sóng trước, sóng sau đuổi sóng trước, tuy nhiên nhìn sóng trước lại không biết sóng sau, biết rõ sóng trước nhưng không thể biết rõ sóng sau, cảm giác thần bí này khiến bản thân câu chuyện vốn đã giàu tính sinh động và phong phú, lại càng làm cho tâm

trạng của độc giả như nhuộm đầy những đợt sóng. Nếu Phán quyết không có sự nâng đỡ của những khung tình tiết này, thì việc mô tả tất cả các khung cảnh cuộc sống cũng như mọi thể thái và tâm thái cũng mất đi sự kết dính, khó có thể tạo thành một thiên truyện hoành tráng hoàn chỉnh như vậy được.

(3) Tận dụng sự hồi hộp. "Sự hồi hộp" được xây dựng trên nền tảng nắm bắt đặc trưng tâm lý của người tiếp nhận văn học, cũng là một kinh nghiệm nghệ thuật của văn học kể chuyện. Trong Phán quyết, Trương Bình vận dụng kỹ xảo "hồi hộp", chỉ có điều sự vận dụng này không giống tiểu thuyết cổ đại, có thể thoát ly khỏi tình huống quy định và hành động nhân vật, nhưng vẫn thuần túy là phong cách chủ nghĩa hình thức "tạo nghi vấn", để nó hòa vào với vận mệnh của nhân vật và vào trong sự phát triển tình huống. Ví dụ, bộ máy lãnh đạo công ty Trung Dương là do Lý Cao Thành tỉ mỉ sắp xếp, sao lại nhanh chóng thoái hóa tập thể như vậy? Bọn họ sao lại to gan như vậy? Bên trên còn có ai là hậu thuẫn cho bọn họ? Các bước làm việc của Lý Cao Thành khi điều tra Trung Dương, tại sao Nghiêm Trận rõ như lòng bàn tay, luôn có biện pháp khắc chế trước khi ông hành động? Vợ ông Ngô Ái Trân đóng vai trò gì trong đó? Một loạt các câu hỏi như vậy đều nằm trong Phát triển tình tiết, cũng nằm trong sự hồi hộp gắn với việc tạo ra số phận và phát triển tính cách của nhân vật Lý Cao Thành. Những sự hồi hộp này là kỹ xảo hồi hộp theo lối kịch, được tác giả vận dụng trong việc trần thuật, những kỹ xảo này tạo nên hiệu quả hồi hộp, mong đợi trong tâm lý người đọc, cũng là thể hiện quan trọng về năng lực xây dựng câu chuyện của tác giả.

Sau khi phân tích, trình bày về ba phương diện trên, tôi nghĩ vẫn không được quên rằng có một đặc điểm quan trọng khác đang dần hình thành trong phong cách của Trương Bình, đó là sự can thiệp chủ quan của tác giả. Nếu xét trên phạm vi phong cách thẩm mỹ, tiểu thuyết chia thành hai thể loại: coi trọng khách quan và coi trọng chủ quan, vậy Trương Bình thuộc về về sau. Trong tiểu thuyết của ông, mức can thiệp chủ quan của tác

giả là rất ít. Chủ yếu thể hiện ở sự độc thoại nội tâm từ đầu đến cuối của nhân vật chính, sự độc thoại nội tâm này, một là diễn ra dưới sự soi rọi của lý tính, nó nói thẳng suy nghĩ trong lòng tác giả, nở rộng không gian tư duy, đột phá chủ đề của tác phẩm; hai là độc thoại nội tâm ở rất nhiều phân đoạn chính là sự dẫn vật trong tâm hồn của nhân vật chính, nó không chỉ làm tăng độ sâu của đề tài, gia tăng sức xuyên thấu đối với cuộc sống, hơn nữa còn gia tăng sức lay động nghệ thuật của hình tượng này đối với tâm hồn độc giả. Nhưng cũng phải chỉ ra rằng, khi tác giả phát huy sở trường này của mình, cũng có những chỗ "quá tay", dẫn đến có khá nhiều nội dung trùng lặp, tạo nên sự thừa thãi không cần thiết. Những điều này đều sẽ phá hỏng khả năng thể hiện của nghệ thuật. Tôi cho rằng, nó đáng để tác giả thử suy nghĩ cặn kẽ thêm.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Một Khúc Chiến Ca Vang Dội Trong Cuộc Chiến Chống Tham Nhũng - Lời Nói Đầu

Sau Lưỡi trời, Nước mắt cô nhi, Trương Bình lại cho ra đời một tác phẩm mới, một cuốn tiểu thuyết dài hơi mang tên Phán quyết mà ở đó chiếc rèm tội ác tham ô gây rúng động cùng cuộc chiến chống tham ô của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương thuộc doanh nghiệp quốc doanh quy mô lớn đã được miêu tả một cách vô cùng sinh động. Đọc Phán quyết, tôi cho rằng, nó không chỉ là một bộ giai tác phản ánh trực diện cuộc sống thời đại và mâu thuẫn xã hội thuộc trào lưu văn học hiện thực mới, mà nó còn tái hiện chân thực những cố gắng và thành tích của những tính cách điển hình trong những hoàn cảnh điển hình, rất có thể sẽ thổi bùng lên một cao trào mới cho các sáng tác văn học thuộc thể loại đấu tranh chống tham nhũng.

Khắc họa cuộc chiến chống tham nhũng là một điểm khó trong sáng tác văn học. Nói cho cùng, khó ở đây chính là việc tác giả làm cách nào để nhận thức và nắm bắt được một cách chính xác căn nguyên, bản chất cũng như tương lai của vấn đề tham ô và cuộc đấu tranh chống lại nó. Trong thực tiễn sáng tác, điểm khó này thường cấu thành một khảo nghiệm và thách thức cho tác giả trong việc ông có dám tiết lộ những mâu thuẫn hiện thực, có dám phơi bày cuộc đấu tranh chống tham nhũng vừa quyết liệt vừa phức tạp đó không, có thể khơi dậy được lòng tin và dũng khí của quần chúng và cán bộ đấu tranh chống tham nhũng thông qua ngòi bút nghệ thuật không. Trên thực tế, các tác phẩm thuộc thể loại này cũng chút ít bộc lộ được mâu thuẫn hiện thực, nhưng hiệu quả về mặt tổng thể lại thường không được độc giả hài lòng. Bởi chúng chỉ tiết lộ tương đối đầy đủ hiện tượng tham ô, nhưng lại vô cùng đuối sức trong việc miêu tả mặt đấu tranh chống tham ô,

có tác phẩm nhân vật chính còn bất lực và đau khổ đi thỏa hiệp tạm thời với hành vi hủ bại. Tất nhiên, tiết lộ cũng là một kiểu đánh, đau khổ bất lực tạm thời thỏa hiệp cũng là một kiểu tố cáo và kháng nghị cào xé tâm can. Nó đương nhiên cũng không thể đánh đồng được với những tác phẩm không căm hận hủ bại, không tố cáo hủ bại, không dính dáng đến hủ bại, mà sa vào lối viết tự kỉ của cái gọi là " cá nhân hóa sáng tác", thậm chí còn đi tận hưởng và tuyên dương chủ nghĩa coi trọng đồng tiền, chủ nghĩa hưởng thụ và chủ nghĩa cá nhân cực đoan. Nhưng, sự tiết lộ và kháng nghị của nó vẫn chưa đủ. Nhà văn của chúng ta nên phản ánh và ca ngợi cuộc chiến chống hủ bại tham ô của thời đại chúng ta một cách nhiệt tình hơn, mới có thể mang đến cho những nhân vật chính một bối cảnh sâu sắc hơn, một võ đài rộng lớn hơn, một sự đột phá quyết liệt hơn, phải cung cấp hoàn cảnh điển hình của cuộc chiến chống hủ bại trong thời đại chúng ta mới có thể tái hiện chân thực chân dung các nhân vật điển hình đại diện cho xu hướng phát triển, tiêu biểu cho mục tiêu tiến lên của thời đại, mới có thể cổ vũ cán bộ, quần chúng kiên trì đấu tranh chống hủ bại đến cùng và giành được thắng lợi to lớn hơn.

Phán quyết của Trương Bình không chỉ phơi bày ra hiện tượng hủ bại một cách vô tình nhưng đầy đủ, mà còn thể hiện được trọn vẹn lòng nhiệt tình trong cuộc chiến chống hủ bại, bỏ ra nhiều nỗ lực nghiêm túc trên phương diện điển hình hóa hoàn cảnh, gạt hái những thành công xứng đáng. Đây chính là một bước đột phá trong các sáng tác văn học thuộc đề tài chống tham nhũng.

Phán quyết đã trực diện hiện thực mâu thuẫn, hướng ngòi bút sắc nhọn và sâu sắc nhằm phơi bày hiện tượng hủ bại. Hiện tượng hủ bại trong Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương mà nó miêu tả có thể khiến người khác phải giật mình. Đó không phải là sự hủ bại của cán bộ lãnh đạo cá biệt, mà là cả một ban lãnh đạo của công ty đều bị thoái hóa hết. Đó không chỉ là sự kéo bè kéo cánh, câu kết với nhau trong một ban lãnh đạo, mà còn có cả Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận làm hậu đài; bọn họ làm cho

một doanh nghiệp Nhà nước lớn với hai vạn công nhân viên cận kề phá sản, bọn họ còn gián tiếp hối lộ Nghiêm Trận mấy trăm vạn tệ, để rồi sau đó đã khám xét ra trong nhà em vợ Nghiêm Trận, Sao Vạn Sơn hơn 130 vạn nhân dân tệ, hơn 20 vạn đô la Hồng Kông, gần 10 vạn đô la Mỹ, 8 nghìn lượng vàng, số tiết kiệm mấy trăm vạn tệ, một khối lượng lớn đồ trang sức quý giá và hơn 11 giấy chứng nhận nhà đất! Có thể chúng ta sẽ đặt ra một nghi vấn: tác giả khắc họa ban lãnh đạo một doanh nghiệp Nhà nước lớn trở nên hủ bại như thế, vậy, nên xem xét tính điển hình của nó như thế nào đây? Lẽ nào nó có thể đại diện cho hiện trạng của toàn bộ doanh nghiệp quốc doanh quy mô lớn và vừa? Nếu vậy thì chẳng phải là một sự bóp méo nghiêm trọng sao? Nghi vấn này thực ra bao hàm cả một sự hiểu lầm phổ biến về tình hình. Nói đơn giản thì điển hình là một thống nhất biện chứng giữa tính cá biệt và tính phổ biến. Vì vậy, điển hình bao gồm cả nhân vật điển hình và hoàn cảnh điển hình, vừa có tính cá biệt vừa có tính phổ biến. Sự "hủ bại tập thể" của ban lãnh đạo Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương vừa là "cái này" nhưng lại có tính phổ biến. Song, tính phổ biến của nó không nên hiểu nhầm thành tính quy định về lượng đơn thuần, mà nên lý giải là tính quy định về chất là chủ yếu. Tức là, không nên yêu cầu ban lãnh đạo Trung Dương dưới ngòi bút của tác giả phải trở thành con số bình quân của tất cả các ban lãnh đạo liêm khiết hoặc hủ bại trong các doanh nghiệp quốc hữu lớn và vừa hiện nay. Thứ yêu cầu này sở dĩ không thích hợp, là bởi vì chính nó sẽ phủ định tính cá biệt nên có trong hình tượng văn học, cũng sẽ đưa con đường sáng tác văn học đi vào một ngõ cụt của công thức hóa và khái niệm hóa. Hơn nữa, thứ yêu cầu này cũng không phù hợp với kinh nghiệm thực tế của việc thưởng thức văn học. Trên thực tế, thông qua hình tượng văn học của ban lãnh đạo Trung Dương, thứ người ta có được không phải là giá trị thống kê về tình trạng liêm chính của ban lãnh đạo doanh nghiệp Nhà nước lớn và vừa, mà chính là việc nó đã khơi ra và làm sâu sắc hóa nhận thức cũng như suy nghĩ về căn nguyên, thực chất và nguy hại của tham ô tham nhũng, đã kích thích và củng cố thêm sự căm hận đối với hành vi tham ô cũng như quyết tâm và dũng khí chống lại hành vi đó, những điều này, hoàn toàn mang tính phổ biến về chất cho hình tượng văn

học. Vì thế, việc tham ô nghiêm trọng của tập thể lãnh đạo Trung Dương, cái tính điển hình trong hình tượng văn học này phải được nhận biết từ hiện tượng hủ bại, từ sự nguy hại, từ căn nguyên và bản chất mà nó khái quát lên.

Xem xét ở góc độ này, có thể thấy rằng, hình tượng văn học tập thể lãnh đạo Trung Dương hủ bại này đã khái quát được nội dung hiện thực tương đối phong phú. Ví dụ như, nó đã khái quát được tội ác xấu xa của một vài phần tử hủ bại "đầu cơ trục lợi"; Nhà nước năm nào cũng rót vốn vay xuống Trung Dương, nhưng "vốn vay càng nhiều, thua lỗ càng lắm! Tại sao? Những thua lỗ này rốt cuộc lỗ thế nào? Không hợp tình hợp lý, cũng không đúng quy luật, thật khiến người ta phải suy ngẫm.". Và sự thực là, ví dụ năm 1994 Nhà nước cho Trung Dương vay tám nghìn vạn tệ, lãnh đạo công ty lại lấy đi hai nghìn vạn tệ để mở công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều, bao gồm hơn bốn mươi thực thể, giám đốc và người phụ trách của những thực thể này hầu như đều là con cháu và họ hàng thân tín của bọn họ. Kết quả Trung Dương phải đình công ngừng sản xuất, còn những phân xưởng nhỏ, những doanh nghiệp nhỏ, những công ty nhỏ lại phát triển đến không còn gì để nói - "rất nhiều phần tử hủ bại đều đang ra sức vơ vét bòn rút, đầu cơ trục lợi ẩn dưới chiêu bài doanh nghiệp thua lỗ." Lại ví dụ, nó đã khái quát được rất nhiều thủ đoạn bỉ ổi và mảnh khỏe xã hội xấu xa mà đám phần tử hủ bại sử dụng để sinh tồn. Thủ đoạn của bọn chúng chính là mua chuộc lãnh đạo, lãnh đạo không nhận quà thì bọn họ quay ra mua chuộc người thân lãnh đạo. Phần tử hủ bại Tổng giám đốc Trung Dương, Quách Trung Diêu đã từng chẳng hề sợ hãi mà nói với Thị trưởng Lý Cao Thành rằng: "Ông biết không, công ty này phải nuôi dưỡng biết bao nhiêu lãnh đạo! Thực ra đều là tôi nuôi bọn họ á! Muốn điều tra Trung Dương, điều tra nổi không? Mấy năm nay, ông không nhận quà, đó là việc mà ai nấy đều công nhận, nhưng vợ ông, ông biết chúng tôi đã tiêu bao nhiêu tiền cho bà ấy không?" Những phần tử hủ bại trong ban lãnh đạo Trung Dương như Quách Trung Diêu đã lợi dụng mua chuộc Ngô Ái Trân, vợ của Thị trưởng Lý, đặc biệt còn dựa vào sự bảo hộ của Phó bí thư thường vụ Tỉnh

ủy Nghiêm Trận để sinh tồn, để tác oai tác quái, để trốn tránh tội ác. Thứ đoàn thể xấu xa, cái vòng tròn bè cánh ấy cũng có thể trở thành chỗ dựa đặc lực cho đám phần tử hủ bại. Khi Thị trưởng Lý Cao Thành quyết tâm giải quyết vấn đề tham ô trong công ty Trung Dương, cả Nghiêm Trận, Ngô Ái Trân và Quách Trung Diêu đều dùng cái vòng tròn đó làm vũ khí cảnh cáo ông, "làm người phải ân oán phân minh", nếu ngay cả cái vòng tròn đó ông cũng không có, thì ai sẽ đứng ra bảo vệ ông đây?", và khi Thị trưởng Lý cử tổ công tác xuống Trung Dương điều tra vấn đề tham ô cũng bởi nhận thức về cái vòng tròn ấy, bởi phán đoán rằng Lý Cao Thành cùng Nghiêm Trận và Quách Trung Diêu đều là người thuộc vòng tròn đó, tổ công tác đã tạo ra được một bản "báo cáo" điên đảo thị phi, bao che tội ác, bảo vệ tham ô. Đây lại là một sự thực có sức cảnh tỉnh xiết bao! Và cũng có tính khái quát đối với động cơ chủ quan của đám phần tử tham ô nắm trong tay quyền thế! Lý Cao Thành từng chất vấn những kẻ tham ô rằng: "Tôi thực không hiểu, các người cần nhiều tiền như vậy rốt cuộc để làm cái gì!" Ngô Ái Trân - vợ ông và Quách Trung Diêu - bộ hạ của ông đều trả lời rõ ràng rằng: "Phải tìm một con đường sau này cho bản thân!" "Con đường sau này" mà Ngô Ái Trân nói chính là việc mà sau khi Lý Cao Thành thôi chức Thị trưởng không chỉ dựa vào mỗi tiền lương, vì thế phải nhân cơ hội còn nắm quyền tranh thủ vợ vét tiền bạc; còn Quách Trung Diêu thì lại là "con đường sau này" khi quốc gia biến sắc, liều mạng bòn rút, "sau này nếu còn chủ nghĩa xã hội thì tôi vẫn làm quan, nếu thành chủ nghĩa tư bản thì tôi sẽ làm nhà tư bản", điều này chí ít đã trở thành một sự phản bội chính trị. Phần tử hủ bại quyền cao chức trọng Nghiêm Trận cũng đã dùng bí danh làm xong hai chiếc hộ chiếu hai nước. Những nghệ thuật khái quát này vừa chân thực vừa sâu sắc, có ý nghĩa rất lớn đối với việc đi sâu nhận thức về tham ô tham nhũng của con người.

Phán quyết chính là một biểu hiện nhiệt tình và đầy đủ nhất cho cuộc chiến chống tham ô tham nhũng. Đấu tranh chống tham ô tham nhũng dựa vào cái gì? Bằng hình tượng nghệ thuật sắc nét, tác giả đã cho chúng ta một câu trả lời chính xác: dựa vào quần chúng nhân dân, dựa vào Đảng. Tác

phẩm đã lột tả được hoàn cảnh bi thảm của quần chúng công nhân sau khi đắm tham ô tham nhũng chiếm đoạt quyền lực công ty. Gia cảnh nghèo rớt mùng tơi của lão xưởng trưởng Nguyễn Minh Lượng, giọt nước mắt đắng cay chua xót chảy xuống từ đôi mắt mờ đục u uất của cựu chiến sĩ thi đua Phạm Tú Chi, tinh thần đờ đẫn bên sạp đóng giày cạnh nhà vệ sinh của chàng thanh niên kỹ thuật viên ưu tú Hồ Huy Trung, hình ảnh hụt hơi lao lực tại một "phân xưởng" với điều kiện cực kỳ tồi tệ trong tình trạng sức khỏe bệnh tật yếu đuối của người nữ công nhân già Hạ Ngọc Liên, tất cả đều để lại trong chúng ta một ấn tượng mạnh mẽ, đều khiến chúng ta không thể cầm lòng. Tác phẩm còn khắc họa được cả cuộc chiến chống tham nhũng của những công nhân viên Nhà máy dệt may Trung Dương vừa kiên quyết vừa hùng hồn, xuyên suốt từ đầu đến cuối cuộc chiến này đã trở thành sức mạnh chủ lực để thúc đẩy cả câu chuyện phát triển. Họ luôn tin rằng Đảng và Chính phủ sẽ ủng hộ cuộc đấu tranh chống tham nhũng của mình, họ kiên trì phản ánh tình hình lên Thành ủy, Tỉnh ủy rồi lên tận Trung ương Đảng. Lòng quyết tâm, sự đoàn kết cùng trí tuệ và sức mạnh mà họ thể hiện trong cuộc đấu tranh đã thể hiện được tinh thần cao cả và anh dũng của giai cấp công nhân Trung Quốc. Đối với đắm tham ô, họ căm ghét thù hận là thế, nhưng đối với cán bộ tốt trong Đảng lại vô cùng tin tưởng, quan tâm và gần gũi. Khi Lý Cao Thành bị bệnh, hàng nghìn công nhân đã chực chờ trước cổng viện, biểu đạt sự quan tâm và ủng hộ của họ với người cán bộ lương thiện của Đảng. Dưới cái lạnh âm 20 độ, trong cái gió rét của trời đông, dáng vẻ, hành động và lời nói của họ đã tiếp cho Lý Cao Thành một sức mạnh tinh thần vừa ấm áp vừa to lớn đến nhường nào. Khi cuộc chiến bước vào thời khắc quyết định, quần chúng công nhân nghe tin Thị trưởng Lý bị khám nhà, thì sục sôi căm phẫn, chuẩn bị tập hợp lên tỉnh ủy phản ánh tình hình; lúc này, người nữ công nhân già Hạ Ngọc Liên vốn đang mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối đã bất chấp tất cả leo lên nhà cao tầng uy hiếp nhảy xuống để cản trở công nhân kéo lên Tỉnh ủy, để bảo vệ Lý Cao Thành, đồng thời yêu cầu được đối thoại với Bí thư Tỉnh ủy Vạn, thỉnh cầu Tỉnh ủy bảo vệ những cán bộ tốt của Đảng. Đây đều là những quần chúng kiên cường, những quần chúng luôn hết lòng với Đảng!

Có sự ủng hộ của họ, tương lai của cuộc chiến chống tham nhũng sao có thể không sáng ngời? Và như vậy, Phán quyết chia đám phân tử hủ bại thành một phe, Đảng và quần chúng thành một phe, bắt đầu một cuộc chiến chính trị nghiêm trọng gây chấn động cả thành phố, kéo lên tới tận Tỉnh ủy, kinh động đến tận Trung ương, một trận chiến gay gắt và kịch liệt, không thể điều hòa, không có đường lui, chỉ còn cách tựa lưng vào sông mà đánh, liều mạng sống còn. Đó là bối cảnh hành động, võ đài đấu tranh, tình thế tổng thể và xung đột mâu thuẫn mà Phán quyết xây dựng cho nhân vật chính của chuyện, chúng vừa mang tính "cá biệt", lại vừa mang tính phổ biến cho những hành vi tham nhũng và cuộc đấu tranh chống tham nhũng trong thời đại chúng ta, vì thế đã đạt đến một trình độ cao về khắc họa hoàn cảnh điển hình, nhào nặn ra một nền tảng thiết thực cho hình tượng nhân vật điển hình mang phong cách và đặc trưng thời đại.

Tiêu chí nổi bật có tính sáng tạo nghệ thuật độc đáo trong các tác phẩm văn học, đặc biệt là tiểu thuyết dài hơi chính là việc nó đã nhào nặn nên được một hình tượng nhân vật điển hình cho thời đại mới, từ đó phản ánh chân thực nội dung và đặc điểm mới của thời đại, tăng thêm những hình tượng mới cũng như những sắc màu mới trong khu vườn nhân vật văn học. Thành tựu nổi bật nhất về nghệ thuật và tư tưởng của Phán quyết, tôi cho rằng chính ở chỗ nó đã khắc họa được thành công hình tượng cao quý của người lãnh đạo tốt của Đảng - Thị trưởng Lý Cao Thành.

Lý Cao Thành nguyên là xưởng trưởng cũ của Trung Dương. Dưới sự lãnh đạo của ông, Trung Dương đã có được một thời kì phát triển huy hoàng, đồng thời đã có ảnh hưởng cũng như đã điều động được các doanh nghiệp Nhà nước quy mô lớn và vừa toàn thành phố dành được nhiều thành tích xuất sắc trong công cuộc cải cách. Vì thế, ông đã được đề bạt làm Thị trưởng. Với vị trí Thị trưởng, những việc ông đã làm như: giải quyết vấn đề cán bộ chiếm dụng nhà ở, xây dựng đường giao thông thành phố cũng thu được các thành quả vẻ vang, khiến danh tiếng của ông càng thêm vang xa. Mặc dù không giao tiếp sâu với vị Bí thư Thành ủy mới nhậm chức Dương

Thành, nhưng quan hệ công việc thì rất tốt. Ông là một người thanh chính liêm khiết, không nhận quà cáp, làm việc chăm chỉ, thẳng thắn vô tư, phẩm chất cao quý, là một "cán bộ tốt của Đảng" được mọi người công nhận. Tuy nhiên, trong cuộc chiến chống tham nhũng này, ông đã phải trải qua một sự khảo nghiệm nghiêm khắc trước giờ chưa từng có, phải trải qua một nỗi đau đớn giày vò về mặt tình cảm và cuộc vận lộn khốn khổ trong thăm sâu tâm hồn, sở trường và nhược điểm của ông đều phải trải qua cuộc huấn luyện náy lửa, và cuối cùng nó lại càng trở nên chín chắn hơn, thuần khiết hơn, đồng thời còn tỏa sáng ánh hào quang rực rỡ của chủ nghĩa anh hùng cách mạng.

Lý Cao Thành là nhân vật chính của câu chuyện, chính là vòng xoáy trung tâm của các mâu thuẫn xung đột từ đầu chí cuối. Nửa phần trước câu chuyện được triển khai xung quanh nhận thức của ông dành cho ban lãnh đạo Trung Dương. Tâm tư tình cảm của ông khi ấy đúng như thư ký Ngô Tân Cương đã nói, "công nhân nói khiến ngài đau lòng, cán bộ nói lại khiến ngài mềm lòng." Lúc đó, thật sự ông không thể nào tin được ban lãnh đạo tự tay ông gây dựng ấy lại bị thoái hóa biến chất hết sạch. Mãi cho đến khi xem những tài liệu mà công nhân Trung Dương đưa cho, đích thân tìm hiểu khó khăn gian khổ của công nhân Trung Dương, tận mắt chứng kiến hiện thực diễn ra trong "Thanh thái quả dư lạc thành", còn đích thân bị đám phần tử hủ bại đánh ngã làm nhục ngay trước mắt chúng tại chính cái "phân xưởng" mà bọn chúng cai trị, ông mới hoàn toàn thấy rõ chân tướng sự thật, mới quyết tâm giải quyết triệt để vấn đề hủ bại của ban lãnh đạo Trung Dương. Ở đây, chúng ta không chỉ thấy được tác phong làm việc tôn trọng sự thật, chu đáo, chặt chẽ của ông, mà còn thấy được nguyên tắc Đảng mà ông kiên định: bất luận là ai tham ô tham nhũng, cho dù đó là những bộ hạ cũ của ông, là người vợ hiền xinh đẹp của ông, ông cũng quyết đoạn tuyệt, quyết đấu tranh đến cùng.

Và cuộc đấu tranh này vừa mới bắt đầu, ông đã phải đối mặt với một khốn cảnh gian nan cực độ. Không chỉ vợ quay mặt ra đi, mà đám hủ bại ấy

còn lợi dụng việc vợ ông nhận 30 vạn tệ tiền hối lộ để ghi âm rồi biên tập xử lý biến thành âm mưu hãm hại ông. Rồi vị Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trật kể đi đâu cũng vênh váo rằng chính ông ta đề bạt Lý Cao Thành làm Thị trưởng, một mặt âm thầm tính toán mưu mô hại Lý Cao Thành, một mặt dùng cái "vòng tròn" bảo vệ ấy để xui khiến dụ dỗ Lý Cao Thành. Nhưng, Lý Cao Thành đã vượt qua mọi áp lực nặng nề, miệt thị cái lý luận "vòng tròn", kiên quyết điều tra hủ bại. Nghiêm Trật lại lợi dụng chức quyền trong tay, chỉ thị chấp thuận cho Trung Dương "phá sản", hạ lệnh đình chỉ hành động điều tra của các ban ngành công an, công thương, tính làm tan rã cuộc đấu tranh này, đồng thời quay ra đòi lập chuyên án điều tra sự việc 30 vạn tệ của Lý Cao Thành. Mọi việc đã phát triển đến mức buộc Lý Cao Thành phải đưa ra lựa chọn: nếu đứng về phía quần chúng nhân dân, kiên quyết đấu tranh chống hủ bại, thì sẽ phải hy sinh bản thân; nếu đứng về phía đối lập với quần chúng nhân dân, kết bè cánh với lũ hủ bại, thì có thể sẽ được vạn sự đại cát, yên hưởng tuổi già. Lý Cao Thành đã lựa chọn về thứ nhất, ông kiên quyết bày tỏ thái độ với đồng chí phụ trách Tỉnh ủy: "Tôi thà hủy hoại bản thân tôi, cũng tuyệt đối không để lũ hủ bại đó hủy hoại Đảng của chúng ta, hủy hoại cải cách của chúng ta, hủy hoại tương lai của chúng ta!" Từng câu từng chữ vang lên thật giống tiếng chuông ngân rơi trên mặt đất, chính khí hạo nhiên trào cuộn tới cầu vồng. Trước cuộc chiến và cuộc khảo nghiệm khắc nghiệt này, hình tượng anh hùng cao quý đã trở dậy trong con người Lý Cao Thành. Dưới sự ủng hộ của Đảng và quần chúng nhân dân, cuối cùng ông đã dành thắng lợi! Là một Thị trưởng thành phố tỉnh lỵ, Lý Cao Thành còn là một nhà tư tưởng sâu sắc. Trong nửa phần đầu câu chuyện, đối diện với những cáo buộc của công nhân, những bao biện của ban lãnh đạo Trung Dương, ông nghĩ đi nghĩ lại, cân nhắc nhiều lần, vừa tự trách cứ bản thân, vừa phân tích, kiểm điểm sâu đối với hàng loạt các trào lưu không tốt trong xã hội. Trong phần sau câu chuyện, trước đủ các loại áp lực và nguy cơ, ông càng có thêm những suy nghĩ sâu xa hơn với bài học kinh nghiệm về tiền đồ vận mệnh của Đảng và Nhà nước cũng như với cuộc chiến chống tham nhũng. Thậm chí ông còn tìm đến cả phần tử hủ bại Quách Trung Diêu, hỏi cho ra nhẽ lý

do tham ô, hỏi ông ta lẽ nào không sợ Đảng Cộng sản tìm ông ta tính sổ, Lý Cao Thành thực sự đã tìm hiểu nghiêm túc và cân nhắc kỹ càng trước những động cơ chủ quan sinh ra tham ô tham nhũng. Những miêu tả khắc họa này đã làm phong phú thêm cho nhân cách của nhân vật về mặt tổng thể.

Cuốn tiểu thuyết cũng đã khắc họa tương đối thành công nhân vật Dương Thành, Hạ Ngọc Liên. Đồng thời sự miêu tả về các nhân vật hủ bại như Nghiêm Trận, Ngô Ái Trân cũng có thể nói là rất sâu sắc. Nhưng, trên tất cả, Lý Cao Thành vẫn là một hình tượng nhân vật điển hình mới có đặc trưng thời đại nhất, có màu sắc tư tưởng nhất, có sức hút về tính cách nhất. Ông ấy chính là hình ảnh thu nhỏ nổi bật của lớp cán bộ Đảng lương thiện trong sạch cần chính. Balzac nói rất hay: Nhân vật điển hình "được thai nghén từ lục phủ ngũ tạng của thời đại của họ mà ra." Sự thành công trong việc nhào nặn một hình tượng điển hình như Lý Cao Thành chính là kết tinh của kiến thức và tình cảm vừa sâu sắc vừa chính xác của nhà văn đối với thời đại, họ cũng giúp con người hiểu hơn và yêu hơn thời đại của chúng ta, giúp con người nỗ lực hơn trong việc thúc đẩy lịch sử tiến lên.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thị trường Lý Cao Thành nhận được thông tin về cuộc bạo loạn của công nhân Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương là lúc đồng hồ điểm 4 giờ sáng. Tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, Quách Trung Diêu nói với ông trong điện thoại rằng họ mất cả tối nhưng vẫn chưa thuyết phục được công nhân. Hai phó tổng giám đốc đã bị đánh khi đang thực hiện nhiệm vụ. Ngay cả Bí thư Đảng ủy Phạm Lập Cường, người vốn đã nghỉ hưu cũng bị công nhân bao vây, có hai tên vô lại thừa cơ đập vỡ kính ban công nhà Bí thư Phạm. Phòng bảo vệ công ty điều động đến một đội mấy trăm người cũng không làm gì nổi, tất cả hỗn loạn như một nồi cháo. Khu kí túc công ty tập trung ít nhất ba, bốn nghìn người, mấy tên cầm đầu còn nói sáng mai sẽ kéo đến cửa Thành ủy kiến nghị. Hơn 20 chiếc xe limousine đưa đón công nhân đều tập trung đủ rồi! Nghe nói có người đang gọi thêm xe ngoài, nếu không gọi được thì dùng xe tải của công ty, mà xe tải ở công ty có ít nhất hơn 40 chiếc! Nếu thật sự nhiều người đi như vậy, thì chẳng cần nói gì khác, chỉ cần gần trăm chiếc xe này tập trung ở cổng Thành ủy thôi cũng có thể khiến cả thành phố này nổ tung rồi!

Vừa mới chớp mắt được hai tiếng, nhưng mọi ý niệm về giấc ngủ ngay lập tức tan đi hết, ông khoác áo rồi ngăn người ngồi trên giường, nhất thời không nghĩ ra rốt cuộc nên làm thế nào.

Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương là một công ty lớn với hơn hai vạn công nhân. Tiền thân của nó là Nhà máy Dệt may Trung Dương, một trong những nhà máy dệt may lớn nhất vùng Hoa Bắc. Tuổi của nhà máy này còn lớn hơn gấp đôi tuổi của Nhà nước cộng hòa. Nghe nói do Từ Hy thái hậu gây dựng nên, có thể coi như một xưởng may lớn nhất, tiên tiến

bậc nhất phía Bắc Trung Quốc thời đó. Sau này, trải qua mấy chục năm thăng trầm, bất kể là thời kì chiến tranh hỗn chiến, thời kỳ chiến tranh kháng Nhật hay thời kỳ chiến tranh giải phóng, bất kể nằm trong tay chính quyền cuối nhà Thanh, trong tay người Nhật hay trong tay các phiến quân, xưởng may Trung Dương vẫn luôn luôn phát triển thịnh vượng. Kinh doanh có lãi, vận chuyển thuận lợi, nguồn vốn phong phú, lợi nhuận khả quan, luôn là doanh nghiệp then chốt của Chính phủ đương thời. Đương nhiên cũng có những lúc không được như ý, nhưng đều vượt qua được và cơ bản là chưa từng xảy ra tình trạng đình công nghỉ việc cũng như bạo loạn lớn trong công nhân.

Sau giải phóng, xưởng dệt may Trung Dương tiến hành công tư hợp doanh và cuối cùng do Chính phủ tiếp quản toàn bộ. Nhờ quá trình chuyển đổi và cải tạo về mặt kĩ thuật với quy mô tương đối lớn, Trung Dương đã nổi bật lên bằng một phong thái mạnh mẽ, to lớn. Đóng góp công lao và thành tựu lớn cho sự nghiệp xây dựng công nghiệp Trung Quốc thời kì đầu, đặc biệt là việc xây dựng kinh tế tại địa phương đó. Giai đoạn phát triển nhảy vọt năm 1958, xưởng may Trung Dương đã đẩy mạnh mở rộng xưởng, số lượng công nhân tăng gấp đôi, từ hơn 8000 công nhân tăng vọt lên hơn 15000 người. Ngày đó lãnh đạo tỉnh đã ra chỉ thị rõ ràng rằng, Xưởng may Trung Dương không chỉ đứng đầu phía bắc về mặt quy mô mà còn phải dẫn đầu về mặt tăng trưởng và số lượng con người. Vậy mà bỗng chốc Xưởng may ấy lâm vào cảnh khó khăn đầu tiên chưa từng có trong lịch sử. Thiếu tiền, thiếu kĩ thuật, khiến việc sản xuất hầu như tê liệt toàn bộ và có nguy cơ sụp đổ. Cứ như vậy kéo dài ba năm, mãi sau năm 1964 khó khăn lắm mới hồi phục lại nhưng chẳng được mấy ngày thì cuộc "cách mạng văn hóa" bắt đầu. Khắp xưởng lao xao ầm ĩ, máy móc vận hành đứt đoạn, cho đến sau năm 1978 mới chỉnh đốn được toàn diện, kĩ thuật và máy móc được cải tạo cũng bắt đầu khởi động, trình tự và quy mô sản xuất cũng mới được phục hồi thực sự.

Giai đoạn từ năm 1978 đến năm 1984 có thể nói là thời kì phát đạt nhất, phồn vinh nhất, hưng thịnh nhất, phát triển nhanh nhất của Xưởng may Trung Dương. Công nhân trong Xưởng từ hơn 15000 lên đến trên 20000 người, máy dệt vải từ 8000 chiếc lên đến 15000 chiếc, công suất từ 50 vạn suốt lên đến 80 vạn suốt, sản lượng tăng từ 110 triệu nhân dân tệ lên gần 200 triệu! Lợi nhuận năm tăng từ 28 triệu lên 70 triệu! Lợi nhuận một năm hoàn toàn đủ để xây dựng thêm một Xưởng may Trung Dương có quy mô tương đương! Cho đến năm 1986, nếu gộp lợi nhuận trong các năm của Xưởng may Trung Dương lại thì có thể tu sửa xây dựng được mấy chục Xưởng may Trung Dương với quy mô tương tự! Năm 1985, Xưởng may Trung Dương chính thức đổi tên thành Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương với hơn hai mươi xưởng may trực thuộc, cùng lúc đó, Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương hùng hậu còn sáp nhập thêm ba công xưởng sắp đóng cửa khác, cứu sống hai doanh nghiệp đang bên bờ phá sản. Đây là giai đoạn mà bất kỳ một giai đoạn nào trong lịch sử phát triển của Xưởng may Trung Dương cũng đều không thể so sánh được, và đóng góp của nó cho quốc gia cũng vậy, thật khó mà có thể nghi ngờ.

Sau năm 1985, Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương bắt đầu trượt dốc, sau năm 1986, rơi vào con đường thua lỗ. Nhà nước đi sâu cải cách chính sách thuế và lợi nhuận, giá bông được công khai hoàn toàn, các doanh nghiệp nông thôn nhanh chóng tăng trưởng, thị trường kinh tế được xác lập, doanh nghiệp quốc doanh quy mô lớn quản lý không tốt kèm thêm gánh nặng bản thân ngày một trầm trọng, tất cả những nguyên do đó đã khiến cho Xưởng may Trung Dương lâm vào cảnh khốn cùng không lối thoát. Cuối năm 1995, trừ đi các khoản nợ ngoài, tỉ lệ thua lỗ tích lũy và mức nợ của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương đã lên đến 450 triệu nhân dân tệ và tỉ lệ thua lỗ tích lũy cũng như mức nợ gần đây vẫn chưa quyết toán, dự tính tổng mức nợ ngoài sẽ đạt gần 600 triệu! sẽ trở thành con nợ lớn nhất của Ngân hàng Nhà nước. Bắt đầu từ tháng 2 năm 1995, Công ty đã không thể trả nổi một đồng lương. Cho đến tháng 7 năm 1995, Công ty cũng đã ngừng cấp phí sinh hoạt 200 nhân dân tệ một tháng cho nhân

viên và cán bộ đã nghỉ hưu. Từ tháng giêng năm 1993, một số phân xưởng của công ty bắt đầu ngừng sản xuất. Cuối năm 1994 phần lớn các phân xưởng của Công ty về cơ bản, đều ở tình trạng ngừng hoạt động. Tháng 10 năm 1995, Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương vốn đang lung lay chấp chới cuối cùng cũng sụp đổ, toàn bộ dây chuyền sản xuất dừng hoạt động. Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương vốn danh vọng rền vang, hào hùng rạng rỡ của ngày xưa ấy trong nháy mắt đã biến thành một khoảng đêm cô độc.

Một doanh nghiệp quốc doanh quy mô lớn bề thế như vậy bỗng dưng chấm dứt hoạt động, tính cả lao động nghỉ hưu thì có tới gần 30000 người không có việc làm, và lại thêm việc năm mới đang đến gần, chỉ còn vài ngày nữa thôi là đến Tết, công nhân viên của Công ty đã hơn mười tháng chưa được nhận lương, thời tiết giá buốt, không có gì để ăn, vật giá lại leo thang như vậy, nên hãy thử nghĩ xem làm sao không thể không có chuyện xảy ra đây?

Thành ủy thành phố vốn cũng đã sớm đưa việc làm cách nào để cứu vãn Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương vào trong danh sách công tác trọng điểm năm 1996. Ủy ban thành ủy họp bàn nghiên cứu không biết bao nhiêu lần, cuối cùng quyết định giao cho Thị trưởng Lý Cao Thành chỉ đạo, thành lập tổ lãnh đạo bao gồm các ban ngành như Ngân hàng thành phố, Ủy ban kinh tế thành phố, Ủy ban kế hoạch, Ủy ban tài chính chuyên phụ trách giải quyết hàng loạt vấn đề của Xưởng may Trung Dương. Thời gian tổ lãnh đạo này được thành lập là tháng 10 năm 1995. Dù đã bắt đầu làm việc, cũng đã liên tục nhiều lần gửi báo cáo tới Thành ủy thành phố, nhưng do cận kề thời gian cuối năm, mọi công việc bỗng nhiên cùng lúc dồn lại, đầu đầu cũng bận tối mắt tối mũi, bởi vậy quyết sách cuối cùng dành cho Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương vẫn còn bỏ ngỏ. Đến tháng Giêng năm 1996, Thành ủy thành phố lại nghiên cứu lần nữa nhưng cũng chỉ mang tính chất sách vở, dự định đến Tết nhất định sẽ cố gắng tìm mọi cách trả tiền nợ lương từ 1 đến 2 tháng cho toàn bộ công nhân viên. Những việc

còn lại chờ đến sau tết bàn tiếp. Thế nhưng thật không ngờ, ngay tại thời điểm quan trọng này, công nhân lại gây ra bạo loạn, mà quy mô lại lớn như vậy, thật khiến con người ta phải lo lắng ưu tư.

Thị trưởng Lý Cao Thành nghĩ mãi cũng không ra được một cách vẹn toàn. Nói thật, mấy năm nay, hiện tượng khởi kiện, khiếu nại, làm loạn xảy ra trước cổng Thành ủy thành phố chẳng phải chuyện hiếm có. Thậm chí những người làm việc trong Thành ủy thành phố qua đường hầu như đều bắt gặp những điều kì quái, nhìn chẳng dám nhìn. Dường như đã trở thành cơm bữa và tự nhiên rồi nên cũng không ai để ý đến nó nữa. Những việc chó mèo vụn vặt tầm thường ấy có làm náo loạn lên cũng bằng không. Vài chú ếch kêu gào sao lật đổ nổi trời xanh.

Nhưng lần này khác! Thứ nhất là số người đông đặc. Ba, bốn nghìn công nhân, ai dám chắc đến lúc đó sẽ có bao nhiêu! Lại thêm gần trăm cái xe. Bằng này người và xe tập trung trước cổng Thành ủy thành phố, khả năng sẽ ùn tắc cả một con phố đấy. Khu phố có trụ sở Thành ủy thành phố là dải đường trung tâm của thành phố, đông tây phải đến hơn 10 dặm. Nếu vào đúng giờ cao điểm, riêng người đi xe thôi cũng đủ đóng băng cả con đường, nhưng cảnh đó không giống với cảnh nổi loạn của hàng nghìn công nhân bây giờ. Thứ hai, trước mắt là thời khắc dễ xảy ra chuyện nhất. Năm cũ sắp qua, vật giá leo thang, Thành ủy thành phố dù đã sử dụng nhiều biện pháp nhưng vẫn không thể khống chế được đà leo cao của giá hàng hóa.

Cách đây không lâu, chính quyền thành phố cũng từng áp dụng một quyết sách quan trọng cho phép đưa hàng nông phẩm bán trực tiếp với những điều kiện thuận lợi nhất, còn mở riêng một khu chợ buôn bán cho các mặt hàng này ngay tại trung tâm thành phố. Không ngờ giá thức ăn không những không giảm mà còn ngày càng tăng cao. Có người cho rằng, trực tiếp đưa nông phẩm vào thành phố bán chẳng khác nào rước sói về nhà! Người nông dân lên thành phố bỗng nhiên được mở rộng tầm mắt: ai ngờ chỗ rau này hóa ra lại có thể bán được giá cao như thế! Bán được giá

cao mà không bán thì khác gì thẳng ngực! Rau của lão tươi ngon hơn nhiều so với thứ rau bày bán tại các đại lý cấp 2 kia, vậy thì hà tất chi phải bán rẻ hơn họ! Thế là giá rau chẳng những không giảm mà còn xôn xao tăng mạnh.

Giá rau tăng cao kéo theo giá cả các mặt hàng khác cũng đồng loạt tăng vọt, đẩy con đường buôn bán rau cỏ của những người công nhân chưa được nhận lương và những nhân viên thất nghiệp đang đình công kia lâm vào ngõ cụt. Đối với những người lòng ôm oán giận, sớm hôm căn nhắc ấy chỉ cần có người tiếp tay là lập tức nổi dậy, hậu quả khôn lường. Thứ ba, con đường bên cạnh Thành ủy thành phố lại chính là công chính quyền tỉnh ủy, nếu những người này nổi loạn đến tận đó thì ảnh hưởng lại càng lớn, nhất là trong hai ngày nay đang có một đoàn đại biểu các nước Tây Âu tới đàm phán về một dự án đầu tư lớn với tỉnh, ngộ nhỡ...

Lý Cao Thành không dám nghĩ tiếp, khẽ day day đôi mắt và huyết thái dương đang hơi tê liệt, ông biết mình phải nhanh chóng đưa ra chủ ý, đã không còn thời gian cho phép bản thân được suy nghĩ nữa rồi. Khẽ nhìn đồng hồ, 4 giờ 25 phút sáng, chỉ còn 1, 2 tiếng nữa là trời sáng. Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương ở ngoại thành, cách trung tâm thành phố khoảng hơn 30 cây số, nếu công nhân đi xe thì chỉ mất hơn nửa tiếng đồng hồ là đến nơi.

Ông vốn muốn gọi điện cho Bí thư Thành ủy Dương Thành, nhưng chưa quay hết số lại đặt máy xuống.

Bí thư Thành ủy Dương Thành khác ông trong việc giải quyết các vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương. Dương Thành luôn chủ trương tiến hành một cuộc đại phẫu đối với công ty này, bao gồm cả hàng ngũ lãnh đạo công ty. Lý Cao Thành lại phản đối ý kiến đó, tự trong đáy lòng mình ông cũng không thể chấp nhận được nó. Không chỉ vì lãnh đạo chính quyền tỉnh ủy coi trọng hàng ngũ đứng đầu công ty, mà ngay cả một vài vị lãnh đạo chủ chốt cũng luôn cho rằng những người đứng đầu

Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương là những người giỏi giang. Ông tín nhiệm Ban lãnh đạo công ty chủ yếu là vì ông quá thân thiết với công ty và với cả những người đứng đầu công ty, phải nói là tình cảm rất sâu đậm.

Mơ hồ có thể nói như vậy, hiện nay các thành viên trong Ban lãnh đạo Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương đều do một tay ông bồi dưỡng và nâng đỡ, ông biết rất rõ từng người trong số họ, thậm chí cả tính tình, tính khí họ ông cũng nắm như lòng bàn tay. Bí thư Thành ủy đương nhiên cũng có cái lý của ông ấy, trước mắt quan hệ quần chúng của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương vô cùng căng thẳng, và ban lãnh đạo phải chịu trách nhiệm trực tiếp. Nhưng hoàn cảnh khốn khó của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương bây giờ là hiện tượng phổ biến tồn tại ở bất kỳ một doanh nghiệp quy mô lớn và vừa nào trên khắp cả nước, quy tất cả những oán giận và trách nhiệm cho ban lãnh đạo liệu có công bằng không, đó là thái độ "thật sự cầu thị" hay sao? Ai ai cũng có khuyết điểm, cho dù thay bằng đội ngũ lãnh đạo mới thì người lãnh đạo mới ấy sẽ không có khuyết điểm ư? Chưa kể đến việc giờ thay lãnh đạo thì cũng đã quá lỗi thời, quá xa rời thực tế. Hễ có vấn đề là thay lãnh đạo, thay rồi liệu có giải quyết được vấn đề không? Ai dám bảo đảm làm việc không mắc lỗi lầm? Hơn nữa, Dệt may Trung Dương giờ đi đến bước này, liệu những người có nghề, có bản lĩnh, có đam mê, có trách nhiệm có dám bước chân vào? Chưa kể đến việc thay đổi toàn bộ lãnh đạo rốt cuộc là vì cái gì? Vì tra ra vấn đề rồi hay là bởi hành vi sao nhãng công việc nghiêm trọng? Nếu thế làm sao nói lại với nhân dân đây, làm sao báo cáo với cấp trên đây? Cứ đổi đi đổi lại mà vẫn không giải quyết được vấn đề thì nói sao với dân, nói sao với lãnh đạo?

Lúc này ông không thể gọi điện, ông không thể khiến cho người ta nghĩ rằng việc xảy ra rồi mình lại đá bóng qua cho người khác. Hiện giờ ông vẫn chưa bắt tay vào giải quyết, vẫn chưa đến bước phải báo lên Bí thư.

Trầm tư một thoáng, rồi ông gọi điện cho thư ký Ngô Tân Cường báo với lái xe, 15 phút sau phóng nhanh thẳng hướng Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương. Tiếp đến ông gọi di động cho Tổng giám đốc công ty Trung Dương Quách Trung Diêu, yêu cầu làm nhanh vài việc sau:

Thứ nhất, lập tức thăm dò chính xác xem những ai cầm đầu cuộc bạo loạn này, sau đó nhanh chóng tìm cách tập trung họ lại, nói với họ Thị trưởng muốn trực tiếp đối thoại. Phải thuyết phục được họ, mọi yêu cầu và điều kiện của họ đều có thể nói trực tiếp với Thị trưởng.

Thứ hai, lập tức giải tán toàn bộ nhân viên phòng An ninh công ty, không cho phép bất cứ một ai ở lại hiện trường. Tất cả cán bộ công ty bao gồm cả nhân viên an ninh đều không được phép đánh trả, không được phép mắng lại. Nếu cán bộ và nhân viên an ninh bị thương, bị tổn thất thì chính quyền thành phố sẽ bồi thường. Nếu có bất kì công nhân nào bị thương hoặc gặp chuyện gì, nhất định phải nghiêm túc điều tra, trừng phạt nghiêm khắc.

Thứ ba, không được nói bất kì lời nào bất lợi cho quan hệ quần chúng, không được làm bất kì việc gì bất lợi cho quan hệ quần chúng, nhất là càng không được phép nói lung tung những lời có tính chất uy hiếp hay hăm dọa. Nếu ai nói hoặc làm những việc đó, lập tức điều tra, không được khoan dung, nghiêm khắc xử lý.

Thứ tư, lập tức sử dụng hệ thống phát thanh và tivi của công ty giải thích rõ với quần chúng, khuyên họ không nên tham gia bạo loạn, càng không nên lên thành phố khởi kiện. Thành ủy thành phố luôn luôn quan tâm đến Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, trước Tết nhất định sẽ thu xếp xong cuộc sống của toàn thể công nhân và nhân viên nghỉ hưu. Nhưng, bất kể ai, dù người cầm đầu hay người bị lôi kéo, phạm là người tham gia vào hoạt động lần này, bất kể với mục đích gì, chính quyền thành phố hứa sẽ không truy cứu trách nhiệm, không tính toán trả thù, không lạm quyền trả đũa. Nhất định phải xoa dịu nỗi lo của quần chúng, tuyệt đối

không được ép quần chúng lên núi "Lương Sơn" để ngăn chặn ý nghĩ dù sao đã nổi loạn rồi thì hãy nổi loạn lớn hơn nữa.

Thứ năm, ông sẽ đến công ty lúc 5 giờ 20 sáng, địa điểm tiếp xúc với quần chúng là Trung tâm Sinh hoạt cán bộ lão thành khu kí túc công ty. Không cho phép bất kì ai đưa đón, cũng không cần bất kì ai bảo vệ.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Mặc dù trong điện thoại nói đâu vào đấy, bình tĩnh vững tâm nhưng trong lòng Lý Cao Thành thì không hề như vậy. Bây giờ không còn là mấy năm trước nữa, không còn là thời đại mà lãnh đạo buông một câu vu vơ sẽ khiến đất trời lay động, núi rừng vang dội nữa. Bây giờ, thậm chí là liên tiếp đưa ra hàng loạt các tập văn kiện đỏ, thậm chí là ra lệnh, là nói thẳng, nói đi rồi nói lại, nhưng bách tính bên dưới cũng chẳng có ai quan tâm để ý. Một con sâu bỏ rầu nôi canh, một việc tham ô hủ bại cũng đủ làm tổn thương trái tim của hàng nghìn hàng vạn bách tính. Phải làm mạnh tay, phải hạ quyết tâm, phải nghiêm khắc, phải mạnh dạn diệt trừ tham nhũng, chỉnh đốn Đảng, quyết không khoan dung, quyết không nường tay, mặc dù tháng tháng năm năm đều nhắc tới, thời thời khắc khắc họp hành lớn nhỏ đều đề cập đến nhưng cuối cùng tất cả hình như vẫn thế, hồ vẫn chạy đầy đường, ruồi nhặng vẫn bay rợp trời. Đánh một con sẽ lại ra một con, che một dải sẽ bay ra dải khác. Cứ mãi như vậy, ai còn xem trọng đến các văn kiện của anh nữa, ai còn xem trọng các cuộc họp của anh nữa, ai còn xem trọng các lời nói của người lãnh đạo như anh nữa?

Lý Cao Thành năm nay 54 tuổi, trong hàng ngũ Thị trường thành phố cấp 1 trực thuộc tỉnh vẫn được xem là trẻ. Nhưng cũng sớm có tóc hoa râu với nhiều nếp nhăn trên mặt. Lý Cao Thành dáng người gầy ốm và dường như có xu hướng càng già càng ốm, hoàn toàn không giống với dáng vẻ mặt to bụng phệ của người lãnh đạo. Bởi vậy mà Lý Cao Thành thường được người dưới quyền yêu mến, bách tính trăm họ gần gũi, tạo cho người khác một cảm giác đáng tin cậy.

Lý Cao Thành thường xuyên nói đùa với các bậc đồng liêu hoặc các lãnh đạo cấp 1 trong bữa ăn rằng: Tôi đây, nhìn thế nào cũng biết là quan thanh liêm; xem mặt và bụng các ông kìa, nhân dân vừa nhìn là biết là quan tham rồi.

Ngoài miệng nói mình là quan thanh liêm, và thâm tâm ông cũng tự xác nhận mình thực sự là một thanh quan. Đối mặt với con đường quan chức mấy chục năm, chưa bao giờ ông thấy hổ thẹn với lòng.

Tình cảm ông dành cho Xưởng may Trung Dương có thể nói là lay không chuyển, kéo không rời, mối liên hệ mà ông có với nó cũng vô bờ bến, sờ dĩ như vậy là vì ông đã từng có khoảng thời gian mấy chục năm giữ chức vụ bí thư Đảng ủy và xưởng trưởng tại xưởng may Trung Dương. Ông là lứa học sinh trung học chuyên nghiệp tốt nghiệp trường may mặc sớm nhất từ khi nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa thành lập cho đến nay, có thể nói ông đã dành hơn nửa cuộc đời mình để gắn bó với ngành may.

Ông là người phương Nam, khi đó các doanh nghiệp may mặc lớn của Trung Quốc đều đặt ở phía bắc, nên ngay sau khi tốt nghiệp trung học chuyên nghiệp ông đã được cử đến cao nguyên Hoàng Thổ của Hoa Bắc. Đầu tiên, ông làm nhân viên kỹ thuật cho xưởng may Tân Hoa khoảng gần 10 năm rồi lên làm phó chủ nhiệm xưởng, chủ nhiệm xưởng, sau đó tiếp tục công tác gần 8 năm tại xưởng may tỉnh, quãng thời gian này ông từng đảm nhận nhiều chức vụ như chủ nhiệm xưởng, bí thư Đảng ủy nhà máy, kỹ sư trưởng và phó xưởng trưởng

Năm 1980, ông được điều đến xưởng may Trung Dương với thân phận một phó bí thư Đảng ủy và phó xưởng trưởng, năm 1982 ông được bổ nhiệm chức vụ bí thư Đảng ủy nhà máy và xưởng trưởng xưởng sản xuất. Cơ chế ngày ấy là bí thư Đảng ủy chịu trách nhiệm, nên mới vừa tròn 40 tuổi, Lý Cao Thành đã trở thành cánh tay đắc lực danh bất hư truyền của doanh nghiệp có quy mô lớn với gần 2 vạn công nhân viên, đồng thời cũng trở thành vị cán bộ cao cấp trẻ nhất tỉnh thời bấy giờ.

Lý Cao Thành khi ấy thật ngêu ngao tự mãn, khinh thị quần hùng, ông đã thề rằng sẽ đưa xưởng may Trung Dương trở thành doanh nghiệp hiện đại hóa hàng đầu cả nước bằng chính tay mình. Lúc đó cũng chính là thời kì hoàng kim của các doanh nghiệp dệt may quốc doanh, nguồn nguyên liệu dồi dào, chẳng chút phiền muộn, nông dân tranh đua quyết liệt, phải đi cửa sau mới có thể bán được bông cho nhà máy. Thị trường cung không đáp ứng nổi cầu, ngày ngày khắp trong và ngoài tỉnh dồn dập các dòng xe chở hàng, những lúc xe đông còn phải xếp hàng dài cách cổng nhà máy đến mấy dặm. Đám nhân viên to nhỏ tại phòng Mua bán chẳng khác nào những lão gia. Đám công nhân bê hàng qua nguyền rửa đám người phòng Mua bán đưa nào cũng béo lẳn!

Thực ra ai cũng như nhau cả, công nhân xưởng may Trung Dương hồi đó có tiếng lăm, danh hiệu lẫy lừng lăm! Chiếc logo trên ngực đám công nhân viên xưởng may Trung Dương đã làm biết bao cô gái, chàng trai phải thèm thuồng ngưỡng mộ.

Để được đến làm việc tại xưởng may Trung Dương, đám người lãnh đạo lớn nhỏ kia đã từng gửi biết bao nhiêu đơn từ, gọi biết bao nhiêu cuộc điện thoại cho Lý Cao Thành.

Cũng chính tại thời điểm đó, Lý Cao Thành đã hoàn thành xong công trình cải cách kĩ thuật toàn diện lần thứ nhất sau cuộc "cách mạng văn hóa" cho xưởng may Trung Dương. Khi ấy, tiền vốn không phải là vấn đề đối với Trung Dương, chỉ cần một cuộc điện thoại, lập tức sẽ có ngay hàng nghìn vạn đồng vốn bay tới. Vốn dĩ chẳng ai nghĩ rằng một Trung Dương hoành tráng như vậy lại có ngày thua lỗ, càng không có ai ngờ tới một Trung Dương vững mạnh như vậy lại có ngày không trả nổi nợ nần. Trung Dương không bao giờ sụp đổ, đó là cây rung tiền mà mãi mãi cũng không thể cán đổ.

Năm 1983, quan hệ Trung - Mỹ căng thẳng, sản phẩm may mặc Trung Quốc xuất khẩu bị hạn chế. May Trung Dương cũng cảm thấy áp lực, sản

phẩm nhanh chóng tồn đọng, các nhà kho lớn nhỏ trong xưởng đều chất đống. Vấn đề trở nên nghiêm trọng, đối diện với áp lực này rốt cuộc nên làm gì? Lãnh đạo tỉnh, thành phố cũng không tìm ra cách. Lý Cao Thành đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định: tuyệt đối không ngừng sản xuất, một phút cũng không được phép dừng lại! Khi đó không chỉ có ông mà toàn bộ công nhân viên của nhà máy đều chẳng ai tin sản phẩm của Trung Dương lại thật sự không thể bán đi được.

Không ai bi quan, không ai nhụt chí, càng không ai tuyệt vọng. Nhà máy vẫn chìm trong không khí từng bừng nhộn nhịp, vẫn trật tự nghiêm túc, kỉ cương rõ ràng. Công nhân viên làm việc theo đúng quy trình với niềm tin phơi phới. Chỉ có duy nhất Lý Cao Thành vẫn đa mang một áp lực khổng lồ, không ai biết được rằng trong suốt khoảng thời gian gần một năm ấy, Lý Cao Thành rốt cuộc có mấy bữa ngủ yên lành. Thường xuyên nửa đêm giật mình tỉnh giấc rồi không ngủ lại được nữa.

Toàn bộ trang thiết bị dệt may của Trung Dương khi đó đã được nâng cấp thay mới, công suất nhân đôi, liên tiếp hơn 10 tháng hàng hóa tồn đọng, con số tồn kho đã nhiều gấp mấy lần lượng tồn kho cao nhất trong lịch sử. Hai mươi mấy nhà kho thuê tạm thời trong thành phố đều đã chất đầy, hơn 30 nhà kho thuê tạm ngoài thành phố cũng chật kín, hơn 60 nhà kho thuê tại các huyện thành lân cận cũng rơi vào tình trạng tương tự! Giá trị hàng tồn kho đã gần cán mức 2 tỷ nhân dân tệ, số vốn vay và nợ ngoài cũng đạt mức 450 triệu.

Làm sao Lý Cao Thành khi đó có thể ngủ được, cả ngày tâm tư của ông như đang treo lơ lửng giữa không trung, bước đi trên đường chẳng khác chi giẫm trên bông vải, đi ngủ mà giống như đang nằm trên mây! Tóc bạc mọc đầy, nếp nhăn trên mặt nhiều hơn bội phần, quả thực thời khắc ấy đã khiến ông già đi gấp trăm lần!

Thế nhưng ban lãnh đạo khi ấy lại vô cùng đoàn kết, nhất tâm đồng lòng! Thành viên lãnh đạo Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương ngày

nay cơ bản đều là dàn nhân vật ngày xưa. Đó thực sự là ban lãnh đạo đã qua khảo nghiệm, đồng cam cộng khổ, đồng tâm nhất trí. Có lẽ sẽ chẳng có Lý Cao Thành của ngày hôm nay nếu như không có ban lãnh đạo ấy.

Ông đã đặt ra quy định không dùng ô tô đi làm đối với các thành viên lãnh đạo trong các doanh nghiệp quy mô lớn và vừa của toàn tỉnh lúc đó. Nhà ông ở trong thành phố, mỗi ngày đi về mất gần 40 dặm đường, ông kiên quyết đi xe đạp bất kể mưa gió. Buổi trưa cùng công nhân ăn cơm tại nhà ăn công xưởng, tối tan ca về nhà sớm cũng phải hơn 10 giờ. Có tối ông về nhà vào lúc hơn 12 giờ, đến thành phố khi qua cầu bị công an liệt vào dạng tình nghi nên tra hỏi rất lâu, giới thiệu là xưởng trưởng xưởng may Trung Dương họ cũng không tin, cuối cùng phải gọi điện đến phòng bảo vệ nhà máy mới giải quyết được việc. Vụ việc sau khi đăng báo đã gây chấn động một thời. Một cán bộ cao cấp, ngày ngày đạp xe đi làm, quả đúng là một tin lớn. Công nhân nhà máy và công nhân của các nhà máy khác không ai không xúc động. Một vị cán bộ thanh liêm, kỉ cương như vậy bây giờ tìm đâu thấy!

Thời gian khốn đốn kéo dài hơn 10 tháng, có lẽ cũng không đến nỗi gọi là khốn đốn, so với hôm nay thì cùng lắm cũng chỉ xem là khó khăn tạm thời. Sau hơn 10 tháng, con đường buôn bán bắt đầu hưng thịnh trở lại, thị trường mở cửa giống như kẻ đói khát bị bỏ đói mấy trăm năm nên có bao nhiêu là nuốt sạch bấy nhiêu. Và số hàng tồn kho trong suốt hơn một năm cơ bản đã bán hết! Khi đó giá các loại sản phẩm dệt bông tăng cao, đồ tồn kho của Trung Dương giống như hàng hiếm vô tình bán được với giá tốt!

Tiền thu về của xưởng may Trung Dương khi đó nhiều biết bao! Đúng là phú ông bắt gặp suối vàng, mèo vớ được miếng mỡ béo, sấu nã vì tiêu chẳng hết tiền!

Cũng chính lúc đó, vào tháng 3 năm 1986, với danh hiệu nhà doanh nghiệp ưu tú toàn quốc, "Giải thưởng lao động 1/5" toàn quốc, người lao

động mô phạm toàn quốc, Lý Cao Thành được bầu chọn làm phó Thị trưởng và thường ủy Thành ủy thành phố.

Được bầu làm phó Thị trưởng, Lý Cao Thành vẫn được phân quản lý công nghiệp và công nghiệp nhẹ. Vốn là lãnh đạo cũ của xưởng may Trung Dương nên việc ông càng quan tâm và yêu quý may Trung Dương là điều rất tự nhiên và các nhà lãnh đạo chính quyền thành phố cũng hoàn toàn tin tưởng ông một cách rất tự nhiên trong các vấn đề liên quan đến xưởng may Trung Dương. Cuối năm 1986, ban lãnh đạo xưởng may Trung Dương đã được điều chỉnh toàn diện theo sự sắp xếp của ông cùng sự đồng ý phê chuẩn của Thành ủy thành phố.

Với quyền giám chế của xưởng trưởng, ông đã mời vị xưởng trưởng cũ là Nguyễn Minh Lượng 59 tuổi, kĩ sư trưởng kiêm phó xưởng trưởng Trương Hoa Bân 57 tuổi và nữ phó xưởng trưởng Lý Tố Chi 54 tuổi đã nghỉ hưu về làm cố vấn nhà máy, và bổ nhiệm vũ khí đáng tin cậy nhất của mình, Quách Trung Diêu 48 tuổi đang là phó xưởng trưởng - phó bí thư thăng chức làm xưởng trưởng, phó bí thư Trần Vĩnh Minh 47 tuổi làm bí thư Đảng ủy, phó bí thư Ngô Minh Đức làm phó xưởng trưởng xưởng Sản xuất, trưởng phòng Mua bán Phùng Mẫn Kiệt 44 tuổi làm phó xưởng trưởng xưởng Mua bán.

Khi ấy, Lý Cao Thành vẫn chưa gác kiếm, trong suốt một quãng thời gian dài, ông vẫn kiêm chức xưởng trưởng và bí thư Đảng ủy nhà máy Trung Dương. Cho đến khi thật sự cảm thấy yên tâm, ông mới bãi nhiệm chức vụ xưởng trưởng của mình, sau đó bãi nhiệm chức vụ bí thư Đảng ủy.

Lý Cao Thành vô cùng hài lòng về ban lãnh đạo này, người đứng đầu thành phố cũng cảm thấy vui mừng về ban lãnh đạo đó. Trước hết đó là một đội ngũ trẻ, lại là những người có kinh nghiệm, có sức hút và có năng lực. Tuổi bình quân của hàng ngũ lãnh đạo là hơn 45 tuổi một chút, trẻ nhất trong số các doanh nghiệp quy mô lớn và vừa khi ấy. Đặc biệt là tuổi nghề của họ trong nhà máy này đều trên 15 đến 20 năm, điều này không dễ dàng

mà có được. Ít nhất có thể nói rằng, họ đã kinh qua hoặc đã từng kinh qua sự kiểm tra của công nhân viên và các bậc lãnh đạo nhà máy. Làm việc lâu năm tại một nhà máy, từng bước từng bước đi lên địa vị lãnh đạo, điều đó quá đủ để chứng minh năng lực cũng như nền tảng xã hội của họ. Đây quả thật là hiếm gặp!

Đương nhiên cũng có cản trở.

Xưởng trưởng cũ Nguyễn Minh Lượng và phó xưởng trưởng Lý Tố Chi có cách nhìn khác về ban lãnh đạo này, nhất là kỹ sư trưởng kiêm phó xưởng trưởng Trương Hoa Bân đã phản đối vô cùng kịch liệt.

Lý do phản đối của họ chủ yếu tập trung vào xưởng trưởng Quách Trung Diêu và phó xưởng trưởng Mua bán Phùng Mẫn Kiệt.

Họ cho rằng Quách Trung Diêu không đủ năng lực, đứng đầu một doanh nghiệp quốc hữu lớn như vậy nếu thiếu hụt trình độ nhận thức về tầm nhìn chiến lược cũng như trình độ lý luận về cơ sở khoa học kỹ thuật, rất khó đảm đương trọng trách, mà Quách Trung Diêu thiếu hụt rõ ràng các yếu tố này. Từ đó, họ cũng đánh sứt khá nhiều cái gọi là "quyết đoán" mà Lý Cao Thành coi trọng: thiếu năng lực mà lại "quyết đoán", một lãnh đạo như vậy thật khiến cho người ta phải suy nghĩ, nhiều lúc cũng đáng sợ lắm.

Kỹ sư trưởng Trương Hoa Bân thậm chí còn đưa ra những dị nghị về một vài hành động của Lý Cao Thành tại nhà máy, ông ta lên án cách làm liều không thèm quan tâm đến lượng hàng tồn đọng khổng lồ khi xưa của Lý Cao Thành, rằng làm như vậy là vô cùng mạo hiểm mà xét ở một góc độ ý nghĩa nào đó thì coi như kiểu vô trách nhiệm. Nếu tình hình ấy mà xảy ra ngày hôm nay thì sẽ nguy hiểm khôn lường, bởi đó là đang đánh bạc bằng vận mệnh của cả nhà máy và gần hai vạn công nhân, về cơ bản nó hoàn toàn không phù hợp với chuẩn tắc và quy phạm vận hành một doanh nghiệp hiện đại. Hơn nữa, kiểu hành động này cũng đã ảnh hưởng và tạo những ám thị sâu xa lên ban lãnh đạo bây giờ.

Nếu coi đó là "quyết đoán" thì loại "quyết đoán" này cũng thật khiến người ta ưu phiền. Còn một điểm nữa là họ cho rằng tác phong đạo đức của Quách Trung Diêu cũng làm người ta thấy nghi ngờ khó lòng tín nhiệm. Đặc biệt là tác phong đạo đức của nguyên phó xưởng trưởng vừa được phân công tiếp quản xưởng mua bán Phùng Mẫn Kiệt còn khiến người ta bất mãn hơn. Lúc trước, ông ta đã mắc vô số sai sót trong cách thức và thủ pháp buôn bán hàng tồn đọng, rất nhiều người đã phơi bày vấn đề này ra. Trọng dụng những người như vậy sẽ đánh mất lòng người.

Lý Cao Thành đương nhiên không đồng ý với cách nghĩ của họ.

Quách Trung Diêu mặc dù tốt nghiệp trung học chuyên nghiệp nhưng ông ấy cũng đã học xong chương trình cao đẳng. Nếu nói học lực không đồng nghĩa với năng lực, thì học thức cũng không đồng nghĩa với quyết đoán. Bao năm qua, Lý Cao Thành đã được tận mắt chứng kiến sự trưởng thành của Quách Trung Diêu. Lúc vừa vào xưởng may Trung Dương, Quách Trung Diêu chỉ là một người chủ nhiệm xưởng. Xưởng mà Quách Trung Diêu quản lý khi ấy là xưởng đứng đầu toàn nhà máy, bản thân Quách Trung Diêu cũng là một nhân vật tiên tiến và một mẫu người kĩ thuật lâu năm. Năng lực khai thác và tinh thần tiến thủ của ông, công nhân nhà máy ai cũng thấy rõ, nhất là sau khi Quách Trung Diêu được thăng chức làm phó xưởng trưởng phó bí thư, trong ngày tháng khó khăn then chốt nhất của nhà máy ông đã chứng tỏ được tài năng phi phàm và nghị lực kiên cường của mình, đặc biệt là tinh thần làm việc quên mình không từ gian khổ, chính điều đó đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng Lý Cao Thành. Khi ấy, để giải quyết số hàng tồn đọng, Quách Trung Diêu hầu như không về nhà đến một lần trong suốt quãng thời gian xấp xỉ gần nửa năm đó, hầu như ông đã chạy khắp mọi ngõ ngách trên đất nước Trung Quốc này.

Số hàng tồn đọng đó dường như có đến một nửa là một mình ông tự bán. Nhớ lại lần mắc trọng bệnh, gầy mất hơn 10 kí! Hôn mê bốn ngày bốn

đêm! Năm viện tròn một tháng trời mới bình phục. Người cán bộ như thế mà nói là không có năng lực? Không có can đảm? Dựa vào đâu mà nói rằng tác phong đạo đức của người ta có vấn đề? Thực ra vấn đề tác phong đạo đức mà họ muốn nhắc ở đây chính là việc Quách Trung Diêu đã bỏ vợ. Lý do chính cũng bởi suốt ngày đoạn tháng bên ba bên ngoài, ít quan tâm đến nhà cửa, vợ chồng mâu thuẫn tranh cãi không yên, cuối cùng gia đình tan đàn xẻ nghé. Nếu vì việc này mà bị gán mác tác phong đạo đức có vấn đề thì có là quá tàn nhẫn, quá phiến diện rồi không? Còn những cái gọi là vấn đề trong cách nhìn đối với phó xưởng trưởng xưởng bán hàng Phùng Mẫn Kiệt, Lý Cao Thành không phải là không biết, ông vốn đã biết về những cáo trạng và tố cáo. Thực ra phòng Mua bán xưởng may Trung Dương vẫn luôn là nơi đầy rẫy những thị phi, phàm những ai đã từng làm trong phòng Mua bán dường như không ai không bị tố cáo, không ai không có cáo trạng. Mà phàm những ai đã từng làm tại xưởng may Trung Dương, không ai không cho rằng phòng Mua bán là một nơi vô cùng béo bở.

Điều này bản thân nó vốn dĩ đã là một sự thiên lệch, lúc nào cũng cho rằng chỉ cần vào được phòng Mua bán là có thể phát tài. Nói người khác như vậy thực chất khác gì nói chính mình đâu? Tại sao lại có thể nhìn nhận vấn đề theo hướng đó? Phùng Mẫn Kiệt đã gắn bó với phòng Mua bán gần 10 năm, chưa từng để xảy ra bất kì điều tiếng lớn nào. Quy chế nghiêm ngặt toàn diện mà Phòng Mua bán đặt ra đã từng được quảng bá khắp các chiến tuyến của may Trung Dương, còn nhận được sự biểu dương của lãnh đạo các ban ngành hữu quan trong Bộ Dệt may. Phùng Mẫn Kiệt quản lý phòng Mua bán rất nghiêm khắc, thậm chí có thể nói là nghiêm khắc đến tột đỉnh. Hễ có vấn đề là thưởng phạt theo quy chế, tuyệt đối không nể nang. Chỉ trong vòng mấy năm gần đây, ông đã xử lý nghiêm 7 trường hợp, có 2 trường hợp đã bị đuổi việc. Một trường hợp trong số đó còn được Lý Cao Thành nói đỡ, nhưng cuối cùng vẫn bị Phùng Mẫn Kiệt xử lý nghiêm. Thực ra trong những cáo trạng tố cáo Phùng Mẫn Kiệt, đa số đều là của những người từng bị ông xử lý. Điều này bản thân nó chẳng phải đã nói rõ vấn đề rồi hay sao?

Lý Cao Thành, thân làm Thị trưởng từ đầu chí cuối đều không có một chút bất mãn nào đối với những đồng chí lão thành phản đối ban lãnh đạo mới này. Việc đưa các đồng chí lão thành lui về ẩn cư ở tuyến hai cũng chẳng có quan hệ gì đến sự phản đối ấy. Ý kiến của các đồng chí lão thành khi đó ông hoàn toàn có thể thấu hiểu. Thực ra tất cả chỉ là vì muốn tốt cho nhà máy, nếu không thì họ cũng chẳng tội gì mà phải bất chấp nguy hiểm mang họa tội nhân lên mình để nói lên những suy nghĩ sắc nhọn như vậy?

Tuy nhiên, tối hôm nay ông lại thật sự cảm thấy bức mình, bởi người cầm đầu tổ chức bạo loạn tối nay lại chính là những đồng chí lão thành ấy! Đây là việc mà Lý Cao Thành vốn dĩ không thể nào ngờ tới! Rốt cuộc là vì nguyên do gì? Rốt cuộc là tại sao?

Công nhân tham gia bạo loạn còn có thể lượng tình, nhưng các vị đều là cán bộ cũ, đều là đảng viên cũ, tính tổ chức, tính kỉ luật của các vị đi đâu rồi! Lẽ nào vẫn còn để tâm đến chuyện ngày xưa?

Nếu đúng là như vậy, thì thật chẳng ra sao cả!

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vẫn chưa đến cổng khu kí túc mà Thị trưởng Lý Cao Thành đã nghe rõ một rừng âm thanh huyền ảo.

Chiếc xe tiến vào khu kí túc xá, trước đoàn người kín đen dày đặc, ông phỏng đoán ít nhất cũng phải đến bảy tám nghìn người, thậm chí là hơn!

Lý Cao Thành ngồi lặng trong xe, có một chút gì đó mơ hồ thoáng qua, rất lâu sau vẫn chưa thể cử động. Dù thế nào thì ông cũng không ngờ rằng lại có nhiều người đến thế! Rốt cuộc là làm sao vậy? Chỉ đơn thuần là vì không có lương, không có tiền tiêu thôi sao?

Sao có thể!

Đột nhiên ông cảm thấy tầm nghiêm trọng của sự việc, giả như đám người kia kéo hết lên phố, vậy thì hậu quả thật khôn lường.

Trước rừng người hùng hậu này, ông biết rằng không thể lái xe xông vào trong được. Ông buộc phải xuống xe đi bộ, tiến vào bên trong đoàn công nhân ấy.

Một cơn đau thắt ngực vì lo lắng, hai chân bỗng nhiên run rẩy, dường như chẳng muốn bước ra khỏi xe. Thư ký Ngô Tân Cường tiến tới đỡ lấy ông, nhẹ nhàng dìu ông xuống xe.

Ông cũng cảm giác được hai tay thư ký Ngô Tân Cường cũng đang run lên bần bật, khẽ liếc nhìn gương mặt trắng bệch của thư ký, đột nhiên lại càng thấy mông lung. Giật mình nhận ra bản thân cuối cùng lại như

nhược yếu kém đến vậy, đồng thời cũng phát hiện sự cô lập bất lực của mình. Thường ngày vốn vẫn thầm kinh ngạc và bái phục quyền uy thế lực của mình. Thế nhưng đêm nay, đối diện với vô số những con người nơi đây, bỗng khiến ông cảm thấy cái gọi là quyền lực và uy thế trước kia lại trở nên yếu đuối, tầm thường đến như vậy.

Thật sự ông có nói được đám người này không? Làm cách nào để khiến cho bằng nấy người tin vào ông?

Liệu có thể không? Liệu có khả năng đó không?

Trái tim càng ngày càng đuối, ông cảm thấy điều đó.

"Thị trưởng, chúng ta có vào không ạ?" tiếng thì thầm của thư ký Ngô nhẹ nhàng vọng lại bên tai pha chút gì đó bất an.

Ông giật mình bừng tỉnh. Mình làm sao thế này? Từ bao giờ lại trở thành rùa rụt cổ thế này? Nơi kia, ở trước mắt mình kia, chẳng phải là nơi mà mình đã từng làm việc bao nhiêu lâu đó sao? Những người kia, những người ở trước mặt kia chẳng phải là những công nhân sớm sớm chiều chiều gần bó cùng mình đó hay sao? Mới chỉ có mấy năm thôi, vậy sao lại có quá nhiều những cảnh giác và nghi ngờ đến vậy? Tại sao lại trở nên xa cách như vậy? Rốt cục là mình thay đổi hay những công nhân kia thay đổi? Nếu thật sự thấy lòng không hồ thẹn, thì hà cớ chi lại trở nên thế này?

"Nói gì thế! Vì sao chúng ta lại đến đây? Sao lại có thể không vào!" Trấn tĩnh lại, Lý Cao Thành gằn giọng kiên quyết, "Nào! Theo tôi."

Cũng không rõ ai là người đầu tiên phát hiện ra sự xuất hiện của Thị trưởng Lý Cao Thành. Chỉ biết rằng có người hô lên một tiếng, rồi liên tiếp rất nhiều người cùng hô lên. Sau một trận sấm sét rền vang, hiện trường với hàng nghìn người góp mặt dần dần chìm vào tĩnh lặng. Tĩnh lặng đến mức mà chỉ còn lại khoảng không gian với nhịp thở và tiếng gió rít gào buổi sớm.

Ông lặng lẽ quan sát đoàn người trước mặt, vô vàn những cặp mắt của đoàn người trước mặt cũng lặng lẽ nhìn ông.

Ánh đèn đường nhức mắt chiếu rọi xung quanh khiến quảng trường tái nhợt. Đột nhiên ông cảm thấy cảm kích không thốt nên lời, từ trong ánh mắt của mọi người, ông nhìn thấy một sự tin tưởng và kì vọng, thậm chí còn ánh lên cả vẻ tôn trọng và cảm kích. Không có oán giận, không có phẫn nộ, càng không có căm ghét hay thù địch. Thứ cảm giác căng thẳng bất an khi này hầu như đã tan biến hết.

"Chào mọi người! Tôi là Lý Cao Thành, nghe nói xưởng chúng ta hôm nay có chuyện nên tôi vội đến xem mọi người ra sao!"

Một người công nhân già tóc bạc trắng đứng ngay hàng đầu tiên run run cất tiếng:

"Xưởng trưởng Lý, là anh sao? Có thật là anh không? Sao anh lại đến đây?"

Nghe câu "Xưởng trưởng Lý", nước mắt Lý Cao Thành chỉ trực trào ra. Ông cảm thấy người công nhân già này rất quen nhưng không sao nhớ nổi đã làm công việc gì, càng không thể nhớ ra tên là gì. Ông vội vàng bước hai bước tiến tới cầm tay người công nhân già kia, giọng cũng hơi run run:

"Bác à, cháu đây! Cháu là Lý Cao Thành, nghe nói mọi người muốn lên thành phố tìm lãnh đạo, biết tin xong, cháu đã nghĩ mình nên đến gặp mọi người thì tốt hơn".

"Anh đến rồi là tốt, đến rồi là tốt" đôi mắt người già rưng rưng lệ, "xưởng trưởng Lý à, bây giờ anh đã là Thị trưởng, chúng tôi gặp anh khó lắm. Mọi người tìm anh nhiều lần rồi, đến cổng chính quyền thành phố chúng tôi cũng không vào được chứ nói chi đến cửa nhà anh."

"Lần này chẳng phải cháu đã đến rồi sao, lần sau nếu mọi người có việc gì, đều có thể trực tiếp đến gặp cháu. Thư ký của cháu cũng ở đây, cháu nói sẽ giữ lời. Xin mọi người hãy yên tâm." Lý Cao Thành hết sức thành khẩn, thái độ cũng rất chân thành.

"Đừng có ở đây mà nịnh nọt! Nếu chúng tôi không dự định đi, thì Thị trưởng ông sẽ đến đây!"

"Phải rồi! Đến đây còn lớn tiếng nói những điều vô nghĩa"

"Hãy thử để ông ấy nói với mọi người xem, hôm nay ông ta đến đây rốt cuộc muốn làm gì, rốt cuộc vì mục đích gì! Muốn ngăn cản chúng ta vào thành hay muốn xử lý chúng ta!"

"Nói thực, chúng tôi hoàn toàn không muốn tìm ông! Lần này vào thành chúng tôi cũng sẽ không tìm ông! Chúng tôi muốn tìm Bí thư Thành ủy, Bí thư Tỉnh ủy! Ông với bọn họ vốn dĩ cũng là một hội, chúng tôi trước giờ chưa hề tin tưởng ông!"

Lý Cao Thành ngăn người đứng khựng lại, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng "bùm" lớn. Bao năm làm Thị trưởng, trước giờ chưa từng có ai dám mắng, dám chì chiết ông trước mặt đông người như vậy. Trái tim vừa thả lỏng nay lại bắt đầu bị dồn nén, rất lâu rất lâu không nói được một lời nào. Ông căng thẳng nhớ lại, liệu có phải vừa nãy có câu nào đó nói nhầm rồi chẳng? Nếu không thì tại sao lại chỉ nói vắn vắn có hai câu mà lại khiến cảm xúc của mọi người trong chốc lát thay đổi hoàn toàn như vậy?

"Không được la! Không được la! Không ai được phép kêu la nữa! Mọi người hãy nghe Lý Thị trưởng nói! Chờ Thị trưởng nói xong rồi mọi người nói cũng không muộn mà!"

Một vị cán bộ lão thành với dáng người cao cao đứng phía trên quay xuống hét lên giống như người đi duy trì trật tự của đám người đang bị kích

động.

Quần chúng nhanh chóng im lặng trở lại.

"Mọi người nghe nào! Thị trưởng Lý vội đến đây trong đêm chính là muốn nghe ý kiến và yêu cầu của mọi người." Thư ký Ngô Tân Cường lớn tiếng giải thích, " Nếu Thị trưởng Lý có mục đích gì khác thì ông sẽ chỉ mang theo một mình tôi sao? Trước khi Thị trưởng Lý đến đây còn liên tục dặn dò lãnh đạo công ty các anh, mọi người bất kể là có ý kiến hay vấn đề gì, ai cũng đều có thể trực tiếp đối thoại với Thị trưởng. Thị trưởng còn nói với họ, lập tức điều toàn bộ nhân viên của phòng An ninh công ty ra khỏi đây, tuyệt đối không cho phép ai có bất kì hành động nào đối đầu với mọi người...."

Thư ký Ngô chưa nói dứt lời, đoàn người liền "Ồ..." lên một tiếng khiến quảng trường lại lao xao náo loạn.

"Lừa gạt! Toàn là nói nhăng nói cuội! Các người trước giờ đều cùng phe cùng cánh với nhau, suốt ngày chỉ biết nịnh nọt bách tính chúng tôi"

"Cậu hãy để Thị trưởng nói! Ông ấy rất cuộc nói thế nào với mấy người lãnh đạo công ty!"

"Lãnh đạo công ty vừa nói trên loa phát thành rằng lãnh đạo thành phố sẽ đến ngay lập tức, rằng nếu chúng tôi còn tiếp tục sai lầm sẽ bị trừng phạt và có chế tài nghiêm khắc! Những người cầm đầu sẽ tuyệt đối không có kết cục tốt! Bất kể là ai, điều tra được người nào chính là người đó! Các người nói với bọn lãnh đạo thế kia, giờ lại nói với nhân dân chúng tôi thế này, làm sao chúng tôi có thể tin mấy người đây!"

"Bây giờ các người hãy đến gần đây mà xem, xem xem lũ người ở phòng bảo vệ đã đi chưa! Nếu đi rồi chúng tôi sẽ về nhà ngay lập tức!"

"Các người vốn dĩ chẳng có đến một câu nói thật, quan lại ngày nay đều giống nhau, có mấy ai tốt đẹp!"

"Lôi thẳng thư ký mị người đó xuống! Để ông Thị trưởng nói xem!"

"Thị trưởng Lý! Trước mặt bao nhiêu người ở đây, hãy nói rõ cho chúng tôi nghe!"

"Để Thị trưởng nói"

...

Lại một lần nữa Lý Cao Thành chôn chân chết lặng, mãi không nên lời. Ông đột nhiên cảm thấy một sự phẫn nộ không thể phát ra được, hóa ra là như vậy! Dù thế nào đi nữa ông cũng không ngờ đến việc đám lãnh đạo công ty lại nói với quần chúng những điều như vậy, tất nhiên đó là những điều trái ngược với ý của ông.

Thật sự không thể tin nổi!

Nhưng bạn lại không thể không tin, hơn mấy nghìn con người đều nhất loạt đồng thanh nói ra, trừ phi mấy nghìn con người ấy đều có thương lượng từ trước để gạt bạn? Nhưng sự việc cũng chỉ vừa xảy ra vùn vùn có chưa đầy 20 phút, ai có được năng lực tổ chức lớn như vậy? Ai có được uy tín là động lực lớn như vậy? Điều đó có khả năng không?

Mà nếu những người lãnh đạo đó thật sự nói vậy thì rốt cuộc họ muốn làm trò gì? Kéo cờ lớn giả làm da hổ, định dọa cho mọi người sợ hãi quay về sao? Hay là nhân cơ hội này để giáo huấn một số người? Nhưng bất luận thế nào thì hành động đó cũng thật quá đáng giận, quá ngu xuẩn, quá vớ vẩn.

Vị giám đốc Quách Trung Diêu này rốt cuộc làm sao vậy? Tại sao lại chỉ nghĩ được như vậy! Hay là bị dọa cho sợ quá? Choáng váng rồi? Hay

đã hiểu lầm ý của mình? Hay đã nghe nhầm những gì mình nói trong điện thoại? Nhưng... sao có thể?

Điều khiến ông cảm thấy sốc nhất, đau lòng nhất chính là tại công ty tập đoàn may mặc Trung Dương, tại nơi này, mỗi quan hệ quần chúng lại đi đến giai đoạn căng thẳng! Thật khiến người ta khó mà tin nổi, lãnh đạo nơi đây lại làm việc trong môi trường như thế này! Còn làm sao làm được cấp trên nữa đây? Còn làm sao tiếp tục lãnh đạo được đây? Rốt cuộc sẽ còn bao nhiêu người trong cái công ty to lớn này còn tin vào họ nữa?

Lý Cao Thành bất giác nhớ đến 1 câu nói cách đây không lâu của Bí thư Thành ủy Dương Thành, khi cùng ông thảo luận về vấn đề ban lãnh đạo Dệt may Trung Dương, Dương Thành đã từng hai lần nhắc ông, quần chúng công nhân nhà máy Trung Dương có rất nhiều ý kiến về lãnh đạo hiện nay, cần phải suy ngẫm đến việc thay thế đội ngũ này rồi.

"Đề nghị Thị trưởng nói gì đi!"

"Sao Thị trưởng không lên tiếng đi!"

"Có phải không còn gì để nói nữa đúng không? Có dám nói với mọi người những lời nói sau lưng các người không!"

"Bọn họ vốn dĩ là một hội mà!"

"Lý Thị trưởng có gan hãy nói rõ chỉ thị của mình ra đi!"

...

Một trận âm thanh hò hét kích động khiến ông bưng tỉnh.

Đột nhiên ông hiểu rằng bây giờ vốn không phải là lúc đi xác minh những việc này, bây giờ quan trọng là phải nói lại một lần nữa nguyên ý của mình cho mọi người nghe. Khi đó nói thế nào thì bây giờ nói như thế,

không được phép mơ hồ, không được phép thay đổi. Cho dù có gây ra rắc rối cũng không được phép che giấu.

Nhưng cũng ngay lúc đó, đoàn người bỗng dừng dồn lên gay gắt. Trong màn âm thanh gào thét loạn lạc xuất hiện một đoàn người giống như kiểu rẽ đôi dòng người mở đường huyết mạch. Hàng ngũ lãnh đạo chủ chốt công ty bao gồm Tổng giám đốc Quách Trung Diêu, Bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh, Phó tổng giám đốc Ngô Minh Đức, Phùng Mẫn Kiệt sắc mặt hoảng loạn hỗn hển chạy tới dưới sự bảo vệ của gần trăm nhân viên bảo vệ công ty. Quách Trung Diêu vừa gặp Lý Cao Thành đã dường như muốn bật khóc.

"Thị trưởng Lý, chúng tôi đều chờ ở Trung tâm Cán bộ lão thành theo sự phân công của anh. Không ngờ bọn họ lại chặn các anh ở đây, càng không ngờ bọn họ lại bao vây các anh" Quách Trung Diêu vừa nói vừa lau mồ hôi trên mặt và chấm nước mắt trên mi, "Thị trưởng Lý, anh cũng thấy rồi đấy, bọn họ quyết tâm làm loạn thật, chúng tôi....."

"Thưa các đồng chí! Thưa toàn thể anh chị em công nhân viên, mọi người hãy bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!", đúng lúc này, Bí thư Đảng ủy công ty Trần Vĩnh Minh hô to về phía đoàn người. "Mọi người hãy nghe đây, Thị trưởng Lý vội vã đến đây chính là để giải quyết vấn đề của công ty chúng ta. Mọi người đều biết rằng Thị trưởng Lý rất bận, hơn nữa sức khỏe lại không được tốt. Mọi người nhất định phải bình tâm bình tĩnh....."

Một dải tạp âm hỗn loạn trong đoàn người, dường như chẳng ai thèm nghe ông ta, cũng chẳng ai thèm quan tâm xem ông ta đang nói gì, thực ra thì mọi người vốn cũng chẳng nghe được ông ta nói gì. Trái lại, rất nhiều người gào thét muốn lôi ông ta xuống:

"Đứng sang một bên! Đuổi ông ấy đi! Chúng tôi không muốn nghe ông ta"

"Giọng điệu đó của ông, chúng tôi nghe đủ rồi! Ông có là gì! Cút đi! Ở đây không có chỗ cho ông nói!"

"Chúng tôi muốn nghe Thị trưởng! Thị trưởng Lý, mời ông hãy đứng lên nói chuyện với chúng tôi!"

...

Phó tổng Phùng Mẫn Kiệt đứng một bên bỗng nhảy mạnh lên trên một chiếc bục đặt gần đó, dường như không nhin nổi nữa liền hô to:

"Thị trưởng đến rồi mà các người còn thế này, có còn một chút tổ chức kỉ luật nào không! Các người bao vây lăng mạ Thị trưởng như vậy, biết đây là vấn đề có tính chất gì không! Các người đã nghĩ đến hậu quả chưa! Làm như vậy còn thể thống gì nữa..."

Lời của Phùng Mẫn Kiệt nhanh chóng bị chôn vùi trong hàng loạt tiếng chỉ trích la ó.

"Cút xuống! Mà là cái đồ gì!"

"Phùng Mẫn Kiệt! Có thể diện không hả! Tại sao lại dám trèo lên đứng chỗ cao vậy!"

"Lôi cổ tên tham ô kia xuống! Đuổi hẳn cút đi!"

"Mẹ kiếp!"

"Xéo!"

...

Trước vô vàn những tiếng phẫn nộ chỉ trích của quần chúng, Lý Cao Thành càng ngày càng tỉnh táo để nhận thức được rằng, Thị trưởng ông trong giờ phút này một là hòa cùng với mấy người này, hai là được nhân

dân coi như cùng hội cùng thuyền với họ, cuộc hỗn loạn này thực sự lớn, nói không chừng sẽ loạn đến mức không cứu vãn nổi. Ông buộc phải đứng dậy ngay, phải nói sự thực, phải nói thật lòng. Đặc biệt là phải lập tức làm rõ sự việc, hóa giải hiểu lầm của mọi người.

Trước tiên, ông chỉ thị cho toàn bộ nhân viên bảo vệ phòng An ninh công ty rời khỏi hiện trường, không được phép xuất hiện ngay cả ở xung quanh. Lãnh đạo công ty ngoài Quách Trung Diêu ở lại, những người khác cũng lập tức rời khỏi đây, ai về nhà nấy, chờ đợi thông báo. Hôm nay đến đây là muốn trực tiếp nói chuyện với công nhân viên, chứ không phải đến nói chuyện với lãnh đạo. Để lãnh đạo rời khỏi đây, công nhân viên muốn nói gì thì nói, hoàn toàn không cần có bất kì mối quan tâm nào. Có vấn đề gì nói vấn đề đó, có ý kiến gì đưa ra ý kiến đó, cho dù là tố cáo, đệ trình cáo trạng cũng hoàn toàn được phép nói ở đây. Nếu có người trả đũa, dù cho là ai, đều có thể trực tiếp đến gặp Thị trưởng tại chính quyền thành phố.

Sau cùng, ông nói lại những gì đã nói với Quách Trung Diêu trong điện thoại ban nãy, không một chút sai sót, cũng không một chút né tránh. Nói xong ông lại yêu cầu Quách Trung Diêu nói lại với mọi người những gì ông ta nghe thấy trong điện thoại xem có phải là như vậy không.

Quách Trung Diêu lập tức khẳng định những lời Thị trưởng Lý nói trong điện thoại. Về nội dung trên loa phát thanh của công ty, đó là do nhân viên phát thanh khi soạn thảo tạm thời thêm vào, cụ thể thêm thế nào, ai cho thêm, dựa vào căn cứ nào để thêm, sau khi quay về nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nhất định sẽ có một câu trả lời viên mãn cho mọi người.

Khi tổng giám đốc Quách Trung Diêu nói xong, Lý Cao Thành cũng lập tức kêu ông ta rời đi.

Lúc này, số lượng người đứng trước mặt Lý Cao Thành đã tăng lên rất nhiều, ít nhất có gần một vạn công nhân viên đang đứng chen chúc trong

mảnh đất không được gọi là to nhưng cũng chẳng hề nhỏ của khu kí túc xá.

Một rừng người khổng lồ bỗng đứng im lặng đến thần kì, cũng không biết liệu có phải lời của Thị trưởng gây xúc động lòng người hay do cử chỉ của Thị trưởng lại một lần nữa dành được niềm tin của mọi người mà gần một vạn cặp mắt đều lặng lẽ dõi theo một con người vừa gầy vừa yếu như Thị trưởng Lý Cao Thành, chẳng ai nói chuyện, cũng chẳng có ai bước đi.

Đôi mắt Lý Cao Thành đột nhiên lại ướt nhòe.

Những người này quá tin tưởng vào ông, quá tin vào chính quyền, và cũng quá tin vào đất nước này.

Ông bỗng nhớ lại lời thề khi lần đầu được kết nạp Đảng, đời này kiếp này nhất định toàn tâm toàn ý vì hạnh phúc của nhân dân. Mãi mãi trung thành với Đảng, với dân, mãi mãi không được phụ lòng kỳ vọng của họ với bản thân mình, trước mặt dân phải luôn luôn nói sự thực, làm việc thật...mãi mãi...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 4

5 giờ 20 phút sáng, cuối cùng công nhân cũng chọn ra được đại biểu để nói chuyện với Thị trường.

Nói một cách chính xác thì đây là một đoàn thể đại biểu, chính thức gồm 35 người, đại biểu có quyền phát ngôn gồm 12 người, ngồi bên dự thính còn có gần trăm người!

Tại phòng hội nghị nhỏ trong trung tâm sinh hoạt của cán bộ lão thành, người đứng chen chân chật kín.

Và bên ngoài trung tâm sinh hoạt của cán bộ lão thành cũng đứng kín gần vạn công nhân, chẳng những không ai rời đi mà số lượng còn nhanh chóng gia tăng bởi trời đã sáng. Trung tâm này chỉ có ba tầng, khoảng sân nhỏ chưa đầy 300m² bị bủa vây đến một giọt nước cũng khó lòng chảy qua. Không ai tự ý nói chuyện, cũng không ai đi lại lung tung. Cả khu kí túc chìm trong yên lặng, dường như đến cả thời gian cũng đang dần đông đặc.

Toàn bộ công nhân viên của nhà máy đều ở đây, trong thời khắc này ai nấy đều lặng lẽ chờ đợi, chờ đợi một kết quả đàm phán quan trọng liên quan đến số mệnh của chính mình.

Thời gian giữa năm là khoảng thời gian lạnh nhất, thời gian giữa ngày là thời khắc lạnh nhất. Không khí lạnh thấu xương khiến cho hàng loạt công nhân già cao tuổi quấn mình với những cơn ho dữ dội không dứt, mùi khói thuốc lá giá rẻ bay khắp nơi khiến người ta nghẹt thở, ánh sáng lấp

lánh khi hút thuốc cứ tăng không ngừng nghỉ trong đoàn người, tiếng gió rét gào rít liên hồi...

Tất cả như sắp bắt đầu một trận ác chiến, không khí đó, cảnh tượng đó khiến người người thấy căng thẳng bất an.

Người cảm nhận được rõ nét nhất, sâu sắc nhất thứ cảm giác này lại chính là Thị trưởng Lý Cao Thành.

Vừa rồi ông đã nói với công nhân viên, việc mọi người khởi kiện lên Thành ủy thành phố chẳng phải là muốn đi tìm lãnh đạo sao? Tôi là một Thị trưởng, trực tiếp tìm tôi, trực tiếp nói chuyện với tôi, chẳng phải cũng được hay sao? Hôm nay tôi đến đây rồi, các bạn hãy thẳng thắn nói ra, rồi xem xem tôi giải quyết có được không, nếu không giải quyết nổi, việc làm không xong thì các bạn đi tìm những lãnh đạo khác ở Thành ủy thành phố cũng đâu có muộn, mà dù có đến gặp cả lãnh đạo tỉnh nữa cũng không sao. Vì sao hôm nay cứ phải tập trung kéo ra phố? Mà mục đích lên phố của các bạn chẳng phải cũng là nhằm giải quyết vấn đề hay sao? Đừng lo gì hết, cũng đừng có những suy nghĩ khác rằng tôi sẽ làm này làm kia với mọi người. Hãy nghĩ xem điều đó liệu xảy ra được sao?

Nói đến đây, Thị trưởng đã không nén nổi dòng cảm xúc, ông thấy sống mũi cay sè. Nói một câu lương thiện thì tình trạng này của nhà máy, khó khăn này của công nhân lẽ nào lại không có mối liên hệ gì đến bản thân người đảm đương chức vụ Thị trưởng này? Đổ lỗi tất cả nguyên nhân do kinh tế thị trường, do đi sâu cải cách gây ra, nhưng cơ bản mà nói thì việc đổ lỗi này cũng chẳng khác gì thứ hành vi hủ bại của những người vô trách nhiệm!

Mấy chục năm rồi, chẳng phải nhờ vào những người công nhân này, những người công nhân vì hết lòng tin yêu Tổ quốc, tin yêu Chính phủ, Đảng bảo gì làm đó, lãnh đạo chỉ định đi đâu là chạy nhanh tới đó không chút do dự, không sợ khổ không sợ mệt, không sợ phơi sương phơi nắng,

cho dù phải hi sinh cũng cam tâm tình nguyện, không bao giờ nghĩ tới chuyện báo oán báo thù, không bao giờ tính toán thiệt hơn, đón nhận chút đồng lương ít ỏi cho những cống hiến khổng lồ, chính nhờ những người như thế mới đổi lại được sự tiên tiến và bình yên lâu dài cho đất nước đó sao? Và nếu bây giờ, Đảng, Chính phủ kêu gọi nhân dân tiến hành một cuộc cải cách từ trước đến nay chưa từng có tiền lệ trong lịch sử, thì công nhân sẽ vẫn vậy, sẽ vẫn vì nước quên nhà, vẫn không cầu tư lợi, vẫn sẽ hi sinh nhiều thứ lớn lao. Thế nhưng bây giờ, khi mà đến lương cũng không nhận được, khi mà ngày Tết ngày lễ thậm chí đến việc duy trì một mức sống cơ bản nhất cũng trở thành vấn đề thì anh có thể nói đó là do cải cách mang lại sao? Anh có thể nói nó không liên quan gì đến một người làm Thị trường như anh ư? Công nhân viên đã nghe theo Nhà nước, và bây giờ sao lại có thể nói Nhà nước hoàn toàn vô can trong tất cả những việc này!

Từ ngày Đảng Cộng sản ra đời, công nhân viên luôn dành mọi thứ của mình hiến dâng cho Đảng, họ đối với Đảng trước sau như một, trung thành tận tụy, tin tưởng tuyệt đối, hy vọng sự nghiệp cải cách lãnh đạo Đảng sẽ mang đến sự phồn thịnh cho nước nhà, sẽ mang đến cuộc sống no ấm vừa đủ cho bản thân. Cho dù đi đến bước này, nhưng họ vẫn mong chờ Đảng giải quyết, mong chờ công ty và nhà máy vượt qua, vững mạnh trở lại....

Như vậy anh có thể cho rằng họ làm loạn ư? Đột nhiên ông cảm thấy hổ thẹn và xấu hổ vì những suy nghĩ đã từng xuất hiện trong đầu. Nghĩ thế liệu có xứng đáng với họ không? Có xứng đáng với lương tâm của mình không?

Phòng hội nghị không có máy sưởi. Những người đại biểu cho biết, do công ty không có tiền nên tại các nơi sinh hoạt tập thể vào mùa đông đều đồng loạt không cấp máy sưởi, vì thế nơi đây mang đến cho người ta cảm giác tê cứng như đứng trong hầm lạnh. Lại thêm thứ ánh sáng tối mờ tỏa ra từ các ngọn đèn mù mịt càng làm không gian lạnh lẽo. Mặc dù có gần trăm người đứng ngồi chen chúc nhau nhưng vẫn khiến người ta lạnh run cầm

cặp. Nhất là Lý Cao Thành, lúc đi vì quá lo lắng nên không kịp mang áo khoác, và lại bình thường trong nhà, trong phòng làm việc hay ô tô đều có máy sưởi và điều hòa nên ông mặc rất ít, vì thế lúc này ông cảm nhận được hơn ai hết cái lạnh thấu da thấu thịt, cái lạnh khiến bắp chân ông tê cứng, hai chân không đi giày bông cứ thế đóng băng gần như không còn cảm giác. Cũng may có một người công nhân già mang đến cho ông một chiếc áo khoác quân đội, nhờ thế mới giúp ông dần ấm lên đôi chút.

Sao lại có thể giá lạnh như vậy! Cái lạnh thật sự xuyên thấu tâm can!

Ông lặng lẽ đưa mắt liếc nhìn những gương mặt phía trước cũng đang háo hức nhìn ông, bỗng vừa thấy thân quen lại vừa thấy lạ lẫm làm sao. Khi ông còn làm tại nhà máy cũng đã từng có biết bao nhiêu cuộc họp kiểu này! Bầu không khí nhuộm màu sương khói này cũng đã từng mang đến cho ông động lực và niềm tin! Khi ấy để bán được hàng ngàn hàng vạn số hàng tồn đọng, cán bộ và nhân viên đã từng đưa ra cho ông biết bao chủ ý, nghĩ ra biết bao đối sách, trải qua biết bao đêm dài không ngủ! Bấy giờ cho dù lao lực khổ cực, nhưng tình cảm đối với những nhân viên và cán bộ lại rất sâu sắc, rất hòa hợp! Còn bây giờ, tại sao trong chốc lát lại trở nên xa cách như vậy? Đó là bởi vì địa vị của ông cao hơn rồi, hay là vì ông không còn quan tâm đến cái xưởng này nữa? Hay là suy nghĩ của công nhân về ông đã thay đổi rồi?

Từ ánh mắt công nhân, ông nhìn thấy khoảng cách và xa lạ. Theo lý mà nói thì một cựu xưởng trưởng như ông, một người trước đây đã từng dồn biết bao tâm huyết cho nhà máy, một người đã từng cùng công nhân viên hòa chung tâm ý, sớm tối bên nhau như vậy thì vốn dĩ phải có một thứ tình cảm và tình hữu nghị thế nào chứ! Phải có biết bao nhiêu điều thân thương muốn nói! Vậy mà giờ đây lại thành ra thế này, ai cũng giương mắt nhìn ông như nhìn một người không quen biết, như nhìn một vật lạ!

Rốt cuộc là sao? Rốt cuộc vấn đề là ở đâu?

Chỉ đơn giản là do công ty ngừng sản xuất, công nhân không có lương thôi sao?

Không, tuyệt đối không phải. Nếu chỉ có thế, những người này sẽ không nhìn ông với ánh mắt như vậy.

Có lẽ đến bây giờ, ông mới mập mờ hiểu ra sự việc không hề đơn giản như ông tưởng.

Đã mấy chục năm rồi, ông từng làm chủ vô vàn những cuộc họp lớn nhỏ khác nhau, nhưng chưa có cuộc họp nào lại khiến ông rơi vào thế bị động trầm trọng, không biết nói gì như lần này.

Không biết nói gì, không biết nói từ đâu, nhưng lại không thể không nói, thật không ngờ lại khó khăn đến vậy. Ông bất giác nhận thấy mình đúng là một Thị trưởng bất tài, không có trình độ.

Thấy ông mãi không lên tiếng, bầu không khí ngày càng căng thẳng hơn, hội trường bỗng chốc chìm trong màn tang tóc đến ngạt thở.

Không ai giúp ông giải vây, cũng không ai giúp ông chủ trì hội nghị, càng không có bản thảo viết sẵn để ông đọc theo kịch bản. Tất cả chỉ một mình ông, và cũng chỉ một mình ông đứng ra giải quyết. Đây là do tự ông muốn thế. Nhưng, nếu ông không tự tìm đến cửa, thì việc này cuối cùng cũng sẽ tự nhảy lên đầu ông thôi. Chủ động cũng tốt, bị động cũng tốt, vốn dĩ đây đều là công việc của Thị trưởng mà.

Cố gắng sắp xếp lại mọi hỗn loạn trong đầu để nhanh chóng tập trung lại, để nghĩ xem mình rồi cuộc nên nói gì trước với đám đại biểu này.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng hét vọng lại từ số đông bên ngoài:

"Lắp loa vào, chúng tôi cũng muốn nghe Thị trưởng nói!"

"Dùng âm ly, dùng âm ly! Giống như trong công ty, Thị trưởng hãy nói với chúng tôi qua âm ly! Tất cả chúng tôi đều muốn nghe!"

"Chúng tôi bị lừa đủ rồi, chúng tôi không yên tâm!"

...

Lý Cao Thành trầm tư rồi nói với mấy vị đại biểu ở hàng đầu trong phòng hội nghị:

"Hoàn toàn có thể, hãy làm theo yêu cầu của công nhân, lập tức lắp âm ly và loa, chúng ta ở đây nói cái gì, bên ngoài nghe cái đó."

Hiệu suất nhanh xuất thần, một loáng có mặt 7 thợ điện, chưa đầy 15 phút tất cả đã lắp đặt xong. Hiệu quả cũng tốt đến bất ngờ, giống hệt như hiện trường đài phát thanh trực tiếp, đến những tiếng ho hắng trong phòng họp, tiếng chuyển động của bàn ghế, bên ngoài đều nghe rõ mồn một.

Và cũng trong khoảng thời gian chưa đầy 15 phút, Lý Cao Thành đã thấy ấm áp trở lại. Có người còn mang đến một cốc trà nóng hổi, bao giá lạnh trong người cũng dần tan biến, hai chân không còn tê cứng nữa.

Khoảng 6 giờ, trời dần chuyển sáng, cuộc đối thoại cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Như bình thường, Lý Cao Thành nói vài câu với mọi người trước, ông vẫn nói bằng giọng thành khẩn và bày tỏ sự đau lòng trước hiện trạng công ty hiện nay. Mọi người có gì hãy nói cái đó, vốn dĩ ông đến đây để nghe ý kiến của mọi người mà. Dù vấn đề nhức nhối thế nào thì chỉ cần mọi người nói ra, và nếu sau này có nghi ngờ sẽ bị ai trả đũa vì những ý kiến và vấn đề đó, Chính quyền thành phố tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Công ty này vốn là của mọi người, công ty của mọi người thì chỉ có mọi người đứng lên bảo vệ thì nó mới tồn tại được. Vì vậy, điều cần nói hãy nói ra, thứ muốn kể hãy kể ra, nếu mọi người không quan tâm đến công ty này,

không yêu quý nó thì làm sao lại bắt chấp thời tiết lạnh giá lên thành phố tìm lãnh đạo đây?

Tiếp sau là phát biểu của các đại biểu.

Điều làm Lý Cao Thành có năm mơ cũng không ngờ tới là: người phát ngôn đầu tiên lại chính là Bí thư chi bộ Đảng đầu tiên của Trung Dương kể từ khi dựng nước, Đinh Tấn Tồn - một lão Hồng quân có cấp bậc cao nhất, giàu tư cách nhất, có uy tín nhất trong nhà máy.

Có thể là do ánh đèn quá mờ nên Lý Cao Thành thực sự không nhận ra vị bô lão ấy lại chính là cụ Đinh Tấn Tồn. Mà nói thật, để một bậc lão tiền bối như cụ Đinh Tấn Tồn ngồi dưới bục trước mặt ông với thân phận như vậy khiến ông thấp thỏm không yên, xấu hổ vô bờ. Khi lão tiền bối đứng lên nói chuyện, nhận ra đó là cụ Đinh Tấn Tồn, Lý Cao Thành gần như chết lặng, ông vội vã bước xuống vừa mời cụ ngồi vừa cúi đầu xin lỗi, ông thật sự đã không nhận ra, thật sự không nhận ra. Tuổi cụ đã cao, tiết trời lạnh buốt, lại suốt đêm qua không ngủ, thật khiến ông đau lòng.

Cụ Đinh Tấn Tồn nói, anh hãy để tôi đứng thế này nói chuyện, đứng nói sẽ nhanh hơn. Anh đau buồn thì tôi cũng xót xa lắm, công ty thành ra như vậy, làm sao tôi thấy thoải mái được. Sự việc như đêm nay anh nghĩ xem tôi sao yên giấc được đây?

Cụ Đinh Tấn Tồn đã 84 tuổi nhưng tinh thần quắc thước, suy nghĩ rõ ràng, không có chút gì gọi là tuổi già lẩn thẩn cả. Cách nói chuyện của cụ không nhanh không chậm, âm vực không thấp không cao, nhưng lời nào ra lời ấy, rõ ràng mạch lạc.

Cụ nói, trước tiên cụ phải thanh minh một chút, cách làm hôm nay của công nhân viên, cụ kiên quyết phản đối. Sao có thể làm vậy được? Không động gì tự nhiên kết thành bè phái kéo lên cổng Ủy ban thành phố, Ủy ban tỉnh để gặp lãnh đạo thảo thuyết pháp, đây là cách để giải quyết vấn đề sao?

Có thể lấy phương pháp đối phó với Quốc dân đảng để đối phó với Đảng Cộng sản của chúng ta sao? Đây gọi là lãng quên cội nguồn! Bao nhiêu năm qua, Đảng có bao giờ hờ hững với chúng ta chưa? Có bao giờ không dựa vào giai cấp công nhân chúng ta chưa? Có người nói, Đảng Cộng sản bây giờ vốn đã sớm dựa vào tiền bạc, chứ còn dựa gì vào giai cấp công nhân gì đó của ông nữa. Thật vớ vẩn! Nếu Đảng Cộng sản không dựa vào giai cấp công nhân thì còn gọi gì là Đảng Cộng sản nữa! Trước mắt Chính phủ có chút khó khăn, có chút rắc rối, nên chúng ta hãy gắng sức chịu đựng tiến về phía trước, hãy thắt chặt dây giày nỗ lực bước qua, chỉ cần chúng ta qua được lần này, tất cả chẳng phải sẽ qua được hết sao. Lẽ nào những ngày tháng này thật sự không tiếp tục được nữa? Lẽ nào không bằng cả thời kì cách mạng văn hóa ư? Lẽ nào không bằng mấy năm thiên tai đó ư? Nói một câu khó nghe là, lẽ nào không bằng cả thời kì Quốc dân đảng ư? Không bằng cả xã hội cũ ư?

Một số người biểu tình đi biểu tình lại chẳng phải vì muốn Nhà nước trả tiền lương hai tháng sao? Cứ coi như sẽ phát đủ tiền lương hai tháng cho chúng ta, nhưng lâu dài liệu có tác dụng gì lớn lao không? Đương nhiên có người khó khăn thật sự, cả nhà đều làm việc trong nhà máy, không có tiền lương quả thật không thể duy trì cuộc sống được nữa. Nhưng hôm nay, một lúc tập trung bao nhiêu người như vậy, lẽ nào tất cả bấy nhiêu người đều không sống qua nổi sao? Tôi không tin, tuyệt đối không tin. Dù hôm nay có đến bao nhiêu người đi chẳng nữa, thì tôi vẫn phải nói, tôi không đồng ý với cách làm này, lúc nào tôi cũng kiên quyết phản đối làm thế này!

Cụ Đinh Tấn Tôn nói đến đây, đột nhiên chuyển chủ đề, âm vực cũng chuyển cao hơn.

"Tôi không tán thành công nhân bạo loạn, nhưng không có nghĩa là tôi không có ý kiến phản đối, cũng không có nghĩa là tôi cho rằng công ty không tồn tại vấn đề. Những vị lãnh đạo bây giờ thật sự không ra làm sao cả! Quá linh tinh rồi! Tiền bạc, rượu chè, tác phong bại hoại, ban lãnh đạo

trước đây đâu có giống như họ bây giờ! Công ty đi đến bước này nhưng bọn họ dường như chưa coi là gì cả! Thích chơi thì chơi, thích uống thì uống, thích ăn thì ăn, thích xuất ngoại thì xuất ngoại! Họ nói cái gì mà trào lưu bây giờ là thế, không mời ăn mời uống mời chơi thì không làm được việc, mẹ nhà nó! Tình cảm trong thiên hạ mà Đảng Cộng sản mang lại có thể đem ra ăn, đem ra uống, đem ra chơi sao? Thời kì Đảng cứu nước cứu dân trong tay đâu có gì đâu! Phải dựa vào cái gì để thành lập nên một quốc gia mới! Nếu dựa vào ăn uống chơi bời thì nhân dân liệu có vì anh mà hy sinh xương máu, bán đi cả mạng sống của mình không? Loại người này đâu còn một chút nào gọi là phẩm chất người cộng sản nữa! Ra nước ngoài vịn cố là để tiến hành khảo sát gì đó, vịn cố là phải hợp tác liên doanh đầu tư với cộng hòa Nigie, rồi Nigeria. Hợp tác liên doanh đầu tư với Nigie, Nigeria, thì các người đến Liên Xô làm cái gì! Đến Mỹ, đến Anh, đến Pháp làm cái gì! Đến Hồng Kông, Thái Lan, Malaysia, Singapo làm cái gì! Nói là đi khảo sát, vậy mang theo vợ con để làm gì! Chỉ trong vòng có hai, ba năm mà đã tiêu tốn hết mấy trăm vạn, thế đã khảo sát được cái quái gì! Mấy trăm vạn đấy. Tận mấy trăm vạn. Tất cả đều là tiền mồ hôi nước mắt của công nhân cả đấy! Nếu đó là công ty của anh, thì anh sẽ làm thế sao! Người nhà anh không xé xác lột da anh mới lạ! Người dưới anh không chém anh trăm nghìn nhát dao thì sẽ không rửa hết hận đâu! Mấy vạn công nhân tại sao lại phải nuôi một đám lưu manh khốn nạn này! Bại gia tử! Đúng là bại gia tử....."

Nói đến đây, Đinh Tấn Tồn nước mắt giàn giụa, khóc không thành tiếng, nói không thành lời.

Phòng họp im phăng phắc, đám người nhấp nhô bên ngoài cũng lặng thinh.

Rất nhiều người lặng lẽ rơi nước mắt, đưa tay quệt đi quệt lại.

Lý Cao Thành ngăn người ngồi yên tại chỗ, ông không ngờ rằng một vị cựu lãnh đạo, một lão hồng quân đức cao vọng trọng ấy lại có cách nghĩ

như vậy về lãnh đạo hiện tại của công ty. Và cách nghĩ đó còn khiến cụ bị sốc nặng, khiến cụ nói chằng thành lời.

Công ty này rốt cuộc sao thế này? Những lãnh đạo đó thật sự giống như lời cụ Đình nói sao?

Đứng lên phát biểu tiếp theo là Mã Đắc Thành, một cựu công nhân 67 tuổi.

Trên đầu đã điểm nhiều thứ tóc bạc, trên mặt đã hằn lên những nếp nhăn. Trái ngược hoàn toàn với cụ Đình Tấn Tồn, Mã Đắc Thành thật sự đã già nua ốm yếu, đến giọng nói cũng yếu lắm rồi.

Mã Đức Thành nói, từ trước đến nay ông cũng chưa từng nghĩ đến tư tưởng bạo loạn, ông cho biết nhà có 14 miệng ăn đều làm tại xưởng may Trung Dương, cuộc sống quả thực không gượng được nữa rồi, ông muốn cùng đám người này lên ủy ban thành phố, Ủy ban tỉnh gặp lãnh đạo xin chút cứu tế, xin chút việc gì cho lũ trẻ làm. Nói đến đây, không kìm nén nổi, Mã Đức Thành bật khóc. Cho dù là khóc thành tiếng nhưng nghe vẫn khàn khàn yếu ớt, cảm giác như thở không ra hơi, thật xót xa đau đớn. Mã Đức Thành vừa khóc vừa nói, lãnh đạo nhà máy để chúng tôi tự kiếm lối thoát, tự tìm biện pháp. Nhưng cả nhà chúng tôi thật đã hết cách rồi, thật sự tìm không ra lối đi nữa rồi. Cả đời chỉ biết dựa vào cái xưởng này, tôi vào đây khi mới 17 tuổi, nhà tôi vào đây lúc mới 25 tuổi, hai đứa con trai, hai đứa con gái tôi cũng vào đây khi vừa tốt nghiệp cấp 2, cháu trai cháu gái tôi cũng vào đây khi vừa rời khỏi ghế nhà trường. Cuộc đời chúng tôi đều coi như xong rồi, qua được ngày nào hay ngày đó, bây giờ đến tiền hưu trí cũng không có, chết sớm đi thì có phải bớt chút khó khăn vất vả cho con cháu không, chúng tôi lại còn có thể mưu đồ gì nữa đây. Con trai, con gái giờ cũng bốn mươi mấy tuổi rồi, lớn tuổi rồi, trách nhiệm nặng nề, sức khỏe lại yếu, người trẻ còn không tìm được việc làm thì ai muốn thuê chúng nó đây! Tự buôn bán lại không có tiền, có đi vay thì cũng không biết vay ở đâu, nhìn cảnh nhà chúng tôi bây giờ ai mà dám cho chúng tôi vay

tiền. Thực ra thì chúng tôi còn làm ăn buôn bán nổi cái gì nữa, tôi thì sắp 70 rồi. Cháu trai cháu gái, những người trẻ tuổi còn dễ, không tìm được việc tốt thì nhẫn nhịn chịu khó vẫn còn có cái để kiếm sống. Cháu trai ngày ngày đi làm thuê, kéo xe thuê, kiếm được đồng nào hay đồng ấy, vẫn còn có thể tiếp tế chút xíu cho gia đình. Đến nước này rồi, tôi cũng không sợ bị chê cười, hai đứa cháu gái của tôi đều phải đi ca hát nhảy múa cho người ta ở các quán nhạc. Con trẻ vừa về đến nhà là khóc đỏ hoe mắt. Cháu nó nói, sau này chắc không lấy chồng được, những người suốt ngày nhảy nhót trong các quán bar vũ trường ấy có mấy ai tử tế đâu. Cháu nó thực sự không thể sống nổi nữa, thật không thể sống nổi nữa rồi! Những người làm ông làm cha như chúng tôi đây, ngày nào cũng như bị dao cứa ở trong lòng...

Lúc này, người công nhân già òa khóc nức nở.

Phòng họp chìm trong những tiếng sụt sùi.

Rất lâu sau, người công nhân già gào khóc to lên như điên dại:

"Thị trường Lý, thưa Thị trường! Chúng tôi chẳng có yêu cầu gì cả, thực sự là không yêu cầu gì hết! Bọn họ ăn chơi trác táng, nhậu nhẹt đêm ngày, có hủ bại nữa thì chúng tôi cũng nhịn, cứ để cho họ tham ô, không ai quản nổi họ đâu, chúng tôi cũng không quản làm gì. Bất kể là xấu xa đồi bại thế nào, chỉ cần để công nhân chúng tôi làm việc là được rồi, chỉ cần để chúng tôi đi làm là được rồi! Những người công nhân chúng tôi chẳng có bản lĩnh gì, không biết trộm không biết cướp, không biết lừa đảo, chỉ biết làm lụng, chỉ biết bán sức làm việc thôi! Xin đừng để công ty ngừng sản xuất, xin đừng để công ty lại ngừng hoạt động nữa, nếu lại ngừng sản xuất nữa thì công ty này thực sự sẽ sụp đổ mất! Nếu ngày đó xảy ra thì công nhân chúng tôi biết dựa vào ai đây....."

Người công nhân già lại than khóc to hơn. Rất nhiều người trong phòng họp cũng không nhịn nổi bật khóc thành tiếng. Nhất là đám người

đang đứng vây kín bên ngoài, những tiếng khóc than của họ vọng vào trong phòng họp, nghe rõ mồn một.

Lý Cao Thành cũng không giữ nổi bình tĩnh, cũng ghen ngào rơi lệ. Dù thế nào ông cũng không ngờ rằng một cựu công nhân cả đời lam lũ trong cái xưởng này lại nói những lời như vậy. Không bàn đến những lời đó đúng hay sai, chỉ cần xem tấm chân tình và lòng thành khẩn của ông đối với công ty cũng đủ làm cho người ta cảm thấy day dứt khôn nguôi. Trên thế giới vẫn còn có những công nhân lương thiện tốt bụng đến vậy mà lại không thể vực được công ty dậy thì những người làm lãnh đạo như chúng ta đây còn mặt mũi đâu mà nhìn người đời nữa!

Và có một vết cửa mạnh lên trái tim ông, đó chính là thái độ của người công nhân già đối với lãnh đạo công ty! Ông tin lời nói của người công nhân già không hề gian dối, nhưng có một điểm làm ông vô cùng khó chịu đó là ban lãnh đạo mà tự tay ông dựng lên lại đòi bại vậy ư? Thật sự khiến công nhân viên thất vọng đến vậy sao?

Tiếp tục đến lời phát biểu của nguyên cựu kỹ sư trưởng Trương Hoa Bân.

Cựu kỹ sư trưởng Trương Hoa Bân cũng già đi trông thấy. Chàng sinh viên tốt nghiệp khoa Dệt may, Học viện công lập Tây Bắc thuộc trường đại học hàng đầu thời kì Quốc dân đảng, tuổi trẻ phi phàm, tài năng xuất chúng, nổi tiếng thiên hạ. Khi Quốc dân đảng lụi bại, đã tìm cách mua chuộc Trương Hoa Bân với nhiều ưu đãi nhằm ra sức thuyết phục cậu ta đến Đài Loan xây dựng một doanh nghiệp may mặc cỡ lớn. Lúc ấy, vé máy bay cũng đã đặt xong rồi, thế mà suy đi tính lại cuối cùng cậu ấy vẫn tìm mọi cách để ở lại.

Sau khi ở lại, trong vòng gần 50 năm, cậu ấy chưa hề rời khỏi doanh nghiệp may mặc Trung Quốc nửa bước. Cậu ta đã từng làm kỹ sư trưởng tại một vài doanh nghiệp lớn, xưởng may Hiệp Tây, xưởng may Sơn Tây,

xưởng may Cát Lâm, xưởng may Tấn Hoa đều có dấu ấn của Trương Hoa Bân, trong lịch sử sáng lập của những xưởng may này cũng đọng lại biết bao mồ hôi tâm huyết của cậu ta. Trong ngành dệt may Trung Quốc, cậu ấy được gọi là công thần nguyên lão danh bất hư truyền.

Kể từ khi bước chân vào nhà máy dệt may Trung Dương, cậu ấy cũng không chuyển đi đâu nữa, suốt mấy chục năm gắn bó với nơi đây cho đến khi về hưu. Trương Hoa Bân vốn là người Giang Tô, sinh ra tại một làng chài, nhưng phần lớn thời gian lại sống cùng cao lương ngô sắn ở cao nguyên hoàng thổ. Cho đến bây giờ Trương Hoa Bân cũng vẫn sống trong khu kí túc của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, có lẽ cả đời này và cả thế hệ con cháu của cậu ấy cũng sẽ mãi mãi gắn bó với nơi này.

Trên đường vội đến đây, nghe nói Trương Hoa Bân tham gia vụ việc này, Lý Cao Thành cũng có định kiến và suy nghĩ về hành vi của Trương Hoa Bân. Nói thế nào thì nói, thân là một cựu lãnh đạo, một cựu kĩ sư trưởng với tuổi nghề mấy chục năm trong ngành may mặc, một chuyên gia hiểu sâu về những khó khăn của doanh nghiệp, thì tuyệt đối không nên vào hòa với công nhân gây loạn. Huống hồ chỉ lúc tuyển chọn ban lãnh đạo công ty, cậu ấy lại là người phản đối nhiều hơn cả. Bây giờ vào hòa với công nhân nổi loạn, chẳng phải làm dấy lên nghi ngờ rằng có ý trả thù hay sao? Ngay cả khi đúng như vậy, thì nếu lãnh đạo công ty có chỗ không đúng hoặc làm sai, cậu ấy cũng không nên đến đây để tránh bị nghi ngờ. Cậu ấy rõ ràng hiểu những điều này, dù thế nào đi nữa thì cũng không nên ngồi cùng hội cùng thuyền với công nhân.

Tuy nhiên, giờ đây, khi nhìn thấy cựu kĩ sư trưởng Trương Hoa Bân, không biết vì sao mà trái tim ông đột nhiên trùng xuống. Chẳng ngờ mấy năm không gặp, Trương Hoa Bân lại già nua đến vậy. Tóc bạc trắng, sắc mặt tái xám, cặp mắt to tinh anh ngày xưa giờ đã mờ đục. Những phần tử trí thức như Trương Hoa Bân vốn không thể giống như vậy được. Trong hình dung của Lý Cao Thành, cuộc sống về già của Trương Hoa Bân phải

rất no đủ và hạnh phúc. Cậu ấy là người đức cao vọng trọng có uy tín lớn trong công ty mà. Được công nhân kính trọng, nể phục, công ty không thể thiếu cậu ấy, việc gì cũng tìm cậu ấy thương lượng, nhờ cậu ấy cho ý kiến tìm cách giải quyết. Cậu ấy không thể đơn độc, không thể cô đơn, cậu ấy phải được sống trong một môi trường và không khí rất tốt mới đúng. Một người phương Nam, một người vợ phương Nam, cậu ấy sẽ tận hưởng một cuộc sống với đầy quan tâm và yêu thương mới đúng. Bản thân cậu ấy cũng biết về dưỡng sinh, biết nên chăm sóc bản thân thế nào. Vì vậy cậu ấy sẽ ngày càng trẻ ra, ngày càng đỉnh đạc. Cậu ấy sẽ có một khuôn mặt hồng hào phúc hậu, một sức khỏe tráng kiện, một ánh mắt rạng rỡ, một thần thái ung dung mới đúng. Thế nhưng Trương Hoa Bân trước mắt ông bây giờ, tại sao lại ra nông nỗi này? Một nỗi xót xa dâng trào trong Lý Cao Thành, đây vốn là rường cột của nhà máy Trung Dương mà, ngày xưa nếu không có sự nỗ lực của đám phần tử trí thức như Trương Hoa Bân thì có lẽ xưởng may Trung Dương sẽ chẳng có quy mô hôm nay và thời kỳ huy hoàng trước kia. Là một Thị trưởng, là một đồng nghiệp của họ, là một cựu lãnh đạo đã từng nhận biết bao nhiêu sự ủng hộ và giúp đỡ của họ, lẽ ra phải quan tâm hỏi han họ nhiều hơn mới phải. Xấu hổ, áy náy chính là cảm giác của Lý Cao Thành lúc này.

Trương Hoa Bân dù đã già nua, nhưng hễ nói chuyện là lập tức khiến người ta cảm thấy ngôn từ và tư duy khác hẳn người bình thường. Thân thể già nua, nhưng trí óc vẫn không già. Lời ông nói ngắn gọn súc tích, lại vô cùng logic. Đặc biệt là có đầu có cuối khiến người ta nể phục.

Trương Hoa Bân nói, Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương có ngày hôm nay rất cuộc là do nhân tố hành vi con người gây ra hay là bởi nguyên nhân khách quan mang lại, hoặc là do cả hai yếu tố đó? Nhưng bất kể thế nào thì cũng đã đến thời điểm buộc phải nhanh chóng tìm cho ra đối sách rồi. Nếu tiếp tục bỏ mặc không màng, tùy ý thoái thác, nhu nhược không quyết, bàng quan hững hờ, cứ nhắm mắt bịt tai, cứ để kiểu sống chết mặc bay này diễn ra thì dù cho anh là ai, dù cho anh giữ chức vụ gì cũng đều sẽ

trở thành tội phạm của Nhà nước, tội phạm của nhân dân! Đây cũng giống như hành vi hủ bại ở một tầng sâu, và hậu quả cũng như những tai nạn do hành vi này mang đến sẽ đáng sợ hơn, tàn khốc hơn, lâu dài hơn, to lớn hơn! Nếu có người không nhất trí với những lời này thì xin mời đến xưởng công ty xem.

Hiện giờ một số công xưởng đã dừng hoạt động mười mấy tháng rồi, nếu tiếp tục dừng mười mấy tháng hoặc nhiều hơn thì những xưởng đó dừng mong sống lại nữa. Đây tuyệt đối không phải những lời gieo rắc hoang mang, xáo trộn lòng dân. Nếu một công xưởng hai, ba năm không hoạt động, chỉ cần ai có chút thương thức đều hiểu, nó đồng nghĩa với diệt vong, với việc bị xóa sổ. Máy móc hư hỏng, linh kiện mất cắp, thiết bị bị ăn mòn, các hạ tầng kèm theo cũng mất hết chức năng. Nếu muốn hoạt động trở lại, có lẽ chẳng khác nào đi xây một công xưởng mới! Một công ty như vậy cũng chẳng khác nào đã lụi bại. Và không ai chịu trách nhiệm về sự mất mát hỏng hóc đó, đây không phải là sự hủ bại thì là gì! Bất kì một đất nước nào, bất kì một nền sử sách nào, chắc chắn cũng sẽ không bao giờ dung túng và tha thứ cho những hành vi hủ bại trấn động lòng người này. Đây đều là mồ hôi xương máu của nhân dân! Thị trưởng Lý, anh cũng là lãnh đạo cũ của Trung Dương, tôi nghĩ chắc anh hiểu rõ hơn ai hết về điều này! Còn nữa, hai, ba vạn công nhân viên này cứ quẳng họ ra đường mà không có một chút trách nhiệm gì sao? Chúng ta có thể cam lòng, có thể không quan tâm không? Xem xem Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương giờ đây đã trở thành cái gì rồi, cả công ty chẳng khác nào một khu ổ chuột ! Tội phạm sinh ra từ nơi đây, bạo động hình thành từ nơi đây, tổ chức biến mất từ nơi đây, đạo đức xuống cấp từ nơi đây, còn gì đáng sợ hơn nữa? Chúng tôi không phải hy vọng xã hội ổn định, trong cái khu ổ chuột này, còn có thể ổn định được sao? Thật khiến người ta đau lòng quá!

Đầu thế kỉ 20, đế quốc Mỹ đã sớm đề cập đến vấn đề tiêu diệt các khu ổ chuột, khi ấy họ có nhấn mạnh rằng, nếu còn tiếp tục thờ ơ, để yên không quản đối với những khu ổ chuột thế này thì cái ngày chúng ta bị những khu

ổ chuột ấy tiêu diệt sẽ không còn xa nữa đâu. Vậy mà chúng ta lại không ý thức được vấn đề này, thậm chí còn không ngừng sinh ra các khu ổ chuột mới! Cái gì mà "Vật cách thiên trách, thích giả sinh tồn" (1), cái gì mà "Các hiền kì năng, tự mưu xuất lộ" (2), người nói những câu này nếu không phải là loại lưu manh chính trị thì cũng là phường đồng lõa ác ôn! Khi mà công nhân chúng tôi đã hy sinh cả đời mình cho Nhà nước, cho Đảng, cho công xưởng, để rồi hôm nay đám lãnh đạo đã phá đổ mà không đủ sức tự cứu vãn, thì hãy để chúng tôi tự hỏi bằng lương tâm của mình xem có thể đối xử với bọn họ như vậy không? Anh bảo bọn họ "vật cách thiên trách" (Vật đối sao rời), rồi lại bảo bọn họ "tự mưu xuất lộ" xem! Như vậy có chính đáng không? Có công bằng không?

-----

(1) Vật đối sao rời, kẻ thích ứng được sẽ sinh tồn (ND)

(2) Mỗi người hãy thể hiện tài năng của mình để tự tìm ra con đường sống (ND)

Cả phòng họp và ngoài sân đều im lìm lặng lẽ, từng câu từng chữ của Trương Hoa Bân dường như có sức công phá mạnh mẽ đi thẳng vào thẳm sâu trái tim của mỗi một người có mặt tại hiện trường.

Lại một lần nữa Lý Cao Thành thấy xúc động. Nói thực, ông không nghĩ được sâu xa và uyên thâm như Trương Hoa Bân. Có nhiều lúc ông cũng mơ hồ nhận thức ra vấn đề, nhưng từ trước đến giờ chưa từng xem xét nó ở mức lý tính như vậy. Thậm chí ông còn nhận ra cả sự tặc trách của mình, đúng như lời chì chiết của một số công nhân vừa nãy: "Nếu chúng tôi không chuẩn bị đi thì Thị trường ông có chịu đến không!" Nói đúng ra thì từ khi làm Thị trường đến nay, việc mỗi ngày ông làm là những gì? Ngoại trừ họp và họp ra, ngoại trừ văn kiện lại văn kiện ra. Nào thì nghênh đón đưa tiễn, nào thì suốt ngày đóng văn kiện chính phủ kè kè bên cạnh, có muốn đi cũng không đi nổi. Mà nếu có đi thì cũng sẽ bị đám lãnh đạo công

ty vây lấy. Nghe trình báo, gặp khách thăm, đến những nơi đã được định, đi đi lại lại, tản bộ qua loa theo kiểu cười ngửa xem hoa, sau đó tham gia ăn uống linh đình, nói nói cười cười, coi như tất cả kết thúc tốt đẹp. Thời gian để suy nghĩ về các vấn đề, để phát hiện ra các vấn đề, để quan sát các vấn đề, để giải quyết các vấn đề ở đâu? Thật còn không bằng cả một bách tính bình thường, một phần tử trí thức bình thường. Văn kiện chất cao như núi, hộp hành rộng khắp như biển đã nhấn chìm cả dòng tư duy, tiệc rượu nhiều như sông hồ, lịch chiêu đãi kín như rừng rậm đã chôn vùi cả bản thân, vị trí càng cao, kiêu phu càng nhiều. Ăn cơm có người ăn cùng, trên đường có người đuổi theo, đi ngủ có người chờ đợi, văn phòng có người thúc giục, còn đâu thời gian để suy tư và mưu lược.

Đôi khi một Thị trưởng còn thật sự không bằng cả một công dân bình thường. Đứng trước những người công nhân với những gương mặt tràn đầy khát vọng và kì vọng này, anh còn có thể nói gì được đây?

Cũng vừa mấy ngày trước, ông mới phê duyệt xong một văn kiện yêu cầu nhân viên mất việc phải tự cường tự lực, tự hoàn thiện bản thân, tự làm mới kiến thức, tăng cường ý thức cạnh tranh, tích cực tham gia đào tạo để có thể thích ứng được với nhu cầu hình thái mới, từ đó giúp bản thân nhanh chóng tìm được việc làm. Lúc đó ông còn nghĩ văn kiện này khá tốt, vì vậy đã phê chuẩn đặc biệt chuyển tới các đơn vị hữu quan yêu cầu gửi xuống các tổ chức nhà máy cùng thảo luận học tập. Thế nhưng hôm nay, ở nơi này, đối diện với các cán bộ công nhân viên, ông bỗng nhiên nhận ra chỉ thị và cách nghĩ của mình quá thiên cận và vô trách nhiệm! Giống như xưởng may Trung Dương hiện giờ, giống như những người công nhân này, những người đã dành cả cuộc đời mình cho nơi đây, họ cũng như những sản vật quy hoạch kinh tế, một đời vì Đảng vì nước, một đời dựa vào Đảng vào nước, họ đã nghĩ như vậy và cũng đã làm như vậy. Một đời đứng nổi dậy, một đời đứng góì bông. Bao năm nay, chúng ta yêu cầu họ phải tận tâm tận trọng, trung thành với nghề, ăn cây nào rào cây nấy, sẵn sàng làm từng con ốc nhỏ. Nhưng hôm nay, đứng trước biết bao người công nhân có thể

nói là không có một chút sở trường nào đã tự ý rời bỏ vị trí công việc của mình, anh có thể đẩy họ ra ngoài thị trường một cách vô trách nhiệm không? Anh có thể yên tâm yêu cầu họ phải tự lực tự cường, tự tôn tự ái không?

Nghĩ đến đây, Lý Cao Thành đột nhiên nhớ lại một câu nói không biết của ai: "...Anh không thể tìm một người bị trói chân trói tay nhiều năm, giải thoát cho anh, đưa anh ta đến đường xuất phát rồi nói: "Bạn có thể tự do đấu tranh với người khác" mà vẫn tự tin nói rằng anh làm hoàn toàn công bằng.

Nếu đúng là như vậy, anh làm được không? Anh hẳn tâm làm thế không?

Hàng ngày, mỗi lần mở cuộc họp, bất kể ai phát biểu, ông đều không ngừng nói chêm lời và phát biểu cảm nhận của mình. Nhưng hôm nay, không hiểu tại sao, đến một câu cũng không thể chêm vào nổi. Thật lòng ông không biết phải nói gì và cũng không thể mở nổi miệng.

Ông chỉ có thể lặng lẽ ngồi nghe, lặng lẽ ghi nhớ.

Vị cựu kỹ sư trưởng tiếp tục với giọng điệu đầy quyết liệt và sâu lắng:

"...Hôm nay còn có biết bao người vẫn đang lo lắng cho công ty này, vẫn đang quan tâm tới tương lai của công ty. Nếu thật sự có ngày hôm đó, ngày công ty này sụp đổ hoàn toàn, công nhân viên tuyệt vọng hoàn toàn thì liệu còn ai sẽ chạy đi tìm lãnh đạo trong cái thời tiết lạnh giá này đây? Còn ai báo cáo tình hình cho lãnh đạo các anh trong trời gió rét dưới hai mươi mấy độ đây? Đến lúc đó, sẽ còn hy vọng gì ở công nhân viên nữa? Khi mà lòng nhiệt tình của công nhân từng chút từng chút bị mai một, thì họ sẽ còn yêu quý công ty này như trước đây không? Sẽ tin tưởng tuyệt đối vào Nhà nước như trước nữa không? Sẽ thực hiện đi sâu cải cách theo tiếng gọi của Đảng ta với lòng nhiệt tình hồ hởi như trước nữa không? Đây

không chỉ là vấn đề một công ty sụp đổ, mà chính là đập đổ cả tấm lòng yêu nước của công nhân! Tôi không hề nói bọn họ quá lời, hãy xem xem mấy năm nay, bọn họ, những người làm lãnh đạo ấy đều đang làm cái gì?

Năm 1990, vay Nhà nước 80 triệu tệ, kết quả lỗ mất 12 triệu; năm 1991 vay Nhà nước 60 triệu tệ, kết quả lỗ mất 14 triệu; năm 1992 vay Nhà nước 50 triệu tệ, kết quả lỗ mất 8 triệu vạn; năm 1993 vay Nhà nước 100 triệu tệ, kết quả lỗ mất gần 20 triệu; năm 1994 vay Nhà nước 80 triệu tệ, kết quả lỗ mất 16 triệu; năm 1995 tình hình Ngân hàng Nhà nước khó khăn cực độ, nhưng ngân hàng vẫn cho vay 60 triệu tệ, kết quả dự tính lỗ gần 20 triệu! Đây quả đúng là một vòng tròn kì quái không thể thoát ra được, vay càng nhiều thì lỗ càng nặng. Tại sao? Những khoản lỗ này rốt cuộc là ở đâu ra? Không hợp tình hợp lý, cũng không hợp quy luật, khiến người ta phải nghi ngờ. Mấy năm trở lại đây, chúng ta phải bay ra nước ngoài để trì hoãn các khoản nợ, trong đó đại bộ phận là những khoản nợ vốn không trả nổi, tổng nợ ngoài của chúng ta tính thêm lãi suất đã lên mức 580 triệu tệ! Mà thực ra con số thực nhiều hơn con số này rất nhiều! Rốt cuộc vì sao lại nợ, nguyên nhân là ở đâu? Chúng tôi thật lòng muốn hỏi, cũng thật lòng muốn kiểm tra. Vâng, cũng có vấn đề về thể chế doanh nghiệp quốc hữu, gánh nặng quá lớn, chi phí quá cao, cơ cấu quá rộng, cơ chế quản lý quá yếu, sự cạnh tranh không công bằng của các doanh nghiệp tư nhân và nông thôn vân vân. Nhưng đây là nguyên nhân duy nhất sao? Những doanh nghiệp dật may lớn rơi vào tình trạng giống chúng ta có rất nhiều như Hiệp Tây, Sơn Tây, Cát Lâm, Sơn Đông nhưng vì sao mà những xưởng đó đều có thể vực dậy được, càng ngày càng hùng mạnh? Còn chúng ta, một doanh nghiệp vốn chiếm ưu thế vì đặt tại khu sản xuất bông, thì lại ngày càng xấu đi, ngày càng tồi tệ, thậm chí đã bị dồn đến cảnh đình công ngừng sản xuất, nợ nần gần 600 triệu tệ! Kỹ thuật của chúng ta không tốt sao? Sinh viên tốt nghiệp đại học chính quy trong Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương có đến hơn 2000 người, kĩ thuật viên có trên 1500 người, kĩ sư có trên 800 người, lưu học sinh có trên 20 người, đây là ưu thế mà bất kì một doanh nghiệp cá nhân hay doanh nghiệp nông thôn nào đều không thể sánh nổi.

Thiết bị của chúng ta không tốt sao? Từ những năm của thập niên 80, công trình cải tạo thiết bị của Máy Trung Dương hầu như liên tục diễn ra, năm 1993 Nhà nước cho vay hơn 100 triệu tệ, đã hoàn thành triệt để và toàn diện công trình cải tạo thiết bị Dệt may Trung Dương. Cho đến ngày hôm nay, một số thiết bị của Trung Dương chúng ta vẫn là loại thiết bị hàng đầu, có dùng ba năm, năm năm thậm chí là tám năm, mười năm nữa thì nó cũng sẽ chẳng bao giờ lạc hậu, đây này cũng là điều mà các doanh nghiệp cá nhân và doanh nghiệp nông thôn khó lòng chạy theo kịp. Chúng ta không có thị trường sao? Thứ khác không nói, chỉ cần nói đến mặt hàng vải bông trắng khổ rộng thôi thì thị trường trong nước lúc nào cũng ở tình trạng cung không đáp ứng cầu, có bao nhiêu lập tức tiêu thụ hết bấy nhiêu.

Ở nước ngoài cũng vậy, sản phẩm của chúng ta có sức cạnh tranh lớn, cung cũng không đủ cầu. Xét về mặt chất lượng thì khỏi cần bàn, sản phẩm của Dệt may Trung Dương chúng ta luôn luôn có danh tiếng cao nhất, nhân dân tuyệt đối tin tưởng vào sản phẩm của chúng ta. Tất cả những thứ này, các doanh nghiệp cá nhân và doanh nghiệp nông thôn vốn dĩ không thể so bì, lại càng không thể theo kịp. Gánh nặng quá lớn, chúng ta hoàn toàn có thể nghĩ cách để giảm nhẹ nó đi; chi phí quá cao, ưu thế về chất lượng của chúng ta hoàn toàn có thể bù đắp được điều đó; cơ cấu quá rộng, chúng ta chẳng phải đang tinh giản cơ cấu đó sao? Cơ chế quản lý yếu kém, Nhà nước chẳng phải đang thực hiện vô vàn các chính sách ưu đãi nhằm xóa bỏ các loại xiềng xích trói buộc để cứu sống doanh nghiệp quốc doanh đó sao? Chỉ cần anh một lòng vì tổ chức, chỉ cần anh thật sự là một vị quan của dân, thì có khó khăn nào mà không thể khắc phục, có vấn đề gì mà không thể giải quyết? Thực ra mấu chốt lớn nhất chính là ở đây, chính là ở đội ngũ lãnh đạo trong Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, là việc bọn họ cả ngày nghĩ gì, cả ngày làm gì!"

Nói đến đây, Trương Hoa Bân đột ngột cao giọng, cảm xúc cũng tăng phần kích thích.

"Chỉ một Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, chưa tính mấy chục phân xưởng và công ty con, phí chiêu đãi năm 1989 là 1,2 triệu tệ, năm 1990 là 1,7 triệu tệ, năm 1991 là 2,4 triệu tệ, năm 1992 là 3,6 triệu tệ, năm 1993 là 4,3 triệu tệ, năm 1994 là 4,7 triệu tệ, năm 1995 vừa trải qua giai đoạn đình công ngừng sản xuất thì phí chiêu đãi vẫn trên 4 triệu tệ! Tính thêm các phân xưởng và công ty con thì phí chiêu đãi các loại hàng năm có lẽ lên đến gần 10 triệu tệ. Mười triệu đó, mọi người thử nghĩ xem, con số này có nghĩa gì? Có nghĩa là một năm đã ăn tiêu hết sạch số tiền công 1 năm của hơn 2 vạn công nhân! Ăn tiêu hết 1/8 tổng tài sản cố định của xưởng may Trung Dương! Ăn tiêu hết hai đến ba phân xưởng và công ty con! Ăn tiêu hết cả 20 tòa kí túc xá của chúng ta! Ăn tiêu hết 5,6 vạn lô vải của chúng ta! Ăn tiêu hết cả 5 ngôi trường của con em chúng ta mà vẫn còn dư giả nhiều lắm! Năm 1994, Nhà nước cho vay 80 triệu tệ, nửa năm trước báo cáo con số lợi nhuận ảo lên đến 5,4 triệu tệ, còn khoa chiêm mùa trồng báo hỉ mừng công rầm rộ lên chính quyền thành phố. Chẳng ai biết rằng chi phí ăn uống một năm dường như còn cao gấp hai lần con số lợi nhuận đó."

"Nói xong việc ăn chơi, chúng ta phải nói đến việc tham nhũng. Năm 1995 Ngân hàng Nhà nước rối ren, việc vay nợ ngân hàng gặp nhiều khó khăn. Nhưng trong tình trạng khó khăn như vậy mà Chính phủ vẫn tìm mọi cách để cho Trung Dương vay 60 triệu tệ, Nhà nước vẫn muốn một doanh nghiệp lớn như Trung Dương có thể vực dậy. Thế nhưng bọn họ đã dùng số tiền đó để làm những gì? Tôi chỉ đơn cử ra một ví dụ, bọn họ đã cử một phó tổng, một phó bí thư, ba trưởng phòng, phó phòng Mua bán, hai nhân viên kiểm nghiệm bông đến một huyện xa xôi vốn dĩ không sản xuất bông ở Giang Tây để mua hơn 2 nghìn tấn bông! Giá mua toàn niêm yết trên 18000 nhân dân tệ 1 tấn bông loại 1 và loại 2, nhưng thực chất số bông loại 1 và loại 2 trong số đó chiếm chưa đầy 1 tấn. Số lượng bông loại 3 chiếm chưa đến 10%! Trên 50% là bông loại 5 và loại 6! Còn lại 30% cơ bản không thể dùng được! Theo giá thị trường khi ấy, giá bình quân cho loại bông thế này tuyệt đối không thể nào vượt quá 12000 nhân dân tệ 1 tấn!

Bởi vậy, với mỗi một tấn bông, chênh lệch khoảng hơn 6000 nhân dân tệ! Trên 2 nghìn tấn bông thì giá chênh lệch là bao nhiêu và nó đi đâu hết rồi! Cứ cho là chênh lệch một nửa đi thì cũng phải lên đến mấy trăm vạn! Cứ cho là các ông không bòn rút một đồng nào để nhét vào hầu bao đi, vậy thì với số tiền lớn như vậy đi mua một khối lượng bông nhiều như thế, với giá cao ngất ngưỡng như vậy rốt cuộc là để làm gì! Là vì các ông không biết ư? Phái một phó tổng dày dặn kinh nghiệm thu mua, thêm một trưởng phòng Thu mua với hơn mấy chục năm công tác tại phòng Mua bán, lại thêm cả nhân viên kiểm nghiệm bông cao cấp, vậy thì có loại bông nào qua mắt được các ông! Là do các ông bị lừa sao? Vậy thì với số bông giá mấy chục triệu ấy hoàn toàn có thể khởi kiện nhà cung cấp ngay lập tức, vừa có hợp đồng, vừa có đại diện pháp nhân, bên bán là bên có quan hệ lâu năm với các ông, nhân chứng vật chứng đều có đủ, liệu họ có thể trốn thoát được không? Thế mà bông mua về đã gần nửa năm rồi, loại kém chất lượng chất đồng rộp nhà kho, tại sao không đi khởi kiện đối phương?

Đặc biệt, điều khiến người ta không thể lý giải nổi là mua về nhiều loại bông kém chất lượng cơ bản không thể xử lý, không thể dệt may được, toàn bộ công nhân viên công ty than phiền, vậy mà đám lãnh đạo vẫn tuyệt nhiên tiếp tục mua thêm 450 tấn bông nữa từ nơi đó. Trong số bông lần này đến 40% không thể dùng cho sản xuất! Chúng tôi thật sự không hiểu bọn họ sao lại có thể làm như vậy, sao lại dám làm điều đó! Rốt cuộc là cái gì xui khiến họ hành động một cách vô pháp vô thiên, vô lương tâm đến như vậy! Mua về một đồng bông kém chất lượng, công nhân viên phản ứng kịch liệt, họ không hề có một lời giải thích, không hề đứng ra thừa nhận vấn đề, không truy cứu trách nhiệm ai, lại còn liên tục buông lời dọa nạt trên CCTV công ty, nếu ai còn nhắc đến việc bông có vấn đề, nếu ai còn viết bài đề cập đến việc bông có vấn đề thì sẽ bị điều tra nghiêm khắc! Người nghỉ hưu sẽ dừng phát tiền lương, người đang tại chức tại vị thì sẽ bị khai trừ khỏi công xưởng! Bọn họ gây ra chuyện, mọi người phản ứng thì trở thành tội phạm! Rốt cuộc ai cho họ cái quyền như vậy? Nói xong việc ăn chơi tham nhũng, tiếp đến là việc chiếm dụng..."

Trương Hoa Bân nói trong gằn một tiếng đồng hồ, cho đến tận khi trời sáng mới dừng lại với điệu bộ còn chưa đã chưa hả.

Lý Cao Thành ghi chép liên tục vào cuốn sổ tay. Ông không nói câu nào, cũng không tham dự một lời nào. Ông không có thời gian để suy nghĩ, càng không có thời gian để chất vấn. Duy nhất chỉ có tâm tâm ông đang phải gánh chịu từng đợt từng đợt đả kích mạnh mẽ và tự đáy lòng ông từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện một cơn trấn động lớn đến vậy. Ông không dám tin những lời Trương Hoa Bân nói hoàn toàn là sự thật, nhưng ông tuyệt đối dám chắc những việc mà Trương Hoa Bân kể ra là có. Bởi ông hiểu một phần trí thức như Trương Hoa Bân khi đứng trước đông đảo công nhân viên như vậy sẽ không thể nào nói không thành có, gấn những việc vốn không hề có lên người các lãnh đạo công ty. Nhưng tình hình cụ thể thế nào, không thể chỉ nghe lời của một phía, ông còn phải nghe lời phía kia để tìm hiểu, tức là ông còn phải nghe xem ban lãnh đạo nói gì, nghe xem họ giải thích ra sao về những việc này. Bởi với một người ngoài cuộc, nhiều lúc thật sự rất khó để phân biệt rõ căn nguyên gốc rễ của vấn đề rốt cuộc là ở đâu. Nhưng việc làm cho Lý Cao Thành cảm thấy toàn thân run lên chính là việc ăn chơi tiệc tùng, việc thu mua bông, nhất là việc mua về mấy chục triệu tiền bông kém chất lượng không thể sản xuất, việc đại sự như vậy mà giấu cả lãnh đạo thành phố, đương nhiên trong đó có cả Thị trưởng ông, và lại không cho phép quần chúng được phản ứng, chỉ riêng việc này thôi cũng đủ khiến người ta kinh ngạc và phẫn nộ rồi.

Bắt đầu từ lúc hơn 5 giờ sáng cho đến hơn 2 giờ chiều, ngoài 12 đại biểu có quyền phát biểu ra thì còn có thêm 7 đại biểu khác cũng đứng lên phát biểu.

Buổi họp không có một ai bỏ dờ giữa chừng, bên ngoài người đến càng lúc càng đông, đến khoảng 8,9 giờ tối, số công nhân viên tập trung ở hiện trường đã lên đến hơn 2 vạn người!

Bữa sáng và bữa trưa ăn ngay tại hiện trường, mì ăn liền với một gói mù tạc, trong vòng vài phút là xong. Và trong khoảng thời gian mấy phút ăn cơm đó, các đại biểu cũng vẫn không dừng phát biểu.

Vấn đề chủ yếu mà các đại biểu đề cập đến tập trung ở một vài phương diện như sau:

Một, vấn đề kinh tế. Có rất nhiều vấn đề được cho là vấn đề kinh tế trọng đại, như vấn đề thu mua bông, vấn đề trong công trình cải tiến kĩ thuật, vấn đề trong cái gọi là phát triển doanh nghiệp thứ 3. Năm 1992, mặc dù Nhà nước phải khắc phục hàng loạt các khó khăn nặng nề nhưng vẫn cho Trung Dương vay 100 triệu tệ để tiến hành cải tạo toàn diện các trang thiết bị lạc hậu, thế nhưng, có một số người đã lợi dụng việc đó để vơ vét đánh bắt, đối trác gian lận, lấp đầy túi tham. Điều đặc biệt khiến người ta giật mình kinh ngạc đó là họ lấy danh nghĩa bán hàng phế phẩm để bán trộm những thiết bị dệt may đã bị đào thải cho một doanh nghiệp nông thôn chuyên kinh doanh máy móc ngành dệt may, trên thực tế vốn chẳng hề thực hiện bất kì sự cải tiến nào về mặt kĩ thuật, chỉ tu sửa đôi chút, phun sơn tân trang lại rồi dán mác mới, bán lại cho công ty với giá ngất trời. Năm 1994, Nhà nước lại một lần nữa phải khắc phục nhiều khó khăn, nhưng vẫn tiếp tục cho công ty Trung Dương vay 80 triệu nhân dân tệ. Cầm trong tay một khoản vốn không dễ gì có được như vậy, lãnh đạo công ty lại làm một việc mà không ai ngờ tới, họ có một quyết định mà chẳng ai dám nghĩ đến, là rút ra 22 triệu nhân dân tệ thành lập một công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều, xây dựng một loạt các công trình thực thể như khách sạn, nhà hàng, quán bar, trung tâm thương mại, công ty thời trang, khu gia công, mỏ than... phân bố khắp hơn 20 thành phố và khu vực trong tỉnh. Những giám đốc và người phụ trách các công trình thực thể này hầu hết đều là con cháu, họ hàng thân tín của họ. Gần hai năm nay, công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều này rốt cuộc làm ăn thế nào, rốt cuộc mang lại bao nhiêu lợi nhuận cho công ty, tình trạng hiện tại ra sao, ngoài ban lãnh đạo bọn họ ra thì công nhân viên chẳng ai biết được. Lấy tiền Nhà nước cho vay đi lập công ty

trách nhiệm hữu hạn, tức là nếu có thua lỗ, có thiệt hại, có sụp đổ, có phá sản, có tiêu hết sạch vốn đi chẳng nữa thì bọn họ cũng không phải chịu bất cứ một trách nhiệm nào. Rốt cuộc là ai cho phép họ được làm như vậy, lãnh đạo cấp trên có biết hay không, công ty nên cho công nhân viên một câu trả lời và giải thích.

Hai, vấn đề tác phong. Lấy lý do đi thu mua hàng hóa để đi thăm thú khắp các danh lam thắng cảnh trong nước, lấy lý do đi khảo sát hợp tác đầu tư để đưa người nhà xuất ngoại du lịch, lấy lý do đi chiêu đãi thiết lập quan hệ để suốt ngày ăn uống nhậu nhẹt, hoa rượu tiệc tùng; lấy lý do đàm phán công quan để đưa tình nhân về trong kí túc xá, thậm chí còn dùng công quỹ đánh bạc, tặng quà xu nịnh, sau khi trở về lại dùng hóa đơn khống thanh toán thành các khoản chi khổng lồ. Đáng kinh ngạc hơn cả là Phó tổng phụ trách phòng Thu mua Phùng Mẫn Kiệt, trong thời kì thu mua bông thường xuyên vướng vào tệ nạn, bị công an địa phương bắt tại trận, giam giữ nửa tháng thì được công ty bảo lãnh, sau khi trở về, công ty cũng không hề xử lý, bản thân ông ta cũng chẳng phải chịu hình phạt nào, số tiền phạt 2 vạn nhân dân tệ còn được công ty thanh toán cho.

Tổng giám đốc Quách Trung Diêu, sau khi ly hôn vẫn chưa tái hôn, nữ thư ký thay đổi liên tục, những nữ thư ký này từng người một đều được sắp xếp ở những vị trí quan trọng, một cựu nhân viên làm việc mấy chục năm trong công ty đều chưa có cơ hội được cấp phòng mới, vậy mà đám thư ký khoảng ngoài 20 tuổi này lại dễ dàng được phân nhà phân cửa. Bọn họ phần lớn chỉ làm 1, 2 năm mà đa số đều không kết hôn! Rất nhiều nhân viên đã từng phản ánh nhiều lần về những vấn đề đại loại thế này cho các lãnh đạo, nhưng trước giờ chưa ai thật sự quan tâm. Nhiều người nói rằng, vấn đề này bây giờ chẳng là gì trong giới doanh nghiệp cả. Nhưng công nhân chúng tôi lại không hiểu, nếu ngay cả những vấn đề này đều không là gì thì thế nào mới được coi là có vấn đề? Đây có còn là doanh nghiệp của Nhà nước hay không, có còn là thiên hạ của Đảng Cộng sản nữa hay không?

Ba, vấn đề tổ chức. Trong hơn hai vạn công nhân viên của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, có hơn 4000 cán bộ thoát li sản xuất! Cán bộ cấp phó bộ phận trở lên có trên 20 người, cán bộ cấp phòng có hơn 500 người, cán bộ cấp hạng mục dự án có trên 1400 người! Đặc biệt là mấy năm nay, lãnh đạo bọn họ muốn thăng chức ai thì thăng chức người đó, muốn bố trí ai thì bố trí người đó. Bất kể có thân phận ra sao, cũng bất kể là có khả năng bản lĩnh gì, và càng bất kể có kỹ thuật hay trình độ hay không. Khi mà vẫn chưa ai hiểu vì sao thì thoáng chốc đã được thăng chức làm trưởng bộ phận, trưởng phòng. Công nhân viên vẫn thường nói, xã hội bây giờ người ta lấy tiền mua chức, thực ra trong công ty chúng ta có nhiều trường hợp đúng là như vậy.

Anh muốn làm giám đốc ở đâu đó, muốn làm chủ nhiệm ở đâu đó, muốn nắm trọn một công ty nào đó, chỉ cần đưa tiền là được. Tiền càng nhiều, vị trí càng cao, cơ hội vơ vét của cải càng lớn. Đừng nghĩ tình trạng công ty đang rơi vào cảnh đình công ngừng sản xuất không mấy sáng sủa, dù vậy nhưng mấy phân xưởng nhỏ, mấy doanh nghiệp nhỏ, mấy công ty nhỏ vây quanh Trung Dương cái nào cũng phát đạt vô cùng. Chỉ cần anh dành được vị trí trong đó, chỉ cần có thể hầu hạ đám lãnh đạo thật chu đáo, thật thoải mái thì anh muốn phát tài thế nào cũng được. Vừa có tiền vừa có địa vị, vừa là phú ông vừa là lãnh đạo, anh nghĩ xem, lại chẳng thi nhau giằng xé, ùa lên tranh cướp ư? Nếu tất cả cán bộ lãnh đạo trong công ty đều như vậy thì cái công ty này còn cải thiện được sao? Còn sống sót được sao? Một tên bại gia chi tử, nuôi một đồng bại gia chi tử, đồng bại gia chi tử này lại liên kết cùng lũ bại gia chi tử khác, vậy thì cái nhà này không lụi bại thì đúng thật là chuyện li kì khó hiểu.

Bốn, vấn đề phòng An ninh công ty. Phòng An ninh Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương hiện tại là phòng An ninh lớn nhất trong hệ thống doanh nghiệp quốc doanh cấp thành phố. Thành viên chính thức trong phòng là hơn 230 người, ngoài ra còn có hơn 120 cảnh sát kinh tế. Mỗi một lãnh đạo chủ chốt của công ty đều có 2 đến 3 cảnh vệ, ngày đêm thay nhau

trực ban, đám công nhân viên gọi đó là vệ sĩ, gọi phòng An ninh là đội hiến binh. Khi mà không phát nổi tiền lương cho các cựu cán bộ về hưu thì tiền công và tiền thưởng cho đám người này vẫn cấp phát định kì không thiếu sót. Năm 1992, Nhà nước đã phát hành công văn yêu cầu doanh nghiệp quốc doanh có quy mô lớn và vừa phải giải tán phòng An ninh và tổ chức phòng An ninh tương tự. Nhưng công ty tập đoàn may mặc Trung Dương không những không giải tán và hủy bỏ phòng An ninh, ngược lại còn không ngừng mở rộng quy chế và quy mô. Các đại biểu cho rằng, ở Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương cơ bản không cần đến tổ chức an ninh lớn đến vậy. Công ty ở ngoại thành, bao năm nay đều có mối quan hệ rất tốt với nhân dân địa phương, trước giờ chưa từng xảy ra trường hợp tranh cãi hoặc trộm cắp. Hệ thống ngăn chặn trong ngoài Trung Dương đều rất nghiêm mật, và vật quý hiếm để có thể trộm cắp cũng không nhiều, chẳng có ai lại vì mấy miếng vải cuộn bông hay mấy đồ linh kiện máy móc mà làm những việc mất mặt ấy. Trước khi xưởng may Trung Dương trở thành Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, phòng bảo vệ chỉ có hơn 60 người, chia làm 3 ca, mỗi ca thực ra chỉ có 20 người. Công việc cũng chỉ là đóng mở cổng, đi quanh nhà xưởng, cả ngày nhàm chán không có việc làm, vì thế mà quần chúng phản ánh rất nhiều. Còn bây giờ, công ty đã ngừng sản xuất rồi, ấy vậy mà một phòng An ninh với ba bốn trăm người lại vẫn còn tồn tại. Công ty thuê nhiều bảo vệ như thế rốt cuộc là muốn làm gì? Rốt cuộc là vì cái gì? Trong những người này hơn nửa không phải là người địa phương, chẳng có chút quan hệ gì với công nhân viên công ty, họ chẳng nghe ai chỉ nghe lời lãnh đạo, chỉ cần lãnh đạo lên tiếng hạ lệnh thì việc gì họ cũng làm.

Nếu anh bị cho là có vấn đề, họ không những có thể bắt anh, trói anh, thẩm tra anh, mà còn có thể giam giữ anh bất cứ lúc nào. Chỉ cần tùy tiện gán cho anh một tội danh rồi báo cáo lên trên là xong. Nội dung báo cáo là gì, hoàn toàn theo ý của bọn họ. Nếu sai thì cũng chỉ là sai sót trong công việc, chẳng hề hấn gì đến họ. Bởi vậy mà loại quyền lực này càng đáng sợ, càng khiến người ta rùng mình; vì thế mà công nhân vẫn thường mắng chửi

sau lưng họ bằng những lời khó nghe nhất, thậm chí còn coi phòng An ninh là phường chó lưu manh!

Năm, có rất nhiều dư luận về việc lãnh đạo công ty vô trách nhiệm, tạo nên một mớ hỗn loạn và áp lực cực lớn trong tâm lý và tư tưởng của nhân viên công ty. Cái gì mà con đường cứu công ty thoát khỏi khó khăn lúc này tốt nhất là tuyên bố phá sản; cái gì mà những nhân tài không bán linh, không năng lực suốt ngày ngồi chờ khai công dưới cổng nhà máy; cái gì mà bây giờ đã chuyển sang kinh tế thị trường rồi, ai còn quản ai nữa, ai còn muốn bám riết lấy cái công ty này nữa, sau này kẻ chết đói đầu tiên chính là ai? Khảo sát 2, 3 năm trời, kinh phí bỏ ra hàng mấy trăm vạn, giờ đây đến một đơn vị liên doanh cũng không vực dậy nổi lại còn đổ trách nhiệm lên quốc gia, lên Chính phủ, cái gì mà do cấp trên không cho phép công ty hợp tác liên doanh bởi hễ liên doanh rồi sẽ không còn ai trả khoản nợ mấy trăm triệu nhân dân tệ nữa... vân vân và vân vân. Những luồng dư luận đó khiến lòng người hoảng loạn, công nhân viên không biết rốt cuộc phải làm thế nào. Càng nghĩ càng bế tắc, càng nghĩ càng tức giận, công nhân chúng ta đã dành trọn cả cuộc đời cho công ty, giờ đây các người đánh đổ nó, giờ đây các người giắt tiền đầy túi rồi lại muốn làm nó phá sản sao, có phải các người muốn chạy trốn tội lỗi của mình không?

Sáu, vấn đề về năng lực lãnh đạo công ty...

Bảy, vấn đề trách nhiệm của lãnh đạo công ty khi để công ty ra nông nổi này...

Tám, công ty bây giờ rốt cuộc nên làm thế nào...

Chín,...

Mười,....

...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sau khi các đại biểu phát biểu xong hết, đã hơn 2 giờ chiều.

Lý Cao Thành day nhẹ hai huyệt thái dương đang căng lên, trong đầu là một khoảng trống mông lung.

Quyển sổ tay ghi kín già nửa, đầu ngón tay tê cứng mất dần cảm giác. Ông không ngờ lại ghi nhiều như vậy, ông càng không ngờ công nhân viên lại nói nhiều điều như vậy.

Vấn đề to nhỏ đưa ra lên tới hơn trăm, liệt ra trọn vẹn 21 điều cáo trạng!

Ông thật sự không ngờ, có năm mơ cũng không bao giờ ngờ đến. Giả sử lãnh đạo công ty thực sự làm những việc đó, mà không cần nói những cái khác, chỉ cần làm một phần mười, một phần một trăm trong số đó thôi cũng đáng bị khai trừ khỏi Đảng, đưa ra công lý rồi!

Điều làm ông thấy bối rối nhất là kẻ cầm đầu mà các đại biểu công nhân đưa ra không chỉ có một, hai người cán bộ lãnh đạo mà là cả hàng ngũ ban lãnh đạo! Cả hàng ngũ tập thể! Không chỉ gồm có tổng giám đốc, cán bộ bộ phận cấp 1 mà còn bao gồm cả cán bộ lãnh đạo cấp phòng ban, cấp bộ phận. Tức là, trong đội ngũ cán bộ lãnh đạo này, đặc biệt là đội ngũ lãnh đạo nòng cốt, đại đa số đều là những cán bộ có vấn đề! Và đều là những vấn đề đặc biệt nghiêm trọng!

Tập thể đòi bại!

Không biết vì sao, trong đầu ông đột nhiên lại xuất hiện cụm từ đó. Ông cũng không hiểu sao mình lại nghĩ như vậy.

Thật không thể tin và cũng không dám tin. Cả một đội ngũ, sao có thể biến chất hết được? Có thể sao? Khi ông còn làm ở xưởng may Trung Dương, bọn họ đều là những cán bộ tốt mà! Họ đã trải qua và thu được nhiều kinh nghiệm trong môi trường khắc khổ như thế, trong tháng ngày gian nan như thế. Thực tiễn đã chứng minh họ quả thực là một lớp cán bộ giỏi, ít nhất là về mặt phẩm chất thì cũng đủ để chứng minh họ đều là những cán bộ tốt mà. Nhưng, mới có bao lâu, ông mới rời khỏi xưởng may Trung Dương nhiều lắm là cũng mới vài năm thôi, đám cán bộ này sao có thể nhanh chóng thoái hóa biến chất như vậy? Mà dù cho thay đổi thì sao lại có thể trở nên xấu xa, đồi bại nhiều như thế?

Nhưng trước mặt gần hai vạn công nhân đứng ngoài phòng họp, trước mặt hơn một trăm đại biểu nhân viên ngồi trong phòng họp, ông nhận ra rằng ngần này con người tuyệt đối không thể nào vô duyên vô cớ vô căn cứ mà nói những lời dối trá, những lời giận dữ, những lời giả mạo phi thực tế để vu dập người khác!

Đương nhiên, ông vẫn chưa đi chứng thực các vấn đề này, ông cũng chưa gặp lãnh đạo công ty để nghe họ giải thích các vấn đề này. Đây đơn thuần mới chỉ là những lời từ một phía mà thôi.

Song, có một điểm có thể hoàn toàn khẳng định là những sự việc này tuyệt đối đã xảy ra, sự thực là đã tồn tại những việc như vậy. Vấn đề chính là xem xem cuối cùng làm cách nào để giải quyết chúng một cách rõ ràng hợp lý, làm cách nào để quần chúng nhân dân thật sự hiểu được chân tướng sự việc.

Vì vậy, phải lập tức làm xong một việc đó là trong vòng một, hai ngày yêu cầu ban lãnh đạo công ty báo cáo và giải thích. Ít nhất cũng phải cho Thị trưởng ông một thuyết pháp rõ ràng về những vấn đề này.

Nhưng bây giờ trước mặt là hơn 100 đại biểu công nhân ngồi đây, là gần 2 vạn công nhân viên đứng ngoài kia, tất cả đang khẩn thiết dồn các cặp mắt về phía ông, chờ ông lên tiếng, ông phải thể hiện một thái độ chính xác, một thuyết pháp thấu tình đạt lý với mọi người. Nếu không, ông thực sự có lỗi với quần chúng, thật sự mất hết uy tín khi rời khỏi đây.

Ông đã nói 4 điều.

1. Chính quyền thành phố luôn quan tâm sát sao đến tình hình hiện tại của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, Thành ủy thành phố cũng lo lắng giống như mọi người. Cho dù trong những ngày bận rộn của giai đoạn cuối năm và tết Nguyên đán năm 1995, nhưng các vị lãnh đạo vẫn liên tục tiến hành nghiên cứu về vấn đề của Trung Dương. Mọi người phải có niềm tin với điều này, nhất định phải tin tưởng chính phủ. Chính phủ tuyệt đối sẽ không bỏ rơi Dệt may Trung Dương, cũng tuyệt đối không bỏ rơi các anh chị em công nhân trong nhà máy. Chính phủ của Đảng Cộng sản chúng ta, trước đây dựa vào giai cấp công nhân, bây giờ cũng vẫn dựa vào giai cấp công nhân, và tương lai cũng vẫn vậy, giai cấp công nhân mãi là nền tảng vững chắc của Đảng. Chỉ cần là thiên hạ của Đảng Cộng sản thì tuyệt đối đừng nên lay động.

2. Tôi có thể hiểu tâm trạng của mọi người, nhưng tôi không tán thành với cách làm của mọi người. Đang yên đang lành kéo bè kết cánh lên Thành ủy, Tỉnh ủy, sẽ gây ra một ấn tượng như thế nào đối với xã hội đây? Nó không chỉ làm tổn hại hình ảnh của chính phủ mà nó còn làm tổn hại cả hình tượng của Dệt may Trung Dương và càng ảnh hưởng đến hình tượng của giai cấp công nhân chúng ta. Chính phủ không phải không giải quyết được vấn đề của Dệt may Trung Dương, mà đang suy nghĩ xem làm thế nào để có được cách giải quyết tốt nhất. Tập thể khởi kiện, mấy trăm người tụ tập trước cổng Thành ủy, Tỉnh ủy, đây thực chất là biểu hiện của việc mất lòng tin. Tôi nói ra những lời này hôm nay không phải để phê bình mọi người, cũng không phải để phê bình ý nghĩ của mọi người. Tôi hy vọng

mọi người sau này tuyệt đối không nên có những cách nghĩ và cách làm như vậy nữa, mọi người có khó khăn, chính phủ cũng có khó khăn, trong tình trạng khó khăn hiện nay, chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực, đồng trí đồng lòng, chỉ có vậy mới có thể lên cùng một con thuyền, cùng vượt qua gian khổ.

3. Đối với sự việc xảy ra hôm nay tại Dệt may Trung Dương, với tư cách là một Thị trưởng, tôi cảm thấy vô cùng áy náy và hổ thẹn, tôi cũng có trách nhiệm rất lớn. Nói thực, mấy năm nay, nhất là trong giai đoạn sau khi làm Thị trưởng, tôi thực sự đã không quan tâm nhiều đến Dệt may Trung Dương như trước, tình cảm cũng thực sự có chút nhạt phai. Hôm nay đến Trung Dương, nghe mọi người nói nhiều câu tự đáy lòng như vậy khiến tôi vừa giật mình vừa cảm kích. Tôi không ngờ rằng tình cảm của mọi người đối với Dệt may Trung Dương lại sâu sắc thế, sự quan tâm của mọi người đối với tiền đồ của nhà máy lại tha thiết đến vậy.

Bấy nhiêu công nhân và cán bộ, trên dưới cách nhau mấy đời, mấy chục năm lại có một ngày đồng lòng giống như người trong một nhà cùng yêu thương công ty, cùng xót xa công ty, cùng không nỡ lòng vứt bỏ công ty. Điều này thật không dễ dàng gì, thật phi thường! Tôi nghĩ, đây mới thật sự chính là tài sản quý báu nhất của Nhà nước ta! Chỉ cần có thứ tài sản này, sẽ không có khó khăn nào không thể vượt qua, không có vấn đề gì không thể giải quyết. Chỉ xét riêng điểm này, một người Thị trưởng như tôi có lẽ mãi mãi không thể sánh được với mọi người! Vì vậy, tất cả những công nhân, cán bộ đã đến đây hôm nay đều là những người tài giỏi! Xét về điểm này, tôi rất kính phục mọi người, tôi xin cúi đầu trước mọi người.

Ông đã nghe thấy tiếng pháo tay giòn giã quen thuộc của các đại biểu, đồng thời ông cũng nghe thấy hàng ngàn tiếng vỗ tay kịch liệt ở bên ngoài phòng họp

Tiếp đó, ông nói điểm cuối cùng.

"Điểm thứ 4, đối với vấn đề hôm nay mọi người đưa ra, tôi đã ghi lại toàn bộ. Tôi phải mang về báo cáo lại với các vị lãnh đạo Đảng ủy của thành phố và các vị lãnh đạo của Thành ủy thành phố một cách chi tiết..."

Nói đến đây đột nhiên ông khựng lại. Ông nghe thấy một âm thanh như núi kêu sóng gọi long trời lở đất truyền đến từ bên ngoài phòng họp. Ông sửng người và vẫn chưa hiểu ra đó là thứ âm thanh gì, nhưng khi nhìn thấy các đại biểu trước mặt đều đang đứng dậy vỗ tay thì ông đã rõ, đó là tiếng hô vang và tiếng pháo tay của gần 2 vạn công nhân viên! Đó thật sự là tiếng tung hô và tiếng vỗ tay, cũng chính là sự hoan hỉ và chào mừng xuất phát tự đáy lòng.

Mấy năm nay ông rất ít được nghe thứ âm thanh này, lại một lần nữa trong sâu thẳm lòng mình ông thấy run và kích động. Ông nói nhiều như vậy, có lẽ duy nhất chỉ có câu nói này khiến mọi người cảm thấy ông nói thật, đó là lời nói mà mọi người thực sự muốn nghe!

Tiếng tung hô và tiếng pháo tay kéo dài 10 phút đồng hồ, thứ âm thanh giòn giã vang dậy núi rừng ấy đã làm chấn động cả khu kí túc xá Trung Dương.

Cảm xúc của Lý Cao Thành lúc này bất giác lên cao, ông đồng dục nói tiếp:

"Những vấn đề mà mọi người đề cập, có một số đã được lãnh đạo Thành ủy thành phố nghe qua, một số lại chưa hề biết, ngay cả bản thân tôi cũng lần đầu tiên nghe thấy. Đương nhiên, đối với những vấn đề này, chúng tôi còn phải đi chứng thực, đi tìm hiểu, đi điều tra. Bất kể sự thực ra sao, cũng bất kể chân tướng sự việc thế nào, chỉ cần xác nhận việc đó là có, tôi nhất định sẽ cố gắng trưng cầu ý kiến của lãnh đạo chính quyền thành phố, đề nghị họ nhanh chóng đưa ra quyết định, phái tổ công tác, tổ điều tra tiến hành chứng thực và thanh tra toàn bộ, triệt để, nghiêm túc tất cả các vấn đề tồn đọng của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương! Kiểm tra vấn đề nào

ra vấn đề đó, kiểm tra người nào ra người đó! Tuyệt đối không khoan dung, tuyệt đối không nương tay..."

Lý Cao Thành lại một lần nữa không thể tiếp tục phát biểu bởi những tràng pháo tay và những tiếng hô vang như sấm một lần nữa lại bủa vây lấy ông. Lại phải 7, 8 phút sau, ông mới tiếp tục nói tiếp được:

"Nhưng, tôi cũng phải thanh minh với mọi người một chút, vừa rồi tôi mới chỉ nghe ý kiến của mọi người, tôi vẫn chưa được nghe lời giải thích của ban lãnh đạo về những vấn đề này. Vì vậy, tôi đã nghe tất cả mọi người, tôi còn phải nghe cả họ nữa. Xem xem họ nói thế nào và họ suy nghĩ ra sao. Bây giờ tôi chỉ có một yêu cầu duy nhất với mọi người, đó là hy vọng mọi người tin tưởng tôi, tuyệt đối đừng nên lo nghĩ gì. Vừa rồi trong ý kiến của mọi người tôi cũng đã thấy, rất nhiều người đều cho rằng ban lãnh đạo hiện nay của Dệt may Trung Dương là đội ngũ từng do một tay tôi đề bạt nên, tức là những người này đều là người của tôi. Vì vậy, mọi người nghĩ rằng tôi sẽ thiên vị họ, bảo vệ họ, thậm chí là mở đường thoát tội cho họ, sẽ loại trừ hết tội danh cho họ. Đối với điều này, tôi xin bảo đảm với mọi người bằng nhân cách, bằng lương tâm và bằng danh dự người đảng viên của mình, tôi sẽ không làm vậy! Tuyệt đối không! Trước đây không, bây giờ không và sau này mãi mãi cũng không! Có lẽ tôi còn rất nhiều khuyết điểm, nhưng Lý Cao Thành tôi rất cuộc là người như thế nào, tôi nghĩ mọi người chắc cũng đều đã biết. Cho dù là người của ai đề bạt, cho dù có quan hệ gì với tôi, nếu anh ta thoái hóa biến chất, sa đọa, hư hỏng thì anh ta chẳng còn bất kể mối quan hệ gì với tôi nữa. Lý Cao Thành tôi tuyệt đối không để cho những phần tử đồi bại này làm ô nhiễm danh tiếng một đời của tôi! Nếu tôi thông đồng, câu kết cùng phe với đám phần tử hủ bại thì chẳng phải tôi cũng trở thành phần tử hủ bại sao! Tôi có thể chắc chắn với mọi người rằng, Lý Cao Thành tôi có thể phạm nhiều sai lầm, có thể làm chưa đúng, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không trở thành một phần tử đồi bại! Đời này kiếp này, bất kể ở vị trí nào, bất kể làm công việc gì, tôi sẽ luôn làm đúng với

lương tâm! Tôi sẽ không bao giờ làm gì hồ thẹn với bách tính đã sinh ra và nuôi dưỡng tôi...."

Cuối cùng, ông cũng đã kết thúc bài phát biểu của mình trong tiếng reo vang giòn tan như sấm mùa xuân. Có thể rất nhiều người cơ bản không nghe được những câu nói về sau của ông trong tiếng vỗ tay hò reo như sóng thần, nhưng tất cả dường như đã chẳng còn nghĩa lý gì với mọi người nữa, điều mà mọi người muốn nghe chính là cảm xúc của ông, thái độ của ông, lập trường của ông, ngữ khí của ông. Thứ mọi người khao khát không phải là rốt cuộc ông nói bao nhiêu, mà là cuối cùng những điều ông nói ra là gì.

Đây, có lẽ chính là cái gọi là nhân tâm sở hướng, dân tâm sở hướng.
(1)

-----

(1) Mong muốn của lòng người, mong muốn của lòng dân. (ND)

Trước màn reo vang và những tràng pháo tay, cảm giác đã lâu không gặp đối với Dệt may Trung Dương hầu như lại xuất hiện trong ông, quyết tâm của ông cũng đã lên cao trong giây phút này. Sự việc của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương không thể tiếp tục kéo dài được nữa, ông phải loại trừ đi tất cả những can nhiễu, nghiêm túc quản lý lại Dệt may Trung Dương. Một doanh nghiệp lớn với đông đảo cán bộ công nhân viên như vậy, nếu cứ kéo dài thì sụp đổ không chỉ là bản thân một doanh nghiệp mà phản ứng dây chuyền và ảnh hưởng xã hội của nó cũng sẽ vô cùng trọng đại và lâu dài.

Có được những người nhân viên và bách tính như vậy thì còn việc gì khó giải quyết và giải quyết không nổi nữa? Chỉ đơn thuần là mấy câu nói vậy thôi, chỉ đơn thuần là mấy câu nói vốn chẳng đáng gì ấy, vẫn còn chưa nói đến lời hứa và vị thế của thực hiện lời hứa mà đã khiến cho hàng nghìn công nhân viên trở nên sôi nổi lạ thường, tiếng vỗ tay và tiếng reo vang

chứa đựng biết bao nhiêu sự tín nhiệm và mong muốn. Chúng ta không thể lần nữa lạnh nhạt với tấm lòng của công nhân viên được, sau khi lòng nhiệt tình và sự trung thành của nhân dân bị nguội lạnh và cô đặc hoàn toàn như băng đá thì liệu chúng ta sẽ còn nghe được những tràng pháo tay hò reo ấy không? Nếu đến lúc đó chúng ta mới tỉnh ngộ thì có lẽ đã quá muộn, quá chậm trễ rồi và cái giá mà chúng ta phải trả cũng sẽ vô cùng thảm khốc, có thể sẽ gấp mười lần, trăm lần, nghìn lần bây giờ!

Đúng vậy, bây giờ vẫn còn chưa muộn. Tất cả vẫn còn thời gian, tất cả vẫn còn kịp.

Khi ông ra khỏi phòng họp, xuất hiện trước mặt quần chúng dưới ánh mặt trời mùa đông, tiếng vỗ tay và tiếng hò lại một lần nữa vang lên như núi lửa tuôn trào. Những công nhân viên đứng xem vây quanh vẫn đứng yên một chỗ, chưa một ai rời đi. Suốt một ngày một đêm trong gió rét nhưng trên gương mặt của công nhân viên không hề có dấu hiệu nào của sự mệt mỏi và buồn ngủ. Những gương mặt nhuộm màu bụi thời gian và ửng hồng vì giá rét đang tràn đầy kích động và khao khát. Rất nhiều người công nhân già nua mắt ướt nhòa lệ hồ hởi ngược nhìn ông giống như nhìn thấy người thân mong đợi lâu ngày. Rất nhiều người như muốn chạy lên nắm tay ông, nói với ông một vài lời tâm huyết nhưng hình như có một vách ngăn vô hình nào đó ở giữa khiến mọi người không thể đi đến trước mặt ông được....

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lý Cao Thành đã ở lại, sự chân thành của công nhân viên đã khiến ông cảm động sâu sắc, ông cảm thấy bất luận thế nào cũng không thể đi như vậy. Đường đường là một Thị trưởng, đối diện với hai vạn công nhân viên, nếu qua loa xong chuyện, nói không giữ lời thì lần sau đến, ông sẽ bị công nhân viên nhạo báng chế giễu, gào thét đòi hạ đài giống như đám lãnh đạo công ty đêm qua.

Đương nhiên, ông cũng hoàn toàn có thể cho qua việc này, nói những lời đao to búa lớn, buông những lời nói suông, đổ dành mọi người an lòng, im lặng, sau đó trở về báo cáo với các lãnh đạo khác của Tỉnh ủy, Thành ủy, bản thân cũng chẳng phải gánh vác bất kì trách nhiệm nào. Cuối cùng phải làm sao thì mọi người tự lo liệu. Vấn đề doanh nghiệp quốc doanh là vấn đề phổ biến trên toàn quốc, lãnh đạo Nhà nước còn đang lo lắng không yên, chỉ một mình Thị trưởng ông thì làm được gì? Cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng là chuyện của tập thể, có can hệ gì đến một người làm lãnh đạo như anh? Mọi thứ bây giờ đều như vậy, việc gì tốt đẹp, việc gì vinh quang, thì sẽ tự có người đi tranh, đi cướp, đi ôm về mình. Còn việc xấu xa, sai sót, ăn không được nuốt không trôi thì cứ chất đống để đấy, dường như chẳng ai thềm nhúng tay vào. Nếu sai thì cũng là tập thể cùng sai, nếu có vấn đề thì cũng là vấn đề của tập thể. Mà chỉ cần trở thành vấn đề của tập thể, thì có lớn đến mấy cũng chẳng là gì, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ thành không. Việc xấu thì chỉ có cá nhân làm, làm gì có đạo lý nào nói tập thể đi làm việc xấu? Đòi bại thì cũng chỉ có cá nhân đòi bại, làm gì có một tập thể đòi bại toàn bộ?

Nghĩ đến đây, đột nhiên Lý Cao Thành đơ người ủ rũ. Lãnh đạo công ty Trung Dương liệu có phải cũng nghĩ như vậy, cũng làm như vậy? Cứ coi như các vấn đề mà quần chúng phản ánh hoàn toàn là thật, thì cũng có thể làm được gì? Lỗi lầm này cũng chỉ là lỗi của tập thể, sai lầm này cũng là sai lầm của tất cả mọi người. Mà chỉ cần là sai lầm của mọi người thì có gì lớn lao đâu?

Nếu như nói đội ngũ lãnh đạo này ai cũng xấu xa, ai cũng hủ bại, thì đó chẳng phải đã trở thành vấn đề của lãnh đạo cấp trên các anh sao? Một công ty tập thể cấp ban cấp sở, một doanh nghiệp lớn với hơn 2 vạn công nhân, cả một ban lãnh đạo hoặc tuyệt đại đa số thành viên chủ chốt đứng đầu ban lãnh đạo đều thoái hóa hết, vậy thì những vị cán bộ lãnh đạo đứng đầu thành phố các anh ngồi đó làm cái gì? Các anh giám sát thế nào, các anh quản lý ra sao? Và các anh muốn chịu trách nhiệm thế nào? Một cá nhân biến chất, xử lý thế nào cũng xong; một tập thể biến chất, trách nhiệm lại càng lớn, đó là việc anh muốn xử lý là xử lý được hay sao? Xử lý bọn họ đầu tiên phải xử lý chính bản thân anh á! Chưa nói đến việc ban lãnh đạo công ty này từng do chính tay anh tiến cử và dựng lên!

Một thứ cảm giác chấn động đến từ sâu thẳm con tim lại một lần nữa trào lên bủa vây lấy toàn thân đang run rẩy của ông. Nếu những người này thực sự làm vậy, thực sự nghĩ vậy, thì quả là quá đáng sợ, rất đáng sợ. Bọn họ hoàn toàn có thể làm bất cứ chuyện gì với cái cớ là do quyết sách tập thể, quản lý tập thể, vận dụng tập thể... và rồi có thể sẽ không thừa nhận bất kì trách nhiệm nào. Hơn nữa, với kiểu nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn (1) nên hẳn có chuyện là ai cũng sống chết khư khư đi bịt kín mọi khe hở.

-----

(1) Người có vinh quang là tất cả có vinh quang, một người bị tổn thất là tất cả chịu tổn thất.(ND)

Anh muốn kiểm tra ư? Được thôi, cứ một người anh phái đến, chúng tôi sẽ kéo một người xuống nước. Chuột không chết là do ít độc dược, còn lo anh không bóp méo sự thật mà nói tốt về chúng tôi. Huống hồ chi đây lại là một doanh nghiệp thua lỗ, mức nợ lên tới mấy trăm triệu. Còn có ai đến kiểm tra gì ở một doanh nghiệp thua lỗ như vậy nữa? Vì vậy, bách tính đã nói rồi, ngày nay càng là doanh nghiệp thua lỗ thì càng nhiều vấn đề lớn, doanh nghiệp càng thua lỗ thì chúng càng có gan đục khoét, thua lỗ càng lớn thì chúng vơ vét càng nhiều. Vô vàn các phần tử biến chất chính là được chiêu mộ từ những doanh nghiệp thua lỗ, vơ vét đục khoét, khủng hoảng tài chính quốc gia tăng cao. Mà tài sản thuộc sở hữu quốc gia của chúng ta lại bị biến mất, bị ăn mòn từng chút từng chút một trong tình trạng không hề được phát giác, không hề được kiểm soát ngay chính thời điểm này.

Biết rõ ràng bọn họ như vậy nhưng anh lại bất lực với chúng. Nhất là những lãnh đạo lãnh đạo bọn họ, có thể nói là anh hoàn toàn bó chân bó tay, hoàn toàn nghĩ không ra đối sách. Trong hoàn cảnh bị dồn ép bất đắc dĩ hiện nay, tốt nhất cũng chỉ là loại bỏ một hai người trong số họ rồi đưa tất cả trở về trạng thái ban đầu, tất cả vẫn sẽ như xưa. Người ta làm thế nào thì vẫn làm như thế, coi như chưa có gì xảy ra. Anh muốn làm gì người ta cũng không làm nổi, chớ cần áo rách, thật đúng là hết cách.

Có lẽ đây mới chính là những ung nhọt thâm sâu nhất, và cũng chính là những ung nhọt khiến người ta cảm thấy đáng sợ nhất.

Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương là thế này ư? Lãnh đạo công ty là thế này ư? Nếu thật thế thì anh sẽ đối diện với họ thế nào?

Không thể tiếp tục nghĩ được nữa, chí ít là giờ này ông vẫn không thể tin tất cả là sự thực, ông càng không tin những người do chính tay ông gây dựng nên, từng người từng người một lại biến thành những phần tử thoái hóa biến chất.

...

Ông lặng lẽ nghỉ ngơi một chút, giao cho thư ký Ngô Tân Cường lập tức thông báo với lãnh đạo toàn công ty, yêu cầu họ trong vòng một giờ đồng hồ tới đến ngay phòng họp tòa nhà văn phòng công ty, đồng thời yêu cầu họ chuẩn bị sẵn sàng để có một bản báo cáo và lời giải thích thống nhất về các vấn đề chủ yếu mà công nhân viên đã phản ánh. Trong khi nghỉ ngơi, ông gọi vài cuộc điện thoại lên thành phố thu xếp một vài việc cần thiết.

Sau cùng ông gọi điện cho Bí thư Thành ủy Dương Thành, tóm tắt lại sự việc xảy ra ở Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương cũng như tình hình trước mắt. Trong điện thoại, Bí thư Thành ủy Dương Thành không nói gì ngoài câu chờ ông về nghiên cứu xong rồi bàn. Lúc gần kết thúc cuộc gọi, Dương Thành đã nói một câu ẩn chứa khá nhiều hàm ý, ông nói: việc gì cũng có tính hai mặt của nó, coi trọng mặt này sẽ xem nhẹ mặt kia. Quần chúng có cách nói của quần chúng, lãnh đạo cũng có cách nói của lãnh đạo. Cuối cùng tất cả đều chỉ có thể dựa vào sự thực mà thôi.

Lý Cao Thành đã nghĩ rất lâu mà không ra tại sao Dương Thành lại nói câu đó, mà ý chính của câu đó là ở đâu. Là nhắc nhở bản thân ông không nên nghe rồi tin một phía? Hay là hy vọng ông không lâm vào ngõ cụt? Hay là lo lắng ông nhất thời kích động sẽ làm gì khiến người khác không yên tâm?

Nhưng dù thế nào thì khi nghe Bí thư nói như vậy, thực sự ông cũng đã bình tĩnh được rất nhiều. Đúng vậy, sự việc còn lâu mới đến lúc phải ngã bài và xác định tính chất. Tất cả đều mới chỉ là vừa bắt đầu mà thôi.

Uống một ngụm nước, ông khẽ ngả người trên ghế nghỉ khoảng 10 phút. Rồi xem giờ và ngồi xe đến công ty. Đi bộ cũng phải mất 10 phút, 8 phút, trong chớp mắt ông đã đến trước cổng chính công ty.

Vừa vào cổng chính, Lý Cao Thành liền xuống xe. Cổng chính cách tòa nhà văn phòng công ty còn một đoạn khá xa nhưng ông không muốn ngồi xe nữa.

Một bầu không khí không rõ nét bao trùm lấy ông một cách quyết liệt.

Rất lâu sau ông mới chính thức nhận ra, cái không khí không rõ nét ấy hóa ra là vẻ lạnh ngắt như băng ở khắp nơi trong công ty!

Một doanh nghiệp lớn với hơn hai vạn công nhân viên, nhất là lại trong khoảng thời gian 3, 4 giờ chiều lẽ ra phải thể hiện một không khí và cảnh tượng sầm uất nhộn nhịp, huyên náo rộn ràng, ngựa xe tấp nập, cười nói râm ran. Đặc biệt là với một doanh nghiệp dệt may lớn, thì dù cho đứng ở nơi xa nhưng tiếng máy móc âm âm, tiếng dệt vải inh tai vẫn khiến người ta nhận ra thanh thế và âm vang như tiếng bão âm trời hay tiếng sóng cuộn trào của nó.

Với một người cựu kỹ sư và cựu xưởng trưởng có kinh nghiệm mấy chục năm trong nghề dệt may thì mỗi lần nghe âm thanh này, nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng sẽ trào lên một cảm giác thân thiết và ấm áp không thể diễn tả bằng lời, nó vừa quen thuộc vừa vui sướng.

Tiếng ồn không tốt cho con người, nhất là những tiếng ồn trong xưởng may mặc lại càng có hại. Để loại bỏ đi loại âm thanh này, họ đã từng nhiều lần cải tiến kỹ thuật, đã từng cố gắng không mệt mỏi. Nhưng không biết vì sao, chỉ cần nghe thấy thứ âm thanh ồn ào hại sức khỏe ấy, con tim lại trở nên thực tế và ổn định lạ thường. Và hễ nó không còn xuất hiện nữa thì sẽ thấy lo lắng bất an, tâm tư bất định giống như là thiếu đi một thứ gì đó.

Và hôm nay, nơi mà ông vốn quen thuộc, vốn rất nhớ nhung, nơi mà ngay cả trong mơ cũng thấy mịt mờ sương khói, thấy người chen kín đặc ấy đột nhiên sao lại thành một bãi đất hoang phế trống không thế này! Không có tiếng máy móc gầm thét, thậm chí những chú chim sẻ mà họ từng nghĩ

ra trăm phương nghìn kế để tiêu diệt cũng không diệt nổi giờ đây đi đâu hết rồi, đến một con cũng chẳng nhìn thấy!

Mấy nhà xưởng cao cao trông thật âm đạm, trống trải, lạnh lẽo trong gió rét. Cánh cổng xưởng đóng im lìm, vài cái bên ngoài còn dán giấy niêm phong, có lẽ vì quá lâu rồi nên nhiều giấy niêm phong đã nhuộm đen hoen ố. Bởi vậy mà cả nhà máy nhìn chẳng khác gì một người già yếu đang hấp hối thoi thóp từng hơi yếu dần. Thật là u ám tối tăm, thê lương thảm khốc! Lý Cao Thành thấy như có hàng ngàn mũi tên đang đâm xuyên vào tim, như có hàng trăm vết cứa đang cào xé trong lòng, một doanh nghiệp lớn từng huy hoàng như thế, từng quy mô như thế, làm sao lại có thể biến thành thế này chỉ trong mấy năm trời? Cho dù có là các phá gia chi tử làm loạn thì cũng không thể bại nhanh như vậy được.

Ông lặng lẽ đứng nhìn cảnh tượng lụi bại của công ty mà xót xa lòng. Khi bước tới một xưởng dột mà ông rất quen thuộc và cũng là xưởng lớn nhất công ty, không hiểu sao có một nguyện vọng mãnh liệt ập đến khiến ông rất muốn mở cửa vào trong!

Đứng bần thần trước cổng xưởng một hồi, thư ký Ngô Tân Cương phần nào cũng nhận ra ý định của Thị trưởng, bèn nhẹ nhàng hỏi khẽ:

"Thị trưởng Lý, tôi gọi người mở cổng ra nhé?"

Rất lâu sau, Lý Cao Thành mới trả lời, câu trả lời có chút gì đó mông lung:

"Vậy cậu thử đi xem có tìm được ai không. Nếu không tìm được thì thôi, không xem cũng được"

Ngô Tân Cương ngạc nhiên nhìn Lý Cao Thành, có lẽ từ trước đến giờ cậu ta chưa từng nghe thấy giọng điệu đầy thương cảm như thế của Thị trưởng. Cậu ta đứng thẩn người ra một lúc rồi mới vội vã loạng choạng chạy đi kiếm người.

"... Một nhà máy nếu hai, ba năm không khai công, bất kì một người có chút kiến thức thường thức nào cũng đều biết, nhà máy như thế thực sự chẳng khác nào không còn nữa, không tồn tại nữa... Thị trưởng Lý, ông cũng là lãnh đạo cũ của nhà máy dệt may Trung Dương, tôi nghĩ điều này ông rõ hơn ai cả!" Không hiểu sao lời của cựu kĩ sư trưởng Trương Hoa Bân lại vang lên bên tai Lý Cao Thành. Đúng, ông rất hiểu, đây tuyệt đối không phải là những lời nói dối. Những chiếc công xưởng này nếu như tiếp tục đóng kín như vậy, tất cả thực sự coi như không còn nữa, không tồn tại nữa.

Nhưng bây giờ phải làm thế nào để khởi động lại nó? Nợ gần sáu trăm triệu! Gần sáu trăm triệu đấy, điều này mang khái niệm gì! Nếu dùng số tiền đó thì có thể kiến tạo lại hai, ba doanh nghiệp lớn như Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương! Đây tuyệt đối không phải là chuyện đùa.

Và giờ đây phải trả bao nhiêu tiền mới có thể khởi động lại nó?

Biện pháp tốt nhất là tuyên bố phá sản, chẳng trách có người nói như vậy. Hễ tuyên bố phá sản, nợ không còn nữa, gánh nặng cũng buông đi, trách nhiệm cũng không tồn tại nữa, lãnh đạo sẽ nhẹ nhàng hơn. Công nhân tự kiếm đường sống, cán bộ đổi nơi làm, nổi loạn, khiếu kiện, mây tan rồi trời sẽ lại nắng, qua thời gian sẽ chẳng còn việc gì xảy ra.

Còn một vài cán bộ của chúng ta lại vẫn dựa vào cái dù cũ, vẫn đang chờ để dựa dẫm, vẫn đang yên tâm nằm trong vòng tay che chở của Nhà nước, vẫn đứng đờng trước cải cách và tương lai của quốc gia, vẫn vô trách nhiệm với nhiệm vụ của bản thân, vẫn vô cảm, nghe gì nhận đấy, vô lo vô nghĩ, đến đâu thì đến, thậm chí còn sống trong mơ mộng, đêm ngày hoa rượu, tán tận lương tâm, gạt mình gạt người, nếu không phải là những phần tử suy đồi biến chất thì cũng là đang tự đào mộ chôn mình, tự chuốc lấy diệt vong!

Anh vô trách nhiệm với nhân dân, nhân dân sẽ vô trách nhiệm với anh. Anh bỏ rơi nhân dân, nhân dân sẽ bỏ rơi anh! Nước có thể đưa thuyền đi nhưng cũng có thể lật úp thuyền, đây là lời giáo huấn từ ngàn năm nay, lẽ nào chúng ta lại không bằng được cổ nhân!

Sạp hàng mất đi có thể dựng lại; mất đi lòng dân muốn gây dựng lại e đâu được dễ dàng!

...

Một loạt bước chân hỗn loạn dồn dập kéo tới cắt ngang mạch suy nghĩ trầm tư của Lý Cao Thành. Một đoàn người nam có nữ có, phải đến mười mấy người đang theo sau thư ký Ngô Tân Cương để tới mở cổng xưởng. Bảo vệ có, quản lý có, tổ trưởng tổ ca kíp có, chủ nhiệm xưởng có, có cả công nhân xe, công nhân điện, công nhân dệt... ít cũng phải hơn chục người.

Nó dường như đã trở thành quy định, sau khi đình công ngừng sản xuất, nếu có người muốn mở cổng, bắt buộc phải huy động bằng nấy người đến mở, nếu không sẽ không được phép. Và cánh cổng cũng quả thật khó mở, có lẽ do rất lâu rồi nó chưa được động đến, chỉ riêng hai chiếc khóa to ở phía trên thôi cũng phải mở đến nửa ngày trời. Ba phích cắm ở trên cổng bị hoen gỉ mãi không kéo ra được.

Sau khi cánh cổng kêu âm âm như tiếng núi vang lên báo hiệu cửa đã được mở, lập tức sộc lên một luồng khí lạnh lẽo và mùi ẩm mốc khiến người ta ngạt thở.

Không có điện, người công nhân điện hí hoáy một hồi cũng không thể buộc những ngọn đèn trong xưởng phát sáng. Không gian tối đen như hũ nút, phải đứng rất lâu mới dần dần nhìn ra một đồng máy dệt và máy tiện phủ kín bụi. Nền nhà in hằn vết chân sâu nửa thước trên lớp bụi, những xấp bông vụn xám đen rơi đầy trên sàn.

Đây là nơi ông đã từng dồn hết trí tuệ và tâm huyết của hơn nửa đời người ư? Đây là nơi vẫn luôn thoáng ẩn trong giấc mơ, khắc khoải trong ý nghĩ, lúc nào ông cũng vương vấn tìm về ư? Những đồng hoen gi bụi giăng phủ kín kia chính là những chiếc máy dệt, máy tiện mà ông vẫn từng nhìn hoài không chán, nâng niu gìn giữ sao? Một sàn nhà sạch sẽ, sắc kim loại đen bóng, những ánh đèn chói lóa, những nữ công nhân dệt may khéo léo nhanh nhẹn, những âm thanh huyền ảo đầy phấn khích, những cảnh tượng tất bật ngược xuôi.... tất cả những hào quang và náo nhiệt trước đây mất đâu rồi?

Đột nhiên sống mũi cay cay, con tim đau nhói như vừa bị ai bóp chặt. Rốt cuộc là sao thế này? Tất cả những thứ này rốt cuộc là vì sao? Một nhà máy vốn rất yên lành, một nhà xưởng vốn rất êm xuôi, bỗng dưng sao lại thành ra thế này?

Ông lặng lẽ bước tới gần một chiếc máy, chầm chậm đưa tay lên chạm nhẹ. Bàn tay dính đầy bụi bẩn còn chiếc máy lại ánh lên, phát ra một luồng sáng yếu ớt mờ nhạt. Mới nhìn đã biết đây là một chiếc máy tốt. Thế nhưng một chiếc máy tốt vừa mới được thay lại nằm im chết lặng trong nơi tối tăm này, vẫn chưa chờ đến ngày được thể hiện đã bị đập chiếu đào thải rồi.

Biến những thiết bị máy móc quý giá như vậy của Nhà nước thành đồ phế thải, chẳng khác gì đang phá hoại của công, ngược đãi lê dân!

Nếu những đồ này là của cá nhân thì họ sẽ làm thế sao?

Sau lưng bỗng vọng đến một tiếng khóc sục sùi, ông quay người, rồi bần thần đứng lặng.

Mấy chục con người phía sau, dường như đang kìm nén nỗi đau, đầm đìa nước mắt !

Khóe mắt ông bỗng cũng rưng rưng, đã cố kìm nén nhưng vẫn có hai giọt nước mắt rơi xuống không thể kiểm soát.

Thấy Thị trưởng rơi lệ, mười mấy người cùng nhất loạt khóc to thành tiếng.

Tiếng khóc bi thương bao trùm lên khu nhà xưởng.

Người công nhân cầm chìa khóa như không đứng vững, vừa khóc vừa nói đầy ai oán:

"Thị trưởng Lý, thưa Thị trưởng! Xin ông nhất định phải nghĩ cách để cho chúng tôi được đi làm! Chúng tôi không có yêu cầu gì, chúng tôi cũng chẳng muốn báo thù gì, cho dù không trả lương chúng tôi cũng làm, chỉ cần cho chúng tôi làm việc là được rồi, chỉ cần để máy móc hoạt động, chỉ cần để nhà xưởng tiếp tục có âm thanh thì khổ mấy, mệt mấy chúng tôi cũng cam tâm tình nguyện... Thị trưởng Lý, chúng tôi đều là những người sắp về hưu rồi, chúng tôi cũng không làm được mấy ngày nữa đâu, xin ông hãy để chúng tôi góp chút sức mọn cho nhà máy này.... Thị trưởng Lý, cả đời chúng tôi đã làm ở đây, nếu chúng tôi cứ nghỉ hưu thế này thì thật không cam tâm, thật không cam lòng Thị trưởng ơi! Đã hơn một năm rồi, trong lòng chúng tôi trống rỗng, chúng tôi thật sự không thể bỏ được nhà máy này, không thể bỏ rơi nó được..."

Nước mắt Lý Cao Thành trào ra nghẹn ngào, ông không thể nói được lời nào.

Đây chính là công nhân Trung Quốc, cả đời họ hi sinh không chút oán hận, đến hôm nay vẫn vậy. Cho dù là không có lương, họ vẫn quyết tâm gắn bó với nhà máy này, vẫn quyết tâm bảo vệ nhà máy này!

Thật khiến người ta thấy đau đớn xót xa, thật khiến người ta không sao cầm nổi nước mắt.

...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Tại phòng họp của tòa nhà văn phòng công ty, khi Lý Cao Thành bước vào, mười mấy vị lãnh đạo công ty đã ở đó chờ ông từ hơn nửa tiếng đồng hồ.

Phòng họp khá thô sơ, thô sơ đến mức khiến người ta xót xa. Mấy chiếc ghế xô pha kiểu cũ đã sờn rách đến mức không thể rách hơn, mấy bộ bàn ghế của những năm thập niên 50, 60; không có bàn trà, cũng không có lọ hoa, không có bất kì một đồ trang trí nào, vật sáng sủa nhất có lẽ vẫn là loại đèn pin nhật quang thông thường đó. Không ai hút thuốc nên cũng không thấy gạt tàn. Nhà máy Trung Dương có một quy định cũ áp dụng từ mấy chục năm trước đến nay vẫn không đổi, đó là phàm là cán bộ công nhân viên vào nhà máy, bất kể chức vụ cao thấp, bất kể làm công việc gì đều không được phép hút thuốc. Cho dù là trong phòng tắm, trong nhà vệ sinh cũng không được phép hút thuốc, cả nhà máy vốn dĩ không có phòng hút thuốc.

Không khí và cảnh tượng này hoàn toàn khác xa so với những cuộc họp lớn nhỏ bình thường Lý Cao Thành vẫn tham gia, những cuộc họp bình thường ấy mang đủ các cung bậc nghiêm túc, nhiệt tình, căng thẳng, thoải mái để rồi khiến cả căn phòng như bị chìm trong màn sương khói, cộng thêm âm thanh của tiếng uống nước, tiếng thì thầm to nhỏ chêm xen vào làm người ta rất dễ nhận ra ngay một không khí họp hành. Thế nhưng cuộc họp ngày hôm nay hoàn toàn không có cái nhịp điệu hội nghị mà ông quen thuộc. Mọi người ai nấy đều ngồi lặng lẽ với nét mặt nghiêm nghị, không ai uống nước, không ai hút thuốc thậm chí không có ai tự ý cử động.

Từng gương mặt đều hiện lên quá đỗi quen thuộc, quá đỗi chân thực.

Dường như bỗng nhiên ông lại hồi tưởng về chuỗi ngày ấm áp, nhớ nhung đã qua. Khi ông nhậm chức tại nhà máy Trung Dương, phòng họp cũng như thế này, khi ông rời khỏi nhà máy Trung Dương, phòng họp cũng vẫn như thế này. Bao năm trôi qua, phòng họp của nhà máy Trung Dương vẫn còn nguyên dáng vẻ ban đầu vốn có của nó! Tại nơi đây, trong những chuỗi ngày hàng đêm mất ngủ, đã từng diễn ra biết bao lần họp hành, đã từng thảo luận qua biết bao nhiêu vấn đề, đã từng đưa ra biết bao đối sách! Vì những năm tháng thăng trầm của doanh nghiệp dật may này mà những con người này cũng đã từng đổ ra muôn ngàn mồ hôi và nước mắt!

Ông thoáng thấy lòng mình trùng xuống. Cơ phần nộ vốn đang tích tụ trong lòng lúc này đã tiêu tan đi nhiều. Đứng nhìn phòng họp đơn sơ mộc mạc, lại nhìn những gương mặt chân chất kia, ông còn có thể tức giận được sao? Những con người này đều do một tay ông dựng nên, nói vài lời không khiêm tốn thì là đã từng được ông kiểm tra trên nhiều phương diện. Nói một cách ngược lại thì dù có đôi chút lỗi lầm trong đối sách, có chút không đúng đắn trong vận hành, nhưng động cơ của họ tuyệt đối không thể nào là muốn đập đổ công ty này. Làm gì có lãnh đạo một công ty, một doanh nghiệp, một ban ngành, một công xưởng nào lại muốn làm loạn, muốn phá sập triệt để nơi mà mình quản lý, chuốc lên mình trăm ngàn lời chửi rủa, rồi chán nản khăn gói trốn đi? Điều này có hợp tình hợp lý không? Có người sẽ làm như vậy sao? Chắc chỉ có kẻ tâm thần mà thôi.

Tổng giám đốc Quách Trung Diêu, năm nay đã 58 tuổi, nhiều hơn Lý Cao Thành 4 tuổi. Nhìn hai bên mái tóc điểm bạc, nhìn gương mặt đầy nếp nhăn của ông ta, nhìn cái lưng càng ngày càng còng xuống giống như bị ai uốn cong của ông ta, anh sẽ thấy ngay áp lực và trọng trách nặng nề đang đè nén trên lưng mình. Một người sống đến tuổi này, giữ một vị trí như thế này, liệu còn có ý chủ động đi phạm lỗi lầm nữa sao? Chỉ mấy năm nữa thôi là ông ta sẽ phải rời xa cái vị trí này mãi mãi, vĩnh viễn rút lui khỏi võ

đài cuộc đời, ông ta sẽ lựa chọn một tuổi già bình dị yên lành hay đánh cược cả một đời mình vì vài thứ vật chất xung quanh? Không phải nói đến một cán bộ cấp sở cấp ngành, mà chỉ cần nói đến một người dân thường, nếu là người có chút tư duy bình thường thì cũng tuyệt đối không chọn về sau.

Vậy thì phó tổng giám đốc Phùng Mẫn Kiệt sẽ chọn lựa thế nào? Ngô Minh Đức nữa? Và còn bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh, ông thì sao đây? Bọn họ bây giờ đều đã bước qua tuổi 50 rồi, chớp mắt là đến tuổi về hưu rồi. Thật khó tưởng tượng ra việc bọn họ sẽ làm những điều thư thế. Người dù có thay đổi thì cũng phải cần có thời gian. Làm sao chỉ trong một sớm một chiều mà lại có thể biến thành một kẻ xấu xa đáng ghê tởm được?

Nhớ ngày xưa khi Lý Cao Thành rời khỏi nhà máy, bọn họ đều là những quý ông trên 40 tuổi. Đây là độ tuổi của thời kì hoàng kim quý giá nhất, trưởng thành nhất, lão luyện nhất, có sức hút lớn nhất trong cuộc đời một con người. Khi ấy, Lý Cao Thành vẫn là phó Thị trưởng phụ trách công nghiệp, suy nghĩ lúc bấy giờ của ông là muốn biến Dệt may Trung Dương thành doanh nghiệp đầu đàn, từ đó điều động thúc đẩy đưa kinh tế toàn thành phố đi lên, hoàn thành công cuộc cải cách doanh nghiệp quốc doanh. Ông đặc biệt quan tâm đến nhất cử nhất động của Dệt may Trung Dương, đích thân hỏi han đến mỗi một đối sách của Dệt may Trung Dương. Những người lãnh đạo của Dệt may Trung Dương cứ ba ngày hai lần chạy lên chỗ ông để báo cáo và giải thích tường tận mọi việc diễn ra. Lý Cao Thành là người trong nghề, không gì có thể giấu nổi ông, cũng tuyệt đối không gì có thể qua được dòng tư duy và cặp mắt của ông. Có giở trò hay không giở trò chỉ cần nhìn vào ánh mắt của ông là hiểu rõ ngay. Về điểm này thì bản thân ông hoàn toàn có thể bảo đảm, chỉ ít trong quãng thời gian hai, ba năm Dệt may Trung Dương không thể có vấn đề gì to tát và xảy ra lỗi gì lớn lao. Và những người này cũng tuyệt đối không thể thoái hóa biến chất trong thời gian đó, cứ coi như anh muốn thoái hóa biến chất đi chẳng nữa thì cũng phải có điều kiện mới được. Cả một đội ngũ vừa trẻ vừa tràn

đầy nhựa sống, lại thêm việc quản lý chặt chẽ suốt ngày của Thị trưởng phân quản vừa mới rời đi thì làm sao có thể có những khe hở lướt qua mắt ông được?

Về sau, Lý Cao Thành đi học tại trường Đảng Trung ương mất 1 năm. Nhưng dù học tập tại trường Đảng Trung ương, ông cũng vẫn chưa một lần buông tay thật sự đối với tình hình công việc của Dệt may Trung Dương. Tình hình của Trung Dương khi ấy đã không mấy lạc quan, tình thế cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng. Thế nhưng ông vẫn nắm bắt được tình trạng bao quát, vẫn hiểu rõ vấn đề cốt lõi nằm ở đâu. Năm đó, mấy vị lãnh đạo chủ chốt trong Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương cứ đến Bắc Kinh là chắc chắn phải tới gặp ông, báo cáo với ông tình hình công ty. Cho dù có vui có buồn nhưng họ tin tưởng tuyệt đối, cảm thấy vấn đề đã được giải quyết, khó khăn đã được khắc phục, chẳng bao lâu nữa Trung Dương sẽ vượt qua giai đoạn này, thoát khỏi khốn cảnh. Mà thực ra cũng chỉ mới một năm thôi, có thể xảy ra vấn đề gì to tát đây?

Không lâu sau khi hoàn thành khóa học tại trường Đảng trở về, ông liền được đề cử làm ứng cử viên cho vị trí Thị trưởng và đã đắc cử chức vụ này tại Đại hội Nhân dân thành phố. Trong khoảng thời gian một, hai năm sau đó, do thay đổi lãnh đạo chính quyền thành phố, chính quyền tỉnh, rất nhiều vị trí lãnh đạo đã được sắp xếp cụ thể lại không đến nhận nên ông phải trực tiếp tiếp quản quản lý công việc của ngành nghề công nghiệp trong tỉnh, nhưng vấn đề của Dệt may Trung Dương ông vẫn không hề bỏ mặc. Ông đã từng đích thân đưa ra rất nhiều chỉ thị cho các vấn đề của Nhà máy Dệt may Trung Dương, nhất là vấn đề làm thế nào để vận hành tốt hơn một doanh nghiệp lớn giống như xưởng may Trung Dương, ông còn đích thân ngồi bàn luận và thương lượng với các lãnh đạo của Ủy ban kinh tế thành phố, Ủy ban kế hoạch thành phố, Ủy ban tài chính thành phố, Ủy ban ngân hàng thành phố, cục Công nghiệp thành phố. Mặc dù rất bận nhưng về cơ bản ông vẫn luôn hiểu và luôn ủng hộ, nên Dệt may Trung Dương lúc đó cũng không xảy ra bất cứ vấn đề gì khiến người ta nghi hoặc.

Đó đã là năm 1992, ít nhất thì hàng ngũ lãnh đạo của Dệt may Trung Dương trước thời điểm này khẳng định vẫn rất vững chắc và đáng tin cậy.

Vậy, nếu có vấn đề thì liệu có phải sẽ xuất hiện vào những năm trở về sau?

Nói thực, từ khi được bổ nhiệm làm phó Thị trưởng tiếp quản mảng công nghiệp, sự quan tâm của ông dành cho các vấn đề của Dệt may Trung Dương quả thật đã vơi đi nhiều. Nhưng không phải là ông không muốn quản, không muốn hỏi về các vấn đề của Trung Dương mà thực ra là không thể can thiệp, không thể nhúng tay vào được. Từ sau khi được bầu làm Thị trưởng, nếu ông lại trực tiếp đi hỏi, đi can thiệp vào xưởng may Trung Dương thì chẳng phải là rất không hợp tình hợp lý sao. Mặc dù anh là Thị trưởng, anh có thể quản mọi mặt công việc, nhưng việc cụ thể thì anh không dễ gì mà quản được. Từ đơn vị doanh nghiệp đến ban ngành hành chính, chỉ một thời gian vài năm ngắn ngủi cũng đủ khiến ông cảm nhận rõ sự khác nhau giữa phương thức lãnh đạo cũng như phương pháp lãnh đạo trên cả hai lĩnh vực. Trong đơn vị doanh nghiệp, anh có thể hô to nói lớn, tranh cãi ầm ào, khi các cán bộ tập trung lại có lúc tranh luận đến mức mặt đỏ tía tai, cãi qua cãi lại chỉ vì các vấn đề trong công việc. Bất kể chức vụ cao thấp, bất kể tuổi tác chênh lệch, chỉ cần là việc của nhà máy là sẽ tranh luận cãi vã, nhưng lại không bao giờ để bụng, tranh luận xong, cãi vã xong coi như tất cả đều trôi qua hết. Không có ai để ý điều gì, càng không có ai ghi nhớ ôm hện. Song các ban ngành hành chính thì lại khác biệt hoàn toàn, đừng chỉ nhìn bên ngoài hòa thuận, nho nhã, yên bình, bên trong chẳng khác nào Tôn Bàng đấu trí (1), long hổ tương tranh. Đang làm quen một việc gì đó, giờ phải đến chỗ của một người nào đó, có lúc thật khiến anh mệt mỏi, bức bách, giận dữ. Tuy nhiên, dù có như vậy thì vẫn có người nói Trung Dương là căn cứ địa của anh ta, Trung Dương là tổ ấm của anh ta. Đám cán bộ của Trung Dương kẻ nào cũng tự cho mình là giỏi, ngoài Thị trưởng Lý Cao Thành ra thì chẳng sợ ai cả. Vây cánh của chúng xòe rộng như vậy chính là vì có Lý Cao Thành nâng đỡ. Có một hậu đài vững chắc

như Lý Cao Thành, thì việc của Nhà máy Dệt may Trung Dương các người đừng mong động đến. Chỉ cần còn Lý Cao Thành thì Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương mãi mãi là một nơi nước chảy không tới, kim châm không vào, mãi mãi là một miếng thép tấm kiên cố. Đặc biệt là trong vấn đề điều chỉnh ban lãnh đạo nhà máy càng khiến ông cảm thấy đau đầu. Nghe nói, những kẻ như Tổng giám đốc Quách Trung Diêu, Bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh ngồi ở vị trí lãnh đạo nhà máy lâu năm như vậy cũng đã đến lúc nên điều động, thay đổi rồi. Nói thế nào đi nữa thì làm việc liên tục vài năm tại một nơi mà ban ngày lao lực vất vả, ban đêm ngủ chẳng yên, thần kinh lúc nào cũng căng thẳng như nơi đây thì dù cho là một siêu nhân cũng chẳng kham nổi. Chưa nói đến việc ở lâu trong một cái ổ sẽ rất dễ xảy ra vấn đề. Động một chút, đổi một chút vừa là nhu cầu của công việc, vừa là lẽ thường tình của con người. Nhưng vì ông là một Thị trưởng xuất thân từ Dệt may Trung Dương, nên hễ cứ nghiên cứu đến tình hình Trung Dương và ban lãnh đạo Trung Dương mà có mặt ông là cả hội trường lại im phăng phắc. Rất ít người đưa ra ý kiến, càng không có ai thể hiện thái độ phải làm thế này, phải làm thế kia. Do vậy ông thường nghĩ, nếu có một ngày Trung Dương xảy ra chuyện, nếu Trung Dương thật sự bị sụp đổ thì xét trên một bề mặt ý nghĩa nào đó, trách nhiệm lớn nhất chính là ở ông, người hại chết công ty này, người hại chết những cán bộ ấy thực ra chính là bản thân ông!

Cũng chính vì vậy nên ông vẫn luôn canh cánh trong lòng một nỗi day dứt, một phần trách nhiệm đối với đám lãnh đạo ấy, ông luôn thấy có gì đó có lỗi với họ. Có lẽ nếu không có ông, nếu ông không làm Thị trưởng thành phố thì những người đang ngồi trước mặt ông đây nói không chừng đã sớm rời khỏi nhà máy này rồi. Cuộc sống của bọn họ sẽ bình yên hơn nhiều, tĩnh lặng hơn nhiều.

Ngược lại, liệu có phải cũng chính vì những nguyên nhân này đã khiến họ hình thành nên một quan niệm về thay đổi cơ bản trong mấy năm tại Trung Dương, từ đó biến họ thành những kẻ mặt dày không biết xấu hổ,

thành những ung nhọt đòi bại hoàn toàn? Phải chăng vì cấp trên của họ là Thị trưởng, vì họ có một mối quan hệ đặc biệt đối với Thị trưởng, có một chỗ dựa vững như núi, có một hậu đài thuận lợi, nên họ mới lợi dụng bóng mát cây đại thụ để tác oai tác quái, muốn gì làm nấy, hồ giả hồ uy (2), tham lam độc ác?

-----

(1) Cuộc đấu trí giữa hai nhân vật lịch sử là Tôn Tấn và Bàn Quyên.
(ND)

(2) Hồ giả hồ uy (chồn mượn oai cọp), ý nói: Mượn thế lực mạnh mẽ để hù dọa người khác (ND)

Ông lặng lẽ ngồi xuống ghế chủ tọa, trầm mặc rất lâu không nói nửa lời.

Nhìn mười mấy gương mặt quen thuộc phía trước, thật sự ông không thể nào tin nổi họ lại có thể làm ra những việc gây sửng sốt khó tưởng tượng nổi ấy.

Sao có thể? Trong mấy năm qua Lý Cao Thành ngoài mặt tỏ ra không quan tâm nhiều đến Dệt may Trung Dương, nhưng thực chất ông chưa bao giờ thật sự bỏ rơi Trung Dương. Chỉ cần có cơ hội là ông luôn hỏi han về Trung Dương. Và đám cán bộ lãnh đạo nhà máy Trung Dương, việc lớn việc nhỏ gì cũng vẫn thường tìm đến ông để thương lượng và báo cáo. Dù là đang họp trong thành phố hay đang đón Tết, bọn họ cũng phải đến ngồi chờ ở văn phòng hoặc nhà riêng của ông. Ông trước sau đều hiểu về tình hình Trung Dương, chí ít là trong lòng ông nhận thức được. Tuyệt đối không phải đến lúc đám lãnh đạo trở thành những ung nhọt rồi mà ông vẫn không rành chân tướng, chẳng biết tí gì.

Nói thực, bình thường ông cũng không phải là một người nặng tai, cũng không phải là một cán bộ lãnh đạo nhu nhược, yếu hèn, nghĩ mà

không quyết. Đặc điểm này của ông đã được truyền tụng khắp nơi trong thành phố, không ai không biết. Nhưng không hiểu tại sao, chỉ cần hề đề cập đến vấn đề của Dệt may Trung Dương, ông lại thấy cảm giác đứt ra thì không nở mà nghĩ đến thì thấy hỗn loạn. Cũng giống như miếng đậu phụ bị rơi xuống đất, không nở đánh, không nở nói, không nở ném, lưu luyến bịn rịn.

Chỉ đơn thuần là vì quan hệ tình cảm thôi sao? Hay là giống như người ta nói, chính là vì đám lãnh đạo này do chính tay ông gây dựng nên, đều là những đồng nghiệp và chiến hữu đã từng đồng cam cộng khổ, cùng chung hoạn nạn với ông, vì vậy bản thân ông tự dưng lại trở thành hậu đài và ô dù vô hình cho họ? Từ đó vô tình khuyến khích cho sự phạm luật và tham lam của họ? Hay nguyên do là ở chính bản thân họ, họ thấy họ đã hết đường để được tiến cử và điều động đi nơi khác, tuổi tác lại càng ngày càng cao, công ty thì càng ngày càng thâm, hy vọng rời khỏi đây cũng ngày càng mờ mịt, nếu đã không trông mong được gì nữa thì chi bằng hãy thực tế một chút, mặt này không bòn rút được thì đi bòn rút ở mặt khác? Cũng bởi Thị trường ông mà sự nghiệp của họ đã hết sạch hy vọng; nhưng cũng tại Thị trường ông mà dù họ có làm gì ở nhà máy này thì cũng chẳng có ai dám đến kiểm tra, hỏi han. Vì vậy, họ muốn làm gì thì làm, muốn bòn rút vơ vét thế nào thì vơ vét. Đã có Thị trường làm hậu đài, đã có Thị trường làm giá đỡ cột trụ, mà bòn rút thì cũng thế, không bòn rút cũng thế, đập ngoài đập trong, lấy tổn thất chỗ này đập vào chỗ kia, nên không bòn rút thì quả đúng là một kẻ ngốc!

Bọn họ nghĩ vậy và làm vậy sao? Lý Cao Thành lặng lẽ quan sát những cặp mắt cũng đang lặng lẽ nhìn ông, trong lòng suy tư như đang cầu nguyện.

Hãy xem họ nói thế nào, giải thích làm sao đây.

Bởi dù thế nào đi nữa thì sạp hàng này đang bị rơi khỏi chính tay họ, tình trạng loạn lạc của công ty cũng do một tay họ gây ra.

Họ bắt buộc phải có một lời giải thích, bắt buộc phải đưa ra một thuyết pháp.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Nói một cách chính xác thì lãnh đạo công ty bắt đầu báo cáo vào lúc 5 giờ 20 phút chiều.

Lý Cao Thành vào đề rất ngắn gọn, ông biết họ đều đã nghe hết tất cả những lời ông nói với quần chúng nhân dân tại trung tâm sinh hoạt của cán bộ cũ, và họ cũng nắm rất rõ những bài phát biểu cũng như những yêu cầu của đại biểu công nhân. Thực ra không cần thiết phải nói gì nữa, bây giờ cái ông muốn là nghe giải thích, cái ông cần là câu trả lời.

Thứ nhất phải nói sự thật, thứ hai phải nói sự thật, thứ ba vẫn là phải nói sự thật. Lần này các anh đừng có mà quanh co, tôi cần sự thật.

Quách Trung Điều dè dặt lên tiếng, thời gian cũng không còn sớm nữa, hay là thu xếp ăn chút gì trước, chờ sau khi ăn rồi báo cáo?

Lý Cao Thành chẳng thèm nhìn ông ta liền xua tay, bây giờ còn tâm trạng gì mà ăn nữa! Bây giờ tôi mà đi ăn cùng đám người các anh, công nhân viên sẽ nhìn các anh và tôi ra sao đây, phải chăng tôi không muốn bước ra khỏi cái cánh cổng của nhà máy dệt Trung Dương này nữa?

Tâm trạng và cảm xúc của Lý Cao Thành lúc này khác hoàn toàn lúc đối diện với công nhân viên. Ban này người đối diện ông là chủ, là trung tâm, là một đoàn thể rực lửa, là một quần thể xã hội mà ông không thể quản nổi và họ căn bản cũng không hề sợ ông, và sự hỉ nộ ái lạt của những người đó có liên quan đến sự vinh nhục đối thay của ông, thậm chí còn ảnh hưởng đến cả vị trí và tương lai của ông. Đối diện với tập thể đó, ông không thể tự nhiên, càng không thể thả lỏng, không thể cười cợt không

giận. Mỗi một cử chỉ đều phải suy đi nghĩ lại, cực kì thận trọng, mỗi một lời nói đều phải chĩn chu từng chữ, có trước có sau. Còn bây giờ ở nơi này, ông lại thành một chủ nhân thực sự, ông lại trở thành trung tâm, cũng là một đám lửa nóng rực. Trước mặt ông, tất cả đều là thuộc hạ, là cấp dưới của ông, những người này ông hoàn toàn có thể quản, và ai ai cũng sợ ông đến chết đi sống lại. Nhất là sự hi nộ ái lạc của ông lại trực tiếp quan hệ đến sự vinh nhục và thăng tiến, đến vị trí và tiền đồ của họ. Ở đây ông muốn nói gì thì nói cái đó, thích thế nào thì có thể thế đó, một chút cũng không cần quan tâm để ý đến điều gì. Chưa nói đến việc những người này còn chính là do một tay ông gây dựng nên, chưa nói đến việc ông là một Thị trưởng và lãnh đạo cũ quản lý bọn họ.

Nhìn dáng vẻ này của Lý Cao Thành, mười mấy con người đưa mắt nhìn nhau, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Sau vài phút, Quách Trung Diêu lật mở một cuốn sổ, hai tay run run đeo kính, cẩn trọng liếc nhìn Lý Cao Thành rồi nói:

"VẬY TÔI XIN BÁO CÁO TRƯỚC".

Cũng chỉ một câu nói như vậy mà khiến Lý Cao Thành nhức nhối xót xa. Quách Trung Diêu thật sự già rồi nhưng vẫn giữ dáng vẻ cung cung kính kính, nói một không thể là hai giống hệt ngày xưa. Có thể đây cũng là một loại quan hệ giữa người với người chỉ có ở người Trung Quốc chân chính, chỉ cần anh đã từng là cấp trên của ông ta, thì anh mãi mãi vẫn là cấp trên của ông ta, dù cho địa vị của anh có thay đổi thế nào đi nữa, dù ông ta có trở thành cấp trên của anh, thì trong trái tim ông ta, anh vẫn là cấp trên. Đó gọi là nhất nhật vi sư, trung thân vi phụ. Điều này cũng khó trách tại sao nhiều người lãnh đạo hễ được thăng chức là luôn tìm mọi cách để đưa người của mình lên, vì trong trái tim mỗi một người cấp dưới sẽ luôn luôn ghi nhớ ơn huệ với anh, sẽ khắc cốt ghi tâm cảm kích anh trọn đời. Nếu không, sẽ là người bất nhân, bất nghĩa, bất trung, bất hiếu, giống như câu "Ân oán phân minh chân quân tử, tri ân bất báo nãi tiểu nhân" (1). Nếu ai

gây mâu thuẫn với cấp trên cũ của mình, nếu ai phản bội lại người đã đề bạt mình, thì nhân cách của con người đó coi như bỏ đi, cả đời này cũng đừng mong ngóc đầu trước mặt người khác. Và tình trạng lạm dụng trong tầng lớp cán bộ của chúng ta phải chăng chính là do kiểu quan hệ người với người đặc biệt này tạo nên? Bởi vì Nhất triều thiên tử, Nhất triều thần (2), nên đội ngũ cán bộ càng hùng hậu, đoàn đoàn lớp lớp, những dây mơ rễ má cũng ngày một nhiều lên, bất kể vấn đề lớn thế nào chỉ cần đề cập đến loại quan hệ đặc biệt này là mọi người sẽ nản lòng nhụt chí dừng bước từ bỏ, sự việc trong thoáng chốc sẽ biến thành phức tạp và khó khăn.

-----

(1) Ân oán phân minh là người quân tử, có ân không báo là kẻ tiểu nhân. (ND).

(2) Nghĩa là nếu bạn đứng đúng vị trí thì đương nhiên có vinh hoa phú quý, cầm y ngọc thực, nếu như đứng sai vị trí thì đương nhiên nhà tan cửa nát, vợ con tử tán. (ND).

Đột nhiên Lý Cao Thành cảm thấy bản thân ông phải chăng cũng đang rơi vào vòng quan hệ người với người đầy phức tạp ấy để rồi không thoát ra được? Sự việc mới vừa bắt đầu, mà tay đã thấy yếu và tim đã thấy mềm rồi. Xem ra tình cảm của bản thân ông sớm đã lệch hướng, đã sớm đặt mông sai vị trí rồi. Nếu thật sự như vậy thì làm thế nào để giải quyết vấn đề một cách công chính triệt để đây? Làm thế nào để cho toàn thể nhân viên và cán bộ trong xưởng tâm phục khẩu phục, cảm kích tôn trọng đây?

Nhất định phải mặt lạnh như sắt, công chính nghiêm minh, tuyệt đối không được vì mấy người ngồi trước mặt đây mà thờ ơ với tấm lòng của mấy vạn công nhân. Chỉ cần có vấn đề là quyết không mềm lòng, quyết không nường tay.

Quách Trung Diêu báo cáo vô cùng nghiêm túc, vô cùng chi tiết, mặc dù đều phản bác từng cái một, đối chọi gay gắt, nhưng lại tỏ ra vô cùng khéo léo, đánh đúng trọng tâm. Không có những ngôn từ quyết liệt, không có những oán than nông nổi, không có những uất ức nghẹn ngào, càng không có những cảm xúc nóng giận, có lẽ nó đã được chuẩn bị sớm từ trước, từng câu từng chữ đều rất đầy đủ, rất tròn trịa và cũng rất có lý lẽ căn cứ, có đường có lối.

Lời báo cáo của Quách Trung Diêu xem ra đã đại diện cho ý kiến và quan điểm của toàn tầng lớp lãnh đạo công ty. Đầu tiên Quách Trung Diêu cho rằng tổn thất và nợ nần mấy năm nay của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương là thuộc trách nhiệm của lãnh đạo công ty, quan niệm của lãnh đạo công ty vài năm nay ngày càng già nua cứng nhắc, kiến thức thị trường yếu kém, sự chuyển hóa giữa quan niệm mới và quan niệm cũ quá chậm chạp. Tất cả đều vẫn theo quy trình và nguyên tắc cũ, cơ chế đã như vậy, quản lý đã như vậy nên hành vi cũng vẫn không có gì thay đổi. Muốn đổi nhưng không dám đổi, tiến lên một bước lại phải lùi sau một bước. Luôn chờ đợi công văn chỉ thị, chờ lãnh đạo đến nói chuyện. Nếu không có những thứ này thì lại cảm thấy không có gì để làm căn cứ. Vì thế, trong quá trình chuyển hóa thành nền kinh tế thị trường, không chỉ chậm nửa nhịp mà còn khó lòng đuổi kịp, thậm chí cũng chẳng hề đuổi theo. Quách Trung Diêu nói, rất nhiều lãnh đạo công ty, bao gồm cả bản thân ông ta, bao nhiêu năm nay luôn chỉ muốn chạy trốn trong vòng tay mẹ. Lúc nào cũng chờ chỗ dựa, chờ tài chính, chờ tài trợ, chờ đầu tư; dựa vào lãnh đạo, dựa vào Nhà nước, dựa vào chính phủ; hết thì hỏi, hỏi không được thì chờ, chờ không nổi thì đi tìm. Nghe Đảng không hề sai, nghe chính phủ không hề sai. Luôn coi công ty là Đảng, là Nhà nước, công nhân cũng là Đảng, là quốc gia, nhà máy lớn như vậy, công nhân nhiều như vậy, sạp hàng to như vậy lẽ nào Đảng và Nhà nước thực sự khoanh tay không màng tới? Nếu thật sự như vậy thì còn cần đến chủ nghĩa xã hội nữa không? Tôn chỉ giai cấp công nhân lãnh đạo tất cả liệu còn tồn tại nữa không? Chờ đợi đến khi Nhà nước và chính phủ thực sự buông tay không quản, tất cả các công ty đều phải dựa

vào chính mình, thì có một số người mới giạt mình sừng sốt nhưng cũng đã quá muộn, mọi thứ đều không kịp nữa rồi. Cái quan niệm xưa cũ ấy đúng thật là hại người hại mình, hại cả công xưởng, hại cả Nhà nước và hại cả mấy vạn công nhân trong công ty. Bây giờ nghĩ lại thật khiến người ta đau lòng, nếu mười năm trước hay năm năm trước đã có được những bài học kinh nghiệm này, nếu quan niệm tư tưởng cũng được chuyển biến triệt để như bây giờ thì tôi nghĩ chúng ta tuyệt đối không sụp đổ đến mức này. Năm năm đã khiến cho chúng ta nợ ngoài gần như lên đến tròn 500 triệu rồi! Ngay cả bản thân chúng tôi cũng không ngờ rằng lại có khoản nợ nhiều đến vậy...

Nói đến đây, Quách Trung Diêu bật khóc nghẹn ngào, hai mắt đẫm lệ, rất lâu sau cũng không nói tiếp được lời nào. Phòng họp vang lên những tiếng thở dài, nhiều người liên tiếp đưa tay lên lau nước mắt.

Nói thực, Lý Cao Thành có chút thắc mắc về những lời của Quách Trung Diêu, đó rốt cuộc là đang phàn nàn hay đang báo cáo vấn đề? Đúng, quan niệm chờ chờ dựa quả thực là một rào cản lớn nhất trong quá trình chuyển biến quan niệm tư tưởng ở khắp các tỉnh thành trong nước, từ giám đốc xưởng trưởng các doanh nghiệp lớn và vừa đến công nhân, đến cán bộ lãnh đạo các ban ngành chính phủ, có thể nói rất nhiều người đều có quan niệm đó, và muốn thay đổi một cách triệt để không phải dễ dàng gì. Lãnh đạo một doanh nghiệp lớn, làm sao có thể tùy tiện nói ra những lời không có trách nhiệm như vậy? Đối với doanh nghiệp quốc doanh quy mô vừa và lớn, Nhà nước có bao giờ bỏ mặc không lo đâu? Những cái khác không nói, chỉ cần nói đến khoản cho vay mấy trăm triệu thôi, đó chẳng phải toàn là tiền của Nhà nước cho các người vay hay sao? Trong lúc tình hình tài chính của Chính phủ và Nhà nước đang khó khăn vậy mà một năm vẫn đều đặn rút ra 100 triệu hỗ trợ cho doanh nghiệp các người, sao có thể nói Chính phủ không thêm quan tâm nữa? Đó là những lời nói mà lãnh đạo một doanh nghiệp lớn nên nói sao? Nhưng nhìn dáng vẻ khóc không thành tiếng của Quách Trung Diêu, Lý Cao Thành không hiểu sao lại không thể nói ra suy

nghe đó. Suy nghĩ lại thì đó là những lời chân ý thật của ông ấy, anh dám nói chúng không có chút đạo lý nào ư? Bao năm nay, họ một lòng một ý nghe Đảng, nghe Chính phủ. Đảng bảo làm gì là họ làm nấy, quốc gia đưa ra kế hoạch gì là họ thực hiện theo kế hoạch đó. Đột nhiên, giờ đây Đảng và Nhà nước lại bắt họ phải tự đứng lên làm chủ tất cả, bắt họ tự đi tìm thị trường, bắt họ tự vạch ra con đường sống cho hàng hóa của họ, chỉ trong một đêm ngắn ngủi liệu họ có thể hoàn toàn thích ứng được với sự thay đổi đó không? Trong lòng họ đã chuẩn bị sẵn khả năng chịu đựng chưa? Thực ra, trước Đảng và Chính phủ, bọn họ vẫn luôn luôn đảm nhận vai trò của một đứa con, bỗng chốc bắt họ rời xa vòng tay mẹ, họ có thể bước đi tự lập được sao? Phải nói rằng điều đó thực không dễ dàng. Cuối cùng, Lý Cao Thành đã để lại trong lòng những suy nghĩ ấy và để cho ông ta nói tiếp, để cho ông ấy xả ra hết tất cả những gì bị kìm nén trong đáy lòng, nói ra hết một cách không có gì lo ngại, hãy để những bất bình được thả trôi theo dòng nước chảy.

Cũng không biết là mất bao lâu, nhưng một lúc sau Quách Trung Điều tiếp tục:

"Nói đến việc thu mua bông, bông thu mua về không tốt đó là sự thật, chúng tôi cũng xác nhận chịu trách nhiệm, điểm này chúng tôi chưa từng che đậy, chúng tôi cũng đã nhiều lần nói lại toàn bộ quá trình sự việc một cách chi tiết tại cuộc họp cán bộ toàn xưởng, trên CCTV của xưởng chúng tôi cũng đã năm lần bảy lượt giải thích với nhân viên công ty. Công nhân nhà máy oán trách, cả một vài cán bộ cũng có chung cảm giác trách móc, thậm trí nhiều người còn ôm hận vì chuyện này, chúng tôi hoàn toàn có thể thấu hiểu, nhưng nguyên nhân thực sự thì chúng tôi không có cách nào để nói với các cán bộ và công nhân được. Chúng tôi có thể nói tất cả không phải do chúng tôi gây nên ư? Thị trường Lý, chuyện này đến ông chúng tôi cũng không muốn để ông biết, phê bình cũng được, xử lý cũng được, cứ coi như chúng tôi bị người ta tố cáo, bất kể thế nào, công ty này về sau đừng

mong có ngày thuận lợi. Chúng tôi không thể nói, thật lòng không thể nói..."

Nói đến đây, một lần nữa Quách Trung Diêu lại không kìm nổi lòng bật khóc. Lý Cao Thành hơi miễn cảm nhận thức ra điều gì đó, Quách Trung Diêu đang có ý vòng vo Tam quốc, muốn đùa giỡn ông hay là thật sự có điều gì ẩn khuất khó nói? Nếu thật sự có điều khó nói thì đó chắc chắn là việc liên quan đến ban ngành. Ví dụ như Ủy ban kế hoạch, Ủy ban kinh tế, cơ quan thuế, cơ quan công thương, cục Tài chính, cục Công nghiệp, ngân hàng. Mấy năm nay, trong giới doanh nghiệp, tình trạng này xảy ra quá nhiều, và loại trạng thái tâm lý này cũng quá bình thường rồi. Nói rằng các nhà máy, công ty có quyền lợi càng lớn càng nhiều, nhà máy, công ty càng độc lập tự chủ, thực ra những bậc nhạc mẫu mà họ phải đối diện ngày càng nhiều hơn và càng khiến họ cảm thấy sợ hãi hơn.

Lúc này, phó tổng giám đốc Phùng Mẫn Kiệt quản lý mảng thu mua không chờ thêm được vội cất lời:

"Thị trưởng Lý, sự việc này xin để tôi báo cáo, việc này do tôi trực tiếp làm nên tình hình tôi hiểu nhất, mọi vấn đề tôi cũng nắm rõ nhất, tôi nghĩ tôi có quyền nói về nó."

Lý Cao Thành trầm tư một hồi, dù đồng ý rồi nhưng không hiểu sao ông lại thấy có chút gì đó không thoải mái đối với thái độ khẩn thiết của Phùng Mẫn Kiệt. Anh vội cái gì? Tổng giám đốc còn đang báo cáo, chưa nói xong một việc nào, anh vội vội vàng vàng chen ngang, sợ không có đủ thời gian để báo cáo sao, anh hết hoảng điều gì?

Phùng Mẫn Kiệt vừa cất lời, tâm trạng không thoải mái ấy của Lý Cao Thành dần dần tan biến. Khẩu khí của Phùng Mẫn Kiệt vẫn tốt như ngày nào, tư duy cũng vẫn nhanh nhạy như ngày nào. Khả năng dẫn lái kiệt xuất chính là sở trường và thế mạnh của Phùng Mẫn Kiệt, đây cũng chính là nguyên do chủ yếu khiến ngày xưa ông tuyển dụng Phùng Mẫn Kiệt. Ở bất

kế hoàn cảnh nào, bất kể khó khăn nào, cậu ta đều có thể nói năng một cách đĩnh đạc, ứng phó một cách trôi chảy và biết cách điều chỉnh xem lúc nào cần nói ngắn, lúc nào cần nói dài. Khi cần khiến anh xúc động, cậu ta sẽ thao thao bất tuyệt, diễn thuyết hùng hồn; khi cần thuyết phục anh, cậu ta sẽ thường rút gọn ngôn từ, nhất ngôn cửu đỉnh. Mấy năm đó, trong những chuỗi ngày khó khăn nhất, do lượng sản phẩm tồn đọng lên nhiều, khả năng dẫn lái của Phùng Mẫn Kiệt đã đóng góp công lao mà không ai làm được cho nhà máy. Khi ấy, bất kể có bao nhiêu lo nghĩ và phiền muộn, chỉ cần nghe thấy giọng nói khàn khàn của Phùng Mẫn Kiệt, ông liền có cảm giác như được an ủi và trở nên vui vẻ, như được tiếp thêm sự tự tin và khích lệ. Giờ đây, thứ thanh âm vốn vẫn rất quen thuộc ấy vang lên bỗng chốc như kéo ông trở về với chuỗi ngày xưa ấy, khoảng cách giữa họ dường như được thu hẹp, đưa họ đến gần nhau hơn.

Phùng Mẫn Kiệt nói vừa rõ ràng vừa đơn giản, dễ hiểu lại có sức thuyết phục, hình như là chỉ cần cậu ta cất tiếng là không khí hoảng loạn bất an lập tức tiêu tan. Trước tiên, Phùng Mẫn Kiệt vào đầu bằng ý cậu ta chỉ đại diện cho cá nhân cậu ta, chứ không đại diện cho cả tổ chức. Và cậu ta bắt đầu, sự việc nhà máy thu mua bông năm 1995 từ đầu chí cuối đều do một mình cậu ta đảm nhiệm, nếu phải chịu trách nhiệm thì trách nhiệm đó hoàn toàn là lỗi của cậu ta, không có bất kì liên hệ nào với xưởng trưởng. Phùng Mẫn Kiệt cho biết, năm 1995, khoản vay của Nhà nước đã được nghiên cứu và quyết định trong tháng 4, thủ tục vay toàn bộ hoàn thành trong tháng 6. Nhưng mãi đến trung tuần tháng 11 mới nhận được tiền. Để có thể nhanh chóng lấy được số tiền này về cho nhà máy, trọn vẹn phải mất gần 7 tháng trời. Mà hợp đồng thu mua bông của chúng ta đã được kí kết xong xuôi trong tháng 7, lúc đó chỉ cần có ba triệu tiền ứng trước, là bản hợp đồng này sẽ có hiệu lực, sẽ có bảo đảm về mặt pháp lý. Thế nhưng khi đó công ty thật sự không thể kiếm đâu ra khoản tiền đó, không phát nổi lương cho công nhân, đến tiền điện, tiền nước cũng không đóng nổi. Tháng 4, Nhà nước quyết định cho chúng tôi vay 50 triệu nhân dân tệ, chúng tôi đã chạy mỗi cả chân, nói rất cả miệng mà vẫn không thể rút ra trước 3 triệu

để làm tiền đặt cọc ký kết bản hợp đồng sống còn này. Thời gian là vàng bạc, bản hợp đồng này chính là mạng sống của công ty. Hợp đồng thảo xong, không có chữ kí của hai bên thì cũng chỉ là một đồng giấy vụn. Một công ty lớn như vậy, trong mắt của mọi người làm sao mà không thể có được 3 triệu. Nhưng sự thật lại đúng là tàn khốc như vậy, một công ty lớn mà không có cách nào có được 3 triệu. Một thành phố lớn như thế mà lại không nơi nào đồng ý cho chúng tôi vay 3 triệu.

Một doanh nghiệp với khoản nợ ngoài lên đến mấy trăm triệu, còn ai dám ném 3 triệu vào cái hũ nút tối đen ấy nữa. Chúng tôi chỉ còn cách ngóng chờ khoản tiền cho vay của Nhà nước mà thôi, chúng tôi chỉ còn biết chạy khắp các ban ngành trên dưới xin xỏ mọi nơi mà thôi. Hợp đồng tháng 7 chúng tôi kí kết với giá bình quân cho các loại bông loại 1, loại 2, loại 3 là 14000 nhân dân tệ 1 tấn, nhưng đến trung tuần tháng 8 giá đó đã tăng lên đến 16500 nhân dân tệ 1 tấn. Đến tháng 9 lại tăng một lần nữa thành 18000 nhân dân tệ 1 tấn, đến tháng 10 nó đã lên đến gần 19000 nhân dân tệ 1 tấn rồi. Tháng 11, khi chúng tôi nhận được tiền Nhà nước cho vay thì giá bông loại 4, loại 5, loại 6 cũng đã lên trên 18000 nhân dân tệ 1 tấn. Khoản vay kéo dài trong 7 tháng đã khiến chúng tôi tổn thất hơn 8 triệu nhân dân tệ! Hơn nữa, vào trung tuần tháng 11 cũng chính là thời điểm trời đông giá lạnh, ở thời điểm này chúng tôi biết đi đâu để thu mua bông đây! Mấy chục nhân viên thu mua của chúng tôi dường như đã chạy khắp tất cả các khu sản xuất bông, cuối cùng mới đành phải mua về 2000 tấn bông mà công ty vốn đang trông mòn con mắt từ công ty bông sợi tại một huyện lỵ ở tỉnh Giang Tây.

Phùng Mẫn Kiệt nói với vẻ đầy thương tiếc: "Huyện này hầu như không sản xuất bông, và chúng tôi cũng biết rằng bông của họ không tốt. Loại bông mà công ty bông sợi ấy bán ra thực ra cũng là hàng thứ cấp mua từ địa phương khác, nhưng đây cũng là loại hàng đã hẹn giao mà người ta đặt từ trước. Không còn cách nào khác, cũng bởi người ta có tiền, nên đành to mắt bất lực nhìn người ta kiếm lãi trên người chúng ta. Để ép giá bông

xuống, chúng tôi đã phải thương thảo với họ trên dưới bảy, tám lần, cuối cùng mới mua được với giá trung bình là 18000 nhân dân tệ 1 tấn, mua về 2000 tấn. So với giá của các địa phương khác, thì mỗi tấn rẻ hơn khoảng gần 300 nhân dân tệ. Bông thật sự không tốt, nhưng tuyệt đối không tồi tệ như người ta nói. Bông loại 2 chiếm trên 15%, loại 3 chiếm trên 20%, loại 4 chiếm 10%, loại 5 và loại 6 mỗi loại chiếm khoảng 25%.

Trước khi kí hợp đồng chính thức, chúng tôi đã cử kỹ sư và nhân viên kiểm tra bông giỏi nhất công ty đi, chúng tôi đã thương lượng đi thương lượng lại, xem đi xem lại số bông. Bông không tốt nhưng không thể không mua, nếu không mua nữa thì ai biết được giá lại tăng đến mức nào. Nếu như không mua được bông thì nguyên liệu của công ty đã cạn kiệt rồi, không có nguyên liệu thì nhiệm vụ một năm của công ty coi như tan thành bọt biển, mấy vạn công nhân sẽ làm bằng gì, ăn bằng gì đây? Chất lượng bông không thật sự lý tưởng nhưng kết hợp lại với nhau thì hoàn toàn có thể dùng được, dù thế nào thì cũng vẫn còn tốt hơn là không có gì để làm mà. Còn có người nói, đã biết bông không tốt thì tại sao lần thứ hai vẫn tiếp tục thu mua mấy trăm tấn bông từ nhà máy đó? Những người nói câu đó tại sao không thử nghĩ xem giả như chúng tôi thật sự giở trò thì chúng tôi sẽ đi mua tiếp đợt hai sao? Chúng tôi thật sự lại tối dạ, thật sự lại ngốc nghếch vậy sao? Tình hình thực tế là, sau khi chúng tôi lấy đi 2000 tấn bông, nhà máy kia họ nói chỗ họ vẫn còn khoảng 1000 tấn, nếu chúng tôi cần thì họ sẽ bán rẻ cho nữa. Khi đó chúng tôi nắm rất rõ tình hình bông toàn quốc, nói thực là không còn cái giá nào rẻ hơn như vậy nữa. Mặc dù không có tiền, nhưng chúng tôi vẫn đồng ý mua thêm một lô nữa. Sau khi mua về, một mặt trấn an mọi người, một mặt nhanh chóng thử dùng lô bông này, phát hiện ra chất lượng của lô bông này thật sự không đạt, nên lại căn rãng căn lợi tận dụng hết những gì mình có mua tiếp 450 tấn, nghĩ cũng đúng là bủn xỉn nhưng không còn cách nào khác, thật sự là không còn bất kì cách nào khác, ai bảo công ty chúng ta lại nghèo đến vậy. Nhân viên thu mua vừa nhìn thấy chúng tôi là bật khóc, cũng không đếm nổi là có bao nhiêu lần rồi, giá đã đàm phán xong xuôi rồi, chỉ vì không lấy được tiền nên đành

phải trống mắt lên nhìn nhà máy khác họ lấy đi mất lô hàng của mình. Hết lần này đến lần khác giục công ty, hết lần này đến lần khác nói tốt cho người ta. Việc gì cũng không ngại, bây giờ là giai đoạn kinh tế thị trường, có tiền là có thể đi khắp thiên hạ, không tiền đến nửa bước cũng gian nan. Thương hiệu để làm gì, người ta chỉ quan trọng tiền thôi. Mấy năm nay danh tiếng của các doanh nghiệp lớn và vừa lại không được tốt lắm, thương hiệu anh càng lớn thì người ta lại càng sợ, càng muốn trốn tránh anh. Mà nói đi nói lại thì bản thân chúng ta cũng chẳng đủ tự tin, xét về mặt con người thì đều là những cán bộ ngành này ban nọ, đều là những tổng giám đốc của công ty lớn, nhưng thực ra còn thua xa các ông chủ nhỏ tại các doanh nghiệp cá thể hay các doanh nghiệp nông thôn. Nhà ở không bằng người ta, mời khách không bằng người ta, tặng quà không qua nổi người ta, đi xe cũng không bằng người ta, ngay cả quần áo mặc trên người cũng không thể so bì được với người ta. Người ta vừa nhìn vào anh là đã thấy cái dáng vẻ bủn xỉn, trong lòng vốn dĩ đã xem thường anh, nên chúng ta có thể dựa vào cái gì để cạnh tranh với người ta."

Phòng họp lúc này im phăng phắc, tất cả dường như đã bị lời nói của Phùng Mẫn Kiệt làm cho cảm động sâu sắc, Lý Cao Thành cũng vậy, ông cũng bị rơi vào mạch cảm xúc và bầu không khí do giọng điệu ấy tạo thành. Vốn muốn chen ngang nói câu gì đó nhưng hình như chẳng có cơ hội để chen ngang, và cái mà Phùng Mẫn Kiệt muốn có lẽ là điều này, cậu ta hoàn toàn không muốn anh thêm lời, cậu ta chỉ muốn anh ngồi nghe, chỉ muốn nói rõ ràng với anh. Cậu ta muốn làm anh cảm động, muốn xoay ngược dòng cảm xúc của anh.

Phùng Mẫn Kiệt tiếp tục: Bao nhiêu năm nay, thật không ngờ rằng bây giờ muốn làm việc gì lại trở nên khó khăn như vậy. Bên ngoài thường xuyên phải khúm núm lễ phép, về đến nhà cũng vẫn phải khom lưng uốn gối. Ra ngoài, nhìn lên trên thấy ai cũng đang o ép anh, ai cũng đang quản thúc anh, vậy mà nói là giải phóng quyền cho các doanh nghiệp, cởi trói cho các doanh nghiệp, để doanh nghiệp tự do tự chủ. Tình hình thực tế lúc

này là sao đây, dường như tất cả đều ngược lại, càng trói càng chặt, càng quản càng nghiêm, thì thì mà mà càng lúc càng nhiều.

Hãy nói về khoản vay năm 1995, đây là khoản tiền mà Nhà nước và Chính phủ đã đồng ý cho chúng tôi vay, ngân hàng cũng không phải là không có số tiền này, nhưng tại sao lại lần lữa kéo dài thời gian giao tiền như vậy? Chúng tôi thực sự không thể hiểu nổi, rốt cuộc là vì sao! Nếu như cái công ty này thuộc về bọn họ, thì bọn họ có làm như vậy không? Bọn họ có nỡ làm như vậy không? Đừng nhìn doanh nghiệp bị tổn thất hàng đồng tiền, tại sao không có chút đau lòng nào! Chúng tôi phải chạy lên bao nhiêu lần, phải xin xỏ bao nhiêu lời, phải mời biết bao nhiêu lần cơm khách, nói một câu khó nghe hơn thì là bọn họ đã ăn biết bao nhiêu bữa, nhận biết bao nhiêu tiền rồi! Ấy thế mà vẫn không thèm làm cho anh, một số người chúng tôi nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao tâm tư bọn họ lại đen tối như vậy! Bao nhiêu với họ mới là đủ đây! Thị trường Lý, việc đến nước này, chúng tôi cũng chỉ còn cách nói thật thôi, thực ra năm nào cũng vậy, mỗi lần nhận tiền vay đều như vậy, giả như không phải bọn họ kéo dài, giả như không phải bọn họ quản lý chậm chạp thì Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương có bị rơi vào tình cảnh như bây giờ hay không? Đến lúc công nhân viên gây bạo loạn, công ty sắp phá sản rồi thì hình như mới cuống lên, nhưng bọn họ trước giờ cũng chưa từng nghĩ đến việc bình thường bọn họ đã làm gì cho các doanh nghiệp? Có lúc nào thật tâm thật ý quan tâm giúp đỡ các doanh nghiệp chưa? Đúng, cơ chế của chúng tôi có vấn đề, hệ thống quản lý của chúng tôi có khuyết điểm, quan niệm của chúng tôi có chút lỗi thời nhưng chỉ những điều đó là có thể nói lên tất cả vấn đề hay sao? Nếu như chúng tôi thật sự có quyền lực, nếu như chúng tôi thật sự có thể làm chủ, nếu như thật sự công ty này có thể do chúng tôi quyết định thì chúng tôi sẽ mang dáng vẻ như hôm nay sao? Thị trường Lý, những lời chúng tôi nói hôm nay, không phải có ý thừa cơ than vãn về lãnh đạo. Nói thật, chúng tôi đã thảo luận rất nhiều lần rồi, nếu không phải Thị trường là cấp trên cũ của chúng tôi thì nói không chừng chúng tôi đã sớm từ bỏ rồi. Chúng tôi làm gì sai, tại sao lại phải ở đây để chịu tội? Tình hình hôm nay Thị trường cũng

thấy rồi, nếu cứ tiếp tục phát triển thì họa xấu xa thật sự đã được mặc định cho chúng tôi rồi, những thứ khác chúng tôi không sợ, chỉ sợ rằng có một ngày nào đó những người chúng tôi đây sẽ trở thành tội nhân của công ty, một đời gắn bó với nơi này bất kể khó khăn vất vả, vẫn chưa để lại được gì nhưng lại sắp lưu danh tai tiếng là những phần tử đòi bại rồi....

Cuối cùng, Phùng Mẫn Kiệt bảo đảm với Lý Cao Thành rất kiên quyết, tất cả những lời nói hôm nay, nếu có gì sai trái, cậu ta sẽ chịu mọi trách nhiệm trước pháp luật. Cậu ta bày tỏ hoan nghênh bất kì một ban ngành giám sát hay ban ngành tư pháp nào đến đây tiến hành thẩm tra và đối chiếu nghiêm ngặt, cậu ta sẽ nỗ lực hết mình cùng phối hợp và tích cực cộng tác, nếu tra ra vấn đề đòi bại nào nghiêm trọng, cậu ta sẽ lập tức từ chức, cam tâm tình nguyện chịu mọi xử phạt nghiêm minh của cơ quan tư pháp.

Có thể nói, những lời trên của Phùng Mẫn Kiệt đã thực sự khiến Lý Cao Thành cảm động sâu sắc. Trong sâu thẳm tâm hồn ông bỗng trào lên một thứ cảm xúc không nói thành lời. Một vài câu nói của Phùng Mẫn Kiệt mặc dù không phải không cay nghiệt và giận dữ nhưng ông tin rằng cậu ta thành thật, chí ít là cậu ta cũng không nói dối, không nói khoác, không nói những lời vô nghĩa. Và khi Phùng Mẫn Kiệt nói xong tất cả, trái tim vốn đang treo cao của Lý Cao Thành bỗng dần dần rơi xuống.

Vấn đề thu mua bông mà ông lo lắng nhất cũng là vấn đề ông khó lòng dung thứ nhất xem ra đã có một lời giải thích tương đối hợp lý. Ông tin những người lãnh đạo công ty sẽ không gây ra những lỗi lầm kinh khủng trong việc này, mấy trăm vạn, thậm chí đến hàng nghìn vạn các vấn đề kinh tế, cứ coi như họ không muốn làm nữa thì lẽ nào họ lại không muốn sống nữa? Ông tin tưởng vào trực giác của chính mình, và ông cũng biết trực giác đó cơ bản là do cảm tình và sự tín nhiệm khó lòng phá vỡ của ông đối với những bộ hạ cũ của mình.

Ông vẫn thường kiên định cho rằng, đôi khi, cảm xúc và lý trí thường hòa làm một.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lãnh đạo công ty báo cáo liên tục đến tận 12 giờ đêm, hầu như không nghỉ ngơi lúc nào. Bữa tối cũng không rời khỏi phòng họp, mỗi người một bát mì ăn liền, hai chiếc xúc xích. Chưa đầy 15 phút đã ăn xong và lại tiếp tục báo cáo.

Mặc dù đó là một bữa ăn không thể đơn giản hơn nhưng lại khiến bầu không khí căng thẳng trong phòng họp bỗng chốc được giảm nhiệt đi rất nhiều. Bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh lúc ăn xúc xích, cắn mãi không được làm mọi người được phen cười khúc khích, ngay cả Lý Cao Thành cũng không nén nổi phải bật cười, vì vậy mọi người lại càng cười to hơn.

Cảm xúc ôn hòa hơn rồi, báo cáo cũng nhẹ nhàng đi nhiều.

Tiếp theo đến lượt Bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh nói chuyện về tình hình đề bạt và chọn dùng cán bộ cũng như công tác tổ chức Đảng ủy mấy năm nay của công ty.

Trần Vĩnh Minh nói tỉ lệ cán bộ quá lớn là sự thực, nhưng đây là tình trạng phổ biến do cơ chế kinh tế thị trường tạo nên chứ không phải mỗi Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương là như vậy. So với các tỉnh trong toàn quốc, tỉ lệ trong Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương vẫn còn tương đối thấp, trong đó tỉ lệ cán bộ trẻ có trình độ tương đối nổi bật. Mấy năm nay, Dệt may Trung Dương thực sự đã đề bạt một đội ngũ lớn các cán bộ, đối tượng được đề bạt có đến 80% là người trẻ tuổi.

Trong vấn đề đề bạt cán bộ, chúng tôi đã xây dựng một quy chế nguyên tắc vô cùng nghiêm khắc. Có ý thức tăng cường tính minh bạch và

công khai trong việc tuyển chọn cán bộ, trên cơ sở cạnh tranh bình đẳng, phấn đấu đạt đến trình độ công bằng và dân chủ thật sự. Biện pháp này của chúng tôi, Thành ủy, Tỉnh ủy đã từng tiến hành khảo sát nghiêm túc, đồng thời cho phép mở rộng kinh nghiệm tiên tiến đó trong toàn tỉnh, toàn thành phố và đã nhận được nhiều giải thưởng cũng như sự biểu dương của các ban ngành cấp trên.

Nếu nói những cán bộ mà chúng tôi đề bạt trong mấy năm nay không có chút vấn đề gì thì đúng là không khách quan lắm, không thực tế lắm. Phàm là những cán bộ được đề bạt gần đây, chúng tôi đều nói ngay từ đầu, hễ mà phát hiện thấy vấn đề gì thì sẽ cách chức và điều tra ngay, phải xử lý thì sẽ kiên quyết xử lý, tuyệt đối không dung tha, tuyệt đối không nường tay, và ai là người đề bạt thì sẽ điều tra cả người đó. Từ năm 1990 đến nay, chỉ xét ở phương diện này, chúng tôi đã điều tra xử lý hơn 20 cán bộ trẻ tuổi mới được đề bạt.

Nhưng điểm then chốt của vấn đề là mấy năm nay, lực lượng hậu bối dự trù cho đội ngũ cán bộ của chúng ta ngày càng ít, những nhân tài quản lý và nhân tài kỹ thuật mất mát ngày càng nghiêm trọng. Những nhân tài mà chúng ta xem trọng thường xuyên không thể giữ lại được bất kể dùng cách gì, thực ra chúng ta cũng không đủ điều kiện để giữ họ lại, tiền lương thấp, đãi ngộ không cao, không có nơi ở, tiền đồ không rõ ràng, vậy một người tuổi trẻ tài cao, ai muốn làm ở đây lâu dài đây? Nếu là tôi thì tôi cũng không làm đâu. Vì vậy, mấy năm nay, vấn đề lớn nhất gặp phải trong việc đề bạt cán bộ của chúng ta chính là tìm không ra, chọn không nổi, dùng không lâu.

Bởi vậy mới có vài người nói rằng chúng tôi có những hành vi đồi bại trong việc đề bạt cán bộ mấy năm nay, thật là nực cười. Năm ngoài, chúng tôi rất vừa ý với một sinh viên trẻ, thuyết phục đến hết lời, người ta vẫn không chịu làm. Sau đó cậu ta nói với người khác rằng, cậu ta đến đây chỉ là muốn rèn luyện, vốn dĩ không nghĩ sẽ làm tại nơi này lâu dài. Khi đó,

chúng tôi nghe xong rất tức giận, nhưng nghĩ lại cũng không còn thấy giận nữa.

Có thể trách người trẻ tuổi đó sao? Anh dựa vào đâu mà nói người ta giác ngộ kém đây? Một công ty với gần trăm triệu tiền nợ ngoài, đến lương công nhân cũng không trả nổi, dù anh có cho người ta cái chức tổng giám đốc người ta cũng chưa chắc đã chịu làm! Chúng ta đề bạt một cán bộ, lập đi lập lại với người ta những lời có cánh, làm biết bao nhiêu việc, cứ coi như anh muốn đòi bại cũng đòi bại nổi sao!

Cuối cùng, Trần Vĩnh Minh không kiềm chế được cơn phẫn nộ đã nói lớn: "Còn có một số người nói, cán bộ lãnh đạo chúng tôi không chỉ đòi bại trong công việc mà còn có cả những hành vi đòi bại trong tác phong. Nói cái gì mà lãnh đạo đưa cả tình nhân của mình vào các vị trí trọng yếu trong công ty, đến thư ký cũng đổi thành những cô gái xinh đẹp. Chúng tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi sao lại có những người ăn nói một cách vô trách nhiệm như vậy! Nói trắng ra là mục đích lan truyền tin đồn tầm phào của những người đó chính là muốn bôi nhọ đội ngũ lãnh đạo chúng tôi, chính là muốn tô đen bộ mặt của người lãnh đạo."

Tổng giám đốc Quách Trung Diêu ly hôn, đây là sự việc đã được công khai, gia đình giám đốc Quách không hòa hợp, tính khí vợ ông nóng nảy, điều này khắp công ty người người đều biết. Đến ngay cả con trai, con gái giám đốc Quách đều khuyên cha mẹ mình nên ly hôn, thử nghĩ xem cuộc hôn nhân như vậy thì có giá trị tồn tại gì nữa? Trước khi ly hôn, ai ai cũng cảm thông với giám đốc Quách, vậy mà ly hôn rồi lại quay ra nghi ngờ ông ấy. Trước đây lời dị nghị ở trước cửa nhà góa phụ nhiều, ngày nay lời dị nghị ở trước cửa nhà giám đốc nhiều.

Lẽ nào người đàn ông ly hôn chỉ hề tiếp xúc với phụ nữ là chắc chắn có quan hệ bất chính? Mà những nam giám đốc ly hôn hề cứ đề bạt một người phụ nữ lên làm lãnh đạo là bị quy cho có vấn đề nội tình sao? Trong Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương có đến trên 70% là nữ giới, nếu cứ

nghĩ như vậy thì còn có thể để lãnh đạo phát triển công việc nữa không? Đúng, hai năm nay, Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương chúng tôi thật sự cũng đã tuyển dùng một đội ngũ cán bộ nữ để làm công tác công quan, nhưng điều này thì có gì là sai đâu?

Đây là nhu cầu của công việc mà, xã hội bây giờ là như vậy, một người phụ nữ thông minh, giỏi giang, bất kể là làm công việc thu mua hay bán hàng, cũng bất luận là việc lập các hạng mục hay kí kết hợp đồng, tất cả họ đều làm tốt hơn các đồng chí nam giới. Cứ theo phương thức cũ mà đi làm việc, ai còn hợp tác với anh nữa? Thị hiếu xã hội là vậy, dựa vào chúng tôi thì có thể thay đổi được sao? Thực ra những người đó không phải là không biết điểm này, bọn họ chẳng qua muốn đạt được mục đích gì đó trong vấn đề này thì đúng hơn. Đất nước ta xưa nay vốn dĩ là như vậy, anh muốn bêu xấu một ai, trước tiên anh phải bôi nhọ tác phong của họ. Nói cái gì mà nữ thư ký của giám đốc Quách thay hết người này đến người khác, lại còn phân nhà ở cho thư ký, sắp xếp chức vụ, nói lung tung thì cũng phải có mức độ chứ! Nếu đúng như họ nói thì còn có thể coi là một con người nữa không..."

Nếu Quách Trung Diêu không ngăn lại thì có lẽ Trần Vĩnh Minh sẽ còn thao thao bất tuyệt mãi. Thật tình mà nói thì tâm trạng của Trần Vĩnh Minh có thể hiểu được, nhưng những câu nói trên của ông ta lại khiến cho Lý Cao Thành có ác cảm. Điều Lý Cao Thành ác cảm không phải là nội dung của lời nói mà chính là thái độ và cảm xúc của Trần Vĩnh Minh khi nói chuyện. Dù thế nào, là một bí thư Đảng ủy của công ty, điều đầu tiên là không được đàm luận sự việc bằng một khẩu khí đối lập và định tính. Đó là ý kiến của quần chúng, chí ít cũng là nhận xét của một bộ phận nhân dân, sao anh lại có thể nhìn bằng thái độ thù địch và miệt thị như vậy? Lập trường không đứng thẳng, tình cảm tự nhiên sẽ nghiêng theo thôi. Anh có thể nói đây là sự hiểu lầm, đây là nhận xét phiến diện, nhưng tuyệt đối không được nói cái gì mà lan truyền tin đồn tầm phào, cái gì mà có âm mưu quỷ kế, mà muốn đạt được mục đích gì đó. Nếu những lời này truyền ra

ngoài, vậy thì quan hệ căng thẳng với quần chúng liệu có thể hòa giải được hay không? Thực sự thì những lời vừa rồi của Trần Vĩnh Minh vốn dĩ không cần thiết phải nói ra, vấn đề hôn nhân của Quách Trung Diêu, Lý Cao Thành ông còn không biết, không nắm rõ hơn ông ta hay sao? Dù có ý kiến về nhận xét của quần chúng thì cũng không nên nói như vậy, không được nói như vậy, chẳng còn cách nào khác bởi anh là cán bộ lãnh đạo và những người kia là tầng lớp công nhân. Đây là quyền mà công nhân có, cũng là quyền lực thần thánh nhất mà Đảng chúng ta đã trao tặng cho công nhân kể từ khi thành lập, kể từ khi cầm quyền cho đến nay, bất kì ai cũng không được phép tranh giành, cướp đoạt hay miệt thị nó.

Tiếp theo đến lượt phó tổng giám đốc tiếp quản tài chính Ngô Minh Đức đứng lên khái quát lại tình hình kinh tế của công ty.

Ngô Minh Đức cho rằng một số người nói tài chính công ty hỗn loạn, chi tiêu lung tung là hoàn toàn không có căn cứ, cũng hoàn toàn vô trách nhiệm. Đây chính là nhân tố trực tiếp gây ra sự căng thẳng trong quan hệ giữa cán bộ nhân viên trong công ty, sự bất ổn định về tâm tư tình cảm của quần chúng giai đoạn này chủ yếu là do phương diện này tạo ra. Mà cứ hễ có nhận xét và thái độ nghi ngờ thì dù anh có mọc thêm trăm cái miệng cũng không thể giải thích rõ được, dù có báo cáo thế nào đi nữa thì cũng không có tác dụng.

Vì vậy, Ngô Minh Đức cho rằng, trước mắt phải trấn an tâm lý của quần chúng, vấn đề then chốt trong các vấn đề then chốt là hy vọng cấp trên nhanh chóng cử một tổ công tác tài chính đến kiểm tra rõ từng mục chi tiêu để cho quần chúng một câu trả lời viên mãn. Đừng nghĩ rằng vì chúng tôi sợ hãi nên mới làm như vậy, mà là chúng tôi mong đợi sự chính xác. Chỉ cần kiểm tra rõ các khoản chi tiêu, chỉ cần kết luận được công bố, thì chúng tôi sẽ không còn áp lực nữa, quần chúng cũng sẽ thấy an tâm.

Ngô Minh Đức nói tiếp: "Hiện tại có hai vấn đề mà quần chúng có ý kiến nhiều nhất và chúng tôi cũng bắt buộc phải giải thích. Một là vấn đề

mời cơm khách, hai là vấn đề đi khảo sát nước ngoài. Mời khách là việc rất khó để giải thích. Mấy năm nay, các khoản chi tiêu cho phương diện này thật sự rất lớn, nhưng không phải không có hóa đơn, không phải giải thích không rõ, cũng tuyệt đối không nhiều như một số người truyền miệng nhau. Họ nói một năm chỉ riêng tiền mời khách thôi đã tiêu đến mấy triệu nhân dân tệ, đó hoàn toàn là phỏng đoán không có cơ sở. Công ty có trên một trăm nhân viên thu mua bán hàng thường niên ăn ở bên ngoài, đây vốn là một khoản chi khá lớn. Bao gồm chi phí đi lại và trợ cấp cho tất cả các nhân viên đi công tác, cộng thêm chi phí tiếp đãi của cả công ty, chi tiêu một năm cũng đã là hơn 2 triệu nhân dân tệ, cho dù là năm 1992 là năm chi nhiều nhất cho các khoản này thì tổng ngạch chi cũng chưa vượt quá 3 triệu nhân dân tệ. Tất cả đều có hóa đơn để kiểm tra, chỉ cần kiểm tra là có thể rõ ràng ngay. Vấn đề là có một vài bữa cơm rất cuộc có nên ăn hay không, có một vài khách rất cuộc có nên mời hay không. Thực ra đây đều là những bí mật đã công khai, đều là những sự thực chỉ có thể ngầm hiểu chứ không được lan truyền, trên bàn thì nói không đi nhưng dưới ghế thì ai cũng đang thực hiện, vậy anh có thể không làm không? Anh tìm người ta nhờ việc, chỉ ngồi nói nói trong phòng làm việc thì có thể xong hay sao? Mọi việc bây giờ, nếu anh mời được người ta đến bàn ăn, mời được người ta đến quán rượu, có thể đưa quà đến tận nhà người ta thì mới là giỏi giang. Mấy năm nay đánh giá khả năng làm việc của một người, trước tiên phải xem anh có mời nổi những nhân vật đầu não và những nhân vật quan trọng hay không. Rõ ràng biết là trái với kỉ cương, trái với luật pháp, nhưng anh lại không thể không làm. Chẳng cần nói đâu xa, nói ngay đến việc vay nợ của chúng ta, có năm nào mà không mời người ta đến mấy chục lần vài trăm bữa giống như đến mời ông đến thăm bà mình, như vậy mới có thể nhận được tiền trong tay? Anh nghĩ rằng chúng tôi muốn ngồi cả ngày ăn cơm cùng họ hay sao? Thấp giọng nhún nhường hầu hạ người ta cũng chẳng sao, nhưng chúng tôi nhìn cũng đau lòng lắm! Đó đều là tiền mồ hôi xương máu của công nhân, đó đều là những khoản cứu mạng toàn công ty ...

"Về việc đi nước ngoài khảo sát, quần chúng có khá nhiều ý kiến, điều này chúng tôi đã sớm biết, đây cũng là một việc rất khó giải thích. Công nhân viên không có thưởng, không có lương, các anh lại đi nước ngoài khảo sát, tiêu tốn biết bao nhiêu tiền, vậy thì làm sao mà không có phản ứng, làm sao mà không có ý kiến được? Nhất là việc đi nước ngoài khảo sát của một vài đơn vị trong mấy năm nay, đơn thuần chỉ là nói nhăng nói cuội, dư luận xã hội vì thế mà lên án kịch liệt. Vì thế hoàn toàn có thể lý giải vì sao công nhân viên lại nghi ngờ và có ác cảm, nhưng ý kiến và phản ứng của công nhân viên chủ yếu là do cuộc khảo sát trước mắt không thu về bất cứ kết quả gì. Nếu mà có kết quả, đưa ra được các hạng mục thì ý kiến và ác cảm của quần chúng sẽ lập tức tiêu tan như mây khói. Vấn đề bây giờ là, xét về tình hình Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương hiện tại thì không cần thiết phải đi nước ngoài khảo sát, không cần thiết phải thu hút đầu tư và kỹ thuật nước ngoài hay sao? Cá nhân tôi thì cho rằng không chỉ cần thiết mà còn là việc bức bách cần thực hiện, muốn công ty Trung Dương nhanh chóng hồi phục cục diện, vượt qua khó khăn trước mắt thì đây chính là một trong những quyết sách chiến lược có hiệu quả nhất, có hy vọng nhất, vì thế bây giờ tiêu tiền đi nước ngoài khảo sát là tuyệt đối cần thiết. Người ta nói các nơi mà chúng tôi đi khảo sát quá nhiều, mà lại còn mang theo cả vợ, mượn danh là đi khảo sát nhưng thực chất là đi du lịch. Tuy nhiên, với tình hình Trung Dương chúng ta, để thu hút đầu tư, để tìm được đối tác hợp tác thì đi một hai lần đã thành công được rồi sao? Đúng, chúng tôi đã đi Mỹ, đi Nga, Anh, Pháp chúng tôi đều đã đi cả. Mỹ là một quốc gia giàu có, hơn nữa là đối phương mời chúng tôi; Nga mặc dù rất nghèo nhưng họ có kỹ thuật và thiết bị tiên tiến, lại là hàng xóm của chúng ta, ở những nơi này chúng tôi đều có thể tìm được cơ hội hợp tác. Còn về Anh và Pháp, là do chúng tôi có quan hệ với bên đó nên chúng tôi nghĩ rằng mình nên đi.

Về việc nói chúng tôi mang theo cả vợ đi nước ngoài khảo sát là hoàn toàn không có căn cứ. Trong hàng ngũ lãnh đạo chỉ có duy nhất kỹ sư trưởng Cao Song Lương cùng vợ xuất ngoại mà thôi. Sở dĩ Cao tổng cùng vợ xuất ngoại là vì bản thân vợ ông cũng là một kỹ sư cao cấp. Điều này về

cơ bản là việc chính đáng, cũng được sự chấp thuận của chúng tôi sau khi đã nghiên cứu một cách thận trọng. Thực tế đã chứng minh việc chúng tôi xuất ngoại khảo sát không có gì sai trái.

Đối với một doanh nghiệp thua lỗ chồng nợ chất như chúng ta, không chủ động đi tìm kiếm thì tiền đầu tư và đối tác hợp tác sẽ tự động đến gõ cửa xưởng chúng ta sao? Nhờ sự nỗ lực trong hai năm nay, quá trình khảo sát của chúng tôi đã có thành quả, chúng tôi đã thảo ký một biên bản ghi nhớ hợp tác với Nigeria, việc hợp tác với Nigie cũng sắp có manh mối rồi, đại diện do bên Nigie cử đến đã tiến hành khảo sát bên chúng ta. Hai quốc gia này đều là quốc gia sản xuất bông, họ ra nguyên liệu, chúng ta ra sản phẩm.

Hiện giờ chúng tôi đang trong quá trình thương thảo phương án cụ thể, khó khăn và trở ngại lớn nhất mà chúng tôi gặp phải lúc này chính là vấn đề nợ ngoài của công ty, đối tác đã đồng ý hợp tác rồi nhưng vẫn còn nhiều e ngại và do dự về khoản nợ khổng lồ của chúng ta. Cho dù khoản nợ này không có bất kì quan hệ nào với họ, nhưng cũng khiến họ cảm thấy kinh hãi bất an. Theo cách đánh giá của họ thì những công ty như chúng ta thật ra đã sớm phá sản rồi, làm gì còn lý do để tồn tại nữa. Nợ nhiều như vậy thì còn đâu ra khả năng sinh tồn và khả năng sản xuất nữa, lợi nhuận mỗi năm đều không đủ để trả lãi thì làm sao mà trả lương, trả phúc lợi, làm sao mà quản lý, làm sao mà sản xuất đây? Hợp tác với họ, há chẳng phải là muốn lợi dụng để lừa gạt bông của họ sao? Cứ cho là không phải lừa gạt đi thì chờ đến quyết toán cuối năm, lợi nhuận bị ngân hàng tịch thu hết, vậy chẳng phải là đang lừa dối tác hay sao? Do đó, bất luận là giải thích thế nào về tình hình hai nước khác nhau, bất luận tạo cho người ta bao nhiêu điều kiện ưu đãi, thì người ta vẫn còn nhiều lo lắng, vẫn không dám quyết định."

Nói đến đây, Ngô Minh Đức cẩn trọng nhìn Lý Cao Thành, rồi lại cẩn trọng nói tiếp: "Thị trường Lý, hai nước đối tác này đều có chung một yêu cầu, họ cho rằng đã là cùng nhau hợp tác thì cũng nên gỡ bỏ khoản nợ đó

đi, ít nhất cũng nên nhờ ngân hàng của chúng ta làm một bản chứng minh bảo lãnh nói rằng khoản nợ đó không có bất kì liên hệ nào đến doanh nghiệp hợp tác đầu tư mới thành lập này. Nếu có thể bảo đảm và đồng ý với yêu cầu này, hai bên lập tức có thể kí kết hiệp định hợp tác. Thị trường Lý, về điểm này, chúng tôi đã nói chuyện với ngân hàng nhiều lần, đồng thời cũng đã làm việc qua với sở Công nghiệp thành phố và Ủy ban kinh tế thành phố, nhưng tất cả đều không có một câu trả lời rõ ràng chắc chắn, chỉ nói là việc này cần phải báo cáo chi tiết với lãnh đạo chính quyền thành phố, chỉ có giành được sự đồng ý của lãnh đạo cấp trên và các ban ngành hữu quan thì họ mới trả lời chúng tôi. Chúng tôi cũng nhận thấy việc này vô cùng hệ trọng, nhưng Dệt may Trung Dương có thoát được khó khăn hay không, sự thành bại của Dệt may Trung Dương đều phụ thuộc vào chính việc này. Chúng tôi đã nghiên cứu kĩ lưỡng và tính toán nghiêm túc cho việc này, nếu chúng tôi đáp ứng được điều kiện thực ra không hề tồn tại, không có quan hệ này thì Dệt may Trung Dương coi như sống dậy thật sự. Vấn đề quan trọng nhất của Dệt may Trung Dương mấy năm nay là thiếu hụt vốn, không mua được nguyên liệu tốt, từ đó ảnh hưởng đến con đường tiêu thụ sản phẩm, vòng tuần hoàn ác tính này đã dẫn đến gánh nặng của Trung Dương càng lúc càng nặng rồi cuối cùng phải đình công đình sản. Bây giờ nếu có được tiền đầu tư của nước ngoài, những vấn đề này sẽ được hóa giải ngay thôi. Đối phương đều là nước sản xuất bông chất lượng, nguyên liệu do họ cung cấp không chỉ giải quyết được vấn đề thiếu hụt vốn mà còn giải quyết được cả vấn đề nguồn nguyên liệu của chúng ta, nhất là phần lớn các sản phẩm của chúng ta đều tiêu thụ ra nước ngoài, điều này cũng đồng nghĩa với việc giải quyết được vấn đề tiêu thụ của ta, lại còn đổi được một khoản ngoại tệ cần thiết cho Nhà nước. Đúng là một mũi tên trúng nhiều đích, vậy sao chúng ta lại không làm? Chỉ cần Trung Dương sống lại, có thể vận chuyển lại, tất cả đều sẽ phát triển theo chiều hướng của một vòng tuần hoàn lành tính, tiền kiếm được chẳng phải là của Nhà nước sao? Doanh nghiệp này cuối cùng vẫn chẳng phải là của Nhà nước sao? Thực sự nếu bắt phía đối tác phải công trên lưng mấy trăm triệu tiền nợ trong khi họ vẫn chưa hợp tác với chúng ta thì đúng là vừa không thực

tế vừa không có tính khả thi. Món nợ này sớm muộn gì chúng tôi cũng phải hoàn trả Nhà nước, nếu bây giờ chúng tôi cứ cắn chặt không buông thì mãi mãi đừng bao giờ nghĩ đến việc kiếm tìm đối tác làm ăn, cho dù là những đối tác gốc gác nghềch bực nhất thiên hạ thì cũng tuyệt đối không ôm lấy khoản nợ mấy trăm triệu đó rồi cam tâm tình nguyện hợp tác với anh. Xét về mặt đạo đức doanh nghiệp thì cũng không cho phép chúng ta làm như vậy. Thị trưởng Lý, hôm nay nói với ông những lời này, thực ra không có ý muốn ông trả lời. Chúng tôi chỉ là muốn báo cáo tình hình với ông, rốt cuộc nên làm thế nào, chúng tôi đương nhiên sẽ nghe theo ông."

Nghe những lời phát biểu của Ngô Minh Đức khiến Lý Cao Thành bất giác rơi vào trạng thái trầm tư, Ngô Minh Đức đã nói xong từ lâu nhưng ông vẫn đang ngồi lặng yên suy nghĩ. Lý Cao Thành rất hài lòng với những gì Ngô Minh Đức nói và nghĩ, những lời đó thật sự có sức thuyết phục. Nói lãnh đạo công ty có vấn đề về kinh tế thì hãy cử người đến để kiểm tra, họ muốn làm như vậy và hoan nghênh cách làm như vậy. Việc nhà máy mời khách, chi tiêu nhiều, cậu ta không hề phủ nhận. Nhưng lại nói một cách có căn cứ rõ ràng rành mạch, không có bất cứ nhược điểm nào để anh phản bác lại. Việc dư luận bàn tán về lãnh đạo xuất ngoại lấy danh đi khảo sát nhưng thực tế là đi du lịch. Cậu ta phản bác lại một cách có căn cứ, giải thích từ đầu chí cuối không chút sơ hở. Nhất là việc cuối cùng nói về trở ngại trong việc hợp tác với nước ngoài, rõ ràng là đã bác bỏ được vấn đề khó khăn và vấn đề khó khăn ấy thật sự khiến cậu ta phải động lòng. Đúng thế, bắt người ta ôm khoản nợ hơn năm trăm triệu, còn muốn người ta hợp tác với anh, đây há chẳng phải là đang nằm mơ hay sao? Chẳng phải là một điều kiện đầy nhạo báng hay sao? Ngô Minh Đức nói rằng điều kiện này thực ra không tồn tại, không có quan hệ, nghĩ kĩ lại thì đúng như vậy. Doanh nghiệp là của Nhà nước. Nợ nần cũng là của Nhà nước, sớm muộn gì thì doanh nghiệp Nhà nước sẽ hoàn trả nợ của Nhà nước, đây vốn dĩ là chuyện đương nhiên. Chỉ cần đáp ứng được điều kiện ấy, thì doanh nghiệp đang đứng bên bờ vực này nói không chừng sẽ sống lại trong tích tắc, doanh nghiệp được cứu rồi, công nhân viên ổn định rồi, Nhà nước cũng

không phải gánh vác nữa, việc như vậy hà cớ chi không làm? Chỉ cần doanh nghiệp sống lại thì sẽ có lợi nhuận, vậy khoản nợ trả được ít nào hay ít đó, mà dù có không trả nổi thì Nhà nước ít ra cũng không phải chông tiền cho cái hố sâu không đáy này nữa, trở thành doanh nghiệp hợp tác đầu tư, quốc gia cũng không còn gánh nặng nữa. Vấn đề này thực sự phải nghiên cứu nghiêm túc mới được, phải nhanh chóng đưa ra cho họ một kế hoạch khả thi và đưa ra một bản báo cáo nộp lên chính quyền thành phố, chính quyền tỉnh để tiến hành xem xét thảo luận.

Nghĩ đến đây, Lý Cao Thành không nói gì khác ngoài câu hỏi cho tổng giám đốc Quách Trung Diêu:

"Lão Quách, thử nói suy nghĩ của anh xem, việc này anh nghĩ thế nào?"

Quách Trung Diêu thất thần, giống như vừa bị ai làm cho giật mình, ông ngây người ra một lúc rồi mới hơi hơi hiểu ra và hỏi lại: "Việc gì ạ?"

Lý Cao Thành không ngờ Quách Trung Diêu bị giật mình, xem ra ông ấy không nghe được gì. Thật là có vấn đề, lúc này ông ấy đang nghĩ cái gì vậy! Nhưng Lý Cao Thành cũng lập tức bỏ qua, có lẽ là mệt mỏi vất vả quá, đến một thanh niên, ở trong một không gian căng thẳng thần kinh tới mười mấy giờ đồng hồ như vậy, não bộ chắc chắn có lúc cũng ở trong trạng thái mất ý thức chứ nói gì đến một người đã gần 60 tuổi như Quách Trung Diêu. Lý Cao Thành đưa mắt nhìn gương mặt đầy nếp nhăn của Quách Trung Diêu. Gương mặt với cặp mắt trũng sâu tiêu tụy lo sợ bất ngờ khiến ông cảm thấy xót xa. Làm giám đốc một doanh nghiệp như thế này, quả là không dễ dàng. Cuối cùng, ông nhẹ nhàng nói:

"Công ty bây giờ thành ra thế này, theo ý của ông, bước tiếp theo ta nên làm gì? Rốt cuộc nên dùng cách nào mới có thể đưa doanh nghiệp nhanh chóng vận hành trở lại?"

Quách Trung Diêu lặng lẽ nhìn Lý Cao Thành, rất lâu sau mới chậm rãi nói một câu:

"Thị trường Lý, có phải ông muốn tôi nói thật?"

Lý Cao Thành cũng bất ngờ lặng người đi, ông không ngờ Quách Trung Diêu lại hỏi như vậy. Cố gắng nhẫn nhịn, nhưng vẫn kèm chút gì đó bức mình trong lời nói: "Công ty đều đã đi đến bước này rồi, còn có gì không thể nói"

"Thị trường Lý, không phải tôi muốn làm khó ông." Quách Trung Diêu hơi dờ dẫm cúi đầu, không nhìn Lý Cao Thành một lần nào nữa, vừa nói vừa gật đầu như trống lắc, "Không có cách, thật sự là hết cách, bây giờ có nói gì cũng là giả dối, không hề có một biện pháp nào có hy vọng. Thị trường Lý, đã nợ hơn năm trăm triệu rồi, dù có bản lĩnh thông thiên đi chăng nữa chúng tôi cũng không trả nổi món nợ đó đâu. Chỉ riêng lãi một năm nay đã là bao nhiêu rồi? Cho dù toàn bộ nhà xưởng của chúng ta hoạt động lại, toàn bộ sản phẩm đều tiêu thụ được hết, thì doanh thu hàng năm cũng chẳng đủ để trả lãi đâu. Gánh nặng của chúng ta thế nào, mấy vạn người đang làm việc, mấy nghìn người về hưu, ăn uống đi lại, tất cả phải dựa vào doanh nghiệp này, một năm phải chi cho những khoản đó là bao nhiêu? Dù bây giờ cả công ty cũng đã ngừng sản xuất rồi, không làm gì mà phí quản lý mỗi tháng cũng lên đến trên triệu nhân dân tệ, công ty thành ra thế này, ai có thể nghĩ ra được cách nào tốt? Không có cách nào cả, thật sự là hết cách rồi."

Lý Cao Thành lại một lần nữa lặng người đi, cách nghĩ của tổng giám đốc Quách Trung Diêu đối với công ty lại bi quan và tuyệt vọng đến vậy, đây là điều mà dù thế nào thì ông cũng không bao giờ ngờ tới. Có gì đó phần nộ đang làm chủ lời nói của ông:

"Theo những gì anh nói, thì cái công ty này đã tiêu tàn rồi, sớm nên sụp đổ rồi, đúng vậy không?"

"Thị trường Lý, những điều tôi nói đều là sự thực, dù ông có cách chức tôi thì tôi cũng vẫn nói như vậy," nói đến đây, Quách Trung Diêu đã nhạt nhòa nước mắt, "Công ty thực sự xong rồi, cách duy nhất là tuyên bố phá sản..."

Câu nói Lý Cao Thành vốn dĩ lo lắng nhất, không muốn nghe nhất cuối cùng đã vang lên, ông ngồi thần người trên ghế, nét mặt thoáng chút mơ hồ, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Lúc này, phó tổng Phùng Mẫn Kiệt nói chen vào:

"Thị trường Lý, có vài lời chúng tôi không dám nói với ông, lúc này có muốn khai công cũng không thể khai công được, công nhân viên đã lấy trộm toàn bộ đồ trong nhà xưởng rồi, đến các linh kiện máy móc cũng bị trộm bán sạch, lòng người loạn rồi, lòng người cũng biến chất rồi. Nếu giờ tuyên bố phá sản, nợ còn có thể bù đắp, nếu tiếp tục kéo dài thì thật sự là vốn không đắp lại nợ được, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có bạo loạn lớn hơn nhiều...."

Bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh cũng chêm lời:

"Còn một tình trạng nữa mà chúng tôi vốn dĩ không muốn nói cho ông, đừng tưởng tối qua có đông công nhân như vậy, thật ra bạo loạn thực sự chỉ có vài người, bọn họ phần đông đều là đến góp náo nhiệt, khoanh tay đứng nhìn. Có không ít công nhân trước khi bạo loạn đã bí mật thông báo cho chúng tôi nói rằng họ đi tham gia bạo loạn thực ra cũng là để nói giúp lãnh đạo công ty với Nhà nước rằng công ty của Nhà nước, công nhân của Nhà nước, Nhà nước dựa vào đâu mà không lo nữa? Chúng tôi ra mặt bạo loạn, trách nhiệm của các ông càng ít, gánh vác cũng nhẹ hơn. Nếu gây được sự chú ý của Nhà nước, lấy được đầu tư, có được tiền vay, thì các ông làm lãnh đạo chẳng phải cũng dễ dàng hơn sao?"

Phó tổng giám đốc Ngô Minh Đức tiếp lời:

"Thị trưởng Lý, thực ra những người cầm đầu vụ bạo loạn đều là những người có ý kiến với lãnh đạo công ty, hoặc đều là những người đã từng bị lãnh đạo công ty xử lý, nói một câu không hay, thì đám người cầm đầu đó đều là những kẻ côn đồ, bọn phản diện, lưu manh, còn những cán bộ công nhân trung thực, thật thà có mấy người thực sự tham gia bạo loạn? Ví dụ trong đám người cầm đầu đó, có một phó phòng Tài vụ đã từng bị công ty xử phạt lưu lại 2 năm trong nhà máy để điều tra. Năm đó con trai ông ta mở công ty ở ngoài, cần gấp một khoản tiền, ông ta đã lợi dụng chức vụ ăn trộm của công ty một khoản tiền lớn. Sau khi phát hiện, công ty đã xử lý nghiêm minh hành vi đó và thông báo tới toàn công ty. Vị phó phòng đó cảm thấy bất mãn tức tối trong lòng, nhiều lần kiểm chuyện với lãnh đạo. Và bây giờ công ty của con trai ông ấy tương đối thành đạt, tài chính phong phú, thế lực mạnh mẽ, tìm được khá nhiều chỗ dựa trong thành phố và trong tỉnh, không ít công nhân của Dệt may Trung Dương đã sang bên đó làm. Vụ bạo loạn lần này, cha con ông ta chính là một cặp năng nổ nhất. Vị phó phòng đó còn đi khắp nơi tuyên truyền, bọn họ chính là muốn báo thù, chính là muốn làm mất mặt lãnh đạo công ty. Bọn họ còn nói họ muốn tiền được tiền, muốn người được người, muốn hậu đãi có hậu đãi, lần này quyết tâm bắt mấy tên đầu quan trọng Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương phải vào nhà đá..."

Lý Cao Thành vẫn ngồi sững người ở đó, không nói thêm một câu nào.

"Vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, nên sớm đưa ra quyết định rồi..."

Không hiểu sao, trong đầu ông đột nhiên vang lên câu nói đó của Bí thư Thành ủy Dương Thành.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lý Cao Thành về đến nhà là lúc hơn 1 giờ sáng.

Thôi bỏ đi, gần 40 giờ đồng hồ không chớp mắt rồi. Mặc dù đầu đau như búa bổ, toàn thân rã rời như gãy ra từng đoạn, nhưng ông lại không hề muốn ngủ. Tắm vội vàng, rót một cốc nước, rồi vùi mình trong chiếc chăn ấm áp, mặc cho đôi mắt tùy ý rong ruổi cùng dòng suy nghĩ.

Làm sao đây? Vừa nãy ở công ty Trung Dương nghe bọn họ báo cáo xong, lẽ ra ông không muốn nói thêm gì nhiều, nhưng cứ nói cứ nói rồi không nén nổi cơn thịnh nộ.

Nghe báo cáo trong một thời gian dài như vậy, toàn bộ ý dường như chỉ có một, đó là đám lãnh đạo bọn họ không hề sai trái, cũng không hề có bất kì trách nhiệm nào. Công nhân viên toàn là phỏng đoán, tố cáo là có dã tâm, tình trạng trước mắt của Trung Dương là do cơ chế gây ra, còn về việc nói ra biện pháp để đưa Trung Dương thoát khỏi khó khăn thì đáp án chỉ có hai, một là liên doanh với nước ngoài, tiền đề là không thừa nhận tất cả các khoản đã nợ; hai là tuyên bố phá sản, để doanh nghiệp lớn với hàng vạn công nhân viên này hoàn toàn biến mất khỏi địa cầu.

Thật sự là không ra sao cả! Nếu kết cục là như vậy thì còn cần đến nhiều cán bộ lãnh đạo như các người để làm gì! Lúc có tiền, có quyền, có ích lợi, thì các người từng người từng người một thi nhau ăn ngon mặc đẹp, ngồi xe xịn, lĩnh lương cao. Giờ công ty không còn được như vậy nữa thì lập tức u sầu phiền não, nhăn mặt nhíu mày, kêu la than vãn, chỉ muốn mau mau chạy loạn. Hóa ra đây chính là bản lĩnh của các người, đây chính là

khả năng của các người! Chỉ ngồi được thuyền xuôi gió, cái kinh nghiệm đó thì ở đâu mà không tìm được, đó được coi là một người lãnh đạo ư? Nếu lãnh đạo của các doanh nghiệp quốc doanh đều có trình độ và tố chất giống các người thì doanh nghiệp lớn và vừa của Trung Quốc há chẳng phải sớm muộn cũng tiêu tan ư! Nếu đã như vậy thì từng người các người nên sớm cuốn gói về quê mà cày ruộng đi, mà giống như các người thì có làm nông dân cũng không thể trở thành một nông dân giỏi được đâu!

Nhưng mắng là chuyện của mắng, giải quyết vấn đề là chuyện của giải quyết vấn đề. Khó khăn của Dệt may Trung Dương không phải chỉ mắng, chỉ điều tra, chỉ xử lý nghiêm túc là có thể giải quyết được triệt để, anh có cách chức toàn bộ bọn họ để điều tra thì cũng không có nghĩa là Trung Dương có thể nhanh chóng thoát khỏi khốn cảnh.

Vấn đề quan trọng vẫn là trước mắt rất cuộc nên làm thế nào! Làm thế nào để có được một phương án sát thực mang tính khả thi, mau chóng vận hành lại những chiếc máy to nặng ở trong xưởng, không phải trơ mắt đứng chờ chúng bị chết đi vì hoen gỉ. Chỉ có giải quyết được xong vấn đề này thì những vấn đề khác mới theo đó mà tìm ra cách.

Nhưng khi vừa bước vào vấn đề chính, Lý Cao Thành lại dần dần cảm thấy vừa rồi đám lãnh đạo nói cũng không phải không có lý. Một sạp hàng lớn, một gánh nặng nặng nề, quá trình chu chuyển không tốt, nguồn vốn thiếu hụt, đây là căn bệnh chí mạng của các doanh nghiệp quốc doanh. Bắt họ đeo gông cùm xiềng xích để nhảy để chạy, họ có nhảy nổi, có chạy nổi không? Một vài doanh nghiệp cá thể vì lợi ích bản thân có thể làm mọi thứ họ muốn, bất chấp thủ đoạn, thích làm gì làm đấy, trốn thuế nợ thuế, khấu trừ tiền lương, đầu cơ hồi khấu, thu mua giá cao, lừa dối cường đoạt, không hề do dự, thậm chí còn không chịu trách nhiệm với Nhà nước và công nhân, doanh nghiệp quốc doanh có thể làm vậy sao? Cho dù đa phần các doanh nghiệp cá thể đều tuân thủ theo luật pháp, nhưng mức độ tự do của chúng vẫn khá rộng lớn, gánh nặng và áp lực cũng nhẹ hơn rất nhiều, quyền

tự quyết cũng tương đối nhiều. Đặc biệt là những việc vô kỉ cương phép tắc, trắng trợn giữa ban ngày mà một vài doanh nghiệp cá thể đã làm đối với doanh nghiệp quốc doanh, tất cả đều bị coi là hành vi vi phạm pháp luật, đảo lộn kỉ cương, cầm chắc án phạt. Trong môi trường cạnh tranh không công bằng này, doanh nghiệp quốc doanh đã phải trả giá và nỗ lực gấp bao nhiêu lần để có thể đứng vững không sụp đổ đây? Cho dù là những giám đốc và nhà doanh nghiệp có tài ba hơn nữa thì khi đối diện với loại cạnh tranh không công bằng này sẽ lập được thành tích tốt đẹp mức nào đây? Nỗi thống khổ của bọn họ lẽ nào không có đạo lý? Lẽ nào không nhận được sự thấu hiểu của mọi người ư?

Bao năm qua, chúng ta luôn nói đến việc phân chia các đơn vị hành chính sự nghiệp, nhưng có bao giờ thật sự phân chia chưa? Đó là chưa nói đến tính tùy tiện bổ nhiệm cán bộ của doanh nghiệp khiến cho những giám đốc và xưởng trưởng lớn nhỏ cả ngày phải sống trong thận trọng sợ hãi. Chỉ riêng việc chiếm dụng tùy tiện nguồn vốn doanh nghiệp quốc doanh và chi thị mù quáng đối với sản phẩm doanh nghiệp cũng đủ khiến cho doanh nghiệp lúc nào cũng rơi vào tình cảnh nguy hiểm. Năm 1990, Thành ủy xây dựng tòa văn phòng, lấy của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương 8 triệu nhân dân tệ, số tiền này dường như là lợi nhuận còn lại trong cả một năm của Trung Dương!

Sau một năm, từ một phó Thị trưởng, ông trúng tuyển làm Thị trưởng, bởi vậy mà rất nhiều lão bách tính đương nhiên gồm cả cán bộ nhân viên của Dệt may Trung Dương đều chửi thề sau lưng ông rằng ông dùng tiền để mua chức Thị trưởng này! Thực tình thì có ai biết được trong hội nghị thường ủy Ủy ban thành phố, khi đó ông là người có thái độ phản đối quyết liệt nhất đối với việc này. Trong những năm đó, nhất là trong những năm hưng thịnh của Dệt may Trung Dương, các khoản phân bổ hàng năm của Trung Dương đều tính đến trăm vạn kế sách.

Thêm vào đó là tiêu chuẩn về lợi nhuận và thuế không hợp lý khiến cho Trung Dương hầu như không có cơ hội để nghỉ ngơi và mở rộng sản xuất. Nếu gặp được một lãnh đạo cấp trên vĩ đại sẽ đưa ra những sáng kiến theo hình thức giải quyết tận gốc giúp anh mở rộng sản xuất, đưa ra những chỉ thị cứng rắn ép anh báo cáo năng suất ảo ngụy tạo, thậm chí còn bắt anh nộp thuế và thuế lợi nhuận trong tình trạng công bằng miễn cưỡng và thua lỗ! Doanh nghiệp quốc doanh nếu như cứ ở mãi trong môi trường như vậy thì làm sao mà làm tốt được? Suốt ngày chỉ ép bọn họ làm việc xấu, thì bọn họ làm sao làm được việc gì tốt, làm sao mà không bị biến chất đây?

Đã như vậy rồi mà chỉ có đi trách móc cá nhân bọn họ hay sao? Lại đổ hết trách nhiệm lên đầu bọn họ ư? Rồi còn ép họ phải đưa ra biện pháp, vậy có khác gì bệnh của bản thân mình lại bắt người khác đi uống thuốc đâu?

Anh bây giờ là người đứng đầu một thành phố, hơn nữa vẫn là xưởng trưởng cũ của Trung Dương, lại là một nhà doanh nghiệp ưu tú bao nhiêu năm nay, trước khi làm Thị trưởng đã là một phó Thị trưởng mô phạm quản lý doanh nghiệp nhiều năm, thực ra người phải đưa ra được chủ ý chính là anh, người phải tìm ra cách chính là anh chứ không phải là người khác!

Với tình hình hiện tại của Dệt may Trung Dương, anh thấy rằng nên làm thế nào đây?

Lại cả một khoảng không mơ hồ bao trùm lấy đầu óc ông.

Cánh cửa phòng ngủ nhẹ nhàng được đẩy ra, vợ ông, Ngô Ái Trân lặng lẽ đứng trước cửa.

Trong nhà có hai phòng ngủ, kể từ sau khi làm Thị trưởng, Lý Cao Thành và vợ phần lớn thời gian là mỗi người ngủ một phòng để tránh làm thức giấc của đối phương ngủ không ngon giấc. Thực ra công việc của vợ ông cũng không nhẹ nhõm hơn ông là mấy. Vợ ông là viện phó Viện viện kiểm sát kiêm cục trưởng Cục chống tham nhũng thành phố, thường xuyên

bận rộn tối ngày. Mỗi phòng ngủ đều có điện thoại, phòng ngủ của vợ ông điện thoại kêu cả ngày không dứt, nhiều lúc còn vang lên cả vào lúc canh ba nửa đêm.

Vợ ông còn có một máy BP và một chiếc di động, bởi vì lúc ăn cơm cũng thường có người gọi và tìm bà ấy. Những lúc có nhiều hồ sơ, bà ấy ít khi được về nhà trước 11 giờ. Lại thêm việc là phu nhân của Thị trưởng nên đã bận còn bận hơn. Ngày thường, thời gian hai vợ chồng gặp mặt nhau đều là vào bữa sáng hoặc sau bữa tối. Nhất là một hai năm trở lại đây, hai vợ chồng cùng nghỉ ngơi trong một phòng ngày càng ít đi.

Vợ ông, bà Ngô Ái Trân trẻ hơn ông 11 tuổi, vừa mới mừng sinh nhật 42 tuổi cách đây không lâu. Khi hai người kết hôn, ông tròn 30 còn bà mới vừa 19. Ông là học sinh tốt nghiệp trung học chuyên nghiệp, còn bà là học sinh tốt nghiệp trung học sư phạm. Điểm duy nhất không giống nhau là Lý Cao Thành tốt nghiệp trung học trước cách mạng, Ngô Ái Trân là học viên công nông binh trong thời kì cách mạng. Lúc họ kết hôn, Lý Cao Thành chỉ là một nhân viên kĩ thuật thường, vừa mới lên chức phó chủ nhiệm xưởng không lâu, Ngô Ái Trân thì vừa tốt nghiệp, do khi đó các cơ quan kiểm sát mới được phục hồi, nhân viên thiếu hụt, nên bà được chọn điều động đến công tác tại Viện kiểm sát thành phố.

Lý Cao Thành tướng mạo bình thường, Ngô Ái Trân lại vô cùng xinh đẹp. Vì vậy, bất luận ở phương diện nào thì hai người họ cũng không nên kết thành một cặp. Và đến tận bây giờ, khi hai người họ cùng bước đi trên phố, cũng rất ít người xem hai người họ là vợ chồng. Lý Cao Thành năm nay 54 tuổi nhưng tưởng chừng đã 60 tuổi, còn Ngô Ái Trân năm nay 43 tuổi mà nhìn tưởng mới 30. Những người không quen biết thường nhầm họ là quan hệ bố con nên đã gây ra không ít những câu chuyện cười. Thậm chí còn có rất nhiều người bây giờ vẫn nghĩ rằng Lý Cao Thành chắc chắn đã có một đời vợ trước khi kết hôn với Ngô Ái Trân. Hai người họ ban đầu cũng chỉ đơn thuần là quen biết ngẫu nhiên, không có chút sắc thái lãng

mạn nào. Khi Ngô Ái Trân học Sư phạm, nhà trường tổ chức các hoạt động học làm công nghiệp, học làm nông nghiệp nên bà ấy được sắp xếp đến xưởng dệt may nơi Lý Cao Thành làm việc, suốt ngày ở bên nhau nên đã thành đôi. Sau ba tháng, khi Lý Cao Thành giới thiệu Ngô Ái Trân vào Đảng, thì quan hệ giữa hai người họ dường như đã được xác định là quan hệ yêu đương rồi. Sau nửa năm, hai người đã tổ chức một lễ cưới vô cùng đơn giản.

Trong rất nhiều năm sau khi kết hôn, Ngô Ái Trân thỉnh thoảng hay bông đùa: Ngày ấy sao lại thích ông được nhỉ? Và cho đến tận bây giờ, câu nói đùa ấy vẫn thường xuyên được thốt ra từ miệng vợ ông. Bà ấy còn có một câu cửa miệng: Ông có được ngày hôm nay, chẳng phải là do tôi có phúc lớn sao!

Lý Cao Thành không bao giờ tranh luận về việc đó, thứ nhất là vợ nói đùa, thứ hai là thực sự từ sau khi họ kết hôn, vị trí của ông bỗng nhiên ngày một leo cao. Bất kể gặp trở ngại gì, vẫn luôn vượt qua được một cách thuận buồm xuôi gió. Mỗi lần đề bạt và điều động, ông chưa từng phải lợi dụng đến bất kì mối quan hệ nào và nhờ vả bất kì người nào. Bởi vậy mà nhiều lúc ông cũng cảm thấy thật sự có chút gì đó kì lạ, vợ ông không những mang đến cho ông sự ấm áp mà rõ ràng còn mang đến cho ông cả vận may và cơ hội.

Hơn 20 năm sau khi kết hôn, ông không chỉ thấy yêu vợ sâu sắc hơn, mà nhiều lúc, ở nhiều nơi còn ra sức để giữ chặt vợ mình. Thường ngày bất kể ở bên ngoài quát tháo nạt nộ, mạnh mẽ quả quyết thế nào, nhưng về đến nhà, việc lớn việc nhỏ ông đều nhường vợ 3 phần. Đương nhiên, quan hệ giữa hai người họ trước giờ cũng chưa từng xuất hiện, mà đúng hơn là không thể xuất hiện những vấn đề có tính nguyên tắc gì to tát, nghề nghiệp không giống nhau, địa vị khác nhau, lại thêm vào độ chênh lệch 11 tuổi, hơn nữa vợ ông cũng vốn là một người hiền lành ôn thuận nên hầu như chẳng bao giờ xảy ra tranh cãi trực trặc gì.

Dưới ánh đèn dịu dàng nho nhã, Ngô Ái Trân nhìn vẫn thật trẻ trung xinh đẹp, khiến người ta không khỏi động lòng. Họ có hai người con, một trai một gái, hiện đều đang học đại học. So với thời bấy giờ thì đó là một kế hoạch sinh nở thật tuyệt vời. Có lẽ sinh con từ khi còn ít tuổi, có lẽ phương pháp bảo dưỡng hợp lý nên dáng vóc của Ngô Ái Trân hầu như không có gì thay đổi. Có lúc đến bản thân ông cũng thấy buồn bởi công việc của vợ bận rộn như vậy, thời gian nghỉ ngơi chẳng là bao, đôi khi còn phải chịu đựng nhiều áp lực lớn, vậy mà tại sao chẳng thấy già đi một chút nào?

Cô con gái học đại học năm nhất, mỗi lần về nhà đều đùa một câu:

"Bố, bố phải chú ý đến hình tượng của mình, càng ngày bố càng không phù hợp với mẹ rồi."

May mắn là cả hai đứa con đều mang ưu điểm của mẹ, càng lớn càng giống mẹ, hơn nữa lại còn thông minh hơn người, lên cấp ba, thi đại học, chưa từng cần đến bố mẹ can thiệp. Vì vậy mà vợ ông thường nói, xem ra trí tuệ của tôi không hề thua kém ông một chút nào.

Vào những ngày trong tuần, dù bận rộn, dù mệt mỏi, chỉ cần về đến ngôi nhà này, chỉ cần về với bầu không khí ấm áp vui vẻ này là tất cả những phiền não và nặng nề lập tức tiêu tan đi hết. Hai năm nay, hai đứa con liên tiếp đỗ đại học, trong nhà ngoài bảo mẫu chỉ còn lại hai vợ chồng. Mà hai người họ hình như đã chạm đến thời kì huy hoàng nhất nhưng cũng nhiều gánh nặng nhất trong công việc và sự nghiệp, mặc dù chỉ có hai người nhưng cơ hội chạm mặt nhau ngày một ít đi. Trước đây có con cái ở nhà, dù bận nhưng cả hai vẫn phải thu xếp về nhà ăn cơm, giờ đây con cái không có nhà, có việc thì gọi cuộc điện thoại thông báo, không nhất thiết phải ăn cơm ở nhà. Vì vậy mà phần lớn thời gian chỉ có một mình bảo mẫu ở nhà ăn cơm.

Đây dường như cũng là một việc không có cách nào giải quyết, ai bảo cả hai người đều là cán bộ lãnh đạo làm chi. Một Thị trưởng, một cục

trưởng Cục chống tham nhũng, đều bận đến mức không thể bận hơn, đều muốn chạy trốn mà không có nơi nào để ẩn nấp.

Ông lặng lẽ nhìn vợ, không nghĩ bà lại vào phòng ngủ của ông lúc này.

Ngô Ái Trân vừa nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, vừa nhìn ông với ánh mắt xót xa:

"Mọi việc đều qua rồi chứ?"

"Haiz, đâu có đơn giản như vậy." Ông kéo chăn, cẩn thận đắp cho vợ.

"Khó giải quyết lắm sao?" Bà khẽ chớp đôi mắt to tròn nhìn một lượt qua gương mặt ông.

"Khó khăn mấy thì cũng phải làm, việc của Dệt may Trung Dương không thể kéo dài được nữa rồi."

"Những người công nhân đó nổi loạn rất hung hãn sao?"

"Nếu mà đi muộn hai giờ đồng hồ, nói không chừng có chuyện xảy ra rồi."

"Quách Trung Diêu mấy người họ thật sự không quản nổi nữa rồi sao?"

"Không phải là không quản nổi, mà là đã không tồn tại nổi nữa rồi. Công nhân viên vốn dĩ không nghe bọn họ nữa."

"Sao lại có thể như vậy? Uy tín của Quách Trung Diêu chẳng phải rất tốt sao?" Sắc mặt Ngô Ái Trân đầy vẻ lo lắng. Bà cũng thân quen với đám người lãnh đạo của Dệt may Trung Dương, bởi những người này đều là thường khách trong gia đình, nên bà cũng nắm được đôi chút về họ.

"Xem ra đã sụp đổ thật sự rồi, đến bản thân ông ta cũng tuyệt vọng rồi." Không hiểu sao, nhìn dáng vẻ bồn chồn lo lắng của vợ, đột nhiên ông lại thốt ra những lời thông cảm và tiếc nuối sâu sắc dành cho Quách Trung Diêu.

"Thật sự nghiêm trọng lắm sao? Hai hôm nay mọi người tranh cãi om sòm về sự việc của Trung Dương, còn nói ông bị công nhân bao vây gần 7, 8 tiếng đồng hồ, còn truyền miệng nhau rằng chút nữa thì ông bị đánh. Sau đó có mấy trăm người trong đội phòng chống bạo loạn thành phố vội vã được điều tới mới giải cứu được ông khỏi đám người đó."

"Nói năng luyên thuyên. Nếu thật như vậy thì tôi còn mặt mũi nào để làm Thị trưởng nữa?" Lý Cao Thành cảm thấy nực cười nhưng lại không thể cười nổi.

"Nhưng lúc đó thật sự làm tôi thấy sợ, tôi đã gọi điện cho tiểu Ngô mấy cuộc mà cậu ta cũng không trả lời. Thư ký của ông cũng thật là, tại sao lại không thèm trả lời một cuộc nào chứ?" Vợ ông tức giận.

"Làm gì có điện thoại. Cả Trung Dương chỉ còn lại một chiếc máy tổng có thể gọi, tất cả những điện thoại khác đều bị cắt vì nợ cước. Bà bảo tiểu Ngô ở đó gọi điện lại cho bà thế nào được."

"...Thật sao?" Vợ ông kinh ngạc, có lẽ chỉ đến lúc này bà mới thật sự biết được tầm nghiêm trọng của sự việc.

"Bởi vì nợ cước, điện cũng không còn bình thường, nước cũng bắt đầu định lượng cung cấp, đều thành ra như vậy rồi, nghĩ xem làm sao mà công nhân lại không gây bạo loạn"

"Sao lại như vậy?" Vẻ mặt Ngô Ái Trân càng ngày càng trĩu nặng. Rất lâu sau bà mới hỏi được tiếp, "Tiếp theo ông dự định làm thế nào? Cứ để nó sụp đổ như vậy sao?"

"Bây giờ vẫn chưa nghĩ ra cách nào cả, thiếu nợ tận hơn 500 triệu đấy."

"Vậy những công nhân gây bạo loạn ấy nói gì?"

"Bà thử nghĩ thì cũng đoán ra được, yêu cầu khai công, yêu cầu phát lương, yêu cầu kiểm tra chi tiêu, yêu cầu truy cứu trách nhiệm, yêu cầu nghiêm túc trừng phạt những phần tử đồi bại trong công ty."

"Ông đều đồng ý rồi?"

"Tất nhiên là phải đồng ý, những yêu cầu này không phải là vô lý."

"Thế ông chuẩn bị đi điều tra sao?"

"Bà là cục trưởng cục Chống tham nhũng, bà thử nói xem nên làm thế nào?"

"Theo tôi, có thể không điều tra thì đừng nên điều tra, tốt nhất là đừng điều tra."

"...Tại sao?" Lý Cao Thành bất giác ngạc nhiên, ông không ngờ vợ mình lại nói như vậy.

"Sự việc bây giờ, điều tra ai mà lại không có vấn đề đây? Nếu như điều tra thì đội ngũ lãnh đạo đó có lẽ kết thúc rồi. Nếu như lãnh đạo kết thúc rồi thì cái công ty này ông muốn cứu cũng không cứu được. Một doanh nghiệp lớn như vậy, nếu để điều tra, nói không chừng nhổ củ cải sẽ nhổ cả lớp đất bùn (điều tra được việc này sẽ kéo theo cả những việc liên quan khác), từ một dải sẽ thành cả một rừng. Đến lúc đó chỉ sợ vị trí của ông cũng khó mà ngồi vững. Đây không phải là việc để đùa giỡn, tôi làm bao nhiêu năm ở cục Chống tham nhũng, điều này tôi hiểu rõ hơn ông."

"...Ồ?" ông thoáng chốc lạng người đi. Mặc dù đã nghĩ về điều này, nhưng ông không nghĩ rằng nó lại nghiêm trọng như lời vợ nói.

"Tốt nhất là đừng điều tra, thà rằng cách chức một hai người chứ cũng đừng nên điều tra. Trung Dương là nơi ông gây dựng, điều tra Trung Dương thực chất là điều tra ông. Hễ mà điều tra thì dù có không tra ra vấn đề gì thì uy tín của ông trong thành phố cũng bị giảm đi rất nhiều. Nếu tra ra vấn đề thì ông cũng coi như kết thúc hoàn toàn. Đối với vấn đề này, ông không có bất kì nơi nào để tiến thoái, nhất định phải đứng ra."

"Nếu như vấn đề của Dệt may Trung Dương thật sự rất nghiêm trọng thì sao? Trốn tránh như vậy, mở một mắt, nhắm một mắt, giả vờ không nghe không thấy, nói lời hứa nửa vờ như vậy sao? Vậy làm sao tôi có thể cho công nhân viên một câu trả lời đây?"

"Ông là Thị trưởng, trách nhiệm trả lời thế nào không phải là của ông. Ông hãy để người khác phụ trách trả lời, để người khác chịu trách nhiệm với ông, chứ không phải ông đứng ra chịu trách nhiệm với việc này. Cứ coi như có trách nhiệm thì cũng chỉ có thể là trách nhiệm của mọi người, trách nhiệm của cả chính quyền thành phố, không có liên hệ trực tiếp gì đến cá nhân ông cả. Những việc trọng đại như thế này, luôn luôn là việc để một tập thể đứng lên giải quyết, đứng lên gánh vác trách nhiệm."

Hóa ra vợ ông lại nghĩ như vậy. "Ý của bà là nên rũ bỏ trách nhiệm, không bao giờ để bản thân mình đứng ra đảm nhận trách nhiệm?"

"Đây không phải là vấn đề rũ bỏ trách nhiệm, thực ra vấn đề của Dệt may Trung Dương thì ông có trách nhiệm gì? Và Quách Trung Dương bọn họ có trách nhiệm gì mà không thể rũ bỏ? Chính phủ không có trách nhiệm sao? Nhà nước không có trách nhiệm sao? Để một cá nhân đứng ra chịu tất cả, vậy có hợp lý không? Có nên không? Bí thư Thành ủy Dương Thành yêu cầu phải giải quyết triệt để vấn đề của Trung Dương, chính xác là vì ông ấy có thể rũ bỏ được tất cả trách nhiệm, bởi vì ông ấy mới đến thành

phố này không lâu nên ông ấy không phải có trách nhiệm với việc này. Vì thế ông đừng để ông ta đùn đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu một mình ông." Đôi mắt của Ngô Á Trân sáng lên nhìn ông giống như đang nhìn một đứa trẻ, "Ông á, chúng ta đã sống chung hơn 20 năm trời rồi, tôi còn không hiểu ông sao. Con người ông lúc nào cũng mang nặng cảm giác trách nhiệm, đây vừa là ưu điểm nhưng cũng là nhược điểm chí mạng của ông. Bây giờ ông đã là Thị trưởng rồi, tâm giới cũng nên mở rộng ra một chút. Nhân lúc tuổi tác vẫn chưa cao, hãy nghĩ cách để đi lên nữa. Đừng có suốt ngày chỉ biết mưu sự, không biết mưu nhân, ông cũng nên chín chắn rồi."

Ông nhìn vợ giống như chưa hề quen biết, không nói thêm được câu nào.

Dù thế nào thì ông cũng không nghĩ rằng vợ mình sẽ nói ra những điều như thế, càng không nghĩ rằng vợ mình lại thay đổi nhiều đến thế.

Dường như ông có chút gì đó không hiểu được vợ mình.

Trước đây chỉ cần có vợ co mình nằm yên bên cạnh là ông sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Bây giờ trong tiếng ngáy nhẹ nhàng của vợ, rất lâu sau mà ông vẫn chưa thể nào chợp mắt.

Cả đêm ông đều nghĩ về những lời vợ mình nói, nếu lãnh đạo bây giờ đều nghĩ, đều làm như vợ mình thì chẳng phải sẽ rất đáng sợ sao? Nếu phải nói đến vấn đề tha hóa thì đây có được coi là một loại ý thức tha hóa không? Nếu tính toán trách nhiệm của cá nhân, trách nhiệm của lãnh đạo, trách nhiệm của xã hội cũng giống như làm kinh tế thì đất nước và Chính phủ còn có hy vọng không? Chúng ta làm sao lấy được lòng dân, lấy được lòng tin của xã hội đây? Đồng nhất hành vi của người làm kinh tế và người làm chính trị, đây chính là một việc xấu xa tồi tệ nhất. Nếu như vậy mà nói là chín chắn, vậy thì kiểu chín chắn này quả thật là quá khủng bố rồi.

Sự thay đổi của vợ ông rốt cục là bắt đầu từ bao giờ? Bà ấy thậm chí đã bắt đầu "uốn nắn" và "hướng dẫn" chính bản thân ông rồi, mà kiểu "uốn nắn" và "hướng dẫn" trong gia đình này cũng khiến người ta sợ hãi và ác cảm vô cùng.

Thực ra ở bất kì đâu cũng vậy, anh không "uốn nắn" và "hướng dẫn" người ta thì người ta sẽ "uốn nắn" và "hướng dẫn" anh mà thôi.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Vừa qua 6 giờ sáng, Lý Cao Thành đã bị đánh thức bởi một hồi chuông điện thoại đầy giục giã.

Đó là điện thoại của thư ký Ngô Tân Cương, nói rằng một vài đại biểu của công nhân nhà máy dệt Trung Dương đã đứng chờ ở cổng văn phòng Thị trường từ sớm để bàn bạc với Thị trường về vấn đề của Trung Dương. Họ nói rằng hôm qua quá đông, tình hình quá đặc biệt, thời gian lại quá ít ỏi nên có một vài vấn đề vẫn chưa nói được rõ ràng. Họ nghĩ hôm nay Thị trường có thể sẽ lên báo cáo với thành phố về sự việc của Trung Dương nên trước khi ngài đi họ muốn nói rõ với ngài một vài vấn đề để việc báo cáo của ngài không bị thiên lệch hay lặp lại.

Lý Cao Thành vốn không nghĩ rằng hôm nay ông sẽ lên báo cáo với Thành ủy thành phố về vấn đề của Dệt may Trung Dương, ông cũng cảm thấy mọi việc ngày hôm qua quả thực quá gấp gáp, có vài vấn đề cần tìm hiểu sâu thêm. Chỉ khi tìm được vấn đề cốt lõi tồn tại trong nhà máy Dệt may Trung Dương, hoặc nói cách khác là hiểu ra điểm then chốt của vấn đề một cách chính xác thì mới có thể báo cáo với lãnh đạo Thành ủy thành phố và các thường ủy thành ủy. Hôm nay ông chỉ muốn trao đổi ý kiến với Bí thư Thành ủy và Thị trường phân quản công nghiệp trước, hoặc là trưng cầu ý kiến của họ đối với vấn đề Dệt may Trung Dương trước. Sau đó mới có thể đưa ra được bước quyết đoán tiếp theo. Làm gì có việc đơn giản như vậy, hôm qua vừa đi, hôm nay đã báo cáo với chính quyền thành phố, đây há chẳng phải là quá qua loa sơ sài, tùy tiện, vô trách nhiệm hay sao?

Thế nhưng họ đến cũng thật đúng lúc, bởi muốn trao đổi ý kiến với Bí thư Thành ủy thì cũng phải đưa ra được quan điểm tương đối chín chắn. Nhất là khi Bí thư Thành ủy Dương Thành đã có quan điểm và cách nghĩ riêng của mình về nhà máy Trung Dương thì ông không thể nói những thứ hàm hồ về nó được, bất kể việc gì cũng phải có luận điểm và luận cứ rõ ràng, cũng phải có tính thuyết phục cao. Bởi vậy, trước khi gặp mặt Bí thư Thành ủy, ông cũng thực sự cần nói chuyện nghiêm túc với họ. Trong cuộc chiến cam go này, tuyệt đối không được xuất chiêu mà chưa chuẩn bị.

"Đừng suốt ngày chỉ biết mưu sự mà không biết mưu nhân, ông cũng nên chín chắn rồi." Không hiểu sao mà đột nhiên ông lại nghĩ đến câu nói này của vợ tối hôm qua. Ông cảm thấy câu nói này để lại cho người ta một ấn tượng vô cùng sâu sắc, vì vậy mà vô tình dòng suy nghĩ và khả năng phân tích vấn đề của ông bị kéo theo hướng câu nói đó. Quả thật là đáng sợ.

Ông quay sang nhìn vợ, bà vẫn đang ngủ say, ông không đánh thức bà dậy. Có vài việc ông cảm thấy nên nói chuyện cùng vợ, cứ tiếp tục thế này thì nói không chừng hai người sẽ dần trở nên khác biệt.

Ăn qua loa hai bát cơm, rồi vội vã đến văn phòng, lúc này vẫn chưa đến 7 giờ. Ít nhất có thể nói chuyện với họ từ một đến hai tiếng đồng hồ.

Tổng cộng có 6 người, ngoài cựu xưởng trưởng Nguyễn Minh Lượng, cựu kỹ sư trưởng Trương Hoa Bân là những đại biểu đã phát biểu trong buổi họp hôm qua ra, còn có Cao Song Lương hiện đang giữ chức kỹ sư trưởng, một kế toán viên đang làm việc tại công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều - doanh nghiệp số 3 Trung Dương, ngoài ra còn có hai đại biểu công nhân.

Cảm xúc và không khí ngày hôm nay đã khác biệt hoàn toàn so với hôm qua, có lẽ là vì số lượng không đông như hôm qua, có lẽ là vì sự uy nghiêm trong văn phòng Thị trưởng, nên trên mặt mỗi người đều hé nở nụ cười, nói năng cử chỉ cũng ôn tồn nhã nhặn hơn.

Câu mở đầu của cựu xưởng trưởng chính là: "Thị trưởng Lý, thật đã phiền ông rồi."

Lý Cao Thành bỗng cảm thấy một cảm giác bi thương cho chính bản thân mình, đây vốn dĩ là việc mà ông phải phụ trách, để người ta phải tìm đến tận cửa thế này rồi mà vẫn phải nói câu làm phiền đến mình. Kiểu nhăm ngọn thành gốc này cố nhiên đã làm cho tất cả mọi người đều thấy quen thuộc rồi.

Nhưng ông cũng không giải thích thêm gì, tiện mời mọi người ngồi rồi nói:

"Đến thật đúng lúc, tôi cũng đang muốn nói chuyện lại với các vị. Hôm nay các vị có gì thì hãy nói thoải mái, đóng cửa lại thì đều là người một nhà, có gì nói đấy, vẫn là câu nói đó, có sai cũng không sao."

Người đầu tiên nói vẫn là cựu kỹ sư trưởng Trương Hoa Bân.

"Thị trưởng Lý, nghe công nhân nói, hôm qua lãnh đạo công ty báo cáo với ngài mãi đến tận hơn 12 giờ đêm, vì vậy mọi người đều rất muốn biết bọn họ đã báo cáo với ngài những gì. Chúng tôi biết được tình hình cuộc báo cáo của họ thì sẽ tiện nói chuyện với ngài hơn."

Lý Cao Thành bất giác hơi do dự, ông cũng không nghĩ rằng Trương Hoa Bân lại hỏi một câu như vậy. Tối qua, lúc ông cùng nói chuyện với lãnh đạo công ty, cũng đã từng yêu cầu họ nói thoải mái, đừng quá nặng nề, hôm nay nếu như tiết lộ toàn bộ nội dung ban lãnh đạo đã báo cáo với những người ngồi đây thì có xem là vi phạm nguyên tắc tổ chức và lời hứa ban đầu không? Nếu nói ra, liệu có khiến tình trạng đối lập giữa công nhân và lãnh đạo càng nghiêm trọng hơn không? Đây không phải là một việc đơn giản, nếu xét ở phương diện rộng hơn thì ông không được tùy tiện tiết lộ nội dung báo cáo.

Trương Hoa Bân cũng phần nào nhận ra sự khó xử của Lý Cao Thành, bèn nói:

"Thị trường Lý, thực ra ngài không nói thì chúng tôi cũng biết bọn họ báo cáo những gì, nếu không thì thế này đi. Chúng tôi sẽ đưa ra giả thiết xem lãnh đạo họ báo cáo những gì, sau đó tập hợp lại và đưa ra nhận xét của chúng tôi, nếu giả thiết đúng hoặc chúng tôi phỏng đoán đúng thì ngài hãy nói phải, nếu không đúng thì ngài nói không phải, ngài xem như vậy có được không?"

Chưa chờ Lý Cao Thành trả lời, Trương Hoa Bân đã nói luôn:

"Bọn họ nói rằng vấn đề thu mua bông không phải là lỗi của bọn họ, mà liên quan đến ngân hàng và các nhân tố khác dẫn đến việc khoản tiền vay chậm đến tay vì vậy khiến cho giá bị đẩy lên, bông bị kém đi; dù là như vậy nhưng bọn họ vẫn cố gắng hết sức để cứu vãn, để giảm thiểu một cách tối đa tổn thất. Làm được như vậy đã là rất tốt, rất tuyệt vời rồi, nếu không đưa ra đối sách kịp thời, hậu quả chắc sẽ khó lường."

Nói đến đây, Trương Hoa Bân cũng chẳng hỏi ông xem đúng hay sai, liền chuyển chủ đề, vào luôn mạch phản đối:

"Vốn là chuyện không hề có, hoàn toàn là đối trá. Kiểu nói này bọn họ đã bắt đầu sử dụng từ năm ngoái rồi, không có ý gì khác ngoài việc đùn đẩy trách nhiệm và sự phẫn nộ của công nhân đi chỗ khác: Việc này không thể trách chúng tôi được, đây là do sự xấu xa trong hệ thống tiền tệ và các ban ngành hữu quan đã gây cho chúng ta tổn thất. Bọn họ ép chúng ta tặng quà, ép chúng ta mời mọc ăn uống, tặng chỗ này rồi lại phải tặng chỗ khác, mời chỗ này rồi lại phải mời chỗ khác. Công nhân viên các anh các chị làm sao biết được, các anh các chị cơ bản không thể ngờ được rằng xã hội bây giờ nó tồi tệ đến mức nào đâu. Hơn nữa, chúng ta vốn dĩ không dám đắc tội với các ban ngành đó, đừng nói đến việc phản ánh tố cáo, chỉ nói thôi mà cũng không dám nói, hễ đắc tội với người ta là công ty chúng ta đừng hòng

mong có ngày vui vẻ. Một câu thôi, tất cả đều không phải do chúng tôi gây ra mà là do sự suy đồi của xã hội tạo thành."

Lý Cao Thành nghe đến đây, bất giác đứng bật dậy. Âm vực lời nói của Trương Hoa Bân không cao, ngữ khí cũng đều đều hòa nhã, nhưng lại một lần nữa khiến ông cảm thấy run sợ vô cùng. Từng câu chữ của Trương Hoa Bân nghe vừa có đạo lý lại vừa có tính phổ biến. Ngày nay, chúng ta thường nói đến suy đồi này suy đồi kia, suy đồi giống như ung thư giai đoạn cuối, không chữa vẫn có thể sống vài năm, hễ mà chữa là lập tức xong đời.

Tại sao lại cứ phải dứt tiền dứt quà, lên lớp cũng phải dứt, phân phối cũng phải dứt, khám bệnh cũng phải dứt, thuê nhà cũng phải dứt, điều động cũng phải dứt, tổ tụng cũng phải dứt, nhất là thăng quan tiến chức lại càng phải dứt! Dường như suy đồi đến mức không thể suy đồi hơn được nữa rồi, đến gốc cũng thối nát rồi, không còn chút hy vọng nào nữa rồi. Chúng ta không phủ nhận có suy đồi, cũng không phủ nhận tầm nghiêm trọng của một vài lĩnh vực bị suy đồi, nhưng rốt cuộc nó nghiêm trọng đến mức nào, đến mức đáng sợ và ghê gớm như một vài lời đồn đại nào đó sao?

Mà những lời đồn đại ấy lại xuất hiện từ đâu, vì sao lão bách tính lại biết được? Như việc thăng quan tiến chức, như việc chu chuyển nguồn vốn doanh nghiệp lớn và vừa, thực ra biết rõ ràng chi tiết nhất vẫn chỉ là những người lãnh đạo, nếu xuất hiện bất kể lời đồn đại gì thì cũng chỉ có thể là từ miệng của một vài người lãnh đạo nào đó, xem ra chỉ có những người lãnh đạo ấy mới chính là người châm ngòi! Chính họ đang chế tạo ra những thù hận của xã hội, và cũng chính họ đang kích động những thù hận trong xã hội! Giống như một vài người được gọi là lãnh đạo ở đây, thực ra còn xấu xa hơn cả những kẻ phá gia chi tử, còn nguy hiểm hơn cả đám côn trùng, mọi người cần đứng lên để trừng trị!

Trương Hoa Bân dường như không để ý đến cảm xúc của Lý Cao Thành, vẫn tiếp tục nói:

"Thực ra tất cả vốn là do bọn họ cố tình tưởng tượng ra, vốn dĩ không hề tồn tại, chỉ cần hơi điều tra một chút là có thể rõ ràng ngay. Khoản vay năm 1995 là một khoản tiền cứu mạng cho Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, là do Nhà nước đã giải ngân được trong tình trạng muôn ngàn khó khăn, những khoản vay như vậy không khác nào một đường dây cao áp, không ai dám tự ý động tay vào. Tỉnh trưởng, Bí thư Thành ủy đều đưa ra chỉ dẫn cứng rắn nhất trong việc này. Điểm này thì ngài cũng biết, và ngài cũng là người đưa ra chỉ thị như vậy. Nhất là việc khoản vay này đã nhận được sự đồng ý của Ngân hàng Nhà nước, cũng hoàn toàn phù hợp với chính sách quốc gia. Thử nghĩ xem, ai mà dám kéo dài món tiền như vậy đến mấy tháng trời? Theo tìm hiểu của chúng tôi, khoản tiền này được phát vào ngày 25 tháng 8 năm 1995, chính thức đến tay, cũng đồng nghĩa với việc công ty chính thức có quyền sử dụng từ khoảng ngày 10 tháng 9 năm 1995, và khi đó mặt hàng bông mới trên phạm vi toàn quốc vẫn chưa đưa ra thị trường, bởi vậy không thể có chuyện vốn chưa đến nơi, hợp đồng mất hiệu lực.

Chúng tôi có thể đảm bảo chắc chắn 100% rằng bọn họ đều đang nói dối ngài. Thực ra cũng không cần nhiều lời, vấn đề này chỉ cần kiểm tra là rõ ngay. Còn một điểm ngài có lẽ vẫn chưa biết, đó là hai tháng sau khi món tiền đó đến với công ty, cũng chính là hai tháng quan trọng nhất đối với Dệt may Trung Dương, lãnh đạo công ty khi ấy đi làm chỉ có một mình phó tổng giám đốc Phùng Mẫn Kiệt, những vị lãnh đạo chủ chốt khác người thì đi Tân Cương tham gia buổi nghiên cứu lý luận thị trường doanh nghiệp quy mô lớn gì đó và mất đến gần một tháng trời, sau khi trở về thì lại đi Đôn Hoàng, rồi đi Lan Châu, còn mang theo cả vợ đi cùng.

Số lãnh đạo khác thì theo tổng giám đốc Quách Trung Diêu đi Mỹ; người thì theo bí thư Đảng ủy đi Hồng Kông, Thái Lan, Malayxia, Singapo. Và đều lợi dụng cơ hội này để đưa vợ mình xuất ngoại, ngoài tổng giám đốc Quách Trung Diêu không có vợ thì không có vị phu nhân lãnh đạo nào lại chưa từng xuất ngoại. Khi báo cáo với ngài, bọn họ có thể nói rằng bọn

họ chưa bao giờ mang theo vợ mình cùng ra nước ngoài, đây thực chất là một trò xảo quyệt của họ.

Đúng, bọn họ không hề mang theo vợ cùng đi, thực chất là khi vị lãnh đạo này đi sẽ đưa theo vợ của vị lãnh đạo kia, khi vị lãnh đạo kia đi thì sẽ dẫn theo vợ của vị lãnh đạo này. Ví dụ Trần Vĩnh Minh xuất ngoại thì trong đoàn nhân viên đi cùng có vợ của phó tổng giám đốc Ngô Minh Đức; còn vợ của Trần Vĩnh Minh lại theo đoàn của Quách Trung Diêu và Ngô Minh Đức. Bọn họ lừa gạt cấp trên, lừa gạt nhân dân, nhất là bọn họ lại không hề có một chút trách nhiệm nào đối với một doanh nghiệp Nhà nước lớn như vậy, để rồi bây giờ lại đùn đẩy tất cả đổ lên đầu người khác.

Ông kêu người đi hỏi họ xem, tháng 9, tháng 10 năm 1995 bọn họ đều đi những đâu? Có đúng là đi khắp nơi thu mua bông như họ nói không? Chính vì từng người từng người ra nước ngoài, chơi bời du lịch nên mới để lỡ mất kì thu mua bông, mãi đến khi từng người họ quay trở về thì mới vội vàng ra quyết định, rút ngắn thời gian thu mua bông. Nhưng lúc đó thì bông đã tăng giá quá nhiều, hơn nữa bông ở nhiều nơi cũng đã bị thu mua sạch sẽ rồi, duy nhất chỉ có một người có thể được phép nói là tự mình đi thu mua bông, đó chính là phó tổng giám đốc phụ trách thu mua Phùng Mẫn Kiệt. Khi đó ông ấy không đi nước ngoài, nhưng cũng không sử dụng bất kì phương án nào để đặt hàng bông. Theo lời ông ta nói với người khác thì ông ấy không dám chịu trách nhiệm về việc này, một việc lớn như vậy ông ấy không thể ra quyết định một mình, điều này có thể được coi là lý do ư? Vì thế mà có người đã nói rằng đối với sự việc này, vấn đề của Phùng Mẫn Kiệt còn lớn hơn. Thứ nhất, ông ta là tổng giám đốc quản lý thu mua, thứ hai ông ta là lãnh đạo cao nhất còn ở lại, thứ ba ông ta khi đó hoàn toàn có quyền quyết định nhưng lại không làm gì. Ngoài duy nhất một việc đó là để tập thể đội ngũ lãnh đạo quyết định mua về hơn một nghìn tấn bông kém chất lượng từ một huyện lỵ thuộc tỉnh Giang Tây nơi mà hầu như không hề sản xuất bông. Có thể tất cả chính là một cái bẫy mà Phùng Mẫn Kiệt cố ý tạo ra, cái mà ông ta cần chính là kết quả này để mỗi một vị lãnh đạo trong

các ngài sẽ không thể trách cứ gì được ông ta. Đó là do các người ra nước ngoài, dựa vào đâu mà trách tôi. Thực ra lần đó thật sự đi nước ngoài khảo sát chỉ có một người, đó là kỹ sư trưởng hiện tại của công ty Cao Song Lương."

Lý Cao Thành vẫn đang đi đi lại lại trong phòng, nghe đến đây ông từ từ đứng sững lại một chỗ.

Sao lại có thể như vậy! Sự việc này chỉ cần kiểm tra là rõ ngay, ông cảm thấy Trương Hoa Bân không thể nói dối trước mặt ông về một sự việc lớn như vậy. Nhưng nếu Trương Hoa Bân nói thật hoặc kết quả kiểm tra cuối cùng thực sự như vậy thì tất cả cảm giác tối hôm qua của ông đều đã sai, kết luận chỉ có một, đó là đám lãnh đạo công ty từ đầu chí cuối đều đã lừa gạt ông! Chả trách tối qua khi báo cáo vấn đề này chỉ có Phùng Mẫn Kiệt đứng lên báo cáo, những người khác trong đó có cả tổng giám đốc Quách Trung Diêu đều ngồi im lặng lẽ. Mặc dù bây giờ kết luận vẫn còn sớm nhưng có một chút ít đã có thể chứng thực là thật rồi, đó chính là vào tháng 9, tháng 10 năm 1995 tuyệt đại đa số lãnh đạo công ty đều đang ở nước ngoài, đều đang đi du lịch và thăm quan! Và toàn bộ đều quanh co vòng vèo nhằm đưa theo cả vợ đi cùng, vậy mà kẻ nào cũng chắc như đinh đóng cột rằng mình không hề mang theo vợ ra nước ngoài! Bọn họ thật đúng biết cách làm!

Tâm trạng vốn dĩ đã thoải mái đi được đôi chút bỗng dừng lại trĩu nặng. Tối qua, nghe những lời báo cáo của lãnh đạo công ty, ít nhiều cũng khiến ông nhẹ nhõm phần nào, một cảm giác bao trùm lấy ông lúc đó chính là cảm thấy đội ngũ lãnh đạo nhà máy dệt Trung Dương chí ít cũng không có quá nhiều vấn đề về kinh tế, bởi chỉ cần không có nhiều vấn đề liên quan đến kinh tế thì những chuyện kia đều thuộc phạm trù khác. Cũng có nghĩa là, bọn họ sẽ không mà đúng hơn là không thể rơi vào mặt đối lập mà Chính phủ đang không ngừng đả kích một cách nghiêm túc, mâu thuẫn của bọn họ với công nhân cũng không thể trở thành mâu thuẫn thù địch được.

Trong nền kinh tế thị trường, điều mà mọi người đau buồn nhất chính là hai thứ: kinh tế và tiền bạc.

"Thị trường Lý, còn một chuyện nữa, xin ngài đừng tin tưởng bọn họ."
Kĩ sư trưởng hiện tại Cao Song Lương lúc này mới nhẹ nhàng lên tiếng.

"Chuyện gì?" Lý Cao Thành mất tự chủ hỏi.

Cao Song Lương không cao, mắt không to lại đeo một chiếc kính cận nặng với hai mắt kính khá to. Giọng nói ông không cao cũng không thấp, mặt không chút biểu cảm, khiến người ta vừa nhìn đã biết đó là một con người cực kì tỉ mỉ, cẩn trọng. Nghe thấy câu hỏi của Lý Cao Thành, Cao Song Lương vội vã thành kính đáp lời:

"Bọn họ nói cái gì mà hợp tác đầu tư, theo đánh giá của cá nhân tôi tất cả đều chỉ là giả tưởng. Cho đến bây giờ, bọn họ âm ỉ lên là phải hợp tác với Nigeria, với Nigie, những cái này tôi đều biết rõ, vốn dĩ đều là ảo ảnh. Thậm chí cũng có thể nói rằng, đó đều là lừa gạt. Mục đích của bọn họ, tôi nghĩ rằng nếu không phải là muốn làm yên lòng người, nếu không phải để tìm cơ cho việc xuất ngoại của bọn họ, thì cũng là muốn thể hiện với lãnh đạo và nhân dân rằng bọn họ đi nước ngoài thực chất là vì công ty, đồng thời cũng có thể đùn đẩy trách nhiệm không tìm được đường ra cho Trung Dương lên đầu ngân hàng. Bọn họ thực sự có bàn bạc với ngân hàng về chuyện hợp tác với nước ngoài, ngân hàng cũng thực sự không đồng ý với phương án của bọn họ, mà thực ra cái bọn họ muốn là kết quả này: Đó là do các anh không đồng ý chứ không phải chúng tôi không tìm ra cách, không phải chúng tôi không có năng lực. Nhưng việc gọi là hợp tác đầu tư ấy vốn dĩ chưa từng tồn tại. Bọn họ đi Mỹ khảo sát nhưng thực chất là đến New York và Chicago; bọn họ đi Anh, đi Pháp, thực chất là đến London đến Paris; bọn họ đi Australia thực chất là đến Sydney. Thử nghĩ xem có thể tìm thấy giờ những nơi đó? Tìm đầu tư nước ngoài sao? Người ta làm sao có thể bỏ tiền của mình đầu tư cho những người như vậy, đầu tư vào một cái hang không đáy như vậy? Đây vốn dĩ là điều không thể nào, nhưng

bọn họ lại vẫn đi hết chuyến này đến chuyến khác. Cứ xuất ngoại cho đến khi ý kiến của quần chúng càng ngày càng lớn, số ngoại hối tiêu tốn hết ngày càng nhiều, đến ngay cả bản thân bọn họ cũng phải cảm thấy không thể giải thích nổi nữa thì lúc đó mới phái tôi và vợ tôi cùng mấy người nữa đi Nigie và Nigieria. Trước khi họ cử tôi đi, công ty đã từng tiếp đón một thương Dân da đen quốc tịch Nigie, nghe nói đó là đại diện của một công ty Nigie ủy thác đến Trung Quốc tìm đối tác làm ăn, hạng mục hợp tác chính là gia công bông. Vị đại diện này chúng tôi cũng đã từng tiến hành điều tra tỉ mỉ, ông ấy đúng là mang quốc tịch Nigie, cũng đúng là đại diện của một công ty, và tất nhiên cũng đúng là muốn tìm đối tác làm ăn ở Trung Quốc. Công ty đã tổ chức tiếp đón vị khách này vô cùng long trọng, đặt khách sạn cao cấp, mỗi ngày đều bố trí tiệc rượu tiếp đãi. Sau gần một tháng khảo sát, người ta có trả lời là phải về báo cáo lại với Đồng sự trưởng của người ta rồi liên hệ lại. Nhưng người này một đi không trở lại, mặc dù từng gọi đi vài cuộc điện thoại nhưng số máy đều không tồn tại. Trước tình hình này, công ty liền quyết định cử chúng tôi đi Nigie một chuyến. Chúng tôi tìm đến địa chỉ đó, công ty đó thực sự tồn tại, nhưng tình hình nói chuyện giữa giám đốc của họ với chúng tôi lại hoàn toàn khác biệt. Họ nói họ cử đại diện đi là muốn đề nghị chúng ta xây một xưởng dệt bông tại nước họ. Và toàn bộ là do chúng ta đầu tư, bọn họ chỉ bảo đảm đầu ra của bông trong tương lai. Có thể nói là không có bất kì ưu đãi nào, cũng không có bất kì chắc chắn và cam kết nào. Không còn cách nào khác, chúng tôi lại đến Nigieria một chuyến và cũng không thu được bất kì kết quả nào. Đừng nói là không có manh mối, đơn thuần một hình ảnh cũng không có. Nhưng lãnh đạo công ty lại đi tuyên truyền khắp nơi rằng bọn họ đã tìm thấy một công ty nước ngoài muốn hợp tác với chúng ta, đã kí kết xong biên bản ghi nhớ hợp tác, thực ra đó đều là những việc vốn dĩ không hề tồn tại. Sự việc này từ đầu đến cuối tôi rõ hơn ai cả, thứ gọi là biên bản ghi nhớ thực ra chỉ là đồng văn tự tài liệu mang tính giới thiệu do hai bên cung cấp cho nhau. Thế mà bọn họ lại hò hét ầm ĩ, lập đi lập lại điều này, thậm chí mấy lần còn lôi ra để đàm phán với ngân hàng hy vọng ngân hàng đồng ý với điều kiện của bọn họ."

"Theo như lời cậu nói, thì bọn họ đi nước ngoài nhiều lần như vậy, chỉ có duy nhất lần cậu đi mới thực sự là vì công việc?" Lý Cao Thành hỏi lại một câu với giọng điệu có chút gì đó khó tin nổi.

"...Về cơ bản thì có thể nói như vậy." Cao Song Lương nghĩ một chút rồi đáp, "đương nhiên cũng không thể phủ nhận rằng bọn họ ra nước ngoài không có một chút nào là vì lo nghĩ cho công ty, thực tế mà nói thì bọn họ cũng thật lòng muốn tìm một đối tác hợp tác cho công ty. Nếu thực sự tìm thấy, hợp tác thành công rồi thì bọn họ cũng như được giải thoát. Nhưng đây chỉ là một ý nhỏ trong vô vàn ý khác của họ mà thôi, hoặc đây chỉ là một cái cớ của bọn họ bày ra thôi. Hơn nữa, không phải chỉ có tôi mà ngay cả bản thân họ cũng dám chắc chắn rằng điều này căn bản không thể làm được, không thể nào có một công ty nước ngoài nào lại đồng ý hợp tác với một doanh nghiệp thua lỗ đang nợ gần 600 triệu cả. Trừ phi là giống như bọn họ tưởng tượng, đề nghị Nhà nước và ngân hàng gánh vác món nợ đó, như vậy mới có thể thu hút được đối tác nước ngoài đầu tư. Nhưng Nhà nước sẽ chấp thuận sao? Ngân hàng sẽ chấp thuận sao? Nếu là tôi thì tôi tuyệt đối cũng không chấp thuận. Công ty do Nhà nước xây dựng nên, công ty đó đang nợ Nhà nước, bây giờ lại muốn đưa công ty của Nhà nước ấy đi hợp tác với nước ngoài. Theo các nói của họ thì họ cho rằng đẩy nhanh món nợ thực sự là một điều kiện không cấp thiết và không tồn tại, làm gì ở đâu ra lý lẽ đó! Một điều kiện như vậy sao có thể nói là không cấp thiết, sao có thể nói là không tồn tại? Một khi đã hợp tác thì tài sản của công ty đó thuộc về hai bên, hoặc thuộc về hai bên trong một giai đoạn nào đó, cũng có nghĩa là trong tình hình tài sản thuộc sở hữu quốc gia bị tổn thất gần một nửa thì toàn bộ món nợ sẽ bị chuyển sang cho Nhà nước, Nhà nước sẽ là người bị hại còn thương gia nước ngoài sẽ kiếm tiền, đây há chẳng phải là đang bán nước, đang hãm hại nhân dân ư? Làm gì có ai chấp thuận việc này, làm gì có ai dám chấp thuận việc này?"

Lý Cao Thành chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán đang chuẩn bị ào ào chảy xuống, ông cảm giác rằng câu chữ trong lời nói của cậu kỹ sư trưởng khi

ngô tuần tú này hình như đang chĩa thẳng vào ông. Tối qua ông có lẽ đã bị mê hoặc rồi, còn cho rằng những lời nói của bọn họ có lý, thậm chí còn nghĩ nên đồng ý với cách nghĩ của bọn họ. Dường như tất cả đều nghĩ đến rồi nhưng lại hoàn toàn không nghĩ đến tận tầng ý nghĩa này, căn bản không nghĩ sâu xa như vậy! Đến cấp dưới cũng nghĩ được vậy mà một Thị trưởng như ông lại không hề nghĩ đến, cứ coi như tình cảm bủa vây lấy anh, vậy thì lẽ nào lập trường của mình anh cũng đánh mất rồi ư?

Anh là người chấp chính của một đất nước, khi lợi ích quốc gia bị uy hiếp, bản thân anh lại bị bao trọn trong thứ tình cảm cảm tính, bị chói chát trong dòng cảm xúc xa xưa, thứ cảm xúc mà ngoài miệng không thừa nhận nhưng thực tế lại không thể thoát ra nổi, lại gần như hoàn toàn đánh mất đi trách nhiệm và lý trí. Xem ra phải thực sự nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân rồi.

Anh là một Thị trưởng, đây vốn không phải là một vị trí nhỏ bé, cũng không phải là một vị trí có thể tùy tiện, rất có thể khi anh nhất thời bỏ sót, nhất thời bị tình cảm kích động, mấy chục triệu, mấy trăm triệu của quốc gia bỗng chốc không còn nữa rồi. Và điều khiến người ta thấy bi thương hơn cả, đó là anh biến thành một kẻ bán nước hoặc anh bị lừa để bán nước, nhưng anh lại không mảy may ý thức được rằng anh đang làm cái gì!

Lý Cao Thành đang cố gắng lấy lại bình tĩnh, bất kể nói thế nào thì đây cũng là những từ ngữ một phía vẫn chưa được kiểm chứng tính chân thực. Bây giờ e rằng vẫn chưa phải lúc cần định hình lại mọi việc hoặc đưa ra kết luận gì đó. Đột nhiên, ông bất giác nhớ lại cảm giác tối qua ngồi nghe báo cáo trong căn phòng họp nhỏ của công ty, chính ông cũng đã từng cảm động sâu sắc trước việc làm và cố gắng của bọn họ đó sao? Ông cũng từng tỏ thái độ thấu hiểu và chấp nhận tất cả những gì họ đã làm đó sao?

Vậy thì tại sao vừa nghe thấy dư luận khác, cảm xúc và cảm giác của bản thân thoáng chốc đã thay đổi rồi, hơn nữa lại thay đổi một cách triệt để? Liệu có phải tất cả lãnh đạo đều như vậy? Hay là tất cả con người đều

như vậy? Khi gặp bên này thì cảm thấy bên này đúng; nghe được bên khác thì lại cảm thấy bên khác cũng không sai. Do vậy mới cảm thấy sự việc nhất định vô cùng phức tạp, mỗi bên đều có tình trạng và lý lẽ riêng, nên cũng qua loa cho xong chuyện, mỗi bên chia đều 50 cho xong. Đừng ai làm loạn nữa, đừng ai tranh cãi nữa, bây giờ việc của ai cũng không dễ làm, ai cũng có lý lẽ của người đó. Đều ở giai đoạn kinh tế thị trường rồi, còn loạn cái gì, tranh cái gì, cũng không nhìn xem đã ở năm nào rồi còn kiện cáo cái con khỉ gì! Cái nào cần nhịn thì nhịn đi, cần nói thì nói đi, cuối cùng vẫn chẳng có gì, tất cả đều như cũ. Lão bách tính có thanh toán hay không, công nhân viên có vừa lòng hay không, đó là việc chẳng ai để ý nổi, mặc kệ họ đi! Nếu thật sự đều biến thành như vậy thì theo dòng thời gian chúng ta còn có phi tiêu chuẩn nữa sao? Công tội đánh giá thế nào đây, phân chia sai trái thế nào đây? Nếu đến cả chúng ta cũng đều hồ đồ đến mức như vậy thì chúng ta có tài cán gì mà đòi quản lý một đất nước? Nếu một người lãnh đạo, nhất là lãnh đạo cao cấp của các ban ngành Chính phủ cũng đánh mất phán đoán của bản thân thì có khác gì mình đi đào huyệt chôn mình! Ông đột nhiên nhớ đến cảnh tượng gặp gỡ trong công ty buổi tối hôm trước, khi đó ông cực kì không hài lòng với tình cảnh của lãnh đạo công ty, làm sao có thể để cho mối quan hệ với quần chúng trở nên căng thẳng như vậy! Thực ra nếu cứ tiếp tục diễn ra như vậy thì chẳng cần nhiều thời gian, rất có khả năng tình cảnh của anh cũng giống hệt như bọn họ thôi, chờ đến một ngày anh cũng bị công nhân và nhân dân bao vây thì tình cảnh của anh có lẽ còn không bằng cả đám lãnh đạo công ty nữa.

Ông không hiểu sao khi nghe báo cáo những vấn đề trọng đại lại thì thoảng bị lơ đễnh nghĩ đến những việc kì kì quái quái này.

Có lẽ vì ông rất lâu không lên tiếng nên văn phòng bỗng dưng rơi vào trong tĩnh lặng. Khi giật mình tỉnh lại, ông mới vội vàng nói:

"Nói đi nào, tiếp tục nói đi chứ, có gì nói đó, cứ nói như vừa nãy là tốt. Hãy nói xem, tiếp tục nói xem nào."

"Thị trưởng Lý, tôi xin được nói." Cựu xưởng trưởng Nguyễn Minh Lượng tỏ ra vô cùng nghiêm túc. Ông nói một cách cẩn trọng và cung kính. So với một cựu xưởng trưởng uy phong lẫm liệt hôm qua thì hình như bây giờ đã hoàn toàn thay bằng một con người khác. Cái khí thế và thần thái có thể hô mây gọi gió, khai thiên lập địa hầu như biến mất hoàn toàn, nếu có chăng thì cũng là vẻ lương thiện, hiền từ, một kiểu yên phận, nghe lời. Lý Cao Thành đột nhiên cảm thấy một sự xúc động sâu sắc đối với sự chuyển biến trong biểu cảm của vị cựu xưởng trưởng. Thái độ hôm qua của vị cựu xưởng trưởng này có lẽ là do trong thâm tâm ông ấy chưa thực sự thừa nhận vị trí Thị trưởng của anh, cho dù vốn dĩ anh là một xưởng trưởng, cho dù ông vốn dĩ đã có một địa vị tương ứng nhưng trong lòng của vị xưởng trưởng lão thành này anh vẫn chưa đạt đến tầm đó, mặc dù đúng là anh nhưng ông ấy lại không thừa nhận, về cơ bản vẫn chưa công nhận anh. Bởi vậy, ở một tầng sâu ý nghĩa nào đó, đối với vị lão thành ấy mà nói thì chức danh Thị trưởng của anh cũng chưa có gì gọi là hợp pháp. Thế nhưng hôm nay có vẻ như đã khác, cái khác đó hình thành chính từ tư thế và cam kết của anh, anh đã thể hiện được, đã hành động được, nên vị lão thành ấy có lẽ đã có nhận thức về anh, đã có mong muốn về anh, để rồi hôm nay đã có một cách nhìn cũng như một tâm lý hoàn toàn tương phản, khác biệt tuyệt đối. Bởi vì anh chuẩn bị chính thức giải quyết vấn đề của công ty này, chuẩn bị chính thức xử lý sự việc của công ty này theo tiếng gọi của lòng dân nên vị xưởng trưởng lão thành ấy và đương nhiên bao gồm cả những công nhân trong công ty đều chuyển biến từ cảm giác đối lập sang thái độ ủng hộ tôn sùng, từ cảm giác phản nộ trở thành thái độ cung kính để rồi mang một dáng vẻ vừa tôn trọng lại vừa hòa thuận như hôm nay. Cái mà mọi người tuân phục tự đáy lòng không phải là cái vị trí của anh, cũng không phải là thứ quyền lực và sự hiên hách mà anh có, mà chính là sự xác định về phương hướng và lập trường trong giá trị con người anh. Anh một lòng một dạ vì lợi ích của bách tính, vì tương lai của đất nước này thì họ sẽ công nhận anh, kính trọng anh; ngược lại thì dù anh có quyền lực to lớn đến đâu, dù cho anh có vị trí lỗi lạc đến đâu, họ vẫn ngậm miệt thị anh, căm ghét anh, vẫn sẽ coi anh là kẻ thù!

Đây là một đạo lý vô cùng đơn giản, cũng là khẩu hiệu mà chúng ta thường xuyên treo ngoài cửa miệng, nhưng trong đời sống thường ngày, nhất là đối với những vấn đề then chốt thậm chí là những vấn đề đề cập đến vận mệnh của quốc gia, liệu có mấy người thực sự nhớ đến điều đó? Có mấy người quan tâm đến điều này như quan tâm đến tiền đồ, vận mệnh và lợi ích của chính bản thân mình?

Cũng giống như vị cựu xưởng trưởng năm nay sẽ bước vào tuổi thất tuần đây, hôm qua ông ấy có thể cảm hận anh đến tận xương tủy, nhưng hôm nay lại có thể đối với anh trung thành tuyệt đối. Vậy thì ông ấy làm vậy là vì cái gì, đơn thuần là vì bản thân ông ấy thôi sao? Hay chỉ là vì lợi ích cá nhân? Thực sự thì lợi ích của họ là gì? Họ sẽ có được gì trong một xưởng máy mà họ đã từng làm việc cả đời, ở một nơi mà họ đã từng đổ xuống tâm huyết và sức lực của cả một đời đây? Hay là bọn họ đã từng thu được cái gì rồi? Không hề có gì cả, có thể nói là không có được một chút xíu gì, thực sự là không được bất cứ thứ gì! Cho dù là đến hôm nay, đến lúc vốn dành cho việc an dưỡng tuổi già với những tháng ngày vô lo vô nghĩ, nhưng ông vẫn không có được gì, thậm chí đến tiền dưỡng lão cơ bản nhất cũng không được bảo đảm! Nếu nói họ oán giận, họ bất mãn, căm ghét, họ có ý phản động thì tất cả những cung bậc cảm xúc ấy đều hoàn toàn có thể lý giải được, thậm chí cũng có thể nói là hoàn toàn được phép! Đây là quyền lợi của họ, thứ quyền lợi có được duy nhất ở trong cái xã hội này.

Lý Cao Thành vốn muốn mỉm cười để thể hiện tình cảm và sự tôn trọng của mình với vị cựu xưởng trưởng này, nhưng không hiểu sao lại không thể cười nổi. Cuối cùng ông cũng chỉ nhẹ nhàng nói:

"Nguyên xưởng trưởng, ông hãy cứ coi tôi là một cấp dưới của ông, đừng có gọi Thị trưởng Thị trưởng, ở chỗ tôi ông có gì thì nói đấy, muốn nói thế nào thì nói thế ấy, nếu ông cứ khách khí như vậy thì quá xa lạ rồi."

Vừa dứt lời, ông lập tức cảm thấy hối hận. Ông tự nhận thấy rằng những lời vừa rồi của bản thân mới giả dối làm sao, mới mất tự nhiên làm

sao. Chỉ với câu nói đó của anh có thể khiến họ hết thấy lạ lẫm sao? Anh có nói với bạn bè, người thân của anh bằng giọng điệu đó không? Dù ở giữa đám lãnh đạo Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, anh cũng có dùng khẩu khí đó không? Bất luận là trong lòng nghĩ gì thì thực sự anh mới chính là kẻ thấy xa lạ.

Tuy nhiên, vị xướng trưởng lão thành nghe được câu nói đó lại dường như trào lên một nỗi xúc động sâu sắc:

"Thị trưởng Lý, có câu nói đó của anh tôi cũng thấy yên tâm rồi, mấy người chúng tôi cũng đều thấy yên tâm rồi. Với những gì hôm qua anh nói với mọi người, mọi người cũng đã sớm coi anh như người nhà của mình rồi. Chúng tôi hôm nay đến đây không có bất kì suy nghĩ nào khác, càng không có bất kì chỗ nào thấy không an tâm. Mọi người chỉ muốn anh chuẩn bị tốt tâm lý, suy nghĩ vấn đề toàn diện hơn một chút, xử lý công việc kĩ càng hơn một chút. Thực ra tính cách con người tôi anh cũng hiểu, tôi không bao giờ đi chọc ngoáy, tính toán với người khác, càng không bao giờ đi hãm hại vu cáo người khác. Như đám người Quách Trung Diêu, Phùng Mẫn Kiệt, tôi không hề có thù kết oán gì với bọn họ, cũng không hề có xung đột cơ bản gì về mặt lợi ích. Tôi già rồi, sống cũng không được vài ngày nữa đâu. Con cái thì đứa nào đứa này đều lớn hết rồi, dù cho công ty này sụp đổ đi nữa, phá sản đi nữa thì chúng vẫn còn kịp để tìm con đường mưu sinh khác, không sợ không tìm thấy việc làm. Các con cũng đều khuyên tôi, bố đã ở vào tuổi này rồi, hà tất gì phải bán mạng vì cái công ty này? Nói thực, ở vào tuổi tôi thì cũng chẳng còn gì để mà đòi co với bọn họ nữa. Nếu chỉ đơn thuần là vì lợi ích của bản thân tôi thì tôi sẽ không nhận làm đại biểu công nhân làm gì, cũng tuyệt đối không đến chỗ anh đâu. Thị trưởng Lý, tôi chỉ là thấy xót thương cho cái công ty này, xót thương cho cái nhà máy này, Thị trưởng Lý, không thể để cho bọn họ tiếp tục chà đạp lên công ty này như vậy được nữa."

Lời của lão xưởng trưởng nghe vẫn khiến người ta thấy đau lòng như thế, nhưng khẩu khí và nét mặt so với hôm qua thì đã hoàn toàn khác xa. Vừa ôn hòa vừa hiền từ giống như một người già đang nói những lời gan ruột với người thân của mình:

"Thị trưởng Lý, tôi không nói đến những cái khác, tôi chỉ nói đến việc họ thành lập công ty Tân Triều thôi, từ đầu đến cuối đổ vào đó gần như mấy trăm triệu vay được từ Nhà nước, vậy mà đã ba năm trôi qua, rốt cuộc thu về được cho nhà máy bao nhiêu? Bên dưới công ty Tân Triều có tất cả mấy chục công ty con phân bố khắp các nơi trong tỉnh và cả nước, giám đốc và người phụ trách của những công ty con này cơ bản đều là người nhà và thân tín của bọn họ. Bọn họ chơi bằng biểu ngữ của công ty, tiêu bằng tiền của Nhà nước nhưng lại vợ vét cho túi của bản thân. Thua lỗ là do Nhà nước chịu, kiếm tiền là do cá nhân hưởng, nhận lương của Nhà nước, mang danh cán bộ đầu não quốc gia, ngồi xe hơi của quốc gia, hưởng phúc lợi quốc gia, thế nhưng những gì họ làm đều chỉ vì cá nhân họ. Không cần vốn vẫn thu về lợi nhuận nhưng lại không dám gánh chịu rủi ro! Anh thử nghĩ xem công nhân viên làm sao không tức giận đây? Thị trưởng Lý, tôi chỉ muốn nói với anh một câu, con người đều có thể thay đổi. Anh xem khi chúng tôi nghỉ hưu, cái gì cần bàn giao thì bàn giao, cái gì cần trả lại thì trả lại, rồi mở một bữa tiệc chia tay, phуй phуй mộng đứng dậy thế là về nghỉ rồi. Nhưng bây giờ lại hoàn toàn khác, giống như năm kia, khi Quách Trung Diêu kí quyết định cho kế toán trưởng về hưu, hay năm ngoái phó tổng giám đốc và phó bí thư Đảng ủy về hưu, mỗi người đều được đầu tư gần 1 triệu để đi mở doanh nghiệp thứ ba. Trên danh nghĩa thì đương nhiên là công ty làm rồi. Thực ra việc này cũng tương đối phổ biến trong xã hội. Về hưu nghỉ hưu rồi, làm lãnh đạo cả đời rồi, nên không thể chỉ ra đi như vậy, phải kiếm thêm chút gì làm chứ, nói trắng ra thì chính là danh nghĩa nghỉ hưu nhưng thực chất không hề nghỉ. Nếu là một đơn vị khấm khá chút thì cũng có thể chấp nhận được, nhưng đối với công ty Trung Dương chúng ta thì không nên làm như vậy, làm thế là có tội. Dùng tiền sinh mệnh của công ty cho cá nhân bọn họ sử dụng, chẳng quá nhẫn tâm ư? Thị trưởng Lý,

anh cũng biết đấy, lúc đầu khi chúng tôi nghỉ hưu có yêu cầu điều kiện gì đâu, đến nghỉ còn không nghỉ đến nữa là! Thế mà bây giờ mọi thứ dường như biến đổi trong nháy mắt, không có điều kiện thì không về, dù có về rồi thì cũng không bàn giao, làm không tốt còn đi khắp nơi rêu rao mà nói, không chừng còn đi tố cáo anh, bởi nội tình chi tiết chỉ có tôi mới hiểu rõ, anh dám không cho tôi cái gì, không cho tôi làm gì sao? Hoặc chưa làm gì tốt đẹp cho tôi đã bắt tôi tay trắng về hưu sao? Vì thế mà cái công ty Tân Triều càng ngày càng lớn. Công nhân viên thường nói, một con ngựa còi nuôi cả một đàn chấy rận béo mồm, ngựa như vậy liệu có thể sống nổi sao? Thị trường, xin nói với anh một câu tự đáy lòng, cả đời tôi làm cho Trung Dương, việc gì tôi cũng nhìn rõ hết. Một đất nước như đất nước chúng ta, nhất là với cơ chế như ngày hôm nay của chúng ta, vấn đề then chốt của mọi vấn đề then chốt nằm ở những người lãnh đạo, vấn đề cấp bách nhất thực chất là vấn đề tầng lớp cán bộ. Một đơn vị bắt buộc phải có một cán bộ lãnh đạo mạnh, nếu cán bộ lãnh đạo có vấn đề thì đơn vị đó coi như xong hoàn toàn. Không phải tại cái gì mà chính tại vì đơn vị đó không có người có thể quản lý. Mấy năm nay, chúng ta vẫn không ngừng nói phải phân khai đơn vị hành chính và doanh nghiệp, phải mở rộng quyền cho doanh nghiệp, phải để xưởng trưởng và giám đốc thực sự được cầm quyền. Nói thực, câu nói này không sai. Nhưng ở nước chúng ta, muốn làm vậy thì phải cân nhắc dẫn đo cho thật tốt. Anh giao lại quyền hành cho xưởng trưởng, giám đốc nhưng ai sẽ là người đứng ra giám sát những người xưởng trưởng và giám đốc này? Cấp trên giải phóng quyền hành, cấp dưới lại không thể quản lý nổi, mọi việc trong công ty đều chẳng phải theo bọn họ? Bọn họ thích làm gì thì làm, muốn dùng người nào thì dùng người đó, tiền của Nhà nước, tiền của nhà máy muốn tiêu thế nào thì tiêu, nếu như bọn họ là những người giỏi giang, là những cán bộ lãnh đạo xuất sắc thì cũng không có gì đáng sợ; nhưng nếu như gặp phải những kẻ không tài cán, không năng lực, nặng về mưu lợi cá nhân mà lại không ai có thể quản họ, vậy thì anh thử nghĩ xem, lãnh đạo như vậy há chẳng phải rất đáng sợ hay sao? Và đặt công ty vào thay những người như vậy chẳng phải cũng đồng nghĩa với việc giao trứng cho ác hay sao? Cứ cho đó là một cán bộ lãnh đạo

công ty không mưu cầu lợi ích riêng, vô cùng liêm khiết nhưng lại không có năng lực, không có uy lực, không có tư tưởng quan niệm mới, khư khư bảo thủ ôm lấy cái cũ, thì công ty này sớm muộn cũng sẽ có một ngày bị hủy hoại trong tay họ không? Cũng không có gì khác biệt, bởi những cán bộ lãnh đạo này đều là do ở trên cử đến, không phải là người được công nhân nhà máy chính thức công nhận, nên chỉ cần người ở trên không quản thì người ở dưới cũng chẳng có cách nào.

Thị trường Lý, tôi nói những điều này không hề có ý muốn oán trách hay chì chiết ai cả, càng không có ý mượn gió bẻ măng thừa cơ than vãn. Công ty đã đi đến mức này rồi còn có cái suy nghĩ như vậy thì liệu có còn là con người nữa hay không? Tôi nói nhiều như vậy thực ra chỉ tóm lại trong một ý: vấn đề của Trung Dương là một vấn đề mang tính chất tổng hợp, nhưng quan trọng nhất vẫn là vấn đề cán bộ lãnh đạo. Chỉ cần hạ quyết tâm giải quyết vấn đề cán bộ lãnh đạo trong Dệt may Trung Dương thì những vấn đề còn lại đều có thể dễ dàng giải quyết, chí ít cũng có thể bắt tay vào làm. Đây là vấn đề then chốt nhất, cũng là vấn đề khó làm nhất, cái mà chúng ta lo lắng nhất không phải là cái gì khác mà là các vị lãnh đạo cấp trên hay khoan dung độ lượng, nghe bọn họ nói xong liền tiêu tan đi hết chủ ý. Đưa đi đưa lại cuối cùng tất cả lại vẫn nguyên như cũ, chờ đến khi nhà máy sụp đổ rồi, lòng người rệu rã mất rồi mới quay ra thu dọn thì e rằng sẽ không kịp nữa. Nếu công nhân đã yêu cầu kiểm tra, lãnh đạo công ty cũng hy vọng được kiểm tra thì hãy cử một đội điều tra đến, chỉ cần điều tra một cách nghiêm túc công chính công khai thì dù không điều tra ra vấn đề gì cũng khiến cho lòng dân yên vui, được vậy thì còn gì phải lo lắng, còn gì không thể yên tâm nữa..."

Lý Cao Thành vẫn lặng lẽ ngồi nghe, ban đầu ông còn có ý định nói thêm vào, nhưng chờ đến khi vị lão xưởng trưởng nói xong, ông lại cảm thấy không thể thêm được câu nào vào cả. Lời của lão xưởng trưởng thực sự đã rõ ràng quá rồi, dù cho đám người kia không có vấn đề về kinh tế, không mưu cầu lợi ích tư mà phạm pháp, nhưng nếu chỉ là một đám thiếu

chí khí như vậy thôi cũng chẳng khác biệt gì so với những tên phá gia chi tử. Lão xưởng trưởng mặc dù nói rằng những lời ông nói không có ý gì khác nhưng Lý Cao Thành vẫn cảm thấy từng câu từng chữ thực sự đang nhằm thẳng vào ông. Nói thật thì đội ngũ cán bộ lãnh đạo của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương lúc đầu đúng thật là được sắp xếp theo ý của cá nhân ông. Đương nhiên cũng có trưng cầu ý kiến của nhiều người, nhưng tất cả cũng chỉ đơn thuần là tượng trưng mà thôi, đội ngũ mà ông đã định ra thì có ai dám phản đối, ai có thể phản đối đây? Lão xưởng trưởng, cựu kỹ sư trưởng lúc đầu cũng từng phản đối đội ngũ ấy, nhưng chẳng phải ông đã phủ định từng ý kiến một rồi đó sao? Thậm chí đến hôm nay, hể nhớ đến chuyện đó lại khiến ông có một chút ngại ngùng xấu hổ? Nếu như không phải Trung Dương gặp phải vấn đề lớn thế này, nói không chừng ông sẽ còn phải xấu hổ vì việc đó cả đời. Hôm nay ông vẫn mãi đắn đo do dự về vấn đề Trung Dương, nói thẳng ra thì chẳng phải vì đám lãnh đạo trước mắt của Trung Dương có mối quan hệ dây mơ rễ má với ông sao? Lo lắng này, phiền não kia thực ra chẳng phải đều là vì điều đó sao? Điều này anh muốn phủ nhận là có thể phủ nhận được ư?

Có lẽ nhận thấy thời gian đã hơi lâu, có lẽ cảm thấy cảm xúc của Thị trưởng không được tốt, những người còn lại đều không nói thêm gì nữa. Lúc gần đi, một vài đại biểu đã gửi lại một bức thư kiến nghị yêu cầu điều tra xử lý kiên quyết vấn đề suy đồi trong đội ngũ lãnh đạo công ty với hơn 1 vạn chữ ký của công nhân, và kế toán công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều doanh nghiệp số 3 thuộc Dệt may Trung Dương đã gửi ông một bảng kiểm kê chi tiết các khoản chi tiêu mấy năm gần đây của công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều.

Hai thứ gửi lại đó đều rất dày, cầm trên tay trĩu nặng.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Nhìn hai xấp tài liệu dày cộp trước mặt, trong lòng Lý Cao Thành lại bất giác càng cảm thấy nặng nề thêm.

Thư kiến nghị với chữ kí của hàng vạn công nhân cũng lên đến hơn một trăm trang rồi! Ông lật mở từng trang, dường như không có chỗ nào là bút tích kí thay, hơn một vạn chữ ký này thực sự là do chính tay công nhân kí lên. Hơn một vạn chữ ký đấy, đó là một văn kiện chữ kí với số người nhiều nhất mà ông thấy được trong đời!

Hình thức và nội dung bức thư kiến nghị được viết vô cùng súc tích, xem ra đã thông qua sự thương lượng và thảo luận của rất đông người. Phía trên là một tài liệu ngắn gọn có tính khái quát, chỉ có một trang, chữ viết rất to, chưa đến một nghìn từ, lời lẽ chứa chan tình cảm, tràn đầy thanh thế và mang đậm tính khích lệ. Có lẽ là bởi nguyên nhân suy xét đến công việc bận rộn của lãnh đạo, tất nhiên cũng có thể là muốn thu hút sự chú ý và trọng thị của lãnh đạo, lãnh đạo bây giờ đã sớm quen với những thứ liên quan đến kiến nghị, kiện tụng kiểu này rồi, cũng chẳng còn thấy kì lạ gì nữa.

Nếu như không phải là việc đặc biệt nghiêm trọng, đặc biệt to lớn, đặc biệt làm người ta quan tâm thì thường sẽ không thể thu hút sự chú ý của lãnh đạo, nếu như muốn mang đến cho lãnh đạo một chấn động mạnh mẽ hoặc lưu lại một ấn tượng sâu sắc thì không chỉ phải làm cho vấn đề trở nên đa dạng phong phú, sự việc trở nên quan trọng lớn lao mà lời mở đầu và hình thức cũng phải bắt mắt, lý lẽ cũng phải rõ ràng. Không chỉ thu hút ngay sự chú ý của lãnh đạo mà còn có thể dành được sự quan tâm ở mức

cao, khiến họ thực sự cảm thấy rằng không thể chậm trễ thêm một khắc, không thể kéo dài thêm một giây nào nữa.

Phần chưa đến một nghìn chữ trước mắt dường như đã thật sự đạt đến hiệu quả đó. Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương hiện tại đang ở vào thế nguy hiểm, hành vi suy đồi của lãnh đạo công ty ai ai cũng biết, mối quan hệ giữa quần chúng và cán bộ công ty trở nên căng thẳng nghiêm trọng, nổi oán hận mạnh mẽ khó mà kìm nén của công nhân viên, thêm vào đó là phản ứng dây chuyền do tình trạng đó gây ra và ảnh hưởng xấu đến xã hội nếu như nó cứ tiếp tục tiếp diễn như vậy, vân vân, tất cả đều được tập tài liệu chưa đến một nghìn chữ này thể hiện một cách tinh tế sâu sắc, gây xúc động lòng người mà không hề khiến cho người ta có cảm giác đó là những tài liệu tung tin giật gân, cố tình lừa gạt.

Tiếp sau phần một nghìn chữ này là một phần tương đối chi tiết và kèm theo khá nhiều chứng cứ chứng minh, có lẽ đó là một tài liệu tố cáo với khoảng một vạn chữ. Tài liệu này chính là phần giải thích vừa chi tiết vừa toàn diện cho phần tài liệu phía trước, nó đã liệt kê ra 10 vấn đề suy đồi lớn của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương và 10 loại hành vi vi phạm pháp luật, vi phạm kỉ cương của lãnh đạo công ty một cách hợp tình hợp lý. Sau bản tài liệu này là chữ ký của hơn một vạn cán bộ công nhân viên. Ông xem qua số trang, trọn vẹn 136 trang!

Một tập tài liệu khác chính là bảng kê khai chi tiết các khoản chi tiêu mấy năm nay của công ty hữu hạn Tân Triều doanh nghiệp số 3 thuộc Dệt may Trung Dương. Ông khẽ lật xem, tất cả hơn 300 trang! Nhìn thẳng vào tập tài liệu đó mà ông giật mình kinh hãi, tâm lý bất an. Thật không ngờ ở cái nơi gọi là doanh nghiệp thứ 3 Tân Triều ấy lại có nhiều anh em họ hàng, người thân của các lãnh đạo lớn nhỏ trong công ty, bao gồm cả những người đã về hưu và chưa về hưu đến như vậy!

Công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều này gần như đã trở thành đại bản doanh của anh em họ hàng thân thích của cán bộ lãnh đạo Công ty tập

đoàn Dệt may Trung Dương! Phía trước bảng kê khai chi tiết các khoản chi tiêu dày 300 trang này là biểu liệt kê danh sách thành viên lãnh đạo công ty Tân Triều và tất cả thành viên lãnh đạo của các công ty con. Sau mỗi một vị giám đốc, phó giám đốc, xưởng trưởng, phó xưởng trưởng và nhân viên tài chính chủ chốt đều có một dấu ngoặc đơn chú thích thân phận và hoàn cảnh của người đó. Ví dụ: cháu trai đăng ngoại của bí thư, con trai của phó tổng giám đốc, cháu trai đăng nội của xưởng trưởng phân xưởng 2, vợ của chủ nhiệm phân xưởng 8, vân vân, toàn bộ đều được đánh dấu rất rõ ràng. Thêm vào đó, tình hình kinh tế và dòng chảy của vốn, rồi còn hàng loạt những hành vi và phương thức công khai thua lỗ nhằm thu lợi nhuận ngầm như ve sầu lột xác để biến tài sản sở hữu quốc gia trở thành tài sản cá nhân, để quốc gia chịu lỗ còn cá nhân thu tiền của mỗi một công ty con cũng đều được ghi chép rõ ràng, rành mạch! Ông thực sự nghĩ không ra làm cách nào có thể điều tra ra những vấn đề này, nhất là bảng kê khai chi tiết các khoản chi tiêu này làm thế nào có thể sao chép lại được! Bởi đây không phải chỉ là chi tiêu của một công ty con, nó dường như là tình trạng vốn và tình trạng nhân sự của cả 10 công ty con! Để có thể điều tra rõ ràng và sao chép lại toàn bộ từng cái từng cái một cách tường tận như vậy thực sự không phải là việc dễ dàng. Cần phải bỏ ra biết bao nhiêu công sức, phải có lòng nhẫn nại và dũng khí lớn nhường nào! Thật đúng như một câu nói thời cổ xưa: Nếu muốn người không biết, thì tốt nhất đừng làm.

Điều làm Lý Cao Thành đặc biệt kinh ngạc là hai tập tài liệu dày như vậy toàn bộ đều là đi sao chép lại! Tức là số tài liệu mà các đại biểu đưa cho ông tuyệt đối không chỉ có một phần, rất có thể lúc đưa cho ông cũng đã gửi cho các lãnh đạo và cán bộ cao cấp khác.

Vừa kinh ngạc vừa thêm chút gì đó tức giận không thể nói thành lời. Con người hôm nay đều làm sao vậy? Đang yên đang lành lại đi làm ra từng đống tài liệu này, rồi lại còn sao chép thành mấy chục thậm chí mấy trăm bản rải đi khắp nơi trên dưới chỗ nào cũng gây náo động. Máy tính, máy in đang phổ cập nên ngay cả cáo trạng cũng được hiện đại hóa, thật là

muốn phòng tránh cũng không tránh nổi, muốn ngăn cản cũng cản không xong. Nhưng như vậy cũng có cái tốt của nó, dù gì thì đâu đâu cũng biết rồi, vậy thì mọi người đều phải có trách nhiệm, phải mở cuộc họp, phải thảo luận, phải nghiên cứu, và cũng chẳng cần thiết phải giải thích báo cáo nữa, mọi người đều đã biết nội dung cáo trạng, cũng đều biết tính nghiêm trọng của vấn đề, vừa đề cập đến là có thể trực tiếp đi vào chủ đề chính. Đương nhiên cũng có cái hại, hại ở chỗ mọi người đều đã biết, mọi người đều đã thấy, vậy trách nhiệm cũng sẽ nên do mọi người cùng gánh vác. Mọi người đều chịu trách nhiệm cũng đồng nghĩa với việc chẳng có trách nhiệm gì. Nếu các anh không muốn quản, thì tôi cũng vậy.

Tuy nhiên, 2 tập tài liệu trước mặt kia lại khiến Lý Cao Thành càng nghĩ càng thấy nặng nề, càng cảm thấy bế tắc.

Bởi trong mắt của bất kì người nào đều có một cái nhìn ngoan cố là: vấn đề này của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương chính là vấn đề của Lý Cao Thành ông, đội ngũ lãnh đạo Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương chính do một tay ông tổ chức nên, cái điển hình này của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương cũng chính là nét điển hình mà chính tay ông tạo dựng nên. Vì thế, bất kì vấn đề và thay đổi nào của Trung Dương đều có liên hệ mật thiết đến ông, đây là việc mà bất luận thế nào ông cũng không thể bỏ chạy, không thể rũ bỏ.

Kế hoạch sắp xếp nghỉ được hôm qua dường như trong thoáng chốc đã bị mấy vị khách không mời này làm đảo lộn lên hết rồi.

Vốn dĩ sáng sớm nay ông muốn thảo luận trước với Bí thư Thành ủy Dương Thành, giải bày với Bí thư Dương Thành một cách chi tiết và sát thực về tình hình cũng như vấn đề của Dệt may Trung Dương, hai người sẽ thương lượng trước xem rốt cuộc nên làm thế nào. Mặc dù vấn đề của doanh nghiệp quốc doanh gần như là một chương trình nghị sự cần nghiên cứu lại trong mỗi một hội nghị thường ủy của Thành ủy, nhưng lần này vấn đề lại căn bản không giống với mọi lần.

Lần này là Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, một trong những doanh nghiệp lớn trong thành phố xuất hiện vấn đề nghiêm trọng khác thường, xuất hiện một tiêu cực ác tính chưa từng có kể từ khi dựng nước cho đến giờ, và nó đã phát triển nhằm vào chính quyền thành phố, chính quyền tỉnh ! Trong tình hình một vài doanh nghiệp quốc doanh quy mô vừa trực thuộc thành phố không được khởi sắc như hiện nay, nếu không lựa chọn phương thức quyết đoán, không đưa ra mức tập trung cao độ thì rất có thể sẽ gây ra phản ứng dây chuyền và hậu quả sẽ thật khó tưởng tượng! Do đó, ông buộc phải khiến cho bí thư Trung ương xem trước, nếu có thể thì trước khi mở cuộc họp thường ủy Thành ủy, tốt nhất là báo cáo và thỉnh thị trước với các đồng chí hữu quan trong chính quyền tỉnh. Bởi đây tuyệt đối không phải là một việc nhỏ, không chỉ liên quan đến công cuộc cải cách doanh nghiệp quốc doanh trong thành phố mà còn ảnh hưởng đến cả sự ổn định xã hội và những thăng trầm nơi lòng người. Không được có một chút mơ hồ, một chút né tránh nào.

Thế nhưng sau khi mấy người kia đến đã làm đảo ngược tất cả những gì ông đã nghĩ. Thực ra thật sự làm đảo lộn không phải là cái gì khác mà chính là lập trường, thái độ và cách biểu đạt vốn có của ông. Nói thực, hôm qua sau khi nghe đám lãnh đạo Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương báo cáo và giải thích, tình cảm và cách nhìn của ông về công ty Trung Dương quả thực đã thay đổi khá nhiều, nhất là cách nghĩ về mấy người lãnh đạo chủ chốt của công ty có khác biệt so với công nhân viên. Tối qua ông đã nghĩ rất kỹ và cũng đã nhiều lần tự cảnh cáo bản thân nhất định phải khách quan, nhất định phải thực sự cầu thị, nhất định không được để tình cảm chen vào công việc. Phải tiến hành phân tích khách quan hai mặt, mỗi mặt đều có những chỗ chưa được hợp lý, mỗi mặt đều có những cái cực đoan nên đều phải lý giải được mọi khúc mắc của hai mặt vấn đề. Đúng, vẫn là một câu nói: đối đãi chính xác với hai mặt vấn đề, nhưng đối đãi với quảng đại công nhân lại phải xuất phát từ góc độ quan tâm yêu thương, cùng với việc tích cực giải quyết khó khăn thực tế của họ, còn phải gắng hết sức làm công tác tư tưởng cho họ, làm tốt định hướng tinh thần cho họ,

nhất là đối với những người bất mãn với cải cách bằng khẩu hiệu "đập vỡ bát cơm sắt" (1) lại càng phải xử lý bằng tình cảm, phân tích bằng lý lẽ, thực hiện công tác thuyết phục một cách nghiêm túc, nhẫn nại. Bao năm nay, do tình hình đặc thù trong nước, những công nhân doanh nghiệp quốc doanh vì có lương cố định, có ưu đãi đãi ngộ và có những thân phận đặc biệt mà bị người ta gắn mác "bát cơm sắt", trên thực tế đều đã trở thành một tầng lớp cao hơn những tầng lớp khác. Xét ở một tầng ý nghĩa nào đó thì tinh thần nguyên lý "bát cơm sắt" rất có khả năng sẽ phát triển thành một tinh thần gây trở ngại cho công cuộc cải cách. Nếu có thể phân tích từ phương diện này và xem xét thái độ bất mãn trong công nhân các doanh nghiệp quốc doanh thì khá nhiều vấn đề sẽ không còn khó khăn để lý giải nữa. Đương nhiên, cách phân tích và nhận xét như vậy chỉ có thể trong ý nghĩ chứ không thể ngôn truyền ra ngoài. Phải đối xử đúng đắn với công nhân viên, phải đối xử đúng đắn với cảm xúc của công nhân viên, điểm then chốt chính là phải xem xét ở mọi phương diện. Bất kỳ sự việc gì cũng phải xé một làm hai, có lẽ chính là đạo lý này. Còn về đám lãnh đạo công ty cũng phải đối xử đúng và tìm hiểu chính xác. Nếu thực sự tồn tại các hành vi tham ô suy đồi và những hành vi phạm pháp luật, kỉ cương thì tuyệt đối không thể nương tay, càng không thể dung túng. Phải điều tra thì sẽ điều tra, phải xử lý thì sẽ xử lý, nếu điều tra ra vấn đề thì ai dính líu sẽ xử lý người đó, điều tra được cấp nào sẽ xử lý cấp đó. Vi phạm kỉ cương phải nghiêm trị, vi phạm pháp luật phải kết án. Khai trừ khỏi Đảng, cách chức đuổi việc, phải nghiêm, trừng phạt không tha, làm gương cho người khác. Nhưng mặt khác cũng phải tiến hành đối xử đúng đắn và tìm hiểu kĩ càng về lãnh đạo doanh nghiệp Nhà nước, nhất là những lãnh đạo doanh nghiệp Nhà nước đã gây nên sự bất mãn mạnh mẽ trong công nhân viên. Gánh nặng của doanh nghiệp Nhà nước thật lớn. Quá trình hoạch định thể chế kinh tế của Nhà nước đã để lại những hậu quả vô cùng nặng nề, kỹ thuật lạc hậu, nguồn vốn thiếu hụt, quản lý không tốt, tất cả những cái này cơ bản đều không có quan hệ trực tiếp đến tất cả lãnh đạo doanh nghiệp quốc doanh, nếu mang toàn bộ vấn đề và khó khăn đang diễn ra trước mắt của doanh nghiệp quốc doanh đổ lên người các lãnh đạo thì có lẽ là không công

bằng, không duy vật và cũng không phải là thực sự cầu thị. Chúng ta không có lý do gì để gán toàn bộ các vấn đề của giai đoạn kinh tế mang tính đặc thù Nhà nước và lịch sử lên người các nhà lãnh đạo doanh nghiệp, giống như một vài thuật ngữ thường ngày vẫn nói, cái gì mà quan niệm chuyển biến không nhanh, ý thức khai thác không vững, sức mạnh lãnh đạo không đủ, tư tưởng truyền thống ràng buộc quá sâu, vân vân. Nói ra thì dễ nhưng bắt tay vào làm thực sự có dễ dàng như vậy không? Doanh nghiệp tư nhân không có bất kì quy củ phép tắc nào, họ muốn làm gì là có thể làm nấy, hắc đạo bạch đạo muốn thế nào thì làm thế đấy. Nhưng lãnh đạo của các doanh nghiệp Nhà nước có thể làm như vậy ư? Có lúc có nhiều việc không thể không làm, thậm chí là không làm không được, nên chỉ có thể đành cắn răng nhẫn nhịn mà làm thôi. Với cùng một việc như nhau, doanh nghiệp tư nhân thì chẳng sao cả, chẳng phải lo lắng ưu phiền vì nó, nhưng lãnh đạo của doanh nghiệp Nhà nước hể mà có người tố cáo, có người xen vào để cấp trên cử xuống điều tra là ngay lập tức anh nhận lệnh tống giam rồi! "Dân bất cáo, quan bất cứu" (2), ngày nay mọi người đều đang nói câu này, câu nói này dường như đã trở thành một ý tưởng căn bản xuyên suốt từ đầu đến cuối rồi. Đó là chân lý đã trải qua nhiều lần thử nghiệm. Vẫn sự việc đó, không ai tố cáo thì sẽ chẳng có việc gì xảy ra, nhưng hể có người tố cáo thì lập tức xong đời. Các đơn vị ngày nay, nhất là doanh nghiệp thì có vấn đề gì mà không tra ra được? Chỉ cần anh ra mặt làm nghiêm thì muốn vấn đề gì sẽ ra ngay vấn đề đó, chỉ là xem một lãnh đạo cấp trên như anh sẽ làm thế nào để nắm bắt được giới hạn của nó thôi.

-----

(1) Đập vỡ bát cơm sắt”: Một khẩu hiệu được sử dụng lâu nay trong quá trình tư nhân hoá các doanh nghiệp Nhà nước ở Trung Quốc. “Bát cơm sắt” là một ẩn dụ đặc sắc về nền kinh tế bao cấp ở Trung Quốc trước cải cách: bát sắt không bao giờ vỡ, liên hệ đến nguyên lý yên ổn suốt đời của đời sống người lao động, từng được áp dụng trong chính sách kinh tế giai đoạn đầu của tất cả các quốc gia theo chủ nghĩa xã hội trước đây. (ND)

(2) Dân không tố cáo thì quan không truy cứu. (ND)

Tư tưởng chỉ đạo mà Lý Cao Thành đã nghĩ thông suốt trong tối hôm qua chính là muốn cùng Bí thư Thành ủy Dương Thành thương lượng xem làm thế nào để nắm bắt được giới hạn của vấn đề, làm thế nào để nắm bắt được mức độ của nó. Phải tìm hiểu chính xác cả hai phía chính là tiền đề; phải đối xử đúng đắn với cả hai phía chính là nguyên tắc. Sau đó sẽ phải tổ công tác điều tra dựa trên tiền đề và nguyên tắc đó, vừa phải làm nguôi ngoai quần chúng, vừa phải ổn định đội ngũ cán bộ, chỉ trên cơ sở như vậy mới có thể bắt tay thực hiện bước tiếp theo. Và cũng chỉ có làm đến mức đó thì mới có thể xem xét xem làm sao vớt lại được công ty, làm sao đưa công ty sống lại được.

Lúc ấy ông đã nghĩ rằng đây là sách lược ổn thỏa nhất, cũng là một biện pháp chắc chắn nhất, chí ít cũng sẽ không có vấn đề gì to tát, và chí ít cũng không gây ra những bất công hay những cực đoan nào lớn, bị mọi người nhạo báng đến cuối cùng anh còn không hạ nổi đài đầu.

Nhưng khi tiếp xúc với một vài đại biểu tìm đến lần nữa như hôm nay, chứng kiến hai tập tài liệu tố cáo dày cộp trước mặt, tức thì những suy nghĩ dẫn đo, những cơ sở lý luận, quan điểm mà ông nhọc lòng chấp nhận được tối qua trong chốc lát đã bị lung lay nghiêng đổ.

Đối diện bức thư kiến nghị với vô vàn chữ ký, đối diện với các tài liệu điều tra và bảng kê khai chi tiết các khoản chi tiêu mà không biết bao nhiêu người phải lặn lội kiếm tìm không dễ dàng đạt được ấy, đối diện với những tiếng hô vang và mong mỏi của biết bao công nhân viên ấy, đối diện với sự suy đồi đáng kinh hãi và những bê bối to gan trắng trợn ấy, cho dù tất cả những điều này vẫn chưa được bắt đầu kiểm tra thực sự, cũng chưa có bất kì chứng cứ nào có thể khẳng định nhưng anh được phép tùy tiện, qua loa coi những xung đột mâu thuẫn vừa nghiêm túc lại vừa khốc liệt ấy thành hai vấn đề tìm hiểu chính xác và đối xử đúng đắn thôi sao? Sự việc lại đơn giản như anh nói hay sao? Hai bên đều có trách nhiệm, phê bình và tự phê

bình , mỗi bên chịu một nửa, sự việc coi như đã qua, vấn đề coi như đã giải quyết, mây đen ngợp trời bỗng chốc sẽ tan biến, vấn đề của Dệt may Trung Dương thực sự có thể giải quyết như vậy ư? Thực sự giải quyết dễ dàng như vậy ư?

Đó là do cố tình che giấu tư tình để làm chuyển trái lương tâm hay là do quá thờ ơ không quan tâm, không màng đến hay đã tê liệt, vô cảm rồi?

Khi đứng trước đông đảo cán bộ công nhân viên Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, bản thân ông cũng đã từng có những bảo đảm và lời hứa chắc như đinh đóng cột, tinh thần bản thân lúc đó thật ngạo nghễ và nhiệt thành biết bao! Vậy mà khi vừa quay người bước đi đến gặp đám người thuộc hạ ban đầu chính mình đề bạt và giờ đang ngồi cung cung kính kính trước mặt mình, thì những cam kết bảo đảm, những lời hứa chắc chắn kia, cái tâm thế ngạo nghễ và nhiệt thành kia bỗng chốc bị biến điệu, bị đông lạnh dần. Đối diện với đám bộ hạ của mình trước đây, cho dù bề ngoài anh có lạnh lẽo vô tình, mặt nghiêm như thép nhưng trong thâm tâm, anh khoảng kí ức kỉ niệm của những tháng ngày xưa cũ vẫn còn bám sâu ngoan cố và thật khó để xóa nhòa.

Tóm lại, vấn đề của Dệt may Trung Dương anh vẫn không thể hạ thủ, cũng không nhẫn tâm hạ thủ. Anh vẫn muốn qua loa xuề xòa, góp nhặt chắp vá tạm thời cho xong. Ngày nay, cuộc sống khó khăn chẳng dễ dàng gì, vừa giải quyết vấn đề lại vừa không tổn hại ai, đây mới chính là đại cục toàn mỹ, mới chính là thượng sách ổn định lâu dài. Dù gì cũng là thời đại hòa bình thì cứ sao phải biến mâu thuẫn trong nội bộ quần chúng trở thành mâu thuẫn thù hằn? Hơn nữa, cứ có người cáo trạng là sẽ có một đơn vị tập thể bị kiện, hãy cứ đáp ứng toàn bộ điều kiện, bên dưới nói làm thế nào thì Chính phủ sẽ đồng ý làm thế; bên dưới nói muốn xử lý ai, Chính phủ sẽ đáp ứng xử lý người đó; bên dưới nói ai tham ô tham nhũng, bên trên sẽ lập tức giương trống vác cờ đi điều tra người đó. Không loạn thì không quản, hễ loạn một cái là quản toàn bộ; không loạn thì không giao, hễ loạn một cái sẽ

giao toàn bộ. Nếu hình ảnh của Chính phủ thành ra như vậy thì doanh nghiệp lớn nhỏ bên dưới sẽ tranh giành theo nhau, về lâu về dài, sớm muộn sẽ có một ngày Chính phủ thực sự không còn nổi một ngày yên ổn nữa. Điều này mới thực sự gây bất lợi cho việc đi sâu cải cách, gây bất lợi cho ổn định xã hội.

Hãy thử nghĩ xem tất cả những điều bản thân ông xem xét đều vô cùng có lý, tự bản thân ông cũng xuất phát từ đại cục, lấy đại cục làm trọng. Nhưng không hiểu sao, ngày hôm nay, ông vừa phải đối mặt với những vị đại biểu công nhân viên với gương mặt tiều tụy, ôm nặng những suy tư ấy, vừa phải đối mặt với hai tập tài liệu dày cộp này. Trang tài liệu tố cáo trong bức thư kiến nghị nặng nề, tất cả những lý lẽ của nó bỗng dừng lại biến ông trở thành con người trời không dung đất không tha, xấu xa hổ thẹn thế này.

Ông không biết rằng sự phán đoán của mình lại sai lệch lớn như vậy, hôm nay gặp người này, cảm xúc bỗng chốc lại trở nên nặng nề và kích động; ngày mai gặp người kia, tư tưởng lại lập tức chuyển biến 180 độ.

Là do năng lực quá kém hay là lạm dụng tình cảm trong xử lý công việc đây?

Những lý trí vốn có thường ngày đi đâu hết cả rồi? Nếu như tất cả các cán bộ của Trung Quốc đều giống ông, vậy thì mọi việc của Chính phủ há chẳng phải sẽ loạn hết rồi sao?

Một hồi tự trấn tĩnh, sau đó ông gọi điện đến công ty Trung Dương, thông báo triệu tập ngay tổng giám đốc Quách Trung Diêu và bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh lập tức đến văn phòng.

Bất luận thế nào thì ông vẫn muốn gặp lại hai người này. Ông muốn một lần nữa chắc chắn lại cảm giác của mình, rốt cục là ông sai hay là có người nào đó đang lừa gạt ông.

Chưa đầy nửa tiếng sau, hai người kia đã đến văn phòng ông cùng một lúc.

Cả hai người họ vẫn là một dáng vẻ cung kính sợ sệt, cẩn trọng ôn tồn, dường như ông không nghe thấy câu họ chào. Lặng lẽ vào, lặng lẽ ngồi rồi lại lặng lẽ trơ mắt nhìn ông. Cái thần thái đó, cái biểu cảm đó giống như kiểu hai đứa con đang ở trước mặt một người cha nghiêm khắc.

Cũng chính vì vậy mà Lý Cao Thành không kìm nổi cảm xúc khẽ run lên. Đột nhiên, ông cảm thấy thứ cảm giác, thứ tình cảm trước mắt này cũng thực sự giống như cảm xúc của người cha gặp con trai vậy!

Ông ghen ngào tự trách bản thân, tại sao vừa gặp đám lãnh đạo Trung Dương, cảm giác đầu tiên hình thành trong đầu lại là việc nghĩ rằng bọn họ thực sự đã thay đổi? Thực sự giống như mọi người phản ánh sao? Thật sự xấu xa đến như vậy sao?

Vẫn luôn nghĩ rằng bọn họ không dễ dàng gì, vẫn luôn nghĩ rằng bọn họ vẫn như ngày nữa, vẫn luôn cho rằng bản chất bọn họ rất tốt, và vẫn một câu nói: tự đáy lòng vẫn muốn bảo vệ bọn họ, không muốn để bọn họ bị tổn thương.

Đây chính là mối ràng buộc khó phân khai trong tình đồng nghiệp, đó chính là mối ràng buộc mãi khắc sâu trong trái tim ông về tình chiến hữu.

Có lẽ, không nên để bản thân ông xử lý vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương. Dù gì cũng là đội ngũ do ông gây dựng, nên ông có lý do để trốn tránh. Nếu không rất có thể ông sẽ sa lầy vào tình thế tiến thoái lưỡng nan mà chỉ cần sa vào thôi là sẽ càng ngày càng lún sâu không thể thoát ra được.

Thế nhưng anh trốn tránh đi rồi thì sẽ có thể thoát khỏi tình thế lưỡng nan này sao? Anh càng trốn tránh, người khác rất có khả năng sẽ càng hoài nghi về thái độ và lập trường của anh, anh càng trốn tránh, người khác rất

có khả năng sẽ càng công nhận sự thông đồng của anh. Mà một Thị trưởng không có thái độ và lập trường rõ ràng cũng đồng nghĩa với việc sẽ có rất nhiều người không bày tỏ thái độ trước vấn đề này, anh mập mờ thì người ta sẽ còn mập mờ hơn anh nhiều. Đây chính là lãnh địa của Thị trưởng, anh không có thái độ thì người khác trước sau gì cũng cười vào mặt anh thôi. Nếu anh tốt thì đương nhiên đó là vinh dự của anh, còn nếu anh xấu xa, nếu anh có vấn đề thì anh cũng chỉ có thể tự làm tự chịu. Dù sao thì đó cũng là việc của anh, đến anh cũng không muốn quản thì người khác hà tất chi phải chen chân vào làm chi?

Điều này cũng khiến anh tiến thoái lưỡng nan.

Xem ra cuối cùng thì anh cũng vẫn phải quản, nếu đã như vậy thì chi bằng quản sớm một chút, quản một cách bị động không bằng chủ động. Huống hồ chi anh lại là một Thị trưởng thành phố, những vấn đề lớn như thế này chỉ có thể do anh định đoạt mà thôi, anh muốn trốn cũng trốn không nổi, muốn chạy cũng chạy không thoát.

Khi không có chuyện thì hầu như ai cũng có thể làm quan, ngay cả lão bách tính cũng đã nói, đến một cán bộ lãnh đạo anh cũng không làm được thì anh còn có thể làm cái gì! Thử nghĩ cũng không có gì khác trừ một thứ, đó là bây giờ chính là thời đại hòa bình. Giả dụ xảy ra chuyện, xảy ra một việc lớn thật sự, đối với một cán bộ lãnh đạo mà nói thì cũng đã đến lúc phải thử nghiệm anh rồi. Làm được hay không làm được, tướng tài hay kẻ tầm thường, hàng thật hay hàng giả, giống như vàng thật phải qua thử lửa, đến lúc ấy sẽ hiện rõ nguyên hình của anh.

Nghĩ đến đây, Lý Cao Thành liền trừng mắt nhìn hai người họ, rất lâu mới nói được một câu mà đến ngay cả bản thân ông cũng cảm thấy có chút gì đó kinh ngạc:

"Được rồi, chuyện đến giờ này, chúng ta đành phải mở cửa sổ nói rõ mọi chuyện, cũng không cần phải vòng vo uốn lượn gì nữa. Hôm nay, tôi

vội vàng gọi các anh đến là chỉ muốn hỏi các anh một câu, một câu nói thực, một câu tự đáy lòng, một câu không mang bất cứ một màu sắc giả tạo nào. Các anh ai trả lời câu hỏi của người ấy, không cần phải thương lượng, cũng không cần phải giải thích, cũng không bắt buộc phải chịu trách nhiệm gì. Tôi chỉ muốn hỏi các anh, Trung Dương rốt cuộc có vấn đề hay không, các anh rốt cuộc có vấn đề hay không, đội ngũ lãnh đạo của Trung Dương rốt cuộc có vấn đề hay không? Rốt cuộc có hay không? Nếu có thì rốt cuộc là lớn tới mức nào? Tới mức vi phạm kỉ cương hay là vi phạm pháp luật? Tôi đã nói rồi, không cần giải thích, không cần biện minh, đơn giản ngắn gọn, có nói có, không nói không."

Văn phòng lặng ngắt không một tiếng thở, tĩnh mịch đến mức dường như không có cảm giác con người tồn tại.

Bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh liên tục đưa mắt nhìn sang phía tổng giám đốc Quách Trung Diêu, nhưng Quách Trung Diêu lại dường như đã rơi vào trạng thái ưu tư trầm mặc, rất lâu rất lâu sau, ông ấy cũng không nhìn Lý Cao Thành, cũng không nhìn Trần Vĩnh Minh. Hình như chẳng nhìn ra được điều gì từ nét biểu cảm đó của Quách Trung Diêu, vừa không thấy được sự căng thẳng lại không thấy được áp lực, càng không nhìn ra nổi kinh hoàng sợ hãi. Sự trầm tư của Quách Trung Diêu như một dạng cảm xúc mà không đặt nơi con mắt, đó là thứ trầm tư không màng đến tất cả. Chỉ là một chút thương cảm, một chút nặng nề, một chút tang thương, một chút tuyệt vọng. Tuy nhiên, chính những thứ một chút ấy lại khiến cho Lý Cao Thành cảm thấy buồn bã, khó chịu vô cùng.

Mấy câu nói vừa rồi của ông liệu có phải quá khó để tiếp thu, có phải khiến người ta thấy đau lòng? Hoặc là có phải khiến người cảm thấy nhục nhã, khiến người ta cảm thấy khó trả lời?

Thật sự khó trả lời vậy sao?

Nếu thật sự không hổ thẹn với lòng thì chỉ cần hai chữ là đủ cho câu trả lời: Không có.

Tôi không rút tiền của Nhà nước bỏ vào túi mình, cũng không lợi dụng Nhà nước và các doanh nghiệp, càng không lấy của công làm của tư, lấy tài sản của tập thể thành tài sản của cá nhân mình.

Chẳng có gì là khó để trả lời. Là với một cán bộ của Nhà nước, là một lãnh đạo của doanh nghiệp quốc doanh, là một người mang tên gọi đầy uy vang trong lão bách tính: Người cộng sản Đảng, có khó khăn khi trả lời câu hỏi này thật sao?

Trừ phi anh thực sự đã làm chuyện hổ thẹn với người, hổ thẹn với thân phận và tên gọi này.

Có đáp án nào nằm giữa hai điều đó không? Tức là, ở một mặt nào đó tôi không hề làm những việc mù quáng vì hám lợi, những việc vì mưu cầu cá nhân; nhưng ở một mặt nào đó, tôi thực sự cũng đã làm những điều xấu xa như bản, hổ thẹn với thân phận và tên gọi này. Do đó, một vấn đề vốn tưởng chừng đơn giản nhưng lại khiến cho người ta rất khó trả lời, hoặc không biết nên trả lời thế nào.

Thực sự có đáp án như vậy sao? Hoặc thật sự có lời giải như vậy sao?

Lý Cao Thành lặng lẽ nhìn hai người lãnh đạo chủ chốt của công ty đang ngồi trước mặt mình và cứ như thế rất lâu rất lâu, cả căn phòng không một tiếng động. Ông cảm thấy thời khắc này không thể nói được bất cứ điều gì, cũng không nên nói gì. Bởi ông nhận ra chỉ cần ông nói gì đó, thậm chí là chỉ cần ông có biểu hiện gì đó khác biệt là cái sắc thái tôn nghiêm, cái không khí lo lắng, sợ hãi trong phòng làm việc lúc này sẽ lập tức tan biến. Ông cảm thấy một chút khó thở, áp lực tâm lý dường như không phải là từ hai người cấp dưới này mà rõ ràng là từ chính bản thân ông. Đối với một lãnh đạo doanh nghiệp vốn luôn lăn lộn trong những mưa gió thăng

trầm của nền kinh tế thị trường thì ông có lý do gì ép người ta không được nhiễm bụi trần, ép người ta phải giữ mình trong như ngọc đây?

Nếu là anh, thì anh có thể không? Anh làm được không? Anh có thể dễ dàng cự tuyệt những bữa tiệc tùng linh đình mà không thể không tham gia một lần được không? Anh có thể nhẹ nhàng từ chối sạch sẽ toàn bộ những lễ vật tiền tài tới tập gửi đến từ khắp các lĩnh vực, khắp các kênh đào hay sao? Anh có thể giữ khoảng cách không qua lại với tất cả những cán bộ và lãnh đạo cấp trên mà anh biết rõ họ có hành vi tham ô tham nhũng nhưng không tìm ra bất cứ chứng cứ chứng minh nào sao? Anh có thể từ chối không màng đến những thú vui và yêu cầu của lãnh đạo cấp trên và các nhân vật giữ chức vụ quan trọng hay có thân phận đặc biệt nào đó không?

Hãy tự kiểm điểm lại bản thân anh xem, mỗi tháng mỗi năm anh chỉ thị ra biết bao nhiêu các loại lễ phẩm, lễ vật mang tính chất hối lộ? Chỉ cần anh muốn thì những bữa cơm người ta công khai mời anh với trăm ngàn lý do lúc nào cũng có! Năm ngoái, chỉ trong một hội chợ giao dịch sản phẩm với quy mô cũng không phải là lớn, chi phí chiêu đãi, chi phí vui chơi, chi phí thăm quan và chi phí quà tặng cho các thương gia Hồng Kong, Đài Loan và thương gia nước ngoài đã lên đến hơn chục triệu rồi!

Nếu có ai hoặc có lãnh đạo cấp trên nào hỏi anh vấn đề này có tính chất gì, thì anh có thể trả lời rõ ràng ngay chỉ với hai chữ không?

Bất giác Lý Cao Thành nhớ đến những lời vợ ông nói tối hôm qua, gây ra tình hình như bây giờ mọi người đều phải có trách nhiệm, Nhà nước cũng có, Chính phủ cũng có, không có lý do gì chỉ đổ lên đầu lãnh đạo nhà máy Dệt may Trung Dương, cũng không có lý do gì bắt một mình ông chịu đựng. Bởi đây vốn dĩ là trách nhiệm của tập thể chứ không phải là trách nhiệm cá nhân.

Ngay cả bản thân ông cũng không biết tại sao, tại thời khắc này ông lại một lần nữa nghĩ đến lời nói của vợ.

Phòng làm việc vẫn chìm trong không gian tĩnh lặng.

Khác biệt hoàn toàn với tổng giám đốc Quách Trung Diêu, bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh lại liếc ngang liếc dọc dường như không có bất kì chủ kiến nào. Lúc thì nhìn Quách Trung Diêu đầy căng thẳng, lúc lại trộm nhìn sang Lý Cao Thành, có vẻ như muốn tìm một đáp án hoặc ám thị gì trên mặt của người khác trước rồi mới biết trả lời thế nào.

Nhưng cũng khó trách, bởi trong Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, Trần Vĩnh Minh dù là một bí thư Đảng ủy nhưng nếu nói về mặt tư cách thì Quách Trung Diêu có bề dày hơn ông ta; nói về mặt tuổi tác thì Quách Trung Diêu cũng lớn hơn; nói về mặt năng lực thì Quách Trung Diêu cũng thực sự giỏi hơn ông ta; chưa nói đến việc bây giờ là chế độ giám đốc xưởng trưởng quản lí, đại diện pháp nhân của công ty Trung Dương vẫn là Quách Trung Diêu. Vì thế mà một bí thư Đảng ủy của một doanh nghiệp nếu không biết củng cố vị trí của mình hoặc không biết làm thế nào để xử lý vị trí của mình thì tự nhiên sẽ đẩy mình vào địa vị của người chỉ biết tuân thủ theo người khác. Với thân phận của một bí thư Đảng ủy như Trần Vĩnh Minh, có lẽ ông cũng đã sớm đưa mình vào vị trí thứ hai rồi hoặc với chuẩn tắc của bản thân mình ông ta cũng hiểu rõ rằng lúc này chỉ có thể để Quách Trung Diêu nói, chỉ khi nắm được ý đồ và cách nghĩ của Quách Trung Diêu thì ông ta mới xác định được câu trả lời của mình là như thế nào. Xét ở một phương diện khác thì áp lực của Trần Vĩnh Minh rõ ràng ít hơn nhiều so với Quách Trung Diêu, bởi vậy nên Trần Vĩnh Minh có biểu cảm và cử chỉ như vậy cũng không phải là khó lý giải.

Từng giây từng giây lặng lẽ trôi qua, văn phòng vẫn đóng băng trong chết lặng. Quách Trung Diêu vẫn ngồi đó không chút biểu cảm, Trần Vĩnh Minh vẫn nhìn dọc nhìn ngang không chủ kiến như vậy.

Và cũng đúng lúc đó, chiếc điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông lớn khiến cả ba người giật mình.

Đó là điện thoại của Ngô Ái Trân, càng khiến cho Lý Cao Thành bất giác cảm thấy kinh ngạc hơn. Bình thường vợ ông rất ít khi gọi điện đến vào lúc này bởi bà biết đây là lúc mà ông bận rộn nhất, cho dù là có việc quan trọng thế nào cũng hiếm khi gọi ông vào lúc này. Cùng lắm là sẽ nói một tiếng với thư ký của ông để thư ký sẽ nói lại với ông vào lúc ông rảnh hơn một chút.

Thực ra đây cũng là quy tắc và sự am hiểu nhau của vợ chồng ông đã hình thành được trong bao nhiêu năm nay, cố gắng hết sức hạn chế làm phiền nhau vào những lúc mà công việc hai bên đều đang rất bận. Điều đặc biệt khiến ông cảm thấy thắc mắc nhất là vợ ông biết rõ sáng sớm hôm nay ông phải gặp Bí thư Thành ủy Dương Thành, vậy thì tại sao lại gọi điện đến văn phòng ông vào giờ này?

Giọng nói của vợ ông hôm nay đặc biệt hiền hòa và điều khiến Lý Cao Thành có chút giận dữ là vợ ông gọi đến dường như chẳng có việc gì gấp. Nói một hồi lâu chỉ toàn là những chuyện gia đình thường nhật, toàn những chuyện linh tinh vụn vặt và cũng chẳng đi vào một vấn đề nào. Cũng may lúc này ông cũng không tiện nổi giận, thực ra ông muốn kéo giãn thời gian ra một chút, vì vậy ông để mặc cho vợ mình tiếp tục nói những chuyện không có liên quan. Tuy nhiên, những lời nói của vợ ông lại có chút gì đó khiến ông cảnh tỉnh và dần dần ông đã hiểu ra hàm ý gọi điện thoại của vợ mình.

"Nghe nói một vài người kiện cáo của Dệt may Trung Dương sáng sớm nay đã đến làm loạn văn phòng ông?" Vợ ông dường như hỏi một cách rất vô tình.

"Hả? Bà cũng biết rồi sao?"

"Hào sự bất xuất môn, hoại sự truyền thiên lí (3). Đường đường là một Thị trường lớn, ông có biết có bao con mắt đang nhắm vào ông không?" Tiếng vợ vọng trong điện thoại như đang cảnh báo ông gì đó.

-----

(3) Việc tốt không ra khỏi cửa, việc xấu truyền xa ngàn dặm. (ND).

"Có vậy thì cũng không thể nhanh thế được, nếu không có người tiết lộ thì làm sao mà người ta vẫn chưa đi bà đã biết được?" Câu đáp lại trong điện thoại của Lý Cao Thành cũng mơ hồ đầy hàm ý.

"Có nhiều người quan tâm đến ông, quan sát ông, cũng không hẳn là việc xấu" nói đến đây, khẩu khí của vợ ông đột nhiên trở nên nghiêm túc, "Haizz, Cao Thành, nói nghiêm túc, mấy người tố cáo đó vẫn đang ở chỗ ông hả?"

Lý Cao Thành nhất thời im lặng, không biết nên trả lời thế nào.

"Nếu vẫn còn ở chỗ ông thì tôi sẽ nói ngăn gọn thôi." Vợ ông đã đi vào vấn đề, giọng nói khẽ trầm xuống, "Đúng là lang sói đáng sợ, ma quỷ hù dọa người. Ông xem xem, không bảo đến đã đến rồi. Ông đi một chuyến đến Dệt may Trung Dương, tất cả mọi việc chẳng phải đều dồn vào ông rồi sao? Cái trách nhiệm này rõ ràng bày ra chẳng phải để bắt một mình ông gánh vác sao? Tôi hỏi ông, đến bây giờ Dương Thành có gọi điện cho ông lần nào không?"

"... Không." Sự thực là hoàn toàn không.

"Các lãnh đạo khác trong thành phố đã có người nào gọi điện cho ông chưa?" Vợ ông lại hỏi dồn tiếp một câu.

"Chưa." Thực sự cũng chưa có ai gọi cả. "Thứ nhất, đó chẳng qua là vì tối qua tôi đã bảo thư ký Ngô Tân Cương gọi điện cho Dương Thành hẹn

sáng nay sẽ đến gặp ông ta".

"Ngô Tân Cương có là gì, cậu ta chẳng qua cũng chỉ là một thư ký nhỏ. Dương Thành là một Bí thư Thành ủy, là một người có quyền lực chính thống, sự việc lớn thế này mà chỉ nghe vài lời của một thư ký quèn ấy lại có thể yên tâm được sao? Đã một ngày một đêm rồi mà cũng không điện thoại hỏi xem thế nào? Đó chẳng phải là rõ ràng bày ra rồi muốn đùn đẩy tất cả sự việc hồ đồ này đổ hết lên người ông ư!" Lý Cao Thành để ý được từ "rõ ràng bày ra", vợ ông đã nhấn mạnh đến hai lần.

"Đừng nghĩ sự việc thêm phần phức tạp như vậy, lúc nào cũng đoán già đoán non thì còn có thể làm được việc gì. Được rồi, nếu không có việc gì thì về nhà rồi nói, tôi còn đang có khách." Lý Cao Thành cảm thấy không hài lòng với những lời nói thẳng thắn không kiêng nể ai của vợ trong điện thoại nên muốn tắt máy.

"Ông hãy nghe tiếp đi, tôi vẫn còn chưa nói xong." Vợ ông vẫn cố gắng tiếp tục đeo bám câu chuyện đang dang dở, "Ông cũng biết công việc của ông làm, tôi trước giờ chưa từng nói một điều gì. Nhưng sự việc lần này lại khác, rõ ràng là muốn nhắm vào ông. Ông nghĩ xem, công nhân làm loạn là không có liên quan đến ông? Lãnh đạo thành phố không ai can thiệp vào việc này là không liên quan đến ông? Sáng sớm hôm nay có người tìm đến văn phòng của ông là không liên quan đến ông? Nói đi nói lại, chẳng phải là để ông cử người đi kiểm tra, chẳng phải là muốn ông lấy đi cả cái nồi cơm của đội ngũ lãnh đạo của Dệt may Trung Dương đó sao! Nếu sự việc thật sự đi đến bước này thì ông còn có thể nói là không phải nhắm vào ông, còn có thể nói không có liên quan đến ông, còn có thể nói sự việc không phức tạp hay sao? Tối qua tôi đã nói rồi, kiểm tra Dệt may Trung Dương chính là kiểm tra ông, lật đổ đám lãnh đạo Dệt may Trung Dương chính là muốn phá bỏ ông. Nếu như ông xem nhẹ, nếu như ông không lưu ý thì đến lúc đó hối hận cũng không kịp nữa rồi. Hãy nghe tôi, bọn họ dù sao cũng đã tìm đến ông thì hãy để bọn họ tìm gặp Dương Thành, tìm gặp

người khác xem. Bất kể là ai đến tìm, ông cũng đều phải đối xử như nhau, đừng để cho họ nghĩ là chỉ cần đến tìm một mình ông. Ông cũng không cần phải đặt nặng trách nhiệm lên một mình mình, ông đã rời khỏi Dệt may Trung Dương lâu như vậy rồi, Dệt may Trung Dương vốn dĩ đã sớm không còn bất kì quan hệ nào với ông nữa rồi. Mọi việc bây giờ là như vậy, càng là trách nhiệm của cá nhân thì trách nhiệm càng nặng, càng là trách nhiệm của tập thể thì trách nhiệm coi như không. Càng quy về trách nhiệm cá nhân thì vấn đề sẽ ngày càng lớn ngày càng nhiều; càng quy về trách nhiệm của tập thể thì sẽ chẳng còn vấn đề nào nữa. Nếu như kiểm tra tất cả mọi người thì sẽ chẳng có việc gì xảy ra nữa đâu; còn nếu như kiểm tra chỉ đổ lên đầu một ai đó thì có mà dai dẳng không dứt, không ăn nổi cũng bắt anh phải nhồi nhét vào túi để đi. Lát nữa gặp Dương Thành, kiểm tra hay không kiểm tra, quản hay không quản, ông hãy để cho người ta quyết định. Ông cũng không phải không biết, bây giờ đều như vậy, bất luận là việc gì, hễ ai muốn quản thì sẽ trở thành việc của người đó. Vấn đề của doanh nghiệp Nhà nước ngay cả Trung ương cũng còn thấy đau đầu, thì chúng ta đây sẽ nghĩ ra được cách nào tốt đây? Cho dù ông điều tra ra vấn đề của Dệt may Trung Dương rồi, lật đổ toàn bộ đội ngũ lãnh đạo của Dệt may Trung Dương rồi thì vấn đề của Trung Dương coi như giải quyết xong rồi ư? Làm gì có chuyện đơn giản như vậy..."

Lý Cao Thành nói liên tiếp câu "được rồi, được rồi" rất nhiều lần mới coi như đặt được ống nghe điện thoại xuống bàn.

Đặt điện thoại xuống rất lâu rồi mà những lời nói của vợ dường như vẫn văng vẳng vọng đi vọng lại bên tai ông. Lời của vợ ông vừa có lý vừa không có lý, ông không muốn suy nghĩ thêm, nhưng điều làm ông ngạc nhiên đó chính là "kinh nghiệm quan trường" và "nguyên tắc chính trị" phong phú của vợ, ông thực sự không hiểu lắm những kiến thức đó hình thành trong đầu vợ mình tự khi nào.

Quả thật khiến người ta cảm thấy vừa sợ hãi vừa mơ hồ khó hiểu.

Một người phụ trách cơ quan giám sát pháp luật của Viện kiểm sát nhân dân nếu cũng nói như vậy thì quả thật là có vấn đề.

Khi ông ngẩng đầu lên có ý định hỏi hai người đang ngồi trước mặt thì mới phát hiện hình như hai người bọn họ đã lặng lẽ quan sát ông rất lâu rồi.

Không khí trong văn phòng dường như cũng đã hoàn toàn biến đổi theo cuộc điện thoại vừa rồi.

Lý Cao Thành đột nhiên cảm thấy cuộc điện thoại vừa rồi gọi đến thật sự quá kịp thời đối với hai người này, nó giống như chiếc xe cứu thương cứu sống hai người bọn họ.

Bất giác trào lên một thứ cảm xúc khó chịu, vợ ông sao lại biết được sự việc sáng sớm hôm nay có người tìm đến gặp ông? Khi ông đi, vợ ông rõ ràng vẫn còn đang say sưa trong giấc nồng.

Chắc chắn có người nói với bà ấy.

Vậy ai là người đã báo cho bà ấy? Ý đồ thông báo cho bà ấy là gì? Bà ấy tại sao lại gọi cuộc điện thoại này? Có phải đơn thuần chỉ vì không muốn để ông một mình tiến sâu vào hay không?

Xem ra không hề đơn giản như vậy.

Lúc đó chuông điện thoại lại vang lên.

Đó là điện thoại của Bí thư Thành ủy Dương Thành:

"Lão Lý, tôi vẫn đang chờ điện thoại của anh đây, có phải chiều hôm nay anh sẽ qua đây không?"

"Mấy vị đại biểu công nhân viên của nhà máy Dệt may Trung Dương hôm qua lại đến tìm tôi, ngoài ra có vài việc còn phải thẩm tra lại một

chút." Lý Cao Thành khẽ nhìn đồng hồ rồi nói tiếp, "Thế này vậy, sau 20 phút nữa tôi sẽ qua chỗ anh."

"Nếu vậy thì tôi nghĩ để đến chiều đi, cũng sắp 11 giờ rồi, đây lại không phải là việc có thể nói xong trong vòng nửa tiếng, cũng may mấy vị đại biểu công nhân viên của Dệt may Trung Dương đó cũng đang đến chỗ tôi, tôi cũng muốn nghe họ nói trước xem thế nào. Chúng ta dứt khoát phải bàn bạc xong trong chiều nay, anh thấy thế nào?" Ngữ khí của Dương Thành vô cùng hiền hòa, đó hoàn toàn là khẩu khí của một người đang thương lượng.

"Được, vào giờ làm buổi chiều tôi sẽ qua chỗ anh."

Lý Cao Thành đặt điện thoại xuống, nỗi lòng vốn vẫn đeo bám theo ông bỗng chốc cũng xuôi dần.

Hóa ra mấy người đó cũng đến tìm Dương Thành! Lúc này có lẽ bọn họ đang ngồi tại văn phòng của Dương Thành!

Đột nhiên ông cảm thấy áp lực trên người giảm nhẹ đi khá nhiều, toàn thân như được trút xuống thoải mái vô cùng. Bất ngờ, giọng nói của vợ lại vọng mạnh bên tai:

"... Mọi việc bây giờ là như vậy, càng là trách nhiệm của cá nhân thì trách nhiệm càng nặng, càng là trách nhiệm của tập thể thì trách nhiệm coi như không. Càng quy về trách nhiệm cá nhân thì vấn đề sẽ ngày càng lớn ngày càng nhiều; càng quy về trách nhiệm của tập thể thì sẽ chẳng còn vấn đề nào nữa..."

Bất giác ông thấy có chút gì đó cảnh tỉnh và xấu hổ về cảm giác ban nãy. Khi vợ ông biến những hành vi, cử chỉ này thành ngôn ngữ biểu đạt ra ngoài, ông cảm thấy vô cùng căm ghét và đáng sợ, tuy nhiên, khi mọi hành động, ngôn ngữ, cử chỉ của ông thật sự giống như lời vợ ông đã nói thì ông

ông lại không cảm thấy gì. So với cái đầu tiên thì điều này há chẳng phải còn khiến người ta càng sợ hãi hơn sao?

Lại một lần nữa ông lặng lẽ quan sát hai người đang ngồi trước mặt, bọn họ cũng đang lặng lẽ quan sát ông.

Rất lâu sau ông mới đưa tay về phía họ bất lực nói:

"Nếu các anh thấy không có gì để nói thì hãy quay về đi. Khi nào nghĩ ra thì lúc đó quay lại."

Bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh cuối cùng cũng vọt lên tiếng:

"Thị trưởng Lý, những lời ông hỏi thật sự rất khó trả lời. Nếu như ông chỉ hỏi cá nhân tôi thì tôi đương nhiên dám bảo đảm với ông, cá nhân tôi không có bất kì vấn đề nào, trước đây không có, bây giờ cũng không, sau này càng không thể có. Nhưng nếu bắt tôi nói đội ngũ lãnh đạo của Trung Dương có vấn đề hay không, cả nhà máy Trung Dương có vấn đề hay không thì tôi thực sự không trả lời nổi, thật sự không trả lời được. Biết bao nhiêu là cán bộ, một công ty lớn như vậy, thật sự không thể nắm bắt được việc có hay không có vấn đề.

Nhìn gương mặt ủ rũ của bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh, đột nhiên Lý Cao Thành cũng ý thức được câu hỏi của mình quả thực quá lớn. Xuất phát điểm khi đó của bản thân ông thực ra cũng chính là điểm mà ông lo lắng nhất khi bắt đầu bắt tay vào giải quyết vấn đề của Dệt may Trung Dương, đó chính là ông lo sợ cả đội ngũ lãnh đạo nhà máy Dệt may Trung Dương đều có vấn đề, nói cách khác thì đó cũng là vấn đề lãnh đạo của Trung Dương, và đó chính xác là vấn đề tham ô tham nhũng của cả một tập thể.

Nếu đây là sự thực thì đó là một cách nhìn về vấn đề Trung Dương, nếu không phải là sự thực thì đó cũng là một cách nhìn khác về Trung Dương. Điểm này có lẽ chính là mấu chốt trong vấn đề Trung Dương, là

mắt xích quan trọng trong bước tiếp theo để giải quyết vấn đề Dệt may Trung Dương. Vì vậy, ông mới hỏi hai vị lãnh đạo chủ chốt của Trung Dương câu này, đó cũng chỉ là câu hỏi xuất phát từ tâm tư của bản thân ông mà thôi. Ông chỉ muốn đả động một chút đến hàm ý của mình trên phương diện này: đừng có gây ra các vấn đề lớn ở đây. Còn về việc bọn họ có thể trả lời, có trả lời nổi hay không thì ông không suy nghĩ đến nhiều.

Nếu bọn họ thực sự cảm thấy khó trả lời hoặc không thể trả lời, thì xét ở một mặt nào đó, có lẽ cũng chưa chắc là việc xấu.

Cuối cùng, Lý Cao Thành lại chuyển về mặt sang tổng giám đốc Quách Trung Diêu:

"Thế còn ông? Phải chăng cũng thấy không thể trả lời?"

Quách Trung Diêu đưa mắt nhìn Lý Cao Thành, rồi ôm chặt đầu, không một chút biểu cảm cất tiếng nói:

"Thị trường, ông thật sự muốn tôi nói sự thật sao?"

Lý Cao Thành bất giác lạng người đi, bao năm trôi qua, Quách Trung Diêu và lãnh đạo nhà máy Trung Dương mỗi khi gặp ông đều riu rít một điều "Thị trường Lý" hai điều "Thị trường Lý", trước giờ ông chưa từng nghe thấy việc bọn họ chỉ đơn độc gọi một câu "Thị trường" bỏ quên mất họ Lý đính kèm. Trong mơ hồ, ông cảm thấy lời của Quách Trung Diêu có gì đó khá cứng nhắc.

"Chẳng lẽ trước đây ông toàn nói dối tôi?" Lý Cao Thành bất giác nổi giận trước dáng vẻ và thái độ của Quách Trung Diêu, "Đã lúc nào rồi mà ông còn khiến tôi bực mình như thế này".

"Nếu đã như vậy thì tôi sẽ nói đúng sự thật. Thực ra tình hình của nhà máy Dệt may Trung Dương không khác gì với những nơi khác, nếu kiểm

tra thì sẽ có vấn đề, còn nếu không kiểm tra thì sẽ không có vấn đề gì, nếu kiểm tra ít thì vấn đề sẽ nhỏ, nếu kiểm tra nhiều thì vấn đề sẽ lớn.

Lại thêm một lần Lý Cao Thành chết lặng, ông không ngờ rằng Quách Trung Diêu lại nói như vậy.

Trần Vĩnh Minh cũng tròn mắt kinh ngạc, ông ta cũng hình như hoàn toàn không nghĩ rằng Quách Trung Diêu sẽ nói như vậy.

Phòng làm việc của Lý Cao Thành lại nhanh chóng chìm vào bầu không khí âm u tĩnh lặng.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Khoảng 2 giờ 10 phút chiều, Lý Cao Thành tới phòng làm việc của Bí thư Thành ủy Dương Thành.

Không sớm cũng không muộn, lúc này là hợp lý nhất. Ở Trung Quốc, thói quen ngủ trưa có mối quan hệ trực tiếp với thể chế quản lý, đặc biệt với những cán bộ lãnh đạo bận rộn, lao tâm khổ tứ mà nói, giấc ngủ trưa là không thể thiếu. Ăn cơm ở cơ quan, sau đó nghỉ ngơi tại phòng làm việc vài phút, kiểu nghỉ trưa như vậy vừa là nhu cầu điều chỉnh tinh thần, vừa không thể thiếu để bồi bổ sức khỏe. Bởi vậy, trong văn phòng của một vài lãnh đạo chủ chốt ở Trung Quốc, thông thường đều đặt một chiếc giường khá đơn giản nhưng lại vô cùng cần thiết hoặc chiếc ghế xô pha có thể nằm được. Hơn nữa, nghỉ ngơi trong phòng làm việc, vừa yên tĩnh vừa ít thị phi, tránh được ồn ào và sự quấy nhiễu của những người đến thăm, điều này đối với cán bộ lãnh đạo việc công bận rộn lại chẳng lúc nào được yên tĩnh mà nói quả thực rất quý giá, rất cần thiết. Những người biết một chút về điều này, nếu không có những việc tối quan trọng, tuyệt đối sẽ không làm phiền lãnh đạo vào lúc này.

Hai giờ vào làm, hai giờ mười phút đến, vừa đúng lúc. Dành chút thời gian cho người ta tỉnh táo đầu óc, xoa tan cơn buồn ngủ, xoa mặt, pha trà. Đợi anh vào rồi, thực ra cũng đúng lúc nói chuyện, tránh việc người ta không để ý, bận này bận nọ, đến rồi vẫn mất thời gian cả nửa ngày.

Thế nhưng khi Lý Cao Thành bước chân vào, mới phát hiện ra Dương Thành cơ bản không hề ngủ trưa.

Dương Thành đang dồn tâm trí nhìn cái gì đó, và khi Lý Cao Thành tiến đến gần, ông mới phát hiện ra trước mặt Dương Thành chính là hai tập tài liệu dày cộp ấy.

Thì ra Dương Thành đang xem cái này!

Nhịp tim Lý Cao Thành bất giác đập mạnh.

Dương Thành giơ tay ra dấu, ra hiệu cho Lý Cao Thành ngồi xuống ghế xô pha, sau đó đi pha hai tách trà, rồi cùng ngồi xuống.

Hai người ngồi rất gần, rất sát nhau.

Dương Thành trẻ hơn Lý Cao Thành gần mười tuổi, sinh viên tốt nghiệp đại học khóa cuối cùng trước Cách mạng văn hóa. Ông thuộc lớp người may mắn vừa là người có học vấn, vừa là người từng trải; vừa là người có văn hóa tư tưởng, lại không bị quá nhiều những tác động làm ảnh hưởng. Do sự gián đoạn của cuộc Cách mạng văn hóa, khi đất nước rất cần tìm những người tài vào thời điểm lá vàng đã rụng, lá xanh chưa mọc, thì họ chính là những trụ cột trung lưu. Khi đất nước lấy xây dựng kinh tế làm trọng tâm để phát triển cũng là lúc quốc gia cần gấp một tầng lớp phân tử trí thức làm cán bộ lãnh đạo, và họ đã được tìm thấy ở mọi góc cạnh ngõ ngách của cuộc sống, tất cả đều được tuyển chọn vào những vị trí cần thiết nhất, quan trọng nhất, kèm theo việc thăng chức liên tiếp một mạch đưa họ ngồi vào những vị trí mà ngay từ ban đầu họ cũng không dám mơ tới. Khi ấy, sự đề bạt quả thực dễ dàng hơn gấp nhiều lần so với bây giờ! Và những cán bộ đề bạt khi đó dường như cũng không có quá nhiều quy tắc như hiện tại, còn người được đề bạt thì dường như cũng không cần tìm kiếm cơ hội leo lên cao như hiện tại. Khi đất nước cần gấp, khi mà lá vàng đã rụng, lá xanh còn chưa mọc, thì một vài người ngồi lại cùng nhau bàn bạc nghiên cứu, và ngay cả người được đề bạt cũng không hề hay biết. Vì thế mà khi tìm tới anh ta nói chuyện đã khiến anh ta ngạc nhiên đến cả ngày trời. Và khi nhận được thông báo thì đã trở thành cán bộ lãnh đạo ngồi tại một vị trí

hiển hách rồi. Vừa học vừa làm, vừa làm vừa học, làm gì có thời gian khảo nghiệm hay thời kì thử việc, cũng chẳng cần hỏi có hay không có kinh nghiệm làm việc, mà cho dù chưa là đảng viên cũng chả sao, chỉ cần người thôi, mọi thứ đều không quan trọng! Và đội ngũ cán bộ lãnh đạo đang nắm giữ các chức vụ quan trọng, đang phát huy được vai trò chủ đạo của mình trong các cơ quan Nhà nước phần lớn đều được đề bạt từ lúc bấy giờ, Dương Thành cũng là một trong số đó.

Từ đáy lòng mình, Lý Cao Thành rất coi trọng lớp cán bộ này. Phần lớn họ được đề bạt từ trong tình hình không có quy tắc, nên họ có rất ít quy tắc. Chức vụ có được dễ dàng, nên họ cũng không đặt nặng vấn đề mất chức và giữ chức. Có thực tài thực học, cũng có kinh nghiệm chính trị - xã hội nhất định, dù không phải hứng chịu quá nhiều tác động, nhưng tất nhiên cũng cảm nhận được một cách rõ ràng Trung Quốc hiện nay cần nhất là gì, nguy cơ lớn nhất đối với đất nước với nhân dân là gì. Bản thân họ là những phần tử trí thức, vì vậy họ cũng hiểu được như thế nào mới là tôn trọng tri thức. Bản thân họ còn chính là sản vật của cải cách, nên tất nhiên họ cũng chính là người bảo vệ, người tham gia và người thúc đẩy trung thành nhất của cải cách.

Dù Dương Thành được điều đến đây chưa lâu, nhưng bằng trực giác của mình, Lý Cao Thành có sự đánh giá tốt về vị Bí thư Thành ủy được coi là trẻ tuổi này. Điều đặc biệt khiến ông cảm thấy yên tâm và tin cậy là, Dương Thành đã từng làm thường vụ Tỉnh ủy, cũng giống ông, sau lưng không có nhiều hậu đài "chống lưng". Chỉ riêng điểm này thôi đủ khiến ông cảm thấy khoảng cách giữa hai người đã được rút ngắn lại, cũng cảm thấy gần gũi hơn về tình cảm. Mọi người đều nói, thế chế hiện giờ đã biến tỉnh trưởng và bí thư, Thị trưởng và bí thư, huyện trưởng và bí thư đến chủ tịch xã và bí thư thành những cặp đôi đối địch trời sinh. Thông thường, bộ phận Đảng và bộ phận chính quyền rất ít mâu thuẫn. Bí thư quản lý cán bộ, Thị trưởng nắm về kinh tế; một người quản người, một người quản tiền. Nghĩ thấy không có chỗ nào có thể xung đột, nhưng trên thực tế tiếp xúc công

việc thì mâu thuẫn đầy rẫy, mà lúc nào cũng dính vào nhau. Ví dụ: Thị trường nằm về kinh tế, phụ trách quản lý kinh tế, vấn đề đầu tiên chính là phải có một lớp nhân tài lãnh đạo doanh nghiệp hiểu biết kinh tế, biết quản lý, hiểu ý Thị trường, thế nhưng quyền quyết định làm sao sử dụng được những nhân tài doanh nghiệp này lại không nằm trong tay Thị trường, mà nằm trong tay bí thư. Mâu thuẫn cơ bản này quyết định tính lâu dài, tính sắc bén và tính rộng rãi của hai mặt mâu thuẫn này. Tuy nhiên, bao năm nay làm Thị trường, Lý Cao Thành rất ít khi thấy xuất hiện cảm giác này. Thứ nhất, ông rất ít suy nghĩ về phương diện này, giống như vợ ông nói, chỉ biết mưu sự, không biết dùng người. Thứ hai, cũng có thể liên quan đến mấy vị bí thư cùng nhiệm kỳ với ông, ví dụ như bí thư kỳ trước, khi ông làm thị trường, vị bí thư đó đã 58 tuổi. Tuổi tác lớn, biết mình chẳng còn mấy năm nữa sẽ về hưu, nên mọi việc đều tìm ông thương thảo, rất ít khi có ý kiến bất đồng. Còn Dương Thành bây giờ, mới 46, 47 tuổi, kém ông gần mười tuổi, hơn nữa, trước khi Dương Thành được điều đến, rất nhiều người đã nhắm vị trí Bí thư Thành ủy này cho Lý Cao Thành, về điểm này, Dương Thành tất nhiên biết rất rõ. Vậy nên thời gian gần đây, hai người luôn phối hợp chặt chẽ. Thị trường Lý Cao Thành đặc biệt cảm nhận được rất rõ việc Dương Thành luôn tôn trọng ý kiến của ông ở nhiều vấn đề, đối với một số quyết sách nhân sự lớn, Dương Thành quả thực đều rất công bằng, công khai, không có hành động gì gây mất lòng người khác. Hơn nữa, Lý Cao Thành cũng thấy bản thân ông ấy là người rất coi trọng công việc, coi trọng đại cục, coi trọng sự nghiệp. Anh không có việc gì khuất tất, người khác cũng chẳng nói được gì, nên cũng chẳng có mâu thuẫn xung đột nào khó giải quyết, khó hòa giải.

Tóm lại, ông quả thực có thiện cảm với Bí thư Thành ủy Dương Thành, chí ít là hiện tại.

Dương Thành là một người thẳng thắn quyết đoán, khi bàn bạc công việc rất ít khi khách sáo, rào trước đón sau, trước giờ luôn luôn nói thẳng,

đi luôn vào vấn đề chính. Hai người ngồi với nhau, câu đầu tiên của Dương Thành là:

"Nghe nói hôm qua công nhân làm loạn rất hung hăng, phải chăng ông đều đã thấy?"

"Đúng vậy, sắp bằng cách mạng đại văn hóa rồi. Nếu đến chậm một chút, chắc sẽ xảy ra chuyện. Ông không thấy tình hình lúc đó, nghĩ lại bây giờ thật sự vẫn còn thấy sợ." Lý Cao Thành tự nhiên cũng rất thành thật.

"Nghe Ngô Tân Cương nói, suýt soát tới 1, 2 vạn người?"

"Nhiều hơn chứ chẳng chơi, đại loại những người nào của công ty đến được thì đều đến. Cả đêm trời rét buốt, già có, trẻ có, cứ như không ai biết lạnh, không ai biết buồn ngủ, nhiệt huyết tràn trề. Xem ra, quan hệ giữa cán bộ và quần chúng thực sự căng thẳng, cơ bản không thể ngồi xuống cùng một bàn được." Lý Cao Thành dường như đang trở lại không khí và cảm xúc đêm đó, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng nặng nề.

"Lão Lý, có thật rất nghiêm trọng?" Dương Thành nhìn thẳng vào mắt ông rất gần.

"Ừ, thực sự rất nghiêm trọng." Lại một lần nữa ông thành thực đáp lời.

"Sự việc phát triển đến giờ, phải chăng nếu chỉ dựa vào năng lực quản lý của lãnh đạo công ty thì sẽ không thể giải quyết được vấn đề?" Dương Thành lại hỏi dồn một câu.

"Xem tình hình hiện tại, e rằng không có khả năng này." Đây cũng là cảm giác thực của Lý Cao Thành.

"Theo ông, danh tiếng và uy tín của lãnh đạo công ty còn có thể khôi phục được không?" Lời của Dương Thành quả thật đều là những vấn đề gai

đúng chỗ ngựa, đúng bản chất trọng tâm nhất.

"Đại loại rất khó." Lý Cao Thành thấy rằng cũng chỉ có thể nói như vậy.

"Lão Lý à, tôi thấy cảm giác của hai chúng ta gần giống nhau, hai hôm nay tôi luôn nghĩ về việc này. Mâu thuẫn được đẩy lên đến bước này, tuyệt đối không phải là việc một chốc một lát. Điều này cho thấy rõ trong một doanh nghiệp Nhà nước lớn như Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, kiểu mâu thuẫn không thể hòa giải này đã tồn tại và tích lũy từ rất lâu rồi. Thế nên tôi liền nghĩ, muốn giải quyết thật sự vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, trước tiên phải làm rõ thứ mâu thuẫn không thể hòa giải này rốt cuộc là gì, rốt cuộc nó tồn tại và phát triển như thế nào. Tôi nghĩ, chỉ cần tìm thấy nút thắt của vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương sẽ dễ giải quyết. Quan trọng nhất là, điều này rất có thể có ý nghĩa quan trọng đối với công cuộc cải cách doanh nghiệp Nhà nước quy mô lớn và vừa."

Lý Cao Thành không ngờ Dương Thành lại nói những lời đó, lặng người một hồi lâu mà vẫn chưa thể phản ứng lại. Ông không nghĩ rằng Dương Thành sẽ nghĩ nhiều như vậy, nghĩ sâu xa như vậy. Những vấn đề mà thường ngày nghĩ rằng rất dễ trả lời, nhưng khi thực sự bảo anh trả lời, anh mới thấy không dễ như anh tưởng. Nói thật, rốt cuộc vấn đề chủ yếu nhất của Dệt may Trung Dương là gì? Rốt cuộc thực chất của xung đột mâu thuẫn đang được đẩy lên cao vô cùng nghiêm trọng ấy là gì? Lý Cao Thành đã rất chú ý đến cách dùng từ trong những câu nói của Dương Thành: mâu thuẫn không thể hòa giải. Nếu ông ấy thật sự nhìn ra điều đó thì chứng tỏ một Bí thư Thành ủy như ông ấy đã có một cái nhìn cố định hoặc một cách nhìn khá chín chắn về Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương. Nhưng nếu nói mâu thuẫn không thể điều hòa, thì cũng tức là nói thực chất của mâu thuẫn này đã mang tính chất thù địch. Mà chỉ có duy nhất những mâu thuẫn mang tính chất thù địch thì mới không thể hòa giải. Dương Thành thực sự

nhìn nhận như vậy sao? Nếu thực sự như vậy thì có lẽ ông ta cũng đã có một cách nhìn và nhận thức thành thực trong việc giải quyết vấn đề của Trung Dương như thế nào. Nghĩ ngợi một hồi, Lý Cao Thành liền nói với Dương Thành với vẻ đầy thăm dò:

"Nói thực, hai hôm nay đều bị những việc bề nổi này trói chặt lại rồi, tròn hai ngày hai đêm, cũng chỉ ngủ có năm sáu tiếng đồng hồ. Sáng nay lại có hai đám người của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương đến, và cũng chỉ có ngồi nghe họ nói các vấn đề, ý kiến. Phản ánh bấy nhiêu việc, lại mỗi người một cách nói, mỗi người một lý do. Vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương rốt cuộc nhìn nhận như thế nào, quả thực chưa nghĩ sâu được. Bí thư Dương, hôm nay ông cũng đã nghe một vài quan điểm của bọn họ, tôi không biết ấn tượng và ý kiến ban đầu của ông ra sao?"

"Cụ thể sự việc tôi không hiểu lắm, buổi sáng nghe mấy người phản ánh, vừa rồi lại thấy bọn họ mang đơn thư, đặc biệt là vừa nghe ông nói có một, hai vạn công nhân tham gia nổi loạn, hơn nữa quan hệ lãnh đạo, quần chúng đã đối lập đến mức như vậy, xem ra vấn đề nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng tượng nhiều. Theo tôi thấy, thực chất mâu thuẫn phát triển đến bây giờ, mấu chốt là cán bộ đã xem quần chúng là mặt đối lập của họ một cách triệt để, quần chúng cũng đã xem cán bộ là mặt đối địch khiến người ta căm phẫn nhất, không thể tha thứ nhất." Dương Thành như đang chìm đắm vào dòng suy nghĩ sâu lắng, dường như không hề phát giác, không hề để tâm đến câu hỏi mang tính thăm dò của Lý Cao Thành, "Lão Lý này, đây chỉ là suy nghĩ chưa được chín chắn của cá nhân tôi, tôi cảm thấy nếu lãnh đạo một doanh nghiệp đã có những mâu thuẫn khó hòa giải với suy nghĩ và tình cảm của công nhân, thì dù cho những lãnh đạo này không có vấn đề gì đi nữa thì cũng mắc phải tội lỗi là trách nhiệm. Nói cách khác, một bộ máy lãnh đạo như vậy thực sự đã mất đi giá trị tồn tại, hoặc sự tồn tại đã không còn ý nghĩa gì nữa. Đại đa số công nhân đều không nghe theo sự chỉ huy của họ, đại đa số công nhân đều đứng về phe phản đối họ, nếu chúng ta còn

có ảo tưởng gì về bộ máy lãnh đạo như vậy, thậm chí còn đi bảo vệ nó, thì kết cục cuối cùng chỉ có thể là gà bay vỡ trứng mà thôi, vừa không giữ được bộ máy đó, vừa khiến chúng ta đánh mất đi lòng dân. Lão Lý, tôi thấy phải chăng đã đến lúc chúng ta nên hạ quyết tâm?"

Xét về mặt lý trí, phải nói rằng cách nhìn và cách nghĩ của Dương Thành thực sự mang tính xây dựng, ở khía cạnh nào đó, có thể đã nói trúng điểm cốt lõi. Thế nhưng không hiểu sao, về mặt tình cảm, Lý Cao Thành không tài nào chấp nhận được cách nói này của Dương Thành. Dù nói thế nào đi nữa, kể cả những lãnh đạo công ty kia tội ác tày đình, nhưng chưa qua điều tra gì, chưa tìm thấy bằng chứng gì, đã nhanh chóng đưa ra kết luận, hơn nữa lại là kết luận nghiêm khắc như vậy, phải chăng là quá sơ sài, quá võ đoán? Huống hồ, bây giờ điều anh nghe thấy, thứ anh nhìn thấy mới chỉ là một mặt, anh chưa hề tiếp xúc với cán bộ lãnh đạo của công ty, thì làm thế nào có thể gấp gáp đi đến kết luận để rồi gạt bỏ cả một bộ máy của công ty sang một bên như vậy? Còn nữa, nguyên nhân chính cuộc bạo loạn lần này của công nhân rốt cuộc là gì, phía sau công nhân còn có bối cảnh gì nữa không, những điều này chúng ta vẫn chưa thực sự làm rõ, làm sao có thể chụp mũ kết luận như vậy? Đặc biệt khiến Lý Cao Thành khó chấp nhận về mặt tình cảm là, vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương là do đích thân tôi một mình đi giải quyết, tình hình của công ty này đáng lý ra trong bộ máy lãnh đạo của chính quyền thành phố, ủy ban thành phố, tôi là người nắm rõ nhất, tình hình cơ bản của ban lãnh đạo Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, tôi cũng là người hiểu rõ nhất, do vậy đối với vấn đề của Trung Dương, người có quyền phát ngôn nhất phải là tôi, kết luận như thế nào về Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, đầu tiên cũng phải do tôi đưa ra, ít nhất cũng phải nghe ý kiến của tôi trước. Là Bí thư Thành ủy, là người đứng đầu, sao ông có thể không nghe ý kiến của tôi mà đã vội vội vàng vàng chuẩn bị đưa ra kết luận? Trầm tư giây lát, ông liền nói với Dương Thành:

"Bí thư Dương, phải chăng ông nghe phản ánh từ mấy vị đại diện công nhân viên sáng nay, nên cho rằng ban lãnh đạo của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương đã vô phương cứu chữa?" Vừa dứt lời, ông lập tức thấy hối hận. Ông cảm nhận rõ ràng sự bất bằng lòng và hàm ý châm biếm trong lời nói của mình, đồng thời ông cũng âm thầm kinh ngạc trước sự thay đổi lập trường đến chóng mặt của mình. Trước khi đến đây, ông còn nghĩ nên làm thế nào để thuyết phục Bí thư Thành ủy quyết tâm giải quyết vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, đặc biệt phải thuyết phục Bí thư Thành ủy nhanh chóng cử một tổ điều tra chuyên án lớn đưa ngay đến Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương để kiểm tra và làm rõ một cách toàn diện, đồng thời tiếp tục tổ chức một ban công tác tạm thời tiếp quản toàn bộ công tác lãnh đạo. Thế nhưng không hiểu sao, đến đây chưa đầy mười lăm phút, cảm xúc và lập trường của ông đột nhiên lại thay đổi, mà thay đổi chỉ vì những lời nói của Dương Thành động chạm vào lòng tự tôn của ông, hay là những lời nói đó khiến anh cảm thấy mất mặt? Ông bỗng nhiên nhận ra, hóa ra trong thâm sâu tâm hồn mình vẫn không thể chịu được bất cứ tổn hại nào về tình cảm, về tất cả mọi thứ có liên quan đến bản thân mình. Vì thế, ông ý thức được rằng, đối với ban lãnh đạo của Trung Dương, có lẽ sự sự yêu mến và bảo vệ đối với họ vẫn còn rất nhiều. Sao có thể như vậy? Sao mình lại như vậy? Nghĩ đến đây, ông vội vàng dịu giọng bao biện: "Kỳ thực thì ai cũng như vậy, chỉ cần nghe những công nhân đó tâm sự, chỉ cần nhìn thấy những tài liệu đó của công nhân, cũng đều sẽ có cảm giác này, cả tôi cũng vậy."

"Không, lão Lý, tôi thấy cách nhìn như vậy không đúng, đặc biệt đối với vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương càng không nên nhìn nhận như vậy." Dương Thành vẫn đang chìm trong mạch suy tư và trầm mặc, dường như không hề phát giác và lĩnh ngộ thấy sự thay đổi trong cảm xúc và ngữ khí của Lý Cao Thành, "Đây tuyệt nhiên không chỉ là cảm giác, mâu thuẫn đối lập nghiêm trọng như vậy, nếu chỉ dựa vào cảm giác thì quá phiến diện. Lão Lý, không hiểu vì sao, về vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, tôi luôn có một dự cảm, cảm thấy quan điểm và

cách nhìn của hai ta rất có thể không giống nhau. Vừa rồi tôi đã nói với ông, những gì tôi nói chỉ đại diện cho cách nhìn nhận và quan điểm của cá nhân tôi, sở dĩ tôi nói trước với ông, cũng chính là muốn ông nắm rõ cách nhìn và quan điểm của tôi trước, nhưng cũng chỉ là cách nhìn và quan điểm của cá nhân tôi. Vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương rất cuộc phải xử lý như thế nào, trước mắt rất cuộc phải làm như thế nào, tôi nghĩ tốt nhất hai chúng ta trước hết cần cùng nhau thống nhất, nếu không thống nhất được, cũng không sao, chỉ cần người này hiểu rõ cách nhìn và quan điểm của người kia, cùng thông suốt với nhau, để không cần thiết phải dò đoán về nhau là được. Sau này ông còn phải báo cáo chi tiết lên Ủy ban thường vụ để mọi người cùng tập trung cho ý kiến, đưa ra được biện pháp thỏa đáng và khả thi. Nhưng, lão Lý à, ông phải ghi nhớ một điểm, vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương rất cuộc giải quyết như thế nào, phương án lớn cuối cùng vẫn là ở ông. Có một câu, tôi cũng không biết ông sẽ giận hay không, sẽ hiểu hay không, sẽ bực tức hay không, nhưng giờ tôi vẫn phải nói ra, vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương giải quyết như thế nào, giải quyết tốt hay không, nhanh hay không, công nhân có hài lòng không, có gây rối nữa không, có di chứng hay không, điều cốt lõi của cốt lõi, chỉ ở một người, đó là ông."

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Lý Cao Thành và Dương Thành cùng bước ra khỏi phòng làm việc, lúc này đã hơn 8 giờ tối.

Trong thời gian hơn năm tiếng này, nhìn chung hai người nói chuyện khá tâm đầu ý hợp. Nhưng trong lần tiếp xúc thực sự với Dương Thành này, Lý Cao Thành một lần nữa nhận ra được cách thức làm việc và cá tính lãnh đạo của vị Bí thư Thành ủy kém mình nhiều tuổi này.

Từ ngày Dương Thành được điều đến đây, có lẽ đây là lần đầu tiên Thị trưởng và Bí thư Thành ủy giao lưu và trao đổi vấn đề lâu như vậy.

Đầu tiên, Lý Cao Thành không ngờ đến là, trước khi ông kịp báo cáo, Dương Thành đã đem quan điểm và cách nhìn của ông ta nói rất rõ ràng! Dù sao đi nữa ông cũng không thể đoán trước được, là một Bí thư Thành ủy, làm như vậy quả thực khiến ông cảm thấy bất ngờ, có lẽ có hàm ý gì khác chẳng? Liên hệ đến một vài quan điểm của Dương Thành trước kia đối với vấn đề Trung Dương, ông mơ hồ nhận ra được một tác phong làm việc vừa mạnh mẽ vừa quả quyết của Bí thư Thành ủy Dương Thành trong công việc, trong mấy chục năm công tác của mình, ông rất ít khi gặp phải kiểu tác phong làm việc này, vì thế nó khiến ông cảm thấy rất khó đối phó.

Tuổi trẻ khí thế, nhiệt huyết tràn đầy, nhưng phải chăng lại hơi ngông cuồng, cứng nhắc? Đối với một Thị trưởng hơn anh gần chục tuổi, hơn nữa lại là người đáng lẽ sẽ được làm làm Bí thư Thành ủy, mà lại dùng cách thức nói chuyện, dùng khẩu khí ngữ điệu và kiểu tư duy như vậy để bàn bạc, phải chăng là quá thiếu suy nghĩ, quá không tôn trọng đối phương?

Thế nhưng nghĩ lại, dường như cũng không có gì lạ, không gì để oán trách và cũng không có gì không thể giải thích. Quan điểm và cách nhìn của Dương Thành đối với Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương thực ra đã hình thành từ rất lâu trước đó. Ngay từ năm 1995, không lâu sau khi Dương Thành nhậm chức, tại hội nghị lãnh đạo liên quan đến cải cách doanh nghiệp Nhà nước lần đầu tiên do thành ủy và chính quyền thành phố tổ chức, Dương Thành đã thẳng thắn lấy Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương làm ví dụ, nói rằng một doanh nghiệp như vậy, ý kiến quần chúng lớn như vậy, thua lỗ nghiêm trọng như vậy, cần phải xem xét để sớm thay đổi ban lãnh đạo của nó đi. Nói thực, khi đó Lý Cao Thành vô cùng ác cảm và thành kiến đối với những lời nói này. Không điều tra tức là không có quyền phát ngôn, anh là Bí thư Thành ủy, làm sao có thể vừa chân ướt chân ráo đến đã lớn tiếng nghị luận, đưa ra ý kiến? Chỗ này phê bình, chỗ kia chỉ trích, cứ như công việc trước đây của cả thành phố thuộc tỉnh này không có mấy việc đúng đắn. Lãnh đạo như vậy kỳ thực là loại lãnh đạo không tài cán gì, không có bản lĩnh gì, cũng là loại lãnh đạo đầu óc giản đơn nhất, đồng thời cũng là một biểu hiện của sự vô tri. Đối với chính quyền, với bí thư tiền nhiệm, kể cả họ có sai lầm gì, có quyết sách gì sai sót, cũng quyết không được vừa mới nhậm chức đã mạnh mẽ không kiêng nể ai như vậy. Đây vừa là vấn đề tu dưỡng, cũng là vấn đề phẩm chất. Trong một khoảng thời gian rất lâu, Lý Cao Thành vẫn đau đầu mãi chuyện này, vẫn cứ bứt rứt khó chịu trong lòng. Dù nói thế nào, một Bí thư Thành ủy của một tỉnh lỵ, một cán bộ cấp cao của Đảng, không nên có những cử chỉ và sai lầm như vậy. Sở dĩ sau này cách nhìn của ông đối với Dương Thành có sự thay đổi là bởi vì, thứ nhất Dương Thành quả thực là một người có năng lực thực sự, thứ hai Dương Thành quả thực cũng là một người nói được làm được, thứ ba Dương Thành cuối cùng đã chứng minh được cậu ta là một người coi trọng dân chủ, thích công khai minh bạch bằng chính những hành động và việc làm của mình. Những đặc điểm này của Dương Thành không phải chỉ đơn thuần là ý kiến của riêng ông. Dương Thành không biết thù dai, không ném đá giấu tay, cũng chưa từng kết bè kéo cánh, đặc biệt chưa từng duy ý chí, không hề có việc gì mà một mình nói rồi quyết. Ví dụ như trong vấn đề

của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, khi đó cậu ta một mực chủ trương tiến hành xử lý mạnh, hơn nữa cũng nói nhiều lần tại các cuộc họp. Nhưng sau đó, Lý Cao Thành có ý kiến khác, không đồng tình với cách làm mạnh tay xử lý thay đổi bộ máy lãnh đạo, cuối cùng Dương Thành đã bảo lưu ý kiến của mình, nghe theo ý kiến của Lý Cao Thành, hơn nữa vẫn quyết định cho Thị trưởng Lý Cao Thành đích thân lĩnh soái, chủ quản toàn diện việc cải cách doanh nghiệp Nhà nước, trong đó đương nhiên gồm cả Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương.

Sau việc đó, rất nhiều người nói với Lý Cao Thành rằng, đó là trận độ sức công khai đầu tiên của Thị trưởng với Bí thư Thành ủy, cuối cùng kết thúc bằng thắng lợi của Thị trưởng.

Nhưng Lý Cao Thành lại không hề cảm thấy như vậy, trong lòng ông cũng chưa từng có cảm giác ấy. Ngược lại, ông lại cho rằng mình chỉ chiếm thế thượng phong ở bề ngoài, kỳ thực là tự mình lấy dây buộc mình, đem quyền chủ động thực sự dâng cho đối phương.

Có những lúc, Lý Cao Thành cũng nghĩ thầm trong bụng, giả dụ làm theo cách của Dương Thành, Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương ngày nay sẽ như thế nào? Cho dù không có hiệu quả gì, nhưng, điều mà chính bản thân Lý Cao Thành không muốn đối diện với chính là cái này, nhưng, dù thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không giống như Trung Dương bây giờ. Quả thực là như vậy, nếu tổ chức một bộ máy lãnh đạo mới, với tình hình của bộ máy lãnh đạo hiện giờ của Trung Dương chẳng phải cũng đã lên đến đỉnh điểm rồi? Ít nhất cũng sẽ không khiến quần chúng cảm phẫn đến như vậy, oán giận ngút trời đến như vậy.

Điều này thường khiến Lý Cao Thành càng nghĩ càng thấy áp lực, càng thấy lo lắng bất an, ăn ngủ không yên. Đó cũng chính là lý do tại sao khi công ty Trung Dương xảy ra tình hình nghiêm trọng như vậy, ông đã không thông báo cho Bí thư Thành ủy Dương Thành, mà chỉ một mình mạo hiểm tới Trung Dương giải quyết vấn đề tại hiện trường gây rối.

Phải chăng đó là hành động tự mua dây buộc mình, tự làm tự chịu?

Có lẽ hiện thực vẫn tàn khốc như vậy, nếu như anh muốn bảo vệ một người, muốn bảo vệ lợi ích của cả một tập đoàn, vậy anh phải trả giá, phải hy sinh cho người này, cho lợi ích của tập đoàn này, hơn nữa bất cứ khi nào, anh cũng đều có thể bị dính líu và bị liên đới tới nó. Đúng là do anh, sai là do anh, xảy ra vấn đề gì cũng là do anh!

Đây là văn hóa của Trung Quốc, cũng là chính trị của Trung Quốc.

Sự chế ước đối với chính mình của nền chính trị Trung Quốc cũng là một trong những phương diện hết sức quan trọng. Nếu là trách nhiệm của anh, anh phải chịu trách nhiệm về nó!

Điều Lý Cao Thành cảm thấy được an ủi và yên tâm là, trong nhiều lần tiếp xúc, kể cả lần tiếp xúc kéo dài này, ông đều cảm thấy Dương Thành là một người đáng tin cậy. Và có một điểm khiến ông cảm nhận sâu sắc là, ông thấy con người Dương Thành không khôn ngoan, không sành đời, không tính toán với người khác, mang đến cho người ta một cảm giác rằng Bí thư Thành ủy Dương Thành dường như quá đơn thuần, quá chất phác. Nhưng mặt khác, có đôi lúc ông lại thường cảm thấy con người Dương Thành không thể coi nhẹ được. Kiểu đơn thuần chất phác của ông ấy, luôn có thể khiến anh không có đường lui, khiến anh lâm vào khốn khó. Thấy việc sai trái, một khi phát hiện, ông ấy sẽ chủ động nhận sai; nhưng nếu là việc ông ta cho là đúng, thì dù phải đắc tội với cả một lớp người, ông ấy cũng sẽ kiên trì đến cùng.

Không nhỏ mọn, nhưng vô cùng tỉ mỉ. Có những việc anh cảm thấy ông ta không để ý, nhưng thực ra ông ấy còn nắm rõ hơn anh rất nhiều.

Giống như việc báo cáo chiều nay, quả thực có rất nhiều chỗ đã khiến ông phải âm thầm kinh ngạc. Đối với một số vấn đề của Trung Dương, ông căn bản không ngờ rằng Dương Thành còn biết rõ hơn cả mình. Đặc biệt là

vài lời nói của ban lãnh đạo công ty, thậm chí là những lời nói trong phạm vi nhỏ, ông ấy lại biết rõ mồn một! Nhất là kinh nghiệm cá nhân, tình hình gia cảnh của các lãnh đạo chủ chốt trong công ty, Dương Thành thậm chí còn nắm được nhiều thông tin hơn ông. Ví dụ như, Dương Thành biết tổng giám đốc công ty Quách Trung Diêu đi xe hiệu gì, Bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh ngồi xe hiệu nào. Phó tổng giám đốc Phùng Mẫn Kiệt mặc dù ngồi xe Santana, nhưng nội thất trang bị trong xe lên đến gần 200 nghìn tệ! Và những thứ đó trong đơn thư khiếu nại vốn không hề đề cập đến, thật không thể tưởng tượng được Dương Thành lấy những thông tin đó từ đâu.

Đoạn đối thoại giữa ông với Dương Thành, đến giờ vẫn khiến ông cảm thấy bất an, lo lắng, thấp thỏm.

"Lão Lý, tôi có một cảm giác, cũng không biết đúng hay không. Đối với vấn đề của công ty Trung Dương, tôi luôn cảm thấy kỳ thực ông rõ hơn tôi, biết rõ tính nghiêm trọng của sự việc hơn tôi. Chẳng qua chỉ là ông muốn trì hoãn, muốn xem xét, hy vọng tình hình của công ty Trung Dương có thể tốt trở lại."

Lý Cao Thành sững sốt không nói được lời nào. Vấn đề này ông chưa nghĩ đến, ông không biết tự sâu trong đáy lòng mình có thực có ý nghĩ này không. Tuy nhiên, có một điểm cực kỳ chính xác là, thực sự dù có năm mớ ông cũng đều mong mọi tình hình của Trung Dương chuyển biến tốt lên. Vì những công nhân của Trung Dương, vì ban lãnh đạo này của Trung Dương, đồng thời cũng là vì chính ông! Hoặc giả vì bản thân ông nhiều hơn.

Vì cái gì của bản thân đây? Giải thoát? Danh dự? Hay là tình cảm? Có lẽ để giải thoát cho chính bản thân mình là chính. Vì một công ty Trung Dương, ông thực sự mệt mỏi rồi. Tinh thần mệt mỏi, cuộc sống cũng mệt mỏi.

Lý Cao Thành không nói gì, Dương Thành cũng không buông tha, vẫn tiếp tục những lời khiến người ta phải suy nghĩ:

"Đối với một Thị trưởng như ông và một Bí thư Thành ủy như tôi mà nói, thứ người ta lo lắng nhất ở Trung Dương không phải là đội ngũ lãnh đạo có hay không có vấn đề, cũng không phải là vấn đề của đội ngũ lãnh đạo tốt cuộc lớn bao nhiêu. Bộ máy có vấn đề, thay là xong, cán bộ lãnh đạo có vấn đề, cần cách chức thì cách chức, cần xử phạt thì xử phạt, những việc này đều dễ làm, không có gì phải lo lắng. Lão Lý, điều duy nhất tôi là lo lắng là, vấn đề của công ty Trung Dương có lẽ chỉ là một góc của tảng núi băng. Chờ đến khi cả tảng núi băng này lộ hết ra ngoài, thì có lẽ Thị trưởng và bí thư chúng ta mới phải đối diện với những khảo nghiệm gian khó nhất. Đến lúc đó, tôi cũng không biết tôi và ông có chống đỡ nổi không, tôi và ông còn có thể ngồi cùng nhau như thế này...."

Lý Cao Thành giật mình nhận ra khi nói những điều này, vị Bí thư Thành ủy trước giờ luôn mang đến cho người ta một ấn tượng cứng rắn quyết đoán này lại có lúc tỏ ra thương cảm và âu lo như vậy. Thứ cảm xúc thương xót và âu lo này nhanh chóng lây truyền sang cả ông, khiến ông đột nhiên cảm thấy ý nghĩa sâu xa trong những lời nói của Dương Thành, thật nặng nề mà cũng thật sâu sắc.

Một góc núi băng, từ này thực khiến người ta cảm thấy khủng bố.

Phía dưới của góc núi băng là những gì? Nếu sắp phải đối mặt với cuộc khảo nghiệm gian khó nhất, vậy thì cuộc khảo nghiệm gian khó nhất ấy sẽ là những gì?

Còn nữa, Dương Thành cũng nói đi nói lại mấy lần một câu nói, câu nói ấy cũng khiến Lý Cao Thành cảm thấy khó nuốt trôi:

"...Vấn đề của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương giải quyết như thế nào, giải quyết tốt hay không, nhanh hay không, công nhân có hài lòng không, có xảy ra gây rối nữa không, có di chứng hay không, điều cốt lõi của cốt lõi, chỉ ở một người, đó là ông."

Vì tôi không hạ được quyết tâm? Hay vì cảm thấy tự sâu trong đáy lòng mình tôi chỉ nghĩ làm cách nào để bảo vệ cho đám người đó thoát nạn? Hoặc là, chỉ vì sự tồn tại của tôi, nên vấn đề của công ty Trung Dương không thể giải quyết, mà dù muốn giải quyết cũng không được?

Nhưng nếu đã như vậy, tại sao Dương Thành lại hết lần này đến lần khác thuyết phục mình, vấn đề của Công ty Trung Dương, phải do ông lĩnh soái, phải do ông đích thân giải quyết, nếu không thì chẳng người nào xử lý được vấn đề của công ty Trung Dương đâu.

Tháo dây phải cần người buộc dây?

Phải chẳng nghĩ như vậy?

Thật sự như vậy ư?

Ông không tin.

Nhưng Dương Thành lại dường như đặt niềm tin chắc chắn vào điều này như đinh đóng cột, ánh mắt ông ấy hoàn toàn chân thành và khẩn thiết, không có mảy may một chút gì gọi là lọc lừa và giả dối. Những điều toát ra từ ánh mắt ấy khiến người ta xúc động, khiến người ta cảm thấy tin tưởng và khó cưỡng.

Rốt cuộc là vì sao?

"Tuổi còn trẻ mà đã giáo hoạt như vậy." Đây là phản ứng trực tiếp đầu tiên của vợ ông đối với nghi vấn này. Dù giọng nói của vợ ông không cao, nhưng lại khiến ông cảm thấy chói tai.

"Sao có thể nói như vậy, Dương Thành vốn không phải là loại người như bà nghĩ." Ông thực sự thấy ác cảm với nhận thức đó của vợ mình.

"Tôi biết, trong mắt ông vốn chẳng có người xấu." Vợ ông không hề tức giận, vẫn một vẻ mặt dịu dàng. Đây cũng là ưu điểm lớn nhất cũng khiến ông cảm thấy nhớ nhất của vợ mình, càng những khi ông giận dữ, vợ ông lại càng không có dấu hiệu của sự bực bội.

Hôm nay vợ ông về sớm hơn, cơm canh cũng vô cùng ngon miệng, trong đó có hai món do vợ ông đích thân xuống bếp làm.

Thấy ông ăn hết miếng này đến miếng khác, vợ ông ngồi nhìn với vẻ thích thú và hào hứng. Giống như việc ông vừa được thăng một cấp, hoặc là vừa làm được một việc đại sự kinh thiên động địa.

Về cơ bản, vợ ông thấy hài lòng với câu chuyện hồi chiều giữa ông và Dương Thành, bà cho rằng quan điểm cơ bản của ông vẫn coi như là chuẩn xác: "Phải nói như vậy á, dù thế nào, công ty Trung Dương là nơi chúng ta khởi nghiệp, trong mắt người khác, đó là hậu viên của chúng ta, nếu hậu viên cháy, người khác sẽ nhìn chúng ta chê cười. Đối với việc của Trung Dương, chúng ta nói như thế nào cũng được, người khác nếu muốn khoa tay múa chân, thì tuyệt đối không được. Đánh chó phải ngó mặt chủ, những cán bộ chúng ta đề bạt đâu thế để họ tùy tiện muốn nói là nói, muốn điều tra là điều tra! Nếu việc này để mặc họ, ông còn gì uy tín trong hàng ngũ cán bộ thành phố? Đến lúc đó, ai còn dám sống chết theo ông, bảo vệ ông? Người của ông ông còn không bảo vệ, hoặc không bảo vệ nổi, thì người khác còn trông chờ gì ở ông nữa?"

"Những lời này bà lôi từ đâu ra?" Lý Cao Thành nhăn mày hỏi.

"Người ta không ngừng tiến bộ, làm gì có mấy ai mãi không thay đổi như ông." Vợ ông vẫn nói với ông với nét mặt tươi vui, "Ông tưởng rằng Dương Thành gốc như ông đấy? Mặc dù ông ta nhìn vấn đề của công ty Trung Dương nghiêm trọng như vậy, lại không nói lời nào tốt đẹp về ban lãnh đạo công ty Trung Dương, nhưng sao lại cứ bắt ông đi giải quyết vấn đề Trung Dương? Đã thế còn nói vấn đề của công ty Trung Dương giải

quyết được hay không, giải quyết tốt hay không, cốt lõi à ở ông! Vấn đề nghiêm trọng như vậy, lại dồn hết trách nhiệm cho ông, ông nói xem ông ta có giáo hoạt không? Lại còn không phải người như vậy?"

"Vậy bà nói việc này nên do ai chịu trách nhiệm? Trong thành phố này, còn ai có thể quản việc của công ty Trung Dương, còn ai có thể chịu trách nhiệm này?"

"Đương nhiên chỉ có thể do ông chịu trách nhiệm, ai muốn chen chân vào cũng không được!"

"Thế mà bà còn công kích Dương Thành và bắt tôi quản việc này? Chẳng phải là làm gì có cái lý lẽ nào như vậy."

"Lý là như vậy, nhưng không nên nói thế." Vợ ông vẫn giọng lý sự, "công ty Trung Dương không phải là nơi ông ta tùy tiện chỉ trích phê bình, còn để ai chịu trách nhiệm lo việc của công ty Trung Dương, cơ bản không nằm trong phạm vi chức trách của ông ta. Mà phải do ông quyết định, chứ không phải là "do ông ta quyết định."

Ông cảm thấy mình gần như đang dần dần bị vợ dẫn dắt, thậm chí còn cảm thấy những lời vợ mình nói quả thực cũng có đạo lý nhất định. Ông lặng lẽ nhai từng miếng cơm nhạt nhẽo, không nói thêm lời nào nữa.

Vợ ông ngồi bên cạnh vẫn liến thoắng không nghỉ:

"Ông tưởng Dương Thành đơn giản như vậy? Nếu thật sự như ông nói, thì còn trẻ như vậy mà đã ngồi được vào vị trí người đứng đầu thành phố này sao? Gần bốn mươi tuổi đã làm thường vụ tỉnh ủy, bao lâu nữa là ủy viên Trung ương, là phó Bí thư Tỉnh ủy, đến năm mươi tuổi, chắc sẽ làm luôn Bí thư Tỉnh ủy, không chừng còn leo lên đến cả bộ chính trị Trung ương. Tuổi trẻ tài cao, tiền đồ rộng mở, một Bí thư Thành ủy mọi người đều coi trọng như vậy, ông tưởng trong mắt ông ta có ông chắc? Ông ta sẽ coi trọng ông chắc? Cứ cho là bây giờ ông ta rất tôn trọng ông đi, thì thứ

mà ông ta tôn trọng cũng chỉ là ảnh hưởng của ông, tôn trọng ông vì không muốn ông mâu thuẫn với ông ta, tôn trọng ông vì không muốn tạo ra tác dụng phụ trong tiến trình của ông ta. Đặc biệt, ông ta mới đến đây chưa lâu, đứng còn chưa vững, vây cánh chưa mạnh, ông ta phải tận dụng ông, hướng hồ chi con người ông lại không xấu, lại thật thà, chỉ biết làm việc, không biết lọc lừa, dối trá, bây giờ tìm đâu ra một bộ máy nào có người như vậy? Nhưng nếu ông cho rằng vì thế mà ông ta sẽ không chơi xấu ông, ông ta sẽ thành thật, thì đó là sai lầm lớn. Một khi đến thời điểm then chốt, ông ta sẽ tìm mọi cách để bảo vệ mình. Giống như việc công nhân gây rối ở công ty Trung Dương, ai cũng biết đây không phải việc nhỏ, sự việc can hệ trọng đại, đụng một sợi tóc nhưng toàn thân rung động, xử lý tình thế không tốt sẽ xảy ra ảnh hưởng phụ, chưa cần nói đến việc sẽ không biết báo cáo lên cấp Trung ương thế nào, mà cũng không cần biết sẽ báo cáo với chính quyền tỉnh như thế nào. Hiện giờ cả nước đều cực kỳ nhạy cảm với việc cải cách doanh nghiệp Nhà nước, nếu ai bị ngã ngựa trong việc này, thì vĩnh viễn sẽ không đứng dậy được. Ông nghĩ mà xem, việc như vậy, sao ông lại ôm trách nhiệm về mình? Ông ta bảo sự việc nghiêm trọng, mà lại không chịu bất cứ trách nhiệm nào, còn bắt ông cảm thấy rằng đó là trách nhiệm của ông, điều này cho thấy con người này thật sự không đơn giản. Ông ta giao hoạt như vậy, ông cũng đừng hùa theo làm gì, chờ sáng mai tổ chức cuộc họp thường vụ, ông nhất định phải thể hiện rõ mục tiêu là: mọi quyết định đều là quyết định của tập thể, mọi trách nhiệm cũng đều là trách nhiệm tập thể, nhưng quyền hành xử mọi vấn đề cụ thể, đều chỉ nằm trong tay một mình ông..."

Không biết tại sao, đột nhiên ông nảy ra một suy nghĩ, nếu Thị trưởng thành phố này không phải là Lý Cao Thành ông, mà là vợ ông Ngô Ái Trân, thì xoay quanh vấn đề của công ty Trung Dương sẽ là cục diện như thế nào?

Hóa ra ông thực sự đã xem nhẹ vợ mình!

Bỗng chốc, như đột nhiên ngộ ra điều gì đó, ông sửng sờ nói:

"Việc sáng mai họp thường vụ, sao bà biết? Ai nói với bà nhanh như vậy? Còn nữa, sáng nay...?"

"Ái dà! Cả thành phố đều bàn tán xôn xao, ông còn muốn giấu ai mà giấu đi giấu lại chứ?" Vợ ông lộ vẻ khó chịu, "Bây giờ còn có việc gì giữ kín được đâu? Chẳng phải các ông cả ngày nói đến công khai gì đó, sao có thể mở một cuộc họp thường vụ thần thần bí bí như vậy?"

Một lần nữa ông nhìn vợ như nhìn người không quen biết. Từ sau khi công ty Trung Dương phát sinh sự việc, tính tình của vợ ông bỗng chốc hình như cũng thay đổi hoàn toàn, lời nói, việc làm và suy nghĩ cũng thay đổi đến nỗi ông đã thầm cảm nhận được vấn đề của công ty Trung Dương dần dần đang ảnh hưởng đến gia đình mình.

Càng ngày ông càng cảm thấy khó lý giải, trong vấn đề Trung Dương, sao vợ ông có thể thoáng chốc biến thành như vậy?

Rốt cuộc vợ ông làm sao vậy?

Tất cả điều này là vì sao?

Trong thời gian ăn cơm, Lý Cao Thành nghe liên tiếp mấy cuộc điện thoại.

Hầu hết là điện thoại của lãnh đạo cấp một của thường vụ Thành ủy thành phố.

"Thị trưởng Lý, cuộc họp thường vụ ngày mai có phải để bàn về vấn đề của công ty Trung Dương?"

"Đúng, anh đã biết rồi à?" Lý Cao Thành cảm thấy chán nản, thông tin của những người này nhanh nhạy thật, đến cả nội dung họp cũng đã biết

rồi.

"Sự việc lớn như vậy, sao tôi không biết chứ? Thị trưởng Lý, ông có gì muốn nói trước cuộc họp không?"

"Không có, đợi ngày mai họp đi."

"Tôi rõ, đợi ngày mai họp tôi biết phải làm gì."

Cơ bản đều là giọng điệu giống nhau, đều là cách nói giống nhau, và điều khiến Lý Cao Thành cảm thấy không thể trả lời nổi chính là, những người này dường như đều hiểu rõ lập trường và tâm thế của Lý Cao Thành, dường như cũng biết rõ cả quan điểm và suy nghĩ của Lý Cao Thành! Hơn nữa, họ đều rõ họ sẽ nói như thế nào tại cuộc họp!

Bọn họ đều biết những gì?

Những căn cứ để họ biết rõ được ấy là những gì?

Sao có thể như vậy!

Tất cả điều này rốt cuộc là sao?

Đột nhiên, ông cảm thấy mình như bị nhấn chìm xuống một vũng bùn, không đủ sức để tự thoát ra, cũng không có người cứu trợ, chỉ biết rằng ngày một bị nhấn chìm sâu hơn.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Dù thế nào, Lý Cao Thành cũng không thể ngờ rằng cuộc họp ủy ban thường vụ hôm nay lại có thể thành ra như vậy.

Không ai nghị luận, không ai phát biểu, thậm chí không có ai cất tiếng!

Một bài phát biểu ngắn gọn của Bí thư Thành ủy Dương Thành rồi đến bài báo cáo tình hình trong gần hai tiếng đồng hồ của Lý Cao Thành. Ông đã phản ánh chân thật tinh thần và suy nghĩ của công nhân viên cũng như các lãnh đạo của Dệt may Trung Dương. Thời gian còn lại dành cho việc thảo luận của mọi người và tự đưa ra những ý kiến nhận xét.

Kết quả là cả hội trường khoác lên một tấm áo tĩnh lặng trong suốt một thời gian dài.

Bí thư Dương Thành cũng thúc giục nhiều lần, Lý Cao Thành cũng ra sức yêu cầu mọi người nói chuyện một cách thoải mái, nhưng vẫn chẳng có ai lên tiếng.

Ngay cả biểu cảm trên gương mặt cũng không thấy!

Nhưng khi vừa nói đến một đề tài khác, cả hội trường đột nhiên như sống lại. Bầu không khí náo nhiệt giống như kiểu lâu ngày bị kìm hãm bỗng được phóng thích bùng nổ.

Vấn đề của Dệt may Trung Dương lại giống như một hố sâu không sao thăm dò được, ai cũng không dám bước chân vào, ai cũng không muốn

bước chân vào.

Là tại vì ông sao? Lý Cao Thành lặng lẽ nhìn từng gương mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm ngồi trước mặt, đột nhiên ông nhớ đến những cuộc điện thoại tối qua, bọn họ đều nói là bọn họ không biết gì, không hiểu gì, cũng tức là bọn họ đều biết nên làm thế nào trong cuộc họp.

Vậy thì đã làm những gì rồi? Cứ ngồi im thin thít, không ai lên tiếng thế này, đến nhìn cũng chẳng nhìn ông lấy một cái, cứ thế này ư?

Bọn họ lo lắng nhất là điều gì đây? Rốt cuộc là nguyên nhân nào khiến cho từng người bọn họ lại biến thành thế này?

Lý Cao Thành mập mờ nhận ra rằng nội dung của cuộc điện thoại bọn họ tối qua gọi cho ông cũng không có gì khác biệt so với nội dung họ gọi cho Bí thư Thành ủy Dương Thành!

Tức là, bọn họ rất có thể đã nói với Bí thư Thành ủy Dương Thành và với Thị trưởng Lý Cao Thành những lời tương tự nhau. Bởi vậy mà cuộc họp mới có cục diện như thế này, giả câm giả điếc, không ai thèm phát biểu ý kiến. Sở dĩ như vậy, lý do đương nhiên chỉ có một, đó là sợ đắc tội với một trong hai vị lãnh đạo chủ chốt của thành phố trong sự việc lần này!

Vì sao lại như vậy? Lý do đương nhiên cũng chỉ có một, đó chính là mọi người đều biết rõ hoặc là mọi người đều đoán được ông và Bí thư Dương Thành có bất đồng, có mâu thuẫn trong vấn đề của Dệt may Trung Dương, và đến tận bây giờ sự bất đồng, cái mâu thuẫn ấy vẫn tồn tại, vẫn chưa hề tiêu tan.

Một điều hiển nhiên là, khi Thị trưởng và Bí thư Thành ủy đã có mâu thuẫn trong việc nào, thì những người khác cũng không được phạm lỗi với Thị trưởng hay Bí thư Thành ủy trong việc ấy. Đây chẳng phải là việc của một doanh nghiệp Nhà nước sao? Vấn đề có lớn nữa, ảnh hưởng có rộng

nữa, sự thể có nghiêm trọng nữa, thì hình như cũng chẳng có gì to tát đối với bọn họ.

Xem ra trong mắt của một vài người, chỉ cần động đến lợi ích của bản thân, động đến tiền đồ của bản thân, động đến mối quan hệ có thể sẽ ảnh hưởng đến bản thân họ, thì dù là việc của quốc gia, việc của bách tính thì họ cũng sẽ cứ nhắm mắt làm ngơ, cứ bịt tai làm thính!

Nhưng, anh có tư cách nói họ như vậy, có tư cách bình phẩm họ như vậy sao?

Liệu có phải anh nên tự kiểm điểm lại bản thân anh trước, tự kiểm tra lại bản thân anh trước rồi mới quay ra phân tích và đánh giá người khác? Thượng bất chính hạ tắc loạn (1), trong vấn đề của Dệt may Trung Dương, anh vốn không có một thái độ đúng đắn nghiêm túc, thì làm sao mong người khác đưa ra quan điểm và suy nghĩ của mình mà không được sai đường lệch hướng, không được do dự đắn đo?

-----

(1) Nguyên văn tiếng Hán là: 上梁不正下梁歪 (thượng lương bất chính hạ lương oai) có nghĩa là cấp trên hoặc người đi trước không làm gương, cấp dưới hoặc kẻ đi sau hành xử lệch lạc. (ND)

Có nên chẳng mình hãy đưa ra thái độ trước? Có nên chẳng hãy trình bày rõ ràng tất cả những suy nghĩ và quan điểm của mình một cách chân thành và thẳng thắn trước, rồi sau đó mới đề nghị mọi người cho ý kiến xem rốt cục nên làm thế nào?

Nhìn vẻ mặt vừa trầm tư nghiêm túc, vừa không sắc thái biểu cảm của Bí thư Thành ủy Dương Thành, trong lòng Lý Cao Thành bỗng trào dâng lên một thứ cảm giác khó nói thành lời: Nếu Dương Thành là người tốt, thì rất có thể ông ta chính là một người đại tốt, nhưng nếu như con người ấy là

người xấu, thì đó có thể lại là một kẻ đại xấu mà anh vốn dĩ không đề phòng nổi.

Sau khi cuộc họp thường ủy diễn ra, ngoài mấy câu mở đầu đơn giản, Dương Thành hầu như vẫn ngồi im lặng lẽ không nói thêm điều gì. Trên mặt ông cũng chẳng có chút biểu cảm nào, thậm chí ông cũng không nhìn những người trong hội trường lấy một cái. Điều này khiến Lý Cao Thành cảm thấy vô cùng khó chịu và ngạc nhiên, bởi Dương Thành mà thường ngày ông biết, tại mỗi một cuộc họp kiểu thế này rất ít khi ngồi trầm tư lặng lẽ, không nói một lời như vậy.

Ví dụ như cuộc họp thường ủy của Thành ủy lần trước, dưới ảnh hưởng của ông, không khí hội trường trở nên vô cùng náo nhiệt, phát biểu vô cùng hăng hái. Đó là vấn đề trọng đại có liên quan đến việc nghiên cứu xây dựng công trình mở rộng con phố chính trong thành phố, và rất nhiều các vấn đề liên quan có tính chất nghiêm túc và nhạy cảm như việc di dời lấy đất... thế nhưng quan điểm, cách nhìn và ý kiến của mọi người lại vô cùng rõ ràng và sắc bén, về căn bản không có gì phải suy nghĩ và kiêng kị. Nhưng hôm nay, mọi người tại sao lại thay đổi hoàn toàn như vậy? Xem ra có liên quan rất lớn đến thái độ của Dương Thành.

Giả sử như trong vấn đề này, Dương Thành muốn giở trò gì đó với anh hoặc là ông ta có dã tâm nào đó với anh, thì rất có khả năng ông ta sẽ biến những nhận xét, đánh giá và mục đích của anh trở thành vô nghĩa. Ví như tình hình tại hội trường bây giờ, nếu ông ta muốn làm anh thấy lúng túng thì sẽ khiến cho anh lúng túng. Kết quả cuối cùng cũng sẽ chỉ có một, đó là mọi thứ đều sẽ phải diễn ra theo ý muốn của ông ta.

Nhưng, nếu như Dương Thành không hề có bất cứ ý nghĩ đen tối xấu xa nào trong chuyện này thì xét ở một góc độ khác, sự trầm tư của Dương Thành rất có thể là một hành động tác thành cho Lý Cao Thành, Dương Thành thực sự là đang giúp đỡ, đang ủng hộ ông, nói cách khác thì Dương Thành thực sự đang muốn thử nghe xem những nhận xét chân thực và

những ý kiến thành thật của các thường ủy khác, đó cũng chính là muốn giúp Lý Cao Thành đưa ra một suy nghĩ và quyết định chính xác hơn từ một khía cạnh nào đó.

Chính vì vậy, ông ấy mới đang ngậm bầy tỏ quan điểm và thái độ của mình với Lý Cao Thành trước, để rồi đến cuộc họp mới không phát biểu bất kì một ý kiến nào, cũng không đưa ra bất kì một nhận xét nào, từ đó thể hiện rõ nét với mọi người về tâm thái của mình trong vấn đề Dệt may Trung Dương: tất cả đều dựa theo hướng giải quyết của Thị trưởng, xử lý vấn đề Dệt may Trung Dương thế nào đều do Thị trưởng định đoạt.

Nếu Dương Thành thực sự nghĩ như vậy và cũng thực sự làm như vậy thì theo cục diện tại hội trường bây giờ, trách nhiệm chính chẳng phải chỉ có thể buộc lên người ông thôi sao.

Dương Thành đã nói một cách rõ ràng thái độ của ông ta với các thường ủy, thân làm một Bí thư Thành ủy ông ta không có bất kì phản ứng nào, thực ra đó chẳng phải chính là một thái độ rất rõ ràng rồi sao. Còn sự trầm tư của anh lại dường như mang đến cho người ta một cảm giác hoàn toàn trái ngược, khiến người ta cho rằng hình như anh đang chơi trò tinh thần, đang tung hỏa mù, đang tạo mâu thuẫn. Lẽ ra đây vốn là việc thuộc phạm vi quản lý của anh, vốn là sự việc mà bất kì người nào cũng không muốn can thiệp vào, vậy mà anh lại chẳng nói lời nào, rốt cuộc là anh muốn làm gì đây? Chả lẽ anh lại muốn để cho người ta biết, rằng vì tôi có bất đồng ý kiến với bí thư nên tôi đành phải giữ thái độ im lặng.

Nếu thật là như vậy thì bầu không khí trong hội trường này xem ra phải tự một mình anh xoay chuyển rồi. Đầu tiên anh buộc phải làm rõ quan điểm của anh, nhất là phải lên tiếng thanh minh một chút và rành mạch thông báo với tất cả các thường ủy ủy viên về việc không thể tiếp tục kéo dài sự việc của nhà máy Dệt may Trung Dương nữa. Thực sự đã đi đến bước đường nguy hiểm rồi, nếu không hạ quyết tâm giải quyết triệt để thì sẽ đúc thành sai sót không thể cứu vãn nổi. Đây đã không đơn thuần còn là

vấn đề của một người nào đó nữa, mà đã trở thành vấn đề mà tất cả lãnh đạo chính quyền cần phải quan tâm đến rồi. Nếu để nó gây ra những ảnh hưởng xấu và những hậu quả cực đoan thì tất cả những người đang tại vị tại đây đều phải hứng chịu những trách nhiệm muôn đời không thể rũ bỏ.

Sự việc thực sự nghiêm túc, vấn đề thực sự trọng đại, thái độ bắt buộc phải kiên quyết, hành động bắt buộc phải dứt khoát. Đây chính là quan điểm mà anh cần tỏ rõ, nếu không cuộc họp này sẽ rất khó tiếp tục, kết quả chỉ làm cho vấn đề nhà máy Dệt may Trung Dương lại càng bị kéo dài thêm một cách vô nghĩa.

Cho dù Dương Thành đối với vấn đề này có cách nghĩ riêng không thể nói ra, thì cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Bây giờ anh chỉ có thể coi ông ấy là một người tốt thực sự, một người rất rất tốt, mà thực ra cũng chỉ có như vậy mới có thể giải quyết được những việc cấp bách trước mắt.

Và cũng đúng lúc này, Dương Thành có điện thoại gọi ra ngoài.

Bất giác Lý Cao Thành có một thứ cảm giác kì lạ, dựa vào trực giác, ông nhận thấy cuộc điện thoại này chắc chắn không phải là cuộc điện thoại bình thường. Người mà có thể yêu cầu một Bí thư Thành ủy đang trong cuộc họp thường ủy thành phố ra ngoài nghe điện thoại tuyệt đối không phải là một nhân vật xoàng xĩnh.

Trừ phi đã xảy ra sự cố gì ngoài ý muốn, kiểu như ở nhà đột nhiên có chuyện, vợ con gặp gì bất trắc.... Nhưng những sự việc này khả năng xảy ra vô cùng thấp.

Khả năng lớn nhất là cấp trên gọi tới.

Đương nhiên cũng có khả năng là việc gì khác.

Nhưng nếu không phải là việc gì khác thì sao?

Và là ai gọi đến?

Lý Cao Thành lặng lẽ phỏng đoán.

Ông phát hiện các thường ủy viên trong hội trường hầu như cũng đang âm thầm phỏng đoán theo.

Đúng 10 phút, Dương Thành mới quay trở lại phòng họp.

Trên mặt Dương Thành vẫn chẳng nhìn ra được chút biểu cảm nào, cũng không nhìn bất kì ai, cứ thế đi thẳng đến trước chỗ ngồi rồi mới quay đầu lại nói khẽ với Lý Cao Thành một câu:

"Có điện thoại, trong phòng làm việc cạnh phòng họp"

"... Ai vậy?" Lý Cao Thành giật mình.

"Cứ ra đi rồi sẽ biết." Dương Thành không nhìn ông lấy một lần.

Bên ngoài cửa phòng họp, Tiểu Lý, thư ký của Dương Thành đang đứng đợi ông, dẫn ông đến phòng làm việc có điện thoại đang chờ rồi khép cửa nhẹ nhàng đi ra.

"A lô, ai đấy?" Lý Cao Thành thận trọng hỏi.

"Lão Lý hả, tôi Nghiêm Trận đây."

"Ồ! Bí thư Nghiêm à, tôi là Lý Cao Thành"

Điện thoại của Phó Bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận!

Chả trách lại có thể vô phép vô tắc như vậy, dám yêu cầu Bí thư Thành ủy và Thị trưởng ra ngoài chỉ bằng một cuộc điện thoại khi đang diễn ra cuộc họp thường vụ Thành ủy.

"Đang họp phải không?" Nghiêm Trận rõ ràng biết mà còn cố tình hỏi.

"Là cuộc họp thường ủy, thưa Bí thư Nghiêm." Lý Cao Thành vừa trả lời, vừa phỏng đoán mục đích gọi điện đến của Nghiêm Trận.

"Hai ngày nay áp lực rất lớn, đúng không?" khẩu khí nói chuyện của Nghiêm Trận thể hiện rõ sự quan tâm và thân tình.

"... Áp lực?" Lý Cao Thành nhất thời không phản ứng kịp với câu nói của Nghiêm Trận, "Bí thư Nghiêm, ý ông là..."

"Đừng giả bộ không để ý trước mặt tôi, cuộc họp thường ủy hôm nay của các anh có nội dung gì, anh tưởng tôi không biết sao? Anh đó, lúc nào cũng vậy, việc cao ngất trời cũng cứ một mình ôm lấy phiền muộn." Nghiêm Trận nói với ông bằng một giọng điệu kéo dài, thực ra ông ta ít hơn Lý Cao Thành một tuổi.

Nhưng bình thường Lý Cao Thành cũng vốn đã sớm quen với giọng điệu của Bí thư Nghiêm rồi, quan to một cấp bậc tử nhân, huống hồ chi Lý Cao Thành lại gần như do một tay Nghiêm Trận đề bạt lên. Khi Lý Cao Thành còn làm xưởng trưởng tại nhà máy Dệt may Trung Dương thì Nghiêm Trận chính là Thị trưởng đương thời. Khi đó, nếu không có sự ủng hộ và tiến cử của Thị trưởng Nghiêm Trận thì Lý Cao Thành căn bản không thể có được chức phó Thị trưởng. Lý Cao Thành làm phó Thị trưởng không lâu thì Nghiêm Trận được điều lên làm bộ trưởng bộ Tổ chức Tỉnh ủy và trở thành thường vụ tỉnh ủy.

Vậy nên mới có người nói Lý Cao Thành mạng lớn phúc lớn, có Nghiêm Trận làm hậu thuẫn, đúng là phúc tinh cao chiếu, như đấng xuân đài, hoạn lộ thuận thông, nhất lộ lục đăng. Hơn nữa, phàm là những người đi theo Lý Cao Thành cũng được thơm lây, đúng là cây to nhiều bóng mát, phàm là những người Lý Cao Thành coi trọng hoặc phàm là những người

mà Lý Cao Thành cho rằng có thể đề bạt, có thể trọng dụng thì cơ bản đều có thể nói là vững như đinh đóng cột, nắm chắc chín mười phần. Cho nên khi Lý Cao Thành làm phó Thị trưởng, khi Nghiêm Trận làm bộ trưởng bộ Tổ chức Tỉnh ủy đã bổ nhiệm một đội ngũ lớn cán bộ dưới sự tiến cử của Lý Cao Thành. Còn về những người dưới quyền Lý Cao Thành thì khỏi cần nói, ví dụ như tuyệt đại bộ phận lãnh đạo chính của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương ngày nay đều được đề bạt tuyển chọn trong thời kì đó. Về sau, khi Lý Cao Thành được tiến cử làm Thị trưởng, mọi người cũng đều cho rằng đây là do bộ trưởng bộ Tổ chức Tỉnh ủy Nghiêm Trận tác động, nếu như không có sự ủng hộ và tin tưởng của Nghiêm Trận thì một cán bộ doanh nghiệp đi lên từ cơ sở ấy sẽ không thể nào ngồi được vào vị trí phó Thị trưởng, về cơ bản không thể nào có được chức vụ Thị trưởng thành phố.

Vì thế, hầu hết những người biết về Lý Cao Thành đều có chung suy nghĩ như vậy, nếu như không có Nghiêm Trận ở đằng sau nâng đỡ thì Lý Cao Thành thứ nhất không thể lên được chức phó Thị trưởng, thứ hai không thể ngồi được vào ghế Thị trưởng, thứ ba không thể được đề bạt và tuyển chọn nhiều cán bộ như thế.

Sau đó, khi Lý Cao Thành thất bại trong cuộc chạy đua vào ghế Bí thư Thành ủy, có người nói rằng nguyên nhân chủ yếu là do Nghiêm Trận. Bởi lúc đó, khi Tỉnh ủy tiến hành nghiên cứu việc tuyển chọn hàng ngũ lãnh đạo Thành ủy, Nghiêm Trận đang học tập tại Trường Đảng Trung ương, thêm vào đó là sự tăng cường độ trẻ hóa trong tầng lớp cán bộ và hình thái kinh tế trong thành phố không được ổn định lắm... vì những nguyên nhân đó nên Lý Cao Thành đành phải giữ nguyên tư tưởng nhất dĩ quán chi, yên phận ở vị trí Thị trưởng như lúc bắt đầu. Bởi vậy mà ngay cả vợ ông không làm gì vẫn luôn miệng cầu nhau: Có người đỡ nâng, bảo ông được tức là được, mà bảo ông không được thì vẫn là được; không có người nâng đỡ thì đã nói không được là không được mà nói được cũng là không được. Không

có Nghiêm Trận, thử hỏi một Lý Cao Thành bé nhỏ như ông sao mơ làm Bí thư Thành ủy được!

Lý Cao Thành vẫn luôn tự hào với bản thân rằng từ trước đến giờ chưa từng có suy nghĩ than phiền oán trách về điều này, nhưng ông vô cùng kính trọng Nghiêm Trận. Bởi ông nhận thấy rằng con người Nghiêm Trận tuyệt đối không như những gì người ta dị nghị, dường như luôn có phân tích gì đó trong vấn đề để bịt bùng người. Ông cảm thấy con người Nghiêm Trận ngay thẳng, chân thành, nghiêm túc, tỉ mỉ, nói đi đôi với làm, tính cách cương trực và có mắt nhìn người. Ví như riêng vấn đề của cá nhân ông, tự đáy lòng mình ông thật tâm cảm kích và khâm phục Nghiêm Trận vô cùng.

Trước khi Lý Cao Thành giữ chức phó Thị trưởng, ông không hề có quan hệ trực tiếp gì với Thị trưởng khi đó, thậm chí có thể nói rằng hai người họ hiếm khi chào hỏi gì nhau. Ông gặp gỡ Nghiêm Trận chủ yếu là công việc. Theo Lý Cao Thành, sở dĩ ông được Nghiêm Trận coi trọng và cuối cùng được Nghiêm Trận đề bạt chính là vì nguyên nhân công việc. Xưởng may Trung Dương khi đó danh tiếng vang dậy khắp nơi, xưởng sống có cứng cáp thì thế lực mới hùng hậu, tiếng tăm mới hiển hách! Và lại, Lý Cao Thành lúc ấy lại là một nhân vật siêu phàm, coi thường hư danh, bất chấp khổ nhục.

Lâm nguy thụ mạng (2), tất cả mọi thứ đều dựa vào chính sự cố gắng và năng lực của bản thân, bởi vậy ông cũng không hề nghĩ rằng đời này kiếp này mình lại phải từ bỏ đi bản tính của mình để được làm lãnh đạo Chính phủ gì đó, đồng thời ông cũng không hề nghĩ rằng phải đi tạo dựng quan hệ, thiết lập bối cảnh, kiếm tìm chỗ dựa nào, càng không nghĩ rằng mình buộc phải cố gắng, phải hy sinh tinh lực và trí lực cho phương diện này. Trước khi trở thành phó Thị trưởng, ông chưa từng một lần đến nhà riêng của Nghiêm Trận, thậm chí còn rất ít lui tới văn phòng làm việc của Nghiêm Trận, đến một điều thuốc của ông, Nghiêm Trận cũng chưa hề được hút, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mãi cho đến ngày hôm nay,

tự đáy lòng mình ông vẫn luôn thực sự cảm kích và kính trọng Nghiêm Trận. Có lẽ cũng chính vì vậy mà mọi người lại càng cho rằng giữa hai người họ là mối quan hệ vô cùng thân bí, vô cùng kiên cố. Mãi về sau, Nghiêm Trận kết thúc khóa học ở Trường Đảng Trung ương trở về, rồi chẳng bao lâu nhậm chức bí phó Bí thư Tỉnh ủy phân quản tổ chức, trở thành một vị lãnh đạo Tỉnh ủy được người người yêu quý và tôn trọng. Đặc biệt là trong khoảng thời gian gần đây, tiền đồ của Nghiêm Trận ngày càng xán lạn, vị trí ngày càng nổi bật, ngày càng vững chãi. Cách đây không lâu còn được bổ nhiệm vào ghế phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy, không chỉ phân quản tổ chức, mà còn tiếp quản cả mảng công nghiệp, kinh tế và kiểm tra công. Thêm vào đó, Tỉnh trưởng đã ở vào độ tuổi trên 60 rồi, Bí thư Tỉnh ủy đã đảm đương công việc gần 6 năm rồi, thỉnh thoảng lại có tin đồn sẽ nhanh chóng được điều lên Trung ương hoặc một nơi trọng yếu nào đó. Vì thế, mọi người cũng ngày càng coi trọng vai trò của vị phó bí thư thường vụ này hơn, chưa kể đến ở trong phạm vi một tỉnh, nếu không có nguyên nhân đặc biệt nào thì rất ít ai được bổ nhiệm làm phó bí thư thường vụ, bởi vậy tầm ảnh hưởng của Nghiêm Trận cũng ngày một lớn thêm.

-----

(2) Lâm nguy thụ mạng: Nhận được nhiệm vụ trong lúc lâm nguy, tức ở vào hoàn cảnh vô cùng nguy nan khó vượt qua. (ND)

Và tất cả những điều này đương nhiên cũng kéo theo cả Lý Cao Thành cùng thăng tiến, bất luận ở Thành ủy hay chính quyền thành phố, ảnh hưởng của Lý Cao Thành cũng tăng lên khá nhiều, có thể đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho cuộc họp thường ủy ngày hôm nay trở nên trầm mặc đến như vậy. Một Bí thư Thành ủy trẻ tuổi, một người cũng không thể gọi là đã già, hậu đãi vững chắc, rất có thể sẽ có sự trở lại của một Thị trưởng, tất nhiên ai cũng sẽ hành sự một cách thận trọng, có suy nghĩ tính toán đối với một vài vấn đề nhạy cảm trong mối quan hệ giữa hai người họ.

Đối diện với cuộc điện thoại đột ngột này, điều khiến Lý Cao Thành thấy buồn bã là vì Nghiêm Trận tại sao lại biết được cuộc họp thường ủy ngày hôm nay? Và còn biết rõ cả nội dung của cuộc họp, thậm chí cả không khí của cuộc họp!

Đột nhiên, Lý Cao Thành nhận thức được gì đó, có thể Bí thư Nghiêm muốn nói với ông điều gì về vấn đề này chẳng?

"Bí thư Nghiêm, vốn dĩ nên gọi điện hỏi thăm ông, về sau nghĩ rằng nên nghiên cứu trước để tìm ra một phương án nào đó rồi báo cáo lên ông thì tốt hơn". Lý Cao Thành vừa nói vừa ngẫm nghĩ về tâm tư của Nghiêm Trận, "Ông bận rộn như vậy lại luôn khiến ông phải bận tâm. Công việc của chúng tôi làm không tốt, suýt chút nữa thì gây ra một sai lầm lớn cho ông."

"Anh xem anh lại nói xa xôi gì rồi?" Lời nói của Nghiêm Trận chứa đựng cả ơn đức và uy nghiêm, "giờ đã là lúc nào rồi mà còn các anh chúng tôi, anh cho rằng đây là chuyện nhỏ sao? Nói cho anh biết, mấy vị đại diện công nhân của nhà máy Dệt may Trung Dương đã tìm gặp Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy rồi, nghe nói họ còn tiếp tục tìm gặp lên trên nữa, anh có biết điều đó nghĩa là gì không?"

"À..." Lý Cao Thành lặng người đi. Bí thư Vạn chính là Bí thư Tỉnh ủy hiện nay - Vạn Vĩnh Niên, Tỉnh trưởng Ngụy lại chính là tỉnh trưởng hiện nay Ngụy Chấn Lượng. Tức là, mấy người đại biểu công nhân viên đó của Dệt may Trung Dương không chỉ tìm đến lãnh đạo thành phố, mà còn tìm đến cả lãnh đạo tỉnh, thậm chí còn muốn tìm cả lãnh đạo tuyến trên! Điều này quả thực Lý Cao Thành hoàn toàn không dự liệu tới. Không ngờ những người đó làm lớn chuyện đến như vậy. Nó có ý nghĩa gì? Đầu tiên, tức là họ không tin tưởng ở bản thân ông, tức là áp lực của ông trong việc này sẽ lớn hơn, tức là nếu không nhanh chóng giải quyết vấn đề thì rất có khả năng chuyện sẽ ngày càng lan rộng. Lý Cao Thành dùng hết sức bình tĩnh nói vào ống nghe điện thoại, "Bí thư Nghiêm, có phải bọn họ cũng đã tìm gặp ông rồi không?"

"Anh thử nghĩ xem có thể không đến sao? Tôi là phó bí thư phân quản công nghiệp và phân quản kinh tế, bọn họ sao có thể không tìm đến? Sự việc lớn như vậy một mình anh có thể ngăn chặn sao? Nếu như anh nói sớm với tôi thì tôi cũng có được sự chuẩn bị tâm lý. Anh cho rằng việc như vậy một mình anh giải quyết được sao?" Tiếng nói ôn hòa của Nghiêm Trận vang lên chất chứa một sự oán trách và bất mãn, "Thôi được rồi, tôi không có ý phê bình anh, cái này về sau hãy nói. Lúc này tôi chỉ muốn nói điều này với anh, vấn đề của Trung Dương hoàn toàn nằm trong phạm vi quyền hạn của anh, hơn nữa anh cũng nắm khá rõ tình hình của Trung Dương, vì vậy tôi cho rằng giải quyết vấn đề của Trung Dương vẫn nên do anh quyết định thì hay hơn. Về phương án biện pháp giải quyết nó thế nào thì cũng nên do anh đứng ra định đoạt thỏa đáng. Làm như vậy chủ yếu để tránh những biến chứng và đi đường vòng trong vấn đề này. Đặc biệt là không được để cho những người bất mãn thời cuộc và có ý kiến với cải cách nhúng tay vào. Chúng ta không phản đối khiếu nại kiện cáo, điều tra phơi bày, nhưng sự việc kiện cáo khiếu nại phải toàn diện, phải phân tích kỹ lưỡng. Một số người bây giờ động cái là gửi một đồng tài liệu tố cáo tiết lộ, dường như việc của đơn vị anh ta cái gì cũng nắm rõ mồn một, thử nghĩ xem có thể sao? Ngoài ra, chẳng phải có một vài người bây giờ muốn làm cái gì mà tự do hóa dân chủ, nhân cơ hội tình hình doanh nghiệp Nhà nước hiện nay không được khả quan lắm? Phải chú ý đến những vấn đề này, cần cảnh giác cao độ, càng không được để cho những người đó lợi dụng vấn đề này. Tôi kiến nghị cuộc họp thường vụ hãy thử xem xét nghiên cứu ở góc độ này, còn cụ thể rốt cuộc nên làm thế nào thì do anh quyết định, đừng có đi về hình thức quá trình đối với mấy vấn đề rối rắm lộn xộn này. Điều này vừa rồi tôi đã nói với Dương Thành rồi, về cơ bản thì ông ấy đồng ý với quan điểm của tôi. Nếu các anh có mâu thuẫn gì, có ý kiến bất đồng không thể thống nhất, thì có thể trực tiếp đến tìm tôi. Cuộc họp thường vụ kết thúc, tình hình cụ thể thế nào hãy báo cáo lại với tôi một lần nữa. Được rồi, như vậy đi, anh còn có ý kiến nào khác không?"

"Bí thư Nghiêm, vừa rồi ông cũng nói với Dương Thành như vậy hả?" Lý Cao Thành dường như có gì đó vẫn nghe chưa hiểu.

"Tôi biết anh có nhiều lo nghĩ, nhưng cái nào nên nói thì vẫn phải nói, lo cho đại cuộc không có nghĩa là không cần đến lập trường và nguyên tắc, lúc cần rõ ràng thì phải rõ ràng, điểm này anh lại không bằng được Dương Thành." Nghiêm Trận thẳng thắn bày tỏ, nghe khẩu khí dường như ông ta hiểu rất rõ quan điểm và cách nghĩ của Lý Cao Thành và Dương Thành, "Tôi đã nói với ông ta rất rành mạch, đây đều là cách nghĩ và ý kiến của cá nhân tôi, tôi vẫn chưa thương lượng với anh, nếu không thì sao tôi lại gọi ông ta trước rồi mới gọi anh."

...

Điện thoại đã ngắt một hồi lâu, Lý Cao Thành vẫn đứng trơ người ở đó. Ông thật không ngờ cùng một câu nói, Nghiêm Trận đồng thời nói với cả hai người! Ông thực sự không thể tưởng tượng được khi Dương Thành nghe những điều này sẽ nghĩ gì. Và điều làm ông bất an chính là Dương Thành sau khi nghe xong những lời của Nghiêm Trận có nghĩ rằng tình hình mà Nghiêm Trận nói cũng như cách nghĩ và quan điểm mà Nghiêm Trận đưa ra đều là từ chính bản thân ông mà ra hay không?

Nếu Dương Thành thật sự nghĩ như vậy hoặc cho rằng như vậy thì Dương Thành tất nhiên sẽ cho rằng anh lấy Nghiêm Trận ra để ép ông ta, nhờ Nghiêm Trận mở miệng nói những lời mà anh không muốn và không thể nói, không chừng Dương Thành còn cho rằng anh có suy nghĩ và việc gì đó mờ ám trong vấn đề Dệt may Trung Dương. Nếu không làm sao anh có thể khiến cho Phó Bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận phải gọi điện đến, mà lại còn là cuộc điện thoại cấp bách, cuộc gọi ngay lúc đang diễn ra cuộc họp thường ủy.

Chả trách lúc Dương Thành nghe xong điện thoại đi vào chẳng thèm nhìn anh lấy một lần.

Càng thử nghĩ càng khó lý giải, nếu như không có ai đến gặp Nghiêm Trận thì ông ta làm sao lại gọi hai người họ ra từ cuộc họp thường ủy một cách gấp gáp như vậy?

Nghiêm Trận tại sao lại gấp như vậy? Một doanh nghiệp trong thành phố gây chuyện thực ra cũng chưa xảy ra chuyện gì, mà lại khiến cho một phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy xa xôi bốn phát đại bác chưa tới nơi ấy phải cấp bách như vậy?

Đó là vì chính quyền tỉnh coi trọng việc này sao? Hay là vì tình trường và Bí thư Tỉnh ủy đều đã hỏi đến việc này? Hay là vì nếu sự việc này làm lớn lên, thậm chí là làm lớn đến tận cấp trên thì có lẽ sẽ ảnh hưởng đến bước đi tiếp theo của ông ta?

Đương nhiên còn có thể là vì nguyên nhân khác, ví dụ như có ai đó đã đến gặp ông ta, ví dụ như một vài người nào đó có liên quan đến sự việc này đã tìm tới ông ta, ví dụ như còn có lãnh đạo cấp cao hơn gọi điện cho ông ta...

Đương nhiên, nói không chừng còn có thể là do một vài sự việc có dây dưa đến chính ông ta...

... Băng sơn nhất giác (3)! Không hiểu sao trong đầu Lý Cao Thành lại hiện lên câu nói mà Dương Thành đã từng nói.

-----

(3) Băng sơn nhất giác: Ý nói những gì bộc lộ ra bên ngoài chỉ là một phần nhỏ của vấn đề. (ND)

Đột nhiên một cảm giác phải đề phòng cảnh giới, hành sự thận trọng bất giác bủa vây lấy ông.

Một thứ gì đó mông lung mơ hồ cứ quẩn lấy tâm trí ông mấy hôm nay lúc này bỗng dần trở nên rõ nét hơn: giả sử vấn đề của Dệt may Trung Dương chỉ bằng một phần năm, một phần mười những gì phản ánh trong tài liệu khiếu nại, thì đối với cán bộ Trung Dương mà nói cũng là một con số có hạn!

Con số này không phải chỉ là vấn đề điều tra, cách chức, xử lý mà là vấn đề phải kết án, phải ngồi tù, thậm chí là xử tử!

Lời của Dương Thành có chút gì đó khiến người ta sợ hãi, lời của tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương Quách Trung Diêu dường như lại càng khiến người ta khủng hoảng hơn:

"...Ở đâu cũng như vậy, nếu điều tra thực sự thì sẽ có vấn đề, nếu không điều tra thì sẽ không có vấn đề, điều tra ít thì vấn đề ít, điều tra lớn thì vấn đề sẽ lớn!"

Điều tra hay không điều tra chính là chết hay sống, là có vấn đề hay không có vấn đề, là có trách nhiệm hay không có trách nhiệm, là kiểm điểm hay ngồi tù, là xử phạt hay xử tử, xem ra giao điểm nằm chính ở đây! Và mấu chốt vấn đề lại nằm ở bản thân người lãnh đạo!

Dựa vào tình hình trước mắt, mấu chốt này có lẽ chính là ở bản thân ông!

Hoặc là lưu phương bách thế hoặc là để tiếng xấu muôn đời; hoặc là hàng thật giá thực hoặc là mục rữa bên trong; hoặc là miễn cưỡng sinh tồn hoặc là một đời rạng danh; hoặc là vạ người chỉ trích hoặc là uy phong lẫy lừng!

Một là cái này hai là cái kia, không có sự lựa chọn nào khác. Trong chuyện này tuyệt đối không còn con đường trung gian nào có thể đi nữa rồi.

Chả trách khi vừa nhắc đến chuyện này, mọi người ai nấy đều tỏ ra run rẩy sợ hãi, hốt hoảng, và cũng chả trách một cuộc họp thường ủy đường đường chính chính lại thành ra thế này.

...

Lý Cao Thành vừa nghĩ vừa bước lạng lẽ từng bước trở về phòng họp.

Sau khi ngồi ổn định xuống ghế, ngược mắt lên nhìn, ông mới phát hiện ra hội trường vẫn giữ nguyên dáng vẻ trầm tư ấy, hóa ra tất cả mọi người đều đang lẳng lẳng nhìn ông.

Trong phút chốc ông như bưng tỉnh lại.

Ông hiểu rằng, lúc này đây ông buộc phải thể hiện thái độ, buộc phải nói rõ ràng quan điểm và nhận xét của mình cho mọi người.

Thứ nhất, vấn đề của Dệt may Trung Dương thực sự vô cùng nghiêm trọng.

Thứ hai, vấn đề của Dệt may Trung Dương đã không thể kéo dài được nữa.

Thứ ba, vấn đề của Dệt may Trung Dương buộc phải nhanh chóng bắt tay vào thực hiện và điều tra.

Thứ tư, giải quyết vấn đề của Dệt may Trung Dương như thế nào phải nhanh chóng đưa ra một câu trả lời chính xác cho công nhân viên của nhà máy Dệt may Trung Dương.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cuộc họp thường ủy kéo dài đến tận hơn 1 giờ 40 phút chiều mới kết thúc.

Không có nghỉ giữa giờ, không có thời gian ăn trưa, cũng không có ai đưa ra đề nghị nghỉ ngơi và ăn trưa.

Lý Cao Thành phát biểu trong cuộc họp chỉ gói gọn trong 10 phút nhưng lại có tầm ảnh hưởng lớn đến không khí của cuộc họp.

Lý Cao Thành vừa nói xong, Dương Thành lập tức thể hiện sự tán thành đối với cách làm và quan điểm của Lý Cao Thành.

Hai người vừa thống nhất ý kiến thì hội trường lập tức trở nên náo nhiệt. Mọi người thi nhau phát biểu, kịch liệt có mà ôn hòa cũng có; có thiên kiến và cũng có bảo thủ. Nhưng cơ bản đều đạt được sự nhất trí ở những phương diện lớn, đó là phải hạ quyết tâm nhanh chóng giải quyết triệt để vấn đề của Dệt may Trung Dương.

Cho dù là bài phát biểu của hầu hết mọi người đều vẫn như xưa không có gì mới mẻ, nào là vấn đề doanh nghiệp Nhà nước là một vấn đề có tính phổ biến, chúng ta nên coi Dệt may Trung Dương là một thí điểm để tìm ra tính quy luật trong việc giải quyết vấn đề doanh nghiệp Nhà nước một cách thực sự; nào là công nhân có cách nghĩ của công nhân, lãnh đạo cũng có cái khó của lãnh đạo, nên xem xét tìm hiểu đối đãi công bằng với cả hai bên; nào là giải quyết vấn đề phải lấy việc phát triển doanh nghiệp, chuyển đời khó khăn làm mục đích, không nên lựa chọn thái độ phủ nhận tất cả, hơi một tí là dựa dẫm vào cán bộ lãnh đạo, phải biết rằng lãnh đạo họ cũng có

vấn này vấn đề kia, vừa phải điều động tích cực công nhân viên, vừa phải bảo đảm lợi ích hợp pháp của lãnh đạo doanh nghiệp...vân vân. Nhưng bất luận thế nào thì mọi người cũng đều phải tỏ ra tích cực, tỏ ra quan tâm, tỏ ra có tinh thần trách nhiệm.

Hội trường cứ nóng rồi lại lạnh, sự chèn lệch không khí trong phòng ngày một lớn khiến Lý Cao Thành cảm thấy bất ngờ. Nhưng rồi dần dần ông cũng hiểu ra đôi chút, tất cả những biến đổi này có lẽ chính là do tác dụng của cuộc điện thoại đó. Ông nghe điện xong lập tức bày tỏ thái độ, Bí thư Thành ủy cũng vội vàng tỏ thái độ theo, quả là nhờ hiệu quả của cuộc điện thoại đó, bởi tất cả những người có mặt tại hội trường đều hiểu rõ cuộc điện thoại này chắc chắn không phải là cuộc điện thoại bình thường.

Thế nên chắc mọi người nghĩ rằng đó nhất định là chỉ thị của lãnh đạo nào đó nên mới làm cho hai vị lãnh đạo trong hội trường thay đổi như vậy.

Lãnh đạo đã thay đổi, ý kiến đã nhất quán, mọi người tự nhiên cũng chẳng còn gì phải lo lắng nữa. Ý đồ của lãnh đạo đều đã rõ ràng, mọi người muốn nói thế nào thì có thể nói thế ấy, và không khí trong hội trường tất yếu sẽ theo đó mà náo nhiệt lên thôi.

Với tất cả những gì đang diễn ra trước mắt, Lý Cao Thành cảm thấy bi thương đau lòng, tinh thần không thể phấn chấn lên được. Những người này đều làm sao vậy? Cái tinh thần trách nhiệm và ý thức gian khổ đi đâu mất rồi? Một doanh nghiệp với hơn vạn người mà đến tiền công cũng không trả nổi, trong lòng bọn họ dường như không có khái niệm gọi là khó chịu ngại ngùng. Tuy nhiên, chỉ bằng một câu nói của một vị lãnh đạo nào đó hoặc một ý nghĩ của một vị lãnh đạo nào đó lại có thể khiến cho bọn họ lo lắng cả ngày, không giây phút nào dám xao nhãng, không giây phút nào dám lơ là cầu thả. Dường như sự sống chết tồn vong của hơn vạn người đó chẳng có mối quan hệ gì với bọn họ, vậy nhưng thái độ của một lãnh đạo lại có thể quyết định toàn bộ hành động và tư tưởng của bọn họ. Bọn họ rốt cuộc là đang sống vì cái gì đây? Là vì lãnh đạo? Hay là vì quốc gia này, vì

bách tính của đất nước, của chính Đảng? Bọn họ dường như đã không còn ý thức về điều này nữa nên đã trì hoãn, đã bị tê liệt đối với toàn bộ những điều xảy ra trong thực tại.

Nếu đến cả điều này cũng bị đảo chiều, đến cả việc này cũng phân không rõ, cũng bị mất cảm giác, cũng bị đưa ra với thái độ ba phải thì sự tồn tại của đám cán bộ lãnh đạo các anh rồi cục còn có ý nghĩa gì? Những điều, những việc mà các anh làm còn nghĩa lý gì nữa không?

Bỗng nhiên Lý Cao Thành nhận ra rằng một quốc gia, một Chính phủ muốn thực sự đạt đến dân chủ, công chính, đạo nghĩa, bình đẳng, liêm chính, chính trực, chính nghĩa ....tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng.

Không hiểu tại sao ông lại nhớ đến câu nói của lão xưởng trưởng nhà máy Dệt may Trung Dương Nguyên Minh Lượng:

"Tôi đã làm cả một đời, việc gì cũng đều nhìn rõ hết rồi. Một quốc gia giống như chúng ta đây, nhất là giống với thể chế của chúng ta bây giờ, vấn đề then chốt chính là ở bản thân người lãnh đạo, vấn đề quan trọng nhất thực ra chính là vấn đề cán bộ. Một đơn vị buộc phải có một cán bộ lãnh đạo vững chãi, nếu bản thân người cán bộ lãnh đạo đó có vấn đề, đơn vị này cũng coi như xong, không phải vì điều gì khác mà chính là vì đơn vị đó không có người có thể quản lý được bọn họ. Chỉ cần cấp trên không quản là bên dưới sẽ chẳng tìm ra được biện pháp nào hết....."

Vậy thì, còn chúng ta thì sao?

Là một lãnh đạo chủ chốt của Chính phủ, nếu bên trên có người nâng đỡ, thì những cấp dưới còn coi anh ra gì? Mà hễ khi vị lãnh đạo chủ chốt của Chính phủ này có vấn đề, vậy thì Chính phủ này há chẳng phải sẽ vô cùng vô cùng nguy hiểm hay sao?

Bao năm nay, quan hệ xã hội cộng đồng của chúng ta dường như luôn luôn là như vậy: Cán bộ lãnh đạo quản lý xã hội chỉ dựa vào tổ chức và sức

hấp dẫn của cá nhân và khả năng tự ràng buộc của bản thân cá nhân đó. Vì thế, thường sẽ xuất hiện hiện tượng như vậy, một cán bộ lãnh đạo tốt có thể làm cho khu vực mà anh ta quản hạt có tiền đồ xán lạn, ngập tràn sắc xuân; nhưng một cán bộ lãnh đạo xấu lại có thể khiến cho nơi mà anh ta sở hữu trở thành nơi thiên sâu địa thâm, nhuộm màu tang thương....

Hơn trăm vạn công nhân đang than khóc thê lương, còn chúng ta thì lại đang đong đong đếm đếm để kì kèo cái vinh nhục được mất, cái tiền đồ thăng tiến của cá nhân. Theo dòng thời gian, chúng ta sẽ còn năng lực lãnh đạo gì nữa và còn có thể lãnh đạo được ai nữa?

Ông thực sự không hiểu tại sao mình lại nghĩ nhiều như vậy, có lẽ là do công nhân viên tối hôm trước đã để lại trong ông một ấn tượng quá sâu sắc, quá mạnh mẽ, khó có thể quên nên mới khiến ông suy nghĩ và lo lắng nhiều thế.

Ông cũng thực sự không hiểu tại sao mình lại thường xuyên có những hành vi và ý kiến tự mâu thuẫn nhau như vậy, và lại sự khác biệt lại lớn như vậy? Mỗi lần nhìn thấy hoặc nghe thấy tiếng khóc cũng như lời tố cáo của công nhân, ông thường mất tự chủ và đứng về phía công nhân chẳng chút do dự và luôn thề rằng sẽ đấu tranh vì lợi ích của công nhân viên. Ngược lại, khi nghe thấy, nhìn thấy bài báo cáo và những khó khăn của lãnh đạo công ty, ông lại cảm thấy họ cũng đáng nhận được sự thông cảm và chia sẻ, họ cũng có quá nhiều quá nhiều khó khăn, vì thế hãy khoan dung và thấu hiểu cho họ. Đứng trước cảm giác này, rốt cục là do lập trường của bản thân có vấn đề hay là tình cảm của bản thân không chính xác đây?

Xem ra ông thực sự phải xem xét lại bản thân rồi.

Nhất là khi đùn đẩy hết tất cả trách nhiệm lên người các thường ủy viên đang ngồi đây thì quả là càng vướng phải sai lầm to lớn, nghiêm trọng hơn.

Việc ngay thẳng, không lệnh cũng làm; việc không ngay thẳng, có lệnh cũng không làm. Trong vấn đề này, đến bản thân ông còn đang mơ hồ do dự thì nói chi đến việc chỉ thị ai đứng ra thay ông nói câu chính nghĩa đây!

Dù gì thì tất cả mọi người đều đã cho rằng đó là việc của anh, vậy hãy để anh đứng ra xử lý đi.

Xem ra cũng chỉ có thể là anh thôi, không có sự lựa chọn nào khác.

Tất cả đều do anh đề nghị, trước tiên hãy xác định hướng và cách giải quyết vấn đề Dệt may Trung Dương: vừa cố gắng tận dụng khôi phục sản xuất vừa không làm ảnh hưởng đến sản xuất, lập tức cử một đội công tác đến Trung Dương bắt tay tiến hành thẩm định và kiểm tra toàn bộ vấn đề của nhà máy Trung Dương; tiếp theo là xác định tính chất vấn đề và lập trường cơ bản trong việc thẩm định kiểm tra toàn diện vấn đề đó, kiểm tra để giải quyết vấn đề chứ không phải để chình đốn con người, càng không phải để vận động; tiếp nữa là xác định phương thức và nguyên tắc thẩm định kiểm tra: trong quá trình thẩm tra phải tập trung vào sự việc chứ không phải con người, khi chưa có được kết luận cuối cùng của vấn đề phải giữ bí mật nghiêm ngặt đối với tình trạng kiểm tra để tránh gây ra và gia tăng những bất ổn trong công nhân viên; còn nữa, cần phải xác định nhân viên và cơ cấu tổ chức cũng như phạm vi quyền hạn của tổ công tác được phái đến nhà máy Dệt may Trung Dương: nhân viên của tổ công tác nên chọn từ Cục Thẩm định và Cục Tài chính, mục đích chủ yếu của tổ công tác là thẩm tra rõ vấn đề kinh tế, số người tạm thời quy định là 30 người; ngoài ra còn phải xác định trách nhiệm và kỉ luật của tổ công tác: nghiêm cấm dùng cơm khách, hết sức chí công vô tư, cố gắng giữ mình trong sạch. Trong khoảng thời gian tổ công tác lưu tại nhà máy Dệt may Trung Dương không được phép ăn cơm tại công ty hoặc ăn cơm tại một địa điểm hẹn gặp nào đó tại công ty. Đối với vấn đề đã kiểm tra rõ ràng, nghiêm cấm không được phép tiết lộ cho người khác, đặc biệt là trong thời gian kiểm tra

nghiêm cấm không được hẹn gặp cá nhân với đương sự, nếu phát hiện có những việc này sẽ lập tức bị xử lý nghiêm...

Vân vân và vân vân.

Điều gây ra tranh cãi ở đây là tổ công tác được phái đi rất cuộc nên cử đơn vị nào đi thì có hiệu quả, có người cho rằng nên cử bộ phận kiểm tra kỉ luật đi, cũng có người cho rằng nên trực tiếp cử bộ phận pháp luật chính trị đi, và có người lại cho rằng nên để lãnh đạo Thành ủy ra tay xử lý tổ hợp thành một tổ công tác lớn có tính chất tổng hợp đến tiến hành điều tra toàn diện là tốt nhất... vân vân.

Tuy nhiên, tất cả những điều này cuối cùng đều bị Bí thư Thành ủy Dương Thành bác bỏ.

Dương Thành cho rằng mục đích phái tổ công tác đến Trung Dương không phải là để khoa trương danh thế, càng không phải muốn gây ra chấn động gì mà là để nhanh chóng điều tra ra chi tiết nhằm giải quyết vấn đề. Công nhân viên gây bạo loạn, có ý kiến chủ yếu là do vấn đề sản xuất và vấn đề kinh tế. Vấn đề sản xuất nói cho cùng cũng là vấn đề kinh tế. Còn những vấn đề khác nói tóm lại thì cũng đều là vấn đề kinh tế. Thực ra sự thoái hóa của bất kì đơn vị nào cũng đều không thể tránh khỏi sự thoái hóa về mặt kinh tế. Mấy năm nay, các đơn vị doanh nghiệp thua lỗ trong thành phố chúng ta khá nhiều, các doanh nghiệp không trả nổi lương cho công nhân cũng không ít, nhưng những nhà máy gây chuyện thực sự như Trung Dương thì không nhiều. Tại sao ư, nguyên nhân chính có thể là do vấn đề kinh tế mà ra. Điều mà công nhân nhà máy Trung Dương căm hận nhất không phải là không có lương mà là những vấn đề kinh tế xảy ra trong Trung Dương. Vì vậy, muốn giải quyết một cách triệt để vấn đề nhà máy Trung Dương, trước tiên phải điều tra rõ vấn đề kinh tế. Chỉ khi vấn đề kinh tế được điều tra rõ ràng rồi thì những nghi hoặc và giận dữ trong lòng công nhân viên mới tan biến. Bởi vậy, chỉ nói riêng điểm này thôi thì hành động tốt nhất, thực tế nhất lúc này chính là cử một tổ công tác thẩm tra chi

tiêu nhanh chóng điều tra một lần các hạng mục chi tiêu kinh tế trong mấy năm nay của nhà máy Dệt may Trung Dương. Mà nếu để điều tra chi tiêu thì đương nhiên là nên chọn nhân viên của cục Kiểm toán, cục Tài chính làm nòng cốt trong tổ công tác là tốt nhất. Vừa có lợi cho điều tra, cũng vừa có lợi cho nhân viên, đồng thời cũng không ảnh hưởng đến đại cục công tác của nhà máy Trung Dương, nhất là sẽ không khiến cho cán bộ nhân viên của nhà máy Trung Dương chịu chấn động tâm lý quá lớn. Kiểm tra mà không có vấn đề gì thì đương nhiên là việc tốt, còn nếu mà có vấn đề thì sẽ xem xét đến việc nhờ các bộ ngành kiểm tra kỉ luật, pháp luật chính trị tiến hành bước tiếp theo cũng không muộn.

Phân tích mang đầy đủ lý lẽ và căn cứ khiến mọi người tâm phục khẩu phục, Lý Cao Thành cũng hoàn toàn đồng ý, nên cuối cùng đã quyết định như vậy.

Cuộc họp thường ủy về vấn đề nhà máy Dệt may Trung Dương cũng đã kết thúc như vậy.

Mọi người xem ra như đã trút bỏ được một gánh nặng nên tỏ ra vô cùng thoải mái, vừa nói vừa cười. Cuộc họp thường ủy kết thúc, quyết định cũng đã được đưa ra, ghi chép cũng đã hoàn thành, rất nhanh sẽ có một công văn tương ứng được in ra và gửi đến mỗi một đơn vị, ban ngành, cơ quan, nhà máy, doanh nghiệp....

Còn cụ thể chấp hành ra sao thì phải xem sau này thế nào. Có lẽ rất nhanh sẽ có tiếp một cuộc họp thường vụ, cũng có thể sẽ có một đợt bàn bạc và giao lưu tính toán mới...

Lý Cao Thành vẫn cảm thấy không yên lòng chút nào.

Rõ ràng ông nhận thấy gánh nặng mà mọi người trút xuống dường như lại chồng hết lên vai ông. Tất cả thực ra mới chỉ là đang bắt đầu. Vấn đề nhà máy Dệt may Trung Dương rốt cuộc phải xử lý thế nào, điểm mấu chốt

rốt cuộc phải nắm bắt sao đây, dòng sông này rốt cuộc sâu bao nhiêu, tất cả đều chỉ là một con số không lời giải.

Khi bước ra khỏi cửa phòng họp, ông bắt gặp Dương Thành đang lặng lẽ đứng đợi ông.

Trên gương mặt của Dương Thành vẫn không nhìn ra chút biểu cảm nào nhưng giọng nói nghe nhẹ nhàng hơn rất nhiều:

"Đến chỗ tôi ăn chút gì có được không? Dù sao thì vợ ông cũng không có nhà, còn nữa, ông cũng không muốn xem xem căn phòng ông cấp cho tôi bây giờ ra sao sao?"

Lý Cao Thành vốn dĩ không liệu được việc Dương Thành sẽ mời ông đến nhà dùng bữa, nhưng ông cũng lập tức gật đầu đồng ý mà không cần suy nghĩ gì.

Ông hiểu rằng một Thị trưởng bất luận thế nào thì cũng không được từ chối lời mời của một Bí thư Thành ủy.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Dương Thành ở tại một căn nhà hai tầng có vườn nhỏ. Khu ven thành phố nên vô cùng yên tĩnh.

Theo như cấp bậc của Dương Thành thì lẽ ra phải ở trong khu nhà dành cho lãnh đạo cấp tỉnh. Nơi đó tốt hơn ở đây nhiều, và lại còn là chốn phồn hoa đô hội trong thành phố rất gần với Thành ủy khá tiện cho việc đi lại làm việc của bản thân ông ấy, cho người nhà ông ta và cho cả việc học hành của con cái ông. Nhưng cuối cùng Dương Thành đã từ chối và tặng suất ở đó cho một vị phó chủ nhiệm Ủy ban thường vụ cấp tỉnh sắp về hưu.

Sự việc này đã được lưu truyền, ca tụng một thời gian. Dương nhiên cũng có những luồng dư luận trái chiều: đó là để lấy lòng mọi người, lung lạc nhân tâm; tân quan thượng nhâm tam bả hỏa (1); thả con tép bắt con tôm (2)...

-----

(1) Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa: Ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã. “Ba bả hỏa” ở đây là so sánh với ba lợi ích đầu tiên, giống như đốt lên ba đồng lửa để người khác chú ý, vừa có thanh vừa có sắc. Đây cũng là việc mà các huyện lệnh từ thời xưa thường làm, lâu dần thành câu tục ngữ cửa miệng. (ND)

(2) Thả con tép bắt con tôm: tham lam toan tính. (ND).

Mặc dù là tiết trời ngày chính đông, nhưng lại chẳng thể tìm được một vết tích mùa đông nào trong khu vườn nhà Dương Thành. Hàng cây vạn niên thanh màu xanh ngọc sừng sững như bức tường thành chia mảnh vườn ra thành mấy khoảng vuông vắn, hơn mười cây tùng hiên ngang sừng sững với dáng vẻ không hề kiêu ngạo cũng không chút tự ti đang đứng đưa trong gió rét, điều đặc biệt khiến Lý Cao Thành cảm thấy mới mẻ là hai khóm mai vàng tràn trề nhựa sống, những đóa hoa diễm lệ nở rộ trên cành, hương thơm ngào ngạt mang đến cho cả khu vườn một sinh khí tươi mới! Đứng nhìn từ xa, cả khu vườn hiện lên như một bức tranh đan xen những khoảng thưa dày chẳng chịt nhưng lại vô cùng ngay ngắn lẽ lối cùng hỗ trợ cho nhau. Bức tranh ấy như muốn nói rõ với anh rằng, chủ nhân của khu vườn này là một người biết sống và hiểu cuộc sống như thế nào, là một người có tâm hồn tĩnh lặng và phong phú đến nhường nào.

Lý Cao Thành có chút ngạc nhiên với những thứ trong khu vườn, tâm trạng ông bỗng chốc dường như cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Ông vốn không ngờ được khu vườn này lại biến đổi nhiều như vậy. Lúc Dương Thành mới chuyển đến, cả khu vườn đều sạch sẽ trống trơn, vẫn chỉ là một khu đất trống. Thế mà chẳng bao lâu cây cối đã rậm rạp, cỏ hoa đã ngập tràn, thi nhau khoe màu đua sắc, hương thơm lan tỏa muôn nơi, thật đúng là một tiểu hoa viên xinh xắn.

"Ông nhìn các thứ trong khu vườn này, liệu có phải sẽ nghĩ ngay đến việc chủ nhân của nó nếu không phải là một phần tử tham ô thì cũng chắc chắn là một tay nhân nhả dư giả?" Dương Thành pha trò.

"Cũng không hẳn, ông chưa nghe đám tú tài vẫn thường múa bút tung hô à, những người yêu thích hoa cỏ nhất định là những người đam mê cuộc sống; mà những người đến cuộc sống còn không yêu thì họ sẽ yêu nước, yêu dân hay sao? Đám người văn vẻ đó quả đúng là không mất công nuôi dưỡng." Lý Cao Thành lúc đó cũng tỏ ra khá hài hước.

"Có người tham ô tất sẽ có người biện hộ cho hành vi tham ô. Các vương công đại thần trong các triều đại lịch sử đều tự tay nuôi dưỡng một đám văn nhân chính khách như vậy chính là để bọn chúng ton hót, a dua xu nịnh. Nói xấu thành tốt, nói thơm thành thối, nói chết thành sống, nói đen thành trắng. Thực ra lũ người này đang rập rình đây rẫy trước mặt chúng ta. Chúng khiến anh không thể đề phòng, không thể phân biệt được thật giả". Trên mặt Dương Thành vẫn mang vẻ tươi cười, nhưng lời nói đã mang theo âm vị khác.

Lý Cao Thành cũng vẫn cười tươi, nhưng trong lòng đang lặng lẽ phán đoán ý tứ trong câu nói của Dương Thành. Dương Thành luôn luôn như vậy, thỉnh thoảng sẽ có những ngôn từ, hành động khiến anh thấy bất ngờ, khiến anh phải kiên nhẫn tìm ý, đây cũng là điều mà người khác khó lòng nắm bắt được về Dương Thành.

"Thực ra nếu để tôi nói, thì khu vườn nhà tôi còn thua xa vườn nhà ông." Dương Thành lúc này lại tỏ ra khá từ tốn, "Đừng chỉ nhìn vẻ phồn hoa hư ảo của khu vườn, các loài hoa cỏ thật sự danh tiếng chẳng có bao nhiêu đâu. Tôi đã nghiên cứu vườn nhà ông rồi, tính theo giá bây giờ thì sợ rằng nếu không có 3 vạn, 5 vạn thì chắc chẳng mua nổi."

"Thật sao?" Lý Cao Thành tỏ ra không thể tin nổi vào điều đó, "Thế này đi, đừng nói 3 vạn, 5 vạn, chỉ 1 vạn thôi tôi cho anh lấy cả đi đấy."

"Thật hả?" Dương Thành cũng tỏ ra không thể tin nổi vào điều đó, "vườn nhà tôi là do một mình tôi làm, vườn nhà ông theo tôi biết thì trước giờ có động tay vào đâu. Vừa rồi tôi để ý vẻ thưởng hoa của ông là biết ngay ông thực sự là một người ngoại đạo trong lĩnh vực này. Kiến thức về lĩnh vực này, học vấn về lĩnh vực này, còn cả giao dịch trong lĩnh vực này e rằng ông biết quá ít hoặc cũng có thể là không biết gì cả."

Lý Cao Thành phá lên cười ha hả, ông không thừa nhận cũng không phủ nhận:

"Ý ông có phải nói rằng tôi sợ vợ?"

"Không, nói vậy là sai lầm nghiêm trọng, thực ra là ông quá yêu vợ thôi."

Cả hai đều không nhịn được cười lớn lên.

Cách bố trí trong nhà Dương Thành rất tinh tế nhưng không hào hoa, vừa sạch sẽ vừa nhẹ nhàng.

Lý Cao Thành còn ngạc nhiên hơn khi trong phòng khách của Dương Thành không có đến một bức "tự họa" (3) của các danh nhân. Lý Cao Thành đã từng đến nhà rất nhiều lãnh đạo và cái để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong ông chính là càng là lãnh đạo cấp cao thì tranh tự họa của người nổi tiếng càng nhiều, thứ hạng cũng càng cao. Điều này dường như đã trở thành tiêu chí để thể hiện địa vị và thân phận, nó vừa tạo cho người ta thấy một không khí và ấn tượng về cái gì đó hiển hách, tôn quý, vinh quang, cao cấp, đồng thời cũng không mang đến những cảm giác và liên tưởng về sự xa hoa, phù phiếm, khoe khoang, tham ô hối lộ.

-----

(3) Tự họa: Tranh chữ (bức họa chỉ có chữ, chữ viết là một nghệ thuật được coi như tranh vẽ) (ND)

Vừa tượng trưng cho quyền quý và địa vị, vừa tạo cảm giác thanh liêm và uyên bác. Thứ tốt như vậy, ai lại không dùng? Vì thế, tại nhà của hầu hết các vị lãnh đạo đều bày ngày càng nhiều các bức tự họa của các danh nhân, thứ hạng tự nhiên cũng ngày một lên cao. Chưa nói đến việc thể loại tranh tự họa này ngày nay cũng đã trở thành một hình ảnh tượng trưng cho tiền tài. Bách tính nghèo hèn không mua nổi, những phú ông mua được thường cũng không treo ra ngoài phòng như vậy. Từ đó, cũng một lần nữa có thể chứng minh rằng dù là tiền tài hay danh phận, dù là quyền uy hay địa vị thì cuối cùng lãnh đạo vẫn luôn là người vượt trội. Bởi vậy mà nhà Lý Cao

Thành không treo chúng hoặc treo rất ít. Cũng không phải là vì không có, cũng chẳng phải là không có người tặng, thực ra chỉ cần ho lên một tiếng thì những bức tự họa của những danh họa nổi tiếng trong ngoài thành phố đó ông muốn thế nào là có thế ấy. Lý Cao Thành cũng không phải là không muốn mà thực sự thì thứ đồ đó giá thành quá đắt. Một bức tự họa nổi tiếng thường chẳng ai tặng không cho anh đâu. Nếu anh nhận nó, đối phương rất có thể sẽ kèm theo cả một chuỗi lớn các yêu cầu. Như đề nghị anh ký mấy vạn nhân dân tệ để tổ chức một lần triển lãm tranh, hay để xuất bản một tuyển tập tranh, hay cho anh ta cơ hội một lần xuất ngoại, thậm chí còn yêu cầu anh cấp cho họ một căn nhà... vân vân. Tất nhiên là họ cũng tặng tranh tự họa cho anh với danh nghĩa của tập thể, nhưng đó tuyệt đối không phải là tặng không, rất có thể là số tiền họ muốn còn lớn hơn, kiểu như chi một khoản tiền để tu sửa kí túc xá, tu sửa tòa nhà văn phòng, tặng thêm kinh phí, tổ chức một hoạt động ngoài kế hoạch... vân vân.

Đương nhiên là cũng có trường hợp không mưu cầu thêm gì, chỉ cần anh treo trong nhà thôi, dù sao thì nhà của một Thị trưởng cũng là nơi "đàn tiểu giai hồng nho, vãng lai vô bạch đình" (4), treo tranh của tôi cũng đồng nghĩa với việc nâng cao vị trí của tôi, nâng cao danh tiếng của tôi, hưởng hồ chi lại treo ở nhà anh nên anh sẽ ghi nhớ tên tôi, gặp phải chuyện gì cần cầu cứu đến anh thì còn sợ chi anh không giúp đỡ?

Vì thế, Lý Cao Thành không muốn, ông sợ kiếm thêm phiền phức.

Hôm nay, khi chứng kiến Dương Thành cũng không treo bất kì một bức tự họa nào trong nhà, ông cảm thấy hai người như được kéo lại gần hơn, chí ít là kiến thức và cảm nhận của cả hai về một phương diện nào đó cũng có phần nào tương đồng. Có lẽ cái mà người ta thường gọi là tri kỉ chính là được xác nhận từng chút từng chút một từ những điểm mà mọi người thường không hay chú ý đến.

Dương Thành mang đến cho ông một tách trà, thứ trà Long Tỉnh thơm ngon thuần khiết nhưng trình độ pha trà lại kém vô cùng. Lá trà vừa cho

vào bình, chẳng nhìn xem bao nhiêu liền lấy nước nóng đổ ào một cái đầy ấm, thế là xong xuôi vạn sự đại cát (5). Xem ra nước cũng chẳng đủ nóng, chờ đến khi sắp uống xong một cốc rồi mà lá trà hình như vẫn chưa mềm ra. Lại rót tiếp cốc thứ hai, lại một hơi uống hết. Mãi đến khi người giúp việc dọn cơm lên, ông ấy mới lưu luyến bịn rịn đặt cốc xuống gọi Lý Cao Thành cùng dùng bữa.

Có vài món cũng tạm được: rau chân vịt xào tỏi, bắp cải nhúng giấm, thịt bò hầm, khâu nhục, một đĩa củ cải hầm thịt dê lớn, còn có hai đĩa sa lát ăn nhẹ, đủ để gọi mở cơn thèm ăn của con người.

Thứ xa xỉ có lẽ phải kể đến bình rượu đó: hai bình rượu Mao Đài nửa lít.

"Nhân lúc bà xã không ở nhà, hôm nay chúng ta hãy uống cùng nhau một ly nhé." Dương Thành ra vẻ thèm rượu.

"Ha ha, "khí quản viêm" (6)ghê gớm vậy hả?" Lý Cao Thành vui vẻ hỏi.

-----

(4) Đàm tiểu giai hồng nho, vãng lai vô bạch đình: Nơi học giả nói chuyện, dân thường không nên vào! (ND)

(5) Mọi thứ đều tốt đẹp. (ND).

(6) Phát âm của cụm “khí quản viêm” giống với phát âm của cụm “thê quản nghiêm” tức vợ quản lý nghiêm ngặt. (ND).

"Giống nhau, giống nhau mà, ông tưởng là tôi không biết sao? Nếu Ngô Ái Trân ở nhà, ông có thể uống nổi một chén rượu sao?" Dương Thành vừa ra sức mở nắp bình rượu, vừa đối đáp phản công lại, chỉ có điều là hò

hét một hồi lâu mà vẫn không mở được nắp bình rượu, bất giác có chút hồ nghi hỏi, "Chắc không phải đồ rởm chứ?"

"Ồ, kẻ nào gan to bằng trời dám tặng Bí thư rượu giả?" Lý Cao Thành vẫn tiếp tục bông đùa.

"Không thể nào! Đây là rượu từ năm 1980 còn giữ lại, làm gì có rượu giả?"

"Để tôi thử xem, chưa ăn thịt lợn thì chưa biết lợn chạy!" Lý Cao Thành cầm bình rượu, đưa tay mở với vẻ rất chuyên nghiệp.

Kết quả cũng chẳng khác hơn, tốn bao thời gian cũng chẳng mở nổi.

Hai người nhìn nhau, bất giác phá lên ha ha cười lớn.

Cuối cùng vẫn phải gọi cô giúp việc tới, lấy dao đâm một hồi mới xong.

Rượu thật. Quả nhiên là ngọc dịch quỳnh tương (7), hương thơm ngào ngạt, chưa uống mà người đã muốn say rồi.

Hai chén rượu đổ xuống dạ dày, hai người dường như đều bị đắm chìm trong hương rượu thơm nồng, chẳng ai nói câu nào.

Rất lâu sau Dương Thành mới tìm lại được cảm xúc nói chuyện:

"Nói rằng bây giờ làm lãnh đạo không có ai không tham ô tham nhũng, nghĩ ra thì cũng đúng. Lão bách tính bình thường có mấy ai có được cuộc sống như vậy?"

"Nói cũng đúng, nhưng chúng ta nói vậy có phải là có chút mèo khóc chuột giả từ bi (8) không?" Lý Cao Thành thuộc thành phần miễn cảm với rượu trắng, cứ có hơi rượu vào ruột là y rằng mặt mũi đỏ ửng. Mặc dù là

một câu bông đùa nhưng xem ra lại chứa đựng thứ cảm xúc đặc biệt và sự bi thương tột cùng.

-----

(7) Ngọc dịch quỳnh tương: Rượu ngon. (ND).

(8) Nguyên văn chữ Hán: Miêu khóc hao tử giả tử bi – ám chỉ những người tâm địa độc ác, nước mắt cá sấu. (ND)

"Nhưng phải xem là so sánh với ai, nếu so với giai cấp làm công ăn lương bình thường thì đương nhiên trình độ phải cao hơn nhiều rồi. Nhưng nếu so với những người lăm tiền lăm của thì chúng ta nhiều nhất cũng chỉ là tầng lớp hạ trung nông mà thôi. Những lãnh đạo như chúng ta đây chẳng biết sau lưng bị người ta nói thành thể loại gì rồi. Tiền gửi lên đến hàng trăm vạn, quà tặng không dứt, chọn dây chuyền trong đồng rác, nhà có trộm cắp cũng không dám báo án; bị bắn chết oan ức, cách một phát bắn sẽ có một lỗ hổng; công dân hạng nhất là công chức, nhân dân mưu cầu hạnh phúc cho những người đó; tam xuân ấm áp trong phòng tắm hơi, đêm lạnh canh năm bên bàn mặt chược... đều là những thứ lừa gạt người sao? Thậm chí có nhà văn còn đưa những thứ đó vào trong cả tiểu thuyết. Hôm nay chúng ta hãy nói thật đi, cán bộ lãnh đạo của các ban ngành Chính phủ và Đảng bây giờ thật sự nghiêm trọng như những gì bọn họ nói sao?" Sau khi cạn hết mấy ly rượu, Dương Thành rõ ràng nói nhiều hơn.

"Một con sâu làm rầu nồi canh, lãnh đạo Đảng Cộng sản khó làm lắm. Nói trắng ra thì trên mảnh đất Trung Quốc này, ban ngành nào có người xấu đều không đáng sợ, ban ngành nào có người xấu cũng đều có thể lý giải, nơi duy nhất không được phép có người thoái hóa biến chất, đó chính là cơ quan chính Đảng. Ở những nơi khác, trong một trăm người có một người xấu, ai cũng hiểu được, ai cũng cảm thấy không vấn đề gì. Duy chỉ có ở cơ quan chính Đảng, nếu trong 1000 người có một người xấu là lập tức sẽ trở nên âm ỉ, cán bộ của Đảng trong chốc lát sẽ biến thành những con

quạ đen bay khắp bầu trời. Thật ra nếu để tôi nói thì cái xấu xa này chính là cái xấu xuất phát từ bản thân một vài cán bộ của chúng ta, tôi không nói đến những cán bộ làm việc xấu mà là những cán bộ chưa làm việc xấu nhưng lại cùng với những người kia gây hỗn loạn cho đội ngũ cán bộ chúng ta. Những cán bộ này có thể là vì bất mãn này bất mãn kia hoặc do chưa đạt được mục đích nào đó mà thêm mắm thêm muối phóng đại ngôn từ, có thì nói to lên, không có thì bịa ra, khiến lão bách tính cùng theo vào dọa nạt. Vì vậy mà cứ xào đi xào lại, biến đội ngũ cán bộ chúng ta sắp bị xào thành một nồi đen tối rồi." Nói đến đây, mặt Lý Cao Thành lại càng đỏ hơn.

"Lão Lý à, theo ý kiến của tôi, thà rằng tin là có chứ không thể tin là không có. Tôi nói như vậy không phải là vì thiếu lòng tin đối với Đảng ta, càng không phải có ý thừa nhận lãnh đạo của ta quá u ám." Nét mặt của Dương Thành cũng đã chuyển rõ sang sắc hồng, "Thứ nhất, tôi tuyệt đối không tin đội ngũ cán bộ của ta lại xấu xa đến vậy; thứ hai, tôi cũng tuyệt đối không tin đội ngũ cán bộ của ta trong 1000 người mới có một người hư hỏng. Nếu khi chúng ta hư hỏng nhất định không được nhận định rằng tất cả cán bộ đều hư hỏng như chúng ta; và khi chúng ta xác nhận chúng ta vô cùng liêm khiết công tâm thì cũng tuyệt đối đừng cho rằng tất cả cán bộ của chúng ta đều tốt đẹp như thế. Nói về vấn đề ăn uống, quân lệnh kỉ cương của chúng ta đã nhắc đi nhắc lại, quy chế ban ra không biết bao nhiêu lần, nghiêm cấm tiệt tòng, xa hoa lãng phí, nếu phát hiện cán bộ tự ý tham gia tiệt tòng phải nghiêm túc điều tra. Và lại còn đưa ra cả chế độ "bốn món một canh" (9), nhưng kết quả thì sao? Những cán bộ lãnh đạo chủ chốt của chúng ta đã thực sự làm như vậy, nhưng cán bộ bên dưới có làm như thế không? Tôi khi còn ở Đảng ủy khu đã xuống dưới kiểm tra một lần, trước khi đi đã liên tục dặn dò thư ký là nghiêm cấm tiệt tòng, nghiêm cấm ăn uống. Quy tắc "bốn món một canh" nhất định phải thực hiện nghiêm túc. Lúc bắt đầu còn cho rằng có hiệu quả, khi ăn cơm có mấy vị lãnh đạo cùng ăn, đến bia cũng chẳng gọi. Nhưng càng về sau thì càng phát hiện ra có vấn đề, hóa ra tất cả chỉ là công văn giấy tờ trên bề mặt! Hóa ra chỉ là để nịnh bợ một mình tôi! Về sau đến cả tôi cũng đã tự coi thường chính mình, ông

nói xem một kẻ như tôi còn xứng đáng làm bí thư Đảng ủy khu nữa không!" Nói đến đây, Dương Thành cầm chén rượu lên uống cạn một hơi, có lẽ quá dùng lực khi uống nên rất lâu cũng không nói được câu nào.

-----

(9) Bốn món một canh: Chế độ do hoàng đế Chu Nguyên Chương khởi xướng gồm 1 món củ cải, 1 món rau họ xào tỏi, 2 món rau cải thìa, 1 bát canh đậu hành hoa. (ND)

"Sự việc trong huyện, tôi có thể không nắm rõ. Dù sao thì lúc tôi làm trong hệ thống Dệt may, lãnh đạo cấp trên xuống đều rất chân thành mộc mạc, ai dám gian dối trước mặt lãnh đạo cấp trên chứ. Đường đường một bí thư Đảng ủy khu như ông, xuống bên dưới kiểm tra, còn có ai dám dối trá lọc lừa trước mặt ông?" Lý Cao Thành nhận thấy mình như bị cuốn vào vòng xoáy khí thế trong câu nói của Dương Thành một cách mất tự chủ.

"Ông biết gan của họ to đến đâu không?" Nhắc đến chuyện này, Dương Thành dường như đang mang đầy phần nộ. "Chính là ở tại nơi tiếp khách đó, tại phòng ăn đó, có bí thư Huyện ủy, huyện trưởng đi cùng, bốn người ăn đúng thực là "bốn món một canh". Nhưng mười mấy nhân viên tùy tùng của tôi, bao gồm cả một vài cán bộ huyện lại ngồi ăn sơn hào hải vị, cá thối đề huề, bia rượu đầy bàn ngay trước mắt tôi, ngay bên cạnh tôi, đến nói chuyện cũng có thể nghe rõ mồn một, dường như chỉ cách một bức tường, chính là ở một nơi gần như vậy! Ông nói xem bọn họ tại sao lại dám! Về sau thư ký mới cho biết là bọn họ nói rằng lãnh đạo ở đâu cũng như vậy. Công văn truyền đến như một cơn gió đều chỉ là làm hàng mà thôi, muốn làm thế nào thì làm như thế. Làm lãnh đạo thực sự cũng chỉ còn cách mở một mắt nhắm một mắt, nhìn thấy coi như không thấy, bởi vậy mà người cấp dưới mới chẳng sợ gì cả. Ông nói đó là gì! Chẳng qua chỉ là những người làm lãnh đạo các anh thích giả làm Tôn Tử thì cứ diễn đi! Hãy cứ xem các ông đây ăn uống nhé! Vì thế, cho lãnh đạo chủ chốt các người vào một chỗ mà ăn bốn món một canh như đồ dành một tên ngốc! Thật

giống như trò trêu chọc khi! Một lãnh đạo rơi vào thân phận như vậy, sẽ bị thương làm sao! Nếu như tất cả cán bộ lãnh đạo đều thành ra như thế, há chẳng phải sẽ chẳng còn gì nữa sao!"

"Ồ, tôi nhớ ra rồi." Lý Cao Thành nhìn vẻ phẫn nộ bức tức của Dương Thành, đột nhiên nhớ ra gì đó: "Năm đó, vì vấn đề ăn uống mà một lúc cách chức hai bí thư Huyện ủy, việc đó hóa ra là do ông làm à?"

"Thực ra việc như thế nhiều lắm, lúc tôi vừa mới làm bí thư, chọn lựa rất nhiều biện pháp nghiêm cấm hành vi tặng quà cán bộ cũng như kiểu biến tướng của hành vi đó mỗi dịp lễ Tết. Khi ấy, tôi đã nhắc đi nhắc lại với thư ký và cảnh vệ rằng nếu ai mang quà đến nhà tôi thì không được để anh ta vào. Kết quả thế nào? Thực sự không ai dám tặng quà tôi nữa, những người không phải vì công việc mà chỉ là vì tạo dựng quan hệ cũng ít hơn. Nhưng qua một thời gian tôi mới biết, những người bên dưới để có thể gặp được tôi đã tặng quà cho thư ký và cảnh vệ của tôi! Ông nói xem những người bên cạnh ông đều dám làm như vậy thì những người ở xa ông, nếu hư hỏng rồi thì sẽ thế nào? Ông nhìn được họ sao? Ông quản nổi họ sao?"

Lý Cao Thành dần dần hiểu ra ý vị trong những lời nói của Dương Thành, ông cũng từ từ ý thức được việc Dương Thành gọi ông đến nhà, chắc chắn có gì đó muốn nói với ông. Lý Cao Thành không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ lắng nghe rồi ăn uống.

"Lão Lý à, có lúc tôi cũng đã nghĩ, trách nhiệm trên vai người lãnh đạo chúng ta quả thực là quá nặng nề. Những việc tốt đẹp thực sự chẳng đến lượt chúng ta lấy một lần; cứ khi có vấn đề mới từng việc từng việc đổ lên đầu chúng ta, chúng ta có thể gánh vác nổi sao?" Dương Thành như đang than phiền lại như đang chì chiết gì đó, "Những bậc tiền bối của chúng ta đều đã trải qua những trận chiến khốc liệt mà thành, lão bách tính mà bọn họ lãnh đạo lúc ấy lại đều là những bách tính đến từ xã hội cũ. Mà bây giờ thì mọi thứ đều thay đổi rồi, đến con cái của chúng ta cũng thường hay châm biếm rằng: đã thế kỉ 21 rồi còn chuyển gì lịch vạn niên nữa! Có

lúc tôi càng nghĩ càng thấy sợ, những lãnh đạo như chúng ta đây rốt cục dựa vào cái gì để nâng đỡ giang sơn này? Rốt cục dựa vào đâu? Nếu nói trong một trăm cán bộ có năm người có vấn đề thì chúng ta nên làm thế nào? Có mười người có vấn đề thì sẽ phải làm sao? Vậy có hai mươi, ba mươi người? Chúng ta chống đỡ nổi sao? Chúng ta phòng tránh nổi sao? Đối với những cán bộ có vấn đề ấy, chúng ta dám quản không? Nếu quản thì quản nổi hay không? Chúng ta có dám điều tra không? Và có thể điều tra ra hay không? Khi điều tra ra rồi, liệu chúng ta có dám xử lý không? Và có thể xử lý nổi không? Chúng ta có khả năng đó sao? Chúng ta có sức mạnh đó sao? Còn nữa, chúng ta thực sự có cái quyền lực đó sao? Điều quan trọng nhất là khi lợi ích quốc gia, lợi ích của Đảng và lợi ích cá nhân cùng bày ra trước mặt chúng ta, thì chúng ta rốt cuộc sẽ lựa chọn thế nào? Nhất là trong tình cảnh đặc biệt nào đó, khi ông lựa chọn lợi ích của Đảng và Nhà nước sẽ có thể phải gây tổn hại đến lợi ích cá nhân ông, thậm chí sẽ tổn hại đến vị trí quyền lực của ông, lúc đó ông sẽ làm thế nào?"

Mặc dù Lý Cao Thành không hiểu Dương Thành đang ám chỉ điều gì nhưng ông thực sự thấy cảm động sâu sắc. Những việc Dương Thành nói, ông không phải là chưa từng trải qua! Từ khi bước chân vào cánh cửa chính quyền của thành phố này, đã gặp nhiều việc trái với lòng! Những điều Dương Thành nói thực ra mỗi một người chúng ta đều đang gặp phải nhưng có mấy ai đã từng thật lòng nghĩ đến? Một khi sự phục tùng tuyệt đối có mâu thuẫn xung đột với lợi ích cơ bản của Đảng thì một người cộng sản Đảng chân chính rốt cuộc nên làm thế nào? Và bản thân anh thì sao? Sẽ làm thế nào?

Dương Thành với lấy hai chén rượu, rót đầy rồi đưa cho Lý Cao Thành bằng hai tay, sắc mặt đỏ hồng, nói với Lý Cao Thành với vẻ rất chân thành:

"Lão Lý, chén rượu này tôi kính ông. Hơn một năm nay, may mà có ông ủng hộ nên chúng ta mới hợp tác được tốt đẹp như vậy, đội ngũ của

chúng ta mới đoàn kết được như vậy. Điều này thật không dễ dàng gì. Nói thực, khi mới đến, tôi còn sợ ông gây khó dễ. Bởi người ta thường nói rằng chức Bí thư Thành ủy này vốn dĩ là của ông. Hôm nay nói những lời này có lẽ trái với nguyên tắc tổ chức, nhưng tất cả đều là những lời tự đáy lòng tôi. Những lời sáo rỗng tôi không nói nữa, có thể ở trong đội ngũ với một người như ông, đó chính là may mắn của tôi rồi!"

"... Dương Thành, ông xem ông hôm nay làm sao vậy?" Thấy Dương Thành như vậy, Lý Cao Thành cũng không biết nên nói gì, "Chỉ một mình tôi tốt thì đội ngũ của chúng ta có thể hợp tác được như vậy sao? Ông nói như vậy há chẳng phải là quá khách sáo rồi sao?"

"Đây đều là những lời thật lòng của tôi, ông cũng biết, con người tôi trước giờ chưa từng tùy tiện ca ngợi một ai. Tôi hiểu rõ ông là một người làm được việc, chưa bao giờ giở trò sau lưng người khác. Ông không đề phòng người khác, không đố kỵ lại thẳng tính, có gì nói đó, trước giờ luôn "đối sự bất đối nhân" (10). Đây là sự đánh giá của tất cả mọi người, cũng chính là điểm mà tôi kính trọng ông nhất. Hôm nay đừng nói đến những cái khác, chỉ vì điều này, vì sự hợp tác sau này của chúng ta, chúng ta hãy cạn ly!" Nói xong, cũng chẳng để ý xem Lý Cao Thành có uống không, Dương Thành đã ngửa cổ ực một tiếng uống cạn chén rượu.

-----

(10) Đối sự bất đối nhân: Cần xử lý sự việc sao cho tốt chứ không chống đối những người tham gia vào sự việc ấy. Tức là đối với sự việc gì thì mọi người cũng giúp đỡ lẫn nhau, bao dung, đồng tâm thẳng tiến, chứ không phải cứ có việc gì liền cho rằng người này là thế này thế nọ. (ND)

Thấy vậy Lý Cao Thành không nói thêm gì, nâng chén rượu, cũng một hơi uống cạn.

Rượu chuốc đến giờ này, hai người đã không nói chuyện gì nữa. Mặc dù uống hơi nhiều nhưng Lý Cao Thành vẫn hết sức tỉnh táo. Dương Thành hôm nay làm sao vậy? Lấy rượu Mao Đài, giống như trong lòng có tâm sự vậy, chuốc cho cả hai tới bộ dạng này? Là vì cuộc họp thường ủy hôm nay sao? Là vì cuộc điện thoại của Phó Bí thư Tỉnh ủy Nghiêm Trận vừa nãy sao? Hay là vì có điều gì khác muốn nói với ông? Hay là vì cuộc nói chuyện buổi sáng, cảm thấy bản thân nói quá lời nên cố tình thể hiện tấm lòng chân thật và lời xin lỗi?

Không đúng, Dương Thành không phải là người như vậy, cũng không có tính cách như vậy. Sở dĩ hôm nay Dương Thành tỏ ra thương cảm và nặng nề như vậy, thậm chí là có rất nhiều điều day dứt trong lòng mãi không thốt ra được ấy, chắc chắn có điều gì khó nói đây.

Vậy thì đó là gì? Dương Thành rốt cuộc muốn nói với ông điều gì?

"Bí thư Dương, chắc ông có điều gì muốn nói với tôi phải không?" Lý Cao Thành đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp lên tiếng hỏi, "Tôi biết, hôm nay ông mời tôi đến tuyệt đối không phải chỉ muốn cùng tôi thưởng thức chén rượu lâu năm của nhà ông."

Dương Thành trầm tư một hồi lâu rồi thở dài nhìn Lý Cao Thành nói:

"Lão Lý, trước đây tôi đã nói với ông rất nhiều lần, vấn đề giống như của Trung Dương giải quyết được hay không mấu chốt là ở ông. Bây giờ xem ra câu nói đó của tôi có chút tự tư ích kỉ rồi."

"Trước giờ tôi lại không hề có cảm giác đó." Lý Cao Thành không ngờ Dương Thành lại nói như vậy.

"Đây không phải là cảm giác của ông, mà là cảm giác của tôi." Dương Thành vô cùng thành thật, "Lão Lý, tôi còn nhiều lần nói với ông, sự việc của Trung Dương có lớn nữa cũng không có gì đáng sợ, đáng sợ là sự việc đó mới chỉ là một góc nhỏ của vấn đề. Không biết ông có suy nghĩ cân"

nhắc về câu nói này không, bởi có những điều tôi không muốn và cũng cảm thấy không thể nói rõ với ông. Nhưng lúc này tôi đã nghĩ rồi, nhất là vừa rồi nghe điện thoại của Bí thư Nghiêm Trận lúc diễn ra cuộc họp thường ủy, tôi nhận thấy lúc này đây tôi buộc phải nói rõ với ông một vài điều. Tôi không thể để một mình ông rơi vào tình trạng chẳng hề hay biết gì (11), nhưng lại định nói với ông một cách đạo mạo ngạn nhiên (12), quan miện đường hoàng (13), xem xem ông sẽ xử trí thế nào. Nếu phải làm thế thì quả là quá vô đạo đức rồi. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng là một bí thư, dù việc lớn cỡ nào thì tôi cũng phải đứng ra chịu trách nhiệm."

-----

(11) Nguyên văn là “mông tạt cổ lý” (nằm trong cái trống) ý nói là không hay biết gì, bị giấu kĩ.(ND).

(12) Đạo mạo ngạn nhiên: Làm ra vẻ đàng hoàng nghiêm chỉnh. (ND).

(13) Quan miện đường hoàng: Mũ miện bộ vệ tỏ vẻ đường đường chính chính. (ND).

"Có phải ông đã phát hiện ra điều gì hoặc nghe được gì rồi không?" Một lần nữa Lý Cao Thành bị cuốn vào bầu không khí đang diễn ra trước mắt, ông bất giác hỏi dồn.

"Lão Lý, những tài liệu mà mấy vị đại biểu công nhân viên nhà may Dệt may Trung Dương hôm nay đưa lên ông đã xem kĩ rồi phải không?" Dương Thành vừa rót rượu, vừa hỏi một câu đầy bất ngờ.

"Đại thể xem qua một lần, ý nghĩa cơ bản đều nắm rõ." Lý Cao Thành cho rằng mình đã xem một cách rất nghiêm túc.

"Tôi không phải nói đến bản yêu sách yêu cầu điều tra vấn đề đó, mà là bản chi tiêu chi tiết của công ty Tân Triều đó."

"Cũng thế, xem qua một lượt. Không ngờ rằng doanh nghiệp thứ 3 của nhà máy Trung Dương lại có nhiều công ty và gian hàng lớn như vậy, à, ý của ông có phải là nói đến vấn đề này có thể là vấn đề lớn nhất?"

"Hai tập tài liệu đó ông có mang theo không? Có ở trong túi công văn của ông không?"

"Vừa may có mang theo, cái này có vấn đề?" Lý Cao Thành vừa nói, vừa lôi tài liệu từ trong túi công văn ra.

"Ông xem từ đây, bên dưới công ty Tân Triều có một công ty gọi là tổng công ty vận chuyển "TGT". Công ty vận chuyển này có đến gần 50 chiếc xe vận chuyển hành khách sang trọng cỡ lớn, dường như độc quyền toàn bộ nghiệp vụ vận chuyển hành khách trên tuyến đường cao tốc đi lại Bắc Kinh. Tài sản cố định của công ty là hơn 5000 vạn, lợi nhuận hàng năm là trên 1000 vạn, có thể nói là một trong những công ty con lớn nhất của công ty Tân Triều, cũng là một trong những công ty con gặt hái nhiều lợi nhuận nhất..."

Lý Cao Thành vừa nhìn Dương Thành chỉ đi chỉ lại trên tập tài liệu vừa lật mở ra, vừa suy nghĩ tìm tòi vấn đề có thể xuất hiện ở đây.

"Một công ty vận chuyển đem lại lợi ích tốt như vậy, mức lợi nhuận hàng năm nó nộp là bao nhiêu? Ông xem, năm 1993 bắt đầu xây dựng công ty, chiếm dụng 2000 vạn trong khoản vay của Trung Dương, không hề nộp một xu lợi nhuận nào; năm 1994 chiếm dụng 1500 vạn trong khoản vay của Trung Dương, không nộp một xu lợi nhuận nào; đến trước tháng 10 năm 1995 tiếp tục chiếm dụng 800 vạn trong khoản vay của Trung Dương và vẫn không nộp một đồng lợi nhuận nào; tổng công ty "TGT" nằm trên khu đất rộng 30 mẫu, chiếm dụng hơn 15000 m² nhà xưởng, nhưng chưa từng chi trả một đồng phí chiếm dụng đất cũng như phí sử dụng đất; trong khoảng thời gian gần 3 năm, vừa không nộp tiền lợi nhuận cho Nhà nước, vừa không hoàn trả tiền lợi tức vay nợ quốc gia, dường như nó đang dùng

tiền của Nhà nước để thu về cho một doanh nghiệp có tính chất cá thể. Ông thử nghĩ đi, ai mà có được cái bản lĩnh và sức mạnh lớn đến vậy, dám chiếm dụng mấy nghìn vạn tiền vay của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương mà không hề trích nộp một đồng lợi nhuận nào, không hề hoàn trả một xu tiền lãi nào?"

Lý Cao Thành dần dần cảm nhận được phân lượng trong lời nói của Dương Thành, xem ra ông thực sự vẫn chưa xem một cách nghiêm túc, càng chưa suy nghĩ sâu xa được như Dương Thành.

"Mấy người lãnh đạo đứng đầu công ty vận chuyển "TGT" là ai nhỉ? Tổng giám đốc tên Trương Đức Ngũ, người này chẳng có bối cảnh gì nhưng anh ta thực sự là một tay trong nghề, anh ta hiểu về nghiệp vụ vận chuyển, chính là phó tổng giám đốc công ty vận chuyển của tỉnh trước kia. Hai phó tổng cũng chỉ là những nhân viên biết nghiệp vụ và có khả năng giao tiếp. Vấn đề là trong hội đồng quản trị có một vị phó đồng sự trưởng tên là Vương Nghĩa Lương, ông biết người này là ai không?" nói đến đây, Dương Thành ngẩng lên nhìn Lý Cao Thành và hỏi.

"...Vương Nghĩa Lương?" Lý Cao Thành thấy tên này nghe rất quen nhưng nhất thời chưa nhớ ra được.

"Thực ra ông biết người đó, ông ta chính là phó chủ tịch Ngân hàng Nhân dân tỉnh vừa mới nghỉ hưu chưa được bao lâu."

Lý Cao Thành đã nhớ ra rồi, chính là ông ta! Một lão chủ tịch ngân hàng bao nhiêu năm nay, khi Lý Cao Thành làm xưởng trưởng tại nhà máy Dệt may Trung Dương thì ông ấy đã giữ chức phó chủ tịch ngân hàng rồi. Không ngờ vừa mới nghỉ hưu ông ấy lại ở vị trí đó, vị trí một phó đồng sự trưởng công ty vận chuyển "TGT"! Chịu trách nhiệm một công ty như vậy lại có thể sử dụng nhiều khoản vay đến như thế! Lý Cao Thành kinh ngạc hỏi:

"Sao có thể là ông ta! Thật không ngờ ông ta lại có thể đến đây..."

"Ông khoan hãy ngạc nhiên, vẫn còn nữa, ông thử nhìn xem, cái người gọi là đồng sự trưởng Sao Dư Nghiệp này ông có biết là ai không?"

Lại một cái tên nghe quen tai lắm nhưng Lý Cao Thành nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa nhớ ra là ai.

"Người này ông không quen đâu, nhưng nếu nói ra thì chắc chắn ông biết. Ông ta chính là em vợ của Phó bí thư Nghiêm Trận, người đã gọi điện cho chúng ta ngày hôm nay đó, tên là Sao Vạn Sơn hiện đang giữ chức Phó cục trưởng cục Thương nghiệp khu Thị Đông! Sao Dư Nghiệp chỉ là một biệt danh mà thôi, vì thế chức vụ đồng sự trưởng của ông ta mới không được công khai."

"... À!" Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, Lý Cao Thành bỗng chốc như chết lặng.

Em vợ của Phó bí thư Nghiêm! Sao có thể!

"Là thật sao? Đã điều tra rồi sao...." Rất lâu sau Lý Cao Thành mới thần thờ cất giọng.

"Lúc đó tôi cũng không tin. Bọn họ kêu tôi gọi điện thoại kiểm chứng tại chỗ, tôi gọi điện, kết quả chứng minh bọn họ không nói dối. Đây là sự thực, người nắm trong tay thực quyền điều hành Công ty vận chuyển "TGT" chính là một người hơn 40 tuổi có tên Sao Dư Nghiệp, và người có tên Sao Dư Nghiệp này quả thực chính là Sao Vạn Sơn, em vợ của Nghiêm Trận. Không sai chút nào, toàn bộ đều chính xác. Những đại diện công nhân viên đó không nói rõ với ông, chỉ chú thích dòng "Họ hàng của lãnh đạo Tỉnh ủy" trong ngoặc đơn, nhưng họ lại nói với tôi bởi họ biết mối quan hệ giữa ông và bí thư Nghiêm Trận, sợ ông biết chuyện này sẽ không cử người đi điều tra nữa. Đây thực sự là sự thật, việc lớn thế này làm sao tôi gạt ông được."

Âm vực lời nói của Dương Thành không cao nhưng từng câu từng chữ giống như những nhát dao đâm vào cõi lòng của Lý Cao Thành. Chẳng trách ông nghe thấy quen, bởi vì ông biết vợ Nghiêm Trận họ Sao, họ này khá hiếm trong thành phố.

Nếu tất cả điều này đều là sự thật thì thảo nào Nghiêm Trận mới gọi cả ông và Dương Thành ra ngoài ngay tại cuộc họp thường ủy, hơn nữa lại còn nói với cùng một khẩu khí.

Mọi thứ đã rõ ràng rồi, ý đồ của Nghiêm Trận chính là không muốn cho ai nhúng tay vào sự việc của Trung Dương, tốt nhất là không được đi điều tra! Không được động đến bất kì một lãnh đạo nào!

Những câu nói của Nghiêm Trận mới đúng đắn nghiêm chỉnh, quang minh lỗi lạc làm sao! Nào là phải cảnh tỉnh một số người thừa cơ làm loạn; nào là phải ngăn chặn một số người nhân cơ hội để đòi tự do hóa, đại dân chủ; nào là một số người ngày nay thích kiện tụng, hễ một cái là tiết lộ một đồng tài liệu...

Hóa ra là vậy!

Nhưng Nghiêm Trận lại muốn anh dốc sức xử lý vấn đề của Trung Dương, tại sao? Là vì anh là do ông ta đề bạt ư? Vì thế mà cho rằng anh sẽ không gây ra bất kì sự uy hiếp nào, không mang đến bất kì phiền toái nào cho ông ta trong sự việc này ư? Dùng người của mình thì đương nhiên cảm thấy yên tâm hơn ư?

Hay là, phải chăng ông ta cho rằng anh cũng có những khuất tất không trong sạch trong sự việc này?

Ngay cả công nhân viên của Trung Dương cũng đều nhìn nhận anh như vậy, đều không muốn nói với anh sự thật, thì những lãnh đạo biết tình hình sẽ nhìn anh thế nào đây? Sẽ đối xử với anh thế nào đây?

Có lẽ đây mới chính là nguyên nhân thật sự của việc không ai phát biểu trong cuộc họp thường ủy.

Chính lúc ông đang bần thần này, Dương Thành lại ghé vào tai ông nói khê:

"Lão Lý, còn một điều nữa tôi cũng không biết có nên nói hay không?"

"Vẫn còn gì nữa?" Lý Cao Thành giật mình hỏi lại.

"Nói ra rồi tôi thực sự sợ ông sẽ không chịu nổi....." Dương Thành có vẻ hơi ngập ngừng do dự.

Lý Cao Thành nâng chén rượu lên, uống một hơi hết sạch rồi hơi gằn giọng nói:

"Đều đã nói đến mức này rồi, còn gì không thể nói nữa! Vừa rồi chẳng phải ông cũng nói rồi, mọi người đều biết hết cả chỉ giấu một mình tôi, há chẳng phải là muốn hại tôi?"

"Được, vậy tôi nói." Dương Thành cũng uống cạn chén rượu trong tay rồi vừa rót rượu vừa nói, "Ông mở trang 2 của bản chi tiêu chi tiết, bên trên có công ty hữu hạn "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành", công ty này cũng là một chi nhánh của công ty Tân Triều của Trung Dương. Năm trước công ty Trung Dương đầu tư 600 vạn nhân dân tệ mở một hệ thống nhà hàng, phòng nhảy, phòng hát, phòng tắm hơi, kinh doanh vô cùng xuất sắc. Ông chủ công ty là Huy Tử, đây không phải là tên thật, tên thật của cậu ta thực ra vừa nói là ông sẽ biết ngay ai. Đó chính là con trai của anh vợ ông, tên Ngô Bảo Trụ...".

"... Nói lung tung!" Lý Cao Thành không nén nổi giận dữ, chưa nghe dứt lời đã đập bàn đứng dậy, "Việc khác tôi không biết, nhưng việc này tôi rõ hơn ai cả! Bảo Trụ thực sự có mở một phòng hát, nhưng đó chỉ là một

phòng hát nhỏ với 60m², mấy ngày trước tôi cũng đến đó, ngày nào Bảo Trụ cũng ở đó, làm gì có cái gọi là "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành"! Nếu có một công ty lớn như vậy, nó sao giấu được tôi! Quả thật là nực cười!"

"Hóa ra ông thật sự không biết việc này?" Nhìn Lý Cao Thành với vẻ bực bội không nói nên lời, Dương Thành lại dường như có chút mừng rỡ, "Nếu thật sự ông không biết, thì tôi cũng không có gì phải lo lắng nữa. Nhưng lão Lý à, tôi lấy danh nghĩa của một Bí thư Thành ủy bảo đảm với ông, điều tôi nói đây là chính xác tuyệt đối, nếu có một lời gian dối, tôi sẽ chịu mọi trách nhiệm trước pháp luật! Chúng ta cũng không cần thiết phải tranh cãi nữa, tôi nghĩ tối nay tốt nhất ông nên đến "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" một chuyến sẽ rõ ngay thôi. Mấy vị đại biểu của công nhân viên cũng nói với tôi như vậy, họ nói sự thực vẫn hơn hùng biện, chỉ cần các ông đến đó, chỉ cần các ông dám đi thì cũng chẳng cần chúng tôi phải nói gì nữa..."

Lý Cao Thành sững sờ chết lặng đứng nhìn Dương Thành, chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân mình đang dần lún xuống, dần lún xuống một cách không thể tự chủ...ven vùng ngoại ô thành phố.hồ. i tầng có vườn nhỏ. o gì nữaì lại đang đong đong đếm đếm để kì kèo

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 18

"Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" quả là khí thế!

Những sắc màu rực rỡ loang lổ được phản chiếu bởi ánh đèn neon và đèn trang trí khiến khu vui chơi của thành phố này trở nên vô cùng thần bí đầy đắm say đầy mê hoặc. Có lẽ chính kiểu không khí ấy mới thu hút được nhiều khách như vậy.

Vị trí của "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" vô cùng đặc đạo.

Tọa lạc tại dải đất phồn hoa nhất thành phố nhưng lại là khu tương đối thanh tĩnh. Việc buôn bán của nó sở dĩ phát đạt như vậy có lẽ cũng có mối liên hệ với điểm này.

Khách quả thật rất đông, nhất là từng gian phòng hát nhỏ, kinh doanh càng xuất thần. Chỉ mới qua 6 giờ mà đã hết sạch chỗ, một hàng dài người đứng trước phòng hát lớn chờ đợi, vì thế mà việc kinh doanh của phòng hát lớn cũng vô cùng tốt đẹp. Kinh doanh nhà hàng cũng chả kém cạnh, về cơ bản là kín phòng, các phòng đều phải đặt trước. Đặc biệt, điều khiến Lý Cao Thành không ngờ tới là nhà tắm hơi với chi phí cho một lần lên đến mấy trăm nhân dân tệ mà vẫn làm ăn tốt đến vậy! Các ông chủ bụng phê, những đại gia huênh hoang đặc ý, những phu nhân áo quần lộng lẫy, những tiểu thư chỉ tay ngạo mạn lũ lượt kéo đến, có thể nói là đông như trẩy hội!

Tuy nhiên, không hiểu sao Lý Cao Thành lại cảm thấy có gì đó xót xa, một cảm giác xót xa không thể nói thành lời. Đứng trước chốn vui chơi phồn hoa diễm lệ, xa hoa lộng lẫy này, thứ hiện lên trước mắt ông lại chính là cánh cửa nhà xưởng hoen gỉ âm默默 của nhà máy Trung Dương! Đứng

trước những chàng trai, cô gái khinh rẻ cuộc đời vụn vặt với thái độ ngạo mạn này lại khiến ông liên tưởng đến hơn vạn công nhân Trung Dương không có nổi một đồng lương đang đứng trên băng tuyết giá lạnh!

Ông không hiểu sao có cảm giác cay cay nơi sống mũi.

Nghe nói thời thượng bây giờ chính là một dãy phục vụ khiêu vũ, ăn uống, tắm hơi, ca hát, đánh bài; bắt đầu từ buổi chiều kéo dài đến tận sáng sớm. Chi phí cho một lần vào đó bình quân hết trên nghìn nhân dân tệ! Nếu có yêu cầu đặc biệt thì sẽ còn mất nhiều nữa!

Chi phí này gần như bằng hai tháng tiền lương của công nhân bình thường! Nếu mời mười người đi thì có nghĩa là chi phí cho một lần chính là tiền lương hai năm của công nhân, hoặc tiền lương hai tháng của mười công nhân, hoặc tiền lương một tháng của hai mươi công nhân!

Hai mươi công nhân không ăn không uống, cả ngày quần quật lao động mới có thể đổi được cho một lần chi tiêu ở đây!

Rốt cục là sức lao động không đáng tiền hay là tiền không đáng giá?

Tiền của những người này từ đâu mà có?

Bao nhiêu doanh nghiệp, công xưởng Nhà nước đều đang nợ nần thua lỗ! Hàng vạn công nhân đều đang thất nghiệp không có tiền lương! Dân số sống dưới mức nghèo đang tăng cao, vậy mà số tiền tiết kiệm ngân hàng lại tăng chóng mặt! Điều đó có nghĩa là, người nghèo ngày một nghèo đi, tiền cũng ngày một nhiều lên, vậy, số tiền đó từ đâu ra?

Rốt cuộc là ai đang thâm tóm, đang ăn mòn tiền tài của quốc gia, của nhân dân?

Kiểu chi tiêu biến dạng này là do ai thúc đẩy nó lan rộng và phát triển?

Tất nhiên đây cũng là một loại nhu cầu xã hội. Phát triển là vì nhu cầu xã hội, có nhu cầu thì mới có phát triển, những kiến thức này ai ai cũng biết. Nhưng yêu cầu duy trì mức sống cơ bản nhất của công nhân chẳng phải cũng là một nhu cầu hết sức cấp bách của xã hội đó sao? Sản phẩm của doanh nghiệp Nhà nước hàng thật giá thực, hàng đẹp giá tốt chẳng phải cũng là nhu cầu mà mọi người vốn vẫn mong đợi đó sao? So với doanh nghiệp tư nhân, sự công bằng công chính lớn nhất mà doanh nghiệp Nhà nước dành cho công nhân chẳng phải cũng là nhu cầu thiết yếu của Nhà nước ta hay sao? Nhất là xã hội cùng ổn định cùng no đủ cũng chẳng phải là nhu cầu lâu dài của Nhà nước và nhân dân ta đó sao? Vậy thì tại sao cái nhu cầu này lại không được phát triển, thậm chí lại có xu hướng ngày càng thu hẹp, và cái nhu cầu giống như trước mắt này thì lại phồn vinh hưng thịnh, tiến triển đi lên như vậy?

Lý Cao Thành bỗng nhiên cảm thấy một dư vị gì đó khó tả đang dâng lên trong lòng. Với thân phận của một Thị trưởng ở thành phố tỉnh lỵ với hơn trăm vạn nhân khẩu, anh nên đi hỏi ai? Hỏi người khác hay nên hỏi chính bản thân anh? Đây chẳng phải là việc của anh hay sao? Đây chẳng phải là trong phạm vi quyền hạn của anh hay sao?

Còn một điểm thiết yếu nhất, đó là nếu như chốn vui chơi xa hoa tráng lệ chỉ phục vụ cho người giàu này được xác nhận là lĩnh vực kinh doanh mới mở của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương đang phải đình công ngừng sản xuất, không trả nổi tiền lương cho công nhân, đang nợ nần lên đến hàng trăm triệu nhân dân tệ kia thì bất luận là đối với công nhân hay doanh nghiệp hay Nhà nước, hoặc bản thân Thị trưởng ông, nó sẽ đều là một sự châm biếm đả kích lớn tựa trời mây!

Gần như có thể nói như vậy, trong tình hình thua lỗ và cám cảnh của doanh nghiệp Nhà nước thì nguyên nhân trực tiếp nhất chính là sự tồn tại của anh!

Nếu như tiếp tục bị lừa gạt thì anh chính là hậu đài nâng đỡ cho sự dối trá. Nếu đó là hành vi phạm tội, thì anh chính là kẻ tiếp tay cho tội phạm.

Anh nói rằng anh vốn dĩ không biết chuyện gì, vậy thì đó chính là sự tắc trách của anh. Ai cũng cho rằng những điều anh nói đều là những lời xảo trá đen tối dối lừa! Đến Dương Thành cũng không tin thì lão bách tính nếu biết rồi sẽ còn ai tin anh nữa!

Lý Cao Thành đứng như trời trồng trước cửa "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành", càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng hận, đến mức hai mắt tối sầm, toàn thân run lên.

Ông sớm vốn đã không còn hồ nghi tính chân thực trong lời nói của Dương Thành, sở dĩ ông đến đây là chỉ vì muốn chứng thực một chút về đứa cháu trai họ vợ ăn gan hùm gan cọp gì mà lại dám che giấu ông lâu như vậy! Nếu đứa cháu đó thực sự to gan trắng trợn, bất chấp kỉ cương như vậy thì chắc chắn phía sau nó có một hậu đài vững chãi, hậu đài ấy chính là vợ ông - Ngô Ái Trân!

Thư ký Ngô Tân Cương lặng lẽ đứng sau lưng ông, mặc dù Lý Cao Thành không nói gì với anh ta nhưng hình như anh ta cũng ý thức được nhất định đã xảy ra sự việc nghiêm trọng gì.

Cho dù khiêu vũ, ca hát ngày nay trong mắt của một số người đã trở thành thước đo về sự thời thượng rộng mở của một lãnh đạo, nhưng Lý Cao Thành cũng chưa từng đặt chân đến những nơi thế này.

Ông không quen mắt.

Cũng không phải là vì ông quá cứng nhắc, không tiến bộ, mà là vì ông không chịu nổi bầu không khí và giai điệu trong phòng hát, phòng nhảy.

Một người mấy chục năm gắn bó với cuộc sống công nhân như ông hình như có một thứ gì đó nhìn không thấy, sờ không tới ràng buộc ông,

khống chế ông. Ông thực sự không thể đối diện được với hiện thực như vậy, cái hiện thực để tiền mồ hôi nước mắt cứ tí tách chảy ra ngoài theo dòng thời gian, cái hiện thực khi mà hàng ngàn hàng vạn nhân dân đang sống dưới mức nghèo đói thì những công bộc của dân như chúng ta đây lại đến những nơi như thế này, phải chăng quá là xa xỉ, quá phóng túng, quá sa ngã rồi?

Ông không mặt mũi nào làm thế.

Lặng lẽ bước tới cánh cửa đi vào bên trong.

Nhân viên bảo vệ trước cổng có lẽ là thuê từ vùng ngoài, cũng có thể là rất ít xem tivi nên nhìn Lý Cao Thành, với dáng vẻ không được bắt mắt lắm lại chỉ khoác mỗi chiếc áo khoác quân đội, ngay lập tức họ xông ra cản bước ông:

"Xin hỏi, dùng bữa hay tìm người?" bảo vệ gác cổng khá nho nhã lịch sự, nhưng trong khẩu khí nho nhã lịch sự ấy rõ ràng lại kèm theo vẻ lạnh lùng và miệt thị: Đây không phải là nơi của anh, anh đến đây để làm gì?

"Tìm người!" Lý Cao Thành bất ngờ tỏ vẻ phẫn nộ.

"Tìm ai?" Bảo vệ dường như chẳng thèm đoái hoài đến sự phẫn nộ của Lý Cao Thành, một chút cũng không quan tâm.

"Tìm giám đốc của các anh!"

"Giám đốc không có ở đây, mời ngài lúc khác đến..." Bảo vệ đang cố ý giễu cợt ông, không muốn cho ông vào.

"Vậy nhờ anh lập tức gọi điện cho cậu ta! Nói rằng có một người họ Lý đang chờ cậu ta ở ngoài cửa, mời cậu ta trong vòng 4 phút lăn ngay đến đây!" Lý Cao Thành nổi giận đùng đùng.

Lúc này thư ký Ngô Tân Cương cũng đã tiến lên phía trước, nghiêm mặt nói với đám bảo vệ lập tức gọi giám đốc tới. Có lẽ đến giờ phút này bảo vệ mới cảm thấy sự việc có gì đó bất ổn, đưa mắt nhìn Lý Cao Thành và Ngô Tân Cương rồi bước vào phòng kính gọi điện thoại với vẻ bất an.

Một cuộc điện thoại gọi mất đúng 5,6 phút, gọi rồi gọi, bảo vệ đặt ống nghe sang một bên rồi chạy ra ngoài hỏi:

"Giám đốc của chúng tôi hỏi họ tên ông là gì?"

"... Nói với cậu ta, đến rồi sẽ biết!" Lý Cao Thành giận sôi máu, suýt nữa thì mở miệng mắng lớn, đúng là đồ khốn!

Điện thoại lại gọi mất 3, 4 phút, bảo vệ mới đi ra, mặc dù thái độ có tốt hơn chút nhưng nói chuyện vẫn với khẩu khí khinh thường, cơ bản chẳng coi anh ra gì.

"Giám đốc chúng tôi nói rồi, nếu các ông muốn ăn cơm thì vào ăn. Nếu muốn chơi thì tùy ý chọn một nơi để chơi, giám đốc kêu tôi nghĩ cách sắp xếp cho các ông. Nhưng giám đốc không đến được, ông ấy đang ở bên ngoài có việc, khi nào xong việc sẽ đến gặp các ông."

Thư ký Ngô Tân Cương đang định nói với tên bảo vệ thì bị Lý Cao Thành cản lại:

"Nói với cậu ta vô ích, cũng đúng lúc ta muốn xem xem bên trong thế nào, chúng ta chờ một lát vậy."

"Loại gì không biết, lũ cầu nhân khán nhân đê (1)" Ngô Tân Cương cũng thốt lên đầy tức tối.

Nghe Ngô Tân Cương mắng vậy, Lý Cao Thành cũng vui bất bực dọc. Ánh mắt và thái độ của tên bảo vệ này thực sự là chân thật nhất, anh ta không giấu giếm che đậy anh điều gì. Trong mắt anh ta, đây vốn chỉ là nơi

dành cho những người không ăn vận và hóa trang giống như anh lui tới. Nơi này vốn là nơi cho người giàu, người nghèo như anh đến đây làm gì? Anh có trả nổi tiền không? Nhìn dáng anh, một là không có quyền hai là không có tiền, khoác một chiếc áo quân đội cũ sờn bạc, gương mặt gầy gò hốc hác không chút khí thế, lại chẳng có uy phong tiền hô hậu ủng, thử nghĩ xem làm sao có thể để anh lui tới nơi này được? Vạn vật trên thế giới vốn đều là các vi kỳ chủ (2), nơi này thuê người ta thì người ta phải phục tùng thôi, anh vốn chẳng có lý do gì để tức giận. Anh mắng người ta cầu nhân khán nhân đê, nói không chừng người ta sẽ phải mắng anh là cóc ghè muốn ăn thịt thiên nga, anh là ai mà muốn đến đây làm loạn.

-----

(1) Cầu nhân khán nhân đê: Âm chỉ những kẻ không coi ai ra gì (Theo truyền thuyết Trung Quốc cổ đại, chó nhìn người thấy người rất thấp nhỏ nên không sợ người, không coi người ra gì, thấy người là cắn.) (ND)

(2) Các vi kỳ chủ: Mỗi người đều tận sức tận lực cho chủ nhân của mình.(ND)

Thực ra trước cổng chính quyền thành phố của anh cũng chẳng như vậy sao? Cũng chẳng phải hỏi tới hỏi lui, chẳng phải không gọi điện, không đăng kí thì không được vào đó sao?

Hơn nữa, thái độ và cử chỉ của tên bảo vệ này vẫn còn nho nhã lịch sự, thể hiện được chút phong cách quý ông. So với những cảnh vệ tại cổng chính quyền thành phố thì không chắc ở đâu kém hơn.

Nhưng bỗng nhiên ông có cảm giác đến với nơi này như đến với một địa bàn và quốc gia khác. Cảm giác này có thể có chút hài hước nhưng nó rất chân thật và sinh động. Trong khu vực mà anh lãnh đạo, anh quản hạt đột nhiên xuất hiện một nơi anh không thể bước chân vào, đây chẳng phải mới là nguyên nhân cơ bản khiến anh tức giận hay sao?

Vả lại, kẻ đứng đầu nơi này lại chính là cháu vợ anh!

Cảm giác đầu tiên mạnh mẽ nhất ở bên trong nơi mà phải mất đến mười phút giày vò mới vào được ấy chính là quá nhiều phụ nữ!

Phụ nữ với đủ các kiểu trang điểm, phụ nữ với đủ các loại thời trang, phụ nữ với đủ các thể loại. Dù là tiết trời chính đông rét buốt nhưng phụ nữ ở đây lại mặc rất ít và rất mỏng, khoảng cách giữa người với người cũng rất gần. Vai chạm vai, lưng sát lưng, cái bộ mặt chát một lớp phấn dày đó gần như có thể chạm vào mặt anh, đôi mắt sắc long lanh ấy đang dán chặt vào anh, vừa bước vào hành lang, một luồng khí nóng hừng hực và ướt át cùng mùi nước hoa giá rẻ nồng nặc sức lên quấn lấy không gian.

"Tiên sinh, ngài cần phục vụ không ạ?"

"Tiên sinh, ngài cần em nào không ạ?"

"Tiên sinh, liệu ngài muốn hát đôi không ạ?"

"Tiên sinh..."

...

Những tiếng mời gọi trần trụi không màu mè tô điểm. Ở nơi này dường như không hề tồn tại cái gọi là xấu hổ và hạ lưu, chỉ cần có tiền, chỉ cần cho tiền, thanh xuân và xác thịt, linh hồn và lương tâm, tất cả đều có thể trở thành thứ hàng hóa giao dịch.

Lý Cao Thành bất giác cảm nhận được hơi nóng bùng lên từ mặt cho đến tai, ông không chỉ thấy xấu hổ vì những người này mà còn thấy hổ thẹn vì chính bản thân mình, trong khu vực mình quản hạt lại để xuất hiện nơi như thế này, thật khó mà ngẩng đầu lên được!

"Này! Ăn cơm hay là chơi?" Vốn đang chìm trong dòng suy nghĩ giả tưởng, giọng hỏi sang sảng của bảo vệ vang lên khiến ông giật mình.

Lý Cao Thành không kịp nghĩ ngợi thuận miệng buông vài câu:

"Hát trước, chọn một phòng hát tốt tốt, gọi thêm mấy cô bé xinh đẹp trẻ tuổi lên!"

Bảo vệ có chút kinh ngạc đứng nhìn Lý Cao Thành mãi không định thần lại được, có lẽ anh ta vốn dĩ chẳng ngờ rằng ông lão ăn vận xác xơ này lại có khẩu vị hoành tráng thế! Thật đúng là Nhân bất khả mạo tướng, hải thủy bất khả đấu lượng (3). Hóa ra đây thực sự là một khách chịu chơi lớn! Quả giống như câu nói trong nghề của đám gái tam bôi (4): không ngờ đó hóa ra lại là một đĩa rau lớn! Sắc mặt của tên bảo vệ bỗng chốc chuyển biến, từ u ám sang niềm nở, điệu bộ nịnh bợ tươi cười cất tiếng hỏi:

-----

(3) Người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đong bằng đấu. (ND)

(4) Gái tam bôi: Những cô gái trong các quán bar ngồi uống rượu, ca hát, nhảy nhót múa vui cho khách.(ND)

"Thuốc, rượu, hoa quả có cần không ạ?"

"Đương nhiên cần, có đồ gì ngon mang hết lên đây!"

"Dạ dạ, xin ngài chờ một lát, tôi đi ngay, tôi đi ngay, lập tức sắp xếp cho ngài ạ." Tên bảo vệ vụt đi trong nháy mắt.

Lý Cao Thành liếc nhìn thư ký Ngô Tân Cương đang há hốc miệng kinh ngạc, xua xua tay nói:

"Hôm nay cậu chỉ cần theo tôi là được rồi, không cần nói gì hết."

Chẳng bao lâu, bảo vệ đã thu xếp xong một phòng hát khá tốt. Có phòng xếp, có màn hình lớn, có âm thanh lập thể, thậm chí còn có cả phòng vệ sinh, phòng tắm.

Đừng nói đến việc Lý Cao Thành chưa từng nhìn thấy phòng hát kiểu này, mà chỉ việc hát thôi ông cũng chưa bao giờ trải qua.

Một phòng hát có cả phòng vệ sinh, phòng tắm, phòng xếp!

Thoáng chốc xuất hiện 4 cô gái, có lẽ là do bảo vệ dặn dò, tiếp tục đến một nam phục vụ đội chiếc mũ nhỏ màu đỏ hỏi Lý Cao Thành với một thái độ vô cùng cung kính:

"Tiên sinh, ngài xem mấy cô này có được không ạ?"

"Không được!" Lý Cao Thành dài mặt, khẽ nhìn mấy cô gái phía trước, rồi từ chối ngay, "Gọi mấy người khác lên."

Rất nhanh chóng bốn cô gái khác được đưa tới, nhưng vẫn bị Lý Cao Thành cự tuyệt.

Từ chối khoảng bốn lần, đến mức mà người phụ trách phòng hát cũng phải chạy lên, vội vã làm công tác tư tưởng với Lý Cao Thành:

"Ơ kìa lão tiên sinh, ngài rốt cuộc muốn chọn cô em như thế nào ạ?" Tài ăn nói của người phụ trách này có thể nói là không tồi, lời nói có sức hấp dẫn rất lớn, "Anh ngài đây có lẽ là lần đầu tiên phải không ạ, chúng tôi vẫn thật sự chưa hiểu được khẩu vị và sở thích của anh ngài. Ví dụ như nếu anh ngài muốn loại hình thể cao to hay muốn loại tiểu gia bích ngọc ạ? Muốn loại nho nhã đạo đức hay là loại năng động? gọi cảm ạ? Muốn loại trẻ một chút hay muốn loại nóng bỏng dày kinh nghiệm ạ?"

"Theo anh thì sao?" Mặt Lý Cao Thành càng ngày càng dài ra, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn tên phụ trách lấy một cái.

"Lão tiên sinh, theo ý tôi, ngài cứ thử một em xem thế nào?" Có bao nhiêu tục tũ đều được dồn hết vào câu nói của tên phụ trách, thế mà trên mặt hắn ngoài vẻ cung kính ra thì vẫn chẳng thể hiện bất kỳ một biểu cảm nào, giống như đã quá quen với kiểu giao dịch và đàm phán này rồi, tất cả đều tỏ ra khá lão luyện và trình tự hóa.

"Vậy thì nghe theo anh, do anh thu xếp hết vậy." Nói đến đây, Lý Cao Thành liền đưa mắt nhìn tên phụ trách trước mặt rồi hỏi với vẻ vô cùng tận hưởng, "Này, anh bạn, anh tên là gì?"

"Dạ họ Mã, tên Lục Lục, Mã Lục Lục ạ." Tên phụ trách càng tỏ ra cung kính hơn.

"Bao nhiêu tuổi?" Lý Cao Thành tiếp tục hỏi.

"Hai mươi tám ạ."

"Đã kết hôn chưa?"

"Dạ rồi, có cháu gần hai tuổi rồi."

"Nghe khẩu âm của anh rất quen, anh là người ở đâu?"

"Người Tân Huyện ạ"

Tân Huyện! Lý Cao Thành chợt dạ, quê vợ ông cũng ở Tân Huyện! Vội vàng hỏi tiếp:

"Chỗ nào ở Tân Huyện?"

"Ngô Gia Câu ạ"

Ngô Gia Câu! Chính là thôn của vợ ông! Lý Cao Thành than lên một tiếng đau khổ, xem ra đây tuyệt đối không phải là sự trùng hợp. Xong rồi ông hỏi tiếp:

"Trước đây làm nghề gì?"

"Tôi tốt nghiệp trường May mặc của tỉnh, sau đó được phân vào Trung Dương, làm kỹ thuật viên mấy năm rồi chuyển đến đây."

"Anh từng làm ở Trung Dương?" Lý Cao Thành lại một lần nữa chợt dạ, "Vào năm nào?"

"Năm 1991 ạ."

"Ồ, năm 1991..." chả trách anh bạn này không nhận ra mình, lúc đó ông đã rời khỏi Trung Dương. Ông thở phào nhẹ nhõm rồi lại hỏi tiếp, "Anh làm ở Trung Dương mấy năm?"

"4 năm 07 tháng, tháng 10 năm ngoái thì nghỉ ạ" anh chàng này dường như ghi nhớ rõ những ngày tháng khắc cốt ghi tâm đó.

"Là do Trung Dương ngừng sản xuất?"

"Vâng"

"Anh là một sinh viên trung cấp, rời đi vậy không thấy tiếc sao?"

"Một Công ty tập đoàn Dệt may lớn như vậy đều tan tành hết rồi, một cá nhân như tôi thì có gì mà tiếc nuối? Trung Dương còn có một đến hai vạn sinh viên đại học cơ." Anh bạn này vẫn nói một cách vô tư vô cảm.

Tuy nhiên, cũng chính một câu nói ấy mà sự khinh thường và căm ghét của Lý Cao Thành với anh chàng này cũng tiêu tan đi hết.

Một sinh viên tốt nghiệp trung cấp đến từ vùng nông thôn, đã kết hôn, đã có con nhỏ, vì cuộc sống anh ta có thể làm bất cứ điều gì. Có lẽ đứng trước đồng tiền, anh không có bất kì lựa chọn nào khác.

"Tiên sinh, cô gái ngài cần chúng tôi đều chọn đủ rồi, ngài xem có được không ạ?" Anh chàng đó vẫn những câu nói cung kính và lão luyện đã kéo Lý Cao Thành ra khỏi mạch suy tư trở về thực tại.

Mấy cô gái trẻ má thắm môi hồng, xinh đẹp tuyệt trần không biết tự lúc nào đã đình đình ngọc lập (5) đứng trước mặt ông.

-----

(5) Đình đình ngọc lập: Chỉ dáng đứng như ngọc, dùng để miêu tả dáng của người đẹp. (ND)

"Được rồi, cứ như vậy đi." Lý Cao Thành tùy ý quét một vòng rồi xua xua tay nói.

Mấy cô gái vừa nghe thấy vậy lập tức như những con hồ điệp nhún nhảy tự nhiên chạy tới ngồi bên cạnh Lý Cao Thành và Ngô Tân Cương.

Ở khoảng cách gần như vậy, mùi hương nước hoa ré tiền lại càng nồng nặc.

"Tiên sinh, ngài không uống chút rượu sao?" Một cô gái chân dài co mình tiến sát đến bên Lý Cao Thành cố tình nói lạc điệu lạc giọng nhưng Lý Cao Thành lại nghe rất rõ ràng, cô gái này chắc chắn là người bản địa.

"Uống rượu? Cô uống được rượu?" Lý Cao Thành hơi ngạc nhiên hỏi, cũng đúng lúc này ông phát hiện ra cô gái ngồi trước mặt ông tuổi đã không còn trẻ nữa, và rất có thể cô ta đã không phải là con gái nữa, bởi Lý Cao Thành nhìn rõ những nếp nhăn hình đuôi cá khá sâu trên đuôi mắt cô nương đó.

"Ôi chao, tiên sinh nói chuyện thú vị quá, chỉ cần ngài vui thì em sẽ uống mà." "Cô nương" đó tiếp tục màn biểu diễn lạc giọng lạc điệu.

"Cô uống được loại rượu nào?" .

"Đương nhiên là XO rồi, đắt thì đắt thật nhưng uống vào lại rất thoải mái, phải xem tiên sinh ngài có muốn hay không, có nữ hay không thôi."

Hóa ra là muốn uống XO! Loại rượu Tây này ông đã uống mấy lần và chưa thấy được vị ngon ở chỗ nào, nhưng đúng là đắt kinh người. Không ngờ đến nơi này, các cô gái lại muốn uống loại rượu Tây đó! Nhưng thử nghĩ thì cũng chẳng có gì là kì lạ cả, đây vốn là chốn vui chơi giải trí, Chu Du đả Hoàng Cái, nhất cá nguyệt đả nhất cá nguyệt ai (6). Người có tiền đến đây để tìm vui, các cô gái mua vui cho anh tức là để anh rút tiền ra. Mỗi bên có được cái mình muốn, chính là như vậy. Các cô gái chọn đồ đắt, gọi nhiều đồ, đương nhiên là để anh chi nhiều tiền. Anh vung càng mạnh tay thì thu nhập và hoa hồng của các cô ấy tự nhiên sẽ càng nhiều. Vì vậy, ở những nơi như thế này, ngoài tiền ra thì tất cả đều là giả, giống như nếp nhăn trên gương mặt cô nương kia cũng vậy, anh vốn không cần phải thấy kì lạ cũng không cần phải tức giận làm gì.

-----

(6) Ý nói cả hai bên đều tình nguyện tham gia, tình nguyện chịu đựng.
(ND)

Nghĩ đến đây, Lý Cao Thành lại một lần nữa xoa xoa tay, không chút khách sáo nói to:

"Vậy thì XO!"

Chẳng phải đợi lâu, trên bàn trà phòng hát liền bày đầy đủ các loại đồ ăn: hoa quả, thuốc lá, nước uống, trà, đương nhiên còn có cả hai chai XO.

Lý Cao Thành nhìn thoáng tờ hóa đơn đặt trên bàn trà, một cốc trà 15 tệ, một hộp đồ uống 18 tệ, một hộp thuốc lá Chunghwa nắp cứng 66 tệ, một hộp thuốc lá Yuxi nắp cứng 88 tệ, một hộp thuốc lá Yunyan cao cấp 169 tệ,

một bình rượu nho khô 488 tệ, một chai XO chính hãng với giá 3888 tệ! Ông tính qua những thứ có ở trên bàn, ít nhất cũng phải trên 8000 tệ!

Đây là vẫn chưa bắt đầu hát, vẫn chưa bắt đầu uống rượu, đây còn chưa tính phí phục vụ và tiền bo cho mấy cô gái!

Nếu tính thêm một bữa ăn tối bắt buộc, nếu còn có những mục đích khác thì e rằng 2 vạn tệ vẫn còn chưa đủ.

Hai vạn tệ có thể làm được những việc gì?

Gần như là có thể cưới được vợ, mua được mấy chục đầu bò, mua được chục mẫu đất, là thu nhập cả một năm ở nông thôn! Có thể giúp một trăm trẻ em thất học được trở lại cặp sách đến trường! Ở Trung Dương có thể giúp hai trăm công nhân có được phí sinh hoạt một tháng!

Thế nhưng ở đây chỉ cần nửa buổi tối đã tiêu hết rồi.

Một mặt nó là sự xa hoa cực độ, một mặt lại là kiểu lãi kếch xù.

Thêm một lần nữa Lý Cao Thành thấy xót xa, không phải vì cái giá hóa đơn tối hôm nay mà là vì ông đã cảm thụ được sâu sắc sự thất bại và vô dụng trong cái chính sách và quy định tự tay ông biên soạn ra, và điều làm ông đau lòng nhất đó là ở tại nơi này, luật pháp cũng bị vô hiệu hóa. Để tiết chế kiểu lãi khủng này, chính quyền thành phố đã liên tiếp hạ lệnh cảnh cáo, văn bản giấy tờ, con dấu đỏ cũng phát đi không biết bao nhiêu lần, và loại hành vi này cũng được quy định rất rõ ràng trong các văn bản pháp luật, nhưng dường như chẳng có tác dụng gì, loại hành vi trắng trợn này vẫn cứ tràn lan bừa bãi! Thậm chí còn được viết trên cả một bảng giá đường đường chính chính, giấy trắng mực đen nữa!

Là ai cho họ cái gan làm vậy?

Cái nơi "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" này nếu thực sự do cháu vợ anh mở thì dù anh không để ý, không thăm hỏi, dù anh giả bộ không biết hoặc thực sự anh không biết như lúc này, thì tình hình ở đây vẫn khác biệt rất nhiều so với những nơi khác. Dù cho xảy ra việc tà trời gì thì vẫn bình yên như chưa hề có gì diễn ra.

Bởi vì sẽ chẳng có ai tin cháu vợ anh mở một khu vui chơi lớn như thế mà một Thị trưởng như anh lại không hề ủng hộ, không hề giúp đỡ, và nơi này lại không chịu chút ảnh hưởng nào của anh. Nếu anh muốn nói anh không biết, chỉ e người ta sẽ cho rằng anh đang đóng kịch! Đến cả đứa trẻ ba tuổi cũng sẽ không tin lời anh đâu!

Thật đúng là dù có nhảy xuống Hoàng Hà cũng chẳng mong gột sạch!

Mấy cô gái mở nắp chai rượu một cách thành thực và nhanh nhẹn, rồi lấy mấy chiếc ly lớn, rót mỗi người nửa ly, hai chai rượu đã không còn là bao.

"Tiên sinh, được gặp ngài thật là vinh hạnh quá, ly rượu này coi như em kính ngài ạ." Một cô gái khác ngồi kế bên cũng cố tình nói lạc âm nhí nha nhí nhảnh cất lời, thế nhưng Lý Cao Thành đều nghe ra hết, cô gái này chắc chắn không phải người bản địa.

Hai cô gái vừa dứt lời, không cần biết ông có uống hay không liền cầm ly rượu chạm khẽ vào ly rượu của ông rồi ngửa cổ uống, trong nháy mắt nửa ly rượu đã cạn!

Lý Cao Thành tròn mắt, há miệng ngạc nhiên.

Chẳng khác gì uống nước lọc!

Loại rượu tây này có nồng độ rất cao, đặc biệt là độ bốc rất chậm. Hai cô gái kia uống chúng như uống nước, nếu không phải tửu lượng tốt thì nguyên nhân còn lại chỉ có một, đó là khoản chiết khấu nhận được từ lợi

nhuận tiêu thụ. Có thể là vì 5%, 10% hoặc 20% chiết khấu nên các cô gái đều bất chấp tất cả. Rốt cục vẫn vì tiền. Đến nơi đây vốn dĩ là vì tiền nên khoản lễ nghĩa liêm sỉ chẳng có nghĩa lý gì cả. Huống hồ chi khao khát kiếm tiền bặt mạng cũng có khả năng lây nhiễm, giống như kẻ ăn mày sợ đói bất thành linh bắt gặp đồng tiền rơi vãi trên đường, có lẽ hành động có ý thức nhất lúc đó sẽ là bất chấp tất cả để xông tới nhặt.

Hai chai XO nhanh chóng được uống cạn.

Lần này không chờ ông dặn dò, các cô gái đã đưa ngay mệnh lệnh mang tiếp hai chai nữa tới.

Tức là đã tiêu hết hơn 1 vạn tệ rồi, vẫn chưa đến nửa tiếng đồng hồ!

Vài ly rượu vào người, các cô gái bắt đầu thấy trong người rộn rã, ánh mắt say say mờ lung huyền ảo.

"...Tiên sinh, hát hay là nhảy đây?" Không biết có phải vì uống nhiều thật hay là mượn hơi rượu mà các cô nương ngồi cạnh càng ngày càng tự do phóng đảng. Hai cô gái ngồi bên Lý Cao Thành dường như dính chặt vào ông, lúc mời rượu, mặt cô ta như chà sát vào mặt Lý Cao Thành.

Ngô Tân Cương còn khốn đốn hơn nhiều, cậu ta bị hai cô gái vây quanh thực sự không cách nào cản nổi. Lý Cao Thành nhìn thấy vậy liền nói với một cô gái ngồi cạnh:

"Cô hãy khiêu vũ cùng vị tiên sinh kia đi." Lý Cao Thành biết Ngô Tân Cương giỏi khiêu vũ, chỉ cần đưa chân là cậu ta biết cách ứng phó ngay. Sau khi cô gái ngồi cạnh ra khiêu vũ cùng Ngô Tân Cương, Lý Cao Thành lại kêu hai cô gái phía Ngô Tân Cương đứng lên hát. Lúc này, bên cạnh ông chỉ còn lại một người, chính là cô nương chân dài nhiều tuổi ấy.

"Cô gái, nghe khẩu âm của cô hình như là người thành phố này?" Lý Cao Thành nhẹ nhàng hỏi.

"... Dạ? Ngài, sao ngài biết?" Cô ta rõ ràng là uống khá nhiều, sắc mặt đỏ tía lên, nói chuyện cũng có chút không mạch lạc.

"Bao nhiêu tuổi rồi?"

"... Bao nhiêu tuổi? Sao ngài... lại không hiểu quy tắc vậy, phụ... phụ nữ là không được hỏi tuổi đâu... ngài biết không?"

"Nhà cô ở đâu?" Lý Cao Thành quyết không để ngữ điệu lời nói của mình mang bất cứ sắc thái tình cảm nào.

"...Không nói cho ngài đâu!" Cô gái này có lẽ nghĩ rằng ông già bên cạnh có tình ý gì với mình, động tác và lời nói ngày càng bừa bãi, "Nếu ngài muốn làm.... thì ngài chỉ cần lo làm thôi, sao lại hỏi tới hỏi lui như đi thẩm tra hộ khẩu vậy....."

"Làm cái gì?" Lý Cao Thành hơi sửng sờ.

"Làm, làm gì... đàn ông các ngài, chẳng phải là muốn ra ngoài tìm hoan lạc sao? Đến đây rồi chẳng phải là muốn làm chuyện đó.... cho ngài biết... nếu ngài muốn một mình em đi cùng ngài, giá một đêm thế này là được rồi..." cô ta lão đảo xòe ra năm đầu ngón tay lắc qua lắc lại trước mặt ông, "Nếu ngài muốn... muốn hai chúng em đi cùng ngài thì ít nhất cũng phải... giá này." Bàn tay của cô gái đung đưa lật xuống 3 lần, "Nếu ngài muốn... muốn mọi người cùng đi, thì phải thêm nữa, thêm gấp đôi nữa. Ngài, nếu ngài muốn ở đây... làm chuyện đó, một lần con số này là được..." cô gái xòe các ngón tay ra lắc lắc, cũng chẳng nhìn rõ là hai ngón tay hay ba ngón nữa.

"Ở đây!" Lý Cao Thành kinh ngạc.

"Trong phòng này có... hai chiếc xô pha, quá tiện. Em... Em thấy ngài quả là thú vị, nên đều nói với ngài giá thấp nhất... không gạt ngài đâu." Lời nói của cô gái ngày càng trần trụi đến mức không còn mực thước gì nữa.

"... Sao các người dám làm như vậy!" Lý Cao Thành dường như không thể tin nổi vào tai mình.

"... Ngài xem ngài, ngài, đàn ông các ngài, đều, đều như vậy... vừa muốn này vừa muốn nọ... vừa muốn tìm gái trẻ, vừa sợ xảy ra chuyện. Em nói cho ngài biết, chỗ này của chúng em là nơi có bảo hiểm tốt... tốt nhất, ngài, ngài đừng lo sẽ có chuyện... Ngài có biết ông chủ của bọn em có hậu đãi vững chãi thế nào không, vốn dĩ chẳng ai dám động đến đây đâu... Dọa anh ấy! Ngài biết không... Thị trưởng! Ngài không nhìn xem... kinh doanh ở đây tốt nhường nào... Lời em nói toàn là thật thôi, ngài không phải sợ gì hết, cho dù có người đến thì cũng không bắt... bắt chúng em đâu, chỉ cần chúng em nói chúng em là nữ công nhân của Trung Dương là công an cũng chẳng nói đến câu thứ hai là lập... lập tức thả ra ngay..."

"Hóa ra cô cũng là ở Trung Dương?" Một cảm giác chấn động ghé gớm lại bủa vây lấy Lý Cao Thành.

"Em, em có ở Trung Dương nào đâu... công an đến em mới nói vậy, mấy người bọn họ... mới là ở Trung Dương, tất cả bọn họ. Các cô gái ở chỗ chúng em hầu hết đều, đều là từ Trung Dương... Cái lão này làm sao vậy? Cứ hỏi này hỏi kia, nếu muốn... thì nhanh lên, hay là, ngài... không được rồi..."

Lúc này Lý Cao Thành như đã không còn nghe thấy gì nữa, không còn nhìn thấy gì nữa, đầu óc ông trống rỗng.

Khoản vay của Trung Dương, nữ công nhân của Trung Dương, kĩ thuật viên của Trung Dương...

Tất cả đối với người làm Thị trưởng như ông mà nói, không chỉ là một sự chiêm biếm động trời mà còn là một nỗi nhục tày trời!

Trước mắt ông bỗng hiện ra một vật không lồ nằm yên bất động, trên mình nó lổm ngổm đầy những con kí sinh trùng vừa to vừa béo, chúng

đang cắm miệng gặm nát thân mình con vật kia, mồm đầy máu, đầu đung đưa, bọn chúng tỏ ra hung hăng bất trị, tham lam vô độ. Con vật khổng lồ kia càng ngày càng hao gầy, cơ thể thoi thóp hấp hối dường như sắp kiệt sức, còn lũ kí sinh trùng đó thì lại ngày một to lớn, ngày một cường tráng và ngày thêm béo mồm...

Sự lụi tàn của anh đồng nghĩa với sự tồn tại của chúng, còn sự cường tráng của chúng đồng nghĩa với sự diệt vong của anh. Chính anh đã dùng cơ thể của anh để nuôi dưỡng một đám người đào huyết chôn anh, chúng đang dùng chính năng lượng mà anh cung cấp cho để từng bước từng bước tấn công anh, vùi dập anh!

Điều đáng sợ nhất là nếu thật sự đến ngày đó thì rất có thể sẽ chẳng có ai lưu luyến anh, nhớ thương anh, bởi tất cả đều là do anh tự làm tự chịu, tự chuốc lấy mà thôi, thật đáng đời anh!

Bọn chúng đang mượn tay anh để hủy hoại chính quyền của anh! Đây không còn là tin đồn nữa mà là sự thực chắc chắn rồi!

Mấy chục, mấy trăm năm sau, hậu bối sẽ phải làm sao để nhìn nhận các anh đây? Phải làm sao để bình luận về các anh đây?

Người ta sẽ coi tất cả như là một trò cười để đàm luận và bình giá về các anh ư?

...

Ông nghe thấy tiếng gõ cửa rầm rập bên ngoài.

Dưới ánh đèn mờ tối, một gương mặt ông vừa rất muốn gặp cũng vừa không thích gặp dần dần hiện ra trước mắt ông: Vừa thân thuộc, vừa lạ lẫm.

Không sai, đứng trước cửa phòng hát đó chính là cháu vợ ông, Ngô Bảo Trụ.

Ngô Bảo Trụ cũng chính là tổng giám đốc Huy Tử của "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành"!

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hai bên nhất thời chôn chân tại chỗ.

Tất cả đều quá đường đột, đường đột đến mức anh dự liệu không kịp, đường đột đến mức không có cả thời gian tư khảo.

Đối với Lý Cao Thành thì đây quả thực là một cú đả kích quá mức chịu đựng.

Vốn dĩ không thể tin nhưng lại không thể không tin, sợ nhất rơi vào cục diện này, cái cục diện với hiện thực cứng như thép, trực giác vốn đã sớm cho ông biết tất cả đều là sự thực, nhưng khi mọi thứ thật sự hiện ra trước mắt thì ông lại không có cách nào để chấp nhận và thừa nhận.

Không ngờ rằng người vợ kết tóc xe tơ cùng chung sống với ông hơn 20 mươi năm qua với những ngày tháng ân ái thâm tình, sớm tối có nhau ấy lại lừa gạt ông từ đầu đến cuối, lừa gạt với sự tính toán chi li, dặt lúi chằng chừa.

Ông càng không ngờ rằng đứa cháu bình thường trước mặt ông vẫn tỏ ra vâng vâng dạ dạ, hiền lành nhút nhát ấy lúc này lại mang dáng vẻ xấu xa làm oai làm phách kiêu căng ngạo mạn thế này: mặt mày say xỉn, toàn thân nồng nặc mùi rượu, phì phèo điều thuốc, khoác trên mình bộ tây phục cầu kì nửa cài khuy nửa buông, một tay đút túi một tay ôm gái, tay ôm gái còn cầm chiếc máy cầm tay sáng loáng!

Một tướng công tử lưu manh đầy sinh động!

Có lẽ trước mặt đây mới chính là Ngô Bảo Trụ thực sự, còn Ngô Bảo Trụ thường ngày xuất hiện ở nhà ông cũng giống như tình cảm ân ái thân mật mê hồn người của vợ ông, tất cả chẳng qua chỉ là đang bày trò đóng kịch cho ông xem mà thôi.

Cõi lòng tan nát, trái tim Lý Cao Thành như đang dần vỡ vụn.

Giống như vừa bị một trận đòn ác liệt, ông ngồi đó kiệt sức bất lực, nhìn chăm chăm vào vị tôn khách ở trước mặt.

Có thể vì nguyên nhân uống nhiều nên vị tổng giám đốc có biệt danh Huy Tử ấy sau khi vung chân đập tung cửa với vẻ ngang ngược ngông cuồng, mãi một lúc sau mới nhìn rõ gương mặt thật sự của nhân vật kêu anh ta lăn ngay xuống để gặp đó.

Có lẽ đến năm mơ anh ta cũng không ngờ rằng chú Thị trưởng của anh ta lại đơn thương độc mã tiến vào phòng hát chõ mình.

Có lẽ anh ta hung hãn tiến vào cửa là vốn muốn dạy cho cái tên có mắt không thấy thái sơn ấy, cái đồ lưu manh nào đó đã khiến trách bảo vệ của anh ta như loài cầu lại còn dám nói năng vô lễ, chỉ trích vô cớ, dám động thổ ngay trên đầu thái tuế!

Có lẽ đang trong men say, chưa nghĩ được sâu xa, càng chưa nghĩ ra điều bất lợi có thể xảy đến, đây vốn dĩ là thiên hạ của lão tử, có gì ghê gớm đâu, nên mới nhờn như ôm gái đi lên.

Có lẽ trước giờ anh ta vẫn cho rằng, thế giới ngày nay, đến phòng hát tìm gái nhảy múa chắc chắn chẳng có mấy ai đứng đắn, mà không đứng đắn thì cũng có gì mà ghê gớm đâu, nên muốn thể hiện cho đối phương xem: nhà người là cái thá gì, muốn đấu thì lão tử sẽ đấu với người!

Vì thế, khi anh ta xông lên, khi anh ta ra vẻ muốn chế giễu cười cợt đối phương thì có chết anh ta cũng không nghĩ rằng cái "đồ" ở trước mặt ấy

lại chính là Thị trưởng, lại chính là chú mình, lại chính là Lý Cao Thành!
Lại chính là nhân vật mà anh ta sợ nhất trên thế giới này!

Như chết lặng, toàn thân biến dạng, hai cánh tay vội co lại như bị điện giật, chân khuyu xuống run rẩy, trên mặt nặn mãi không ra nổi nụ cười, rồi cả người bắt đầu rung lắc như bị sốt rét, đến ngay cả giọng nói cũng run bần bật:

"... Chú!" Nhìn dáng vẻ anh ta như có thể quỳ xuống ngay dưới đất.

Lý Cao Thành vẫn xị mặt căng thẳng nhìn vị tổng giám đốc "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" giống như nhìn một tên quái vật. Coi bộ dạng của vị tổng giám đốc này, anh có thể lập tức tưởng tượng ra tại sao khu vui chơi này lại có tên "Thanh Thái Quả"!

Lý Cao Thành sao lại có một tên cháu vợ như vậy! Ngô Bảo Trữ năm nay mới 25 tuổi, vì học hành không tốt, phải nhờ vào quan hệ mới vào được một trường cao đẳng, tốt nghiệp có lẽ chưa được hai năm. Tuy nhiên, từ một sinh viên vừa tốt nghiệp cao đẳng, quay người một cái liền trở thành một tổng giám đốc nhân mô cầu dạng (1)mặt trơn trán bóng, bất tài vô dụng!

Cậu ta dựa vào cái gì?

Xem điệu bộ hành vi của cậu ta, anh sẽ rõ ngay cậu ta sẽ biến khu vui chơi này thành ra thế nào! Chẳng trách trong khu vui chơi này mới có nhiều việc lộn xộn, vi phạm kỉ cương pháp luật đến như vậy.

Là ai cho cậu ta cái gan này? Là ai cho phép cậu ta vô pháp vô thiên, vi sở dục vi (2)như vậy?

Ai cũng hiểu rõ, đến cô gái tam bôi này cũng hiểu rõ, chính vì hậu đài ở đây là Thị trưởng! Ý quan trọng thế (3), kiệt trạch nhi ngư (4), lão bách

tính vốn nhìn thấu anh rồi, anh còn mặt mũi gì mà ở đây cố làm ra vẻ giả
ngây giả dại!

-----

(1) Nhân mô cầu dạng: Chỉ những kẻ hình dạng con người nhưng hành
vi và cử chỉ như loài cầu. (ND)

(2) Vi sở dục vi: Làm tất cả những thứ mình muốn. (ND)

(3) Ý quan trọng thế: Cây có quyền lực hoặc có kẻ mạnh nâng đỡ.
(ND)

(4) Kiệt trạch nhi ngư: Tát ao bắt cá (vơ vét bằng hết, chỉ thấy cái lợi
trước mắt, không chú ý đến lợi ích lâu dài).(ND)

Vị tổng giám đốc phía trước đã tỉnh ra phần nào, vẻ mặt bị dọa đến đờ
đẫn vừa rồi lúc này đã dần dần hồi phục trạng thái bình thường, cuối cùng
cũng trở lại được với điệu bộ cung thuận chân thật, cái điệu cười xu nịnh
cũng đã tự nhiên hơn.

"Chú, sao lại là chú! Cháu, cháu không nghĩ là chú, cái tên đáng chết
ấy không nói rõ ràng, cháu thật sự không biết, thật sự không biết chú đến
ạ..." Ngô Bảo Trụ lúng túng nghĩ xem mình rốt cục nên nói gì, có lẽ bởi vì
anh ta vốn không thể biết được mục đích và ý đồ đến đây hôm nay của Lý
Cao Thành, đối với anh ta mà nói, tất cả mọi chuyện đều quá đường đột.

Cả phòng hát bỗng nhiên lại rơi vào cảnh im lặng khiến con người ta
ngộ thờ, dàn loa đài vẫn còn âm vang ban nãy không biết ai đã lén lút tắt
mất âm thanh chỉ còn sót lại hình ảnh trên màn hình đang chạy đi chạy lại
trong câm lặng.

Có thể là nhìn dáng vẻ của tổng giám đốc như vậy khiến bọn họ khiếp
sợ, tất cả đều thần thờ đứng đần thối ở một chỗ. Chẳng ai ngốc cả, một ông

lão có thể khiến cho vị tổng giám đốc có hậu thuẫn lớn phía sau ấy thất kinh đến mức vậy, chắc chắn không phải là một nhân vật tầm thường.

"Chú, vừa rồi cháu nghe bọn họ nói, chú có lẽ vẫn chưa ăn cơm. Chú xem, hát một lúc hay là ăn qua gì đó trước ạ?" Thấy Lý Cao Thành vẫn không nói tiếng nào, Ngô Bảo Trụ thấp giọng nhẹ nhàng hỏi, "Thưa chú, chú đến mà không báo một câu để chúng cháu có chuẩn bị. Thế cô cháu đâu ạ? Cô cháu sao lại không đến ạ? Hay là gọi cô cùng đến nhỉ? Có cần gọi điện bây giờ không ạ..."

Ngô Bảo Trụ nói liên hồi một cách cẩn trọng, bởi anh ta hiểu rằng, đối diện với người chú có quyền quyết định sống chết vinh nhục của bản thân anh ta này, trước mắt có thể là ngưỡng cửa then chốt nhất. Từ ánh mắt của Lý Cao Thành, anh ta dường như thấy được sự căm hận và phần nộ cực độ.

"...Tổng giám đốc ở đây là anh?" Mãi lâu sau, cố gắng lắm Lý Cao Thành mới bình tĩnh hỏi được một câu, ông biết, sự việc đã như vậy rồi, ông không thể cứ im lặng mãi như thế được.

"Không, cháu chỉ là đại diện lâm thời thôi ạ, Hội đồng quản trị đang nghiên cứu rồi, rất nhanh sẽ có một tổng giám đốc chính thức ạ." Lý Cao Thành vừa lên tiếng, ngay tức khắc Ngô Bảo Trụ thấy như trút được áp lực.

"Vậy cái chức vụ đại diện lâm thời của anh là do ai ủy nhiệm? Anh đại diện cho ai?" Lý Cao Thành biết rõ cháu mình đang nói dối.

"...Dạ, cái này, cái này cũng là do Hội đồng quản trị lâm thời định ra ạ, khu vui chơi này năm ngoái mới bắt đầu kinh doanh, tổ chức vẫn còn chưa kiện toàn, Hội đồng quản trị cũng mới chỉ thành lập lâm thời, vì vậy mới tạm thời quyết định như vậy..." Ngô Bảo Trụ ấp a ấp úng nói, bỗng bị Lý Cao Thành cắt ngang:

"Thôi đi! Anh bảo mấy người này lui ra cho tôi, tôi có chuyện muốn nói với anh."

Không đợi Ngô Bảo Trụ nói gì, người trong phòng hát tranh giành, xô đẩy nhau chạy ra ngoài như trốn tránh bệch dịch. Một cô gái bị vướng gì đó, suýt chút nữa thì ngã lăn ra đó.

Phòng hát lại một lần nữa chìm vào không gian tĩnh lặng đến ghê người.

Nhìn dáng vẻ hoảng loạn thất thần của các cô gái, Lý Cao Thành đột nhiên mềm lòng để rồi sự mặc cảm và tự trách bỗng dừng lại bủa vây lấy ông.

Cứ một mực đòi lên án những cô gái tam bôi đó, vậy có công bằng với họ không? Phải tự tôn tự cường, phải tự thực kỳ lực, phải giữ mình liêm khiết, phải tự trọng tự cố gắng vân vân và vân vân. Cũng giống như con gái ông đang học tại trường đại học trọng điểm, nếu những cô gái này cũng có một người cha làm Thị trưởng như vậy thì bọn họ có cần phải tự ép buộc bản thân, có cần phải tự nỗ lực nhiều như vậy không? Nếu họ vẫn có được một công việc với tiền lương đều đặn thì họ sẽ đến đây để bán lời ca tiếng cười, thậm chí bán cả chính mình nữa không? Cũng như buổi tối hôm đó tại khu kí túc xá Trung Dương, một, hai vạn công nhân đứng ngâm mình trong băng tuyết ấy, đối diện với công ty trống trơn đang bị ngừng sản xuất không có việc làm, anh còn dám mong họ đi làm cái gì nữa? Tự thực kỳ lực không chỉ đơn thuần là một khẩu hiệu suông mà nó là một câu nói rỗng tuếch. Những cán bộ công nhân viên cả đời gắn bó với nhà máy, dường như đã dành tất cả những gì mình có cho nhà máy, thậm chí đến con cái của họ cũng đều hy sinh cho nhà máy, ngoài việc lao động trong nhà máy ra thì họ chẳng có bất kì thủ đoạn và kĩ thuật mưu sinh nào khác, càng không có bối cảnh gì để giúp họ tiến một bước vào và chiếm lĩnh thị trường.

Đặc biệt là những người con trai, con gái họ hầu như từ lúc bắt đầu hiểu chuyện thì tất cả những gì chúng được giáo dục, tất cả những gì chúng biết đều là Đảng và quốc gia, nhà máy chính là Đảng là đất nước, công ty chính là Đảng là đất nước, gia đình cũng là Đảng là đất nước và cả bản thân

mình cũng là Đảng là đất nước, phải tin Đảng tin đất nước, phải dựa vào Đảng dựa vào Nhà nước, phải yêu Đảng yêu đất nước như yêu chính đôi mắt của mình... Ngược lại, Đảng và Nhà nước đối với quần chúng lao động cũng một lòng một dạ, máu thịt tương liên, cùng hít thở cùng vận mệnh; Đảng và dân là một, gia đình lớn và gia đình nhỏ là một; sông lớn thiếu nước sông nhỏ cạn khô, sông lớn có nước sông nhỏ tràn trề...

Nhưng giờ đây, đối diện với những công nhân đình công ngừng sản xuất ấy, làm sao có thể nói ra việc họ phải tự tôn tự cường, tự thực kỳ lực, tự tìm đường sống đây?

Đối diện với những nữ công nhân vì thất nghiệp phải làm gái tam bô này, anh có thể một mực lên án, miệt thị họ hoặc coi họ là một thứ xấu xa để lôi ra đả kích và nghiêm trị sao?

Ở đây không có trách nhiệm của anh sao?

Chưa nói đến việc tổng giám đốc nơi này lại chính là họ hàng nhà anh, chính là cháu vợ anh! Thực ra cũng chính là vợ anh! Và hậu đãi của bọn họ chính là anh!

Nếu truy cứu một cách thực sự, thì người đầu tiên phải chạy không phải là họ mà phải là anh mới đúng!

Thêm một lần cố gắng bình tĩnh lại. Cho dù là đứa cháu đang đứng trước mặt lúc này có không vừa mắt đến nhường nào, cho dù có khiến ông phần nộ đến nhường nào, thậm chí là cả đời này cũng không muốn nhìn nó thêm một giây phút nào nữa, nhưng sự việc đến ngày hôm nay, ông vẫn phải nghe từ miệng nó toàn bộ sự thật một cách rõ ràng.

"Lúc bắt đầu chẳng phải là một phòng hát nhỏ đó sao? Anh đến đây từ lúc nào?" Không hiểu vì sao ông lại thấy mình đang run.

"Phòng hát đó vẫn còn mở ạ, đây chỉ là đại diện lâm thời thôi ạ, cháu thực sự vừa đến chưa được bao lâu ạ, thực ra đa số thời gian cháu đều ở bên kia ạ..."

"Câm miệng!" Ông bất giác nổi trận lôi đình, đã bị bắt tại trận rồi mà vẫn còn già mồm, "Anh tưởng tôi là đồ ngốc sao! Đều đã đến nước này rồi mà anh còn dám gạt tôi! Tôi cảnh cáo anh, đây tuyệt đối không phải là hù dọa anh, chỉ riêng toàn bộ những gì tôi chứng kiến hôm nay thì anh có bị kết án 10 năm cũng không sai!"

"Đúng vậy, cháu biết. Nhưng chú không nắm rõ, phòng hát, phòng vui chơi bây giờ nam nữ thực ra đều như vậy, không thế thì làm sao có khách? Nhiều lúc các em để việc kinh doanh được tốt cũng không tránh khỏi những lời nói dối. Khách hàng ôm ấp các em cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, trong phòng hát này thì chúng cháu quản được, chứ ra khỏi cánh cửa này người ta muốn phạm pháp thì chúng cháu có thể làm được gì ạ? Mà cho dù ở đây thì chúng cháu cũng chưa chắc có thể quản lý được đến độ không xảy ra vấn đề gì..."

"Tiên sư nhà anh!" Dù thế nào đi nữa, Lý Cao Thành vẫn không thể tưởng tượng nổi đứa cháu đến vợ còn chưa lấy này không những không coi lời ông ra gì mà còn nói ra những lời xấu xa không lọt lỗ tai một cách vô liêm sỉ như vậy! Nhớ lại dáng vẻ của cậu ta vừa nãy ôm gái, Lý Cao Thành giận dữ quát, "Vừa nhìn thấy cái điệu bộ này của anh là biết anh có thể mở ra một phòng hát như thế nào rồi! Nếu anh không quản nổi cái gì thì có mặt mũi gì mà ở đây làm tổng giám đốc! Nếu anh không quản nổi cái gì thì hãy để người khác đến quản giáo anh!" Và còn một câu nữa mà Lý Cao Thành không nói ra: nếu đến cái thứ như anh mà tôi cũng không quản nổi thì tôi còn làm Thị trưởng làm gì nữa!

"...Chú, cháu nói thật đấy ạ." Cơn lôi đình của Lý Cao Thành dường như lại mang đến kết quả tương phản, Ngô Bảo Trụ hầu như càng tỏ ra bình tĩnh và bạo dạn hơn. Cảm giác của Ngô Bảo Trụ có lẽ khá tốt, bởi dựa vào

kinh nghiệm trước đây của cậu ta, càng giận lời đình thì càng không sao, thương cho roi cho vọt, nếu ai thật sự muốn chinh đốn anh thì theo lẽ thường sẽ không bao giờ nổi giận như vậy. Vì thế, khi mà Lý Cao Thành đang vô cùng giận dữ, thì thấy cháu mình hầu như lại chẳng lo sợ gì thậm chí còn cười, "Chú bảo cháu phải nói sự thật, cháu nói thật rồi chú lại phê bình cháu, thực sự thì có ai muốn đến đây đâu. Chú tưởng cháu muốn sao? Trước khi tốt nghiệp, cháu đã nói với chú cháu muốn đến sở Công an. Sở Công an mới thật sự là nơi có thể quản người, ở đây suốt ngày người hầu kẻ hạ, đến đây thì có ai không phải đại gia đâu. Thứ mà chúng ta cạnh tranh chính là việc để khách hàng quay lại, vừa phải làm cho người ta vui, vừa phải khiến cho người ta yên tâm. Trên dưới, trong ngoài đâu đâu cũng phải chú ý, không cẩn thận là xảy ra vấn đề ngay, chú thử nghĩ xem đây là nơi dành cho con người hay sao? Người ta bảo cháu đến đây làm tổng giám đốc chẳng phải là vì nể mặt chú sao... "

"Đủ rồi!" Lý Cao Thành cắt ngang lời Ngô Bảo Trữ, "Vậy anh nói thử xem, "người ta" mà anh nói ấy rốt cục là ai? Là kẻ nào kêu anh đến đây? Hội đồng quản trị có những ai? Giống như anh vừa nói, thứ tôi cần là sự thật."

"Cháu tưởng là chú biết ạ, chẳng phải là cô sao ạ. Cô nói không phải lẫn lộn ở các đơn vị làm gì, nghĩ cách mà kiếm ít tiền, nhân lúc chú vẫn còn chút ảnh hưởng thử làm một cái gì đó cụ thể để xây dựng nền tảng, tích lũy kinh nghiệm. Bây giờ không thể tính được gì, khi mà quyền lực của lãnh đạo ngày càng thấp đi thì cái gì cũng biến thành kinh tế thị trường rồi, kinh tế thị trường rất cuộc cũng chính là dựa vào tư bản mà ra. Năm kia, khi vừa tốt nghiệp không lâu thì cháu lập ra phòng hát đó, phòng hát nhỏ thật nhưng làm ăn cũng khá. Nửa năm đã thu được hơn mấy chục vạn, đương nhiên đều là nhờ vào mối quan hệ rộng của cô, khách đến nhiều, kinh doanh phát đạt. Vì thế, đầu năm ngoái liền đầu tư mở khu vui chơi này, nơi đây vốn là tòa văn phòng của một doanh nghiệp trong thành phố, doanh nghiệp đó không ổn phải đình công ngừng sản xuất hơn một năm rồi, công

nhân viên hai năm chưa có lương, không còn cách nào khác đành phải cho chúng cháu thuê. Tiền thuê không cao, vừa đủ phí sinh hoạt của công nhân. Bọn họ thực tế thì chúng ta cũng thực tế, trước sau chi hết không đến năm trăm vạn, chỉ với thời gian hai tháng đã có thể tu sửa, trang trí thành khu vui chơi thế này rồi. Chú, cháu nói thật đấy ạ, ngay cả cô cũng không ngờ, chẳng ai nghĩ là việc kinh doanh của khu vui chơi này lại tốt đến vậy, riêng năm ngoái thôi, trừ đi tiền vốn đã thu được hơn hai trăm vạn, năm nay dự tính cũng phải xấp xỉ 800 đến 900 vạn. Hội đồng quản trị rất cuộc có những ai cháu thực sự không biết, cô có lẽ cũng không muốn cháu biết. Ngoài cô ra, hình như còn có tổng giám đốc công ty Tân Triều, phó tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương và kế toán trưởng công ty Tân Triều. Vì đây là do công ty Tân Triều đầu tư, người ta một lúc đầu tư vào 600 vạn. Thuần túy là đầu tư, không phải cho vay đâu ạ. Cháu nghe bọn họ nói lúc nào thu hồi được vốn coi như là xong, sự việc quang minh chính đại người khác không tóm nổi cái đuôi nào. Như cháu làm tổng giám đốc ở đây thực ra chỉ là cái hư danh thôi, quản lý chính là hai người khác, hai người bọn họ đều là phó tổng giám đốc giám đốc. Một người là con trai phó tổng nhà máy Trung Dương, một người là cháu trai tổng giám đốc công ty Tân Triều. Người ta nói, riêng khu vui chơi của chúng cháu có thể bằng cả Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương. Đây chính là công nghiệp không khói, thực ra chỉ có mấy người này thôi, còn lại đều là nhân viên tạm thời. Cô bảo đây mới là bước đầu, tiếp đến sẽ còn phát triển cái lớn hơn... ."

Lý Cao Thành càng nghe càng thấy khó tin, càng nghe càng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Thật đúng là lũ ruồi nhặng vây quanh, kiến gập mùi tanh bu lại (5)! Không khác nào lũ lòng lang dạ sói, ăn thịt đồng loại! Đối với lũ người này hình dung như vậy quả là chưa xứng!

-----

(5) Ví với những kẻ vô liêm sỉ chuyện đi nịnh nọt chạy chọt và những kẻ xấu xa chuyên tụ tập lại để làm điều ác. (ND)

Đây chính là những cán bộ giỏi do chính tay ông đề bạt và luôn kiên định lòng tin cho đến tận bây giờ đó ư?

Đây chính là người vợ yêu quý vẫn cùng ông chung sống nương tựa nhau qua ngày đoạn tháng đó ư?

Bọn họ đều giấu ông làm những điều gì thế này! Ngoài cái này ra, liệu có phải còn có gì vẫn đang giấu ông nữa?

Đã có lúc ông vẫn luôn cho rằng sự liêu lĩnh và tham vọng của một cán bộ lãnh đạo không thể lớn và đáng sợ như những kẻ liêu chết, thế nhưng bây giờ, xem ra dù có tướng tượng thế nào đi nữa ông cũng không thể nghĩ được rằng sự liêu lĩnh và tham vọng của đám cán bộ lãnh đạo này lại to lớn đến vậy.

Mấy chục mấy trăm vạn là con số đủ để khiến cái đầu anh rơi xuống, nhưng với họ dường như chỉ là một đĩa thức ăn nhỏ, dường như chỉ là một món đồ chơi nhỏ.

Vì tiền thật sự có thể bất chấp tất cả, thậm chí cả tính mạng sao?

Bọn họ muốn nhiều tiền như vậy rốt cuộc là để làm gì?

Sự việc đã đến nước này rồi, những lời dông dài cũng chẳng cần phải nói nữa.

Việc duy nhất bây giờ thực ra chính là việc của anh, rốt cuộc anh nên xử trí thế nào với cái khu vui chơi, với một số người này?

Tức giận cũng không có tác dụng, mắng nhiếc lại càng không. Đến đứa cháu cũng không coi anh ra gì bởi nó còn có cô của nó, nó biết cô nó

chính là vợ anh!

Tiền vợ anh kiếm được thực chất cũng là tiền anh kiếm được!

Tức là, tiền ở đây thực chất là bị anh chiếm đoạt, anh còn giả ngây giả ngô ở đây mà nổi giận cái gì! Người như anh ai sẽ còn sợ nữa!

Anh muốn xử trí việc này thực chất là phải xử trí vợ anh, cũng chính là phải xử trí chính bản thân anh.

Anh sẽ xử trí chính anh sao?

Anh có thể làm được không?

Anh dám làm không?

Đột nhiên, ông nhớ đến câu nói của Dương Thành:

"Vấn đề của Trung Dương giải quyết được hay không được, mấu chốt là ở ông, người này không phải ai khác mà chính là ông!"

Có lẽ Dương Thành không có ý nói ông, cũng không phải nhìn ông như vậy, chỉ sợ rằng lão bách tính của cả thành phố này đều đang nhìn ông như vậy, đều đang nói ông như vậy!

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Ra khỏi "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" đã sắp 9 giờ tối.

Luồng khí lạnh bên ngoài ập tới khiến đầu óc tỉnh táo hơn rất nhiều.

Đột nhiên, ông nhớ ra một việc, tối nay còn có một nhân vật quan trọng đang chờ ông, đó chính là người đã gọi điện cho ông trong cuộc họp thường ủy thành phố trưa nay, Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận.

Nghiêm Trận kêu ông đến báo cáo ngay sau khi cuộc họp kết thúc, ông ấy đang chờ kết quả của cuộc họp thường ủy, và ông ấy còn muốn biết những bước cụ thể cũng như những phương án nhằm giải quyết vấn đề nhà máy Dệt may Trung Dương. Nghiêm Trận đã nói việc này là vấn đề trọng đại liên quan đến ổn định chính trị và ổn định xã hội, vì thế nhất định phải làm thật cẩn trọng.

Lúc đó Lý Cao Thành hoàn toàn đồng ý và có sự đồng cảm sâu sắc với lời nói của Bí thư Nghiêm. Một công ty lớn, một doanh nghiệp lớn với mấy vạn công nhân nếu không cẩn thận sẽ rơi vào cục diện không thể dự liệu, thậm chí là khó lòng cứu vãn, hơn nữa chẳng ai có thể bảo đảm nó sẽ dẫn đến một hậu quả như thế nào. Do đó, đầu tiên là phải thận trọng, thứ hai là phải thận trọng, thứ ba cũng là phải thận trọng.

Vậy nhưng mới chỉ vèn vện có hai giờ đồng hồ, quan niệm và suy nghĩ của Lý Cao Thành đã thay đổi toàn bộ. Chưa cần nói đến việc của Trung Dương có phải xử trí thận trọng hay không, mà chỉ cần ngẫm đến cái mục đích trong lời nói của Bí thư Nghiêm Trận thôi, đến cái nguyên nhân

tại sao ông ta lại quan tâm đến việc này như vậy thì cũng đủ làm cho Lý Cao Thành phải nghĩ khác.

Trước khi đến "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" ông cũng đã nắm được sơ qua về tình hình cơ bản của tổng công ty vận chuyển hành khách tuyến đường cao tốc "TGT" thông qua một số mối quan hệ. Cái mà ông điều tra được về cơ bản là trùng khớp với những gì Dương Thành nói, thậm chí còn kinh ngạc và chấn động hơn so với điều Dương Thành mô tả. Được biết, công ty này không những chỉ có em vợ Nghiêm Trận và nguyên chủ tịch ngân hàng tham gia mà còn có một người họ hàng của nguyên phó Thị trưởng thành phố và một người phụ trách Ủy ban kinh tế thành phố nữa cũng tham gia vào nghiệp vụ vận chuyển của "TGT"! Đặc biệt là nghiệp vụ vận chuyển hành khách của "TGT" tốt hơn nhiều so với dự đoán, vì sự xuất hiện của "TGT" mà hệ thống vận chuyển bằng xe lửa đã chịu nhiều ảnh hưởng, bởi xe lửa cần một lộ trình với hơn chục tiếng đồng hồ, ô tô chỉ mất có mấy tiếng, cho dù giá vé ô tô đắt hơn mười lần so với giá vé giường nằm trên xe lửa! Mọi người đều cố gắng tận dụng thời gian để không bị lỡ việc nên đại đa số đều chọn lựa ô tô chứ không ngồi xe lửa. Bởi vậy, công việc kinh doanh của "TGT" tốt ngoài dự kiến, chỉ trong năm 1995 doanh thu đã đạt gần 3000 vạn, lợi nhuận ròng vượt quá 2000 vạn! Thế nhưng "TGT" lại chiếm dụng hàng ngàn vạn tiền vốn của công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều thuộc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, tính đến hiện tại vẫn chưa hoàn trả lại một đồng nào và chưa nộp bất kỳ một xu tiền lãi nào. Tức là, sau khi lợi nhuận đã vượt quá số tiền chiếm dụng chưa hoàn trả ấy, "TGT" vẫn tiếp tục chiếm dụng tiếp khoản tiền khổng lồ này, vậy một nghi vấn khác sẽ tự nhiên mà xuất hiện thôi: Bọn họ dùng số tiền hơn ngàn vạn tệ này để làm trò gì?

Cho dù là gửi ngân hàng thì lãi hàng tháng cũng hơn mấy chục vạn, lãi mỗi năm cũng đến con số trăm vạn có dư!

Nhưng với thân phận và năng lực của họ, họ tuyệt đối không gửi một khoản tiền lớn như vậy vào ngân hàng chỉ để lấy lãi đâu. Bọn họ sẽ chẳng ngốc như vậy, cũng tuyệt đối không ngu như vậy, càng không ngớ ngẩn như thế. Một món tiền trong tay họ một năm có thể biến thành hai món, ba món, thậm chí là mười món!

Tiền bạc thêm quyền lực thì tiền bạc sẽ tăng gấp mấy chục lần, sẽ mở rộng gấp mấy chục lần, hơn nữa sẽ hoàn toàn chẳng phải lo lắng có rủi ro gì, dù là có rủi ro thì cũng sẽ gặp đỡ hóa lành, gặp khó khăn thành may mắn, việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, cùng lắm là coi như xong.

Đây có lẽ là chỗ ưu việt của quan thương, bởi quyền lực không những có thể nhanh chóng gia tăng tiền bạc, mà còn có thể bảo đảm số tiền gia tăng nhanh chóng ấy sẽ không gặp bất kì tổn thất nào.

Nhưng, những điều mà mấy người này làm có nằm trong phạm vi của quan thương hay không?

Đúng vậy, có lẽ đúng là như vậy. Thứ nhất vì họ là quan, thứ hai vì họ có quyền, thứ ba doanh nghiệp của họ thực sự đã lợi dụng ảnh hưởng và quyền lực của họ. Họ hàng thân tín của họ trong doanh nghiệp chỉ đơn thuần là người đại diện của họ thôi! Thực tế nhân vật có quyền quyết định trong mấy doanh nghiệp này vẫn là chính bọn họ, cũng chính là những cán bộ lãnh đạo làm quan này!

Hành vi này đã bị Nhà nước và Trung ương ban lệnh cấm nghiêm ngặt, từ ngữ trong công văn tương đối nghiêm khắc, biện pháp xử lý đối với hành vi vi phạm luật pháp, rối loạn kỉ cương này cũng khá là nghiêm nghị.

Vấn đề là ai sẽ vạch trần, ai sẽ xử lý hành vi phạm pháp làm loạn kỉ cương này? Dân không tố cáo, quan không truy cứu, đây là một mặt; chết đói không chê cơm, bức tử không báo quan, là một mặt khác. Nhưng ở đây

đều nói về mâu thuẫn giữa dân và quan, chỉ khi lão bách tính bị áp bức thì mới bất chấp nguy hiểm tố cáo trưởng quan địa phương họ. Theo lẽ thường, việc xử lý cuối cùng đều phải để trưởng quan cấp cao hơn ra mặt, từ đó mới giải quyết được.

Nhưng cục diện trước mặt lại hoàn toàn khác, tài liệu vạch trần của công nhân viên đã gửi lên Thành ủy, tức là cũng đã gửi tới ông và Bí thư Thành ủy Dương Thành. Theo trình tự thì doanh nghiệp trong thành phố, công ty trong thành phố phải do thành phố giải quyết. Thế mà tài liệu tố cáo của công nhân lại vạch trần hành vi vi phạm pháp luật, rối loạn kỉ cương của cán bộ lãnh đạo cấp tỉnh, mà lĩnh vực cai quản của vị lãnh đạo cấp tỉnh này lại chính là công nghiệp và kinh tế, cấp trên lại chính là thủ trưởng trực tiếp của ông. Và đặc biệt là vị thủ trưởng trực tiếp này lại còn chỉ định rõ ràng rằng phải đích thân ông đứng ra xử lý vấn đề công nhân tố cáo kiện tụng này! Mỗi một bước đều phải hồi báo lại với ông ta.

Bọn họ tố cáo tôi, anh đứng ra xử lý, và tôi lại là người quản anh. Nói trắng ra thì đó là một vòng tròn quái ác tưởng chừng vô cùng đơn giản nhưng cũng lại không đơn giản chút nào.

Lý Cao Thành hiểu rõ hiện tại mình đang nằm trong cái vòng tròn ấy.

Khi ông phát hiện ra cái vòng tròn quái ác này, thì cũng là lúc ông đã thay đổi hoàn toàn cách nghĩ về người lãnh đạo Nghiêm Trận của mình.

Cũng như việc không thể lý giải nổi về vợ mình, ông cũng bất lực trước việc lý giải về Bí thư Nghiêm Trận, người mà trước giờ ông vẫn luôn rất tôn trọng.

Chỉ là vì tiền sao?

Nếu chỉ là vì tiền thì ông ta cần nhiều tiền như vậy để làm gì?

Lương thấp là sự thực, nhưng Nghiêm Trận từng không dưới một lần nói với rất nhiều người, mặc dù lương chúng ta không cao nhưng "kim lượng" trong lương chúng ta lại tương đối cao. Thực tế cũng chứng minh như vậy, một đồng tiền của cán bộ lãnh đạo, nhất là của những lãnh đạo tôn quyền lớn, bền hơn nhiều, có ích hơn nhiều so với một đồng tiền của lão bách tính. Đặc biệt, những cán bộ lãnh đạo cấp tỉnh giống như Nghiêm Trận, khám bệnh không mất tiền, nhà ở không mất tiền, đi xe không mất tiền, giúp việc Nhà nước thuê, mọi hạ tầng trong nhà đều có người phụ trách tu sửa, lại thêm các loại trợ cấp và chăm sóc khác, có thể nói "kim lượng" của ông ta tương đối cao, tiền lương cơ bản không tiêu đến, dù sau này có về hưu thì ông ta vẫn được hưởng mức đãi ngộ và cuộc sống như hiện tại, và nó sẽ được duy trì cho đến khi ông ta trăm tuổi.

Nếu thực là vì tiền, ông ta vợ vét nhiều như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?

Nếu tất cả những điều này vẫn không đủ để giải thích nổi cho hành vi hiện giờ của ông ta, thì ý đồ hoặc mục đích vợ vét lắm tiền như vậy có lẽ chỉ còn lại một mà thôi: là vì giữ lại một con đường để rút lui.

Con đường rút lui thế nào đây? Thử nghĩ thì cũng có con đường như vậy: nếu có một ngày xảy ra biến cố lớn, thậm chí giống như Liên Xô và Đông Âu trước đây, khi mà quyền lực, địa vị, danh tiếng, thân phận của lãnh đạo Chính phủ bỗng chốc không còn! Tất cả tất cả đều đã khác xưa hoàn toàn!

Nhưng nếu lúc đó sau lưng anh còn chôn một đồng tiền, còn một thực thể hùng kiện, còn một dãy nhà xưởng và doanh nghiệp tới tấp mang đến cho anh nguồn tài nguyên dồi dào, thì anh còn sợ gì nữa?

Lúc cần quyền tôi có quyền, lúc cần tiền tôi có tiền! Đây mới chính là phú ông thật sự. Người không biết lo xa ắt phải buồn gần, đây mới chính là nhìn xa trông rộng thật sự.

Có lẽ đó là một đường lui trong sâu thẳm thâm tâm họ, cũng có thể đó là cách nghĩ thực tế nhất, bất khả kiến nhân (1) nhất để vơ vét tiền bạc.

-----

(1) Bất khả kiến nhân: Không thể nói với ai. (ND)

Nghiêm Trận phải chăng là nghĩ như vậy?

Nếu ông ta thật sự nghĩ như vậy, thật sự vì cái mục đích này mà không từ thủ đoạn vơ vét kiếm tiền, thì cần phải xem xét lại hạng người như ông ta, thân phận đảng viên như ông ta, vị trí cán bộ lãnh đạo của ông ta!

Khi một thành viên trong chính đảng, khi một cán bộ lãnh đạo thuộc bộ máy chính quyền, bằng hành vi việc làm của mình thể hiện sự bất tín nhiệm thậm chí là sự tuyệt vọng hoàn toàn về chính Đảng và chính quyền, thì làm sao anh ta có thể tiếp tục trở thành một thành viên trong chính đảng, tiếp tục trở thành một người lãnh đạo trong chính quyền được đây?

Không còn nghi ngờ gì nữa, với hành vi này đã đủ để chứng minh ông ta có thể trở thành kẻ đào tẩu và kẻ phản bội chính Đảng bất cứ lúc nào.

Không! Hành vi hiện tại của ông ta thực ra sớm đã trở thành hành vi phản bội Đảng chính hiệu rồi! Và cũng hoàn toàn cho thấy ông ta thực sự đang làm chia rẽ và lật đổ chính đảng này!

Đối với một chính đảng, kiểu hành vi này là tội ác không thể dung tha, cực kì tàn khốc!

Kẻ tô son trát phấn là bọn họ, phí phạm của trời là bọn họ, dối trời gạt đất là bọn họ, hại nước hại dân cũng là bọn họ!

Một chính đảng nếu mọc ra lớp người như vậy, chính đảng đó thật quá nguy nan.

Nghiêm Trận liệu có phải người như vậy?

Nếu không phải thì dĩ nhiên sẽ dễ rồi, tất cả sẽ như trước đây, nên làm gì sẽ làm ấy.

Nhưng, nếu phải? Vậy anh sẽ làm thế nào đây? Sẽ đối mặt với ông ta thế nào đây?

Lý Cao Thành không biết.

Bước tới nhà Nghiêm Trận, Nghiêm Trận hình như đã chờ ông rất lâu.

Trong ấn tượng của Lý Cao Thành, Nghiêm Trận hầu như không xem tivi, thậm chí là đến chương trình thời sự cũng rất ít xem. Nghiêm Trận từng nói một câu mà ông còn nhớ rất sâu sắc: xem tivi là một biểu hiện sa đọa. Thứ nhất vì nó tốn quá nhiều thời gian, thứ hai vì nó làm người ta lười nhác, thứ ba vì chất lượng của nó quá thấp, và còn có một điểm quan trọng nhất đó là tivi dễ khiến con người ta mất đi khả năng suy nghĩ độc lập. Nếu muốn thu thập tin tức thì mấy phút xem báo là xong, xem tivi phải mất đến mấy chục phút, thậm chí còn nhiều hơn. Những lời nói ngày của Nghiêm Trận rất có ảnh hưởng với Lý Cao Thành, nên ông sau này cũng rất ít xem tivi, phim truyền hình còn ít nữa. Đặc biệt là sau khi làm Thị trưởng, thời gian để xem tivi càng ít hơn. Dù là có kính nhưng ông cũng rất ít xem. Ông luôn cho rằng tivi là một thứ khiến con người ra vẻ làm bộ làm tịch. Vợ ông có lần cũng nói với ông: ông tất nhiên có thể không xem tivi vì ngày nào ông chả tự tạo ra tin tức thì ông còn xem nó làm gì nữa? Thực ra làm lãnh đạo có được mấy ngày nhàn rồi ngồi nhà xem tivi? Nếu có thời gian xem tivi thì đã không phải là lãnh đạo rồi.

Vậy mà tối hôm nay Nghiêm Trận lại khiến cho Lý Cao Thành hoàn toàn bất ngờ. Trước mắt ông là một Nghiêm Trận đang ngồi thoải mái trên ghế xô pha say sưa theo dõi một bộ phim truyền hình Hồng Kông tương đối

thô tục, đến cả lúc Lý Cao Thành bước vào phòng mà ông ta vẫn còn đang thích thú cười ha hả, không thèm rời mắt khỏi màn hình tivi.

Nghiêm Trận vẫy vẫy tay ra hiệu cho Lý Cao Thành ngồi xuống. Ông ta vừa xem phim vừa hàn huyên với Lý Cao Thành một cách tùy ý:

"Chiều lại họp à? Họp thường ủy chẳng phải kết thúc từ lâu rồi sao?"

"Không họp, ngồi một lúc cùng Dương Thành." Lý Cao Thành thành thật.

"Cùng Dương Thành?" Nghiêm Trận quay ngay mặt lại, hỏi với vẻ nghi ngờ, "Là ông ta kêu ông đi? Có phải đã nói gì với ông rồi?"

"Là tôi chủ động đi, Dương Thành là Bí thư Thành ủy, tôi muốn nghe thêm ý kiến của ông ấy. Chủ yếu nói chuyện về vấn đề Trung Dương, thương lượng xem nên làm thế nào." Lý Cao Thành như có ý nói dối Nghiêm Trận, ngay cả bản thân ông cũng không rõ vì sao đối với sự việc của Trung Dương ông lại không muốn để liên lụy tới Dương Thành. Cũng vào chính lúc này, ông đột nhiên phát giác ra cảm giác xa cách giữa ông và Nghiêm Trận, và khoảng cách này lại chưa từng xuất hiện trước đây. Nếu trước đây có chuyện này xảy ra, nếu Nghiêm Trận hỏi ông như vậy, nói không chừng ông sẽ kể lại toàn bộ cho Nghiêm Trận nghe những lời Dương Thành nói với ông. Chắc chắn là như vậy, sẽ nói sạch sành sanh tất cả không giữ lại chút gì, và tuyệt đối sẽ không cảm thấy có gì không thỏa đáng, càng sẽ không cảm thấy làm vậy có bị ối hay không. Nhưng không hiểu sao, lúc này khi Nghiêm Trận hỏi ông, ông lại không muốn tiết lộ bất cứ điều gì.

Cảm giác xa cách ấy chủ yếu là do đã mất tín nhiệm với vị lãnh đạo cấp trên này.

Nhưng nếu đối là người khác thì sẽ nên làm thế nào đây? Lý Cao Thành không biết vì sao đột nhiên lại nghĩ đến vấn đề này.

Đây thực sự là một cơ hội "trợ cấp" tuyệt hảo của lãnh đạo! Đồng thời cũng là số phận đẹp nhất để thay đổi tiền đồ của bản thân! Còn hơn cả việc anh tặng ông ta món đồ mấy vạn hay mấy chục vạn. Chỉ vài câu nói nhẹ nhàng là đủ, vòng tròn ấy sẽ càng kiên cố hơn, quan hệ sẽ càng vững bền hơn, tình cảm sẽ càng gắn gũi hơn! Huống hồ chi ông ta còn là một lãnh đạo tỉnh coi trọng tương lai như vậy, một lãnh đạo có ơn với ông như vậy! Dù sau này có người biết chuyện thì cũng tuyệt đối không ai mắng ông bỉ ổi vô sỉ, bán bạn cầu vinh, trái lại sẽ có người nói ông nghĩa khí, tuyệt vời, trung thành, làm người là phải như vậy. Xét trên phương diện khác thì mọi người cũng hoàn toàn hiểu được điều này. Dương Thành ông có là gì? Bí thư Thành ủy phải giống như Lý Cao Thành kia, Nghiêm Trận lại là chỗ quan hệ lâu năm của Lý Cao Thành, nếu lúc đó Nghiêm Trận không đi học ở trường Đảng Trung ương thì chức Bí thư Thành ủy còn có chỗ cho Dương Thành ông không? Vậy mà ông dám nói xấu Nghiêm Trận trước mặt Lý Cao Thành! Đó há chẳng phải là tự chui đầu vào rọ, tự tìm chỗ chết! Huống hồ lãnh đạo bây giờ thực ra gây phản cảm nhất chính là mấy người đi kiện cáo cấp trên của chính mình, dù anh kiện cáo không sai nhưng vẫn khiến người ta coi thường: có ý đồ gì, vong ân bội nghĩa, tâm địa bất chính, nước đục thả câu. Lão bách tính kiện cáo còn có thể hiểu được, cán bộ và cấp dưới kiện cáo chẳng có gì hay ho cả!

Hành vi của Dương Thành ông há chẳng phải là giống như vậy?

Việc là do người làm, lời là do người nói. Đến lúc đó, anh vừa đạt được mục đích tốt đẹp lại vừa dành được thành quả lớn nhất, có danh có lợi, một mũi tên trúng hai đích, việc tốt như vậy thì sao lại không làm?

Nghĩ đến đây, Lý Cao Thành đột nhiên thấy hơi nóng mặt, ông tự cảm thấy xấu hổ và kinh ngạc trước cách nghĩ hèn hạ, bỉ ổi đó.

Anh sinh ra cách nghĩ dơ bẩn như vậy chí ít cũng chứng tỏ sự đê hèn và sa sút trong sâu thẳm tư tưởng anh.

Ông ngồi trên ghế xô pha lặng lẽ nhìn màn hình tivi, chăm chú để ý gương mặt người diễn viên quen thuộc và tuần tú đang diễn vai phản diện, ép buộc một cô gái trẻ do một diễn viên không còn trẻ thủ vai, dường như muốn ép cô ta làm việc gì đó...

Nghiêm Trận cũng lặng lẽ ngồi xem, vẫn với điệu bộ say sưa hứng thú.

Đột nhiên, Lý Cao Thành cảm thấy Nghiêm Trận cũng không hề thích xem bộ phim truyền hình kiểu này. Sở dĩ ông ta tỏ vẻ thích thú lúc này có lẽ có mục đích, chính là muốn để anh thấy được tinh thần và tâm thế thoải mái của ông ta bây giờ, ông ta không có bất kì một áp lực nào, cũng không có bất kì lo lắng nào. Ông ta cũng không hỏi anh nhiều, chỉ chờ anh nói, chỉ chờ anh hồi báo, tức là ông ấy muốn xem xem thái độ và lập trường của anh trong việc này ra sao.

Xem ra tâm trạng của Nghiêm Trận không hề thoải mái như biểu hiện bên ngoài.

Lý Cao Thành biết rõ nơi đây là do ông tự tìm đến, hơn nữa đã hứa là phải hồi báo với người ta rồi, vì thế ông cũng bắt buộc phải nói trước, ông phải mở cái cục diện bế tắc này ra.

"Bí thư Nghiêm, hay là đổi chỗ khác?" Lý Cao Thành thể hiện vẻ thực sự cần hồi báo nghiêm túc.

"Cũng được, cũng được, tôi vốn dĩ muốn xem xong tập phim này rồi nói, vậy nghe anh vậy, đến thư phòng tôi." Nghiêm Trận vừa nói vừa đứng dậy.

Thư phòng của Nghiêm Trận ở lầu hai. Một giá sách vừa cao vừa dài chạy khắp thư phòng mang đến một không khí học thuật mạnh mẽ. Lý Cao Thành biết thư phòng của Nghiêm Trận rất ít khi tiếp khách, trừ phi là những vị khách cao cấp. Phải vinh dự và hiếm hoi lắm mới được tiếp đón

tại thư phòng của bí thư Nghiêm Trận. Theo như Lý Cao Thành biết thì Bí thư Thành ủy Dương Thành đã từng hai lần ghé nhà Nghiêm Trận nhưng chưa một lần được đặt chân tới thư phòng.

Nghiêm Trận có thành kiến với Bí thư Thành ủy Dương Thành, điều này ai cũng biết. Có tin đồn rằng Dương Thành được bổ nhiệm làm Bí thư Thành ủy, người duy nhất bảo lưu ý kiến chính là người tiếp quản tổ chức khi đó - Nghiêm Trận.

Nhưng Nghiêm Trận rốt cuộc có thành kiến gì với Dương Thành thì chẳng ai biết được. Có người từng nói với Lý Cao Thành, khi Dương Thành làm bí thư tuyến dưới, vì vấn đề đề bạt cán bộ mà từng có xung đột với Nghiêm Trận, hai người thậm trí còn cãi nhau, náo loạn âm ỉ, ai ai cũng biết. Do đó mới có thông tin là nếu năm đó có Nghiêm Trận thì bất luận thế nào Dương Thành cũng không thể ngồi vào vị trí Bí thư Thành ủy đó.

Lý Cao Thành từ trước đến giờ chưa từng bận tâm về những thông tin đồn đại đó, ông nhận thấy nếu tất cả đã là sự thật thì có đi thăm dò giả tưởng cũng chỉ là tự chuốc lấy phiền phức mà thôi.

Nhưng khi ông ngồi trong thư phòng của Nghiêm Trận, dường như có thứ gì đó vô tình khiến ông nghĩ đến: Sự việc của Trung Dương liệu cuối cùng có diễn biến thành cuộc giao tranh giữa Dương Thành và Nghiêm Trận không?

Nếu là đúng thì người đứng giữa như ông sẽ đóng vai gì đây?

Theo tình hình trước mặt, ít nhất Dương Thành không nói dối ông, Dương Thành nói với ông hai việc có thể cho là sự thực, và cách nghĩ cũng như quan điểm của Dương Thành đều thể hiện rất rõ ràng, ông không hề cảm thấy có gì đó khuất tất hay giấu giếm.

Và bây giờ ông khẩn thiết cần biết Nghiêm Trận sẽ nói gì với ông, ông đặc biệt hy vọng Nghiêm Trận có thể giải thích rõ về vấn đề "TGT".

Vấn đề là làm thế nào mới lái câu chuyện theo hướng đó được, đồng thời lại có thể làm cho Nghiêm Trận nói ra sự thật. Dù rằng ông ta không thể nói ra sự thật thì cũng mong có thể nghe được sự giải thích và biện giải cho việc này.

Thực ra cũng chỉ muốn nghe được một điều, Nghiêm Trận thực sự biết sự tồn tại của công ty "TGT", cũng thực sự biết việc em vợ mình tham gia công ty đó, chỉ cần Nghiêm Trận nói ra những điều đó, Lý Cao Thành đã thấy quá đủ rồi.

Lý Cao Thành lo nhất bây giờ là, Nghiêm Trận liệu có giống ông, không biết chút nào về sự việc của công ty vận chuyển hành khách "TGT"? Nếu Nghiêm Trận cũng thật sự không biết gì giống ông, vậy thì không cần biết sự việc sau này sẽ diễn biến thế nào, ông sẽ vẫn đối xử và tôn trọng ông ta tự đáy lòng giống như ngày xưa. Ông ta vẫn là vị bí thư tốt trong mắt ông, vẫn là một lãnh đạo cấp trên đáng để ông tín nhiệm.

Lý Cao Thành đang khá căng thẳng với suy nghĩ xem rốt cuộc nên nói gì. Ông hiểu rằng, chỉ có thể nói rõ việc này, việc khác mới có thể rõ ràng được. Nhìn nhận vấn đề Trung Dương thế nào, giải quyết vấn đề Trung Dương ra sao, "TGT" xem ra chính là mấu chốt của vấn đề, là cửa ải bắt buộc phải vượt qua. Nếu không thì toàn bộ chỉ là giả dối, chỉ là một vở kịch mà thôi.

Nghiêm Trận cũng vẫn đang lặng lẽ ngồi chờ. Theo kinh nghiệm tiếp xúc với Nghiêm Trận bao năm, Lý Cao Thành biết rõ trong tình hình này, Nghiêm Trận sẽ tuyệt đối không mở miệng trước. Tác phong làm việc của Nghiêm Trận trước giờ đều là anh nói xong, giới thiệu xong, hồi báo xong và thể hiện lập trường cũng như quan điểm của anh xong, ông ta mới bắt đầu phát biểu ý kiến và nhận xét của mình. Vì vậy, những ai biết được đặc điểm này đều có cách nghĩ giống nhau, phương pháp làm việc của Bí thư Nghiêm là chiêu hậu phát chế nhân (2).

-----

(2) Hậu phát chế nhân: Nói một cách khác là "Lấy tĩnh chế động" hoặc "Phòng thủ để tiến công " có nghĩa là phải nhẫn nhục, chờ đợi thời cơ đến để đối phương bộc lộ khuyết điểm. (ND)

Hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng có một điểm khác biệt đó chính là tâm lý của Lý Cao Thành đã không còn giống như trước nữa, sẽ nói hết suy nghĩ và quan điểm của mình ra nhưng với một sự xem xét đắn đo xem rốt cục nên nói thế nào, rốt cục nên làm sao để có thể dẫn dắt lời nói khiến anh nói ra những gì anh biết.

"Bí thư Nghiêm, vừa họp thường ủy xong tôi liền kêu thư ký trưởng Thành ủy hỏi báo lại cho ông, cậu ta đã đến đây chưa?" Lý Cao Thành cảm thấy câu chào đầu này có vẻ hơi vụng về, đây là thứ cảm giác mà trước đây rất hiếm khi xuất hiện.

"Đến rồi." Một câu trả lời cực ngắn gọn rồi trừng trừng nhìn ông yên lặng. Nghiêm Trận trước giờ vẫn vậy, khi tiếp khách, nhất là lúc gặp cấp dưới, ông ta thường hay có kiểu nhìn anh trừng trừng như vậy. Bình thường chẳng ai dám đáp lại cái ánh mắt đó, ai cũng cúi đầu nhìn xuống dưới. Mà hễ anh trốn tránh ánh mắt của ông ta thì cũng coi như anh bị ông ta áp đảo về mặt khí thế. Nhưng cũng không còn cách nào khác, vì ông ta là cấp trên của anh, là lãnh đạo của anh, ông ta có thể nhìn anh như vậy nhưng anh lại không thể làm thế với ông ta.

"Bí thư Nghiêm, tình hình cơ bản có phải ông đã biết rồi?" Nhìn một Nghiêm Trận vừa nghiêm túc vừa uy nghiêm, Lý Cao Thành cảm thấy mình hôm nay hình như không cần nói gì hết.

"Ừ. Bây giờ tôi chỉ muốn nghe anh nói." Nghiêm Trận nhìn thẳng Lý Cao Thành, bất giác Lý Cao Thành cảm thấy bị áp lực. Ông mơ hồ như

nhận thức được hình như Nghiêm Trận đã biết được gì đó. Ông ta biết gì rồi? Biết mình đã thăm dò được nội bộ của "TGT" ư? Hay là biết mình đã nắm trong tay bộ mặt của "TGT"? Đúng, rất có thể là như vậy. Nếu có người tình báo cho anh thì tự nhiên cũng có người tình báo cho Nghiêm Trận.

Mọi việc trên đời này luôn luôn là như vậy, nếu anh muốn biết gì thì tất nhiên cũng sẽ có người biết. Đúng như cổ nhân đã nói: Nếu không muốn người biết, trừ phi đừng có làm. Có cái được tất sẽ có cái mất. Đương nhiên cũng có thể ông ta không biết gì, nhưng bất kể thế nào cũng phải nói chuyện thẳng thắn với ông ta.

"Bí thư Nghiêm, ông thấy tình hình thế nào? Theo tình hình hiện tại của Trung Dương, sự việc thực sự khá nghiêm trọng, có vài việc còn nghiêm trọng đến mức vượt qua khỏi phạm vi tưởng tượng của chúng ta. Nếu không nhanh chóng hạ quyết tâm và tìm biện pháp giải quyết, những vấn đề này sẽ gây ra những hậu quả khó mà dự tính được, đặc biệt là nó có khả năng sẽ ảnh hưởng đến ổn định xã hội, ảnh hưởng đến công cuộc đi sâu cải cách của doanh nghiệp quốc doanh. Vì vậy, sau khi thảo luận tại cuộc họp thường ủy, mọi người đều nhất trí cho rằng nên nhanh chóng cử một tổ công tác lớn đến Trung Dương, trước tiên phải thẩm tra và kiểm toán toàn bộ tài chính của công ty này..."

"Được rồi, được rồi, những cái này tôi đều biết, buổi chiều thư ký trưởng của các anh đã hồi báo chi tiết rồi, chẳng phải là có một vài công nhân muốn nổi loạn sao?" Nghiêm Trận thay đổi hoàn toàn thái độ, chưa chờ cả Lý Cao Thành nói xong đã thao thao bất tuyệt chen ngang lời, "Một vài cán bộ của chúng ta bây giờ dường như mắc chứng "sợ kiện cáo", lớn lớn nhỏ nhỏ chỉ có một người tìm đến nói muốn kiện ai là lập tức cảm thấy trời đất như muốn sụp đổ. Đó rốt cuộc là vì cái gì? Rốt cuộc có gì mà đáng sợ vậy? Làm lãnh đạo mà không bị người ta kiện cáo sao? Trong mảnh đất Trung Quốc này, bất kể là cấp nào, cũng không cần biết là chức vụ gì, có

người nào làm lãnh đạo mà lại không bị kiện? Thế nào gọi là công việc? Công việc chính là quản lý, quản lý là có mâu thuẫn, có mâu thuẫn là có ý kiến, là có xung đột, phát triển đến một trình độ nhất định sẽ còn gây ra chiến tranh, không ai nhường ai. Trước kia là dân đại tự báo, bây giờ là đi cáo trạng, có gì đâu mà chuyện bé xé ra to như vậy?"

"Bí thư Nghiêm, tình hình của Trung Dương không giống thế, vấn đề thực sự vô cùng nghiêm trọng" Lý Cao Thành cố gắng thay đổi suy nghĩ của Nghiêm Trận, nhất là ông muốn Nghiêm Trận thực sự hiểu tầm nghiêm trọng của vụ việc Trung Dương, "Hôm đó, khi tôi ở Trung Dương, có hơn một hai vạn công nhân đều kéo đến. Quan hệ giữa cán bộ và quần chúng đã lên đến đỉnh điểm, nếu chúng ta còn xem nhẹ thì hậu quả sẽ khôn lường, rất có thể sẽ xấu đi..."

"Mở miệng ra là một hai vạn công nhân, mở miệng ra là một hai vạn công nhân, thật là nguy ngôn tung thính (3), khoa đại kỳ từ (4)! Tự chung lại chẳng phải là mấy người thích ý kiến, thích làm loạn đó sao?" Nghiêm Trận lại một lần nữa ngắt lời Lý Cao Thành, giọng điệu cũng dần dâng lên cao, "Có một đám người thích làm loạn như thế hậu quả lại không khôn lường hay sao? Tôi thật sự không hiểu cái luận điệu bi quan phổ biến ngày nay ấy rốt cục là từ đâu mà có? Cải cách là gì? Cải cách chính là cách mạng, chính là hủy diệt cái cũ xây dựng cái mới, chính là đập vỡ bát cơm sắt tạo ra một trình tự kinh tế mới. Vì thế, cái này tất nhiên cũng sẽ ảnh hưởng và liên quan đến lợi ích của rất rất nhiều người, đồng thời cũng sẽ ảnh hưởng và liên quan đến những thế lực tập quán và quan niệm trì trệ thâm sâu cố đố. Cải cách thay đổi cái gì, chính là thay đổi thế lực tập quán đó, chính là thay đổi quan niệm trì trệ đó. Nếu bảo có vấn đề thì đây mới chính là vấn đề cơ bản nhất, nếu nói tầm nghiêm trọng thì đây mới chính là cái nghiêm trọng nhất. Vì vậy, công cuộc cải cách doanh nghiệp Nhà nước của chúng ta bắt buộc phải động đến lợi ích đã có của một số người, nên cũng phải làm phật lòng một vài người đã có được lợi ích ấy."

-----

(3) Nguy ngôn túng thính: Bản lời đe dọa. (ND)

(4) Khoa đại kỳ từ: Nói ngoa. (ND)

Đây là phản ứng tất yếu phải có trong công cuộc đi sâu cải cách doanh nghiệp Nhà nước của chúng ta, nếu không sao có thể gọi là khó khăn tạm thời? Không có đau khổ, không có mâu thuẫn, không có đấu tranh thì sao gọi là cải cách? Như Trung Dương, chẳng phải đến lúc rồi sao? Nợ nần thua lỗ, đình công dừng sản xuất, buộc chúng ta phải tập trung hết sức hạ quyết tâm lớn đi sâu cải cách thêm một bước nữa. Nó cũng cần sự cống hiến của chúng ta, sự cố gắng của chúng ta, sự hi sinh của chúng ta. Nhưng lại có người lợi dụng cơ hội này để nào là bạo loạn, nào là kiện tụng, nào là cáo trạng, rồi từ đó đạt được nhiều mục đích khác nhau của bọn họ. Cuộc sống khó khăn muốn kiếm chút tiền, không có công việc muốn kiếm chút gì để sống, muốn cần nhân vì bất mãn lãnh đạo, lại thêm một số người muốn làm lãnh đạo nhưng không được đề bạt, muốn tăng tiền lương kết quả lại không được tăng, muốn làm chuyện xấu nhưng bị phát hiện, những người như thế cùng tụ tập lại, vậy chẳng mong sự việc càng lớn càng tốt sao? Đương nhiên, thực sự có rất nhiều công nhân đời sống vô cùng khó khăn, do không hiểu chân tướng sự việc, trình độ nhận thức lại thấp nên trở thành những phần tử tích cực gây rối cũng là điều khó tránh. Vì vậy, ông thử nghĩ xem, trừ đi những người này, kẻ gây rối thực sự có mấy người? Huống hồ chi lại ở ngay cổng nhà mình, dù sao thì đình công ngừng sản xuất rồi nên cũng chẳng còn việc gì để làm, chạy ra ngoài xem náo nhiệt có bao nhiêu người? Một hai vạn, đây há chẳng phải là quá đề cao chí khí của người khác, tự hạ thấp uy phong của nhà mình, tự mình hù dọa mình sao? Hơn nữa, cứ coi là một hai vạn thì lại có thể làm sao? Một mình ông đi chẳng phải đã thuyết phục được bọn họ rồi sao? Chẳng phải khiến bọn họ im lặng rồi sao? Bất luận thế nào, cuối cùng vẫn là Nhà nước do Đảng Cộng sản lãnh đạo, chính quyền nằm trong tay chúng ta. Lão Lý à, tuổi ông

cũng lớn rồi, chúng ta đều cùng tuổi, có việc gì mà chưa trải qua? Có chuyện gì mà dọa được chúng ta? Mấu chốt là phải nghĩ thêm, phải phân tích thêm, ông là người làm được việc đã được công nhận, nhưng bây giờ ông là Thị trưởng một thành phố, ông cứ làm thẳng như trước đây, không thêm động não thì thật là quá nguy hiểm. Nếu lần trước ông mà ngồi vào vị trí Bí thư Thành ủy thì tất cả sẽ có cục diện ngày hôm nay sao? Ông chưa nghĩ kĩ xem đằng sau cuộc bạo loạn của Trung Dương là gì? Tài liệu tố cáo rắc đầy chính quyền thành phố, chính quyền tỉnh trong một buổi sáng, mấy công nhân có bản lĩnh được như vậy sao? Đây đều do ai giật dây? Ông đã nghiêm túc suy nghĩ chưa? Vị trí khác nhau, phải làm rõ cái gì mới là chính trị chân chính, mỗi một sự việc đều phải hỏi thêm một câu vì sao..."

Lý Cao Thành vừa lặng lẽ nhìn gương mặt đầy biểu cảm của Nghiêm Trận, vừa lặng lẽ nghe giọng nói với âm điệu lên lên xuống xuống, trong lòng hình như cũng dần dần nhận ra điều gì đó. Biểu hiện tối nay của Nghiêm Trận có lẽ chỉ có duy nhất một ý, đó là không hề muốn nghe hồi báo của anh mà chỉ muốn nghe thái độ của anh, muốn thấy lập trường của anh, nhất là muốn thấy sự trung thành của anh! Thực ra, từ cách nói của Nghiêm Trận, anh hoàn toàn có thể khẳng định ông ta nắm rất rõ, hiểu rất rõ tình hình của Trung Dương nhưng lại không muốn nói hết ra. Một phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy với những lời khuyên nhủ khổ tâm nhẫn nại, cho dù là một kẻ ngốc có lẽ cũng hiểu ra ý tứ trong đó, trừ phi Lý Cao Thành ông là một tên đần độn thật sự, nghe một hồi lâu như vậy chẳng lẽ vẫn chưa nghe ra điều gì? Nhưng vấn đề là trong sự thao thao bất tuyệt ấy của Nghiêm Trận, ông vẫn chưa tìm được một điểm nào liên quan đến chính ông ta. Những câu nói vừa đầy hàm ý, vừa nhiều triết lý, vừa sâu xa lại vừa rộng lớn mà vô cùng tùy ý ấy thực ra đang bao bọc cho ông ta rất chặt chẽ, khiến ông tìm không được bất kỳ kẽ hở nào gây bất lợi cho ông ta. Giống như ông ta đã nắm rõ trong lòng bàn tay hoạt động tâm lý và ý đồ của ông, điều ông muốn biết ông ta tuyệt đối không để lộ một khe nào. Cuối cùng, Lý Cao Thành đành phải lên tiếng với vẻ không cam tâm:

"Bí thư Nghiêm, không phải tôi chưa nghĩ qua, tôi đã tìm hiểu đôi chút về một vài sự việc. Một vài vấn đề phản ánh trong tài liệu tố cáo, tôi cảm thấy chúng ta có trách nhiệm tiến hành thẩm tra. Ví dụ vài vấn đề của công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều thuộc Trung Dương có liên quan đến cán bộ cấp thành phố, thậm chí còn liên quan đến cả cán bộ cấp tỉnh, hơn nữa nó cũng khá nghiêm trọng, trong đó có một..."

"Vậy thì sao!" Nghiêm Trận buông câu ngăn gọn, thêm lần nữa ngắt lời Lý Cao Thành, "Liên quan đến thì chứng minh được gì? Liên quan đến cán bộ lãnh đạo tỉnh thì có thể nói lên tầm nghiêm trọng của vấn đề sao? Làm gì có cái lý lẽ đó. Thực ra một số vấn đề là những thứ để nịnh bợ quần chúng, tưởng đúng hóa sai, sao gọi là có liên quan với không liên quan? Vòng vo tam quốc, nói một cách tóm lại là cũng không biết ở đâu ra cái quan hệ đó, thì có thể chứng minh nó liên quan đến lãnh đạo không? Thật đúng là không hiểu nổi, gây chuyện một cách vô lý mà. Ở bất kì hoàn cảnh nào, cô bầy dì tám của cán bộ lãnh đạo, phàm là những người có quan hệ một chút với lãnh đạo thì không được làm bất cứ thứ gì hay sao? Đương nhiên, việc lãnh đạo tham gia kinh doanh trước giờ chúng ta vẫn nghiêm cấm, và với vấn đề này chúng ta cũng chưa từng nường tay... ."

Lý Cao Thành lại rơi vào trạng thái lặng lẽ ngồi nghe, nhưng lần này là một trạng thái trầm tư hoàn toàn. Bởi ông đã vô cùng hiểu rõ vấn đề này đối với Nghiêm Trận mà nói tuyệt đối là một khu cấm địa, ông tuyệt đối không thể bước vào một cách tùy tiện.

Ông ta không nói cho anh về vấn đề này, cũng không cho anh thảo luận nó.

Tất cả đều đã thể hiện rõ Nghiêm Trận chắc chắn biết sự việc này.

Nghiêm Trận cũng hiểu rõ Lý Cao Thành đã biết việc này.

Còn nữa, khẩu khí của Nghiêm Trận sở dĩ mạnh mẽ như vậy, đối với Lý Cao Thành sở dĩ nghiêm túc như vậy chính là vì Nghiêm Trận biết sự việc của Lý Cao Thành.

Một "TGT", một "Thanh Thái Quả", ai cũng biết ai, nên chẳng ai làm gì được ai.

Bản thân anh cũng thối tha, anh còn có mặt mũi đến chùi mông cho người khác sao? Chưa kể đến tôi còn là cấp trên của anh, chỉ có anh phải đến giải thích cho tôi, còn tôi về cơ bản không cần thiết phải giải thích cho anh, cơ bản là không cần!

Nghiêm Trận phải chẳng là đang nghĩ như vậy?

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Như trút được gánh nặng, Lý Cao Thành cuối cùng đã thoát được khỏi nhà Nghiêm Trận, và lúc này đã gần mười hai giờ đêm.

Không khí lạnh giá bên ngoài mang đến cho ông một cảm giác tự do trở lại, ông hít thở một cách tham lam vồn vã để tâm trạng được nhẹ nhõm hơn.

Thái độ nghiêm nghị của Nghiêm Trận và cuộc nói chuyện dài dòng lần đầu tiên làm Lý Cao Thành thấy chán ngán mệt mỏi, thậm chí còn dấy lên trong ông một sự căm ghét không nói thành lời.

Tại sao lại có thể như vậy?

Một phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy, một lãnh đạo cấp cao vốn có trình độ tương đối, vậy mà lại có biểu hiện ngang ngược vô lý như vậy. Khi ông ta tiếp đón một người Thị trưởng của tỉnh hội thành phố có tuổi đời lớn hơn ông ta, có cấp bậc không kém hơn ông ta là bao, thậm chí đến câu nói cũng không cho người ta nói hết. Cái dáng vẻ nghiêm khắc đó gần giống kiểu lão tử đối đãi với nhi tử!

Chính là vì bản thân người đó đã từng được một tay ông ta đề bạt hay sao?

Nói một cách nghiêm túc thì đây là do tổ chức đề bạt chứ không phải do cá nhân ông ta đề bạt. Nhưng tại sao nguyên tắc và ý nguyện của tổ chức thường lại được thể hiện bằng hình thức cá nhân? Và một vài cá nhân nào đó cũng chẳng có chút kiêng kị vẫn thường xuyên tự đưa bản thân

mình đứng lên ngự trị trên tổ chức, tự thể hiện ý nguyện của mình ra dưới danh nghĩa tổ chức? Để rồi hở ra là đứng trước mặt nhiều người chẳng chút ngại ngùng tuyên bố: ai ai ai là do tôi đề bạt, người nào người nào người nào là do tôi đề bạt, sao dám không nghe lời tôi!

Đề bạt cán bộ là nhu cầu của tổ chức, không phải là nhu cầu cá nhân, bởi tổ chức cần nên mới sát hạch và đề bạt cán bộ, đây chính là công việc của anh, dựa vào đâu mà anh dám khua chân múa tay, vênh mặt sai khiến người được đề bạt, để rồi cả đời tự cho mình là ân công!

Lời có thể nói như vậy, lý cũng có cái lý này, nhưng trong cuộc sống thực tế, anh dám ý kiến như vậy, dám thể hiện như vậy sao?

Nếu anh dám như vậy, đừng nói là sự đề bạt của anh lập tức sẽ gặp ngay vấn đề mà cả việc đối nhân xử thế của anh, hình tượng của anh cũng bị tổn hại. Cho dù ở giữa những người bình thường thì anh cũng vẫn bị người ta xem thường. Ngay cả người đề bạt anh cũng phản đối anh thì anh còn có thể làm gì được nữa!

Vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn, cũng bằng với hành vi lục thân bất nhận, chẳng có nhân tính, người như vậy không phải con người!

Có thể đây chính là văn hóa của Trung Quốc, thật sự chẳng còn cách nào.

Nhưng nó cũng khiến anh phải đối diện với một sự lựa chọn cực kỳ nghiêm khắc, bắt buộc phải đưa ra phán quyết và bất cứ lúc nào cũng đều gặp phải là: ông ta đề bạt anh nhưng ông ta đại diện cho tổ chức; anh là do ông ta đề bạt, nhưng anh làm việc cho tổ chức; đến một ngày, trên một vấn đề nào đó, rốt cuộc nên chịu trách nhiệm cho ông ta hay là chịu trách nhiệm cho tổ chức, anh sẽ lựa chọn thế nào giữa ơn chi ngộ và tận trung tận trách?

Anh buộc phải lựa chọn, không có con đường bất kì nào ở giữa cho vấn đề này, anh không còn sự lựa chọn nào khác!

Có lẽ chính vì suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này, về sau ông cũng không nói gì nhiều với Nghiêm Trận nữa. Vừa không tỏ thái độ vừa không tỏ lập trường. Trước khi chưa có được phán đoán chính xác, ông không muốn nói gì, cũng không muốn thể hiện bất cứ điều gì.

Ý của Nghiêm Trận thực ra sớm đã nói rõ trong cuộc điện thoại gọi đến lúc diễn ra cuộc họp thường ủy rồi.

Nghiêm Trận nói rất nhiều, Lý Cao Thành cũng nghe rất nhiều. Thực sự hai người cuối cùng đều không tỏ thái độ, cũng không có thái độ.

Ông nhìn ra được tối nay Nghiêm Trận không hề vui, thực ra ông cũng thế, không hề vui mừng gì.

Nhưng cũng chỉ có thế như vậy.

Trong tiết trời ngày tam cửu tứ cửu, bước ra từ căn phòng ấm áp dễ chịu, không mất quá nhiều thời gian, luồng khí lạnh thấu da thấu thịt đã ôm trọn toàn thân ông.

Lý Cao Thành không gọi xe, trời khuya rồi, đúng lúc ông muốn một mình đi bộ trên phố. Đừng xem thường một Thị trường như vậy, trong thời đại tivi đã phổ cập như ngày hôm nay thì thực ra còn nổi tiếng hơn cả mình tinh, đi đến đâu cũng có người nhận ra. Nói một cách công khai thì đây là một sự tiến bộ nhưng xét từ phương diện khác thì chưa chắc đã là việc tốt. Trước kia, những vị quan như huyện lệnh, tri phủ hay tuần phủ gì đó, lão bách tính bình thường không thể nhận ra được. Vì vậy, quan viên khi ấy nếu muốn thực hiện những hoạt động thăm dò ý dân, cải trang vi hành là một việc rất dễ dàng. Nhưng bây giờ, không cần phải nói đến lãnh đạo cấp cao, chỉ đơn thuần là một Thị trường như ông thôi, muốn tự do đi lại một mình trên phố cũng không phải là một việc dễ dàng.

Có chút cảm giác gì đó kiêu như chỗ cao không thẳng nổi lạnh lẽo, vị trí càng cao thì lại càng ít những niềm vui và tự do mà người bình thường

vẫn có, vì thế đôi khi cũng đặc biệt khao khát một mình tự do tự tại, ung dung đi khắp muôn nơi.

Có lẽ do ngày mùa đông nên người bộ hành ngoài phố khá ít, nhưng thứ năm ngoài dự đoán của Lý Cao Thành lại chính là cảnh tượng xe con và xe taxi tấp nập trên đường, nhất là cảnh tượng những nhà hàng kinh doanh về đêm lại càng nhộn nhịp. Trước cửa của những nhà hàng càng lớn, càng cao cấp thì số lượng xe con và xe taxi đỗ càng đông. Nhìn qua vách kính lớn tại các nhà hàng có thể thấy nhấp nhô hàng loạt người, phụ nữ hầu hết là những cô gái trẻ hiện đại thời trang, đàn ông thì lại rất ít những người trẻ tầm hai mươi tuổi.

Xem ra vẫn là kiểu chi tiêu quái dị, những quán ăn khuya cao cấp cũng để phục vụ cho những phú ông lắm tiền.

Trước một nhà hàng phồn hoa bên đường là một gian hàng thuốc lá nhỏ thô sơ, phía sau có một phụ nữ trung niên khoảng ngoài năm mươi tuổi đang lom khom, co ro trong gió rét. Dù khoác một chiếc áo quân đội vô cùng to thậm chí đã chui cả đầu vào trong chiếc cổ áo dựng đứng mà vẫn bị nhiễm lạnh đến tím tái mặt mày, toàn thân run rẩy, phải đứng giậm chân liên hồi.

Lý Cao Thành đi qua hai bước rồi không đành lòng nên quay lại. Ông vốn dĩ không hút thuốc, ở nhà cũng không thiếu thuốc, nhưng ông vẫn mua một bao thuốc "HongTaShan". Ông không biết tại sao mình lại làm thế, rốt cuộc là vì thấy thương hại hay là vì thấy áy náy?

"Tối vậy rồi, vẫn còn mở cửa sao?" Lý Cao Thành vừa rút tiền vừa hỏi.

"Gặp lúc thôi ạ, lúc bán được lúc không bán được". Khi thối lại tiền thừa, hai bàn tay chủ quán run đến mức không còn giữ nổi tờ phiếu, "Ban

ngày nơi này không đến lượt chúng tôi bày bán, buổi tối tranh thủ chịu lạnh kiếm chút tiền, phải ráng thôi."

" Gian hàng này của chị đều là thuốc ngon mà." Lý Cao Thành hỏi.

" Thế thì anh không biết rồi, nơi này thì ai thèm hút thuốc." Bà chủ hàng run cầm cập nói.

" Tại sao?"

" Còn phải nói, buổi tối đến đây đều là những người thế nào. Anh nhìn mấy chiếc xe kia xem, không phải quan sếp thì cũng là người có tiền, người ta ai thèm hút loại này? Loại thuốc "HongTaShan" như của anh đã quá thời rồi, hàng kém rồi."

" Vậy sao?" Lý Cao Thành tự nhiên cũng cảm thấy mình lỗi thời, không nén nổi bất giác hỏi một câu, " Nhưng khuya như vậy rồi, bọn họ đều đến đây ăn cái gì vậy? Phải chăng bây giờ người ta đều thích ăn khuya?"

" Cơm gì? Anh xem anh, vừa nghe liền biết ngay là một thổ lão mạo (1). Những người có tiền bây giờ đều chuộng cái này, gọi là cuộc sống về đêm gì đó, kiểu như hát hò, nhảy nhót, cờ bạc, đến đây chơi, rồi mệt, rồi đói, rồi buồn ngủ thì các cô gái tại các phòng hát cũng tìm thấy môi, có đối tượng rồi thì tìm một nơi để ăn chút gì đó, nói để nghe một chút thì gọi là ăn đêm. Nếu nói không hay thì chẳng qua chỉ là bữa khuya. Ăn một bữa khuya hết một hai trăm, nếu không phải là người có thân phận thì có thể đến đây ăn nổi không? Haizz, cái xã hội này là như vậy, giàu thì giàu vô cùng, nghèo thì cũng nghèo xác xơ. Một người nếu sinh vào cái ổ nghèo thì ba đời, năm đời cũng đừng mong góc đầu dậy... ."

-----

(1) Thổ lão mạo: Một từ mà những người ít giáo dục dùng để gọi với vẻ khinh miệt những bậc nhân sĩ có tư tưởng sống lạc hậu, phong cách sống

lỗi thời, ăn mặc thô sơ. (ND)

Lý Cao Thành lặng lẽ rời đi.

Đối với một Thị trưởng mà nói, những lời của người phụ nữ trung niên này còn khó chịu và nhục nhã hơn việc mắng chửi trước mặt ông.

Lý Cao Thành trước giờ đều rất quan tâm đến các cuộc thảo luận của giới tin tức về cuộc sống ban đêm. Hầu như ai cũng có nhận thức chung là càng những nơi kinh tế phồn thịnh, càng những nơi phát triển cởi mở, cuộc sống về đêm cũng càng phồn hoa, càng nổi bật. Nhưng nếu cuộc sống về đêm đều giống như dáng vẻ ông bắt gặp tối nay thì lối sống kì dị đó có ý nghĩa gì với quảng đại quần chúng nhân dân đây? Nếu có người nói cuộc sống kiểu này là do cải cách mang lại, vậy thì cách nói này chỉ có thể làm cho bách tính hoài nghi và căm hận hơn công cuộc cải cách ấy.

Đây mới chính là kiểu quan điểm và tinh thần khiến người ta cảm thấy lo lắng và đáng sợ nhất.

Có lẽ đây mới chính là nhân tố xã hội bất ổn định nhất.

Qua được ải này lại gặp ải khác.

Người gác cửa đang định cản bước ông, sau khi tiến lên phía trước xác nhận chính xác là ông rồi mới vội vã gạt gạt đầu ra hiệu và nói rằng ở nhà có nhiều người đang chờ ông.

Đây là việc thường có. Nhiều khi dù là một hai giờ đêm, chỉ cần anh vẫn chưa trở về là sẽ vẫn có người chờ anh.

Bình thường những người chờ anh trong đêm này sẽ không chiếm dụng nhiều thời gian của anh. Hoặc là chờ để đưa cho anh tài liệu cần phúc đáp ngay hoặc cần nhắc nhở một việc mà bọn họ cho là vô cùng quan trọng, hoặc là chuyện cá nhân cần gấp... vân vân. Những người này thường

không phải là những nhân vật quan trọng, nhưng cũng không phải là người không có chút liên quan gì.

Tối nay sẽ là ai đây?

Vừa bước chân đến cổng, ông bỗng đứng khựng lại như bị thứ gì đó hù dọa.

Trước cổng lớn nhà ông, một dải người đen lúc nhúc đang vây kín chờ đợi!

Có người đứng, có người ngồi, cũng có người dứt khoát ngồi hẳn xuống đất, khoảng hơn hai mươi, ba mươi người! Vừa nhìn là biết bọn họ đã chờ rất lâu rồi, dường như mỗi người đều đang run lên vì lạnh, nhưng ai ai cũng yên lặng chờ đợi, không ai giậm chân, cũng không ai nói chuyện.

Chờ khi ông bước qua, những người này mới sột soạt một tiếng đứng bật hết dậy giống như học sinh gặp được thầy giáo, rồi lặng lẽ nhìn ông.

Dưới ánh đèn cao áp mờ ảo trước cổng, Lý Cao Thành dù đã đi đến rất gần rồi nhưng vẫn chưa thể nhận ra họ là ai.

"Ai vậy?" Ông nhẹ nhàng lên tiếng.

"Là Thị trưởng Lý phải không?" Một bà lão tuổi đã khá cao đứng phía trước cất lời với giọng nói khàn đặc.

"Tôi là Lý Cao Thành, các bác ở đâu vậy?" Lý Cao Thành vẫn chưa nhận ra những người phía trước.

"Thị trưởng Lý, chúng tôi đều ở Dệt may Trung Dương, tôi tên là Vương Đại Khoan..."

"Đại Khoan?" Lý Cao Thành sửng người, "Bác chính là Vương Đại Khoan, xưởng máy số 2 Dệt may Trung Dương!"

"Thị trưởng Lý, tôi chính là Vương Đại Khoan xưởng máy 2 đó đây."

Lúc này Lý Cao Thành đã bật ngọn đèn trần trên công, dưới ánh đèn sáng rực, ông đã nhìn thấy rõ, đúng là Vương Đại Khoan, người mà liên tiếp ba kì được bình chọn là hình mẫu lao động toàn quốc của xưởng 2 nhà máy Dệt may Trung Dương.

Trong ký ức của ông, Vương Đại Khoan xấp xỉ tuổi mình, thế nhưng trước mặt đây lại là một Vương Đại Khoan già nua yếu ớt, tóc bạc trắng đầu như vậy. Có lẽ vì đứng đóng băng qua lâu trong gió lạnh nên nhìn có vẻ như đã sáu mươi, bảy mươi tuổi rồi.

"Thị trưởng Lý, chúng tôi chờ ông ở đây đã bốn năm tiếng rồi, thật không nghĩ là ông lại bận như vậy." Vương Đại Khoan dường như hơi kích động, nhất thời không biết nên nói gì, "Chúng tôi không làm phiền ông nhiều, chỉ muốn gặp mặt ông một chút. Thị trưởng Lý, ông xem còn có Trương Phát Cường, Quách Bảo Sơn, Lưu Hiểu Đông, bọn họ đều đến cả, bọn họ đều chỉ muốn gặp mặt ông thôi."

Nghe đến những cái tên quen thuộc, Lý Cao Thành lại bất giác giật mình.

Bọn họ đều đã từng là những hình mẫu lao động toàn quốc, hình mẫu lao động toàn tỉnh và lao động tiên tiến thuộc hệ thống dệt may toàn quốc! Đã từng tiếng tăm vang dội gây chấn động một thời khắp nhà máy, khắp thành phố, khắp tỉnh.

Nhìn tiếp phía sau, Lý Cao Thành mới thực sự thấy rõ, hai ba mươi người này đều từng là những chiến sĩ thi đua tiên tiến và mẫu mực.

Lúc Trung Dương đang ở vào tình trạng tốt nhất, từng người từng người bọn họ chính là những nhân vật người người ngưỡng mộ, người người sùng bái! Để biểu dương họ, Lý Cao Thành gần như năm nào cũng tổ chức một lần nghi lễ phát thưởng long trọng.

Mỗi lần lễ biểu dương kết thúc, Lý Cao Thành liền mô phỏng theo hoạt động biểu thị kính ý thời xa xưa, tìm mấy chục con ngựa tốt ở các vùng quê lân cận, rồi tự tay thực hiện các hành động "khoác lụa đeo hoa, dắt ngựa thả đèn" (2) cho những chiến sĩ thi đua tiên tiến này.

-----

(2) Câu nói thể hiện những hành động cung cung kính kính.(ND)

Những người đứng ở trước mặt ông đây, hầu như đều từng được ông phát thưởng, đeo hoa. Trong mấy năm làm phó Thị trưởng, ông cũng vẫn duy trì thói quen mỗi năm đến Trung Dương mở cuộc họp biểu dương, tự tay phát thưởng cho những chiến sĩ thi đua của Trung Dương.

Lúc đó, những người này mới mở mày mở mặt làm sao, mới khiến người đời kính trọng xiết bao! Báo chí thì nhau viết về sự tích của họ, phát thanh lúc nào cũng nghe thấy tiếng nói của họ, các tiết mục tuyên truyền đều dựa theo hình tượng của họ. Biết bao công nhân trong nhà máy, trong thành phố đều thề rằng phải được như họ, phải thi đua giành danh hiệu tiên tiến và chiến sĩ thi đua của cả nước!

Nhưng mới chỉ mấy năm thôi, những người này sao bỗng nhiên lại thành ra thế này?

Quần áo cũ kĩ, mặt mũi tiều tụy, thân thể hao gầy, tinh thần đau khổ, từng người từng người ai nấy đều co ro trước cổng nhà ông như sắp chết cồng, có lẽ Lý Cao Thành vừa từ nơi phồn hoa đô hội kia trở về, nên ông cảm thấy trang phục, thần sắc của những người này còn không cả bằng những công nhân đến làm thuê trong thành phố, cam chịu nhịn nhục, tủi thân oan ức, sống vật vờ như những kẻ ăn xin ăn mày gặp phải đại họa đại nạn, không nhà không cửa.

Sống mũi cay xè, khóe mắt rưng rưng.

Họ chẳng phải đều là phần tử ưu tú nhất trong công nhân sao? Họ chẳng phải đều đã từng tạo ra tài sản không lồ cho Nhà nước, chẳng phải đều đã từng dành cho quốc gia những cống hiến lớn lao hay sao? Dù là hôm nay, dù là mười hay một trăm năm sau thì họ chẳng phải cũng vẫn là nguồn tài sản quý giá vô cùng cần thiết, chẳng phải cũng vẫn là những nhân tài tinh anh vô cùng cần thiết của đất nước hay sao? Bây giờ bọn họ sao lại ra nông nổi này?

Thứ chúng ta không cần thì lại trở nên phong phú như thế, còn thứ mà chúng ta cần thì lại trở nên nghèo nàn kiệt bao!

Rốt cục là sai từ đâu?

Thấy ông sững sờ không nói lời nào, những người trước mặt cũng đều đứng ngẩn ra theo. Rất lâu sau ông mới tỉnh táo đôi chút rồi hoang mang cất lời:

"Trời lạnh thế này, sao lại đứng ở bên ngoài, mau vào trong, mau vào trong." Lý Cao Thành vừa nói vừa nhấn mạnh mấy hồi chuông cửa .

"Không, không, Thị trưởng Lý, chúng tôi chỉ muốn gặp mặt ông. Khuya lắm rồi, chúng tôi không làm phiền ông đâu. Chúng tôi biết ông bận, nên đã viết thành một tài liệu, những điều muốn nói đều ở trong đây hết, ông có thời gian xem qua là được rồi."

Giọng nói khàn đặc líu ríu vì lạnh của Vương Đại Khoan run run cất lên, mọi người ở bên cũng đồng thanh tiếp lời.

"Không được, không được, nhất định phải vào trong nhà, nhất định phải vào trong. Đến cổng rồi mà không vào ngồi một lát hay sao? Ít nhất cũng phải uống chút nước để cơ thể ấm lại." Lý Cao Thành lại nhấn mạnh chuông cổng một lần nữa, thậm chí còn dùng nắm đấm đập mạnh vào cổng một cách gấp gáp.

Cổng lớn cuối cùng cũng được giúp việc mở ra.

Lý Cao Thành vội vã níu tay Vương Đại Khoan, ra sức kéo ông ta vào trong nhà.

Wương Đại Khoan thì kiên quyết bám trụ ngoài cổng, nói gì cũng không muốn vào trong.

"Thị trưởng Lý, Thị trưởng Lý!" Vương Đại Khoan dùng lực lùi người ra sau, gần như ngồi hẵn xuống đất, "Thị trưởng Lý, chúng tôi thực sự không vào trong nhà đâu, chúng tôi thực sự chỉ muốn gặp mặt ông thôi. Thị trưởng Lý, ông không phải kéo vào đâu... có câu nói này của ông, chúng tôi thấy đủ lắm rồi... ."

Dưới ánh đèn xanh xao ngoài cổng, Lý Cao Thành đột nhiên phát hiện ra Vương Đại Khoan với gương mặt đầy những nếp nhăn, với mái đầu bạc trắng ấy đang giàn giụa nước mắt!

Lại một lần nữa Lý Cao Thành đứng ngậy ra đó, không biết nên nói gì.

"Thị trưởng Lý, đây là tài liệu mà chúng tôi viết." Vương Đại Khoan rút từ trong túi ra một tờ giấy rúm ró, run lẩy bẩy đưa lên trước mặt Lý Cao Thành, "Đều là những lời thật tâm của chúng tôi, ông dành thời gian xem qua ạ."

Lý Cao Thành cẩn thận đỡ lấy mảnh giấy, xót xa nói:

"Tôi thực sự muốn nói chuyện với mọi người, nếu đã như vậy thì để lần sau vậy. Quả là rất lâu rất lâu rồi chưa gặp lại mọi người." Vừa nói dứt lời, Lý Cao Thành lập tức thấy hối hận. Ông cảm thấy câu nói này quá giả tạo, quá diễn. Muốn nói chuyện với họ, quyền chủ động nằm trong tay anh á, nếu anh muốn gặp họ chỉ cần một cuộc điện thoại là có thể gọi họ đến, và chỉ cần là anh gọi thì bọn họ tuyệt đối không thể không đến. Rốt cuộc là anh muốn nói chuyện với họ lúc nào? Lần sau lại là đến bao giờ?

Nhưng dù là như vậy nhưng cũng đủ để khiến cho những chiến sĩ thi đua ở đây một lần nữa cảm động. Mấy người phía sau Vương Đại Khoan đều không kìm được lòng thi nhau đưa tay lên quệt nước mắt.

"...Thị trưởng, chúng tôi thật sự sợ rằng ông ở nhà không muốn gặp chúng tôi. Thật không ngờ ông vẫn chưa thay đổi... vẫn như ngày xưa... ." Vương Đại Khoan nghẹn ngào.

"Mọi người không có gì cần làm sao? Cũng không có yêu cầu gì sao?" Lý Cao Thành sống mũi cay cay, cố gắng để mình không rơi nước mắt.

"Dạ không, thật sự không có. Thị trưởng Lý, có những lời này của ông chúng tôi đã mãn nguyện lắm rồi, chúng tôi đều thấy hài lòng rồi. Thị trưởng, chúng tôi biết ông bận, ông đã mệt cả một ngày rồi, ông hãy nhanh vào nghỉ ngơi đi, chúng tôi cũng đi đây, ông vào đi, vào đi ạ... ."

Bắt tay cáo biệt từng người, những bàn tay thô ráp, nứt nẻ, chai sần. Chưa đầy mấy chục năm lao động và khổ cực, đôi tay của một người tuyệt đối không thể thành ra như vậy được.

Lại thêm một lần ông cảm thấy áy náy, đôi tay ấy nhiều năm rồi chưa được nắm lấy.

Lý Cao Thành lặng lẽ đứng nhìn bọn họ cho đến khi khuất bóng, rồi bỗng sực nhớ ra họ còn cả một lộ trình mấy chục cây số nữa. Khuya vậy rồi, xe đã hết rồi, bọn họ về thế nào đây? Phải chăng sẽ bộ hành?

Sẽ vậy. Theo tình hình trước mắt của họ, họ sẽ không bỏ ra gần trăm đồng để ngồi taxi đâu.

Nghĩ đến đây, nhìn tờ tài liệu đang cầm trong tay, lòng ông lại trào lên một nỗi buồn khó nói.

Có công nhân tốt như vậy, doanh nghiệp sao có thể sụp đổ được?

Nếu có được những công nhân giỏi giang như vậy, doanh nghiệp vẫn còn bị sụp đổ thì chỉ có một khả năng, đó là đổ trong tay đám cán bộ bại hoại kia.

...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lý Cao Thành thực sự mệt mỏi, ông bước vào nhà với tâm lực rã rời, bất giác lại đứng khựng lại, không ngờ trong nhà cũng có một tốp người.

Lớn nhỏ phải đến mười người!

Có thể đặt chân vào nhà ông xem ra không phải là nhân vật bình thường, chí ít cũng không giống những công nhân chịu giá rét mấy tiếng đồng hồ trước cổng nhà ông ban nãy, bởi họ có thể đường hoàng ngồi tại đây, lại trong đêm hôm khuya khoắt thế này. Nếu không có sự đồng ý của vợ ông, nếu không có việc đặc biệt hệ trọng, không có thân phận nhất định, thì tuyệt đối không ngồi chờ lâu thế trong đêm hôm khuya khoắt để "quấy rầy" ông.

Áo quần chần chu, dáng vẻ tự phụ, sắc mặt hồng hào, thần sắc dè dặt, nho nhã lễ độ, ôn tồn lịch sự, từng đôi tay trắng trẻo mềm mại.

So với những người mà ông vừa tiễn biệt ban nãy, thì sự khác biệt và đối lập giữa hai tốp mang đến cho ông một ấn tượng khắc cốt ghi tâm!

Đột nhiên, ông nhớ đến cửa số hai lúc trở về nhà, ngoài cửa đỗ mấy chiếc xe hào nhoáng đến ông cũng chẳng biết là loại xe con cao cấp gì.

Vợ ông đang tất bật vội vã chạy ra tươi cười rạng rỡ bắt đầu giới thiệu, Lý Cao Thành liền hiểu ra ngay những người đang ngồi tại nhà ông là những ai: Hóa ra là ban đầu não của công ty vận chuyển hành khách "TGT"! Cũng trong giây phút này, ông đã nhận ra lão già béo lùn chắc nịch

vừa mới về hưu khỏi vị trí phó giám đốc ngân hàng tỉnh Vương Nghĩa Lương!

Người đầu tiên bắt tay ông là chủ tịch hội đồng quản trị "TGT", cũng chính là Sao Vạn Sơn - em vợ của Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận.

Ngoài vị chủ tịch hội đồng quản trị này ra, còn có hai vị phó chủ tịch hội đồng quản trị, một giám đốc, hai phó tổng, còn lại là chủ nhiệm, trưởng phòng, kế toán trưởng và hai nhân viên văn phòng.

Đứng dậy, hỏi han; ngồi xuống, lại tiếp tục hỏi han.

Lý Cao Thành lặng lẽ nghĩ về mục đích và dụng ý đến đây của đám người này.

Sao Vạn Sơn nhìn trắng nõn nà, có vẻ tự nhiên thoải mái, khoảng bốn bảy, bốn tám tuổi, bất kể là dáng vóc hay khí chất đều không có điểm nào giống với vợ của Nghiêm Trận.

Phản ứng đầu tiên của Lý Cao Thành về việc Sao Vạn Sơn tìm đến đây chính là suy nghĩ: Sở dĩ bọn họ ở đây vào cái giờ này chắc chắn có liên quan đến Phó bí thư Nghiêm Trận. Nếu không có sự đồng ý của Nghiêm Trận, bọn họ tuyệt đối không mạo muội đến nhà ông trong đêm tối thế này đâu.

Và nếu không có sự việc đặc biệt cấp bách, bọn họ tuyệt đối không ngồi ở nhà ông chờ lâu đến vậy.

"Thị trưởng Lý, khuya rồi chúng tôi cũng không muốn quấy rầy ông nữa, tôi nghĩ chúng tôi nên đi thẳng vào vấn đề, tận dụng thời gian báo cáo và thương lượng với ông một chút." Sao Vạn Sơn vào đầu một cách đúng mực, ung dung bình thản, "Thị trưởng Lý, tình hình là thế này, công ty trách nhiệm hữu hạn vận chuyển hành khách tuyến đường cao tốc "TGT"

khởi nghiệp đã gần hai năm, tình hình kinh doanh trong hai năm này cơ bản là tốt, hơn nữa trước mắt, công tác vận chuyển của công ty cũng tương đối ổn định. Đương nhiên, điều này đều có liên quan đến các mặt ủng hộ, giúp đỡ và hợp tác, nhất là sự nâng đỡ và quan tâm nhất quán của ông. Là một trong những thành viên ban quản trị chủ chốt của công ty trách nhiệm hữu hạn vận chuyển hành khách "TGT", nhân dịp năm mới sắp đến... ."

"Chờ chút!" Lý Cao Thành bất thành linh ngắt lời Sao Vạn Sơn, ông vốn muốn nghe hết câu rồi nói, nhưng khi nghe đến đây ông không thể tiếp tục im lặng nữa, ""TGT" của các anh thì có liên quan gì đến tôi? Còn nữa, hội đồng quản trị mà các anh nói là như thế nào? Trước lúc này có thể nói tôi không biết chút gì về tình hình vận chuyển hành khách của "TGT", đến các anh tôi còn không biết, trước giờ tôi cũng không giúp qua cái gì, các anh sao lại có thể như vậy... ."

"Thị trường Lý, ông nói như vậy chúng tôi lại càng áy náy." Sao Vạn Sơn rất kịp thời và cũng rất mầu mực cắt ngang lời Lý Cao Thành, "TGT" khi mới thành lập, nếu không có chỉ thị và sự ủng hộ kịp thời của ông, thì sẽ không thể nhanh chóng được phê chuẩn. Điều này ai cũng rõ, đặc biệt là cục trưởng Ngô còn cất công khai thông không ít quan hệ vì việc này..."

Cục trưởng Ngô? Không cần nói cũng biết cục trưởng Ngô đương nhiên chính là Ngô Ái Trân vợ ông. Nói như vậy, công ty "TGT" từ lúc bắt đầu kinh doanh, vợ ông đều tham dự vào? Nếu là thật thì vợ ông không chỉ giấu ông chuyện của "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" mà còn giấu cả việc "TGT"! Một người trong ban quản trị chủ chốt mà Sao Vạn Sơn nói phải chăng là vợ ông?

Còn nữa, bọn họ nói là có chỉ thị gì liên quan đến "TGT", điều đó lại có nghĩa là gì? Nói thực, những công văn do ông chỉ thị, mỗi năm mỗi tháng rốt cục có bao nhiêu, đến bản thân ông cũng không rõ, ông không thể nhớ được đã từng ra chỉ thị gì cho "TGT". Nhất là với một công ty vận chuyển quy mô và đầu tư lớn như "TGT", thông thường phải được Ủy ban

thường vụ nghiên cứu xong mới được phê chuẩn, tại sao ông lại không có chút ấn tượng gì về nó? Liệu có phải... đột nhiên ông chợt nhớ ra một chuyện, 2 năm trước, Bí thư Thành ủy khi đó không phải là Dương Thành. Ông nhớ hình như là mình nằm viện, đang phải truyền dịch vì bị cảm nặng, cứ Bí thư đến thăm, vợ ông cũng có mặt, sau đó rút ra một tài liệu nói là mở một trạm vận chuyển hành khách gì đó, tỉnh cũng đồng ý rồi, cần ông ký tên. Ông còn nhớ vợ ông khi đó cũng nói giúp thêm vào, Bí thư Nghiêm mới gọi điện đến kêu đây là một việc lớn nhằm giảm tải áp lực vận chuyển đường sắt, mùa xuân là mùa cao điểm vận chuyển sắp đến rồi nên cần nhanh chóng phê chuẩn để tiến hành làm. Vì đang bị bệnh, lại do Bí thư Thành ủy mang đến, Bí thư Nghiêm cũng đã đích thân dặn dò, nên đã không xem kỹ và ký duyệt luôn. Thực ra chẳng cần nói khi đó ông đang dưỡng bệnh mà dù có không bị bệnh thì ông có lẽ cũng sẽ phê chuẩn, bởi đây là việc tốt, thực sự là việc mà từ Trung ương đến địa phương khi đó đều rất coi trọng, huống hồ chi Bí thư Nghiêm và Bí thư Thành ủy đều nhất trí tán thành?

Lẽ nào văn bản ông ký duyệt hồi đó chính là cái "TGT" này?

Lý Cao Thành ngồi ngậy người ra đó, rất lâu không nói được câu nào.

Bởi vì tất cả mọi người đều giấu anh, anh không biết gì cả, nên vốn dĩ anh cũng không có quyền phát ngôn. Nếu vợ anh thực sự tham dự vào việc này mà anh vẫn cứ kiên trì nói rằng anh không biết, thì đó quả thực là một câu chuyện cười đúng nghĩa trong mắt người khác!

Công ty do anh phê chuẩn, vợ anh lại thuộc ban quản trị chủ chốt của công ty đó, anh còn nói rằng anh không biết ư? Há chẳng phải quá là hoang đường, quá là giả dối sao?

E rằng đến ma quỷ cũng chẳng thể tin lời anh nói!

Ông lặng lẽ nhìn vợ, vợ ông thì lại chẳng hề nhìn ông. Cái dáng vẻ xinh đẹp long lanh của vợ bỗng khiến ông cảm thấy căm ghét và phẫn nộ, một cảm giác trước giờ chưa từng có!

Sao bà ấy lại có thể như vậy? Sao lại dám như vậy!

Lúc này Sao Vạn Sơn vẫn đứng nói với thái độ ôn tồn lịch sự:

"...Theo dự đoán của chúng tôi, với hai năm vận hành và cố gắng, chúng tôi cũng kịp thời tổng kết được bài học kinh nghiệm, không ngừng điều chỉnh sửa đổi các hoạt động nghiệp vụ của công ty, trong một năm mới, hình thế của "TGT" sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, chúng tôi sẽ nỗ lực để có thể đưa nó lên một tầm cao mới. Thị trường Lý, chúng tôi thực sự vô cùng cảm ơn ông, chỉ cần có sự ủng hộ của ông là chúng tôi có được ngọn núi lớn, tâm lý cũng yên tâm hơn. Đến nhà ông hôm nay đều là những lãnh đạo cốt cán và nhân viên nghiệp vụ của công ty, ngoài những người khác có việc không thể đến, còn lại đều đông đủ cả, một là muốn gặp mặt ông, hai là muốn trực tiếp nói lời cảm ơn đến ông. Về tình hình thu nhập cụ thể của cả công ty, chúng tôi đã nói chi tiết với cục trưởng Ngô rồi, vì vấn đề thời gian nên chúng tôi sẽ không dài dòng nữa. Thị trường Lý, xem ra cứ như vậy đi, nếu ông không có dặn dò gì khác thì chúng tôi xin được cáo từ."

Nói đến đây, tất cả mọi người đều nhất loạt đứng dậy như đã thương lượng xong, có người còn chuẩn bị bước ra ngoài.

Lý Cao Thành đột nhiên như bưng tỉnh, trong thoáng chốc ông như ý thức được gì đó, trực giác đang nhắc nhở ông cần nói đôi lời trong tình huống này, cần thể hiện thái độ của bản thân, nếu không khi mà bọn họ đã bước ra khỏi ngôi nhà này rồi thì tất cả mọi việc, bao gồm cả việc ông biết và việc ông không biết đều sẽ hoàn toàn trở thành sự thực. Chưa nói đến việc còn có nhiều người như vậy có thể làm chứng, ông muốn chạy cũng chạy không nổi, muốn lờ đi cũng lờ đi không nổi, dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Nghĩ đến đây, ông liền vẫy tay nói:

"Các anh ngồi xuống hết đi, đừng vội đi như vậy, tôi còn có điều muốn nói." Chờ đến khi mọi người ổn định lại chỗ ngồi, Lý Cao Thành cũng đã nghĩ xong điều mà mình muốn nói, "Nói thực, tôi không muốn vòng vo với các anh, các anh cũng đừng tỏ ra bí hiểm với tôi. Dù là đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ các anh nói gì, nhưng tôi cũng không phải là kẻ ngốc, không phải không hiểu ý đồ cơ bản của các anh, vì thế có vài điều tôi phải nói rõ với các anh. Trước tiên, tôi hoàn toàn không biết chút gì về tình hình căn bản của "TGT", các anh bảo công ty này ban đầu là do tôi chỉ thị, tôi thật sự đã không còn nhớ rõ nữa, sáng mai vào giờ làm tôi sẽ phải kiểm tra lại một chút, nếu đúng là do tôi phê chuẩn, thì mai đến hỏi các anh tình hình công ty cũng không muộn, đến lúc đó tôi sẽ chủ động tìm các anh. Tiếp theo, các anh bảo hôm nay đến đây chủ yếu là hồi báo và thương lượng tình hình với tôi, điều này khiến tôi rất bất ngờ. "TGT" đã có lịch sử hơn hai năm rồi, sao đột nhiên nghĩ đến việc báo cáo tôi? Báo cáo cái gì? Thương lượng cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì? Tôi thực sự có chút không hiểu, nếu các anh thực sự muốn báo cáo, vậy mời các anh ngày mai đến phòng làm việc của tôi. Tiếp nữa, vấn đề ban quản trị chủ chốt mà các anh nói, tôi không quan tâm các anh muốn nói ai hoặc chỉ đơn thuần là một cách nghĩ của các anh, nhưng giờ tôi có thể nói rõ với các anh rằng: Đây là điều tôi tuyệt đối sẽ không đáp ứng, cũng tuyệt đối không cho phép. Nếu các anh vội đi, vậy được, hôm nay tôi chỉ nói đến đây, nếu các anh có gì muốn nói thì ngày mai hãy đến văn phòng tôi, bây giờ cũng thực sự đã không còn sớm nữa, chúng ta chỉ nói đến đây thôi, mời các anh tự nhiên."

Lý Cao Thành vừa nói xong liền đứng dậy, không đợi bọn họ nói thêm gì đã xua xua tay rồi đi vào phòng ăn, thứ nhất là vì bụng đang rất đói, thứ hai là vì ông tuyệt đối không muốn nói chuyện với họ nữa.

Ông thực sự bị họ làm cho tức giận!

Bao năm rồi, lần đầu tiên ông cảm thấy người ta khinh miệt và coi thường mình rõ rệt như vậy, hơn nữa lại còn có dụng tâm hiểm ác và bá đạo

như vậy. Chẳng phải anh có ý kiến về việc này sao? Vậy được, tôi sẽ biến anh trở thành một thành viên trong đó, tôi sẽ để cạnh anh một vòng tròn rồi ép anh dính vào đó, xem anh có thể làm gì.

Quả thật là cường đạo, còn hơn cả cường đạo!

Đó là vì ông ta là em vợ của phó Bí thư Tỉnh ủy sao?

Đó là vì anh rể ông ta là Phó Bí thư Tỉnh ủy Nghiêm Trần sao?

Thế nên một Thị trưởng cũng có thể bị bọn họ đem ra đùa giỡn?

Cô giúp việc nhanh chóng dọn lên hai đĩa rau xào còn đang nóng hôi và một bát cơm, ông vừa ăn ngấu nghiến vừa nghĩ ngợi bực dọc.

Một loạt tiếng bước chân lộn xộn vang lên bên tai, tiếp đến là một câu nói đầy oán trách kèm theo vẻ trách móc:

"Sao thế, sao thế, hôm nay ông rốt cục sao vậy? Ông không biết đây là ý của Bí thư Nghiêm sao? Rốt cuộc ai chọc giận gì ông?" Vợ ông đặt mông ngồi phịch xuống ghế đối diện, lái nhái một hồi không dứt, "Ông có thể cự tuyệt bất kì ai, nhưng sao ông có thể cự tuyệt Bí thư Nghiêm? Ông không thử nghĩ xem ông sở dĩ có ngày hôm nay chẳng phải đều nhờ Bí thư Nghiêm hay sao? Chức phó Thị trưởng ban đầu của ông sao mà có được? Chức Thị trưởng này của ông từ đâu mà đến? Nếu không có Bí thư Nghiêm, ông thử nghĩ kĩ lại xem, ông có được như thế này sao? Còn có người coi trọng ông nữa sao? Bí thư Nghiêm mới đi học trường Đảng có một năm, ông đã bị tuột mất chức Bí thư Thành ủy rồi đó sao? Nói một câu khó nghe thì nếu Bí thư Nghiêm không tồn tại, thì cũng chẳng có ông, ông vẫn mãi chỉ là một tang gia khuyến (1) thôi sao! Ông còn để chúng tôi phải dựa vào ai nữa! Tôi hiểu tâm trạng giờ của ông, ông không muốn dây dưa với kiểu quan hệ phiền phức và phức tạp đó, nhưng ông không thử nghĩ xem khi ông bị người ta cố tình vẽ vào trong một vòng tròn thì ông còn có thể thoát khỏi cái vòng đó sao? Có chết thì ông cũng chỉ có thể chết trong

cái vòng đó, mà dù ông rời xa, dù ông phản bội lại cái vòng đó thì người khác cũng mãi mãi coi ông là người trong chiếc vòng ấy, chưa kể đến là tại sao ông lại muốn phản bội nó? Nếu ông phản bội nó thì còn có ai xem trọng ông nữa? Còn có cái vòng nào thêm dung nạp ông nữa? Nếu đến một cái vòng còn không có thì ai có thể đứng ra bảo vệ ông? Ở vị trí như của ông, nếu không có người bảo vệ thì há chẳng phải bất kì lúc nào cũng có thể trở thành con dê thay tội hay sao? Cao Thành, tôi hiểu tính khí của ông, con người ông quá thanh cao, quá cố chấp, ông luôn cho rằng cái chức Thị trưởng của ông là dựa vào chính thực lực của ông mà có. Đúng là ông có thực lực, nhưng ông không thử nghĩ xem, trong thành phố, trong tỉnh này có biết bao nhiêu cán bộ có thực lực, tại sao chỉ một mình ông được làm Thị trưởng? Bí thư Nghiêm là người mà cả đời này ông đều không được phép đắc tội! Bây giờ Bí thư Nghiêm gặp chuyện, có biết bao người sau lưng mân mê đến ông ấy, viết này viết nọ về ông ấy, trong lúc then chốt thế này đến ông cũng không đứng ra bảo vệ ông ấy, đến ông cũng muốn đâm một dao sau lưng ông ấy thì trong mắt mọi người ông còn ra cái gì nữa? Ông còn sống được trong cái thành phố này ư? Làm người phải ân oán phân minh, Trung Quốc là một quốc gia có tình nghĩa như vậy... "

-----

(1) Tang gia khuyến: Con chó nhà có đám tang, ý chỉ những người không có nơi nương thân.

Lý Cao Thành chỉ tập trung vào ăn cơm, mặc cho vợ ông giảng giải một tràng dài bên tai. Ông không phản bác cũng không muốn phản bác. Bởi cảnh ngộ gặp phải cả ngày hôm nay đã khiến nhận thức của ông về vợ có một sự đổi khác một trời một vực. Sự thay đổi lớn lao này mang đến cho ông cảm giác mãnh liệt và đau lòng, ông thậm chí còn cảm thấy hiện giờ giữa hai người đã không còn nền tảng đối thoại nữa rồi. Ông thực sự không thể nói chuyện với vợ mình, cũng thực sự không muốn nói. Giống như

những câu vừa rồi vợ ông nói, ông đều cảm thấy rất xa lạ với một khoảng cách xa xôi khôn cùng.

Vợ ông, Ngô Ái Trân dường như không hề phát giác ra sự biến đổi trong cảm xúc của ông, vẫn thao thao bất tuyệt khuyên giải:

"...Tôi biết, hôm nay ông vẫn đang giận tôi. Ông cho rằng tôi giấu ông nhiều thứ, không nói với ông. Ông còn cho rằng tôi không biết đã ăn bao nhiêu hoa hồng, kiếm bao nhiêu món tiền trái lương tâm. Tôi không phải không muốn nói với ông, càng không phải có ý muốn giấu ông. Bởi có những chuyện vốn dĩ ông không cần biết, ông biết rồi thì có tác dụng gì? Ông là một Thị trưởng, mắc mớ làm gì đến mấy chuyện phân tâm nhỏ nhặt này? Huống hồ gì đó lại toàn là những việc hợp lý hợp pháp, cháu tôi làm giám đốc một phòng hát thì có gì mà không được? Có văn hóa lại có năng lực, lại chưa từng làm chuyện gì phạm pháp gây rối kỉ cương, trong sạch chính đáng, ở đâu nói rằng nó không thể làm giám đốc? Nó có vi phạm quy định nào đâu? Còn về việc tôi ở trong hội đồng quản trị khu vui chơi, việc đó tôi cũng chưa bao giờ thừa nhận. Trình độ của tôi không cao, giác ngộ thấp nên cũng không xác định được việc đó có vấn đề hay không. Nhưng tôi thực sự đầu tư một số tiền vào đó, tiền đó hoàn toàn trong sạch, là tiền của anh trai tôi. Ông cũng không phải không biết, anh trai tôi thâu một mỏ than ở quê, mấy năm nay kiếm được ít tiền, anh ấy muốn đầu tư vào cái gì đó cụ thể, người làm em như tôi có thể không giúp đỡ sao? Một người như anh trai tôi, từ nhỏ nuôi tôi khôn lớn, cha mẹ đều mất sớm, chỉ có hai anh em nương tựa vào nhau, có được ngày hôm nay, đâu phải dễ dàng... ."

Vợ ông nói đến đây đã bắt đầu nức nghẹn, khóc không thành tiếng.

Lý Cao Thành vẫn lặng im không nói. Trong cuộc sống phu thê mấy chục năm, hai người đã từng có nhiều lần cơm canh không lành, nhưng gần như lần nào ông cũng bị nước mắt vợ đánh bại. Nếu như bình thường, ông sẽ bị cảm động sâu sắc bởi những lời vừa xong của vợ. Vợ ông không phải nói dối, tất cả đều là sự thật. Bà ấy có một người anh, huynh trưởng là cha,

một tay chăm sóc em trưởng thành quả là không dễ dàng gì. Nhưng đây có thể là lý do để người ta trở thành một kẻ đại vợ vét tiền bạc sao? Mỏ than là cô mở ra thế nào? Cái nhà hát đó lập nên thế nào? Và cái "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" bây giờ ấy dựng nên như thế nào? Anh trai cô một lúc lấy đâu ra mấy trăm vạn? Đến nước này rồi mà vẫn còn gạt tôi? Hơn nữa, cô thực sự cần tiền vậy sao? Chưa kể đến việc trung gian rốt cục kiếm được bao nhiêu tiền, bây giờ tôi vẫn không biết gì, là tại sao?

Có lẽ vì thấy Lý Cao Thành không lên tiếng, có lẽ cho rằng lời nói của mình đã cảm động được chồng, nên Ngô Ái Trân càng được đà diễn đạt lý lẽ:

"Đúng, chúng tôi có kiếm một chút tiền, nhưng tiền chúng tôi kiếm là tiền sạch sẽ, một phân một cắc cũng không phạm pháp loạn kỉ cương, chúng tôi không thẹn với lòng. Nửa đời theo ông, con người ông thế nào tôi rõ hơn ai hết, có bao giờ lấy thứ gì của ai quá một đồng. Các cán bộ trong thành phố chẳng phải đều có câu cửa miệng, trong những lãnh đạo không bao giờ nhận quà, đứng đầu chính là Lý Cao Thành! Bao năm rồi, có ăn hay chiếm dụng hơn cái gì? Nhưng bây giờ, ông đã qua 50 gần 60 tuổi rồi, nếu không lên được nữa thì cái vị trí này ông còn ngồi được mấy năm? Qua hai năm là một nhiệm kì mới, chức Thị trưởng này còn tiếp tục được sao? Thị trưởng làm đến cuối rồi, bí thư lại không lên được, cũng qua tuổi đề bạt rồi, ông cũng chỉ đứng đầu hai năm nữa thôi, thực ra lúc này còn có người thực sự quan tâm đến ông sao? Chờ đến khi cái vị trí Thị trưởng này không còn nữa, đến lúc đó, ông thử nghĩ xem ông sẽ có được gì? Kết hôn muộn, con cái đều còn nhỏ, đều đang đi học, chờ đến khi chúng bước vào xã hội, chúng ta cũng giống nhau không có gì cả, mà cái xã hội ngày nay, không tiền không quyền thì ông bảo con cái phải dựa vào đâu? Cứ cho là không nghĩ cho bản thân thì cũng phải nghĩ cho con cái? Chúng ta không lấy tiền phạm pháp, số tiền trong sạch như vậy tại sao lại không kiếm?"

Nghe đến đây, Lý Cao Thành đã không nhịn được nữa, ông định nói mấy câu những nghĩ đi nghĩ lại rồi lại thôi. Đó là những lời nói kiểu gì vậy! Muốn kiếm vài đồng tiền chỉ vì anh là Thị trưởng sao? Nếu anh không làm Thị trưởng, nếu anh vẫn còn là cán bộ và kỹ sư tại Trung Dương, anh sẽ có ý nghĩ đó không? Ngay cả cái mức sống bảo đảm cơ bản nhất cũng mất đi rồi, anh còn nghĩ đến việc phải kiếm nhiều đồng tiền sạch sẽ cho con cái, cho những năm tháng sau này của anh không? Sao không thử nghĩ xem, chỉ cần anh còn ở vị trí này thì bất kỳ một đồng tiền nào vượt mức tiền lương của anh đều tuyệt đối không phải là tiền trong sạch! Hễ không còn được đề bạt nữa, là lập tức thay đổi lẽ lối, quay ra vợ vét tiền của ư? Không phải vì tiền thì là vì quyền, nếu cán bộ của Đảng Cộng sản đều như vậy thì lão bách tính sẽ còn coi các người ra gì nữa không? Con cái nhỏ là sự thực, nhưng nếu so với những đứa trẻ khác thì sao? Bất luận thế nào, hai đứa đã vào đại học rồi, tốt nghiệp xong đều sẽ có những công việc tốt đẹp chờ đợi chúng. Nếu so với những đứa trẻ gia đình những nhân viên nghèo đói, so với những gia đình khổ cực không đủ tiền cho con ăn học, thì há chẳng phải là một trời một vực rồi sao? Lẽ nào vì anh là Thị trưởng nên con cái của anh phải trở thành triệu phú, thành tỉ phú thì anh mới mãn nguyện, mới khiến anh không còn gánh nặng, mới khiến anh thấy tương xứng với thân phận của mình ư? Lúc đầu khi mới kết hôn, ai lại có suy nghĩ quý tộc và tham vọng vô đáy như vậy? Cái suy nghĩ và tham vọng này được hình thành từ lúc nào vậy? Lý Cao Thành thực sự thấy thoáng chút hoài nghi khó hiểu và khó tin, vợ ông sao lại có thể trở nên như vậy? Sao lại có thể thay đổi thành ra như vậy?

"... Hôm nay đã nói đến nước này rồi, vậy tôi sẽ nói hết với ông." Vợ ông tiếp tục, "Mấy năm nay, khai thác mỏ than, mở phòng hát, chúng tôi cũng gọi là kiếm chút chút, dù không nhiều nhưng tính ra cũng suýt soát hai trăm vạn. Ngoài ra còn đầu tư một chút, nhưng đó đều là tiền chết, chỉ có thể tính vào tài sản cố định..."

Hai trăm vạn! Lý Cao Thành suýt chút nữa thì sặc cơm, ông tròn mắt ón lạnh nhìn vợ mình rồi thần người ra đó!

"Tôi không gạt ông, chỉ có bấy nhiêu thôi, còn vài thứ khác đều là những tin vô căn cứ, đến lúc đó còn phải xem xem có bảo đảm hay không" vợ ông vẫn nói với ông bằng thái độ trước sau như một, không che không đậy điều gì, thậm chí còn tỏ vẻ hờn dỗi, "Sao ông lại nhìn tôi như vậy, tôi đều nói rõ hết với ông rồi, số tiền này hoàn toàn sạch sẽ, không có một xu nào có thể làm hoen ố đến ông đâu! Việc tối hôm nay không có chút quan hệ nào với tôi cả. Do Bí thư Nghiêm gọi điện trước nói rằng em vợ ông ấy Sao Vạn Sơn muốn đến nhà mình, vợ Bí thư Nghiêm nhất quyết bắt ông ấy gọi điện nên ông ấy không có cách nào khác đành phải gọi điện đến nhà chúng ta. Trong điện thoại Bí thư Nghiêm còn luôn khen ông, nói ông là một con người chính trực, chân thật, có thể dựa vào, nếu không phải xem trọng điểm này trên con người ông thì lúc đầu ông ấy sẽ không đề bạt ông đâu. Bao nhiêu năm rồi, xem ra con mắt ông ta vẫn không tồi. Thực ra Bí thư Nghiêm cũng không nói em vợ ông ta đến rốt cục có chuyện gì. Ai biết được Sao Vạn Sơn đến lại nói về lợi nhuận hai năm nay thế này thế nọ, về cơ bản cuối năm nay đã thu hồi được vốn, đến sang năm là có lợi nhuận rồi. Bọn họ nói lẽ ra phải nói từ năm ngoái nhưng vì không đủ vốn lưu động nên đã không tới. Tình hình hiện giờ cuối cùng đã có chuyển biến tốt, nguồn vốn chu chuyển của công ty cũng bắt đầu đi vào chu kì tuần hoàn đều đặn nên gửi trước hoa hồng của một năm. Đây là Sao Vạn Sơn cá nhân người ta âm thầm nhét cho tôi, không cho ai biết. Tổng cộng là 30 vạn, năm ngoái chờ đến sang năm sẽ bổ sung... ."

Nói đến đây vợ ông lôi từ dưới gầm bàn ra một va li xách tay đặt lên trên bàn ăn. Vừa mở va li vừa tiếp tục nói:

"Sao Vạn Sơn nói tất cả là hợp lý hợp pháp. Ông ấy bảo công ty vận chuyển hành khách "TGT" vốn mang tính chất kinh doanh tư nhân, đã là cổ đông, là thành viên quản trị đều có hoa hồng... ."

"...Cổ đông? Thành viên quản trị?" Lý Cao Thành lại giật mình kinh ngạc.

"Ông không phải sợ, nó không có quan hệ gì với tôi cả. Là tôi dùng tiền của anh tôi đầu tư một phần vốn vào "TGT"." Lúc này vợ ông đã mở chiếc va li ra, đặt một xấp giấy bạc trắng thơm mới nguyên lên trước mặt Lý Cao Thành, "Số tiền này tôi chưa xem qua, nhưng tôi nghĩ bọn họ sẽ không... ."

Không thể nhẫn nhịn được thêm nữa, lửa giận dữ trong người Lý Cao Thành cuối cùng cũng bùng lên, ông đứng mạnh dậy, một tay chộp lấy chiếc hòm đựng đầy giấy bạc, giơ lên rồi phẫn nộ ném mạnh xuống đất, hàng xấp giấy bạc trong hòm bung ra như xác pháo, kêu rầm một tiếng rồi rơi rải đầy trên nền nhà.

"Bà cần nhiều tiền như vậy rốt cục để làm cái trò gì? Để mua nhà hay để mua đất! Bà hãy soi gương nhìn lại mình xem, nhìn xem trên mặt bà còn có nét nào của con người nữa không! Bà không cảm thấy cách bà kiếm tiền không bằng cả những người kĩ nữ hay sao! Bà hãy nghĩ kĩ lại xem, số tiền này từ nào là sạch sẽ? Mười mấy năm rồi, tôi thật không ngờ bà lại có thể nói ra những lời như vậy, lại có thể làm ra những chuyện như vậy, tôi thật thấy xấu hổ thay cho bà! Tôi thật không biết làm thế nào mà bà có thể làm được cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng, bà vốn dĩ không xứng! Bà có biết bà đang làm gì không? Tất cả những việc bà làm vốn đều là những việc mang tội lớn nhất!..."

"Lý Cao Thành! Rốt cuộc ông là cái thá gì! Ông còn là người không" Vợ ông lúc này cũng nổi giận lôi đình, nhăn mặt chau mày, hàm hàm giận dữ với điệu bộ vốn dĩ không coi ông ra gì, "Kiểu người như ông tôi đã nghe nhàm tai rồi, mười mấy năm qua, tôi đã chịu đủ rồi! Ông muốn làm thế nào thì làm! Tôi nói cho ông nghe lần cuối cùng, ông thích nghe hay không thì tùy, tôi cho ông biết, nếu không có Nghiêm Trận thì ông có là cái thứ gì! Nếu không có cái chức Thị trưởng này, ông thử xem xem trước sau còn có

cái gì! Ông thử nghĩ kĩ xem cái thế giới này còn có ai thực sự coi trọng ông! Đời này có lúc nào ông có được vẻ của thằng đàn ông, nếu chê số tiền này bần, vậy thì ông đi tìm tiền sạch của ông đi, ông tưởng là chỉ dựa vào cái đồng lương ít ỏi đó của mình mà có thể nuôi được hai đứa con đi học sao! Tôi nói cho ông biết, nếu ông không có cái vị trí Thị trưởng này, chỉ dựa vào chút đồng lương quèn đó..."

"Đủ rồi! Tiền, tiền, tiền! Trong mắt bà ngoài tiền ra thì còn có gì khác!" Lý Cao Thành cắt lời vợ, ngày càng phần nộ hét lớn, "Bà nghĩ rằng chỉ dựa vào mấy đồng tiền này là có thể cứu được nửa đời còn lại của mình sao! Là có thể bảo đảm con cái bà một đời bình an sao! Nếu cán bộ Nhà nước đều nghĩ như vậy, nếu lãnh đạo Đảng Cộng sản đều nghĩ như vậy, thì đến một ngày cái đất nước này cũng sẽ không còn nữa, chút tiền trong tay bà còn có giá trị gì! Mấy trăm vạn của bà cùng lắm cũng chỉ bằng với mấy trăm đô la thôi! Cho dù là chẳng xảy ra chuyện gì, thì với mấy trăm vạn trong tay, bà lại có thể cho rằng nửa đời sau của mình sẽ bình yên vô sự, sẽ an lành, sẽ yên ổn được như bây giờ sao! Tôi thật không hiểu nổi, các người cần nhiều tiền như vậy để làm gì! Nhớ lại ngày xưa, xem trong hiện tại, so với lão bách tính, chúng ta còn có chỗ nào không được như ý nữa! Bà về nông thôn mà sống xem, bà đến công xưởng mà xem xem, họ ăn thứ gì, họ mặc gì, họ ở như thế nào, rồi ngồi bằng cái gì! Và xem lão bách tính ăn gì, mặc gì, ở thế nào! Đừng nói là hổ thẹn với nhân dân, mà còn hổ thẹn với bản thân bà, hổ thẹn với con cái của bà, hổ thẹn với lương tâm của bà! Có một ngày, khi bà đối diện với lão bách tính và bắt buộc phải trả lời, bà có thể nói tất cả những việc bà làm hôm nay đều chỉ là vì mấy đồng tiền này không! Lý tưởng ban đầu, chí hướng ban đầu, nhiệt tình ban đầu, tuyên thệ ban đầu cũng đều chỉ là vì mấy đồng tiền này sao? Bà biết không, mọi việc bà làm bây giờ không chỉ đã hủy hoại đất nước này, hủy hoại cuộc cải cách của chúng ta mà còn hủy hoại cả hạnh phúc và tương lai của chính gia đình bà. Lão bách tính đời này kiếp này sẽ không bao giờ tha cho bà đâu! Đến lúc đó..."

Đột nhiên, ông cảm thấy mình không còn nghĩa lý gì khi nói tiếp nữa, vợ ông đã quay đầu rời đi để lại ông và cô giúp việc trẻ tuổi với gương mặt hốt hoảng đứng giữa phòng ăn rắc đầy các tờ giấy bạc... .

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Mấy chục năm rồi, đây là lần đầu tiên.

Đối đầu nảy lửa và không có bất kì chỗ nào có thể điều hòa được.

Ông không ngờ phản ứng của mình lại quyết liệt như vậy, ông cũng biết rằng mình hơi nóng, nhưng ông không nhịn được.

Ông cũng không ngờ phản ứng của vợ cũng lại quyết liệt như vậy, hơn nữa lại còn nói những câu tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy.

"Cái kiêu của ông tôi sớm đã nghe ngán rồi! Máy chục năm nay, tôi chịu đựng đủ rồi!".

Hóa ra là như vậy! Bà ấy lại có thể nói ra những câu đó, thật không ngờ.

Bà ấy đã nghe ngán cái gì? Là những câu nói thường ngày ông vẫn nói sao? Quá giả tạo, quá ngạo mạn hay quá không có tình người? Hay là ghét việc giảng đạo lý quá nhiều? Bà ấy lại nhẫn nhịn mười mấy năm! Và đã sớm nhịn đủ rồi!

Nỗi đau dữ dội này khiến ông không thể kìm lòng để rồi bật lên thành những tiếng kêu than, ông dần dần cúi người ngồi phịch xuống ghế. Lúc ngồi xuống ấy, ông mới phát hiện ra toàn thân đang run lên cầm cập.

Tại sao lại như vậy, tại sao?

Tại vì ông lớn hơn bà ấy mười mấy tuổi, nên ngay từ đầu cái gì cũng nghe bà ấy, chiều quá đâm hư, vì thế mọi việc trong nhà đều do bà ấy tự làm chủ, dần dần thành ra không còn coi ông ra gì nữa?

Ông vốn dĩ muốn nói chuyện một lần nghiêm túc với bà ấy nhằm nói rõ hết tất cả mọi chuyện một cách chi tiết tỉ mỉ và chân thực thành thật, đồng thời cũng muốn nói ra hết suy nghĩ của mình về cách nghĩ của bà ấy. Ông nhất định phải nói rõ ràng, nhất định phải để bà ấy ý thức được việc bà ấy đã đi quá xa rồi, cứ tiếp tục như vậy thực sự quá nguy hiểm. Ông cũng phải hỏi bà ấy tại sao lại muốn giấu ông một việc lớn đến vậy? Lẽ nào ông không phải là chồng của bà ấy sao? Vợ chồng đã hơn hai mươi năm rồi, có sao lại còn xảy ra những chuyện thế này?

Nhưng cuộc cãi vã tối nay trong phút chốc đã phanh phui hết mọi thứ ra rồi. Rõ ràng chân thực. Hóa ra quan hệ vợ chồng mấy chục năm nay lại chỉ là kiểu dê đội lốt cọp, với cái bề ngoài giả dối để che đậy cái xấu xa bên trong, là vậy sao?

Là ông coi thường vợ mình hay là vợ đang coi thường ông?

Ban đầu, khi lấy ông phải chăng vợ ông nghĩ rằng ông là một người dễ xỏ mũi? Không, không! Lúc đó bản thân ông rất cục có cái gì? Gia sản hay chức tước? Tiền tài hay quyền lực? Bà ấy rất cục muốn xỏ mũi cái gì? Bản thân hơn vợ cả đồng tuổi, vợ thì lại xinh đẹp như vậy, hai người lại cùng tốt nghiệp trung học chuyên nghiệp, vợ ông khi đó có vị trí tốt hơn ông, Lý Cao Thành lúc ấy chẳng qua chỉ là một kỹ thuật viên, một phó chủ nhiệm phân xưởng mà thôi. Rồi cuộc khi ấy vợ ông chằm ông ở điểm nào?

Đúng vậy, Ngô Ái Trân lúc đó tại sao lại chọn ông trong hàng loạt những người theo đuổi?

Chẳng phải là vì ông thật thà, lương thiện, trung thực, đáng tin cậy?

Ngoài đó ra thì còn có gì nữa? À vì ông hơn 11 tuổi ư? Là vì ông vừa đen, vừa xấu, vừa gầy ư? Là vì ông là một kĩ thuật viên trình độ trung học chuyên nghiệp ư? Hay là vì ông là phó chủ nhiệm của một phân xưởng vừa bản vừa hôi?

Đến cả con ông cũng nói rằng hai người vốn dĩ không hề xứng đôi, có thể thấy các điều kiện bên ngoài của ông đúng là chẳng có gì cả.

Ngày trước, khi giới thiệu Ngô Ái Trân vào Đảng, có lẽ nghĩ cũng chẳng bao giờ ngờ rằng một cô gái đơn thuần, lương thiện, xinh đẹp, đáng yêu, năng động, vui vẻ ấy lại có ngày thành vợ của mình.

Thế nhưng chính cô gái thuần khiết ấy sau khi trở thành vợ ông, sau khi trở thành một phu nhân Thị trưởng, lại biến thành một người đàn bà lồi đời đến ông cũng không thể tin và sắp không nhận ra nổi.

Là xã hội thay đổi khiến người thay đổi hay là địa vị thay đổi làm người thay đổi?

Một người vợ dung mạo vẫn kiêu diễm, tính tình vẫn dịu dàng, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như vậy, trong mông lung hỗn độn dường như ông vẫn cảm giác rằng người đó không khác gì so với cô nương của hai mươi năm trước, và bao nhiêu năm nay, ông hình như vẫn luôn bị đắm chìm trong cái cảm giác mông lung hỗn độn ấy. Nhưng trong buổi tối ngày hôm nay, chỉ trong thời gian mười mấy phút, khi mà đầu óc ông như có một chiếc gậy gõ vào đánh thức dậy, thì ông mới phát hiện ra mọi thứ trước mắt không hề giống như ông tưởng tượng, đã khác biệt hoàn toàn, một trời một vực. Giữa họ đã bị ngăn cách bởi một dòng sông sâu thẳm.

Từ phòng ngủ của vợ vọng lại tiếng khóc thốn thức, tiếng khóc chất lên như từng nhát dao cứa vào trái tim Lý Cao Thành.

Không phải áy náy, cũng không phải đau lòng mà là sự trách móc nặng nề.

Bà ấy đang khóc cái gì?

Xem bà ấy nói mới tinh xảo, mới tùy tiện, mới an tâm lý đặc, mới tự nhiên làm sao, "...mặc dù không phải là nhiều, tính cả ra cũng khoảng hai trăm vạn... còn có những thứ khác, đều là những tin đồn, đến lúc đó phải xem xem có bảo đảm hay không... Đây là do Sao Vạn Sơn cá nhân người ta âm thầm đưa cho tôi, không ai biết cả. Tổng cộng là 30 vạn, năm ngoái chờ đến sang năm sẽ bù vào..."

Còn muốn bao nhiêu tiền!

Chỉ riêng con số từ miệng bà ta nói ra đã gần ba trăm vạn rồi, mỗi năm số tiền hoa hồng 30 vạn sẽ là bao nhiêu? Thêm vào hoa hồng của ba năm, rồi những cái đồn đại, cái bảo đảm hay không bảo đảm, vậy sẽ là bao nhiêu?

Ngoài những cái này ra, liệu còn có những cái khác vẫn đang giấu ông không?

Vì ông là một Thị trường, vì bà ấy là một phu nhân Thị trường, phải mất bao nhiêu thời gian để có thể biến được một cán bộ lãnh đạo "trước giờ không nhận lễ" gần như có được số tiền và tài sản lên đến tám con số.

Vừa nghĩ đến con số này, ông lại thấy toàn thân ớn lạnh!

Ngày xưa, Chủ tịch Mao Trạch Đông rời lệ để xử bắn hai kẻ phạm tội tham ô chấn động toàn thế giới, con số lúc đó mới là bao nhiêu?

Nếu đem con số này đặt vào thời đó thì phải bị xử bắn một trăm lần mới đủ!

Vậy mà bà ấy lại nói số tiền đó là trong sạch, không có một đồng nào nhơ nhuốc. Bà còn là cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng đó! Còn là phó viện trưởng Viện kiểm sát đó!

Nếu giờ đây cử cục Phòng chống tham nhũng chính thức lập chuyên án đến thẩm tra, bà có thể giải thích rõ được hết không? Rốt cuộc là dựa vào cái gì mà trong một khoảng thời gian ngắn như vậy lại thu gom được nhiều tiền đến thế!

Bà giải thích nổi sao?

Nó là trong sạch cả sao? Mỗi một đồng đều sặc mùi tiền và tanh nồng của máu!

Một lớp lớp công nhân thất nghiệp, vô số doanh nghiệp Nhà nước đang đối mặt với khó khăn, còn biết bao nhiêu doanh nghiệp Nhà nước đang liên tiếp phá sản, những công nhân viên nghỉ hưu lao lực cả một đời vì dân vì nước, ngay cả phí sinh hoạt cơ bản nhất cũng không có, khi mà Chính phủ và Nhà nước đang phải trải qua cuộc khảo nghiệm nghiêm khắc, thì bà - một người cán bộ lãnh đạo nắm trong tay quyền lực quốc gia lại ngang nhiên phát lên chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, đây là vấn đề có tính chất gì! Thử nghĩ xem trong mắt lão bách tính, bà sẽ trở thành gì!

Cho dù trước mắt bà có thể lọt lưới thoát tội, nhưng mười năm sau, hai mươi năm sau, ba mươi năm sau, bà chạy thoát được sao?

Thứ tài sản bất nghĩa trong tay bà sẽ là mầm mống tai họa suốt đời bà và sẽ là cơn ác mộng giày vò bà đến chết cũng không thôi!

Bà sẽ mãi mãi không thể có được bình an và yên ổn.

Bà thật hồ đồ, thật hồ đồ! Hồ đồ đến đáng thương đáng hận.

Không biết từ lúc nào, cô giúp việc đã âm thầm thu dọn hết số tiền rải trên sàn nhà để lại vào trong va li, nhẹ nhàng đóng lại, rồi khẽ khàng đặt xuống cạnh bàn ăn. Tiếp đó lại nhẹ nhàng nhặt tờ giấy vừa rơi xuống đất lên đặt cạnh ông.

Ông lặng lẽ ngồi đó không nói thêm lời nào, cứ lặng lẽ ngồi như thế.

Tờ giấy nhàu nhĩ trước mắt dần dần trở nên rõ rệt, đây chẳng phải là tài liệu mà mấy chiến sĩ thi đua đứng chờ ngoài cổng đưa cho ông ư?

Những chiến sĩ thi đua đó đã nói rằng tất cả những điều tâm huyết của họ đều viết cả trong đây, có thời gian ông hãy xem qua. Biết rằng ông bận nên không làm phiền ông nữa.

Thực ra cả ngày anh bận được những việc gì? Mỗi ngày ngoài họp hành ra thì cũng là họp, việc lớn lao nhất cũng là mời anh ngồi vào bàn chủ tịch, cách thức rập khuôn, gương mặt rập khuôn, nói chuyện rập khuôn, không khí cũng rập khuôn. "...Hôm nay, Thị trưởng Lý tôn kính của chúng ta đã gác lại bộn bề công việc để đến tham dự cuộc họp này, đây chính là sự cổ vũ và ủng hộ lớn nhất dành cho chúng ta! Tiếp theo, xin kính mời Thị trưởng Lý phát biểu..." Rồi cầm một bản thảo đã viết trước, đọc một mạch theo đúng nội dung đó, sau đó là tràng pháo tay không lạnh cũng chẳng nóng, rồi lại đến màn bộc bạch giả tạo không thể giả tạo hơn: "...Vừa rồi, Thị trưởng Lý đã đưa ra cho chúng ta một chỉ thị vô cùng kịp thời và vô cùng quan trọng, mọi người về, nhất định phải quán triệt nghiêm túc..." Nếu có Bí thư Thành ủy thì sẽ thêm màn phát biểu của Bí thư Thành ủy, ông sẽ phải xếp ở vị trí thứ hai; nếu có tỉnh trưởng, Bí thư Tỉnh ủy thì ông sẽ phải đứng ra chủ trì thực hiện bài bộc bạch giả không thể giả hơn ấy: "Tỉnh trưởng và Bí thư Tỉnh ủy đã gác lại bộn bề công việc... ." "Tỉnh trưởng và Bí thư Tỉnh ủy đã đưa ra cho chúng ta một chỉ thị vô cùng kịp thời và vô cùng quan trọng... ."

Cứ ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác... .có khi một ngày thậm chí còn phải chạy xô mấy chuyến họp hành như vậy, đều là những cuộc họp vô cùng quan trọng, vô cùng cấp bách, bắt buộc lãnh đạo phải tham gia. Vì thế, các lãnh đạo cứ tối mắt tối mũi cả ngày mà không dứt ra được, trong "bộn bề công việc" của đồng giấy tờ chồng chất tựa núi cao biển sâu ấy, cứ mỗi một năm lại luân chuyển đi

lại như vậy. Thực ra ngay cả bản thân họ cũng không biết rốt cuộc mình bận việc gì, trước mắt đang bận cái gì. Có lẽ chính trong cái bận bề công việc này mà tỉ lệ thất nghiệp ngày càng gia tăng, doanh nghiệp vừa và lớn ngày càng thua lỗ, nếp sống xã hội ngày càng tha hóa, quần chúng bất mãn ngày càng đông... .

Đến bao giờ mới thực sự xua đi hết được tất cả những điều này, để có thể bận rộn những việc thực sự cần bận rộn?

Nét chữ trước mặt dần dần phản chiếu vào trong tầm mắt ông:

Thị trường Lý, chúng tôi đều biết rằng ông thực sự rất bận, một Thị trường quản lý hơn trăm vạn người, sao lại không bận cho được.

Vì vậy, chúng tôi thật không nhẫn tâm quấy rầy ông. Bao năm rồi, chúng tôi cũng chưa từng quấy rầy ông.

Nhưng lần này lại khác, dù ông có bận thế nào thì nhất định trong bận bề công việc sẽ có việc của Trung Dương.

Toàn thể chiến sĩ thi đua toàn công ty thỉnh cầu ông, xin đừng tra hỏi qua loa để kéo dài vô thời hạn sự việc của Trung Dương.

Thị trường Lý, thật sự không thể kéo dài nữa rồi, chính xác là không thể kéo dài thêm được nữa.

Tình hình nghiêm trọng lắm rồi, tinh thần của quần chúng cũng lên cao quá rồi, nếu tiếp tục kéo dài, e rằng sẽ rất nguy hiểm.

Thực sự sẽ xảy ra chuyện lớn đấy.

Thị trường Lý, ông là xưởng trưởng cũ của chúng tôi, tình hình Trung Dương có lẽ ông cũng hiểu và nắm rõ.

Dù là mấy năm nay ông không còn nắm rõ, không còn hiểu rõ nữa thì chỉ cần ông đến, chỉ cần ông tìm hiểu, tất cả sẽ lập tức hiện ra rõ ràng.

Rất nhiều việc thực sự đang bày ra trước mặt, hể hỏi hể tra một cái là ra ngay.

Công nhân đều nói, việc của Trung Dương không phải là việc quản được hay không quản được mà là có hay không có người quản, việc có lớn nữa cũng không sợ, chỉ sợ không có người quản.

Công nhân cũng nói rằng, nếu đến việc của công nhân, Đảng Cộng sản cũng không quản nữa thì còn gọi gì là Đảng Cộng sản?

Lời của công nhân có chút khó nghe, nhưng tấm lòng của họ thực sự luôn luôn hướng về Đảng Cộng sản.

Thị trưởng Lý, xin ông hãy đến giữa chúng tôi và mọi người, hãy đến giữa công nhân viên chúng tôi để thử tìm hiểu.

Rất nhiều công nhân đã không có một đồng lương nào hơn một năm nay rồi.

Mọi người sắp không trụ nổi rồi, cuộc sống qua ngày thực sự vô cùng khổn khó. Thị trưởng Lý, những chiến sĩ thi đua như chúng tôi đều bảo đảm, dù có nghèo có khổ, có khó khăn đi nữa thì cũng tuyệt đối không bao giờ chìa tay ra xin Nhà nước.

Nhưng những công nhân đó thực sự khó khăn lắm rồi, rất nhiều gia đình mấy đời làm việc tại Trung Dương, thật sự không sống nổi nữa rồi, còn nhiều công nhân khác đến tiền khám bệnh cũng tiếc, mắc bệnh gì cũng chỉ uống mỗi thuốc giảm đau... .

Thị trưởng Lý, mọi người đều tin tưởng ông.

Dù nhiều người đều nói ông thay đổi rồi, Thị trưởng Lý Cao Thành bây giờ không còn là xưởng trưởng Lý Cao Thành của ngày xưa nữa, nhưng chúng tôi đều không tin.

Chúng tôi tin là ông không thay đổi. Bởi trong trái tim của đại đa số công nhân Trung Dương đều vẫn còn ghi nhớ trận phong ba năm 1989, những câu nói mà ông đã nói với hàng nghìn học sinh xông vào cổng chính nhà máy...

Đến giờ chúng tôi vẫn còn nhớ từng câu từng chữ, dáng vẻ của ông lúc đó đến giờ vẫn hiện rõ trong tâm trí chúng tôi, giống như vừa mới xảy ra vậy... .

Nước mắt giàn giụa nơi khóe mắt, cuối cùng chảy ào xuống như hai dòng suối nhỏ, Lý Cao Thành thật không ngờ công nhân vẫn còn nhớ việc này, vẫn tin tưởng ông như vậy.

Đột nhiên ông nghĩ đến một câu nói: Trên thế giới này, chỉ có lão bách tính là những người có lương tâm nhất.

Tất cả dường như mới vừa xảy ra ngày hôm nay.

Hàng nghìn sinh viên học sinh chí khí sục sôi chen chặt cứng trước cổng chính nhà máy Trung Dương, tiếng hô vang, tiếng hò hét như sóng dậy, họ muốn xông vào Trung Dương, họ muốn thuyết phục công nhân xuống đường diễu hành, cùng kéo lên chính quyền thành phố, cùng kéo lên chính quyền tỉnh.

Cánh cổng sắt đóng chặt rung chuyển âm âm, hơn mười nhân viên bảo vệ cũng không ngăn nổi.

Một cuộc điện thoại cấp bách gọi đến, sau hai mươi phút, từ văn phòng làm việc của chính quyền thành phố, ông vội vàng đến nhà máy Dệt may Trung Dương.

Ông không có bất kì sự lựa chọn nào, bởi khi đó ông còn kiêm luôn cả chức vụ bí thư Đảng ủy nhà máy Dệt may Trung Dương, chức vụ xưởng trưởng cũng mới bãi nhiệm không lâu.

Ngồi xe vào từ cổng sau. Hỏi han qua tình hình, không hợp hành, không tìm bất cứ ai để cho chủ ý. Ông hiểu rằng với tình hình trước mắt, đối diện với cục diện gay go này, ông buộc phải quyết đoán kịp thời.

Năm phút sau, một mình ông bước ra từ tòa nhà văn phòng, trực tiếp tiến thẳng ra cổng chính.

Rất nhiều cán bộ trong nhà máy đều khuyên ông đừng ra, dù thế nào cũng không thể thuyết phục được những sinh viên học sinh khí thế ngợp trời, chứa đầy phẫn nộ đó đâu. Đối diện với hàng loạt những người trẻ tuổi hào khí từng bừng đó, liệu còn có cách nào tốt hơn?

Nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định ra.

Lúc đó thật sự là ông không có chọn lựa nào khác. Ông nói với các cán bộ rằng, chỉ cần là người, chỉ cần lúc này những sinh viên học sinh đó có khả năng suy nghĩ bình thường thì có thể thuyết phục được họ.

Hồi đó ông còn gầy hơn bây giờ, dáng người dường như thấp hơn bây giờ.

Bước đến cổng chính, ông kêu người khiêng đến một chiếc bàn rồi đứng thẳng lên trên đó.

Sau đó kêu người mở cổng.

Hàng vạn sinh viên học sinh thoáng chốc chen vào.

Ông hô to lên một tiếng - sau này người ta mới nói với ông, tiếng hô của ông lúc đó vừa lớn và vang! Trước tiếng hô lớn đó, hàng vạn học sinh

sinh viên lập tức im lặng.

"Các bạn! Tôi chính là xưởng trưởng kiêm bí thư Đảng ủy của nhà máy Dệt may Trung Dương! Các bạn có thể nghe tôi nói trước vài câu không? " Có lẽ bị uy hiếp bởi khí thế của ông, có lẽ bị hấp dẫn bởi dung mạo không lấy gì làm đẹp lắm và cũng không có chút gì giống cán bộ lãnh đạo cho lắm ấy của ông, có lẽ vốn dĩ không thể ngờ sẽ có cảnh này nên đám sinh viên học sinh ai nấy đều tỏ ra sững sờ. Rất lâu rất lâu sau không có một ai trong đông đảo sinh viên học sinh ấy bước ra cản ông.

"... Khẩu hiệu mà các bạn đưa ra chẳng phải là muốn phản đối hủ bại, phản đối "quan đảo" (1) hay sao?

-----

(1) Quan đảo: Chỉ những cơ quan đoàn thể, những đơn vị hành chính sự nghiệp Nhà nước vi phạm quy định, thực hiện những hành vi đầu cơ trục lợi.(ND)

Khi đó bên dưới có vài người hét lên:

"Vậy ông phản đối hay ủng hộ hủ bại, ủng hộ "quan đảo"?"

"Vừa nghe ông nói là biết ngay ông cũng là một phần tử hủ bại rồi!"

"Ông dám nói bản thân mình không có hành vi hủ bại nào trước mặt chúng tôi và công nhân không?"

"Đả đảo 'quan đảo'! Đả đảo phần tử hủ bại!"

...

Lúc này số công nhân chạy tụ tập vào ngày càng đông, một bên là hàng ngàn sinh viên, một bên là hàng vạn công nhân, đứng trên chiếc bàn ở giữa chỉ có một mình Lý Cao Thành, một người vừa gầy vừa bé.

"Vậy được! Nếu các bạn có ý muốn vậy thì hôm nay trước mặt các bạn và công nhân, hãy nói về tôi trước!" Lý Cao Thành tỏ vẻ khá tự nhiên, ngẩng cao đầu không chút hổ thẹn với khí khái đỉnh thiên lập địa, "Tôi là Lý Cao Thành, năm nay 47 tuổi, vào Đảng năm 1975, ông nội, phụ thân, nhạc phụ, ông ngoại đều là nông dân, tổ tông ba đời đều thanh liêm trong sạch! Tôi đã làm việc hơn 20 năm trong hệ thống dệt may, 5 năm làm kỹ thuật viên, 8 năm làm cán bộ cơ sở, năm 1980 được điều động đến làm phó xưởng trưởng nhà máy Dệt may Trung Dương, năm 1982 làm bí thư Đảng ủy kiêm xưởng trưởng nhà máy Trung Dương. Các bạn vừa rồi chẳng phải có người đã nói, 'ông có dám nói bản thân ông không có hành vi hủ bại trước mặt công nhân và học sinh hay không!' Tại đây tôi có thể nói với các bạn, Lý Cao Thành tôi trước kia, bây giờ và sau này cũng tuyệt đối không có hành vi đó! Tôi đã làm 10 năm ở nhà máy này rồi, trong 8 năm làm bí thư Đảng ủy và xưởng trưởng, tôi không hề có sự sắp xếp riêng tư đối với bất kì một công nhân nào, điều động riêng tư với bất kì một cán bộ nào! Với sản phẩm dệt may của nhà máy, tôi không hề tự mình đặt qua một phiếu bông, một thước vải! Nhà máy xây mười mấy tòa nhà, mười mấy nhà máy, mười mấy phân xưởng, tôi không hề tự mình lấy một tấm thép, một bao xi măng! Làm cán bộ bao năm nay, chưa từng sắp đặt một người thân nào vào nhà máy! Anh chị em tôi giờ đều vẫn làm nông dân! Họ hàng nội ngoại tôi giờ vẫn đều là nông dân! Cháu nội, cháu ngoại tôi giờ cũng vẫn làm nông dân! Mười năm nay, tự tay tôi chuyển hơn mấy trăm hộ khẩu phi nông nghiệp, nhưng tôi có thể nói với mọi người một cách không hề hổ thẹn với lòng rằng tôi chưa từng quan tâm đến một mối quan hệ, chưa từng chuyển qua một người họ hàng! Tôi còn có thể khẳng định với mọi người rằng mười năm làm cán bộ của mình, ngoài tiền lương, tôi chưa từng nhét vào túi mình một xu nào của tập thể! Nhà máy xây được khu kí túc to đẹp, tôi cũng chưa từng có ý định phân cho bản thân! Nếu không tin, mời các bạn đi hỏi những người công nhân đứng phía sau tôi đây! Nếu tôi nói không đúng sự thật, nếu có một người công nhân nói tôi giả dối, vậy mời các anh cứ thoải mái giẫm đạp qua tôi !

Cả biển người đông nghìn nghịt chìm trong yên lặng.

Rất lâu sau mới có một sinh viên đột nhiên leo lên bàn, hô to về phía công nhân:

"Ông ấy vốn đang nói dối! Bây giờ làm gì có cán bộ như vậy! Các anh em công nhân, các anh đừng tin lời ông ta! Chắc chắn ông ta..."

Vị sinh viên này bỗng dưng không thể tiếp tục được nữa, trước mặt cậu ta là một đội ngũ công nhân hùng hậu kéo dài bất tận với tiếng hô vang dội tưởng chừng như có thể long trời lở đất, dậy sóng biển khơi:

"Bí thư Lý không nói dối!"

"Xưởng trưởng Lý thật sự là một xưởng trưởng tốt!"

"Đề nghị anh tôn trọng xưởng trưởng của chúng tôi!"

"Chúng tôi tin ông ấy! Anh không có tư cách bình luận về xưởng trưởng của chúng tôi như vậy!"

"Nói xằng nói bậy, anh không ở trong nhà máy này, anh biết cái gì!"

"..."

Cậu sinh viên dường như không tin vào tai mắt mình, lại hét lên một lần nữa:

"Ông ta thật sự tốt đẹp như ông ta nói sao? Ông ta thực sự là một xưởng trưởng tốt sao?"

Bên dưới lại thêm một trận đáp trả như sóng dậy:

"Ông ấy còn tốt hơn những gì ông ấy nói!"

"Ông ấy là một bí thư tốt"

"Ông ấy thực sự là xướng trưởng tốt!"

"..."

Cậu sinh viên đó vẫn có chút gì đó chưa phục:

"Các anh thật sự bảo vệ ông ta sao?"

Câu trả lời vang dội núi rừng cất lên áp đảo tất cả:

"Chúng tôi phải bảo vệ ông ấy"

"Chúng tôi thật sự sẽ bảo vệ ông ấy"

"..."

Trong âm thanh rền vang, đám học sinh sinh viên cuối cùng cũng bắt đầu giải tán.

Lúc gần đi, cậu sinh viên trèo lên bàn vừa nãy còn thành khẩn cúi đầu trước ông.

Lý Cao Thành nước mắt giàn giụa.

Vì sự thấu hiểu của sinh viên học sinh

Vì sự lựa chọn của công nhân viên.

Và tất cả, sau bao nhiêu năm, khi mà ông gần như sắp lãng quên đi rồi, thì công nhân viên lại vẫn còn ghi nhớ như in trong lòng.

Bỗng nhiên ông hiểu ra một sự thực khắc nghiệt đang bày ra trước mắt:

Bây giờ thực sự là lúc ông phải lựa chọn rồi.

Dường như trong thời khắc này, ông cũng đã hiểu ra sự lựa chọn mà bản thân buộc phải đưa ra.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Hai ngày sau, dưới sự đôn đốc của Lý Cao Thành, công an thành phố đã bắt đầu bắt tay vào cuộc điều tra xử lý đối với "Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành".

Ba ngày sau, được sự nghiên cứu phê chuẩn của Ủy ban thường ủy Thành ủy, tổ công tác kiểm toán kinh tế phái đến Trung Dương đã chính thức được thành lập. Theo đề nghị của Lý Cao Thành, đặc biệt tăng cường thêm một đội kiểm toán nhỏ chuyên điều tra về công ty trách nhiệm hữu hạn 'Tân Triều' doanh nghiệp số 3 thuộc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương.

Năm ngày sau, một tổ công tác gần 50 người đến Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương.

Hôm đó lại đúng vào ngày 7 tháng 12 âm lịch, chưa đầy 20 ngày nữa là đến Tết.

Năm ngày này, có lẽ chính là những tháng ngày nặng nề và thống khổ nhất trong đời Lý Cao Thành.

Thực ra, việc điều sở Công an đến điều tra một phòng hát, triệu tập Ủy ban thường ủy nghiên cứu phê chuẩn thành lập một tổ công tác kiểm toán kinh tế và đưa tổ công tác này đến Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, đối với Lý Cao Thành mà nói không hề khó khăn gì, không phải là chuyện đáng bàn. Ví dụ như cắt cử tổ công tác ở tại Trung Dương vốn là việc đã được Ủy ban thường ủy định ra từ trước, bây giờ chỉ là thực thi và chấp hành cái quyết định đó thôi. Nếu nói rằng những việc thế này trước

kia sẽ khiến Lý Cao Thành cảm thấy đôi chút áp lực, thì bây giờ Lý Cao Thành dường như đã chẳng có cảm giác gì nữa rồi.

Chỉ cần không có người nắm rõ tình hình, thì tất cả chỉ đơn thuần là những việc trên bề mặt, mà là những việc trên bề mặt thì sẽ không có ai để ý đến anh, càng không có ai quan tâm đến anh, đây vốn là công việc thường ngày của anh.

Liệu còn việc gì có thể khiến người ta nơm nớp lo sợ, ăn ngòi không yên hơn việc đang xuất hiện trong nhà Lý Cao Thành?

Một khoản tiền hối lộ 30 vạn tờ giấy bạc mệnh giá nhân dân tệ giống nhau như đúc, không biết nên xử lý thế nào đây?

Năm ngày nay vợ ông không về nhà đến một lần, cũng không gọi lấy một cuộc điện thoại, không biết hiện giờ ở đâu.

Biết bao sự việc xảy ra xung quanh vợ ông, mãi đến bây giờ ông vẫn chưa xác định được rốt cục nên làm gì.

Vấn đề kinh tế trọng đại có liên quan trực tiếp đến Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận mãi đến giờ vẫn làm ông thấy mịt mờ, chưa thể xuống tay.

Lý Cao Thành đặc biệt cảm thấy gay go và nặng nề nhất chính là những việc kể trên đều phải giải quyết ngay, không việc nào được phép kéo dài, càng không việc nào được phép từ bỏ trách nhiệm, đùn đẩy sang người khác.

Thử nghĩ, khoản hối lộ 30 vạn nhân dân tệ, đừng nói là năm ngày rồi, chỉ cần nó ở trong nhà anh 24 tiếng đồng hồ mà vẫn chưa được xử lý thôi, thì tính chất của việc anh nhận khoản tiền hối lộ đó đã bắt đầu có sự biến chất rồi.

Đây là những kiến thức thường nhật mà bất kì ai cũng đều hiểu, Lý Cao Thành càng hiểu hơn ai hết sức nặng của nó.

Là một Thị trưởng, ông có thể lựa chọn bất kì việc gì, cũng có thể quyết đoán để chọn lựa bất kì thứ gì nằm trong phạm vi lãnh đạo và quyền hạn của ông, tuy nhiên, duy nhất một việc khiến ông rất khó lựa chọn, đó chính là những việc của riêng ông, ông không có cách nào để đưa ra quyết định.

Ông có thể chọn người khác, nhưng không thể chọn chính mình.

Một là lãnh đạo cũ, cấp trên cũ đã từng đề bạt mình

Một là người vợ đã sống nương tựa nhau hơn hai chục năm trời, là mẹ của con mình.

Đây tuyệt đối không phải là một sự lựa chọn bình thường, càng không phải là sự lựa chọn không chút quan hệ gì đến bản thân.

Đây cũng không phải là việc công làm theo thông lệ hay một văn kiện nghị quyết theo phép tắc, để một phát ngôn, một thái độ hoặc một chữ ký, một lời phê là xong được, sau đó chỉ cần đốc thúc, chỉ cần chờ đợi là đủ. Xử lý tốt thì tôi biểu dương anh, xử lý không tốt thì tôi phê bình anh, xử lý hỏng thì tôi trừng phạt anh.

Bản chất của việc này không giống, mà có sự khác biệt về cơ bản.

Thực ra nó cũng đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn:

Xử lý chúng thực ra chính là xử lý bản thân! Trừng phạt họ cũng chính là trừng phạt bản thân!

Huống hồ chi hậu quả của việc này là không thể thu hồi được, chờ đợi kết cục của họ cũng là điều không thể tưởng tượng. Lý Cao Thành đến nghĩ

cũng chẳng dám nghĩ, cứ nghĩ đến là thấy sợ hãi sờn cả gai ốc, cứ nghĩ đến là thấy u uất chán nản, thấy nóng ran như lửa đốt, cứ nghĩ đến là tâm trí ông hoảng loạn, mất hết tự chủ.

Nó gần như đồng nghĩa với việc tự tay ông phải đưa vợ và cấp trên của mình lên đoạn đầu đài!

Một là người vợ kết tóc xe duyên sớm tối cùng nhau suốt hơn hai mươi năm, một là lãnh đạo cũ, người đã từng hai lần đề bạt mình, và hôm nay ông sẽ phải đặt họ dưới sự lựa chọn, nói chính xác là ông sẽ phải tố cáo họ, để rồi sẽ sinh ra một hậu quả chấn động đất trời, một hậu quả không thể ngờ tới, để rồi cái đang chờ họ chính là sự xử lý nghiêm khắc, là sự cách chức, phán xét, ngồi tù, thậm chí là... .

Ông không dám nghĩ tiếp nữa, vừa nghĩ đến đây là ông đã thấy đủ xót xa, đau đớn, run rẩy.

Đến ngày đó, tất cả sẽ trở thành một tin tức lớn! Một phó bí thư tỉnh ủy và vợ một Thị trưởng, sẽ náo động khắp Trung Quốc, thậm chí trên toàn thế giới!

Còn bản thân anh? E rằng cũng mất hết. Trong mắt của một số người, nếu không nói anh bất nhân bất nghĩa, dở ông dở thẳng, thì dù xét ở góc độ khác ông cũng tuyệt đối không nhận được những lời đánh giá tốt: một lãnh đạo như vậy đề bạt anh, một phụ nữ như vậy làm vợ anh, anh sẽ là một cán bộ tốt? Một lãnh đạo tốt? Còn nữa, ông bước ra từ một tập đoàn tham ô hủ bại lớn như vậy, lãnh đạo của ông sẽ nhìn ông thế nào? Đây há chẳng phải là ông đã tạo ra vết nhơ trên bộ mặt của Đảng, của Nhà nước rồi hay sao? Tất cả làm sao có thể không có liên hệ gì đến ông, ông làm sao lại không có bất kì trách nhiệm nào?

Anh không phải là người lãnh đạo tốt, không phải là cấp dưới tốt, không phải là một hảo tướng phu, không phải là một người cha tốt. Lãnh

đạo sẽ không tán đồng với anh, quần chúng sẽ không thừa nhận anh! Bất kì một giai cấp, tầng lớp nào cũng sẽ không chịu thu nạp anh, tất cả mọi người sẽ không thể thấu hiểu anh, anh sẽ đơn độc, cô quạnh, sẽ bị người ta miệt thị, nguyền rủa, sẽ là nỗi nhục nhã một đời! Thật đáng chế nhạo!

Tất cả điều này đều có khả năng, rất có khả năng!

Vợ ông đã nói vô cùng rõ ràng rồi: "Nếu không có Nghiêm Trận thì ông có là cái thá gì!"

Vợ ông có lẽ còn một câu nữa chưa nói ra: "Nếu không có người vợ như tôi đây, thì ông có là cái thá gì!"

Vợ ông có lẽ vẫn còn một ngẫm ý nữa chưa nói ra, cái nhà mà ông ở, cái Đảng sau lưng ông, người đại diện cụ thể rốt cuộc là ai? Người đại diện của cái nhà này chẳng phải là vợ ông? Và người đại diện cho Đảng chẳng phải là Nghiêm Trận? Nếu không có vợ, cái nhà của ông còn được gọi là nhà không? Nếu không có Nghiêm Trận, ai sẽ ủng hộ ông trong cái Đảng này? Nếu thật sự để vợ ông nói ra những điều ấy thì đến lúc đó, Lý Cao Thành ông thực sự sẽ chẳng là cái thá gì!

Khi anh thực sự lựa chọn lợi ích căn bản của Đảng, anh cũng sẽ đánh mất đi người luôn ủng hộ anh trong nội bộ Đảng.

Đối với một đảng viên, đây mới chính là một bi kịch lớn thật sự.

Có lẽ tất cả với ông mà nói mới là một sự lựa chọn chân chính, một sự lựa chọn phải trả giá thật đắt.

Mấy năm nay, ông gần như không có được đến một giấc ngủ ngon. Thường cứ ngủ rồi giật mình tỉnh giấc, sau đó thì mất ngủ luôn cả đêm. Cơm ăn cũng khó nuốt, vì chẳng thấy đói. Người khác nói ông gầy ốm đi nhiều, đến ngay cả bản thân ông cũng cảm thấy mình già rồi, thật sự già rồi.

Làm sao đây? Phải làm sao đây?

Rất nhiều lần ông muốn nói tất cả với Bí thư Thành ủy Dương Thành để lắng nghe ý kiến của ông ấy, xem bước tiếp theo nên làm gì, nhưng suy nghĩ này ngay tức khắc đã bị chính ông phủ định. Nếu nói hết cho Dương Thành thì liệu ông sẽ còn có ngày được ngẩng đầu lên trong tay Dương Thành sao? Ông sẽ còn có thể cư xử đúng mực, nói năng hùng hồn trước mặt Dương Thành? Khi một người biết được những việc riêng tư của anh, thì anh cũng sẽ trở thành tù binh của họ. Chưa nói đến con người Dương Thành rất cuộc thế nào anh còn chưa biết rõ. Giả sử ông ta kể hết cho Nghiêm Trận nghe, vậy kể tiếp anh sẽ có một kết cục thế nào đây?

Cuộc độ sức thực sự vẫn chưa bắt đầu, ông đã cảm thấy mình cô độc và bất lực như vậy rồi.

Nhưng ông biết, không còn con đường thứ 3 để bước đối với vấn đề này. Ông bắt buộc phải đưa ra lựa chọn, bắt buộc phải nhanh chóng quyết định lựa chọn. Nếu không, ông sẽ không còn có được quyền lực và cơ hội để lựa chọn nữa đâu.

Tiếng gõ cửa của thư ký Ngô Tân Cương vang lên cắt đứt mạch suy tư của ông.

Thấy Ngô Tân Cương mặc một đồng quần áo to lù kềnh càng, Lý Cao Thành mới nhận ra mình đang mặc rất ít.

Vừa yêu cầu lái xe về lấy chiếc áo khoác quân đội tối qua để ở nhà, ông vừa căn dặn thư ký Ngô Tân Cương triệu tập ngay mọi người chuẩn bị xuất phát.

Hôm nay đã xác định là ngày xuống Trung Dương thăm nghèo hỏi khổ, cùng đi còn có cục trưởng cục Dân chính thành phố, cục trưởng cục Cấp điện thành phố, cục trưởng cục Lương thực thành phố, giám đốc công ty nước máy thành phố, giám đốc công ty than đá thành phố, giám đốc

công ty thực phẩm phụ thành phố, hai chủ nhiệm phòng Điều tra nghiên cứu Chính phủ thành phố, còn có hai phó Thị trưởng phân quản Công nghiệp - Tài chính và một phó Bí thư Thành ủy phân quản tổ chức.

Ban đầu kế hoạch là cả Bí thư Thành ủy Dương Thành cũng cùng đi, nhưng Dương Thành lúc gần đi lại có việc, không thể đi được, vì vậy dẫn đầu xem ra chỉ có thể là ông.

Lần đầu tiên chính quyền thành phố tiến hành một cuộc cứu tế và thăm hỏi với quy mô lớn đến một doanh nghiệp đình công ngừng sản xuất trong mấy năm gần đây.

Bởi trong mấy ngày này, ông cũng nghe được một vài tình hình về cuộc sống của công nhân Trung Dương.

Dẫn theo cục trưởng cục Cấp điện là vì một vài công nhân Trung Dương không trả nổi tiền điện nên bị cắt điện; dẫn theo giám đốc công ty nước máy là vì một vài công nhân Trung Dương không trả nổi tiền nước mà bị cắt nước; dẫn theo giám đốc công ty than đá là vì Trung Dương không có tiền mua than, không đốt được lò, công nhân viên sống tại kí túc xá mùa đông không có lò sưởi; dẫn theo cục trưởng cục Lương thực là vì một vài gia đình công nhân không mua nổi gạo ăn; dẫn theo giám đốc công ty thực phẩm phụ là vì một vài gia đình công nhân vốn chẳng có rau thịt để ăn, để đón năm mới...

Xóa đói trong thành phố, đây chính là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm.

Bao nhiêu năm nay mọi người vẫn luôn ngầm thừa nhận một thực tế rằng: do nền kinh tế kế hoạch của mấy chục năm, giai cấp công nhân Trung Quốc đã trở thành một "giai cấp quý tộc" thống trị mọi tầng lớp khác. Họ bưng bát cơm vàng, lĩnh lương cố định, vợ con, nhà cửa, tiền bạc, xe cộ và mọi thứ sinh lão bệnh tử đều do Nhà nước đảm nhiệm. Lúc đó, một người công nhân là giấc mơ, là ao ước của biết bao nhiêu người. Công nhân yêu

đương rồi kết hôn với sinh viên trung học chuyên nghiệp, sinh viên đại học chẳng ai cảm thấy không thích hợp, càng chẳng ai cảm thấy không môn đăng hộ đối. Một công nhân với điều kiện hết sức bình thường, thậm chí đã hai đời vợ cũng có thể dễ dàng cưới được một cô gái xinh đẹp nhất trong thôn. Nói cho cùng cũng chẳng có gì, trừ một nguyên nhân: địa vị của công nhân ưu việt, cuộc sống có bảo đảm. Vì thế mà rất nhiều người trong nhiều năm vẫn luôn phàn nàn, chúng tôi đã hy sinh cả lợi ích của nông dân, hy sinh cả lợi ích quốc gia để nâng công nhân lên quá cao, chăm sóc công nhân quá nhiều, khiến họ có cảm giác quá ưu việt về mặt tâm lý. Dẫn đến việc rất nhiều người đều đang lo lắng, hễ mà sự quan tâm và điều kiện dành cho công nhân bị giảm đi, thì người phản kháng chúng ta quyết liệt nhất, nhiều ý kiến nhất, bất mãn nhất chắc chắn sẽ là những người công nhân đó. Và lý do cũng giống như trên, không hề có gì khác biệt, chính bởi chúng ta đã nâng công nhân lên quá cao, chăm sóc công nhân quá nhiều khiến họ có cảm giác quá ưu việt về tâm lý. Vì thế mà khả năng chịu đựng của họ thường sẽ yếu đuối hơn nông dân và những tầng lớp khác, thậm chí còn chẳng đỡ nổi một đòn, dễ dàng gục ngã.

Đây cũng chính là ý mà Nghiêm Trận muốn nói, bao nhiêu năm nay chỉ có công nhân mới thực sự là người hưởng lợi, vì thế, khi cải cách có dính dáng đến người hưởng lợi này, sẽ lập tức vấp phải sự áp chế và phản đối của công nhân. Nói một cách sâu xa thì hầu như chỉ có công nhân mới là lực cản của cải cách.

Vậy thực tế rốt cục là gì? Công cuộc cải cách hơn mười năm nay, hi sinh nhiều nhất, bỏ ra lớn nhất, năng lực chịu đựng mạnh nhất, gấn bó lâu dài nhất không phải là ai khác mà lại chính là công nhân! Khi mà chúng ta tuyên truyền và đưa tin về những sự việc mới mẻ như công nhân trở thành những người vợ của nông dân, công nhân trở thành những người chồng ở rể của nông dân, công nhân trở thành những người làm thuê cho nông dân, thì lại bỏ qua một sự thực tàn khốc nhất, đó là những tin đồn mới mẻ ấy được hình thành từ chính sự hi sinh và trả công của công nhân.

Nhưng ngày nay, việc xóa đói giảm nghèo cho công nhân lại là một sự thực mà biết bao người không muốn thừa nhận, không dám thừa nhận, cũng không tình nguyện thừa nhận.

Trước khi tiến hành những hoạt động cứu tế giảm nghèo, đã từng có rất nhiều người phản đối, cho rằng hành động này có thể sẽ gây chấn động xã hội và ảnh hưởng tiêu cực. Bởi bản thân thành phố một khi làm điều đó cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận với xã hội một sự thực không thể tranh cãi rằng: Địa vị và sự đãi ngộ của giai cấp công nhân làm lãnh đạo mấy chục năm nay đã sụt giảm thậm tệ, thậm chí là đã rơi vào bước đường cần phải giảm nghèo. Người ủng hộ cho hành động này nhất chính là Bí thư Thành ủy Dương Thành. Sự thực vẫn là sự thực, tiết lộ ra rồi làm sao có thể mạnh bằng gói kín. Thừa nhận sự thực chứng tỏ chúng ta dám nhìn vào hiện thực, chứng tỏ chúng ta có thành ý và quyết tâm giải quyết vấn đề, cũng chứng tỏ chúng ta có năng lực và lòng tin giải quyết vấn đề. Tự chúng ta gây ra chuyện mà lại không muốn thừa nhận, giấu lỗi sợ phê bình, há chẳng phải vừa hại mình vừa hại người sao, cuối cùng tất nhiên sẽ làm hại đến cả lợi ích của toàn Đảng toàn dân. Đừng cho rằng đây là những lời nói sáo rỗng, những lời nói mạnh mẽ, những lời chỉ mang nghĩa bề mặt. Thực ra những lời mà chúng ta thường cho là sáo rỗng to mồm ấy, nếu anh dám nói ra ở một khoảng thời gian nào đó thì lại có thể chứng tỏ anh là một anh hùng chân chính, chứng tỏ anh vô cùng xuất sắc.

Những lời nói có vẻ giận dữ ấy của Dương Thành gây kinh hãi cho mỗi người, để rồi tự nhiên hành động cũng sẽ được quyết định.

Nhưng Lý Cao Thành không ngờ rằng chính lúc chuẩn bị xuất phát tới thăm hỏi nhà máy Dệt may Trung Dương này, Dương Thành lại đột nhiên mượn cớ cáo việc không đi để mình ông dẫn đoàn đến Trung Dương... .

Ông nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu nổi suy nghĩ thật sự của Dương Thành.

Có lẽ, chỉ là có lẽ mà thôi, Dương Thành làm vậy là để tốt cho Lý Cao Thành anh, việc tốt như vậy để Thị trường đi làm, sẽ có ích cho công việc sau này của anh, nhất là sẽ để lại một ấn tượng khắc cốt ghi tâm mãi không thể quên trong lòng công nhân nhà máy Dệt may Trung Dương; tất nhiên, cũng có lẽ còn do nguyên nhân khác, đây vốn dĩ là việc của anh, việc của anh thì anh tự đi mà giải quyết. Tại một doanh nghiệp bị ngừng sản xuất gần một năm trời, nhiều công nhân lâu rồi không được phát lương, ai có thể tưởng tượng được lại xảy ra việc như thế, những bước chân sạch sẽ tại sao lại giẫm xuống bùn lầy...

Lý Cao Thành không hiểu vì sao lại luôn nghĩ về Dương Thành theo hai hướng đó, vì không hiểu rõ con người này hay là vì không tin nhiệm ông ta? Hay là vì bị ảnh hưởng quá lớn bởi vô số những quan điểm và suy nghĩ trong xã hội, đến mức mà không dám dễ dàng tin tưởng bất cứ một người nào? Ví dụ như những lời nói của vợ, ví dụ như những lời nói của Nghiêm Trận...

Tự lúc nào bản thân lại biến thành một người như vậy? Mặc dù anh đã trở thành một Thị trường của mấy trăm vạn dân, anh đã trở thành một cán bộ cao cấp của chính quyền Nhà nước, nhưng anh lại đánh mất đi cá tính, đánh mất đi sự sắc sảo của mình, thậm chí là đánh mất đi cả khả năng suy nghĩ độc lập của mình để rồi không nói được câu nào. Giả dụ nếu có một nhà văn sáng tác ra một nhân vật dựa trên hình mẫu của anh, thì rất có thể nhân vật này sẽ là nhân vật không có cá tính, không có đặc điểm, khó nhào nặn nhất, cũng tất nhiên sẽ trở thành một nhân vật thất bại nhất.

Rốt cuộc anh là người thế nào? Anh gần như đã đánh mất đi tất cả những thứ anh vốn có, anh thực sự đã chẳng là gì cả! Cá tính, đặc điểm, tính tình, bản sắc, còn cả cái uy thế và khí phách rung trời chuyển đất ngày xưa, sách lược và mưu đoán của anh đều mất đi đâu hết rồi? Anh còn là anh không? Biết đến bao giờ mới trở nên có thanh có sắc, dám yêu dám hận,

dám hét dám chửi, không cần lúc nào cũng phải đề phòng người khác, cũng không phải lo lắng người khác sẽ tính toán anh như thế nào?

Mặc dù là một Thị trưởng, nhưng anh sống có giống một con người hay không?

Khi một đoàn xe to xe nhỏ chở đầy mì, đầy gạo, đầy quần áo và lương thực tiến vào nhà máy Trung Dương, cảnh tượng náo nhiệt mà Lý Cao Thành tưởng tượng ra lại không hề xuất hiện.

Trung tâm khu sinh hoạt kí túc xá nhà máy Trung Dương to lớn như vậy mà lác đác ngoài mấy đứa trẻ con đang nô đùa và đám tiểu tử bất tam bất tứ nói năng tục tĩu, còn lại chỉ có vài lãnh đạo được thông báo trước và nhân viên bảo vệ với vẻ mặt đầy cảnh giác.

Theo sự sắp xếp giả tưởng ban đầu, nhân viên toàn nhà máy sẽ có mặt đông đủ như lần trước ông đến, nếu không chí ít cũng phải có khoảng một hai vạn công nhân. Sau đó sẽ sắp xếp họ ngồi hàng đầu tiên, dựa vào danh sách các hộ nghèo mà phía nhà máy điều tra ra được, các lãnh đạo của Thành ủy sẽ phân phát theo định mức cứu tế đã được cung cấp, tiếp theo là lãnh đạo đứng lên phát biểu, đương nhiên người phát biểu cuối cùng là ông. Ông đã phải mất hai ngày để chuẩn bị bản thảo cho lần phát biểu này. Ông đã bác bỏ một cách không thương tiếc toàn bộ bản thảo bài phát biểu mà thư ký đưa cho ông, ông trước giờ vẫn không ngờ rằng trình độ của thư ký lại kém như vậy. Không chỉ không có trình độ mà về cơ bản là không có cảm xúc, nhạt nhẽo vô vị, không bằng cả một tài liệu báo cáo bình thường. Cuối cùng ông vẫn phải động tay vào, trước sau sửa mất mười mấy lần mới cảm thấy hài lòng mãn nguyện. Theo ý của ông, đây không những phải là hoạt động thăm nghèo hỏi khổ quy mô lớn, mà còn phải tranh thủ đưa nó trở thành một cuộc tổng động viên khơi dậy tinh thần trong quần chúng. Mượn cơ hội này, ông muốn cổ động, vực dậy sức mạnh của công nhân nhà máy Trung Dương năm đó nhằm hiến kế sách cho việc khai công và làm sống lại nhà máy Dệt may Trung Dương ở bước tiếp theo.

Ông đều đã tưởng tượng ra mọi chuyện, nhưng lại không nghĩ rằng nó sẽ như thế này: đại hội vạn người mà lại không có đến một người tham gia! Mang đến mấy chục xe chở sản phẩm cứu tế lại không có lấy một người đến để nhận cứu tế!

Bao năm rồi, Lý Cao Thành đã tham gia không biết bao nhiêu hội nghị và các hoạt động rồi nhưng chưa từng rơi vào tình cảnh thế này, một hội nghị không có người tham dự, một hoạt động không có người tham gia! Khiến mười mấy vị lãnh đạo lớn nhỏ của thành phố, đương nhiên bao gồm cả Thị trường ông, ai nấy đều phờ mặt phờ mông ra ở đó!

Đừng nói là chưa gặp phải, mà ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua!

Lý Cao Thành lặng lẽ đưa mắt nhìn những gương mặt vừa thân quen vừa lạ lẫm ở phía trước:

Tổng giám đốc Quách Trung Diêu, bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh, phó tổng giám đốc Phùng Mẫn Kiệt, phó tổng giám đốc Ngô Minh Đức...

Đều rất gượng gạo, rất lúng túng, rất ủ rũ, rất ngờ ngàng.

Mặt đối mặt, nhưng ánh mắt lại tìm đường lẩn tránh.

Cũng không biết mất bao lâu, Lý Cao Thành mới phá tan được bầu không khí tĩnh lặng đó:

"...Người đâu? Là chưa thông báo hay là tổ chức không nổi?"

"Thị trường Lý,... là thế này ạ, bọn họ bảo tôi nói trước với các ông rằng đừng kêu họ ra. Mấy lãnh đạo công ty cũng đã thương lượng rồi, cảm thấy hay là không nên nói cho họ thì hơn..." Tổng giám đốc Quách Trung Diêu có vẻ ấp úng đáp lời.

"Tại sao? Việc lớn như vậy tại sao lại không nói với chúng tôi?" Giọng nói của Lý Cao Thành không lên cao nhưng sắc mặt nhìn u ám rất đáng sợ.

"... .Lúc đầu chúng tôi nghĩ thế này, hội nghị và hoạt động lần này có thể tổ chức được." Quách Trung Diêu vẫn ấp úng nói, "Cho dù có người có ý kiến về chúng tôi, nhưng đây là do lãnh đạo thành phố tổ chức, và là việc thăm hỏi cứu tế các hộ nghèo trong công nhân viên, lại không có mục đích và ý đồ gì khác, vì vậy chúng tôi thấy rằng hoạt động này không khó tổ chức. Chúng tôi cũng đã nói rất nhiều lần trên CCTV công ty, còn tổ chức triệu tập cuộc họp toàn thể cán bộ công ty. Cũng có thể là vì quá sơ sài, bởi nghĩ việc không to tát gì, chỉ là thăm hỏi và cứu tế công nhân thôi mà, ai ngờ đâu công nhân lại không đến..."

"Vậy danh sách hộ nghèo mà các anh đưa ra là lấy từ đâu?" Lý Cao Thành bất giác bực mình hỏi.

"Đều là do cán bộ cấp dưới cung cấp, theo tìm hiểu, cũng tương đối đáng tin cậy... ."

"Theo tìm hiểu? Theo ai tìm hiểu? Theo các anh tìm hiểu hay là theo người khác tìm hiểu?" Lý Cao Thành hỏi dồn liên tiếp.

"Thị trường Lý, tình hình công ty bây giờ đã ngày càng phức tạp rồi." Phó tổng giám đốc Phùng Mẫn kiệt tiếp lời, "Thị trường Lý, ông cũng biết, tình cảnh của cán bộ chúng tôi tại nhà máy bây giờ không được tốt lắm, vì vậy danh sách này đều phải do cán bộ cơ sở cung cấp. Danh sách chúng tôi cho rằng có thể tin được, nhưng vấn đề không phải là ở đây mà là việc công nhân viên cơ bản là không muốn đến, "Những kẻ cầm đầu bạo loạn bây giờ ngang ngược lắm. Bọn họ không cho đến là không ai dám đến, công nhân bình thường sẽ không dám đến, tức là những hộ nghèo thực sự muốn đến cũng không dám đến. Công ty bây giờ giống như người ta nói, tà khí áp đảo chính khí, công nhân viên vốn dĩ không nghe lời chúng tôi..."

"Thôi đi!" Lý Cao Thành cắt ngang lời Phùng Mẫn Kiệt, "VẬY anh nói cho tôi xem, tại sao công nhân lại không muốn đến, công nhân tại sao lại không nghe lời các anh mà lại chỉ nghe lời của đám người cầm đầu gây chuyện đó?"

"Đám người cầm đầu đó nói, công nhân viên không muốn đến nhận cứu tế, họ còn nói rằng những hộ nghèo đó vốn không muốn đến nhận cứu tế... ." Bí thư Đảng ủy công ty Trần Vĩnh Minh tiếp lời.

"Tại sao? Các anh đã tìm hiểu chưa?"

"Bọn họ đã nói, thăm hỏi cứu tế là điều nhục nhã và khinh miệt đối với bọn họ, bọn họ không thèm..." Trần Vĩnh Minh lặp ba lặp bốn nói, "Bọn họ còn nói, công nhân Trung Dương đòi người ta cứu tế khi nào? Trung Dương có mấy vạn công nhân, các người có cứu được hết không? Còn có người nói, vấn đề Trung Dương bây giờ không phải là vấn đề cứu tế thăm hỏi hình thức, Trung Dương bây giờ không phải cần cái này... ."

Lý Cao Thành lập tức trở nên mơ hồ. Quả là cái gì cũng nghĩ đến rồi, vậy mà lại không nghĩ đến cái này! Ông không biết rằng những lời này được truyền đến tai ông thông qua người khác lại có thay đổi lớn như vậy, nhưng chỉ đơn thuần xem xét ý nghĩa của những câu nói này, công nhân viên nói đúng là có lý. Đây chính là khẩu khí của công nhân, chỉ có công nhân mới nói ra những lời ngôn bất ngôn, hành bất quả, đạo nghĩa, trung trinh bất khuất như vậy.

Cũng chính lúc này, Lý Cao Thành hiểu rằng lại một lần nữa mình mắc phải lỗi lầm to lớn. Lỗi lầm to lớn này chính là vì mình đã bỏ qua một thực tế không được bỏ qua nhất: đó là một lần nữa chọn nhầm đối tượng để dựa dẫm. Đội ngũ lãnh đạo đứng trước mặt ông bây giờ là ban lãnh đạo mà mấy vạn công nhân doanh nghiệp Nhà nước cực kỳ căm hận, cực kỳ không tín nhiệm, hai chông tài liệu tố cáo dày cộp dường như đã rải khắp chính quyền thành phố và chính quyền tỉnh. Mấy ngày trước, cũng tại nơi đây,

ông đã hứa trước mặt hàng vạn công nhân, hứa nhất định sẽ nhanh chóng điều tra vấn đề Trung Dương, điều tra ra người nào sẽ là người đó, điều tra ra vấn đề gì sẽ là vấn đề đó, tuyệt không nường tay, tuyệt không khoan dung, thiết công vô tư, điều tra đến cùng! Vậy mà mới có vài ngày, anh lại lật lọng, nuốt lời, một lần nữa dựa vào những cán bộ lãnh đạo vốn bị công nhân cho là tham ô hủ bại đó, để cho họ tổ chức hội nghị và hoạt động lần này. Công nhân cho rằng cái bần cùng của họ và khó khăn của nhà máy đều do đám người này gây ra, vậy mà anh lại cử chúng đến thăm hỏi và cứu tế cho công nhân. Đây há chẳng phải là hoa lài cắm bãi cứt trâu, thả cọp để tự vệ hay sao! Chẳng trách công nhân viên chẳng ai đến, cũng chẳng trách công nhân viên nói rằng đây là sự nhục nhã và khinh miệt đối với họ.

Cuối cùng, Lý Cao Thành hỏi Quách Trung Diêu:

"Có thể gọi mấy người cầm đầu công nhân đến đây không?"

"...Mấy người cầm đầu nào cơ? Có phải là Nguyên Minh Lượng, Trương Hoa Bân bọn họ không?" Quách Trung Diêu có đôi chút mơ hồ.

"Vậy kẻ cầm đầu gây chuyện mà ông nói đến là những ai?" Lý Cao Thành lấy hết sức để kìm nén lại cơn tức giận trực chờ bộc phát của mình.

"Còn nữa, làm gì chỉ đơn thuần có mấy người họ, còn có một vài kẻ bất tam bất tứ khác..."

"Nói năng xằng bậy! Đến bây giờ mà ông vẫn còn nói như vậy, tôi thật sự cảm thấy hổ thẹn thay cho ông! Được rồi! bất kể là ai, tôi nhờ ông lập tức gọi bọn họ đến cho tôi! Nghe thấy không? Đồ đầu gỗ nhà ông! Tôi nhắc lại cho ông một lần nữa, nhờ ông lập tức gọi bọn họ đến đây!" Lý Cao Thành cuối cùng vẫn phải để cơn giận bộc phát ra ngoài, ông thật không ngờ rằng tổng giám đốc một doanh nghiệp lớn với hơn vạn công nhân mà ông vẫn luôn luôn coi trọng ấy lại có phản ứng chậm chạp như vậy! Lại

ngu ngốc đến vậy! Đến nỗi mà mãi lâu sau vẫn không hiểu ra được ý đồ và cơn giận dữ của lãnh đạo.

Quách Trung Diêu đứng lặng người như vừa bị một ai dùng gậy đánh vào người, có lẽ trong bao nhiêu năm nay, ông ta chưa từng chứng kiến Lý Cao Thành giận dữ như vậy, rất lâu sau vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Và cũng không biết là mất bao lâu, Quách Trung Diêu mới ấp úng, lắp bắp nói:

"...Thị trưởng Lý, không phải là chúng tôi... không gọi, mà là bọn họ không muốn đến mà..."

"Thế còn anh! Có thể gọi họ đến không?" Lý Cao Thành đưa mắt nhìn bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh.

"Thị... Thị trưởng Lý, tình hình là thế này, bây giờ cơ bản là không biết bọn họ đang ở đâu, lúc này muốn tìm họ, e rằng..."

"Còn anh! Anh nữa! Anh nữa..."

Lý Cao Thành dồn dập hỏi từng người, từng người lãnh đạo của công ty đang đứng trước mặt ông, nhưng kết quả đều giống nhau, không người nào dũng cảm đứng ra đi gọi những người mà bọn họ coi là dẫn đầu gây chuyện ấy đến.

Ai ai cũng ngơ ngàng đứng đó nhìn nhau không biết rốt cục phải làm thế nào.

Cuối cùng, vẫn là Lý Cao Thành phải quyết định nên làm thế nào, ông khua khua tay nói với tất cả mọi người:

"Bất kể là xe to xe nhỏ, toàn bộ đều đưa đến sân trung tâm hoạt động của cán bộ lão thành chờ lệnh! Các cán bộ còn lại chia làm hai tổ, tôi và phó Thị trưởng Quách một tổ, phó bí thư Trương và phó Thị trưởng Lưu một tổ, chia ra cùng đến nhà các công nhân viên dựa trên danh sách công ty

đưa ra để tìm hiểu rõ sự tình, coi như là làm việc tại hiện trường, có khó khăn gì thì giải quyết luôn khó khăn đó, có vấn đề gì thì giải quyết luôn vấn đề đó. Hôm nay giải quyết không xong, ngày mai làm tiếp, nhân cơ hội này, mọi người cũng có thể tìm hiểu nghiêm túc và xem xem vấn đề của Trung Dương rốt cục là gì... ."

Hai tổ nhỏ nhanh chóng được phân chia rõ ràng. Mấy người Quách Trung Diêu rụt rè hỏi:

"Thị trưởng Lý, vậy còn chúng tôi... ."

"Các anh còn mặt mũi đến hỏi tôi!" Lý Cao Thành suýt nữa thì mắng thành lời, "Các anh hãy nghĩ kỹ cho tôi xem nên làm thế nào! Tùy các anh! Muốn làm gì thì làm!... .."

Lý Cao Thành quay mạnh người, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái, dứt khoát bước đi bỏ lại đám giám đốc mặt mày ủ rũ đang ngẩn người dõi theo.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Nhà đầu tiên Lý Cao Thành đến là nhà của lão xưởng trưởng Nguyễn Minh Lượng.

Ông vốn dĩ không phải muốn xem gia đình của vị lão xưởng trưởng này nghèo mức nào, kinh tế khó khăn ra sao, mà chỉ muốn nghe ý kiến của lão xưởng trưởng, muốn hỏi xem hoạt động cứu tế và thăm hỏi lần này rốt cuộc nên làm thế nào.

Nhưng khi vừa đặt chân vào trong nhà lão xưởng trưởng, ông vẫn bị chấn động bởi cảnh tượng nghèo khó đang hiện lên trước mắt mình.

Có năm mơ ông cũng không thể ngờ rằng một người từng làm xưởng trưởng của nhà máy Dệt may Trung Dương với hơn vạn công nhân mà gia cảnh lại thành ra xác xơ thế này.

Một Nguyễn Minh Lượng giờ đã là ông nội ông ngoại mà vẫn sống chung một mái nhà với đứa cháu trai nhỏ nhất. Thêm con dâu và vợ, một nhà năm miệng ăn chen chúc trong một căn phòng chưa đến 50 mét vuông. Nói là một phòng khách, hai phòng ngủ nhưng thực chất căn phòng khách đó chỉ khoảng 6 mét vuông, đó chính là nơi tiếp khách của cả gia đình! Hai phòng ngủ chưa đến 10 mét vuông, một phòng nhỏ hơn là phòng ngủ của ông và vợ, phòng lớn hơn chút là phòng ngủ của vợ chồng con trai và cháu trai, còn có một phòng kho khoảng 4 mét vuông được lấy làm phòng ngủ cho đứa cháu gái 13 tuổi.

Thực ra, thành viên của gia đình lão xưởng trưởng còn có thêm hai nhân khẩu, đó là hai đứa cháu ngoại một trai, một gái sống cùng nhà, ban

ngày ăn cơm ở đây, buổi tối ngủ ở đây, chỉ có chủ nhật con gái ông mới đón hai con về nhà. Tức là buổi tối có đến bốn người cùng ngủ trong phòng của vợ chồng lão xưởng trưởng! Cũng tức là dù đã 70 tuổi rồi nhưng lão xưởng trưởng vẫn phải chăm nom lũ trẻ, vẫn phải chăm nom cho cả nhà, vẫn phải mua gạo mua mì, giặt giũ nấu cơm, vẫn phải làm những công việc nhà mà có lẽ mãi mãi sẽ làm không xuể ấy.

Nếu tình hình công ty vẫn tốt như trước kia, nếu công nhân công ty mỗi tháng vẫn được nhận lương đều đặn, nếu bọn trẻ đều được phân phòng của riêng mình, thì nhà của lão xưởng trưởng có chật chội, có vất vả như vậy không?

Còn nữa, nếu trong nhà của lão xưởng trưởng bây giờ có 30 vạn nhân dân tệ tiền mặt thì hai vợ chồng già liệu có còn phải hưởng thụ tuổi già trong tình cảnh cơ cực đó nữa không?

Nghĩ đến đây, Lý Cao Thành không chỉ lặng người đi, ông còn không ngờ rằng bản thân mình lại có cái ý nghĩ hoang đường như vậy, tự dưng vô tình lại liên tưởng đến số tiền 30 vạn nhân dân tệ đó...

Rốt cuộc là sao vậy?

Đoàn Lý Cao Thành gồm 8, 9 người, chỉ đứng thôi mà đã chật kín phòng khách, một vài người đành phải đứng vào tận trong phòng ngủ của lão xưởng trưởng.

Một chiếc tivi màu nội địa 18 inch với tám kênh cố định, một chiếc tủ lạnh một cánh kiểu cũ, vật có thể ngồi trong phòng khách cũng chỉ là mấy chiếc ghế gấp và mấy chiếc ghế đôn tròn dùng khi ăn cơm, không có cả xô pha, mà thực ra căn phòng này vốn không đặt vừa một chiếc xô pha! Ngoài những thứ đó ra thì không còn một đồ vật và thiết bị gì ra dáng là một vật dụng gia đình. Phòng ngủ con dâu Lý Cao Thành không vào xem, phòng ngủ của Nguyễn Minh Lượng ngoài chiếc hòm gỗ to cũ kĩ và chiếc giường

giá sắt có chân phổ biến vào thời kì những năm 60 ra thì không còn gì khác. Không có ga giường, không có thảm, không có đèn tường, không có vạc giường, không có rèm cửa rủ sát mặt đất, càng không có những đồ đang thịnh hành đại loại như tủ quần áo, tủ tường.

Đại gia đình ngoài người con dâu công tác tại đơn vị khác thì toàn bộ người thân thích đều làm việc ở Trung Dương. Con trai lớn, con trai thứ hai, con trai út, con gái lớn, con gái thứ hai, còn có cả cháu trai họ hàng nội ngoại, rốt cuộc có bao nhiêu người, có lẽ đến ngay cả ông cũng không thể đếm xuể.

Lý Cao Thành lặng lẽ đứng nhìn ngôi nhà này, trong lòng ông cảm thấy hổ thẹn và áy náy khôn cùng.

Năm đó, khi ông thuyết phục lão xưởng trưởng về hưu, đã liên tục hỏi ông ấy xem có yêu cầu việc làm không, lão xưởng trưởng một mực nói không và cũng không cần ai phải làm gì cho ông ấy. Lúc đó Lý Cao Thành đã từng nghĩ đến ngôi nhà của lão xưởng trưởng thực sự quá chật chội, bất luận thế nào cũng phải tìm cách để khiến cho ngôi nhà đó lớn hơn một chút. Tuy nhiên, không biết vì lý do vật đổi sao dời hay là vì công việc quá bận, vì cận kề với thời điểm được đề bạt lên thành phố hoặc là vì bản thân thực sự đã lãng quên mất điều này, nên mấy chục năm qua, cho đến tận hôm nay, lão xưởng trưởng vẫn sống trong căn phòng chưa đến 50 mét vuông ấy.

Sự lãng quên và sao nhãng này của ông lại đúng với bằng chứng áp dụng cho đám cán bộ cực đoan tư lợi, chỉ chăm chăm lo cho lợi ích cá nhân: Hữu quyền bất dụng, quá kì tác phế (1)

-----

(1) Hữu quyền bất dụng, quá kì tác phế: Lúc có quyền mà không biết dùng, thì lúc hết quyền sẽ thành đồ bỏ đi.(ND)

Chả trách vợ ông cứ mở miệng ra là nói ông ngốc nghếch, không biết chăm lo cho cái gia đình này, không biết sắp xếp người của mình, không suy xét đến những chuỗi ngày sau khi mình rút lui, trong tương lai ông sẽ có được thứ gì tốt đẹp!

Cũng chẳng trách có người nói rằng cán bộ lãnh đạo bây giờ không tham lam không vợ vét, chỉ dựa vào số tiền lương ít ỏi, có mấy ai sống nổi! Muốn thanh liêm, muốn làm minh quan, muốn trở thành cán bộ được nhân dân che chở, thì có mấy ai có được kết cục tốt! Đúng là chỉ cần muốn vợ vét là có thể vợ vét, mà đã vợ vét thì phải làm ngay, không vợ vét cũng vô ích mà vợ vét rồi cũng vô ích. Dù sao thì anh không vợ vét cũng chẳng có ai nói anh tốt, anh vợ vét rồi thì cũng chẳng ai nói anh xấu xa. Đến một ngày khi anh lui về, muốn làm việc gì đó nhưng lại không có người, muốn làm thứ gì đó nhưng lại không có tiền, không nhà không cửa, dù như vậy cũng sẽ chẳng có một ai cảm thông cho anh, tự làm tự chịu! Đáng đời! Lúc anh có quyền có thế, uy phong lẫy lừng thì anh làm cái gì!

Nguyên nhân đầu tiên tạo nên cái xu hướng này của xã hội phải chăng cũng có một phần công lao của anh?

Lão xưởng trưởng Nguyễn Minh Lượng dường như không ngờ rằng lại có nhiều cán bộ đến nhà ông như vậy, mà lại do Thị trưởng dẫn đầu!

Con dâu đi làm. Con trai đi làm công tạm thời ở một công ty bốc dỡ trong thành phố, sáng sớm đã ra khỏi nhà. Trong nhà chỉ còn lại hai vợ chồng già và hai đứa cháu nhỏ. Cũng may có hai đứa cháu này nên lão xưởng trưởng mới không tỏ ra lúng túng và lóng ngóng.

Lão xưởng trưởng tất bật thu xếp chỗ ngồi cho các vị khách, thực ra về cơ bản là không có chỗ nào để ngồi cả. Ngoài Lý Cao Thành và phó Thị trưởng Quách cùng hai đứa trẻ chưa hiểu sự đời đang lắc lư ngồi trên bốn chiếc ghế gấp ra thì căn phòng 6 mét vuông này đã không còn chỗ trống nữa rồi. Một chiếc bàn tròn vừa để ăn cơm, vừa để uống trà, vừa để viết

chữ, bởi trên mặt bàn rõ ràng có đặt một lọ mực đen và một quyển vở rách nát cũ kĩ, thêm một chiếc gạt tàn thuốc không biết từ niên đại nào. Lão xưởng trưởng tìm tòi lục lọi rất lâu trong chiếc tủ tường dưới bếp mới lôi ra được một hộp trà và nửa hộp thuốc nhãn hiệu "Hồng Hà". Nửa hộp thuốc này cũng không biết đã để bao lâu rồi, cầm điếu thuốc trên tay cảm giác như đang cầm một khúc gỗ. Hộp trà cả ngày không mở được nắp, khi mở ra được thì toàn bộ đều là lá trà vụn. Hai phích nước, một cái rỗng không, chưa đổ đầy chén đã hết nước rồi. Không có khí than, lão xưởng trưởng vội vã mở chiếc lò có lẽ đã bị bịt kín vì tiết kiệm than. Hình như nhờ chiếc lò này mà trong phòng mới không cảm thấy lạnh. Chờ đến khi mọi công đoạn chạy qua chạy lại được hoàn tất, chờ đến khi vợ đỡ dành hai đứa cháu nhỏ đến phòng con dâu xong xuôi, ngôi nhà mới coi như được yên tĩnh chút ít.

Hai vị lão xưởng trưởng ngồi đối diện nhau, rất lâu không nói được câu nào.

Nói gì đây, cùng là xưởng trưởng của nhà máy này, nhưng địa vị, thân phận, chức vụ, cấp bậc và mọi thứ đều hoàn toàn khác biệt nhau đến vậy. Nhất là bây giờ, một người là người cứu tế, một người là người nhận cứu tế; một người là lãnh đạo đương nhiệm cao hơn mấy cấp, một người là cán bộ cơ sở về hưu đang bị cái nghèo đói bủa vây.

Nghĩ đến nhà của chính mình, nghĩ tới hoàn cảnh của chính mình, sự khác biệt lớn lao này rốt cục là do đâu? Là do ai mang tới? Lẽ nào sự cống hiến và hi sinh của mình cho quốc gia, cho xã hội, cho lão bách tính lại nhiều hơn, lớn hơn, quang vinh hơn, huy hoàng hơn vị lão xưởng trưởng một đời ăn gió nằm sương, một đời cần lao chịu khó này ư? Vị lão xưởng trưởng này đã chịu khó chịu khổ làm việc một cách vô tư không ân hận vì quốc gia này đã mấy chục năm, vậy mà bây giờ vẫn phải sống trong bần cùng cơ cực, không có gì cả như thế... Đối diện với một lão xưởng trưởng như vậy, chẳng lẽ một người cán bộ lãnh đạo có lương tri lại không cảm thấy xấu hổ, không cảm thấy áy náy hay sao?

"Lão Nguyên à, thật không ngờ bao năm qua rồi, ông vẫn sống trong căn nhà này." Lý Cao Thành cất lời với giọng điệu đầy ân hận, "Thật lòng xin lỗi, khi đó tôi đã từng hứa là phải giải quyết rồi, thực sự hứa là sẽ làm rồi... ."

"Thị trưởng Lý, ông đừng nói như vậy, hôm nay ông đến đây, là tôi đã mãn nguyện lắm rồi." Hai mắt Nguyên Minh Lượng dường như ướt nhòa, nhưng ông cũng nhanh chóng quay trở về với trạng thái bình thường, "Thực ra có được căn nhà như thế này để ở tôi cũng đã mãn nguyện lắm rồi. Thị trưởng Lý, thực sự trong lòng tôi cảm thấy hổ thẹn lắm! Mỗi lần nhìn thấy còn rất nhiều công nhân không có nơi ăn chốn ở là như có trăm ngàn vết dao đâm xé trong tim mình. Thật đúng là tảo tri kim nhật, hà tất đương sơ. (2) Khi xưa lúc còn tại vị, nếu tôi quyết tâm bỏ ra một khoản tiền để xây mấy tòa kí túc cho công nhân thì cũng không đến nỗi khiến cho những công nhân làm lụng cả đời mà vẫn chưa có căn phòng để ở! Thị trưởng Lý, cho dù ông giải quyết xong vấn đề nhà ở cho tôi thì tôi nữa lòng nào sống ở đó sao? Tôi còn mặt mũi để ở đó sao! Có biết bao công nhân đến nay vẫn phải sống trong những căn phòng chật hẹp không có bất kì một thiết bị nào, còn có biết nhiều công nhân đã làm việc bao nhiêu năm trời mà vẫn phải sống trong những ngôi nhà thuê lại của nông dân. Bởi vì không có nhà ở nên có mấy công nhân lấy được vợ, không ai biết rõ được, không ai cả..."

-----

(2) Tảo tri kim nhật, hà tất đương sơ: Nếu biết trước có ngày hôm nay, khi xưa sao còn làm vậy.(ND)

Nói đến đây, lão xưởng trưởng đã không thể kìm lòng bèn bật khóc nhưng đã nhanh chóng đưa bàn tay thô ráp nổi toàn gân lên che mặt.

"Lão Nguyên, lần này chúng tôi đến, chủ yếu vẫn không phải là để giải quyết vấn đề nhà ở của công nhân..." Nhất thời Lý Cao Thành không biết phải nói với vị lão xưởng trưởng này thế nào. Vốn dĩ muốn trưng cầu ý

kiến của lão xưởng trưởng xem xem hoạt động cứu tế giảm nghèo này nên thực hiện ra sao, nhưng lại không ngờ rằng người từng làm xưởng trưởng của một doanh nghiệp lớn như vậy lại sống nghèo khổ đến mức này. Nghĩ rồi nghĩ, Lý Cao Thành nói tiếp, "Lần này chúng tôi đến đây, chủ yếu là muốn giải quyết vấn đề sinh hoạt của các hộ nghèo. Ví dụ như những gia đình công nhân viên không mua nổi gạo, không mua nổi mì, không mua nổi than, không đón nổi năm mới. Lão Nguyên, ông là người hiểu rõ nhất tình hình của nhà máy, những công nhân như tôi vừa nói đó công ty chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu người?"

"Thị trưởng Lý, đến nước này rồi, tôi chỉ muốn hỏi ông một câu, đây là chủ ý của lãnh đạo thành phố hay là chủ ý của lãnh đạo công ty?" Nguyên Minh Lượng hỏi một cách trịnh trọng.

"Sao vậy, có gì khác sao?" Lý Cao Thành có chút không hiểu.

"Thị trưởng Lý, cái việc gọi là cứu tế thăm hỏi này, lãnh đạo công ty cũng trù tính làm rất nhiều lần rồi, nhưng chẳng lần nào làm được."

"...Ồ!" Lý Cao Thành kinh ngạc, đây vốn dĩ là việc ông không ngờ tới, công ty quả nhiên đã trù tính làm rất nhiều lần, "... Đều không làm được? Tại sao?"

"Tại vì công nhân phản đối, tất cả mọi người đều phản đối. Ngay cả những hộ gia đình nghèo khó họ cũng cự tuyệt cứu tế! Công nhân cảm thấy đây vốn không phải là cứu tế, mà là dùng cơm thừa canh cặn của bọn họ để làm nhục công nhân! Bọn người đó bóc lột mồ hôi và xương máu của mấy đời công nhân chúng tôi, để nuôi béo bản thân họ, vậy mà giờ đây họ lại hiện lên như những nhà cứu thế dùng chính mồ hôi xương máu của công nhân chúng tôi để cứu tế chúng tôi, bọn họ thật chẳng bằng những nhà tư bản trước kia! Nhà tư bản còn biết rằng công nhân nuôi sống họ, còn có cảm giác xấu hổ, nhưng bọn họ thì không hề! Trước mặt công nhân, bọn họ trước giờ đều là chủ nhân, trước giờ đều là lãnh đạo, là nhà chỉ huy. Những

thứ công nhân có đường như đều là do họ ban ơn, do họ bố thí. Nếu công nhân chúng tôi dựa vào người thế nào để sống thì bọn họ lại dựa vào ai để sống! Tôi vốn không tin đến cái đạo lý ấy mà họ còn không hiểu, lúc đó tôi đã nói trước mặt bọn họ rằng công nhân chúng tôi trong mắt họ phải chăng là những kẻ ngốc? Rốt cuộc là công nhân nuôi dưỡng bọn họ hay là bọn họ nuôi dưỡng công nhân? Rốt cuộc là công nhân cứu tế bọn họ hay là bọn họ cứu tế công nhân đây? Thân phận lãnh đạo của từng người từng người các ông, vị trí lãnh đạo của từng người từng người các ông, ban đầu đều chẳng phải leo lên từ sự phấn đấu và nỗ lực của công nhân hay sao? Chờ đến khi các ông có được tất cả rồi, vợ vét sạch sành sanh rồi, khi các ông giẫm đạp lên cái công ty này một cách vô nhân tính, một cách táng tận lương tâm như vậy rồi, các ông vẫn còn mặt mũi đến cứu tế công nhân! Các ông không phải cũng là thành viên của nhà máy sao? Nhưng các ông ăn những gì, mặc những gì, ở những gì? Con cái các ông ăn những gì, mặc những gì, ở những gì? Các ông còn là người không, còn giống một con người không...?"

Lời nói của Nguyên Minh Lượng gây chấn động cả Lý Cao Thành và từng người có mặt tại hiện trường. Lời nói của Nguyên Minh Lượng giống như một đoạn dây cương từng nhát quất mạnh vào trái tim ông. Lời nói của Nguyên Minh Lượng lẽ nào không phải nói chính ông sao? Lẽ nào không phải nói từng người đang ngồi đây sao?

Chính là họ cả đời cần cù lao碌, không oán không hận nuôi sống bản thân ông, nhưng chính ông lại quay ra mưu danh trục lợi, giả nhân giả nghĩa muốn cứu tế họ!

Cũng không biết phải mất bao lâu, Lý Cao Thành mới nhẹ nhàng thốt ra được những câu nói chân thành:

"Lão Nguyên, không giấu gì ông, những tình hình này chúng tôi thực sự không biết, vì vậy tâm trạng của ông chúng tôi cũng hiểu được phần nào. Còn về việc đến công ty thăm hỏi cứu tế hộ nghèo lần này, hoàn toàn

là do ý của thành phố, không có quan hệ gì đến công ty cả. Trước mắt, bất kể công nhân có bao nhiêu ý kiến và phàn nàn, bao nhiêu bất mãn và oán hận, thì cũng chỉ có thể từng bước từng bước tiến hành, tổ công tác thẩm tra do thành phố phái đến chẳng phải đã vào công ty rồi sao? Nhưng vấn đề là vấn đề, cuộc sống là cuộc sống, công nhân gặp khó khăn, Nhà nước làm sao khoanh tay đứng nhìn được? Mấy ngày trước, mười mấy chiến sĩ thi đua công ty còn đến tận nhà tôi, họ nói nhất định phải đưa tôi đến giữa công nhân, nghe xem công nhân họ đang nghĩ gì, đang nói gì, xem xem công nhân sống khó khăn thế nào. Họ đã nói công nhân thực sự rất khổ, nhất là một vài công nhân mà cả ba thế hệ đều đang làm tại Trung Dương, hơn một năm không có lương, đến mì cũng sắp không mua nổi rồi, bất kể là mắc bệnh gì cũng chỉ uống thuốc giảm đau mà thôi. Lão Nguyễn, tôi tin những điều họ nói đều là sự thật, thực ra chúng tôi vừa đến nhà ông là đã hiểu ra tất cả, một xưởng trưởng như ông mà còn nghèo thế này thì những hộ nghèo thực sự ấy không cần nói cũng biết rồi. Tôi thật sự không nghĩ đến, thật sự không nghĩ đến, lão Nguyễn, thật lòng xin lỗi ông, chúng tôi đến thực sự hơi muộn rồi, đây không chỉ là ý kiến của cá nhân tôi, mà còn là ý kiến của cả thành phố. Ông nói không sai, chính xác là công nhân đã dưỡng dục nên đất nước này, dưỡng dục nên Chính phủ này, cũng chính vì điều này mà giờ đây cuộc sống của công nhân thành ra như vậy, Nhà nước và Chính phủ sao có thể khoanh tay đứng nhìn đây..."

Lý Cao Thành đột nhiên sững lại, không thể nói tiếp được nữa, ông phát hiện những giọt nước mắt đang lã chã rơi trên mặt lão xưởng trưởng, hai bàn tay thô ráp cứ đưa lên rồi lại hạ xuống lau đi lau lại gương mặt cũng thô ráp như vậy.

"Tôi đã nói với mấy người chiến sĩ thi đua đó rồi, không cho họ đi, không để họ đi đâu, nhưng họ lại vẫn cứ đi... ." Nguyễn Minh Lượng vừa lau nước mắt, vừa nói với giọng khản đặc.

"Lão Nguyễn, ông là lão xưởng trưởng, tôi biết, mọi người lúc này đều vẫn nghe ông. Vì cái công ty này, vì quốc gia của chúng ta, cứ coi như ông không nghĩ cho mình thì xin hãy nghĩ cho công nhân. Nếu một doanh nghiệp mà lòng người đều tan biến hết, không còn một chút sức ngưng tụ nào, cho dù doanh nghiệp đó không bị sụp đổ mà vẫn duy trì được bằng mọi cách, thì một doanh nghiệp như vậy cũng còn có tác dụng gì nữa? Tôi nghĩ chỉ cần thế hệ chúng tôi còn thì sẽ không thể để doanh nghiệp đổ vỡ, càng không thể khiến lòng người đổ vỡ. Doanh nghiệp đổ xuống chúng ta vẫn có thể gây dựng lại, nhưng nếu lòng người đổ rồi thì xây dựng lại liệu có dễ dàng như vậy không? Lão Nguyễn, những việc chúng ta trải qua đều như nhau, từ khi bắt đầu tham gia công tác, cả ngày luôn hô vang phải dựa vào giai cấp công nhân, phải mãi mãi dựa vào giai cấp công nhân, nhưng giờ đây, nhất là trong thời khắc quan trọng này, chúng ta nở lòng nào trở mắt đứng nhìn giai cấp công nhân rời xa chúng ta ngày một xa như vậy? Chúng ta đều là đảng viên Đảng Cộng sản, nếu Đảng Cộng sản mất đi chỗ dựa vậy thì phải tồn tại sao đây? Chúng ta phải bầu vùi vào đâu để sinh tồn đây? Mồ hôi xương máu và những nỗ lực bao nhiêu năm của chúng ta đổ hết xuống sông xuống biển sao? Đến lúc đó, chúng ta phải đối mặt với bản thân, đối mặt với quốc gia, đối mặt với lão bách tính thế nào đây? Hơn nữa, ông và tôi đều chẳng phải là một thành viên trong giai cấp công nhân sao? Việc của chúng ta, chúng ta không quản thì ai sẽ đứng ra quản đây?" Lý Cao Thành đưa ra những phân tích chí tình đạt lý không giấu giếm điều gì.

"Thị trưởng Lý, thực ra việc như thế này chúng tôi đều làm rồi, cũng làm từ rất sớm rồi. Nhưng công nhân viên không cần cứu tế, công nhân viên không cần mà... ." Nguyễn Minh Lượng đưa tay lau mạnh những dòng nước mắt trên mặt rồi đứng lên nói, "Dù gì thì các ông cũng đã nói đến mức này rồi, vậy tôi xin dẫn các ông đến các hộ nghèo một lát."

"Lão Nguyễn, đây là danh sách hộ nghèo mà họ đưa cho chúng tôi vừa rồi... ." Lý Cao Thành muốn để Nguyễn Minh Lượng xem danh sách rồi

trưng cầu ý kiến của ông ấy, không ngờ Nguyễn Minh Lượng không để Lý Cao Thành nói hết liền ngắt lời nói:

"Bản danh sách đó tôi biết, chẳng có mấy điều là thật. Nếu nói bần cùng cũng thực sự là rất bần cùng nhưng không phải là bần cùng nhất. Được đưa vào danh sách này đều là những hộ gia đình nhát gan không dám nói gì hoặc là những hộ gia đình có người làm trong nhà máy vẫn lĩnh được một chút tiền lương. Bọn họ chỉ nói dối các ông thôi, tuyệt đối không dám nói sự thật với các ông đâu. Nếu các ông muốn đến những nhà này xem, tôi cũng sẽ dẫn các ông đi."

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Một căn phòng chỉ có hơn 20m² một chút vừa thấp vừa tối bị chia thành ba ô nhỏ, trong ba ô đó có đến 11 nhân khẩu thuộc ba thế hệ của một gia đình!

Và người ta đã sống trong căn nhà như vậy gần 30 năm tròn trịa rồi!

Chỗ nấu ăn gần như trên mặt phố! Bởi cái gọi là "bếp" này căng hết cỡ cũng chỉ có thể được hơn 1m² một chút. Nếu không lấn chiếm ra mặt đường thì trong cái "bếp" này vốn dĩ không thể quay người nhúc nhích được.

Một ô khoảng 7 - 8 m² vừa là phòng khách vừa là phòng ngủ của chủ nhà. Một chiếc giường gỗ không to không nhỏ gần như chiếm trọn không gian của cả ô này. Thứ thu hút sự chú ý đặc biệt của mọi người chính là năm chiếc chăn đệm, hai lớn, ba nhỏ đặt ở trên giường! Tức là, trên chiếc giường này, buổi tối sẽ có đến năm người lớn nhỏ cùng nhau nằm ngủ!

Trong nhà có một người già, ba trẻ nhỏ, một lão thái thái khoảng ngoài 70 tuổi, một bé gái khoảng 8, 9 tuổi, một bé trai chưa đến 2 tuổi, còn có một trẻ sơ sinh chưa đầy tuần tuổi. Cô bé gái 8, 9 tuổi đang rất vất vả ôm đứa trẻ sơ sinh chưa đầy tuần tuổi. Đứa trẻ sơ sinh không biết vì đói hay là vì chỗ nào không thoải mái mà đang gào khóc âm ỉ rất cổ bồng họng. Còn bà lão ngoài 70 tuổi vừa túm đứa bé trai có lẽ là mới biết đi, vừa khuấy trong bát xem còn thứ gì có thể cho cháu ăn được.

Những căn nhà như vậy vốn chẳng thể vào được đông người. Mà dù có vào rồi thì cũng chẳng có chỗ đứng, chẳng có chỗ ngồi. Vì thế ngoài Lý

Cao Thành, phó Thị trưởng Quách và Nguyễn Minh Lượng ra, những người còn lại đều chỉ vào xem một cái rồi lại ra ngay.

Người già và trẻ nhỏ ai nấy đều ngẩn ngơ đứng nhìn những vị khách không mời này, chẳng nói được lời nào. Nhất là trong đôi mắt mờ đục của người già lộ ra một vẻ lúng túng và lạ lẫm, đan xen vào đó là sự lo lắng và hoảng sợ.

Tuy nhiên, Lý Cao Thành vừa nhìn đã nhận ra người già đang đứng trước mặt: đây chính là chiến sĩ thi đua trong suốt 30 năm của nhà máy Trung Dương năm đó, Phạm Tú Chi!

Có năm mơ Lý Cao Thành cũng không ngờ rằng bà ấy lại trở nên già nua, tiêu tụy thế này, thực ra bà ấy hoàn toàn chưa đến 70 tuổi! Trong trí nhớ của Lý Cao Thành, nhiều nhất cũng chỉ mới ngoài 60 thôi. Năm Lý Cao Thành được điều đến Trung Dương, bà ấy vẫn là tổ trưởng tổ ca kíp phân xưởng Dệt may và liên tiếp giữ danh hiệu chiến sĩ thi đua lao động giỏi mấy năm liền tại Trung Dương! Mà trong một doanh nghiệp như Trung Dương, tuổi nghỉ hưu của công nhân nữ thường không quá 55, những nữ công nhân có thể kiên trì đến 55 tuổi rồi về hưu hầu như không có ai. Bởi trong guồng công việc nặng nhọc lại không được nghỉ ngơi như vậy, những nữ công nhân có sức khỏe tốt mấy cũng rất khó kiên trì đến 55 tuổi. Nhưng duy nhất chỉ có Phạm Tú Chi, năm mà bà tròn 55 tuổi vẫn một lần nữa được bình chọn là chiến sĩ thi đua toàn nhà máy và lao động tiên tiến toàn thành phố.

Năm đó, khi vừa được điều đến Trung Dương, có người đã từng nói đùa với ông rằng, cô gái Phạm Tú Chi này sinh ra là để làm chiến sĩ thi đua, sinh ra là để làm lao động tiên tiến! Không cho cô ta chịu khổ chịu mệt thì chỉ sợ rằng cô ta sẽ không sống nổi. Vào nhà máy từ năm 19 tuổi, 3 năm học việc, 22 tuổi trở thành công nhân chính thức. Và cũng từ năm 22 tuổi trở đi, chỉ cần trong nhà máy có bình chọn chiến sĩ thi đua thì không lần

nào thiếu mặt cô gái này! Hơn nữa, không lần nào cô ấy không giành trọn phiếu bầu!

Cho dù là trong cuộc đại cách mạng văn hóa, cô ấy cũng chưa từng nghỉ một buổi làm nào.

Năm 1967 xảy ra đấu tranh vũ lực trong thành phố, gần như toàn bộ công nhân Trung Dương đều lên phố, một nhà máy Dệt may Trung Dương khổng lồ mà không nghe thấy một tiếng máy móc phát ra từ bất kì một phân xưởng nào. Trong cuộc đấu tranh kéo dài trọn vẹn 5 tháng ấy, cả nhà máy Dệt may Trung Dương duy chỉ có một người không bỏ bất kì một ngày làm việc nào, đó chính là Phạm Tú Chi! Người lái xe đưa đón công nhân mỗi ngày nói rằng, ông ta cũng không biết rõ bao nhiêu lần trong phân xưởng chỉ có một mình Phạm Tú Chi ngồi làm việc, cả nhà máy chỉ có một mình Phạm Tú Chi đi làm!

Năm Phạm Tú Chi nghỉ hưu, Lý Cao Thành đã cho người làm một cuộc điều tra chi tiết, theo thống kê không chính xác thì trong hơn 30 năm Phạm Tú Chi tham gia công tác, trước sau lớn bé tổng cộng dành được 96 lần danh hiệu chiến sĩ thi đua! Một lần là chiến sĩ thi đua toàn quốc, 3 lần chiến sĩ thi đua cấp tỉnh, 9 lần chiến sĩ thi đua cấp hệ thống, 11 lần chiến sĩ thi đua cấp thành phố, 32 lần chiến sĩ thi đua cấp nhà máy! Ngoài ra còn hơn chục lần là chiến sĩ thi đua các loại như cấp phân xưởng, cấp tổ ca kíp, cấp công hội, cấp hội liên hiệp Phụ nữ...

Người nữ công nhân này thật sự là một chiến sĩ thi đua chuyên nghiệp danh bất hư truyền!

Ngay cả bản thân Lý Cao Thành cũng nhớ không nổi tự tay mình đã trao bao nhiêu lần danh hiệu chiến sĩ thi đua cho người nữ công nhân này. Lúc đó, Phạm Tú Chi đứng trên bục nhận giải mới rục rờ, mới rạng ngồi làm sao, đã có biết bao người phải ngưỡng mộ và hướng về!

Nhưng hôm nay, vị bô lão già nua run rẩy, lưng còng khúm núm đứng trước mặt ông đây lại chính là cô nữ công nhân Phạm Tú Chi trước giờ không biết đến mệt mỏi và nhọc nhằn của ngày xưa sao? Cái khí chất uy phong và anh hào của năm xưa đi đâu hết rồi?

Và một chiến sĩ thi đua điển hình đã có những cống hiến lớn lao như vậy cho quốc gia, cho nhân dân, cho công ty, tại sao lại sống trong một nơi mà khiến người ta mới nhìn đã muốn bật khóc thế này?

Đây có thể coi là một ngôi nhà sao? Đây chính là ngôi nhà của một người cả đời là chiến sĩ thi đua sao?

Không có tủ lạnh, không có tivi màu, không có xô pha, không có máy giặt, không có đài, không có bất kì một đồ dùng ra dáng là đồ dùng gia đình, duy nhất một thứ có thể nói là mang khí chất hiện đại hóa nhất được đặt trên chiếc bàn cũ nát, đó chính là chiếc vô tuyến đen trắng 14 inch.

Người nữ công nhân già vẫn chôn chân đứng sững sờ một chỗ, hai mắt vẫn đục dờng như không nhận ra nổi trước mặt chính là vị xưởng trưởng cũ Lý Cao Thành - người đã từng trao tặng bà giải thưởng vô số lần, càng không nghĩ rằng vì: xưởng trưởng năm đó lại chính là Thị trưởng Lý Cao Thành đang đứng trước mặt!

Phải rất lâu sau, Lý Cao Thành mới hiểu ra vì sao Phạm Tú Chi không nhận ra mình: Hai mắt của bà đã bị giăng kín bởi một tầng vảy mây (1) dày đặc, có lẽ đã không nhìn rõ được mọi vật, dường như chỉ dựa vào âm thanh để phân biệt người và vị trí của từng người.

-----

(1) Vảy mây: chứng mắt kéo mây (ND).

Lão xưởng trưởng Nguyễn Minh Lượng vốn định giới thiệu mục đích và thân phận của Lý Cao Thành, nhưng đã bị ông ngăn lại. Không biết lại

hay, bởi cứ cho là biết rồi thì có gì khác đâu, cứ như vậy xem ra lại khá hơn chút, có lẽ sẽ càng hiểu hơn tình hình thực tế.

Khá lâu sau mới dỡ dành được đưa trẻ thôi khóc, đứa bé thật sự đang rất đói, đang há miệng ăn lấy ăn để những thứ không biết gọi là gì ở trong bát.

Căn phòng lúc này vô cùng yên tĩnh.

Nhưng chứng kiến gia cảnh của chiến sĩ thi đua Phạm Tú Chi, Lý Cao Thành đứng mãi cũng vẫn không biết nên mở miệng nói gì. Có thể nói gì nữa đây, không biết và cũng không có cách nào để nói!

"Thưa bác, chúng tôi được thành phố cử xuống để tìm hiểu tình hình ạ." Phó Thị trưởng Quách lên tiếng, ông ấy đã phải cố gắng hết sức để giới thiệu bằng một giọng ôn hòa, "Thành phố vô cùng quan tâm, tình hình công ty chúng ta, bác là cựu chiến sĩ thi đua của công ty, vì thế chúng tôi muốn đến để nghe ý kiến của bác."

Đôi mắt mờ đục và gương mặt toàn nếp nhăn của Phạm Tú Chi vẫn không có bất cứ phản ứng gì, vẫn đứng ngẩn người một chỗ đối diện với những bóng người vốn chẳng nhìn rõ mặt ấy, mãi sau bà mới nói một câu:

"Haiz, ý kiến của chúng tôi thì có tác dụng gì? Chính phủ nói cái gì thì là cái đó. Những người công nhân như chúng tôi làm theo, chẳng phải sao? Bao năm rồi công nhân chúng tôi chẳng phải đều nghe Chính phủ, chẳng phải từng bước từng bước đi theo Chính phủ đó sao? Chính phủ nói gì thì là cái đó, chúng tôi không có ý kiến."

"Bây giờ nhà máy gặp khó khăn, chắc bác cũng biết, sản xuất ngưng trệ, công nhân không có lương, đến những cán bộ nhân viên về hưu như các bác cuộc sống cũng không còn bảo đảm. Thưa bác, bác không có ý kiến gì về điều này sao? Bác không nghe thấy công nhân có ý kiến gì sao? Nhà máy này là của công nhân chúng ta, sự việc lớn như vậy, những người làm

công nhân chúng ta cũng nên thử nghĩ cách xem sao." Phó Thị trưởng Quách tiếp tục nói.

"Nghe các anh nói, vừa nghe đã biết là những lời không phải của người trong cuộc." Bà lão tỏ vẻ không đồng ý với câu nói của phó Thị trưởng Quách, "cũng không biết các anh rốt cuộc là ai, có mấy lời không biết nên nói hay không."

"Nói đi, không sao đâu, đều là người nhà cả." Lão xưởng trưởng Nguyên Minh Lượng lên tiếng.

Có lẽ lời của lão xưởng trưởng cuối cùng đã khiến bà yên tâm, bà thở dài một tiếng: "Haiz, cái nhà máy này trở thành của công nhân chúng tôi từ khi nào vậy, bao năm qua, có ai nghe công nhân chúng tôi đâu, nếu nghe công nhân chúng tôi thì nhà máy sẽ thành ra như thế này sao." Gương mặt vẫn không một chút biểu cảm, lời nói cũng không kèm theo bất kì thứ cảm xúc nào. Chỉ có những người đã tuyệt vọng thì mới có thể nói ra những lời như vậy.

Nói đến đây, bà gần như cũng không thể tiếp tục được nữa. Rất lâu sau, Lý Cao Thành mới cố tìm cách gắng hỏi:

"Bà gán bó cả đời với nhà máy, lại là cựu chiến sĩ thi đua, lương hưu mỗi tháng được bao nhiêu vậy?"

"Tính qua loa thì nếu không trừ không trích nộp, khoảng hơn 200."

"Hơn 200! Sao có thể chỉ có vậy!"

"Chỉ vậy thôi mà cũng đến 5, 6 tháng chưa có lương rồi, haiz, đến lúc này thì cũng sớm không mong mõi gì ở nó nữa rồi."

Cả căn phòng nín lặng, Lý Cao Thành đứng đó cũng không biết nên nói gì thêm. Và không biết phải mất bao lâu, phó Thị trưởng Quách mới

buồn rầu lên tiếng:

"Bác à, nhà máy ngừng sản xuất rồi, người nhà mình đều đi đâu hết vậy?"

"Đi kiếm ăn, hoạt nhân hoàn năng nhượng niệu biệt tử (2)

-----

(2) Người sống ắt sẽ có cách sinh tồn.(ND)

"Còn bác trai, cũng đi kiếm ăn rồi ạ?"

"Không kiếm thì biết làm sao, mắt tôi không thấy gì nữa rồi, nếu mà mắt còn thấy đường thì làm sao có thể ngồi cả ngày ở nhà được."

"Bác trai năm nay bao nhiêu rồi ạ?"

"Mới vừa qua 70." Phạm Tú Chi bình thản đáp.

"Tuổi cao vậy rồi, còn có thể tìm được việc gì để làm nữa?"

"Tìm được gì làm cái đó, hai ngày trước giúp người ta dọn nhà, hai ngày nay cùng đi bán trứng gà với con trai, con dâu".

"... Bán trứng gà! Bán ở đâu ạ?" Lý Cao Thành cảm thấy khó tin, một ông cụ 70 tuổi sao lại phải đi bán trứng gà?

"Bán ngoài chợ tự do, đi đến xưởng trứng mua trứng gà rồi lại đem ra chợ bán."

"Xưởng trứng đều ở ngoại ô thành phố, cách chợ tự do xa lắm, như vậy có thể kiếm được tiền ư?" Phó Thị trưởng Quách cũng bất giác cảm thấy có chút kinh ngạc.

"Có chú, một cân trứng gà có thể kiếm khoảng 1 hào. Ông nhà tôi và con trai đạp xe mỗi người một lượt thì có thể mang được khoảng 100 cân, hai người cùng vận chuyển, con dâu đem đi bán, rao cả ngày trời cũng sẽ bán được hết, bỏ đi những quả giập vỡ thì cũng kiếm được 20, 30 đồng". Khẩu khí của Phạm Tú Chi như nghĩ rằng chồng mình vẫn còn đang thời trai trẻ.

"Một người hơn 70 rồi, còn có thể chở số trứng gà nặng như vậy sao?"

"Có chú, ông nhà tôi khỏe lắm." Phạm Tú Chi vẫn nói bằng giọng như thể đang ca ngợi một chàng trai vạm vỡ cường tráng, "Một chuyến đi về 70, 80 cây số, ông ấy còn đi nhanh hơn cả con trai. Hai hôm trước bị xe đụng, hai sọt trứng gần như vỡ hết. Ông ấy trở về khóc rưng rức, khóc mãi đến tận khuya. Thực ra số trứng vỡ đó ông ấy đã lấy vải nhựa gói về, trời mùa đông nên không sợ hỏng, đủ cho cả nhà ăn trong nhiều ngày. Nhưng ông ấy vẫn thấy xót xa, nên khóc như một đứa trẻ, nói rằng một sọt trứng gà này coi như công lao bao ngày qua của cha con họ đều đổ xuống sông xuống bể rồi, lại sắp đến Tết, những ngày này không biết sống sao đây. Sống gần hết đời rồi, chưa bao giờ thấy ông ấy khóc như vậy lần nào..."

Phạm Tú Chi vẫn nói bằng giọng điệu không cảm xúc, không biểu cảm, nhưng đôi mắt mờ đục đầy các vệt mây ấy dường như đang đọng lại những giọt nước mắt trực chờ rơi xuống.

Nguyễn Minh Lượng lặng lẽ quay mặt đi, quệt mạnh tay lên mặt, phó Thị trưởng Quách cũng không thể cầm lòng, hai hàng nước mắt tuôn trào không thể kiểm soát.

Còn cần nói gì nữa đây? Còn có thể nói gì nữa đây? Đối diện với năm tháng cuối đời của một cựu chiến sĩ thi đua như thế này, anh còn có thể nói được gì nữa!

Lý Cao Thành cuối cùng cũng không nói mình là ai, ông không mở miệng nói, thật sự là không thể cất lời.

"Thưa bác, sắp Tết rồi, nhà mình nếu có khó khăn gì xin hãy nói ra, thành phố nhất định sẽ tận lực giải quyết. Thành phố lần này cử chúng tôi đến có mang theo lương thực và tiền cứu tế, tình cảnh của nhà mình hoàn toàn đủ điều kiện để cứu tế." Phó Thị trưởng Quách thành khẩn và cảm động nói.

"Không cần đâu!" Phạm Tú Chi rất cứng rắn cự tuyệt câu nói của phó Thị trưởng Quách, "Có khó khăn gì? Nhà đông người có thể kiếm sống như vậy thì còn có thể có khó khăn gì! So với thời kỳ đại cách mạng văn hóa, thời kì những năm 1960, thì có thắm vào đâu. Nhà máy còn nhiều gia đình khó khăn hơn chúng tôi nhiều, nếu những nhà như chúng tôi đây cũng được cứu tế thì phải cứu biết bao nhiêu người đây. Hơn nữa, chúng tôi chẳng phải đều là những hình mẫu thi đua mà Chính phủ dựng nên hay sao, làm chiến sĩ thi đua một đời rồi, giờ đây lại còn đòi Nhà nước và Chính phủ cứu tế nữa, làm vậy để người ta cười cho sao? Nếu để người khác biết thì chẳng phải sẽ làm xấu mặt Nhà nước, xấu mặt Chính phủ ư? Mấy ngày trước tôi đã nói với xưởng trưởng Nguyễn rồi, chỉ cần chúng tôi còn một hơi thở thì gia đình tôi không cần cứu tế. Tôi cũng đã nói với mọi người trong nhà, làm người không được quên gốc rễ, mạng này của ta là do Đảng Cộng sản mang lại, do Giải phóng quân đã cứu ta khỏi bị chết đói từ vòng tay mẹ, thử nghĩ xem làm sao ta có thể xin Đảng cứu tế đây..."

Một câu nói khiến cho tất cả những người có mặt ở bên trong lẫn bên ngoài đều phải rơi lệ. Lý Cao Thành đã cố nén lại nhưng nước mắt vẫn cứ thế rơi xuống. Cuối cùng, ông lên tiếng hỏi:

"Thưa bác, bác không có yêu cầu gì khác sao? Như mắt của bác, thành phố có thể gửi tiền thuốc để chữa khỏi mắt cho bác, bệnh này không tốn nhiều tiền đâu."

"Người già mắt mờ, có chữa cũng không thể tốt hơn đâu. Haiz, nếu nói yêu cầu..." Phạm Tú Chi nghĩ một hồi rồi nói, "nếu các anh hỏi có yêu cầu gì thì tôi đây cũng không sợ bị các anh chê cười, hãy cho tôi đưa ra một đề nghị với Chính phủ nhé."

Bà lão vừa nói, vừa lần sờ lấy một tờ đơn từ trong chiếc hòm đặt dưới gầm giường, rồi run run đưa cho Lý Cao Thành.

Lý Cao Thành nhìn rất lâu mới hiểu đây hóa ra là một phiếu mua sách.

Đồng chí Phạm Tú Chi:

Sự tích và ảnh của bà đã được biên tập trong cuốn "Đại điển chiến sĩ thi đua Trung Hoa", đây là niềm vinh dự của bà và toàn thể gia đình.

Trước tiên, xin hãy đón nhận lời chúc mừng sâu sắc của chúng tôi tới bà và toàn thể gia đình!

Bà đã lặng lẽ làm việc, đã cống hiến hết mình vì sự nghiệp của Đảng, của dân, công lao và thành tích của bà Tổ quốc và nhân dân sẽ mãi mãi không quên!

Được lưu danh sử sách và truyền đạt tới muôn đời sau, chính là vinh quang trong cuộc đời mỗi con người, cũng chính là kết tinh của mồ hôi xương máu mà bà và toàn thể gia đình đã bỏ ra!

Mong rằng sau khi nhận được thông báo, theo thông báo dự định chuyển tiền, đề nghị bà nhanh chóng gửi tiền sách để thuận tiện cho việc lưu giữ lại cuốn sách quý giá này.

Nếu có khó khăn, có thể liên hệ với lãnh đạo đơn vị để được thanh toán.

Một yêu cầu đơn giản không thể đơn giản hơn, Phạm Tú Chi không có nổi một trăm tệ tiền sách, hi vọng đơn vị có thể thanh toán giúp bà ấy.

Bà lão nói, cả đời bà dành được gần trăm lần giải thưởng, hy vọng duy nhất là không muốn con cháu lãng quên điều này. Chờ đến một ngày bà không còn trên đời này nữa, thế hệ sau hãy xem cuốn sách này là biết được thế hệ tiền bối của chúng đã từng có một cô gái không làm chúng phải hổ thẹn. Cho dù cái nhà máy này sụp đổ diệt vong, thì thế hệ sau cũng biết rõ rằng nó không phải đổ trong tay chúng ta, không phải diệt vong trong tay chúng ta...

Lý Cao Thành đặt xuống tờ giấy bạc mệnh giá một trăm tệ rồi bước ra, hai mắt ông đỏ hoe, nước mắt vẫn lăn chã rơi.

Lão công nhân Vương Anh Liệt đã bước sang tuổi 77, thân thể cường tráng đến mức chẳng ai tin rằng ông đã cận kề tuổi 80, càng không có ai tin rằng ông là một người tàn tật chỉ còn lại một chân.

Mắt không mờ, tai không nặng, tóc trắng, mặt hồng hòa, tiếng nói vang như trống dậy, mặc dù lưng hơi còng một chút nhưng vẫn cao hơn Lý Cao Thành một cái đầu. Vừa nhìn ông ấy đã nhận ngay ra Lý Cao Thành, tập tễnh từng bước về phía trước, đôi tay nắm chặt tay Lý Cao Thành, nắm rất lâu, rất lâu không muốn buông.

"Thị trưởng Lý, Thị trưởng Lý, công ty thành ra thế này, Chính phủ nhất định phải quản lý nghiêm túc, nhất định phải quản nghiêm túc..." Vị lão thành giống như một đứa trẻ, khi nhìn thấy Lý Cao Thành câu đầu tiên thốt ra kèm theo cả tiếng khóc tiếng than, "mọi người hàng ngày vẫn mong ngóng đợi chờ, nói rằng Nhà nước sao lại không quản một công ty lớn như vậy? Thế nhưng cứ chờ đi chờ lại, chờ mãi cũng chẳng thấy các ông đâu, chẳng thấy các ông đâu cả. Sau đó mọi người lại nói, Thị trưởng Lý bây giờ không còn là xưởng trưởng Lý của năm xưa nữa rồi, lòng người đều sẽ thay đổi. Người ta bây giờ còn nhớ đến cái công ty này sao, bây giờ người ta

phải dựa vào thị trường, ai còn dựa vào công nhân các người nữa. Tôi không tin, có chết cũng không tin, đừng nói chúng ta là nước xã hội chủ nghĩa, cho dù là nước tư bản chủ nghĩa cũng không thể không dựa vào công nhân được. Thiên hạ của Đảng Cộng sản, chẳng phải nằm trong tay công nhân, nông dân hay sao? Bao nhiêu năm qua, công nhân chúng ta có bao giờ đối xử hai lòng với Chính phủ? Cho dù là thời kì đại cách mạng văn hóa, công nhân cũng không hề tạo phản, cũng không hề muốn tranh quyền đoạt lợi. Cho dù là năm 1967, 1968, rất nhiều công nhân nhà máy hi sinh, đó chẳng phải đều là để bảo vệ Chủ tịch Mao, để bảo vệ Đảng Cộng sản ư! Tôi đã nói với bọn họ, Lý Cao Thành chẳng phải là Thị trường của Đảng Cộng sản sao? Chức vụ Thị trường đó có thể không thuộc quyền quản lý của Đảng Cộng sản sao? Một công xưởng lớn như vậy mà ông ấy không quản, thì Đảng Cộng sản còn cần đến Thị trường như ông ấy để làm gì? Chỉ riêng câu nói của ông ấy trong mùa xuân hạ năm 1989, Lý Cao Thành sẽ là loại người mà các anh nói hay sao? Tôi đến nhà máy này năm 1939, còn việc gì chưa được trải qua nữa, còn người nào chưa từng gặp qua nữa? Nếu tôi mà nhìn lầm người thì đời này chẳng phải là sống một cách vô ích rồi sao..."

Vương Anh Liệt nói liên tiếp không ngừng, nếu không phải con gái ông ta chạy đến ngắt lời thì chẳng ai biết được ông ta sẽ nói đến lúc nào mới xong.

Vợ Vương Anh Liệt mất khi ông 56 tuổi, ông ở vậy cho đến giờ. Bây giờ ông ở cùng với con gái con rể, ngoài ra còn có vợ chồng đứa cháu ngoại 28 tuổi cũng sống chung một nhà. Thêm vào đó là một đứa chắt trai, một đứa chắt ngoại, cả nhà 7 miệng ăn 4 thế hệ cùng chen chúc trong một căn phòng đơn của một căn hộ hai phòng ngủ, một phòng khách. Nói là hai phòng ngủ một phòng khách nhưng thực ra phòng khách ấy cũng chẳng còn chỗ để mà tiếp khách, căn phòng chỉ rộng 6-7m² và đặt chình ình ở giữa là một chiếc giường đôi! Vị lão thành ngày ngày đều cùng chắt trai ngủ trong cái phòng khách chưa đầy 7m² ấy.

Bếp cũng khá nhỏ, cơ bản không kê nổi một chiếc bàn ăn. Vì vậy đồ dùng khi ăn cơm là một chiếc bàn gấp, một nửa ngòì trên giường, một nửa ngòì trên ghế băng, miễn cưỡng có thể dùng xong bữa. Khi có khách cũng vậy, vẫn phải ngòì trên giường, nếu không đến chỗ đứng cũng chẳng có mà đứng.

Đây chính là một gia đình tứ thế đồng đường, chính là nhà của một công nhân già đã gắn bó gần 50 năm với nhà máy này.

Nhìn dáng vẻ bước đi tập tễnh với cái chân què quặt của Vương Anh Liệt, trong lòng Lý Cao Thành cảm thấy lo lắng và đau đớn vô cùng.

Chiếc chân tàn tật của người công nhân già là do năm đó phải cưa đi vì bảo vệ nhà máy Trung Dương.

Tối trước hôm giải phóng, khi quân Quốc dân đảng rút lui đã phụng mệnh cho nổ tung nhà máy này. Cả một đoàn quân, mấy chục súng liên thanh chĩa vào phía trong, ép toàn bộ công nhân nhà máy đi ra ngoài cổng.

Mấy chục tấn thuốc nổ, phân tán khắp các khu vực trong xưởng, được nối liền bằng một dây dẫn nổ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thời gian dẫn nổ ngày càng đến gần.

Vương Anh Liệt, người này khi đó không phải là công nhân bình thường trong hàng ngũ đảng viên, cùng với 8 đảng viên Đảng Cộng sản khác đảm nhận trọng trách bảo vệ cho nhà máy. Dưới sự yểm hộ của những công nhân khác, họ đã phi thân vào trong mấy phân xưởng đang cài dây thuốc nổ.

Sau sự việc đó, Vương Anh Liệt mới nói với mọi người, khi đó ông căn bản không nghĩ rằng thứ ôm trong lòng đó lại chính là máy dẫn nổ còn đáng sợ hơn cả địa lôi. Thời gian dự định cho nổ nhà máy là đúng 6 giờ

chiều, và chiếc đồng hồ quả quýt cũ hình như chậm 3 phút! Ông nói khi đó ông vốn không biết xem giờ trên đồng hồ quả quýt, chỉ biết rằng không được vượt quá con số 6 ở phía dưới cùng. Ông càng không biết rằng, nếu vật trong tay ông phát nổ thì cả nhà máy này sẽ tiêu tan hết.

Thực ra vật này lúc đầu không phải trong tay ông, mà sau này ông mới biết là ở trên tay một công nhân trẻ tuổi của chi bộ Đảng bí mật trong nhà máy.

Cách thời gian phát nổ chỉ còn lại một phút, bọn họ đều cho rằng quân đội Quốc dân đảng chắc chắn đã di tản đi hết rồi, ai ngờ người thanh niên đó vừa mới đứng dậy liền bị một băng đạn liên thanh bắn ngã.

Người thanh niên ấy trước khi ra đi đã nói với ông một câu cuối cùng, "Nhanh, nhanh... nhanh ném thứ này ra ngoài nhà máy..."

Vương Anh Liệt ôm thứ đó chạy bạt mạng ra ngoài, ông nói khi đó ông hầu như không nghe thấy tiếng súng liên thanh, cũng hoàn toàn không cảm thấy trên cơ thể mình có chỗ nào mềm yếu.

Cứ chạy cứ chạy, mãi cho đến tận bờ ruộng bao quanh nhà máy, vung tay dùng hết sức ném mạnh, phía trước bùng sáng lên, rồi ông không còn biết gì nữa.

Thực ra chân của ông không phải vì bị thương trong vụ nổ đó, mà là bị súng bắn gãy.

Sự việc kết thúc ông mới biết, trong 9 người chấp hành nhiệm vụ lần đó, chỉ còn một mình ông sống sót.

Sau đó ông đã vào Đảng. Vì chiếc chân tàn tật nên trong suốt mười năm sau này, ông luôn giữ nhiệm vụ trông coi cổng chính.

Ông trông coi cổng chính mãi cho đến khi ngoài 70 tuổi, thực ra ông đã về hưu năm 63 tuổi. Trông giữ cổng chính hoàn toàn là nghĩa vụ, mà chỉ cần có ông, bất kể đồ gì thuộc nhà máy đừng hòng trộm mang qua nổi cổng chính.

Năm 1992, lãnh đạo công ty cuối cùng cũng để ông rời khỏi vị trí cổng chính. Thứ nhất là vì ông đã già rồi, sức khỏe không cho phép nữa; thứ hai là vì đầu óc ông cũng không còn minh mẫn nữa, hễ một cái là có việc xảy ra.

"... Nói năng xằng bậy, tất cả đều là xằng bậy hết!" Người công nhân già hể nhắc đến việc này là lại nổi giận đến tím cả mặt, toàn thân run lên, "Thị trưởng Lý, ông xem xem tôi có già không? Ông xem xem đầu óc tôi có minh mẫn hay không? Họ không cho tôi trông cổng chính nữa là bởi vì trong lòng họ muốn làm điều mờ ám, muốn làm việc xấu xa. Thị trưởng Lý, hôm nay ông đến đây rồi, tôi sẽ nói hết cho ông nghe, tôi sẽ nói hết cho ông những việc xấu xa bẩn thỉu mà bọn họ đã làm. Bọn trẻ đều ngăn không cho tôi nói, chúng bảo rằng việc này cha không quản nổi đâu! Tôi thực sự già rồi, đi không nổi nữa rồi, nhưng nhà máy này là do chúng ta đánh đổi cả sinh mạng để giành lấy, nếu trước khi nhắm mắt không nói được chuyện này ra, tôi thật sự nuốt không nổi cục ức này, thật sự nuốt không trôi..."

Vương Anh Liệt nói đến đây liền lôi ra một gói giấy nhét phía sau bức niên họa treo trên tường, trong gói giấy có mấy chục tờ biên lai đã ố vàng và vài tờ hóa đơn khống để cho người kí tên. Người công nhân già lật mở từng tờ, từng tờ biên lai và hóa đơn khống, rồi bày toàn bộ lên chiếc giường đôi trong phòng khách, tờ lớn tờ nhỏ xếp thành một mảnh lớn.

"Thị trưởng Lý, những thứ này đều là chứng cứ, bằng chứng thép vững vàng như núi, chỉ cần Chính phủ hạ quyết tâm thì bọn họ sẽ không thể chạy nổi." Người công nhân già lúc này mang một dáng vẻ đau đớn tột cùng, giống như kiểu mãi mới tóm gọn được đám côn đồ trộm cướp, "Thị trưởng Lý, ông hãy xem tờ này trước, đây là chính tay tổng giám đốc của

công ty B Phùng Mẫn Kiệt viết, ông xem gan của đám người lãnh đạo này lớn thế nào!"

Trên một tờ giấy trắng dùng làm việc công hiện lên hàng chữ rồng bay phượng múa:

Đồng chí Lý Kim Lan:

Theo thông báo của lãnh đạo công ty, xưởng linh kiện máy móc dệt may Hà Tây, huyện Cao Thành, đã nhập 9200 linh kiện máy dệt vải cũ của công ty tôi.

Đề nghị đưa ra giấy chứng nhận xuất hàng.

Nơi cung ứng: Ngô Phi Bằng

Ngày 25 tháng 9 năm 1991

Tình hình có thực, thuộc hàng phế phẩm, đề nghị xuất chứng nhận cho qua.

Phùng Mẫn Kiệt

Ngày 25 tháng 9 năm 1991.

Chỉ một tờ giấy trắng như vậy, đến con dấu cũng không có, mà trong chốc lát lại có thể lấy đi 9200 linh kiện máy dệt vải của công ty! Lý Kim Lan là trưởng phòng Bảo an phân quản bảo vệ, Ngô Phi Bằng là phó phòng Mua bán. Thông báo của một phó phòng Mua bán, thêm chữ ký của phó tổng giám đốc một công ty, 9200 linh kiện máy dệt vải liền bị phù phép thành phế phẩm xuất xưởng một cách dễ dàng đến vậy!

Lý Cao Thành trừng mắt há miệng nhìn chăm chăm vào tờ giấy đó, mãi không nói được lời nào. Đám người đó sao to gan đến vậy, dù là phế phẩm thì sao lại phải điều cho một nhà máy linh kiện dệt may cấp huyện?

Và những liên kiện máy móc đó có phải thuộc hàng phế phẩm hay không còn cần phải trải qua một trình tự kiểm định và thủ tục giám sát nghiêm ngặt. Con số hàng phế phẩm nhiều thế này, tại sao có thể chỉ dựa vào một tờ hóa đơn không là có thể bỏ qua? Thêm nữa, đối với khối lượng lớn hàng phế phẩm của doanh nghiệp quốc doanh thế này, theo quy định chỉ được bán cho công ty thu mua phế phẩm mà Nhà nước chỉ định, nếu không sẽ bị cho là hành vi phạm pháp. Nhưng chỉ với một tờ hóa đơn không đã biến 9200 linh kiện máy dệt vải thành hàng phế phẩm và xử lý một cách nhanh gọn.

Thật đúng là ăn cướp trắng trợn, chiếm đoạt công khai mà!

Còn một tờ hóa đơn không không có bất kì đơn thị thực xuất xưởng nào, được đăng ký thế này:

Phòng Bảo an nhà máy:

Đây là hàng phế phẩm của công ty gồm có 6 chiếc máy dệt thô, 4 chiếc máy dệt kim, 11 máy kéo sợi, 14 động cơ, 5 máy biến áp và tổng cộng 143 các loại phế phẩm máy điện, đề nghị cho qua.

Loại xe vận tải: xe tải 10 tấn hiệu Đông Phương.

Số lượng xe vận tải: 4 chiếc

Đơn vị thu hồi phế phẩm: công ty thu hồi xưởng cơ khí thành phố Đại Du.

...

Phòng Cung ứng, ngày 19 tháng 11 năm 1991

Khoảng thời gian trước và sau tháng 10 năm 1991 chính là khoảng thời gian mà Nhà nước cho Trung Dương vay 0,1 tỷ, cũng chính là lúc dự

án cải thiện kỹ thuật toàn diện của Trung Dương được tiến hành! Lũ kí sinh trùng doanh nghiệp này cũng thừa cơ trộm xà đối cột, dối trên lừa dưới, vơ vét tài sản một cách bất nhân bất nghĩa!

Không con dấu, không chữ ký, ngay cả tên cụ thể của phần lạc khoản cũng không! Người tinh mắt vừa nhìn là phát hiện ngay ra kẻ hở: phế phẩm của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, một doanh nghiệp quốc doanh trực thuộc thành phố, tại sao lại để cho công ty phế phẩm xưởng cơ khí thành phố Đại Du nằm ngoài mấy trăm dặm đến thu mua? Mà công ty thu mua phế phẩm xưởng cơ khí thành phố Đại Du này rõ ràng là một trạm thu mua phế phẩm có tính chất cá thể!

Về việc này, Nhà nước đã liên tiếp ban bố công lệnh, đã nhiều lần gửi công văn xuống: phàm là những linh kiện máy móc và những máy móc do doanh nghiệp Nhà nước bỏ lại đều bắt buộc phải xử lý thành hàng phế phẩm, nghiêm cấm phát tán riêng tư, không được bán cho các doanh nghiệp nông thôn, các hộ cá thể, các doanh nghiệp làng xã, càng không được bán cho cá nhân, nhất là những linh kiện máy móc và những máy móc bỏ lại qua quá trình cải tiến kỹ thuật, tuyệt đối không được tùy ý mua bán. Không những không được bán cho cá nhân mà còn không được bán cho doanh nghiệp quốc doanh. Các văn bản này đều đặc biệt chỉ ra những linh kiện và máy móc của doanh nghiệp Trung Dương, bởi nếu những linh kiện và máy móc này bị thất thoát, ắt sẽ tạo điều kiện cho việc phát triển tràn lan của các sản phẩm giả mạo ngụy tạo.

Là một lãnh đạo chủ chốt của doanh nghiệp Nhà nước quy mô lớn, lẽ nào đến cả những hành vi phạm kỉ cương một cách rõ ràng như thế lại không hề biết?

Nếu những tờ giấy trước đó còn khiến Lý Cao Thành kinh ngạc, thì một số tờ khác lại khiến ông cảm thấy run lên vì sợ.

Hôm nay nhận được:

8500 linh kiện cải tiến kĩ thuật máy dệt vải của nhà máy linh kiện máy móc dệt may Hà Tây, huyện Cao Thành.

Người nhận: Mã Chấn Hải, Quản lý viên kho cấp 2 phân xưởng 4.

Ngày 18 tháng 10 năm 1991

Một xưởng linh kiện máy móc dệt may cấp huyện, trong khoảng thời gian chưa đầy một tháng mà đã lấy được 9200 linh kiện hàng phế phẩm máy dệt vải từ một doanh nghiệp Nhà nước quy mô lớn, rồi lại tiếp tục chuyển đến 8500 linh kiện hàng thành phẩm máy dệt vải nhằm cải tiến kĩ thuật sản phẩm mới! Kiểu lừa gạt không phải động chân động tay này được thực hiện giữa thanh thiên bạch nhật, dưới con mắt của biết bao nhiêu người!

Một tờ khác cũng giống hệt như tờ vừa rồi:

Hôm nay nhận được:

6 máy dệt thô, 4 máy dệt kim, 11 máy kéo sợi,

14 mô tơ, 5 máy biến áp và 245 các loại sản phẩm điện máy khác nhau.

Người nhận: Lưu Lệ Cầm, quản lý viên kho chính công ty

Ngày 2 tháng 12 năm 1991

Ngày 19 tháng 11 đưa ra, ngày 2 tháng 12 nhập vào, trước sau còn chưa đến nửa tháng! Hơn nữa, đưa ra nhiều thế nào thì nhập vào cũng vẫn nhiều thế đó, đưa ra nhập vào giống hệt nhau, chẳng thềm cả sửa!

"Thị trưởng Lý, những giấy tờ này là tôi pho to lại từ chỗ Mã Chấn Hải và Lưu Lệ Cầm, nếu có chút giả dối nào, hãy cứ luận tội tôi theo pháp luật!" Vương Anh Liệt vừa đưa ngón tay run run chỉ vào những tờ giấy

trước mặt, vừa giận dữ nói, "Mã Chấn Hải và Lưu Lệ Cầm đều nói, những máy móc mới nhập về này toàn bộ đều là những máy móc cũ vừa được xuất ra từ chỗ chúng ta! Có cái còn chưa cả thay mác, chỉ phun một lớp sơn lên là biến thành hàng mới nguyên. Thị trường Lý, làm những việc này, trời đất không dung, tội ác tày trời, nếu ở quá khứ thì chắc đã bị thiên đao vạn búa rồi! Ông nói xem bọn họ sao có thể to gan đến vậy! Nếu Chủ tịch Mao còn, bọn họ có dám làm thế không? Những cái khác chúng tôi không nói, nhưng nếu như thêm một lần Đại cách mạng văn hóa diễn ra, thì liệu có phải chỉ là diễu hành trên phố, đội mũ cao lên không? Những người làm lãnh đạo bây giờ sao vậy, sao lại không biết sợ hậu họa về sau vậy! Các nhà địa chủ tư bản ngày xưa cũng vẫn còn biết nghĩ đến việc phải giữ lại một con đường lui cho con cháu mình... .

Nói đến đây, người công nhân già chỉ vào một tờ giấy khác:

"Thị trường Lý, ông xem lại cái này, ông xem lại cái này xem, có nghĩ ông cũng không thể nghĩ được gan bọn họ lớn nhường nào..."

Trong tay người công nhân già là mấy xấp phiếu thu khác loại.

Đằng sau một phiếu xuất công còn kèm theo 17 tờ phiếu thu có trọng lượng giống nhau, số xe giống nhau, hàng hóa giống nhau, thời gian giống nhau, đơn vị giống nhau:

Hôm nay nhận được:

10 tấn thép 14cm của công ty sắt thép Hà Tây, đã nhập kho, xe trống, số xe 076243.

Đề nghị bảo vệ cho qua.

Quản lý viên kho 1 công ty: xxx

Ngày 16 tháng 10 năm 1991

Hôm nay nhận được:

10 tấn thép 14cm của công ty sắt thép Hà Tây, hiện đã dỡ hàng, số xe 076243, xe trống.

Đề nghị cho qua.

Quản lý viên kho 2 công ty: xxx

Ngày 16 tháng 10 năm 1991

Hôm nay nhận được:

10 tấn thép 14cm của công ty sắt thép Hà Tây, đã dỡ hàng nhập kho, xe trống, số xe 076243.

Đề nghị Bảo an cho qua.

Quản lý viên nhà kho phân xưởng 1: xxx

Ngày 16 tháng 10 năm 1991

17 tờ phiếu thu như vậy! Tức là, chỉ một xe chở thép đã chu chuyển một vòng trong các nhà kho lớn nhỏ của Trung Dương, cũng tương đương với việc Trung Dương đã mua 17 lần! Cũng tương đương với việc bán cho Trung Dương 17 xe! Giống hệt như một trò chơi, 17 tấn thép trong nháy mắt biến thành 170 tấn.

Còn nữa, 1 xe cát mua đến 12 lần, một xe nguyên liệu đá mua đến 9 lần, một xe xi măng mua đến 14 lần.

Thật đúng là kim cổ kì quan, văn sở vị văn!

Nhìn đồng giấy tờ và hóa đơn trước mặt, Lý Cao Thành không nói được lời nào.

Những giấy tờ còn lại về cơ bản là giống nhau, vẫn những nội dung vạch trần hành vi cả gan làm loạn, coi trời bằng vung của bọn họ. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy những tờ giấy này, e rằng anh có tưởng tượng thế nào cũng không thể tưởng tượng ra nổi bọn họ lại có thể làm ra những việc này!

"Thị trưởng Lý, bọn họ đều là vì cái này nên mới không cho tôi làm nữa!" Vương Anh Liệt nhăn nhó lắc đầu, "Vì những tờ giấy này, bọn họ đã cho tôi bao nhiêu là hứa hẹn, đáp ứng cho tôi bao nhiêu là điều tốt đẹp. Đầu tiên là muốn tăng cho tôi hai bậc lương, sau đó lại đưa cho tôi một món tiền, cuối cùng nói phân cho tôi một căn phòng tốt. Thị trưởng Lý, ông nói xem tôi có thể đồng ý sao? Nếu như tôi đồng ý thì lúc đầu tôi làm gì phải liều chết để giữ cho được cái nhà máy này? Nếu như tôi đồng ý thì tôi làm sao sống được trong nhà máy này đây? Tôi làm sao còn mặt mũi nào để ở trên đời này nữa? Hơn nữa, những lời hứa hẹn của bọn họ tất cả đều là những lời xấu xa, dối trá, lừa gạt người ta! Nếu nhà máy này không còn, tức là giống như bây giờ, lương công nhân không trả nổi thì dù có tăng cho tôi hai bậc lương cũng để làm quái gì? Bọn họ sống trong những ngôi nhà đẹp để có khác nào sống trong ngục tù đâu? Ban ngày ban mặt mà vẫn phải có vệ sĩ đứng gác, sống như vậy khác nào chết đi! Thật đúng là cấu nhân khản nhân dê mà! Tôi không đồng ý với bọn họ, thì bọn họ quay ra chèn ép tôi, hù dọa tôi nếu tôi tiết lộ sự việc này ra thì sẽ làm cho tôi thành thế này thế kia. Tôi cũng đã nói thẳng với họ, lúc còn trẻ, để bảo vệ nhà máy này đến sinh mạng còn không cần, bây giờ đã tầm tuổi này rồi còn sợ cái gì nữa! Tôi đã gắn bó cả đời với nhà máy này, nếu ai muốn hủy diệt nó thì dù có phải mất cái mạng già này tôi cũng tuyệt đối không đồng ý với họ! Lúc trẻ còn không sợ chết, giờ đã sống gần hết đời rồi, cái mạng già này tôi không tiếc! Tôi sớm đã vứt bỏ nó đi rồi! Đúng là một đám bại gia tử, một đám bại gia tử à, chà đạp nhà máy thành ra thế này, giờ còn muốn đến cứu

tế công nhân! Từng người từng người bọn họ mang dáng vẻ phương phi
khệ nệ như vậy chẳng phải là do uống máu của công nhân, ăn thịt của công
nhân mà có được hay sao! Bọn họ sao còn vác mặt đến đòi cứu tế công
nhân! Muốn nôn ra cho công nhân chúng tôi những thứ họ đã uống của
chúng tôi, họ đã ăn của chúng tôi ư..."

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Từng mái nhà nhỏ bé, chật hẹp, nghèo đói, bần cùng, xác xơ.

Đây vốn là những công nhân rường cột của đất nước, vậy mà khả năng chống chọi lại mềm yếu, lại bất lực vậy sao?

Tại sao lại như vậy? Tại sao?

Cứ coi là công nhân tình nguyện tiếp nhận cứu tế, thì tất cả đơn thuần chỉ dựa vào cứu tế là giải quyết xong sao? Nếu công nhân của một doanh nghiệp Nhà nước phải sống nhờ vào cứu tế, thì quốc gia đó còn có hy vọng không? Nếu tất cả đều là do cải cách mang lại, vậy thì cuộc cải cách này còn có ý nghĩa gì nữa!

Kết quả cuối cùng của cải cách lẽ nào là để hình thành nên những thất thoát tài sản quốc gia và những con sâu mọt trong các doanh nghiệp Nhà nước sao?

Mà nếu không phải như vậy, thì tình hình và cục diện này là như thế nào?

Những cán bộ lãnh đạo cũng vốn là trụ cột của Nhà nước, khả năng chống chọi với kim tiền, với sự mê hoặc của của cải lại mềm yếu, lại bất lực thế sao?

Đây lại là vì sao nữa?

...

Đúng là một khu ổ chuột không hơn không kém, đến nhà vệ sinh cũng vẫn là kiểu nhà của mấy chục năm về trước, hồ xí lộ thiên, tường vôi thấp bé, cũ kĩ, rách rưới, bong tróc đến xi măng cũng chẳng còn, những mảng nước tiểu đông quánh lại vàng khè dày đặc chạy dài lên mọi góc trong nhà vệ sinh. Dù là đang mùa đông, nhưng mùi khai thối nồng nặc vẫn bốc lên không chịu nổi.

Cạnh nhà vệ sinh là một gian hàng đóng giày nhỏ. Trong tiếng gió lạnh vù vù bên tai và trong mùi khai nồng không thở nổi ấy, một người đàn ông tầm 30 tuổi đang ngồi đó co ro như con tò he.

Lý Cao Thành chợt thấy khuôn mặt này rất quen, từ nhà vệ sinh đi ra được một đoạn khá xa rồi, hai chân bỗng chững lại quay đầu nhìn, cái nhìn này khiến ông lập tức nhận ra người thanh niên đó.

Hồ Huy Trung! Một trong những nhân viên kỹ thuật cao cấp xuất sắc nhất của Trung Dương, từng tham gia cuộc thi kỹ thuật công nghiệp toàn quốc, từng hai lần liên tiếp giật giải quán quân!

Chính xác, đúng là cậu ta, Hồ Huy Trung, một cái tên phát âm gần giống với tên của một nữ minh tinh màn bạc nổi tiếng nào đó của Đài truyền hình Hồng Kông. Thực ra trong trí nhớ của Lý Cao Thành, tính cách của Hồ Huy Trung cũng khá giống con gái, là một chàng trai rất hay thẹn thùng.

Hồ Huy Trung được điều đến nhà máy Trung Dương cùng thời gian với Lý Cao Thành.

Sở dĩ ông có ấn tượng sâu sắc với Hồ Huy Trung như vậy là vì khi đó cậu ta vừa thi đỗ trung cấp chuyên nghiệp xong liền được gọi chen ngang vào đợt tuyển dụng của Trung Dương. Giữa hai lựa chọn đó, Hồ Huy Trung đã chọn vào Trung Dương làm mà không chọn đi học. Điều này hồi đó đã từng là một tin tức nổi tiếng và là niềm tự hào của rất nhiều công nhân, cán

bộ Trung Dương, đương nhiên hành vi này cũng từng mang đến cho Lý Cao Thành cả vinh quang và áp lực.

Đến giờ ông vẫn còn ghi nhớ buổi nói chuyện với Hồ Huy Trung ngày ấy.

"Tại sao cậu không học lên mà lại muốn làm công nhân?" Lý Cao Thành cất tiếng hỏi, một tay cầm phiếu báo chiêu sinh của Hồ Huy Trung, một tay cầm biểu tuyến dụng công nhân của Hồ Huy Trung.

"...Vì Trung Dương là một nhà máy tốt, là doanh nghiệp Nhà nước, là bát cơm sắt, đãi ngộ cao, bao nhiêu người đi cửa sau mà không vào nổi... ." Hồ Huy Trung vừa lặng thầm suy nghĩ, vừa chậm rãi trả lời.

"Học lên cũng thế mà, rất nhiều người đi cửa sau còn không đỗ nổi. Hơn nữa, sau này tốt nghiệp, thân phận của cậu sẽ thay đổi, không còn là công nhân nữa mà đã là cán bộ. Vậy thì bát cơm càng vững chắc, đãi ngộ càng cao, đó là điều mà biết bao người mong ước cả một đời không được đấy." Lý Cao Thành khi đó thật lòng muốn để cậu ta đi học.

"Tổ tông ba đời nhà tôi đều là công nhân, hiện giờ đều được đãi ngộ rất tốt. Ông tôi, bố tôi trước giờ chưa hề có ai xem thường họ, ngay cả trong cuộc Đại cách mạng văn hóa cũng không bị bất kì sự đả kích nào. Chúng ta là Nhà nước xã hội chủ nghĩa, công nhân là chủ, làm cán bộ hay làm công nhân thực ra đều giống nhau cả."

"Chàng trai trẻ, hãy nghĩ thật kĩ đi, ta sợ đến lúc đó cậu sẽ hối hận."

"Không đâu ạ, tôi sẽ không hối hận. Tôi hiểu rõ mình hơn ai hết, tôi vốn không hợp để làm cán bộ. Còn về những kiến thức trong sách vở đều có thể học được trong thời gian rảnh. Hơn nữa, đi làm sớm được nhiều cái lợi, khôn lớn rồi cũng không thể để bố mẹ già cứ nuôi mãi như vậy được. Tương lai ăn cơm dựa vào kĩ thuật, tôi sẽ không hối hận". Chàng trai ấy buông ra những lời kiên định chắc nịch với dáng vẻ điệu bộ vô cùng tự tin.

Nói thực, câu nói đó của Hồ Huy Trung thực sự đã khiến Lý Cao Thành cảm động sâu sắc. Cậu ta nói hoàn toàn chân thực, không hề có một chút giả tạo nào trong đó. Cậu ấy đã nghĩ như vậy nên cuối cùng đã là như vậy.

Sau đó, Lý Cao Thành dìu dắt cậu ta vào Đảng.

Năm 1985, ông đích thân cho Hồ Huy Trung một suất đi đào tạo 1 năm 03 tháng tại lớp đào tạo kỹ thuật công nghiệp cao cấp do Bộ Dệt may tổ chức, để đưa cậu ta trở thành nòng cốt trong đội ngũ kỹ thuật cao của nhà máy Trung Dương.

Năm 1986, Hồ Huy Trung giành được vị trí đầu tiên trong cuộc thi kỹ thuật công nghiệp của hệ thống dệt may toàn quốc.

Năm 1987, Hồ Huy Trung lại một lần nữa dành giải nhất trong cuộc thi kỹ thuật công nghiệp hệ thống dệt may toàn quốc.

Cũng trong năm này, Hồ Huy Trung đã kết hôn cùng một nữ công nhân dệt may, đó là nữ công nhân vô cùng xinh đẹp trong hàng ngũ chị em công nhân tại Trung Dương. Lý Cao Thành khi đó đã nhận lời mời tham dự hôn lễ của Hồ Huy Trung, ông thậm chí còn phát biểu vài lời trong lễ cưới của chàng trai này, rằng Hồ Huy Trung đã chọn riêng cho mình một con đường và đang bước những bước đi vô cùng thành công trên con đường ấy.

Lý Cao Thành vẫn nhớ như in vẻ mặt mãn nguyện và hạnh phúc khó tả của Hồ Huy Trung khi ở bên cô vợ yêu xinh đẹp quyến rũ, mê hoặc lòng người ấy.

Cũng vào năm đó, Lý Cao Thành rời khỏi Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương để nhậm chức phó Thị trưởng thành phố.

Từ đó về sau, Lý Cao Thành không gặp lại người thanh niên Hồ Huy Trung ấy nữa, và Hồ Huy Trung cũng chưa một lần tìm đến ông.

Nhưng hôm nay, thật không ngờ lại gặp Hồ Huy Trung ở nơi này.

Ông quay người bước tới nhẹ nhàng hỏi:

"...Tiểu Hồ, đúng cậu rồi, cậu còn nhớ tôi không?" Lý Cao Thành rõ ràng biết rằng câu hỏi đó thật ngu xuẩn, nhưng ông lại không biết nên mở miệng nói gì.

"... Sao lại không nhớ" Hồ Huy Trung đầu cúi gằm, rất lâu mới nói được một câu, "lúc ông vừa vào nhà vệ sinh là tôi nhận ra rồi... Thị trưởng Lý".

Tiếp đó là một sự im lặng. Cơn gió đồng thoáng qua nhà vệ sinh, phả vào mặt người như vết dao cứa.

"... Sao cậu lại làm việc này?" Mãi lâu, Lý Cao Thành mới hỏi tiếp được câu nữa. Thời khắc này, tình cảnh này, thật sự không biết nên nói gì với cậu kỹ sư công nghiệp cao này đây.

"... Không có việc thích hợp để làm, thì làm việc này." Hồ Huy Trung vẫn cúi đầu, vẫn không ngẩng lên nhìn ông lấy một cái.

"Vậy chẳng lẽ không còn nơi nào thích hợp, sao lại bày hàng ra ở đây?"

"Nơi khác đều bị người ta chiếm hết rồi, làm gì có nơi nào."

"Kí túc của Trung Dương lớn như vậy, đều bị người ta chiếm dụng hết?"

"... Người ta đều làm trước tôi, nếu tôi chen vào đó, người ta sẽ... Thị trưởng Lý, những việc này có nhiều việc ông không biết đâu..."

Lý Cao Thành đã hiểu ra rồi, dù cho là nghề đóng giày nhưng cũng không phải là anh muốn làm là làm được, muốn bày hàng ở đâu thì có thể

bày ở đó.

"Với kĩ thuật của cậu, lại thêm tuổi còn trẻ, làm gì chẳng được, vì sao lại phải làm việc này?" Lý Cao Thành xót xa tiếc nuối.

"Đều thử làm qua hết rồi nhưng làm không được. Tôi không thể rời nhà đi quá xa, tôi phải chăm sóc con cái. Nó vừa tròn 7 tuổi, vừa vào lớp 1. Nó vừa tan học là tôi không thể làm gì được nữa."

"Thế vợ cậu đâu? Hai người có thể thay nhau chăm sóc gia đình mà."

"... Chúng tôi chia tay gần hai năm rồi." Hồ Huy Trung lạnh lùng đáp.

"Chia tay rồi!" Lý Cao Thành giật mình, "Vì sao?"

"... Nhà máy ngừng sản xuất, không có lương, không của để dành, không nhà cửa, lại không có thu nhập ngoài, cũng không nhìn thấy bất kì hi vọng nào... vợ chồng như cơm gạo, bạn bè như rượu thịt... không có cái ăn không có cái uống, vẫn có thể qua ngày đoạn tháng..."

"Nhưng một ngày là vợ chồng bằng một trăm năm ân nghĩa, gia cảnh mới có chút khó khăn đã không chịu được bỏ rơi chồng con không màng tới nữa sao?"

"... Ly hôn là do tôi đề nghị, không liên quan gì đến cô ấy."

"Hả?" Lý Cao Thành lại giật mình kinh ngạc.

"Không cách nào khác, về sau tôi cũng đã thấy được có một vài phụ nữ vốn sẽ không chịu khổ cùng anh đâu. Khi mất việc, lúc đầu cũng đi khắp nơi kiếm sống, làm nhân viên kinh doanh thì chê mệt, làm nhân viên bán hàng thì chê khổ, bán hàng vỉa hè thì chê mất mặt, muốn mở một hàng cơm kinh doanh nhỏ gì đó thì lại không có vốn... Thực ra thì cũng không trách người ta được, có người phụ nữ nào lại muốn tìm đến một người đàn

ông cả đời vất vả đây? Đàn ông không có bản lĩnh, phụ nữ sao dựa dẫm nổi... về sau đi làm tại các phòng hát, làm gái tam bôi, sau đó thật không chịu nổi nữa tôi mới đề nghị ly hôn. Ở công ty chúng tôi, nhiều nhà giống tôi lắm... thực ra chẳng còn cách nào khác, nếu có một chút nhẫn nại thì tôi sẽ không ly hôn đâu, là bản thân không nhận được, hưởng hồ chi còn con cái, anh có tư cách gì mà ly hôn với người ta..."

Hồ Huy Trung ngồi bần thần không cảm xúc trong gió đông lạnh giá, nói về bản thân mình như đang mắng mỏ người khác.

Trầm tư một hồi, Lý Cao Thành có chút không cam tâm nói:

"Cậu có kỹ thuật tốt như vậy, cậu khác với người ta, một công nhân kỹ thuật cao như cậu không thể không có nơi nào cần, đóng giày quả thật là quá uổng."

"... Thị trường Lý, mấy năm nay ông chỉ quản việc ở trên, những việc bên dưới này có thể ông không hiểu rồi. Con người bây giờ đều chỉ biết đến tiền thôi, có ai còn biết đến kỹ thuật đâu? Giống như chỗ chúng tôi đây, mấy vị lãnh đạo hiện giờ rất cục cựa có ai thật sự quan tâm đến việc của nhà máy đâu? Mấy ngày trước công nhân nổi loạn, ông cũng đã đến nhà máy rồi, Thị trường Lý, ông đừng chê tôi nói khó nghe, nhưng ông thực sự không hiểu gì về tình hình ở đây cả, bây giờ khác hoàn toàn so với thời ông ngày xưa, con người thay đổi, lòng người cũng thay đổi, hết hy vọng rồi, thật sự hết hy vọng rồi, Nhà nước có giúp cũng vô dụng thôi, Nhà nước có cho thêm tiền cũng chẳng khác nào ném vào cái hố sâu không đáy. Giống như một cái sàng đã bị thủng lỗ chỗ khắp nơi, anh bịt kín được hết sao? Trước kia chỉ cần nói là tiền công thì không ai dám tiêu hoang; bây giờ đảo lộn hết rồi, hễ là tiền công thì muốn tiêu thế nào thì tiêu. Cán bộ bây giờ có ai còn coi việc công là gì nữa đâu. Ăn ngon uống say, ngồi xe sang, dùng bữa tại những nhà hàng nổi tiếng. Lãnh đạo trong công ty đan díu với kỹ nữ bên ngoài bị công an bắt, vẫn vác mặt về công ty như chẳng có chuyện gì xảy ra. Giáo viên trường học của công ty mấy tháng rồi chưa được nhận lương,

công nhân không có tiền cho con đi học, còn các cán bộ công ty lại có thể chi 17 vạn một lần để đưa các cậu ấm cô chiêu sang tận các trường tư cao cấp quốc tế bên Thái Bình Dương du học. Một người làm quan, anh em họ hàng, cháu chắt dâu rể đều thành ông chủ. Những người làm lãnh đạo đều thành ra như vậy thì công nhân chúng tôi còn có ngày nào được yên ổn đây? Nhà máy nhiều công nhân có hoàn cảnh giống tôi lắm, từng nhà từng nhà đều bỏ nhau hết rồi, còn cách nào khác đâu, thực ra những người không bằng tôi còn nhiều lắm. Tự tử, uống thuốc ngủ, không có tiền khám bệnh, không có tiền mua thuốc sống mà đau hơn chết, rồi chết vì bệnh tật, rồi đi cướp bóc, trộm cắp, gây loạn... Thị trường Lý, thật sự xong rồi, không còn chút hy vọng nào nữa rồi. Trước đây thấy cán bộ lãnh đạo làm như vậy là sẽ tức giận, sẽ chửi rủa, nhưng giờ thì đã quen rồi, chán rồi. Anh tức giận có thể làm được gì? Anh gây loạn cũng chẳng phải vô ích sao? Trừ phi anh tổ chức thành một hoạt động hoặc nổi loạn trên diện rộng, mà nếu thật sự phải làm như vậy thì đất nước này chẳng phải cũng xong đời rồi..." Trên khuôn mặt tái trắng đi vì lạnh của Hồ Huy Trung, người ta thấy một vẻ gì đó mơ hồ và tuyệt vọng.

"Tiểu Hồ à, cậu vẫn còn trẻ, cậu không nên nhìn xã hội này u ám như vậy, Nhà nước và Chính phủ sẽ không thể không xử lý đến những cái xấu xa đó."

"Thị trường Lý, tôi nói đều là sự thật, đều là những lời thực tâm. Ông không cần khuyên tôi đâu, tôi đã nghĩ thông hết tất cả rồi. Tôi nói như vậy chỉ là muốn nói với ông chứ không phải là để oán trách ai. Lúc này tôi vẫn nhớ câu nói lần đầu của ông, rằng tôi đã lựa chọn được con đường đi của chính tôi. Nhưng bây giờ ngồi ở đây là tôi đã đi đến bước đường cùng rồi. Nếu không phải bị bức đến mức này thì có ai lại đi vác mặt ra đây ngồi đâu. Lúc ban đầu tôi học cách trang trí cho người ta, mỗi tháng người ta chỉ trả 200 tệ, bởi tôi chỉ là nhân viên học nghề. Tôi làm chưa đến hai tháng thì không làm gì nữa, bây giờ kiểu công việc trang trí ấy toàn là lừa gạt người khác để kiếm ăn thôi. Kiểu làm như thế thì cả đời này tôi cũng học không

nổi, học không nổi thì sẽ không làm được việc, mà không làm được việc thì sẽ không kiếm được tiền. Sau đó tôi lại học sửa xe đạp, học thạo rồi lại không kiếm được chứng chỉ hành nghề, người ta bảo chưa có địa bàn kêu hãy cứ chờ. Tôi lên hỏi rất nhiều lần, người ta cũng chỉ nói như vậy. Về sau có người nói với tôi rằng, cậu không tặng đồ mà đòi phê chuẩn sao? Tôi đã nghĩ cả một tối, quyết định không quà cáp gì cả. Thứ nhất vì không có tiền, hai bao thuốc hai chai rượu phải đến mấy trăm tệ, tôi mua không nổi; thứ hai là có cái việc sửa xe đạp thôi mà cũng phải mệt mỏi đến vậy, lại còn cách nhà quá xa. Nhiều việc nhất là vào lúc đi làm hoặc lúc tan ca, có lúc còn từng chiếc liên tiếp nhau, đến thời gian ăn cơm cũng chẳng có thì làm sao chăm sóc con cái được? Cuối cùng mới nghĩ đến công việc đóng giày này, giấy chứng nhận dễ làm, cũng không vất vả, lại gần nhà, muốn dọn hàng lúc nào thì dọn, nhiều việc thì mang về nhà làm cũng được. Ông cảm thấy tôi ngồi ở chỗ nhà vệ sinh thế này là như bần, hôi thối, không ra gì, nhưng thực sự tôi lại thấy nơi này khá ổn. Thứ nhất là gần nhà, nhà tôi chính là ở cạnh cái nhà vệ sinh này, con trẻ vừa về là có thể thấy cha; thứ hai là công việc cũng không đến nỗi tồi tệ như người ta tưởng tượng, nhà vệ sinh công cộng thì có ai lại không đến, nơi này lại là nơi người nghèo ở, đều là những người đi giày vá chẳng vá đụp, có thể không làm ăn được hay sao; thứ ba là nơi này không bị ai giành giật, không bị ai bắt nạt, con người tôi chân thật, công bằng nên mọi người đều cảm thấy đáng tin, dần dần họ đều mang giày đến chỗ tôi. Hơn nữa, công việc này tôi có thể làm đến tận lúc 60, 70 tuổi, không lo sau này không còn đường sống nữa. Lúc này tôi chỉ có duy nhất một hy vọng là nuôi con thành người, mai này khi con nó lớn khôn sẽ không phải xem thường người cha đóng giày này..."

Lý Cao Thành không thể nói thêm được câu nào nữa, cứ thế lặng lẽ nghe, cứ ngồi xồm trằm tư thế. Mãi đến khi có người đến đóng giày, ông mới từ từ âm thầm rời khỏi chỗ Hồ Huy Trung.

Còn có thể nói gì đây? Ông là Thị trưởng, cậu ta là thường dân. Giờ đây ông có cơm no áo ấm, tự mình có thể nuôi sống mình, thậm chí còn

nộp thuế cho Nhà nước và Chính phủ, cậu ta lại làm công việc mà người ta không muốn làm nhất, trước mặt con người như vậy, ông còn có quyền lực gì nữa? Ông không quản nổi cậu ta, mà cậu ta vốn dĩ cũng không muốn nghe ông. Bởi lúc đầu cậu ta đã vứt bỏ tất cả để chạy về phía ông, giờ đây ông lại vứt bỏ cậu ta khi cậu ta đang bước vào ngưỡng cửa trung niên - thời kì chín chắn nhất của cuộc đời, cậu ấy đã mất niềm tin và hy vọng vào ông, vì vậy thứ quyền lực ông có cũng dường như bị tan biến đi tính hữu hiệu và hợp pháp vốn có khi đứng trước mặt cậu ta.

Đơn giản như vậy thôi, nhưng cũng khiến anh phải sợ hãi và lo lắng.

Lý Cao Thành đột nhiên cảm thấy hoạt động cứu tế thăm hỏi này của mình trở nên khôi hài và nực cười. Trước mặt những người này, sao anh có thể thốt ra những lời kiểu như cứu tế với thăm hỏi đây?

Thậm chí Lý Cao Thành còn cảm thấy kì quái: bây giờ người cần cứu nhất không phải là bọn họ, mà lại chính là bản thân anh! Là Thị trường anh! Là cái chính quyền mà anh lãnh đạo!

Hãy nhìn kĩ đi, doanh nghiệp mà anh quản hạt, công nhân mà anh quản hạt, địa phương mà anh quản hạt đều đã thành ra như thế nào rồi!

Nếu một địa phương thuộc quyền quản hạt của chính quyền thành phố mà trở nên nông nổi này, chẳng phải là chính quyền mà anh lãnh đạo đã hoàn toàn thất bại rồi hay sao?

...

Và Lý Cao Thành cũng không hiểu được vì sao ông lại độc bước đi đến ngôi trường con em này một mình, bỏ lại nhiều người như vậy.

Thường ngày ông vẫn luôn lo sợ rằng một mình bước trên phố sẽ bị người khác nhận ra, nhưng hôm nay dường như không còn thứ cảm giác ấy nữa. Không biết là vì không ai muốn nói chuyện với ông hay là vì trời lạnh

mà ông mặc nhiều quần áo nên mọi người không nhận ra ông, hay là do nơi này yếu kém, người ở đây quá bi quan, quá tuyệt vọng rồi mà đến nỗi chẳng ai muốn đưa mắt nhìn đối phương hoặc nhìn người lạ nào lấy một cái, do vậy cuối cùng không có ai nhận ra ông.

Ngôi trường đã không còn diện mạo ban đầu của nó nữa, chiếc cổng xinh đẹp ngày xưa và hai cột báo hai bên nay đã được thay thế bằng một dãy hàng buôn bán. Nào là đồ ăn vặt, đồ tạp hóa, còn có cả một tiệm thuốc, đặc biệt ông không thể ngờ rằng bên cạnh cổng trường lại mọc lên một khu vui chơi giải trí khá lớn!

Vẫn là ngôi trường 5 tầng năm đó do chính tay ông xây dựng, ngôi trường con em doanh nghiệp khi đó từng huy hoàng diễm lệ xiết bao, vậy mà giờ đây đã trở nên cũ kỹ già nua thế này.

Đang là giờ học, ông đi qua từng tầng từng tầng một, không ngờ lớp học lại vắng học sinh đến vậy, có vài lớp còn chỉ có mười mấy học sinh! Đặc biệt là một vài lớp còn không có giáo viên để mặc học sinh ồn ào nhốn nháo như một cái chợ. Rất nhiều đứa trẻ còn chạy ra khỏi lớp hò hét đuổi nhau. Điều khiến Lý Cao Thành ngạc nhiên chính là học sinh náo loạn như vậy mà lại không có đến một giáo viên ra quản.

Khi ông tiến đến một phòng giảng dạy của trường con em, ba giáo viên trẻ đang ngồi đó nhưng chẳng ai phản ứng gì trước thái độ của học sinh.

Họ đều rất trẻ, một thầy giáo chừng hai mươi tuổi, hai cô giáo cũng khoảng hai mươi tuổi.

Sự xuất hiện của vị khách không mời mà đến này cuối cùng cũng khiến họ tạm dừng lại câu chuyện cười đùa râm ran ban nãy, một cô giáo trong đó hất hàm hỏi to, khuôn mặt vẫn còn giữ nguyên điệu cười đang dở dang:

"Tìm ai?"

Rõ ràng không có ai nhận ra Thị trưởng ông, cũng có lẽ vì vốn dĩ họ chưa từng gặp ông, cho dù thị trưởng từ xưa đến nay vẫn luôn xuất hiện điều đặn trên các kênh truyền hình. Theo một cuộc điều tra nội bộ tương đối đáng tin cậy thì ngoài gia đình ra, những người trẻ tuổi bình thường và ngay cả nhiều người trưởng thành đều rất ít xem tin tức truyền hình của đài thành phố. Chương trình thời sự lúc 7 giờ tối trước đây đều tiếp sóng chương trình thời sự của tỉnh, chương trình thời sự của tỉnh kết thúc mới đến tiết mục thời sự của thành phố. Nếu không liên quan gì đến bản thân thì chẳng có ai lại chỉ ngồi xem thời sự trong một khoảng thời gian dài như vậy. Vì thế, một "minh tinh truyền hình siêu cấp" trong thành phố như ông thường không có đất diễn trong mắt những người trẻ tuổi.

"Đang giờ học mà có nhiều học sinh nô đùa dưới lầu như vậy, sao không ai ra quản?" Lý Cao Thành không tiếp chuyện cô giáo kia, chỉ hỏi lại một câu như vậy.

Ba giáo viên trẻ sững người, một cô giáo đứng đưng buông câu trêu đùa ông:

"Ồi! Té ra ông là chủ nhiệm Ủy ban giáo dục à?" Nói xong cả ba nhất loạt cười phá lên.

Lý Cao Thành không cười, vừa lặng lẽ nhìn bọn họ cười, vừa lặng lẽ ngồi xuống.

Có thể là vì chiếc áo khoác quân đội nên mấy người trẻ tuổi trước mặt mới cảm thấy rằng đến một vị chủ nhiệm Ủy ban giáo dục cũng chẳng giống.

"Ông rốt cuộc tìm ai vậy?" Cười xong, mấy người trẻ tuổi hình như cũng phát hiện ra một cảm giác kì lạ, vị nam giáo viên vội tắt nụ cười hỏi.

"Trường học loạn thế này mà thực sự không có người quản lý sao?"
Lý Cao Thành hỏi lại câu đó.

"Ông xem ông, ông nghĩ đây là một nơi tốt đẹp chắc? Mấy tháng rồi không phát lương, đến cái ghế hiệu trưởng cũng chẳng có ai ngồi, ai quản ai đây!" Một cô giáo trẻ miệt thị nói.

"Không ai làm hiệu trưởng?" Lý Cao Thành chỉ từng nghe câu "trường học mấy tháng rồi chưa phát lương", chứ chưa hề nghe thấy việc đến cả hiệu trưởng cũng không có ai làm nữa, "vậy hiệu trưởng đi làm gì rồi?"

"Hiệu trưởng còn có thể làm gì? Đổ bệnh, về quê rồi." Một cô giáo trẻ khác lên tiếng với giọng điệu chắc chắn.

"Vậy phó hiệu trưởng?"

"Điều đi rồi, chuyển lên thành phố rồi."

"Chỉ có một phó hiệu trưởng sao?"

"Người khác cũng vừa mới điều đi xong."

"Vậy là ở đây không có ai quản nữa rồi?" Lý Cao Thành không ngờ lại như vậy.

"Công ty đã loạn đến mức không người quản, còn quản nổi ở đây nữa sao?"

"Nhưng đây là trường học?"

"Cái ông này thật là, cứ như ông là Chủ tịch nước không bằng, lãnh đạo đứng đầu thành phố đều không quản nổi nơi đây, ông tưởng ông là ai!"
Vẫn một khẩu khí khinh thường và miệt thị.

"Lãnh đạo đầu thành phố đều không quản nổi nơi đây? Ai nói?"

"Á! Lại thành cục Công an rồi! Ai nói? Tôi nói, anh ta nói, mọi người nói, công nhân nói, cán bộ nói." Hình như là người vừa gầy vừa bé có tên Lý Cao Thành trước mặt đối với mấy người trẻ tuổi này chẳng có gì là phi thường cả, họ dường như rũ bỏ được sự cảnh giới ban nãy, và lại một phen hi hi ha ha vang trời, "Mấy ngày trước công nhân công ty bạo loạn, nghe nói đã dọa cho ông Thị trưởng đó sợ phát khiếp. Trọn một ngày một đêm không dám chớp mắt, cúi đầu chấp tay thề thốt xin lỗi công nhân rồi rít, toàn nói những lời tốt đẹp giống như một đứa bé suýt nữa thì không kéo nổi quần..." Những lời nói còn lại đã bị nhấn chìm trong trận cười hả hê ngắt nghễ, tiếng cười cứ thế vang vọng rất lâu, rất lâu không ngừng nghỉ.

"Sao các bạn biết?" Chờ họ cười xong, Lý Cao Thành mới cất tiếng hỏi với vẻ mặt không cảm xúc.

"Cả công ty, cả thành phố này đều truyền đi như vậy, có ai mà không biết? Nghe nói vị Thị trưởng đó đang làm kiểm điểm cho tỉnh, ông ấy chắc chắn không thoát nổi việc này, chắc chắn xong đời rồi." Mấy giáo viên trẻ đó đã không còn để ý đến ông nữa, bắt đầu quay ra buôn chuyện với nhau, "Đầu não công ty đều là do ông Thị trưởng này đề bạt, thử nghĩ xem ông Thị trưởng này sao không có vấn đề được? Nghe nói mấy công ty ở chỗ chúng ta đây đều có cổ phần của vợ ông Thị trưởng này, kiện lên tỉnh, kiện lên Trung ương có mà kiện ra biển! Có người còn nói trường tư thục cao cấp quốc tế Thái Bình Dương đó cũng có cổ phần của Thị trưởng, nếu không đầu sỏ của công ty sao có thể cho con mình vào đấy học hết được..."

Lý Cao Thành cứ nghe cứ nghe, cuối cùng lặng lẽ rời đi.

Thực ra cũng không cần nghe tiếp nữa.

Trước khi anh chưa tỏ rõ thái độ và đưa ra quyết định thì mọi người sẽ còn đưa ra các ý kiến, các đánh giá và các phỏng đoán về anh, đây vốn là việc mà anh không thể khống chế và lựa chọn.

"Phòng dân chi khẩu, thậm vu phòng xuyên" (1), có lẽ chính là cái đạo lý này.

Bày ra cái chính tích này lại muốn bịt miệng bách tính, anh làm được sao?

-----

(1) Phòng dân chi khẩu, thậm vu phòng xuyên: phòng chống miệng lưỡi người đời còn khó hơn là ngăn nước sông chảy. (ND)

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Thực ra cũng không cần thiết phải đi đâu nữa, anh còn muốn nhìn thấy thêm những gì nữa đây?

Trong thứ tội ác khiến người ta phải trở mắt đứng nhìn ấy lại sinh ra cái đói nghèo cũng khiến người ta phải trôn trối nghẹn lời, từ cách kiếm tiền nghe còn rùng rợn hơn cả tích lũy ban đầu của chủ nghĩa tư bản đã hình thành ra hai thái cực cũng ghê sợ kinh người, chứng kiến từng cảnh tượng đang diễn ra trước mặt đây anh còn thấy chưa đủ sao?

Viễn cảnh tương lai từ cuộc cải cách của chúng ta vốn tươi đẹp và lung linh thế, vậy những gì đang diễn ra trong doanh nghiệp quốc doanh lớn này là sao, rốt cục là cái gì đang từng bước từng bước hủy diệt, lật đổ, biến dạng bản chất và thành quả ban đầu của cải cách?

Lý Cao Thành cứ thế lặng lẽ âm thầm chìm vào trong gió rét.

Vốn muốn quay về, nhưng có lẽ một thứ tình cảm đặc biệt nào đó được sinh ra trong hoàn cảnh đặc biệt này lại thôi thúc bước chân ông phải đến thăm một vị mà ngay tại lúc này đây ông đang thấy nhớ da diết.

Cũng đã hơn chục năm chưa gặp rồi.

Một nữ công nhân dệt may tên Hạ Ngọc Liên, người đã từng làm nhũ mẫu nuôi nấng hai đứa trẻ nhà ông suốt gần 5, 6 năm.

Hạ Ngọc Liên xấp xỉ tuổi Lý Cao Thành, cũng tầm 44, 45 rồi, có thể đã nghỉ hưu nhiều năm rồi. Huống hồ chi với tình hình hiện giờ của công

ty, về hưu thì thoảng mỗi tháng còn lĩnh được một chút tiền hưu và phí sinh hoạt, nếu vẫn còn đang làm thì chỉ cần ngừng sản xuất đã coi như chẳng được gì nữa rồi. Nếu sức khỏe còn tốt, còn muốn đi làm, làm thủ tục rồi kiếm thêm chút đỉnh; công việc tạm thời, đồng nghĩa với việc lĩnh hai phần lương, như vậy càng bảo đảm.

Hạ Ngọc Liên và vợ ông Ngô Ái Trân gần như sinh con cùng một lúc, khác là Hạ Ngọc Liên sinh đứa thứ 4 còn Ngô Ái Trân mới sinh con đầu lòng.

Lúc đó, Lý Cao Thành và Hạ Ngọc Liên cùng làm tại nhà máy dệt may Tân Hoa, cùng một phân xưởng, nhưng Hạ Ngọc Liên là một nữ công nhân dệt may thông thường, còn Lý Cao Thành là chủ nhiệm phân xưởng.

Vợ ông sinh đứa đầu, Viện kiểm sát cho 5 tháng nghỉ thai sản, còn Hạ Ngọc Liên sinh xong chưa đầy nửa tháng đã thấy xuất hiện tại phân xưởng. Cô ấy vốn không cần đi làm sớm như vậy, thời gian nghỉ thai sản của nữ công nhân dệt may khi đó là 3 tháng.

Thực ra cũng không có nguyên do gì khác, cô ấy đi làm sớm như vậy là vì bữa cơm trưa nhà máy trợ cấp và tiền phụ cấp mỗi ngày 8 hào.

Vừa sinh con mà cô ấy cả ngày không về đến một lần, nhiều ngày trôi qua, Lý Cao Thành mới biết cô ấy đã giao đứa trẻ ấy cho người khác.

Lúc đó nhà máy mới hồi phục sản xuất, nhân lực thiếu hụt trầm trọng. Một mình Hạ Ngọc Liên phải tiếp quản 18 chiếc máy dệt, khi ấy đây được coi là trên mức trung bình.

Đó là buổi chiều mùa hạ, Hạ Ngọc Liên bị ngã ngay tại phân xưởng.

Suốt ba tiếng đồng hồ chưa tỉnh lại. Lao lực, suy nhược, thiếu chất cực độ, bà mẹ bốn con và một ông chồng bệnh tật, gánh nặng cả nhà đổ lên vai người phụ nữ nhỏ bé này, cô ấy thật sự không chống đỡ nổi nữa.

Hạ Ngọc Liên nằm tại bệnh viện công nhân của nhà máy, Lý Cao Thành và lãnh đạo khác trong phân xưởng cùng đến thăm.

Đến giờ, điều khiến Lý Cao Thành vẫn cảm thấy khó nghĩ là: người phụ nữ gầy gò, yếu đuối, thiếu dinh dưỡng đó đã sinh đến bốn đứa rồi mà hai bầu sữa vẫn căng tròn và đầy đặn như vậy, đã gần 10 ngày không cho con bú mà bầu sữa vẫn tròn đầy không hề có dấu hiệu của việc tắc tia sữa. Dù là lúc ngất đi trong xưởng, mà vùng áo trước ngực vẫn ướt đầm một mảng. Trong vòng 1, 2 tiếng thăm hỏi, cô ấy phải lấy khăn mặt lau đi lau lại rất nhiều lần chỗ trước ngực.

Khác hoàn toàn với Hạ Ngọc Liên, Ngô Ái Trân vợ Lý Cao Thành trong vòng một tháng được chăm sóc vừa trắng vừa béo, khuôn mặt hốc hác thường ngày giờ trở nên bầu bĩnh lạ, nhưng bầu ngực vẫn gầy gò lép xẹp không có vẻ gì là căng tròn. Nào là gà, vịt, cá, thịt, các loại thuốc bắc, thuốc tây ăn uống không biết bao nhiêu rồi nhưng sữa vẫn ít vô cùng, thậm chí là gần như không có.

Hồi đó không bằng được bây giờ, không có sữa mẹ thì có sữa bò, không có sữa bò thì có sữa bột, các loại sản phẩm dinh dưỡng cho trẻ sơ sinh bày bán la liệt tại các cửa hàng tùy anh lựa chọn. Các sản phẩm ăn liền, bông bím, kẹo ăn liền, xà bông, than đốt đều có ngày cung ứng nhất định, muốn mua một hộp sữa bột khó khăn vô cùng. Hơn nữa, nhà máy dệt may Tân Hoa nằm ở ngoại ô thành phố, cách thành phố khoảng mấy chục dặm, mà cho dù ở thành phố thì mỗi ngày cũng phải xếp hàng từ lúc 4, 5 giờ sáng để mua sữa bò theo phiếu, nếu không thì chờ đến lượt anh cũng sẽ chẳng còn hàng nữa, nếu vẫn cần thì chỉ còn cách là chờ đến ngày hôm sau để xếp hàng.

Lý Cao Thành không có nhiều thời gian như vậy, chủ yếu cũng là do ông vốn dĩ không có cái khả năng này, không thể mỗi ngày đều dậy từ 3, 4 giờ sáng rồi đi mấy chục dặm đến xếp hàng mua sữa về cho con. Bởi thời bấy giờ vốn chưa có xe chuyển, nếu đạp xe đạp thì gần như chẳng khác gì

chuyện thiên phương dạ đàm (1), cả đi cả về xấp xỉ một giờ đồng hồ. Đừng nói không chịu nổi, cho dù có chịu nổi thì cũng chẳng có cách nào lấy được.

-----

(1)Thiên phương dạ đàm: chỉ chuyện hoang tưởng, vớ vẩn, không có thực.

Vì thế, vừa thấy Hạ Ngọc Liên trong bộ dạng sữa về căng phồng bầu ngực chảy thấm cả áo, Lý Cao Thành không hiểu sao lại thấy động lòng.

Tối hôm đó, ông cùng vợ mình đã đến nhà Hạ Ngọc Liên, mang theo một túi các đồ dinh dưỡng.

Điều kiện rất đơn giản, cũng rất dễ dàng. Hạ Ngọc Liên trong kì thai sản không cần phải đi làm, mỗi ngày đến nhà Lý Cao Thành cho bé nhà ông bú sữa, giúp làm chút việc vặt trong nhà, còn có thể cùng ăn cơm với gia đình ông. Nói trắng ra thì chính là đến làm một bảo mẫu nuôi trẻ, thù lao đương nhiên rất khá, không tính ăn uống, một tháng là 45 tệ.

Số tiền này gần như bằng với số tiền công mà Hạ Ngọc Liên mỗi tháng dốc kiệt sức lực để làm việc mới có thể lĩnh được, và đó cũng là chi phí có thể mời được 3 bảo mẫu thời bấy giờ! Cũng may lương của Lý Cao Thành khi đó không phải là thấp, cũng có những tích lũy nhất định. Nhà mẹ đẻ Ngô Ái Trân cũng khá giả, hai vị nhạc, phụ nhạc mẫu lúc con gái chưa sinh cháu còn đưa cho Lý Cao Thành 300 tệ. Huống hồ chi cháu không có sữa uống, một việc trọng đại cấp bách như vậy, vì con cái ông không tiếc gì cả.

Hạ Ngọc Liên đồng ý ngay không cần nghĩ ngợi nhiều.

Sau hai tháng, không chỉ đứa trẻ được Hạ Ngọc Liên cho ăn trở nên trắng hồng bụ bẫm, mà ngay cả vợ chồng Lý Cao Thành cũng như vừa

được giải phóng, dù là chủ nhật cũng chẳng tìm được việc gì để làm. Chỉ một Hạ Ngọc Liên, hàng ngày ngoài việc cho trẻ ăn, trông trẻ, chăm sóc trẻ, còn đảm đương gần như toàn bộ việc nhà. Nấu cơm, giặt giũ, mua rau, mua gạo, mua mì, mua than... những việc của người vợ, Hạ Ngọc Liên đều làm cả, những việc của Lý Cao Thành, Hạ Ngọc Liên cũng đều làm hết. Dù vậy, Hạ Ngọc Liên hàng ngày vẫn phải về nhà mình để dọn dẹp. Có lúc còn làm đến tận canh ba nửa đêm mới trở lại...

Và điều làm Lý Cao Thành cảm thấy kì lạ và khó tin là: trong thời gian hai tháng này, da mặt Hạ Ngọc Liên lại hồng hào tươi tắn hơn, cơ thể khỏe khoắn hơn, hình như béo ra 10 kí!

Cô ấy dường như sinh ra để đến thế giới này chịu khổ, ăn luôn chọn những thứ kém nhất để ăn, việc lại luôn chọn những việc nặng nhất để làm. Bình thường, bất kể là vợ chồng ông có nhà hay không, những đồ ngon trong nhà trước giờ không động đến một phần một miếng. Có lần hai vợ chồng ông cùng đi công tác, gần một tuần mới trở về, phát hiện 20 quả trứng trong nhà vẫn y nguyên không xê dịch! Một bộ quần áo mặc cho đến lúc rách không thể vá được, tờ tả không thể mặc được nữa thì mới chịu bỏ đi. Không biết là một gì, cũng chưa từng dùng qua mỹ phẩm hóa trang...

Có lẽ chính vì vậy nên cả nhà ông dường như không thể tách rời Hạ Ngọc Liên, dù cho sau này Hạ Ngọc Liên đi làm rồi, cũng vẫn là một phần trong gia đình, Hạ Ngọc Liên chăm sóc đứa con đầu của vợ chồng ông tròn 1 năm 9 tháng! Tiếp đến lại tiếp tục cho đứa thứ hai bú sữa gần hai năm...

Cũng chính là vì mối quan hệ này mà khi Lý Cao Thành được điều từ nhà máy dệt may Tân Hoa đến nhà máy dệt may của tỉnh, ông đã tìm mọi cách, nghĩ hết sức để đưa cả nhà Hạ Ngọc Liên đi cùng.

Đưa một gia đình không có quan hệ họ hàng huyết thống với mình từ địa phương lên tỉnh, với thân phận và năng lực của Lý Cao Thành khi đó quả không phải là chuyện dễ dàng gì.

Vì vợ, vì con, vì bản thân, cũng là vì lương tâm của chính mình, vì một người phụ nữ tốt thằm lặng không đòi hỏi.

Năm thứ hai sau khi Hạ Ngọc Liên được điều lên tỉnh, người chồng mắc nhiều bệnh trong người cuối cùng đã lìa đời, khi đó mới hơn 40 tuổi, Hạ Ngọc Liên vẫn ở vậy, không đi thêm bước nữa.

Ngày tháng sau đó, vị trí của Lý Cao Thành ngày một lên cao, còn Hạ Ngọc Liên vẫn là một công nhân bình thường. Lý Cao Thành đã từng thử cho cô ấy làm một số công việc dạng như tổ trưởng, ca trưởng, nhưng chẳng được vài ngày cô ấy lại kiên quyết không làm nữa, cô ấy nói cô ấy không hợp để làm lãnh đạo, cũng không hợp để làm chiến sĩ thi đua tiên tiến. Thực tế cũng đúng như vậy, Hạ Ngọc Liên làm việc không ai phàn nàn gì, nhưng mỗi lần bầu chọn chiến sĩ thi đua lại chẳng ai bỏ phiếu bầu.

Cô ấy thật sự quá mộc mạc, quá đơn giản, nên tất cả mọi người thường quên mất sự tồn tại của cô ấy.

Năm 1980, Lý Cao Thành được điều đến nhà máy Dệt may Trung Dương với thân phận phó xưởng trưởng, phó Bí thư Đảng ủy. Vì Trung Dương mới thành lập một phân xưởng sản phẩm dệt may loại mới, cần gấp một thế hệ nữ công nhân lành nghề, nên Hạ Ngọc Liên một lần nữa lại cùng Lý Cao Thành đến nhà máy này.

Về sau đó, con cái ngày một lớn hơn, địa vị của vợ chồng Lý Cao Thành cũng ngày một cao hơn, mối quan hệ của cả nhà với Hạ Ngọc Liên cũng dần dần nhạt đi. Mỗi dịp Tết, thi thoảng nhớ đến mới cho lũ trẻ đi tặng chút quà.

Năm mà Lý Cao Thành sắp rời khỏi Trung Dương, ông đã từng tìm gặp Hạ Ngọc Liên một lần, cụ thể là gặp gỡ về điều gì thì ông cũng chẳng nhớ rõ nữa, hình như là việc phân nhà ở. Con cái lớn rồi, sắp kết hôn hết

rồi, cả nhà chen chúc cùng nhau thực sự không ra thể thống gì cả, ông muốn tìm cách xem xem có thể giúp đỡ giải quyết được không.

Ông còn nhớ hình như đã nói chuyện một lần với chủ nhiệm phân xưởng của Hạ Ngọc Liên, còn giải quyết hay chưa, giải quyết như thế nào thì ông không nắm được nữa.

Ông quá bận rộn.

Nhiều năm sau đó cũng cứ luôn bận rộn.

Mãi cho đến hôm nay, dường như cảnh tượng đau lòng thê lương thảm khốc trước mặt đã khơi dậy lại hồi ức và hoài niệm của ông, đã khiến ông đột nhiên thấy muốn gặp nhũ mẫu của các con ông, đồng thời cũng là bảo mẫu của gia đình ông.

Hạ Ngọc Liên và người nhà sống ra sao trong bối cảnh công ty như thế này?

Cô ấy chống đỡ nổi không? Sống nổi không?

Lý Cao Thành nhìn cảnh tượng trước mặt với vẻ mông lung mơ hồ, cảm giác như mình bị mất phương hướng. Ông cảm thấy mình thật sự không thể tìm được nhà của Hạ Ngọc Liên nữa rồi.

Có thể là vì sau khi Hạ Ngọc Liên dọn đến nhà máy dệt may tỉnh, ông đến thăm quá ít nên thực sự không còn nhớ rõ nữa, hình như chỉ mới đến có một lần hoặc là vốn dĩ chưa đến lần nào, khi đó cũng chỉ loáng thoáng nghe bọn trẻ nói rằng Hạ Ngọc Liên sống ở mạn này.

Cũng có thể là vì các dãy nhà trước mặt thay đổi quá lớn nên ông thực sự không nhớ ra nổi. Không phải là vì nhà cửa đẹp hơn, mới hơn mà vì nhà xây nhiều hơn, nhỏ hơn. Vẫn là một căn nhà nhỏ bình thường của mấy chục năm trước, chính vì dáng vẻ bao năm rồi không đổi của nó nên mới biến

thành cảnh tượng này: trong bốn góc của một căn nhà tầng trệt vốn có, bỗng chồi lên mấy mét vuông vừa thấp, vừa nhỏ, vừa hẹp giống như tổ ong đất. Vì thế, các con đường qua lại ngày càng bị thu hẹp lại, thậm chí còn mất dạng luôn; những ngôi nhà ngày xưa cũng biến dạng đi nhiều, thậm chí không còn thấy sân đâu nữa, nên không hiểu sẽ phải đi như thế nào để có thể tiến vào hoặc đi ra khỏi cái quần thể đang hiện diện trước mắt này.

Lý Cao Thành không điều tiết được cảm xúc, ông lại nhớ đến cảnh tượng Hạ Ngọc Liên khi xưa tìm đến ông để giải quyết vấn đề nhà ở, đột nhiên cảm thấy trào lên một nỗi hổ thẹn đặng hòng, bao nhiêu năm rồi, Hạ Ngọc Liên chưa từng đưa ra với ông một yêu cầu nào.

Lũ trẻ nhà Hạ Ngọc Liên phải chăng là sống trong cái ô giống như tổ ong này?

Hỏi liên tiếp mấy nhà mới biết được địa chỉ rõ ràng của Hạ Ngọc Liên.

Nỗi lo lắng và phỏng đoán của ông đồng thời đều được chứng thực: cả nhà Hạ Ngọc Liên quả thực đều sống ở đây.

Thực ra không xa lắm. Quay người bước qua một con đường hẹp như một chiếc khe nhỏ rồi vòng hai vòng là tới.

Vừa đặt chân đến đây, trong thoáng chốc dường như mọi kí ức đều quay trở về.

Đúng, chính là nơi đây. Hơn nữa, tất cả đều chưa thay đổi, vẫn dáng vẻ ngày xưa, vẫn như vẻ vốn có của nó. Tất nhiên ở đây cũng giống như những nơi khác, cũng trồi lên từng ô từng ô nhỏ với hình dạng không đồng đều.

Duy nhất một điều khiến ông không có chủ kiến là: đứng trước cửa từng ngôi nhà lớn nhỏ ngang nhau này, không biết rốt cục phải gõ cánh cửa nào?

Vừa may có một người phụ nữ đi đổ rác, Lý Cao Thành vội vàng đi đến hỏi.

"Tìm mẹ chồng cháu ạ?" Có thể là vì trời quá lạnh, gió thổi quá to, cũng có thể là vừa bước ra ngoài trời mắt vẫn còn hoa nên người phụ nữ mặt hơi sưng, quần áo quần tròn bịt kín ấy chớp mắt một hồi mới buông nổi một câu nói: "Ông ở đâu đến vậy? Tìm mẹ cháu có việc gì?"

Không ngờ đó lại chính là con dâu của Hạ Ngọc Liên!

"Ta ở thành phố, bà ấy có nhà không?"

"Ở thành phố?" Nhìn điệu bộ hồ nghi của người phụ nữ này, Lý Cao Thành liền hiểu ra rằng người con dâu của Hạ Ngọc Liên vốn không nhận ra ông, không nhớ ông hoặc là không nghĩ là ông. Sau khi dò xét một lượt, người con dâu lạnh lùng đáp: "Có việc gì không? Bà không có ở đây."

"Bà ấy không sống ở đây?"

"Có, nhưng đi làm rồi."

"Đi làm?" Lý Cao Thành đứng ngẩn người, "Làm cái gì? Ở đâu? Lễ nào bà ấy vẫn chưa về hưu?"

"Ông ở đâu trong thành phố vậy?" Trước một chuỗi câu hỏi của Lý Cao Thành, con dâu Hạ Ngọc Liên lại một lần nhìn Lý Cao Thành với vẻ đầy hoài nghi.

"Ở chính quyền thành phố, ta họ Lý." Lý Cao Thành cảm thấy mình chỉ có thể nói như vậy.

"...Ồ!" Đột nhiên cô con dâu trở nên hòa nhã và cung kính, rồi khách khí nói, "Bác chính là thầy Lý - người cho mẹ cháu mượn tiền đó ạ, tối qua

cháu còn nghe mẹ cháu nhắc tên bác. Bên ngoài lạnh lắm, mời bác vào trong nhà ngồi ạ..."

Vốn tưởng rằng cô con dâu nhận ra được mình, nào ngờ lại nhận nhầm, và lại bị nhận thành thầy Lý đến đòi nợ!

Căn phòng còn nhỏ hơn nhiều so với tưởng tượng của ông, toàn những thứ lung tung chất kín trong nhà, nên không gian vốn đã nhỏ lại càng chật chội hơn.

Một góc sân nhỏ khoảng tầm 2, 3 mét vuông chừa lại được biến thành chỗ nấu ăn.

Ban ngày vẫn phải bật điện, nhưng ánh điện cũng lờ mờ mù mịt. Thứ nhất là vì trong nhà khá tối, thứ hai là vì bóng đèn nhỏ. Có thể là vì tiết kiệm điện, nên chỉ dùng đèn 15W. Chả trách vừa rồi đi ra ngoài cô con dâu mới thấy chói mắt như vậy.

Phòng chính xem ra đã để cho con dâu ở, nhưng cái gọi là phòng chính cũng nhỏ đến tội nghiệp. Ngoài kê được một chiếc giường đôi và một bộ đồ dùng gia đình đơn giản ra thì dường như không còn chỗ trống nữa.

Nơi ở của Hạ Ngọc Liên là khu nhà bếp lộ thiên ngày xưa! Thực ra cũng chính là một cái khe nhỏ giữa hai căn phòng, chỉ rộng khoảng một mét, dài chưa đến hai mét, khoảng lộ thiên ngày xưa đã được bịt bằng một miếng nhựa lớn! Người bên ngoài vốn không thể vào trong, dù là người có vóc dáng nhỏ bé, gầy gò như Lý Cao Thành nếu muốn vào trong cũng chỉ còn cách nghiêng người lách qua. Trong ô nhỏ mà Hạ Ngọc Liên sống, Lý Cao Thành phát hiện ra cốc nước đặt ở đầu giường đã đóng băng thành một tảng đá dày!

Lý Cao Thành bỗng rơi nước mắt, mãi lâu sau vẫn chưa thể đứng vững.

Nhũ mầu của những đứa trẻ hóa ra lại sống ở nơi này!

Những năm tháng cuối đời của người phụ nữ tốt bụng một đời cơ cực này sao lại có thể như vậy?

Có năm mơ ông cũng không ngờ lại thế lương như vậy, thế lương đến mức mà chính bản thân ông cũng không có cách nào để đổi diện.

Ông lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế cạnh chiếc giường đôi của con dâu Hạ Ngọc Liên.

Con dâu Hạ Ngọc Liên vội vàng rót cho ông một cốc nước nóng để ông cầm trong tay cho ấm hơn. Nhìn những giọt sương trắng đọng trên chiếc cốc, ông mới cảm thấy nhiệt độ trong ngôi nhà này khá thấp.

Lúc uống nước, ông cũng mới phát hiện ra một đứa bé sơ sinh vừa mới chào đời không lâu, bé được cuộn tròn trong chiếc chăn trên giường! Chả trách cô gái này lại mặc kín như vậy.

Hóa ra là vừa sinh con!

Vốn đang ôm đầy phần nộ vì hai vợ chồng trẻ để cha mẹ mình sống trong một nơi như thế này, nhưng khi nhìn thấy đứa bé mới sinh đó, mọi giận dữ trong người Lý Cao Thành bỗng tiêu tan hết cả.

Có thể trách ai đây? Nơi có thể ở, toàn bộ không gian gần như đã bị lấp đầy rồi.

Con dâu lại vừa sinh cháu, bất kì một người trưởng bối nào trên thế giới này đều sẽ nhường lại chiếc phòng duy nhất trong nhà cho con thôi, huống hồ chi vị trưởng bối đó lại là Hạ Ngọc Liên.

Con dâu của Hạ Ngọc Liên xem ra đối xử với mẹ chồng cũng không đến nỗi nào. Vừa chào hỏi khách, vừa nói luôn mồm không nghỉ:

"... Mẹ chồng cháu hẳn nhắc đến bác là nói không ngừng. Nói rằng ngày chúng cháu nằm viện, nếu không có bác cho mượn 800 đồng thì thật không chừng là có chuyện lớn rồi. Vốn không muốn lên bệnh viện thành phố, sinh con thôi mà, ở bệnh viện công nhân công ty là được rồi, ở đây gần nhà lại rẻ nữa. Ai ngờ hai ngày hai đêm mà vẫn không sinh được, sự việc về sau thì cháu không còn biết gì nữa rồi, khi tỉnh lại mới hay đã được đưa lên bệnh viện thành phố. Về sau nghe mẹ cháu nói lại, khi đó tiền đặt cọc mất 5000 tệ. Quan hệ của mẹ cháu cũng không tệ, có thể vay mượn của người thân, người quen, hàng xóm láng giềng nhưng vẫn thiếu khoảng 1000 tệ, đúng là khiến người ta buồn rầu, đến bác sĩ cũng nói, nếu như chậm hai giờ thì cả mẹ lẫn con đều không giữ nổi. Nhưng lúc đó có vội cũng vô dụng, không có số tiền 5000 tệ để đặt cọc thì dù sống dù chết anh cũng không thể vào viện được, ở đâu cũng vậy, nhận tiền không nhận người, chuyện sống chết ở bệnh viện có nghĩa lý gì đâu. Mẹ cháu có nói, cái khó ló cái khôn, không hiểu sao lúc đó lại nhớ đến bác, bao nhiêu ngày không gặp bác rồi, có thể mượn được 300, 500 là tốt lắm rồi, nào ngờ nói bao nhiêu thì có được bấy nhiêu, bỗng chốc vay được tròn 800 tệ! Mẹ chồng cháu bảo là đúng là gặp được phật sống rồi, thế giới này vẫn còn người tốt như vậy. Cháu cũng đã nói với nhà cháu chờ mấy ngày nữa nhất định phải đến tận nhà để cảm tạ người ta, cảm ơn ân nhân cứu mạng, cả đời này sẽ..."

Lý Cao Thành vừa lặng lẽ ngồi nghe, vừa tưởng tượng ra cảnh tượng chấn động lòng người đối với gia đình này khi đó.

5000 tệ dường như khiến cho Hạ Ngọc Liên phải vay khắp thôn cùng xóm tận, bạn bè người thân, trong đó đương nhiên cũng có cả một phần tiết kiệm của gia đình. Mà hình như là 5000 tệ đó có thể cướp đi 2 sinh mạng, ngày nay, đối với một số người mà nói thì số tiền đó có là gì! Chẳng phải chỉ bằng một bữa ăn, một đêm hát hay sao?

Con dâu Hạ Ngọc Liên vẫn tiếp tục nói:

"... Mẹ cháu bảo một, hai ngày tới bác sẽ đến, bà nói số tiền đó bác cũng sắp cần đến rồi, nên hai ngày này nhất định phải mang đến tận nhà gửi bác. Lẽ ra lần trước đã phải gửi bác rồi, năm viện không tiêu tốn nhiều tiền đến vậy, nhưng gia đình đó sắp tổ chức đám cưới cho con nên phải trả họ trước..."

"Ta không phải là bác Lý mà cháu nói, ta họ Lý, tên là Lý Cao Thành." Cuối cùng Lý Cao Thành cũng ngắt lời cô con dâu để nói ra họ tên của mình.

"... Lý Cao Thành?" Gương mặt phía trước đột nhiên lại mang đầy vẻ nghi hoặc và mơ hồ ban nãy, dường như cô con dâu này vốn không biết Lý Cao Thành là ai, mãi một lúc lâu mới cất tiếng, "Hóa ra bác không phải là bác Lý!... Lý Cao Thành? Cái tên này nghe quen quá, bác tìm mẹ cháu có việc gì?"

"Mẹ cháu không nói về ta với cháu?"

"..." Cô con dâu muốn nói gì đó, nhưng lại lưỡng lự không thốt ra lời, rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Xem ra cô con dâu thực sự không biết đến cái tên Lý Cao Thành này, càng không biết cái tên này có nghĩa là gì. Có lẽ cô ta không nghĩ và cũng không liên hệ đến tên của Thị trưởng cũng là Lý Cao Thành, có thể là do dáng vẻ và cách ăn vận của người trước mặt, và cũng có thể là do khoảng cách giữa gia đình mẹ chồng cô ta với thân phận và hành vi của Thị trưởng trong tưởng tượng quá xa vời. Một Thị trưởng tiền hô hậu ủng, vận người ngưỡng mộ làm sao có thể đến nơi như thế này, làm sao có thể đến tìm một người phụ nữ nghèo nàn cơ cực như mẹ chồng của cô ấy?

Nói như vậy, Hạ Ngọc Liên cũng có thể chưa từng đề cập đến một người tên Lý Cao Thành trước mặt con dâu.

Đột nhiên Lý Cao Thành cảm thấy lúng túng vô cùng, ông vốn định nói ra thân phận của mình, nhưng ý nghĩ đó lập tức bị ngăn lại, thậm chí ông còn thấy hơi hồi hận vì đã nói ra tên mình. Chẳng phải anh định cho người ta biết anh là Thị trưởng sao? Biết rồi sẽ thế nào? Sẽ khiến người ta thấy kinh ngạc, thấy ái ngại, thấy bất ngờ, cảm thấy rằng hóa ra mẹ chồng mình cũng có quan hệ với một người làm Thị trưởng, rồi thao thao bất tuyệt bảo mẹ mình lợi dụng mối quan hệ này liên tục đến tìm anh ư?

Phải chăng chính là nguyên nhân này, Hạ Ngọc Liên mới không kể cho con dâu nghe?

Đúng, chỉ có thế mới hợp với tính cách và phẩm hạnh của người phụ nữ như Hạ Ngọc Liên.

Cũng chỉ có thế mới khiến cho tâm can Lý Cao Thành ngày càng thấy áy náy, ngày càng thấy đau lòng.

"Rốt cuộc bác có việc gì ạ?" Thấy ông ngồi im rất lâu không nói gì, gương mặt cô con dâu dần dần lộ rõ một vẻ cảnh giác, "Có phải là mẹ cháu cũng nợ..."

"Không, không, là ta nợ bà ấy, thật sự ta không biết nhà cháu lại xảy ra chuyện lớn như vậy, cháu thấy thế này được không? Ta để lại số điện thoại của ta cho các cháu, sau khi bà ấy về bảo bà ấy gọi điện cho ta." Vừa nói Lý Cao Thành vừa rút ra một cây bút viết lại số điện thoại của nhà ông và phòng làm việc, đồng thời cũng viết cả tên của mình. Khi đưa cho cô con dâu, ông hỏi, "Sức khỏe mẹ cháu vẫn tốt chứ?"

"À, vẫn vậy ạ, lúc tốt lúc yếu. Chúng cháu làm con cháu cũng khuyên không nổi, công ty khó khăn, mẹ cháu bán mạng để làm, ngày nào cũng đi làm. Sắp nửa năm rồi chẳng có đồng lương nào. Bây giờ lại thêm một khẩu ăn, lại xảy ra chuyện, nợ nần chồng chất, không còn cách nào khác đành mặc họ thôi. Năm kia năm ngoái còn trồng được hai mẫu ruộng nhà người

ta, ít nhiều cũng kiếm được chút ít, chí ít còn có lương thực, có rau ăn, năm nay người ta thu hồi lại hết rồi, kêu là có chính sách và quy định mới, không cho trồng nữa..."

"Trồng ruộng!" Lý Cao Thành ngạc nhiên, "Trồng cái gì?"

"Chính là đất của nông dân lân cận ạ! Bây giờ rất nhiều nông dân ngoại ô thành phố đều dựa vào việc này để sống, chê trồng ruộng không kiếm được tiền nên để cho những công nhân không giỏi giang không có bản lĩnh như chúng cháu làm, dù sao thì bỏ hoang cũng đã bỏ hoang rồi, để cho chúng cháu trồng, cho ít cho nhiều cũng được. Vì vậy mà mẹ cháu đã trồng hơn hai mẫu của người ta, một có một nhưng có rau có gạo ăn, như vậy cũng tương đối đủ ăn. Người ta thì không coi là gì nhưng với những người như chúng cháu mà nói thì đó là một vụ thu hoạch lớn đó. Rất nhiều người trong công ty đều như vậy..."

Cô con dâu Hạ Ngọc Liên nói một cách thoải mái, còn Lý Cao Thành tròn mắt há miệng ngồi nghe. Hóa ra là vậy! Trước đây ông cũng xem qua những báo cáo về việc này, dường như còn có bài báo và chương trình truyền hình nào đó coi đây là một việc làm mới để nhất loạt tuyên truyền nhằm chứng minh việc cải cách đã mang lại niềm lạc quan, hân hoan mới cho con người, các cô gái thành phố lấy nông dân, đất của nông dân giao khoán cho công nhân. Khi đó đến ông cũng cảm thấy điều này thực sự rất thú vị, nhưng lại không ngờ rằng sự thật lại là như vậy!

"...Thế mẹ cháu bây giờ đi làm ở đâu?" Lý Cao Thành cảm thấy lời nói của cô con dâu Hạ Ngọc Liên bao gồm nhiều hàm ý khác, nên bất giác ông lại hỏi đến tình hình của Hạ Ngọc Liên.

"Mẹ cháu tuổi cao như vậy rồi còn có thể đi đâu làm nữa? Thực ra cũng chẳng kiếm được mấy đồng, một ngày làm hơn 10 tiếng đồng hồ bất kể ngày đêm, một tháng mới được có hai ba trăm đồng. Đi làm công nhân tạm thời cho một phen xướng dật may do tư nhân bao thầu, những xưởng

đen như vậy chủ yếu đều tuyển dụng công nhân tạm thời ở nông thôn, biết rõ đó là nơi hại người nhưng khuyên bà không được, thật sự hết cách..."

"Chẳng phải đều đã ngừng sản xuất rồi sao, tại sao lại còn có phân xưởng thầu tư nhân hoạt động?"

"Bác là người ngoài, làm sao hiểu được chuyện ở đây, ngừng sản xuất đều là tập thể Nhà nước, xưởng tư nhân người ta nhận thầu làm sao mà dừng được? Nếu như tư nhân mà dừng thì Nhà nước chẳng phải khai công được rồi sao?"

"...Ồ!" Lý Cao Thành sửng sốt, "Đều là những ai nhận thầu vậy?"

"Còn ai vào đây nữa? Những người làm công nhân chúng cháu có thể nhận thầu nổi sao? Không phải là mấy lão đầu sỏ của Nhà nước hay sao? Nói là nhận thầu, chẳng phải là lấy của công biến hóa thành của mình ư? Việc bây giờ chẳng phải là người của doanh nghiệp Nhà nước đang đập đổ doanh nghiệp Nhà nước sao?"

"Những phân xưởng này ở đâu?"

"Mấy chục cái cơ, đi một vòng công ty thấy những nơi đang được xây mới lên, chính là nó, nghe nói làm ăn đều tốt lắm..."

"Mẹ cháu ở xưởng nào?"

"Hình như là... gì nhỉ, bác xem trí nhớ của cháu, à đúng rồi đúng rồi, gọi là "Xưởng may phục trang Xương Long", chính là phân xưởng số 9 cũ, cách cổng công ty khoảng một trạm..."

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Nhà máy lớn bế tắc, nhưng các phân xưởng nhỏ tại đây lại hùng hực khí thế, từng bừng như những con mãnh thú tràn trề sinh lực đang nhìn chăm chăm như hổ đói, như rắn chực nuốt voi!

Chỉ đơn thuần là vì một người họ "Công", một người họ "Tư" thôi sao?

Hay là vì một gánh nặng quá lớn lao, một trách nhiệm quá nặng nề, một sạp hàng quá khổng lồ, một sự quản lý quá cứng nhắc, một quyền lực quá ít ỏi, một sự chuyển đổi sản xuất quá chậm chạp, một quan niệm quá lạc hậu, một tư tưởng quá xơ cứng, một khả năng cải tiến kỹ thuật quá kém cỏi, một ý thức thị trường quá non yếu..., và một gánh nặng khác rất nhẹ nhàng với một sạp hàng nhỏ bé, không có trách nhiệm, không có người quản, không có khuôn khổ quy tắc, muốn làm gì thì làm, bắn một phát súng rồi lại đổi qua nơi khác, chỉ cần kiếm được tiền thì có thể vận dụng mọi thủ đoạn ... Vì thế nên mới xuất hiện hai kết quả và cục diện hoàn toàn trái ngược nhau như vậy?

Nếu gánh nặng đã quá lớn lao, thì cứ sao lại sinh ra nhiều "vật ký sinh" càng to, càng nặng như vậy? Trách nhiệm đã quá nặng nề, vậy thì những cái mà trước mắt gọi là phân xưởng này do ai phụ trách? Sạp hàng đã quá khổng lồ, vậy sao còn mở thêm nhiều sạp hàng ở bên ngoài như vậy? Quản lý đã quá cứng nhắc, thì sao lại làm loạn thành ra như vậy? Quyền lực quá ít ỏi, thì sao lại làm ra những việc to gan tà đình như vậy? Chuyển đổi sản xuất quá chậm chạp, vậy thì tại sao những phân xưởng con này lại hoạt động mạnh mẽ đầy sức sống như vậy? Quan niệm quá lạc hậu,

tư tưởng quá xơ cứng, ý thức thị trường quá non yếu, vậy thì tại sao vẫn những con người ấy, ở đó làm thì tinh thần ủ rũ, vừa đến đây đã như ưng bay hổ gầm? Năng lực cải tiến kỹ thuật quá kém cỏi, nhưng chỉ e rằng trình độ kỹ thuật của những "phân xưởng đen" trước mắt này không bằng phân nửa trình độ của nhà máy cũ, vậy tại sao một cái thì sắp chết, một cái thì lại có thể sống khỏe?

Có thể nói như vậy được sao? Có thể thấy thuận miệng được sao?

Nhưng, nếu chỉ đơn thuần vì một người họ Công, một người họ Tư, vậy thì cũng tương tự, sẽ có vô vàn những doanh nghiệp họ Công và có vô số những doanh nghiệp Nhà nước giống như Trung Dương, chẳng phải từng cái từng cái đều sẽ khỏe khoắn vạm vỡ, sừng sững kiên cường, để rồi tạo ra những thế lực hùng hậu, vô địch thiên hạ hay sao? Sẽ có vô số những doanh nghiệp tư nhân, doanh nghiệp cá thể làm ăn chân chính, thật thà, trung thực dù cho gắng tâm tận lực, mệt mỏi tranh đấu, nhưng đều vẫn đang sống lay lắt, ngoi ngóp sắp lụi tàn đó sao? Còn những "vật ký sinh" chẳng phải họ Công mà cũng chẳng phải họ Tư đang vây quanh doanh nghiệp Nhà nước này, hiện nay lại đang sống rất ngon nghề và khỏe mạnh ư?

Ông có thể giải thích sao về tất cả điều này đây?

Ông giải thích được không?

Tại sao? Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?

Lý Cao Thành vừa nhìn xung quanh từng phân xưởng u ám, đen tối giống như những con bọ hôi thối to lớn này, vừa ôm đầy bụng hồ nghi và giận dữ.

Ông đột nhiên nhớ đến những lời ban nãy của cô con dâu Hạ Ngọc Liên:

"... Đình công ngừng sản xuất đều là những tập thể Nhà nước, phân xưởng tư nhân người ta bao thầu sao có thể dừng được? Nếu mà tư nhân người ta dừng sản xuất thì chẳng phải doanh nghiệp Nhà nước đã khai công được rồi sao?" "... bảo là bao thầu, chẳng phải là biến đổi của Nhà nước thành đổi của nhà mình sao? Sự việc ngày hôm nay, chẳng phải là người của Nhà nước đập đổ doanh nghiệp Nhà nước sao?"

Người vợ công nhân tưởng chừng không được học hành, không có trình độ văn hóa gì này lại có thể nói ra được những lời sâu sắc, nghiêm trọng như vậy, những lời khiến người ta phải nhọc công suy ngẫm, những lời khiến người ta phải giật mình xem xét lại bản thân như vậy!

Tiếp đó, ông lại nhớ về câu nói của chàng thanh niên đóng giày Hồ Huy:

"... Thị trường Lý, mấy năm nay ông chỉ ở bên trên, những việc bên dưới có lẽ ông cũng không hiểu... con người bây giờ, đều chỉ biết đến tiền, còn biết gì đến kỹ thuật... giống như một cái sàng lớn, chỗ nào cũng lọt, ông bịt nổi sao?"

Quả thực không hiểu, bởi ông vốn không thể hiểu, cũng vốn không thể nhìn xuống được. Dường như mọi thứ bên dưới tầm mắt của ông đã bị che khuất hết rồi.

Bọn họ rốt cuộc còn giấu mình làm những gì nữa?

Cho dù một đời anh thanh liêm chính trực, thanh sạch bần hàn, nhưng nếu chính tích của anh đều là như vậy, thì anh cũng giống hệt đám tham quan ô lại, thành phần hủ bại kia thôi, không khác chút nào!

"Xưởng may phục trang Xương Long", hàng chữ to chắc khỏe, lại chính là lời đề tựa của một lãnh đạo cấp bộ!

Ngắm nghĩ thì cũng không thấy chỗ nào kỳ lạ cả, thành lập một công xưởng mới, nhờ một lãnh đạo viết tên xưởng, điều này rất bình thường, càng không thể coi là phạm pháp loạn kỉ cương. Việc kiểu này ngày nay nhiều lắm, từ lâu đã không còn ai bận tâm nữa rồi. Nhưng ngược lại, nghĩ kĩ hơn một chút thì nó lại không hề đơn giản như vậy. Một lãnh đạo cấp cao thể đề từ cho một công xưởng, chẳng khác nào dán cho công xưởng đó một lá bùa hộ mệnh. Anh còn điều gì không hài lòng? Lãnh đạo cấp trên sớm đã ủng hộ công xưởng của chúng tôi! Anh muốn nghi ngờ chúng tôi ư? Vậy chẳng phải là đi nghi ngờ lãnh đạo cấp trên! Anh muốn điều tra chúng tôi? Vậy chẳng phải là đi điều tra lãnh đạo cấp trên ư!

Chỉ cần nhìn thấy tấm biển hiệu này, anh phải đi áng chừng ngay sức nặng của nó, đồng thời anh cũng phải cảm thấy ngay uy thế và bối cảnh của nó.

Nó sẽ làm anh thấy thần bí, mà thần bí chính là một loại uy quyền, một kiểu tượng trưng, một thứ huyền cơ và sức mạnh không thể đo lường.

Đây có lẽ cũng chính là thứ mà chủ nhân của nó muốn thể hiện ra ngoài.

Hai bảo vệ cực kỳ uy nghiêm đứng sừng sững chôn chân tại cổng.

May mà mang theo thẻ công tác, cũng không ngờ bảo vệ chỉ liếc nhìn qua loa, chưa cầm lên xem đã vẫy tay cho qua.

Hóa ra chỉ là vẻ bề ngoài.

Có lẽ thứ nó cần cũng chỉ là cái dáng vẻ như vậy.

Bên ngoài hào nhoáng sáng sủa, bước vào bên trong, mới thấy nó kém cỏi, bần thủi đến nhường nào!

Nhưng xem ra nó có vẻ khá bận rộn. Trong sân, dưới mái che, người qua người lại, xe qua xe lại, âm ỉ rộn ràng. Đặc biệt, bông trong kho chất đầy như núi, hơn nữa vẫn có những chiếc xe chở đầy bông tiến tới không ngừng. Thực ra một nhà máy dệt may tốt hay xấu, hiệu quả hay không hiệu quả, chỉ cần nhìn lượng bông trong kho nhiều hay ít là sẽ rõ ngay.

Bảo là một xưởng may phục trang, nhưng thực ra phục trang chỉ là một bộ phận rất nhỏ, hoặc cơ bản chỉ là một chiêu bài, mục đích là để người ta tưởng rằng dù là sản phẩm hay tính chất đều không phải là một phân xưởng nhỏ của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương.

Nhưng những người trong ngành chỉ cần bước chân vào là lập tức rõ ngay, cái gọi là xưởng may phục trang ấy thực ra vẫn là một xưởng dệt bông thuần túy hầu như không có bất kì sự khác biệt nào về mặt tính chất và sản phẩm với công ty Trung Dương.

Điều khiến Lý Cao Thành cảm thấy kinh ngạc là, trong xưởng may này, những xưởng phân cấp, xưởng giữ ấm, xưởng làm sạch, xưởng làm tươi bông trên nguyên tắc vốn không thể thiếu ấy lại được thu gọn hết trong một xưởng.

Hơn nữa, xưởng ghép dây, xưởng dệt thô, xưởng dệt kim, xưởng ống sợi cũng được gom vào một xưởng. Những xưởng còn lại như xưởng dệt sợi dọc ngang, xưởng sợi hồ và xưởng chỉnh lý cũng đều thu gọn vào một xưởng.

Đối với một người có chút kiến thức về dệt may, thì đây quả thực là điều không tưởng. Bởi như vậy không chỉ ảnh hưởng trực tiếp đến chất lượng sản phẩm, mà chắc chắn sẽ khiến một số khâu trở nên vô tác dụng, không hoạt động. Và nếu để không ảnh hưởng đến chất lượng của sản phẩm, mà mọi khâu đều phát huy được hết tác dụng thì chỉ còn lại một cách: lạm dụng cao độ điều kiện làm việc và quyền lợi cá nhân của người công nhân, tức là, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của công nhân hoặc căn bản

không xem xét đến vấn đề sức khỏe của công nhân! Hay nói một cách sâu xa hơn là, để đổi lại tất cả, buộc phải hy sinh con người!

Khó khăn lắm Lý Cao Thành mới tìm ra được phân xưởng của Hạ Ngọc Liên, khi vén tấm bạt che vừa nặng, vừa bẩn, vừa chẳng còn nhìn ra màu sắc gì ấy lên, một mùi nồng nặc, ngạt thở xộc thẳng vào mũi, khiến ông không thể đi tiếp vào bên trong.

Thực sự ông cũng không thể bước thêm một bước nào nữa, bởi căn bản ông chẳng nhìn thấy gì phía trước!

Giữa không trung có mấy thứ mờ mờ ảo ảo, đại loại như là thiết bị chiếu sáng trong xưởng.

Xơ bông, bụi bặm, sợi vụn, rác tạp, khí ẩm... bốc lên như một màn sương dày đặc nhấn chìm cả khu xưởng.

Đặc biệt là âm thanh ầm ầm chát chúa đinh tai nhức óc phát ra từ các loại máy đập thẳng vào tai khiến con người ta choáng váng có thể ngã gục ngay tại đó. Chỉ cách nhau một bước chân, nhưng dù cho anh có gào thét khản cổ đi chẳng nữa, cũng chẳng thể nghe rõ anh đang nói gì. Vì vậy, mọi người muốn trao đổi với nhau thì chỉ có thể dùng phương thức trao đổi của người câm điếc, anh thúc tôi một cái, tôi thúc anh một cái, rồi ra hiệu.

Đây là xưởng đầu tiên tiếp nhận bông, cho dù phân xưởng thực hiện khâu đầu tiên, thông gió tốt, thiết bị đầy đủ, nhưng cũng là một phân xưởng bẩn thỉu và ô nhiễm nhất. Còn hiện nay, ở mấy công xưởng kết hợp các khâu với điều kiện thông gió cực kém, ngay đến những thiết bị cơ bản nhất cũng không có, thì điều kiện làm việc của công nhân chắc cũng chẳng cần nghĩ cũng biết.

Mặc cho anh tưởng tượng như thế nào, nhưng khi anh tận mắt chứng kiến mọi thứ ở đây, thì độ kinh ngạc còn vượt xa hơn nhiều so với sự tưởng tượng của anh!

Phải đứng trong phân xưởng vài phút, mới có thể dần dần nhìn rõ một vài thứ trước mặt.

Nhưng cũng chỉ trong có mấy phút ấy thôi mà từ mặt đến chân ông đã bám đầy một lớp xơ bông, bụi bẩn, rác tạp dày đặc ươn ướt dính dính. Nơi cảm giác rõ nhất là trên mí mắt, dụi một lần, rồi lập tức lại phải dụi lần nữa, nếu không nó sẽ mờ mịt đến mức chẳng còn thấy gì.

Điều khiến Lý Cao Thành cảm thấy khó tin nhất là, thiết bị bảo hộ bông còn tốt hơn, nghiêm ngặt hơn, chu đáo hơn rất nhiều so với thiết bị bảo vệ con người! Bông đã qua xử lý trở nên vô cùng sạch sẽ được đóng thành một ống tròn lớn gói kín toàn bộ rồi chuyển đi. Bông được chuyển đến các kho chứa vô cùng sạch sẽ tinh tươm giống như một thế giới khác, so với nơi làm việc của công nhân viên, đây quả đúng là thiên đường so với địa ngục!

Liên tiếp hỏi mấy người công nhân, cuối cùng ông mới tìm được Hạ Ngọc Liên mồ hôi đầm đìa nhễ nhại bên cạnh máy.

Bộ dạng Hạ Ngọc Liên chẳng khác gì một "bạch mao nữ", đầu tóc, mặt mày, quần áo toàn bộ đều dính một lớp lông dài màu trắng, Lý Cao Thành ngẩn người một hồi mà vẫn không nhận ra người phụ nữ trắng xóa ấy rốt cuộc có phải là Hạ Ngọc Liên hay không?

Bà ấy đang dốc hết sức làm việc, nhìn không rõ mặt, chỉ thấy tấm lưng lom khom, dáng vẻ mỏng manh yếu ớt, điệu thở hỗn hển. Mặc dù trên mặt mang khẩu trang rất to, nhưng có lẽ vì bụi quá dày, xưởng lại quá ẩm, đeo khẩu trang chẳng thở nổi, nên nó bị kéo xuống gần đến cằm, cả mũi và miệng đều không được che chắn cứ thế để lộ ra ngoài. Thực ra làm công việc chân tay nặng nhọc như vậy ở một nơi như thế này, nhất là trong môi trường không khí ô nhiễm như thế này, nếu không đồng thời dùng mũi và miệng để thở chắc sẽ không chịu nổi. Khẩu trang chỉ đơn thuần là hình

thức, không có tác dụng gì, còn nếu không mang khẩu trang thì lại ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ thể, hậu quả cũng sẽ rất khó lường.

Lý Cao Thành lay mấy cái liền, Hạ Ngọc Liên mới quay người lại một cách khó nhọc, bà ấy nhìn ông một cái, ra dấu chào rồi lại tiếp tục công việc.

Cơ bản bà cũng không nhìn rõ ông, vì trên mặt mũi, đầu tóc và quần áo Lý Cao Thành cũng dính một lớp lông trắng dày, ông cũng đã trở thành một "bạch mao nam."

Mãi đến khi Lý Cao Thành lôi bà ra khỏi xưởng, mãi đến khi Lý Cao Thành lau đi lau lại mặt, phui đi phui lại những thứ bám dày trên người, Hạ Ngọc Liên vẫn chưa nhận ra ông.

Có thể do ánh sáng bên ngoài chói nhức, có thể do thính lực bị chấn động đến tê dại, có thể do thị lực đã trở nên yếu kém quá rồi, cũng có thể do quá đột ngột, nên mặc cho Lý Cao Thành gào thét thế nào, giải thích về mình như thế nào, Hạ Ngọc Liên vẫn đứng ngậy ra nhìn ông, lắc đầu nguây nguậy, liên tục hỏi ông tìm bà rốt cuộc có việc gì.

Cũng chính lúc này, Lý Cao Thành bỗng thấy sau lưng mình hình như bị vật gì đó vịn mạnh, liền ngay sau đó ông bất giác xoay 180 độ, và một gương mặt cũng nhuộm đầy lông trắng xuất hiện ngay sát mũi mình, chỉ cách có mấy phân, gương mặt đó đang nhìn chăm chăm ông với vẻ hung hãn và kế tiếp là một giọng nói dữ tợn vang lên như sấm nổ dội thẳng vào màng nhĩ:

"Mẹ kiếp, mày không biết là đang giờ làm à! Mẹ kiếp, mày là thằng nào? Đến đây định làm gì? Mẹ kiếp, không hỏi han gì mà dám lôi công nhân nữ của chúng tao ra đây hả? Đây không phải chỗ không có chủ! Đứng là gan bằng trời, mẹ kiếp..."

"Anh, anh làm cái gì vậy!" Lý Cao Thành dường như phải mất một lúc sau mới kịp hoàn hồn. Ông gần như tức điên vì sự vô lễ thô lỗ của người này, ông giận dữ quát lại, "Sao anh có thể tùy tiện mắng chửi người ta, ai cho anh quyền như vậy! Gọi ngay xưởng trưởng của các anh đến đây cho tôi! Bỏ tay anh ra ngay..."

"Mẹ kiếp, chưa thấy kẻ nào như mày..." Câu nói cuối cùng Lý Cao Thành nghe thấy hình như là câu này, cũng không rõ vì mùi trong này quá nồng nặc, hay vì ánh sáng bên ngoài quá chói mắt; cũng không rõ vì vừa rồi bị giật mạnh đột ngột, hay vì quá mệt, quá buồn ngủ, quá đói; cũng không biết vì sự việc dồn đến bất ngờ khiến ông tức điên, hay vì gã hung hãn kia túm ông quá mạnh... Mà ông chỉ thấy ánh mặt trời trên cao giống như một tia sáng có hình cong cong chói lòa trước mắt, rồi một cánh cửa thép khổng lồ màu đen đổ rầm một tiếng xuống người ông, toàn thân bị chói chặt, vũng bùn trước mặt càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, sau đó ông không biết gì nữa...

Lúc tỉnh lại, hình như đã lạc vào trong một con đường.

Có hai người, mỗi người một bên đang kéo ông lên từng tầng cao hơn.

Mờ mờ ảo ảo, ông có cảm giác hình như đây là nhà ăn công nhân, lại hình như là nhà hàng, lại hình như là phòng hát, lại hình như là khách sạn. Và cách nhà máy không xa, tiếng máy ầm vang chấn động, nghe rất rõ ràng, hình như đang ở đâu đây.

Ông vốn định đứng dậy, nhưng có thể vì hai người đó kéo quá nhanh, cũng có thể ông vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, nên không tài nào đứng dậy được.

Ông thấy dường như có một thứ dính dính đang bám chặt trên mũi mình, đưa ngón tay lên sờ, mới phát hiện đó hóa ra là máu đông, và cũng trong giây phút đó, ông đã hoàn toàn hồi tỉnh lại.

Ông dần ý thức được khi đó mình đã bị ngã hết lần này đến lần khác.

Ngay trong khu thành phố mình quản hạt, ngay trong công ty mình đứng đầu suốt hơn mười năm, mình lại bị ngã một trận đau đớn như vậy! Ngã một trận nặng nề như vậy, thâm như vậy!

Ông thử đứng dậy lần nữa, nhưng vì như đang bị trói, hai người này đè ông rất chặt, ông không tài nào đứng lên được.

Khi kéo lên thêm một tầng nữa, thì đất bùn biến thành tấm thảm. Có thể do cách âm tốt, nên tiếng máy âm vang đó đột nhiên cũng giảm đi nhiều.

Hình như không lên thêm nữa, ông bị kéo theo dọc tấm thảm hướng về phía lối đi.

Ông dần dần nghe thấy tiếng nhạc xa vắng và nhẹ nhàng, đồng thời cũng ngửi thấy hương vị thơm ngon của các món ăn. Đột nhiên ông thấy đói, hơn nữa cũng không biết là vì đói, vì bị lôi quá mạnh, hay vì cú ngã đó, mà lại thấy đau đầu, chóng mặt, choáng váng.

Một cánh cửa phòng được bịt kín bằng da, hai người kia dừng lại ấn chuông, ông đang định tận dụng cơ hội này để đứng lên, thì cánh cửa được mở ra.

Ông lại bị kéo vào trong. Đột nhiên ông hiểu ra, hai người này lôi ông, ấn ông, rõ ràng là thái độ muốn lập công lĩnh thưởng, vì thế ông cũng đừng mong đứng dậy. Vậy cũng chẳng cần nói, ông chính là bị kéo đến để gặp chủ nhân ở đây.

Xưởng trưởng? Giám đốc? Hay là người nào khác? Ông bất giác phỏng đoán.

Một căn phòng, lại một căn phòng khác. Thảm dày, xô pha bàn ghế cao cấp, không khí trong lành, nhiệt độ ấm áp, nhất là các thiết bị cách âm vô cùng tốt, không hề nghe thấy chút tạp âm nào từ bên ngoài. Ở một nơi như thế này, mà lại có một chốn đào viên khác biệt vậy sao!

Thật khó tưởng tượng.

Cánh cửa cuối cùng đã được mở ra, hình như cũng chính là mở ra chiếc van của biển âm nhạc và hồ rượu, giai điệu âm nhạc và hương thơm của rượu thịt bao phủ khắp không gian...

Hai người đó ném mạnh ông xuống. Mũi gần như bị va đập xuống nền, một lần nữa ông được ném trải cảm giác bị tước đoạt toàn bộ quyền làm người. Cũng chính lúc này, ông nghe thấy tiếng nói của kẻ đang dìu đầu mình xuống, giọng nói vừa cung kính, vừa khoe khoang:

"Ông chủ, chính là tên này, một tên bất tam bất tứ, lén lén lút lút lượn qua lượn lại trong nhà máy rất lâu, sau đó còn vụng trộm đi vào phân xưởng, còn lôi một nữ công nhân của chúng ta ra ngoài, không biết định làm gì. Chúng tôi bắt được tại trận, hãn còn nói muốn gặp lãnh đạo nhà máy. Ngài xem hãn mặt dài mỏ nhọn, nhìn là biết không phải thứ gì đứng đắn..."

Lý Cao Thành đưa tay xoa mặt, cố gắng ngẩng đầu lên một cách nặng nề khó nhọc.

Ông nhìn thấy một chiếc bàn tròn cực kỳ to, nhìn thấy một gương mặt phía sau các loại đĩa, các loại khay đặt trên bàn...

Ông lắc lắc đầu, lại lắc đầu...

Rồi lại ra sức dụi mắt ...

Ông không tin, thật sự không thể tin, quả thực ông cũng không tài nào tin nổi...

Những gương mặt này sao quen thuộc thế? Tại sao lại là những gương mặt này?

Ông thật không muốn trông thấy họ! Thật sự không muốn!

Ông nhìn thấy gần như là toàn bộ những người có mặt tại nhà mình hôm đó:

Em rể Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy, Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty vận chuyển hành khách "TGT" – Sao Vạn Sơn.

Nguyên phó giám đốc Ngân hàng nhân dân tỉnh, phó Chủ tịch hội đồng quản trị công ty vận chuyển hành khách "TGT" – Vương Nghĩa Lương.

Còn có hai vị chủ nhiệm đến vào tối hôm đó, hình như còn có cả vị kế toán trưởng ấy...

Còn có hai gương mặt không quen, có thể là người phụ trách chỗ này...

Còn nữa, ông thật sự không muốn có thêm cái từ "còn nữa" này, ông còn thấy cả người vợ năm sáu ngày qua không về nhà tại nơi này! Cục trưởng Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát thành phố - Ngô Ái Trân!

Có phải là thật không? Có đúng là sự thật không?

Lý Cao Thành cảm thấy từng cơn đau xé nát tâm can, ông cố hết sức nhắm mắt lại, dường như ông không thể đối mặt nổi với sự thật tàn khốc này.

Sao có thể? Sao có thể?

Bỗng nhiên ông đã trả lời được một loạt nghi vấn trùng trùng vẫn đang bủa vây quanh mình mấy ngày nay: Mấy triệu tiền vốn lưu động rất có khả năng bị lạm dụng vào những nơi này! Nếu không, bọn họ lấy đâu ra tiền tài quyền thế và liều lĩnh đến vậy!

Dùng tiền của công ty, dùng tiền của Nhà nước, dùng tiền của nhân dân để mưu lợi riêng mình. Đúng như bách tính đã nói, tiền nợ là của Nhà nước, tiền kiếm về là của bản thân mình.

Lẽ nào đây là mục đích cuối cùng của bọn họ? Ngoài điều này ra, thì còn có cái gì khác?

Đây mới thật là thủ quỹ trộm tiền, cận thần dối trá!

Về ngoài kẻ nào cũng dung thứ độ lượng, thề thốt chân thành, tiếp đón thân thiện, đạo mạo an nhiên, sau lưng thì lại bị danh lợi làm cho lóa mắt, lòng tham vô đáy, cậy thế ý quyền, vô thiên vô pháp!

Rõ ràng khó mà tin được, tại sao chúng ta lại sinh ra một lũ người bỉ ổi vô liêm sỉ như vậy!

...

Không rõ ai tắt đèn loa, căn phòng đột nhiên rơi vào sự yên lặng ngộp thở đến chết người.

Một lần nữa Lý Cao Thành mở mắt, và lần này hiện lên trước mắt ông lại là những gương mặt đau khổ đến méo xẹo.

Lý Cao Thành cảm thấy hình như có người đang run rẩy ngắc ngư cất giọng rên rĩ:

"... Thị trưởng Lý, Thị trưởng Lý, Thị trưởng Lý..."

Ông thấy vợ mình kêu thét một tiếng như bị dao đâm.

Liền sau đó là một nhóm người trên bàn tiệc đột nhiên lao về phía hai người bên cạnh ông như một con sư tử dữ tợn, tiếp đến là một loạt tiếng tát vả bôm bốp vào miệng và tiếng mắng cuồng nộ đầy kích động.

Sau đó nữa là tiếng hai kẻ đã hồ hởi đè ấn kéo ông ban nãy vội vã quỳ rụp xuống cạnh, rồi hốt hoảng kêu oan và xin tha tội...

Lý Cao Thành lúc này đang vẫy vùng muốn đứng dậy, ông chống một tay và một chân xuống nền nhà, cuối cùng cũng đứng thẳng dậy được.

Đám người kia hoảng hốt nhảy bổ đến đưa tay muốn đỡ lấy dậy, nhưng bị Lý Cao Thành tức giận gạt ra. Có hai người không hiểu vì sợ hay vì không biết làm thế nào mà khi bị Lý Cao Thành gạt ra đã lao đảo ngời phịch xuống sàn bất lực.

Lý Cao Thành lau vết máu và vết bẩn trên mặt, ông dồn lực, chao đảo đứng dậy.

Rồi ông đưa mắt nhìn dò xét từng khuôn mặt đang há hốc miệng, im thin thít, thẳng thốt lúng túng, ngẩn người bất động phía trước, ông từ từ lấy sức nhổ một bãi máu và bụi bẩn trong miệng lên chiếc bàn tròn bày đầy cao lương mỹ vị.

Thở hỗn hển một hồi, rồi lại từ từ lau mặt, lau miệng.

Ông vốn định quay người đi ra, một sự ghê tởm tột độ, ông cũng không muốn nói gì với bọn họ, quả thực cũng không cần thiết phải nói gì thêm, nhưng khi ông quay đầu thì bắt gặp hai cô gái trong phục sức đẹp đẽ đang bê hai khay thức ăn ngon điệu đà bước vào, lửa giận bị kìm nén từ lâu cùng với sự nóng tính dường như đã bị ấn đi nhiều năm nay cuối cùng cũng có thời cơ để bùng phát, mãnh liệt chẳng khác gì núi lửa phun trào.

Ông cảm thấy gần như đã không thể kiểm soát được bản thân, đột nhiên kích động mãnh liệt, ông giật lấy đĩa thức ăn trong tay cô gái, ném mạnh một cái, chỉ nghe xoảng một tiếng to, chiếc đĩa đã bị ném lên chiếc bàn xếp đầy đĩa kia!

Rồi ông lại ném tiếp một chiếc đĩa nữa!

Rồi lại một chiếc nữa!

Sau đó ném cả chiếc khay lớn mà cô gái bưng vào!

Lại một chiếc khay lớn khác tiếp tục bị ném đi!

Ông vừa ném, vừa gầm lên tức giận như một con báo:

"...Cho các người ăn!..Cho các người uống!...Cho các người gặm!"

...

Đến lúc không còn gì để ném, ông vẫn chưa nguôi cơn giận:

"... Thứ các người ăn là gì? Đều là máu của công nhân! Đều là thịt của công nhân! Hôm nay nuốt vào, ngày mai lại nhổ ra từng bãi một! Các người mở to mắt ra nhìn xem, thế giới này còn có người nào muốn buông tha cho các người! Chết đến nơi rồi, vẫn còn tưởng đang ở thiên đường! Còn muốn đem những thứ trên đời này mang hết xuống mộ! Nhìn xem công nhân bên dưới, nhìn xem những thứ trong bát, thử sờ xem lương tâm của các người, những thứ như thế này cũng có thể nuốt được! Các người ăn thịt người! Uống máu người! Nghĩ xem đám người như các người sẽ có kết cục như thế nào!..."

...

Cuối cùng Lý Cao Thành đã nhìn rõ một sự thực:

Chính đám người trước mặt đã hủy hoại và đập đổ cải cách, đã khiến lòng nhiệt tình đối với cải cách của mọi người chuyển hết thành nỗi căm hận!

Bọn họ không chỉ đang hủy hoại và đập đổ cải cách, mà còn đang hủy hoại và đập đổ cả tiền đồ và tương lai của đất nước này, của chính Đảng này và của tất cả chúng ta!

Bọn họ là kẻ thù và hung phạm của toàn xã hội loài người!

Dung tha và bỏ qua cho bọn họ, đều sẽ trở thành tội nhân muôn đời của lịch sử!

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Lý Cao Thành trở về liền đổ bệnh.

Ốm rất dữ dội, chóng mặt, đau đầu, sốt cao, khó chịu, buồn nôn, đau dạ dày, các chứng bệnh do cảm cúm nặng gây ra cùng lúc phát tác, những cơn đau sinh ra do bệnh đau đốt sống cổ đột phát khiến một bên người ông không thể cử động, những ụ sưng trên mặt cũng dường như càng làm bệnh tình thêm nặng. Ông vốn muốn nằm ở nhà cho xong, kết quả là chỉ nằm được một tối, sáng hôm sau đã phải theo xe cứu thương vào viện. Bộ dạng của ông khi đó, suýt chút nữa thì hù dọa cho cô giúp việc khiếp sợ. Bởi lúc ấy, ông đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê, nói sảng, gào hét lung tung, gần như mất hết ý thức.

Mấy chục năm rồi, đây là lần đầu tiên, trước đây chưa từng xảy ra tình trạng này. Ngay cả bản thân ông cũng không nghĩ mình lại bệnh nghiêm trọng như vậy, đến mức phải nhập viện trong tình trạng mất tri giác.

Có thể là do dùng thuốc an thần, nên ông ngủ tại bệnh viện đúng 28 giờ mới tỉnh lại.

Tỉnh lại một hồi lâu, ông dường như vẫn chưa hiểu vì sao mình lại nằm đây. Ông cố gắng nhớ lại tình hình khi đó, chuyện xảy ra hôm ấy rất cuộc kết thúc như thế nào...

Hình như một mình ông tự đi bộ hết năm tầng. Đúng vậy, chính xác là như vậy, khi đó ông loạng choạng bước ra ngoài, có thể vì sợ hãi nên không một ai dám tiến lên đỡ ông. Theo sau ông khi ấy có ít nhất mấy chục người,

tất thảy đều run rẩy sợ sệt, hoang mang, không biết phải làm sao, cứ thế bộ hành theo ông không dám rời đi...

Cảnh tượng ấy thực khiến người ta vừa thấy bi thương vừa thấy khôi hài.

Cũng có thể do có người gọi điện thoại nên chưa bước ra khỏi cổng đã có một đoàn xe hùng dũng lao đến nhanh như chớp.

Ông vẫn bước đi không dừng lại, cũng chẳng thèm nhìn những chiếc xe trước mặt, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Đoàn xe lớn lần lượt đỗ lại, rồi từng chiếc từng chiếc quay đầu, cứ thế đi theo sau ông.

Không một ai dám cất tiếng, cũng không một ai dám mời ông lên xe.

Khi đó thư ký Ngô Tân Cương không có mặt, nên xe riêng của Lý Cao Thành không nằm trong đoàn xe này.

Cứ như vậy, đi rồi đi, không ai nói rõ được rốt cuộc mất bao nhiêu lâu, mãi đến khi Ngô Tân Cương và xe của ông đến, ông mới từ từ bước vào xe.

Theo Ngô Tân Cương nói, khi đó đoàn người và xe theo sau lưng ông, khoảng cách trước sau dài hơn một dặm!

Ngô Tân Cương đưa cho ông một chiếc khăn tay, ông lặng lẽ lau mặt. Rồi kêu xe dừng lại, nhắm mắt ngồi một mình trong xe suy nghĩ rất lâu, rất lâu.

Khi đó ông cảm thấy đau đớn vô cùng.

Lúc tỉnh táo, lại không biết đường ở đâu! Càng không biết bước tiếp theo rốt cuộc phải đi như thế nào!

Như cái gọi là phân xưởng đó, theo tình hình hiện tại, đáng lẽ ra phải lập tức đóng cửa từng cái một không chút hồ nghi do dự.

Nhưng dựa vào khả năng của một mình ông, có đóng nổi không? Có thật ông có thể khiến nó dừng ngay lại không?

Ông còn phải mở nhiều cuộc họp nghiên cứu; còn phải tổ chức nhiều cuộc họp thường vụ; phải nhiều lần xin chỉ thị, nhiều lần đi báo cáo; nhiều lần trưng cầu ý kiến các mặt; cuối cùng mới thu được ý kiến thống nhất, mới có thể ra công văn, mới có thể tiến hành đôn đốc giám sát. Nhưng ở giữa chỉ cần có một rào chắn chặn đường anh, thì những nỗ lực trước đó của anh sẽ thành bọt biển, chẳng được gì cả.

Cho dù nghiên cứu xong rồi, chỉ thị đưa ra rồi, công văn truyền đi rồi, cũng không ai đảm bảo được nó có thể được thực hiện một trăm phần trăm hay không. Bên trong sẽ vẫn có người đưa ra chiết khấu lớn, đẩy anh vào cảnh sống chết mặc bay.

Những việc như thế này, ông trải qua còn ít sao?

Bức tường như thế này, ông đụng phải còn chưa đủ nhiều sao?

Huống hồ chi đối thủ hiện giờ ông phải đối diện mạnh hơn ông rất nhiều, lão luyện hơn ông rất nhiều, người của người ta nói không chừng cũng nhiều hơn ông rất nhiều!

Người xung quanh đi về phía ông hay về phía người ta?

Anh biết được không? Đừng nghĩ rằng thường ngày anh vẫn tiền hô hậu ủng, muốn uy phong thế nào có uy phong thế ấy, thực ra, tình cảnh của anh ban nãy mới thực sự là hiện trạng thực của anh, khi mà số đông quay ra phản bội, người thân trở nên xa lánh, tất cả mọi người đều rời bỏ đi, thì người ta muốn anh như thế nào sẽ có thể khiến anh như vậy!

Thực ra anh chẳng có chút uy phong gì cả, thực ra anh cũng chẳng nắm trong tay bất kì thứ quyền lực nào.

Không có gì hết, bởi anh đã rời bỏ cái vòng tròn vốn dĩ thuộc về anh rồi!

Đây thực là một vòng tròn kỳ lạ to lớn, anh bước chân vào đồng nghĩa với việc chờ chết, anh bước chân ra cũng đồng nghĩa với việc đi tìm đến chỗ chết! Nếu anh muốn đánh bật gốc rễ của nó, cũng chính là tự anh đã vùi lấp hoàn toàn chỗ đứng của mình.

Bỗng nhiên ông cảm thấy bao nhiêu quyền lực mình nắm trong tay thường ngày, tất cả đều là giả, những việc ông vẫn ra lệnh hô hào mỗi ngày, toàn bộ cũng đều là giả. Có lúc, những việc anh không muốn làm hoặc căm ghét tột độ thì lại làm rất khí thế. Nhưng khi có những việc anh thật sự muốn làm hoặc thực sự muốn thuận ý trời hợp với lòng dân, thì anh mới phát hiện ra bản thân chẳng được tích sự gì! Chẳng làm được gì!

Giống như đám người bám sau đuôi anh bây giờ, anh có thể tùy ý vứt bỏ họ sao? Anh có thể không?

Giống như việc thăm hỏi cứu tế hôm nay, anh có thể thuyết phục được công nhân khi tự sâu trong đáy lòng họ đã quyết cự tuyệt cái việc gọi là cứu tế này?

Anh thật là vô dụng, vô dụng, hoàn toàn vô dụng!

...

Cuối cùng ông vẫn phải đưa ra quyết định:

Ông bảo thư ký Ngô Tân Cường lập tức thông báo ngay với sở Công thương thành phố, sở Thuế thành phố, Ủy ban kinh tế thành phố, yêu cầu họ tiến hành kiểm tra bất ngờ ngay trong đêm đối với những công ty con và

những phân xưởng tư nhân bao thầu xung quanh công ty Trung Dương, nhất là những phân xưởng bóc lột công nhân, không đảm bảo các điều kiện về an toàn và sức khỏe cho công nhân như "xưởng may phục trang Xưởng Long", ra lệnh đóng cửa ngay tức khắc, nếu không người lãnh đạo chủ chốt của các đơn vị kiểm tra này sẽ phải chịu toàn bộ trách nhiệm trước mọi hậu quả do nó gây ra...

Đối với đồ cứu trợ trong mấy chục chiếc xe tải, phải giao toàn bộ cho người phụ trách của trung tâm sinh hoạt cán bộ lão thành của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, sau đó cán bộ về hưu và công nhân trong công ty sẽ chọn ra ban đại biểu, ban đại biểu này sẽ trao cho những gia đình công nhân nghèo thực sự cần hỗ trợ về kinh tế sau khi đã tiến hành điều tra một cách nghiêm túc. Phải thực tâm thực ý thuyết phục công nhân, phải nói rõ cho công nhân biết rằng đây là ý của Chính phủ, không liên quan gì đến lãnh đạo hiện giờ của công ty. Còn nữa, việc này nhất định không được giao cho lãnh đạo công ty đi làm, tức là, tuyệt đối không để họ cứu trợ công nhân nữa, họ đã đánh mất sự tín nhiệm của công nhân, cũng đồng nghĩa với việc họ đã đánh mất đi tư cách này...

Đối với tổ công tác thẩm tra kiểm toán kinh tế do thành phố tổ chức đã được điều xuống công ty, thông báo với họ lập tức triển khai công việc, nhất định phải thanh tra nghiêm, làm rõ thị phi, thiết diện vô tư, làm việc mạnh tay, nếu có hành vi lừa dối làm trái lương tâm, chèo thuyền theo gió, thậm chí bẻ cong pháp luật vì tư lợi, câu kết dối trá, một khi bị phát hiện, sẽ xử lý nặng, quyết không nương tay...

Nghĩ một hồi, ông nhận thấy những điều cần nói đều đã nói cả rồi, trong tình hình hiện tại thì những lời đó bây giờ có lẽ cũng không có tác dụng gì nhiều, nhưng ông biết ông phải nói ra, nhất định phải nói ra. Ngay cả đến những lời này mà còn không nói, thì làm sao bàn đến được bước tiếp theo.

Chỉ có nói ra trước, mới bàn được bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Nói xong, ông để Ngô Tân Cương một mình ở lại hỗ trợ xử lý những việc này, mọi việc sẽ do thư ký thay mặt toàn quyền giải quyết, dù bình thường ông vẫn kiên quyết phản đối cách làm này, nhưng giờ đây cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Bởi thực sự ông tìm không được chủ ý nữa rồi, bây giờ, rốt cuộc nên tin vào ai đây?

Sau đó, ông ngồi xe một mình quay về thành phố.

Cảm giác của ông lúc này rất không tốt.

Không đi đâu nữa, một mình lạng lẽ về nhà.

Sau đó ông đổ bệnh, rơi vào từng cơn mê man...

Đến khi tỉnh lại, đã thấy mình nằm trong bệnh viện.

Ông tỉnh lại vào khoảng 5 giờ sáng, phòng bệnh không có ai, rất yên tĩnh. Ngày tháng chạp, còn lâu lắm mặt trời mới mọc, khắp không gian một màu đen đen.

Nhưng Lý Cao Thành vẫn biết một ngày mới thực sự đã bắt đầu rồi. Ở thành phố lớn mấy triệu dân này, đa phần mọi người đều đã hoặc đang thức dậy. Họ đang bắt đầu một ngày mới bận rộn vì gia đình, vì bố mẹ, vì con cái, vì cái ăn cái mặc, vì sự nghiệp, vì đất nước, vì chính bản thân mình và cũng vì hàng trăm vạn bách tính.

Đột nhiên, ông nghĩ đến nhà mình, nghĩ đến con cái mình, nghĩ đến bố mẹ mình, và tất nhiên cũng nghĩ đến cả vợ mình.

Ông nhớ đến người cha một đời làm thợ đá và ông nội một đời trồng ruộng chưa từng coi trọng ông, trong nhà ông chỉ đứng hàng thứ ba, mới sinh ra, đã được một vị thầy bói vô cùng nổi tiếng ở quê xem qua số mệnh. Vị thầy bói này đã phán cho ông rằng: Một đời bận rộn, trọn đời thanh bần, cả đời bình thường, không có thành tích gì, những cả đời yên

bình, không gây thị phi; song đứa trẻ này lông mày rất thanh tú, cong dài góc cạnh, lông mày rậm rạp, đầu lông mày cao, không mọc lộn xộn, khí sắc sáng rõ; người như vậy kết bạn trung hậu, tâm tính từ thiện, thông minh hiểu học, tính tình ôn hòa tự trọng, nếu gặp người chủ tốt, có thể gặp hung hóa lành, bĩ cực thái lai, xoay chuyển khó khăn, cả đời thanh quý; giữa lông mày có một nốt ruồi đỏ, người có nốt ruồi này được vợ hiền xinh đẹp, sinh quý tử, cả đời không ưu lo, là người ăn cơm Nhà nước...

Lớn lên hiểu chuyện, ông vẫn thường nhớ câu nói đùa của ông nội: "Dáng như con khỉ thế này mà lại là người ăn cơm Nhà nước cả đời ư?"

Sau này ông thi đỗ trung học chuyên nghiệp đã làm cho người trong làng phải nhìn bằng con mắt khác. Trước khi đi, cha ông dường như vẫn còn có chút gì đó thấy khó tin, chẳng lẽ ông thầy bói này xem chuẩn?

Bao năm rồi, sau khi ông và cha qua đời, ông vẫn thường nhớ đến những lời phán của ông thầy bói, đôi lúc, ông cũng cảm thấy ông thầy này bói chuẩn. Cả đời này ông vốn lận đận, sống rất bình thường, không có tài năng, chẳng có sở trường, không ngờ thật sự gặp được người chủ tốt, nên đã khiến cho thời thế chuyển vần, thăng bước lên trời, chỉ trong nháy mắt đã ngồi vào vị trí Thị trưởng; bình thường khi rửa mặt, chẳng hiểu sao ông thường mân mê cái nốt ruồi đỏ không mấy nổi bật giữa hàng lông mày đó rất lâu, có thật là cái nốt ruồi mà người thường vốn chẳng nhìn ra này lại có thể giúp một cậu con nông dân tướng mạo bình bình như ông lấy được một người vợ ăn cơm Nhà nước xinh như hoa như ngọc, tinh anh mẫn cán đó ư? Hơn nữa, lại còn sinh cho ông một trai một gái, thông minh hiểu học, chưa bao giờ phải khiến cha mẹ lo nghĩ, cứ thế cùng bảo nhau lên đại học...

Người chủ tốt chẳng phải là Phó Bí thư thường vụ Tỉnh ủy hiện tại Nghiêm Trận, người đã đề bạt ông năm xưa sao? Còn người vợ hiền xinh đẹp chẳng phải người vợ hiện tại của ông Ngô Ái Trân sao?

Bao nhiêu năm qua, thật sự ông vẫn luôn cho là như vậy, thật sự nghĩ là vậy, ông thầy bói quả là phi thường, thực sự đã xem chính xác hoàn toàn.

Thế nhưng, mấy ngày hôm nay, giống như bị rớt xuống từ mây xanh, khi mở mắt ra, mới phát hiện tất cả hóa ra đều là giả. Hóa ra ông vẫn luôn sống trong ảo tưởng, bọn họ không chỉ lừa gạt ông bao năm qua, mà chính bản thân ông cũng đã tự lừa gạt mình suốt những năm tháng ấy.

Dù đã là một Thị trưởng, nhưng thực ra ông vẫn thuộc lớp người bình thường, để vợ gạt ông lâu như vậy, lại để cấp trên che mắt lâu như vậy, ông còn dám nhận là một người lãnh đạo có cái nhìn sắc bén, thông hiểu quyền biến, xuất sắc hơn người? Vừa không thể tự do quyết định, lại không thể đảm đương một mình, cho dù là Thị trưởng, tỉnh trưởng, thậm chí cao hơn, thì cũng có tác dụng gì? Suy cho cùng cũng khác gì một kẻ ăn không ngồi rồi? Khác gì một xác chết biết đi?

Nếu Nghiêm Trận không phải là người chủ tốt của anh, vậy thì người chủ tốt ấy rốt cuộc ở đâu? Nếu Ngô Ái Trân không phải là người vợ hiền xinh đẹp của anh, vậy thì còn có một người vợ hiền xinh đẹp thật sự khác ư?

Huống chi liệu anh có thực sự rời bỏ được vợ mình hay không?

Đột nhiên ông nhớ đến bộ dạng sợ hãi tội độ và tiếng hét thất thanh của Ngô Ái Trân tại bàn tiệc ngày hôm qua, trên gương mặt nhăn nhó đau khổ của bà, ông rõ ràng nhìn thấy được tình cảm vợ chồng mười mấy năm! Thứ tình cảm gắn kết đã thấm sâu vào máu không thể tách rời...

Không hiểu sao lúc này ông lại thấy nhớ thương và lưu luyến đến vợ mình, đột nhiên lại trở nên thương hoa tiếc ngọc, tình sâu nghĩa nặng như vậy...

Phải chăng khi cảm thấy sắp mất đi thứ gì đó, ông mới biết lưu luyến và trân trọng thứ đó?

Phải chăng ông thật sự cảm thấy sắp đánh mất đi bà ấy? Hoặ, ông đã cảm thấy mình buộc phải để mất bà ấy? Hoặ, anh cảm thấy giữa hai người đã có một thứ gì đó không thể vượt qua, chỉ có thể ngày một cách xa, không còn cách nào để gắn kết trở lại nữa? Ít nhất cũng không thể gắn kết được như trước nữa?

Còn có thể yêu thương như thuở ban đầu không?

Thực ra, giữa hai người chẳng xảy ra cãi cọ gì, không hề quá lời với nhau, thậm chí còn chưa từng có biểu hiện, tại sao lại đột nhiên cảm thấy không thể không chia tay? Phải chăng vì bao năm nay, trong đời sống tình cảm sâu đậm giữa hai người, sớm đã có một sự ngầm hiểu mà ai cũng rõ về một giới hạn mà không ai dám vượt qua? Chỉ cần một người vượt qua, ra ngoài giới hạn, sự liên kết dựa vào nhau cùng tồn tại giữa hai người cũng sẽ hoàn toàn bị chặt đứt?

Phải chăng cũng chính vì vậy, mới khiến ông thấy quyến luyến, bịn rịn tha thiết khôn nguôi?

Có lẽ nào tình cảm vợ chồng mười mấy năm của hai người thật sự sẽ vĩnh viễn mất đi như vậy?

Mới nghĩ đến đây, Lý Cao Thành bất giác thấy người ớn lạnh.

Hai vật nhỏ bé trước mặt vô tình thu hút sự chú ý của ông. Trong sắc trời dần sáng lên, trên chiếc tủ đầu giường đặt một quyển sổ tay lung linh xinh xắn, trên quyển sổ tay có một chiếc bút nhựa cũng lung linh không kém.

Lý Cao Thành chợt xúc động: Đây là đồ của vợ ông!

Chỉ có vợ ông mới có những thứ cầu kỳ và thời trang như vậy.

Ông thần thờ nhìn ngắm hai đồ vật nhỏ này rất lâu, cuối cùng không cầm lòng được đành đưa tay nhẹ nhàng lấy xuống.

Khẽ khàng vuốt ve một lúc, rồi ông bật đèn đầu giường.

Không sai, quả nhiên là cuốn sổ tay của vợ.

Lật trang đầu tiên, nét chữ thanh tú quen thuộc lập tức đập vào mắt.

Ghi chép tình hình bệnh tình của Cao Thành

Vợ: Ngô Ái Trân

Ngày 3 tháng 2 năm 1996

Đúng là bà ấy, vẫn là bà ấy ngày xưa. Luôn tỉ mỉ như vậy, chu đáo như vậy, để ý đến từng việc nhỏ, không bỏ sót bất cứ điều gì ...

Chính xác là bà ấy, bà ấy vẫn chưa thay đổi chút nào.

Ngày thường ở nhà, việc lớn nhỏ gì cũng đến tay, bà ấy trước giờ đều vậy, để rồi làm ông hình thành nên thói quen ỷ lại, khiến ông thật sự cảm thấy không thể rời xa.

Đột nhiên, Lý Cao Thành thấy lòng rung động, nói như vậy, trong lúc ông ngủ, vợ ông vẫn luôn ở bên cạnh!

Hóa ra vợ ông đã lại trở về!

Bà ấy lại trở về bên cạnh ông.

Khi nào? Lẽ nào lúc ông ngã bệnh? Hay là bà theo về từ lúc ông trở về từ công ty Trung Dương?

Đã bao lâu rồi? Ông lật xem thời gian ghi trong cuốn sổ, không ngờ đã được hai ngày. Tức là, hai ngày nay vợ ông đều ở cạnh ông...

Bà ấy trở về rồi, vì cái gì?

Vì ông? Vì gia đình này? Vì sự ân hận của lương tâm? Vì quy tắc đạo nghĩa? Hay để bù đắp cho mọi thứ bà đã làm? Hay vì mục đích nào khác?

Bà ấy đã ghi những gì bên giường bệnh của mình?

Ngày 3 tháng 2:

Chỉ còn nửa tháng nữa là đến Tết.

Không ngờ Cao Thành ốm nặng thế, đều là lỗi của tôi, tôi thật không phải với ông, tôi không phải là người vợ tốt, nhưng mong ông có thể tha thứ cho tôi.

Con gái Mai Mai gửi thư về, nói khoảng mừng 7 về. Con trai Minh Minh cũng gửi thư nói có khả năng mừng 10 về... .

Hãy để cả nhà ăn được Tết vui vẻ, con cái lớn cả rồi, ngày tháng đoàn tụ bên nhau càng ngày càng ít rồi. Nghĩ đến sau này gia đình mình chỉ còn lại hai vợ chồng già, những tháng ngày đó thật sự không biết sống ra sao?

Mong bệnh tình của Cao Thành sớm khỏi, cũng phải chuẩn bị Tết rồi. Việc đã qua hãy để cho nó qua đi...

...

Hôm nay, những người đến thăm Cao Thành gồm:

Nghiêm Trận, Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy.

Bí thư Nghiêm khi đến mang theo hai hộp sâm nước ngoài và bốn thùng thuốc bổ dưỡng cao cấp, bảo rằng Cao Thành quá mệt mỏi rồi, cơ thể lại không khỏe, nên phải cố gắng bồi bổ. Phó bí thư Nghiêm còn phê bình tôi, nói tôi không chăm sóc tốt cho Cao Thành.

Ông ấy còn nói, nếu như Cao Thành có mệnh hệ gì, thì sẽ hỏi tội tôi. Ông ấy còn bảo Cao Thành ốm ra thế này, là do công việc, ông ấy cũng có trách nhiệm. Lúc về, Phó bí thư Nghiêm bảo, Cao Thành đỡ hơn thì gọi điện cho ông ấy, ông ấy còn muốn đến thăm.

Bí thư Nghiêm còn gọi cả Viện trưởng và Bí thư bệnh viện đến, yêu cầu họ bỏ qua tất cả phiền nhiễu, cử bác sĩ giỏi nhất, nhất định phải nhanh chóng điều trị cho Thị trưởng Lý.

Khi đó Bí thư Nghiêm nói rất nghiêm khắc, thái độ cũng rất nghiêm túc. Yêu cầu bọn họ không được coi nhẹ, phải kiểm tra kỹ càng một lượt sức khỏe của Thị trưởng, phải dùng máy móc tốt nhất. Thiết bị tốt nhất và thuốc tốt nhất. Không được sợ tốn tiền.

Thị trưởng khỏe mạnh, tốn bao nhiêu tiền cũng đáng! Còn nói, bây giờ Thị trưởng tốt như Lý Cao Thành đây thật sự quá ít.

...

Quách Trung Diêu, Tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương.

Giám đốc Quách đến mang theo một túi hoa quả to, ông ấy còn nói mang theo thứ Thị trưởng thích ăn nhất, tôi tưởng là thứ gì tốt, thì ra là hai con cá muối hun khói đặc sản Hồ Nam. Ông ấy bảo Thị trưởng Lý trong khoảng thời gian mấy năm làm thêm giờ tại nhà máy, thích ăn nhất món cá muối hun khói này. Một bát cơm to, một miếng cá muối, ăn ngon hơn bất cứ thứ gì.

Cũng thật làm khó ông ấy, tôi còn không nhớ nổi những thứ này, ông ấy lại vẫn nhớ rõ ràng.

Giám đốc Quách Trung Diêu vừa vào phòng bệnh, nhìn thấy bộ dạng Cao Thành liền rơi nước mắt, làm tôi cũng khóc theo. Ông ấy nói sức khỏe

của Thị trưởng Lý lúc nào cũng không tốt như vậy, gần như năm nào cũng phải ốm một trận lớn.

Còn nói mấy năm nay, công ty làm ăn không tốt, khiến Thị trưởng Lý cũng chịu không ít tủi thân, hứng chịu không ít phàn nàn. Đều tại những người như bọn họ không nỗ lực, để trong lòng Thị trưởng chịu tội theo. Lần này Thị trưởng ốm chắc chắn liên quan đến việc đó. Còn nói sự việc hôm qua ông ấy cũng đã nghe nói chút ít, ông ấy đã phối hợp các ban ngành hữu quan đang điều tra nghiêm khắc việc này. Đối với những người và việc liên quan, phải xử lý như thế nào thì sẽ xử lý như thế, quyết không nhẹ tay.

Ông ấy còn nói Thị trưởng Lý lòng dạ tốt bụng, khẩu xà tâm Phật, nhiều lúc ông không nể mặt anh, phê phán anh không ra gì, thực ra trong lòng ông lại thật sự muốn tốt cho anh. Quách Trung Diêu bảo Thị trưởng Lý còn là một người không nhận đồ biếu xén, bình thường nếu ông tỉnh, chắc chắn sẽ không nhận những thứ này. Quách Trung Diêu luôn miệng dặn dò, khi Thị trưởng Lý khỏe lại, tuyệt đối đừng nói với ông ấy những thứ này là do tôi mang đến. Lúc sắp đi, Quách Trung Diêu lại khóc một hồi lâu.

...

Sao Vạn Sơn, Phó chủ nhiệm phòng Nghiên cứu lý luận chính sách kinh tế tỉnh.

Cậu ấy đem đến hai hộp trà, bảo nghe anh rể là Phó bí thư Nghiêm kể, Thị trưởng Lý không hút thuốc, không thích rượu, cũng không có sở thích gì, bình thường chỉ thích uống trà. Cậu ấy nói trà này là trà chính thống, khi đi họp ở miền Nam, con của một vị thủ trưởng Trung ương đem đến tặng cậu ấy. Bảo rằng đây là chè được bào chế riêng, cái gì mà mình tiền trà, vũ tiền trà, đại ý nói là hàng năm trước tiết Thanh minh, cốc vũ, trên cây chè mọc chồi non đầu tiên, lại ở trên đồi chè được quản lý đặc biệt, còn phải

chia rõ bên nằng, bên râm, rất danh quý, trước đây chuyên dùng tiến cống, bây giờ căn bản không thể tìm mua được ngoài phố.

Cậu ta nói đem biểu Bí thư Nghiêm hai hộp, Bí thư Nghiêm liền hỏi còn không, nếu còn thì cũng biểu tặng Thị trưởng Lý hai hộp, nếu không còn, thì lấy hai hộp đó tặng cho Thị trưởng Lý...

...

Trần Vĩnh Minh, Bí thư Đảng ủy Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương.

Ông ấy đến cùng vợ. Bí thư Trần vừa nom thấy bộ dạng Cao Thành, đau lòng đến nỗi tay run lên.

Ông ấy nói Thị trưởng Lý bị những kẻ bất tam bất tứ muốn gây chuyện làm cho tức giận, ông ấy bảo rằng một số người bây giờ tâm lý không bình thường. Nói những gì mà bây giờ đang dựa vào tiền, không còn dựa vào giai cấp công nhân. Chẳng phải là nói nhăng nói cuội ư?

Có khi nào chúng ta không dựa vào giai cấp công nhân đâu. Cái chúng ta dựa vào là một giai cấp công nhân chân chính, một giai cấp công nhân biết nghe lời Đảng, biết nghe lời Chính phủ, biết nghe lời lãnh đạo, chứ không phải là một vài kẻ xấu đeo biển giai cấp công nhân, để thừa cơ gây chuyện kiếm lợi riêng.

Thị trưởng Lý là một lãnh đạo lâu năm đặt niềm tin vào công nhân nhiều nhất, dành sự quan tâm cho công nhân nhiều nhất. Thị trưởng Lý mềm lòng quá, bọn chúng đã nắm được điểm này, nên mới làm to chuyện như vậy. Mở miệng là giai cấp công nhân, khép miệng là giai cấp công nhân, giai cấp công nhân giống bọn họ sao? Hơi có chút khó khăn, hơi động đến lợi ích của mình, là bất chấp tất cả, chẳng cần biết gì hết, đi làm loạn, kéo ra phố. Làm gì có giai cấp công nhân nào chỉ lo lắng cái được, cái mất của bản thân mình mà quên đi lợi ích quốc gia? Như Bắc Kinh người

ta, Thượng Hải người ta, Quảng Châu người ta, Sơn Tây người ta, biết bao nhiêu công nhân thôi việc, làm gì có ai gây chuyện, chẳng phải vẫn như xưa, vẫn lặng lẽ cống hiến đó sao? Thị trưởng Lý nhất định bị đám người này làm cho tức giận nên thành ra thế này, đối với một số người, thì không thể quá nhẹ tay được...

...

Ngô Minh Đức, phó Tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, Phùng Mẫn Kiệt, phó Tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương; ngoài ra còn có hai cán bộ cấp trung trong công ty.

Mấy người bọn họ cùng đến. Họ nói vốn định mang thứ gì đó đến, nhưng đều biết tính khí của Thị trưởng Lý nên lại không dám mang. Chỉ là không ngờ Thị trưởng Lý ồm nặng như thế này.

Nếu biết Thị trưởng Lý ồm như vậy, nói gì cũng phải mang chút đồ bồi bổ. Con người Thị trưởng Lý cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm, đó là tính cách quả thực hơi thẳng thắn quá, bao nhiêu năm rồi cũng không thay đổi.

Nói về chuyện biếu đồ, bây giờ có là gì đâu? Có ai đến nhà lãnh đạo lại không mang chút gì, tặng tiền, tặng trang sức, tặng vàng bạc đá quý là hối lộ, tặng ít đồ điểm tâm ăn uống, hoa quả có là gì?

Ngay cả đến nhà người bình thường cũng không thể đến tay không, đến thăm hỏi một lãnh đạo lâu năm của chúng ta, đem theo chút đồ có gì là to tát?

Việc bây giờ cũng thật là, ngày trước chỉ cho phép quan quân phóng hỏa, không cho phép bá tính thả đèn; bây giờ lại ngược lại, chỉ cho phép bá tính phóng hỏa, không cho phép quan quân thả đèn. Bá tính làm gì cũng không sao, còn lãnh đạo chỉ cần anh dám động, sẽ lập tức có người có thể mang anh tố lên Trung ương, càng muốn làm chút việc gì đó, càng

không có kết quả tốt đẹp. Nghĩ xem từng nhà cải cách nổi tiếng, từng nhà doanh nghiệp nổi tiếng, từng vị giám đốc xưởng trưởng tràn đầy tinh thần khai phá, bây giờ đều bị đẩy đi đến chốn nào rồi?

Có ai có kết cục tốt đẹp đâu? Thực ra, kể cả anh không có động tĩnh, không làm gì cả, thì cũng vẫn sẽ có người đẩy anh ra trước. Giống như Thị trưởng Lý của chúng ta, đây đều là những thứ chúng ta biết, không hề hàm hồ chút nào, chẳng phải vẫn có người tố cáo lên trên rồi. Dù sao bây giờ có làm gì, thì trong mắt nhân dân, lãnh đạo chẳng có mấy người tốt...

Khi ra về, bọn họ sống chết đòi đưa mấy trăm tệ, bảo để Thị trưởng Lý mua chút đồ bồi bổ cơ thể, khó khăn lắm mới từ chối được.

...

Vương Lực Gia, ban quản lý thường trực Hội liên hiệp Doanh nhân tỉnh, nguyên phó chủ biên tờ "Doanh nhân đương đại".

Anh ấy là người bạn học duy nhất của Cao Thành trong thành phố, khoảng mấy năm rồi Cao Thành không gặp anh ấy, không ngờ anh ấy cũng cũng đến. Đứng nhìn mặt Cao Thành một lúc lâu, rồi nói, cũng chính là cậu ấy, sau này những cán bộ như cậu ấy sẽ ngày càng ít đi. Đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, hồi chúng tôi đi học cậu ấy đã như vậy, bây giờ già như thế này rồi mà vẫn vậy. Biết rõ không làm được vẫn cứ làm, từ trước đến giờ tính khí cậu ấy vẫn vậy. Cán bộ bây giờ còn ai được như thế nữa, kinh tế thị trường rồi, mà vẫn nghĩ cậu ấy có quyền lực lớn vô cùng. Nói ngay doanh nghiệp Nhà nước, nói quản là quản được sao? Mấy năm nay, không làm chính trị nữa, nhưng tôi không hề đọc ít sách đi, nhãn quan cũng rộng lớn hơn nhiều. Cái gì gọi là thị trường? Thị trường chính là để tư hữu hóa kinh tế, ngoại biên hóa chính trị, mọi thứ đều xoay quanh thị trường, mọi thứ đều xoay quanh tư bản.

Người không vì mình, trời chu đất diệt. Người xưa đã sớm biết đạo lý này, chứ không phải do người hiện đại phát hiện ra.

Nếu để tôi nói, chỉ cần là kinh tế thị trường, thì doanh nghiệp Nhà nước đều phá sản hết, không cứu vãn được, lúc này cứu sống rồi, về sau lại chết thôi. Lãnh đạo của chúng ta bây giờ, trong đầu trước tiên phải có ý thức thế này, doanh nghiệp Nhà nước sớm muộn gì đều phải kết thúc, đừng có mới nhìn thấy doanh nghiệp Nhà nước phá sản, là coi như thiên hạ sắp loạn rồi, công nhân vừa mới không được trả lương, là tưởng giai cấp công nhân làm sao rồi.

Đối với Nhà nước mà nói, doanh nghiệp Nhà nước quả thực là một gánh nặng, Nhà nước thực sự cũng đang nghĩ cách rũ bỏ gánh nặng này.

Giống như chế độ khoán trách nhiệm ở nông thôn, nói trắng ra, chẳng phải là Nhà nước đã nhìn thấy gánh nặng này của nông dân?

Kết quả ra sao, sự phồn vinh chưa từng có của kinh tế nông thôn, sự nâng cao mạnh mẽ đời sống nông dân, thử nói xem lãnh đạo nào có thể quản lý được như vậy?

Đây là công lao của lãnh đạo nào? Doanh nghiệp Nhà nước thực ra cũng tương tự, khi Nhà nước chính thức không quản nữa, sự việc cũng dễ dàng xử lý hơn...

...

Vương Nghĩa Lương, nguyên Phó giám đốc Ngân hàng Nhân dân tỉnh.

Trương Đức Ngũ, Nguyên Phó Tổng Giám đốc Tổng công ty vận tải hành khách "TGT".

Hai người cùng đến, mang theo nhiều túi lớn, túi nhỏ. Nhìn ra đều là hoa quả và thực phẩm dinh dưỡng, lại là đến bệnh viện thăm bệnh nhân,

cũng không đành bắt người ta mang trở về. Đều là người làm việc cả, ngồi ở đây chỉ biết thở ngán than dài, không nói được câu gì. Cuối cùng, bọn họ chỉ nói một câu, rằng chờ Thị trưởng Lý tỉnh rồi, nhờ chuyển lời đến Thị trưởng Lý, để Thị trưởng Lý được yên tâm, bọn họ một đời làm việc trong sạch, tuyệt đối sẽ không tùy tiện hủy hoại nửa đời còn lại của mình.

...

...

Cháu, Ngô Bảo Trạ.

Lúc ăn tối mới vội vội vàng vàng chạy đến, vừa vào đến cửa không nén nổi đã bật khóc với vẻ mặt đầy đau khổ.

Cháu nó nói không biết chú ốm, vừa nghe người ta bảo chú nằm viện. Vừa nghe thấy vậy, nước mắt cứ thế tuôn rơi không cầm được. Cháu nó bảo lần đó chú phê bình cháu, cháu không dám đến nhà chú nữa.

Không phải không muốn đến, mà là sợ. Chú là một người khiến người khác vừa kính nể, vừa sợ hãi.

Còn nói hai em họ đều đi học không ở nhà, và bảo rằng dù nói gì đi nữa thì cũng phải đến thường xuyên hơn. Cháu nó ở đây không có người thân, chẳng phải chỉ có thể dựa vào cô chú thôi... .

Lúc đến, cháu nó mang theo một hộp cơm có món canh cá mực, gà xé phay Cao Thành rất thích ăn, thật làm khó cho cháu nó, vẫn có tấm lòng hiếu thuận như vậy...

...

Lý Cao Thành chăm chú xem, một cảm giác khó nói thành lời cứ dần dần bủa vây lấy ông.

Dù là một quyển sổ ghi chép nhỏ, nhưng giống như một chiếc lưới tình êm ái mềm mại vô hình, phủ chụp lên người ông. Đối mặt với tấm lưới lớn như vậy, ông dường như không thể kháng cự, chẳng hiểu sao mất hết mọi khả năng chống trả, bị bắt giữ một cách ngọt ngào, ngây dại, cam tâm tình nguyện, không còn tự chủ.

Diễn xuất của vợ ông không phải thật cao tay, bà ấy đặt cuốn sổ ghi chép ở đây, chẳng phải là cố ý để ông thấy sao? Tất cả những gì bà ấy viết, chẳng phải cũng cố ý để ông xem sao?

Tất cả đều rõ ràng như vậy, đều lộ liễu như vậy, đều không có gì che đậy.

Lùi một bước sẽ là biển rộng trời cao, non xanh nước biếc, tất cả mọi thứ đều vẫn y nguyên. Sắc trời vẫn xanh trong như vậy, mặt trời vẫn đỏ hồng như vậy, anh vẫn là anh, bạn bè vẫn là bạn bè, cấp trên vẫn là cấp trên, lãnh đạo vẫn là lãnh đạo, khuê nữ vẫn là khuê nữ, con vẫn là con, cha vẫn là cha, mẹ vẫn là mẹ, anh vẫn là Thị trưởng tiền hô hậu ủng, muôn người kính phục như trước, gia đình anh cũng vẫn là gia đình khiến bao người ngưỡng mộ, vẫn là vinh hoa phú quý hưởng không hết, vẫn là quê hương êm đềm ngọt ngào như mật...

Bao nhiêu năm rồi, chẳng phải anh vẫn làm như vậy ư? Mọi thứ anh có được lẽ nào dễ dàng lắm sao? Đổ nước đi thì dễ, thu về mới khó, bây giờ quay đầu lại, mọi thứ vẫn còn kịp.

Tất cả đều phải xem anh đi như thế nào, phải xem anh lựa chọn như thế nào. Chẳng qua là đang nói với anh rằng, vận mệnh của anh thực sự nằm trong tay anh.

Thật rõ ràng, lộ liễu, không hề che đậy.

Lẽ nào đến lúc này, anh vẫn chưa nhìn rõ, vẫn chưa hiểu rõ?

Anh sao vậy? Rốt cuộc sao vậy? Khi bản thân chịu sự đả kích nặng nề cả về tinh thần lẫn thể chất như vậy, anh lại vẫn không dứt ra, vẫn cứ muốn chui vào chiếc bẫy mà người ta đã giăng sẵn!

Nếu là ngày xưa, anh có lẽ vẫn cho rằng tất cả đều là thật, cuộc sống vốn như vậy. Mặc dù mỗi người đều có những khiếm khuyết riêng, mỗi người đều có tính khí riêng, nhưng mỗi người cũng đều có ưu điểm riêng, đều có những chỗ đáng yêu riêng. Con người mà, phải khoan dung cho nhau một chút, huống hồ anh còn là một lãnh đạo cấp cao. Ngay đến mấy người này anh còn không khoan dung được, làm sao anh có thể lãnh đạo cả một thành phố tỉnh lỵ với mấy triệu dân?

Nhưng bây giờ, chỉ trong mấy ngày, mà dường như mọi thứ đều trở mặt, lộ diện nguyên hình. Thật sự ông đã bị che mắt hoàn toàn, giống như bách tính đã nói, người ta bán đứng anh rồi, anh còn ở đó mà giúp người ta đếm tiền!

Không phải là bẫy thì còn là gì? Nếu không, đến thăm anh sao lại toàn là những người thuộc cùng một đường dây?

Đúng thế, sao có thể? Đến thăm mình sao toàn là những người mình đang xem xét lại? Hoặc, đều là những người mình đang hồ nghi?

Lẽ nào vợ mình chỉ ghi chép về những người này, còn không ghi chép về những người khác?

Vợ mình quay lại đột ngột, lẽ nào chính là vì lý do này?

Lý Cao Thành chuyên dần từ cảm giác thương nhớ vợ sang hoài nghi và e dè, thậm chí còn kèm theo cả chút gì đó lo âu và sợ hãi.

Nếu vợ ông quả thực như vậy, thì thật đáng sợ, thật đáng sợ...

Vậy, rốt cuộc mục đích của vợ ông là gì? Là để cách ly ông khỏi những người mà bà ấy cho rằng không nên đến chẳng? Tức là, bà ấy muốn ngăn cản một số người tiếp cận ông? Sâu xa hơn nữa là bà ấy đang tiến hành giám sát ông kiểu như vô ý? Bà ấy muốn xem xem rốt cuộc những người nào vây quanh ông cả ngày?

Bà ấy đến đây, phải chẳng cũng vì lo lắng và sợ hãi?

Vậy thì, điều khiến bà ấy và bọn họ lo lắng, sợ hãi ấy là gì?

Là những công nhân đó? Là những đại biểu công nhân đó? Là những cán bộ nghỉ hưu lòng đầy phần nộ đó?

Hay là những lãnh đạo khác trong thành phố?

Có thể đúng, có thể không đúng.

Nói thực, những thứ này, đối với bọn họ, chẳng có gì thật sự phải lo lắng cả. Những người trong nhà máy, chẳng phải đến tổ cáo sao? Hiện nay người tố cáo nhiều biết bao nhiêu, lãnh đạo bây giờ ai còn sợ anh tố cáo? Như chính bọn họ đã nói, có lãnh đạo nào bây giờ không từng bị tố cáo?

Những lãnh đạo khác trong thành phố, bọn họ cũng sẽ không cảm thấy lo lắng gì đâu. Chỉ cần Thị trường không thay đổi lập trường, không thay đổi cách nhìn, thì những lãnh đạo khác có là gì? Thân cây không động, sợ gì cành rung?

Kể cả Bí thư Thành ủy có định kiến cũng chẳng có gì đáng lo lắng và sợ hãi. Người nắm thực quyền về mảng doanh nghiệp và kinh tế là Thị trường chứ không phải là Bí thư Thành ủy. Bí thư Thành ủy nếu muốn nhúng tay quản lý việc của doanh nghiệp, sẽ bị xem là vượt quyền vượt chức. Thị trường và bí thư vốn là một cặp mâu thuẫn, dù là người nào thực thi chức trách của người đó, nhưng vẫn có những hố ngăn cách không thể vượt qua, nếu lại vô cớ nhúng tay vào, há chẳng phải muốn thiên hạ đại

loạn sao? Đến lúc đó bọn họ sẽ đấu đá nhau, còn đâu thời gian để ý đến người khác? Vì thế, không có gì đáng lo lắng cả.

Vậy thì, người bọn họ lo lắng và sợ hãi là ai?

Có thể chỉ có một người:

Đó chính là anh

Chính là Thị trưởng anh

Đúng vậy, trước mắt, bọn họ lo lắng nhất, không yên tâm nhất chỉ có thể là anh. Cũng không có lý do gì khác, chỉ bởi vì anh hiểu rõ bọn họ nhất, nắm rõ chân tơ kẽ tóc của bọn họ nhất, nên sự uy hiếp đối của anh với bọn họ cũng lớn nhất.

Sở dĩ bọn họ nhọc công toan tính, cẩn thận, tỉ mỉ đặt nhiều mai phục và thiên la địa võng như vậy, chẳng phải chỉ nhằm một mục đích muốn ổn định được ông? Ổn định được ông cũng đồng nghĩa với việc ổn định được mọi thứ, dành được ông cũng đồng nghĩa với việc có được tất cả.

Cũng không vì cái gì khác mà chính vì ông còn có quyền lực đối với bọn họ, ông vẫn có thể khống chế bọn họ. Một câu thôi, vì bây giờ chỉ ông mới có thể diệt trừ cái xấu, ngăn chặn cái xấu! Cũng chỉ có ông mới có thể diệt cỏ tận gốc, nghiêm trị người xấu để răn đe.

Vì ông vẫn là Thị trưởng!

Lúc này vẫn chưa ai có thể lung lay được vị trí của ông, nếu ông thật sự quyết tâm làm cho ra chuyện, thì không ai ngăn được cả!

Thế nên bọn họ lo lắng nhất, sợ hãi nhất cũng chỉ có thể là ông!

Tất cả những thứ bọn họ sắp đặt, và tất cả những thứ ông gây ra, đối với ông thực ra không có gì khác biệt, vậy thì phải xem rốt cuộc ông lựa

chọn như thế nào.

Vận mệnh của ông quả thực nằm trong tay ông.

...

Bình minh phía Đông ngày càng rõ, trời dần dần sáng lên.

Ông nhìn đồng hồ trên bàn, đã hơn bảy giờ được mười phút rồi.

Cửa phòng bệnh khe khẽ mở ra, ông cố tình nhắm mắt lại.

Như để trốn tránh một hiện thực tàn khốc khó lòng đối diện, và thực sự ông cũng không muốn gặp vợ mình trong tâm trạng cũng như tình cảnh hiện tại...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 31

"...Thị trường Lý, Thị trường Lý..."

Mấy tiếng gọi nhẹ nhàng dè dặt vọng đến, Lý Cao Thành liền mở to mắt.

Dưới ánh đèn yếu ớt, phải mất một hồi lâu ông mới nhận ra được người đứng trước mặt:

Hóa ra là nhũ mẫu của bọn trẻ, Hạ Ngọc Liên!

Đúng là bà ấy, đi cùng bà ấy còn có cô con dâu mà ông gặp hôm đó.

Vừa nhìn thấy Lý Cao Thành mở mắt, Hạ Ngọc Liên liền giật mình đứng khựng lại, mãi sau vẫn không biết rốt cục nên nói gì.

Lý Cao Thành cũng bất giác lạng người, bởi ông vốn dĩ không ngờ rằng người đến phòng bệnh sớm như vậy lại chính là nhũ mẫu của bọn trẻ chứ không phải là người vợ Ngô Ái Trân mà ông đang phỏng đoán.

"... Chị Hạ, sao lại là chị? Trời mới vừa sáng..." Lý Cao Thành nhất thời thấy lúng túng.

"Mẹ, chính là bác này, hôm đó chính là bác này đến nhà tìm mẹ..."

"Thị trường Lý..." Hai mắt Hạ Ngọc Liên khẽ chớp, từng giọt nước mắt không kìm nén nổi cứ thế lăn dài xuống, "hóa ra đúng là ông, đúng là ông! Ngày hôm đó sao tôi lại không nhận ra ông chứ..."

Hạ Ngọc Liên khẽ lắc lắc đầu, suýt nữa thì ngã xuống. Có lẽ là quá kích động nên sắc mặt của bà ấy bỗng tái nhợt không còn giọt máu, trắng bệch ra.

Cô con dâu dường như cũng đoán được trước nên kịp thời đỡ được mẹ rồi dìu bà từ từ ngồi xuống chiếc ghế xô pha cạnh đầu giường. Cô con dâu vừa đỡ mẹ, vừa nói với Lý Cao Thành còn đang hoảng hốt:

"Không sao, không sao ạ, đây là bệnh của mẹ cháu, hơi có chuyện là lại bị đau đầu chóng mặt. Bác sĩ nói bệnh huyết áp thấp, không nghiêm trọng đâu ạ, nằm một lúc là đỡ ngay. Thị trưởng Lý, bác đừng cử động, bác tuyệt đối đừng động, một lúc sau là không có chuyện gì đâu ạ."

Xem ra đúng là như vậy, cũng chỉ trong vòng một hai phút, Hạ Ngọc Liên gần như đã trở lại bình thường. Bà ấy vừa lau nước mắt, vừa phân bua với vẻ ân hận vô cùng:

"... Đều tại tôi, đều tại tôi, hôm đó tại sao tôi lại không nhận ra chứ. Ông đã nói ông là Lý Cao Thành rồi mà tại sao tôi lại không nhớ ra? Đều tại tôi già rồi hồ đồ, xem ra thật sự già hồ đồ rồi. Nếu lúc đó tôi nhận ra ông thì làm sao có chuyện này xảy ra được. Đều tại tôi, đều tại tôi, mấy hôm nay mắt cứ nháy giật liên hồi, ai ngờ rằng việc lại ở đây. Về sau tôi cũng nghĩ rồi, lúc đó chắc cũng bị hoa mắt chóng mặt, nếu không thì tại sao đến Thị trưởng Lý mà tôi cũng không nhận ra..."

Cô con dâu Hạ Ngọc Liên vừa vỗ về mẹ chồng, vừa nói với Lý Cao Thành: mẹ chồng cô mấy ngày nay hầu như ngày nào cũng sống chết đòi tìm gặp Thị trưởng Lý, kêu là sự việc hôm đó đều là tại bà, nói là bà phải xin lỗi Thị trưởng Lý. Bà bảo hôm đó, khi bác gọi người đang cúi lom khom trong xưởng là bà ra ngoài, có lẽ vì đứng dậy quá nhanh, đầu óc choáng váng, hai tai ù đi, nên rất lâu mà cũng không hiểu vì sao lại bị gọi ra ngoài. Lúc đó bà còn cho rằng mình làm sai việc gì, người ta không muốn cho bà làm nữa, hoặc là điều bà ra ngoài để xử lý, mấy vị lãnh đạo trong

xưởng bình thường rất hung hãn, trong xưởng không nghe thấy tiếng nói nên động một tý là lôi mấy công nhân làm không tốt ra ngoài mắng chửi, có lúc còn đánh đập mấy trận. Công nhân đều nói rằng, họ chẳng sợ gì cả, chỉ sợ đang làm bị người ta lôi ra ngoài. Vì vậy hôm đó, khi mẹ chồng cháu bị người ta lôi ra ngoài thì đã hoảng sợ rồi, đầu óc hoảng loạn suýt nữa ngã lăn ra đất, làm sao có thể nghĩ được người đứng trước mặt lại là Thị trưởng Lý ạ! Sau đó về nhà, bà không ăn không uống, cứ vừa khóc vừa la cả một ngày một đêm không chớp mắt. Đến hôm qua, nghe tin Thị trưởng Lý đổ bệnh nhập viện, liền bố đi tìm từng bệnh viện một. May mà bác còn để lại số điện thoại này nên mới biết được phòng bệnh của bác thông qua thư ký Ngô. Sau đó lại gặp Cục trưởng Ngô đang đứng bên ngoài cổng viện nói rằng bác bệnh rất nặng, không thể gặp người ngoài. Vừa nghe như vậy, mẹ cháu đã không ngồi nổi rồi, tối qua gần như kêu cả đêm rồi đổ bệnh, sáng nay vừa chớp mắt đã nói mê, cứ lặp đi lặp lại mấy câu nói rằng bà không đúng với Thị trưởng Lý, rằng sự việc đều tại bà. Hơn 4 giờ sáng đã thức dậy sống chết cũng bắt buộc phải đưa đi thăm Thị trưởng Lý. Bà nói bà chỉ cần nhìn một cái là được, nhìn một cái là an tâm rồi. Tối qua có một hộ lý thấy mẹ cháu không ăn không uống đứng ở đây muốn gặp Thị trưởng nên vội vàng nói rằng nếu muốn gặp Thị trưởng Lý tốt nhất là đến vào lúc 6, 7 giờ sáng, lúc đó có thể sẽ không có ai ngăn cản, nói không chừng sẽ gặp được Thị trưởng Lý. Ai ngờ đến lại đúng như vậy, vừa đến là gặp được bác ngay, mà lại đúng lúc bác vẫn còn thức. Mẹ cháu vốn chỉ muốn thăm bác một tí rồi đi, nhưng khi thấy bác vẫn thức thì lại chẳng nói ra được câu nào..."

"... Mọi người gặp Cục trưởng Ngô nào ở ngoài cổng bệnh viện?" Lý Cao Thành nhăn nhim một hồi lâu nhưng không chịu nổi bèn lên tiếng hỏi.

"Cục trưởng Ngô nào?" Con dâu của Hạ Ngọc Liên ngăn người thắc mắc, "Họ nói rằng là vợ bác, Cục trưởng Ngô Ái Trân ạ!"

"... Bà ta không cho mọi người vào?" Lý Cao Thành hỏi lại với vẻ khó tin.

"... Cục trưởng bảo... .bác bệnh rất nặng, không được phép vào trong. Còn nói... bệnh viện có quy định không được tùy ý để người khác vào." Cô con dâu Hạ Ngọc Liên lúng túng, "Nhưng lúc đó vào cũng khó lắm ạ, cán bộ công nhân trong công ty đến nhiều như vậy, có khoảng mấy trăm người, nếu để chúng cháu vào rồi, vậy thì các cán bộ công nhân đứng chờ bên ngoài đều sẽ có ý kiến ạ. Thị trường Lý, những người muốn đến thăm bác nhiều lắm ạ, nghe nói đếm đầu người lên đến tận hai nghìn. Đây mới chỉ là những đại biểu được phái đến, nếu toàn bộ cán bộ công nhân công ty đều kéo đến thì chẳng phải sẽ chen đống cái bệnh viện này sao..."

"...Hả!" Lần này Lý Cao Thành thấy kinh ngạc thực sự, có đến một, hai nghìn công nhân cán bộ đến viện thăm ông! Mà đều là đại biểu được cử đến! Vậy mà trong cuốn sổ tay xinh xắn tinh xảo của vợ ông lại chẳng có đến một dòng nhắc đến việc này! Nhất là những người như nhũ mẫu của bọn trẻ đây đến thăm ông, bà ấy cũng không cho vào! Và bà ta cho vào đều là những kẻ như thế nào! Nghĩ đến đây, Lý Cao Thành lại không nén nổi cơn giận, hai mắt ông trừng lên đen ngòm, tay chân run lên liên tiếp. Nhưng ông vẫn thấy có chút khó tin, "Thế sau đó thì sao? Cán bộ công nhân công ty sau đó không ai được vào sao?"

"Cục trưởng Ngô đã nói... Thị trường bệnh nặng lắm, không được phép vào. Cục trưởng Ngô còn nói, tâm ý của mọi người bà xin đón nhận, chờ Thị trường tỉnh lại, bà nhất định sẽ truyền đạt lại cho Thị trường..." Cô con dâu đang nói thì bị Hạ Ngọc Liên ngắt lời:

"Ai da, làm gì có chuyện Cục trưởng Ngô không cho vào. Cục trưởng Ngô kêu mọi người vào nhưng mọi người không muốn vào, sợ ảnh hưởng đến việc dưỡng bệnh của Thị trường Lý..." Lúc này Hạ Ngọc Liên đã dần dần hồi lại sức, ngồi trên ghế xô pha nói, "Bác sĩ không cho vào, đây là

bệnh viện, làm sao có thể để cho đông người như vậy kéo vào cùng lúc, nên mới bảo lại là không ai được vào."

Nói đến đây, Hạ Ngọc Liên không kìm nổi lòng bèn bật khóc. Vừa lau nước mắt vừa hỏi han tình hình sức khỏe Lý Cao Thành. Nói một hồi, cuối cùng Hạ Ngọc Liên đã chuyển đề tài sang tình hình của nhà máy:

"Thị trưởng Lý, liệu có phải ông... sắp ban lệnh cấm đối với cái xưởng đó? Xưởng trưởng bảo rằng ông sẽ nhanh chóng cho công an bắt hai tên đó, cũng sẽ sớm khai trừ bọn họ ra khỏi xưởng... xưởng trưởng còn nói, xưởng này mới xây dựng, có nhiều chỗ vẫn chưa phù hợp với quy định của Chính phủ, hiện nay đang gấp rút cải tạo, sẽ trở nên chính tắc ngay thôi... Lần này tôi đến chỗ ngài, xưởng trưởng bảo nhất định phải nói với ngài, xây dựng một xưởng như vậy không hề dễ dàng gì..."

"Xưởng trưởng nào nói vậy?" Lý Cao Thành gặng hỏi kèm chút phần nộ.

"Chính là, chính là xưởng trưởng của xưởng sản xuất mà ngài đến hôm đó ạ..." Hạ Ngọc Liên lắp bắp trả lời.

"Xưởng trưởng đó tên là gì? Là người ở đâu?"

"... Tên... tên là gì nhỉ, ngài xem trí nhớ của tôi, ngài xem trí nhớ của tôi, sao lại không nhớ ra nổi?" sắc mặt Hạ Ngọc Liên bỗng lại trở nên tái nhợt.

"Ài!" Lý Cao Thành thấy biểu hiện của Hạ Ngọc Liên bất giác thấy đau lòng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nhin được bèn hỏi một câu, "Sao ông ta không tự đến lại bảo một người tuổi đã cao như chị đến? Đến cả tên của ông ta chị cũng không biết mà chị còn nói giúp cho ông ta? Ông ta có từng coi công nhân các chị là người không...?"

"Thị trưởng Lý..." Hạ Ngọc Liên gần như òa khóc, "tôi không còn cách nào khác, người ta bảo tôi thử nói với ông, không nói thì không biết báo cáo lại thế nào... Tôi làm ở đó gần 3 tháng rồi mà vẫn chưa nhận được một đồng tiền công nào. Người ta bảo nếu tôi không thuyết phục được Thị trưởng Lý mà để Thị trưởng Lý thực sự ra lệnh cấm cái xưởng này thì tiền công 3 tháng đó của tôi coi như mất trắng... Người ta còn nói, nếu Thị trưởng Lý không ban lệnh cấm thì tháng này tôi không cần đi làm, nhà máy cũng vẫn phát lương, thậm chí là còn phát lương cả tháng sau nữa".

Cơn giận dữ của Lý Cao Thành một lần nữa lại bị đẩy lên cao, dù thế nào ông cũng không ngờ lại có chuyện như vậy! Lòng lang dạ sói, thật xấu xa đê tiện! Giày vò một người nữ công nhân già đã nghỉ hưu ra nông nổi này, lại còn vô liêm sỉ đến mức sai người nữ công nhân đó đi nói giúp bọn chúng!

Và điều khiến Lý Cao Thành đặc biệt không thể dung tha, đó là: với người đã từng là nhũ mẫu của bọn trẻ, vậy mà vợ ông lại không cho phép bà ấy vào thăm ông một lát! Vậy mà người nhũ mẫu chịu trăm đường ức hiếp và giày vò ấy lại vẫn đứng ra bào chữa cho bọn họ, vẫn khổ sở cầu xin cho vợ ông, vẫn cầu xin cho lũ người ấy!

Lương tri ở đâu? Tình người ở đâu? Tất cả đều ném đi đâu hết rồi?

Rất lâu sau khi hai mẹ con Hạ Ngọc Liên rời phòng bệnh, Lý Cao Thành vẫn chìm trong cảm giác đau khổ tột cùng.

Vốn nghĩ rằng vợ mình sẽ vào ngay, nhưng mãi cho đến hơn 8 giờ vẫn không thấy tăm hơi đâu. Y tá đến, bác sĩ đến, thư ký đến, bảo vệ cũng đến, những người cần đến đều đến cả rồi, chỉ có vợ ông là chưa thấy.

Thấy Thị trưởng đã tỉnh lại, tinh thần cũng khá tốt, nhiệt độ bình thường, đầu không còn đau nữa, không choáng váng cũng không buồn nôn nữa, những cơn đau lưng do gai đốt sống cổ gây ra cũng giảm đi nhiều, đã

có thể ngồi dậy và có thể đi lại được, mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Một y tá trực ban nói với Lý Cao Thành, Cục trưởng Ngô mấy ngày nay vất vả quá, hai ngày hai đêm liền hầu như không chợp mắt. Y tá còn nói, Cục trưởng Ngô tốt thật, không hề tỏ ra kiêu ngạo chút nào, nói chuyện vô cùng hòa nhã, lại rất chu đáo. Làm việc ở đây bao nhiêu năm, gặp gỡ rất nhiều phu nhân của các nhà lãnh đạo nhưng quả thực chưa thấy ai tốt như Cục trưởng Ngô.

Lý Cao Thành không nói gì, cô y tá nói có lẽ không sai, ở hoàn cảnh này, vợ ông luôn luôn tốt đẹp. Bao năm qua, không biết bao nhiêu lần phải trải qua hoàn cảnh thế này, lần nào vợ ông cũng nhận được lời ngợi khen của tất cả mọi người.

Ngay cả bản thân ông cũng bị mê muội bao năm nay thì nói chi mấy cô y tá ở đây.

Sau đó Lý Cao Thành hỏi y tá xem Cục trưởng Ngô đã đi đâu, cô y tá dịu dàng nở nụ cười nhẹ nhàng cho biết bọn họ thấy Cục trưởng Ngô mấy ngày nay quá mệt mỏi, bệnh tình của Thị trưởng cũng đỡ nhiều rồi nên lén lút cho cục trưởng Ngô uống vài viên thuốc an thần, Cục trưởng Ngô hiện đang ngủ trong một phòng bệnh khác.

Nghe y tá nói vậy, không hiểu sao Lý Cao Thành lại thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ông đột nhiên cảm thấy việc đối diện thực sự với người vợ cận kề sớm tối mấy chục năm nay của mình quả không phải là một việc dễ dàng.

Bất giác ông lại nhớ đến một câu nói của Bí thư Thành ủy Dương Thành: không phải ông sợ bà ấy, mà là ông thực sự quá yêu bà ấy.

Cho đến lúc này, lần đầu tiên ông mới thực sự cảm nhận được trọng lượng của câu nói này.

Sau khi ăn chút điểm tâm sáng, rồi tiếp tục truyền nước, tất cả đều tuân theo đúng trình tự sắp xếp, ông mới kêu một mình thư ký Ngô Tân Cương ở lại, còn những người khác ra hết bên ngoài.

Bình thường Lý Cao Thành giao quyền cho thư ký rất ít, nhưng lại đưa ra rất nhiều ràng buộc, vì vậy hầu hết những người từng làm thư ký bên cạnh Lý Cao Thành đều nhất loạt cho rằng làm thư ký của Lý Cao Thành là việc khó làm nhất, cũng là việc không có tiền đồ nhất. Thông thường, theo xu hướng bây giờ, những người làm thư ký cho lãnh đạo cấp thành phố như Lý Cao Thành đều có tương lai vô cùng tốt đẹp. Nhưng thư ký dưới chướng của Lý Cao Thành lại hầu như chưa từng được giao bất kì nhiệm vụ quan trọng nào, đó không phải là do Lý Cao Thành cố ý muốn thể hiện gì đó trong phương diện này, mà là ông thực sự chưa nhìn ra được một thư ký nào có khả năng gánh vác trọng trách nặng nề. Do đó, trong sự nghiệp Thị trưởng bao năm của mình, có lẽ ông chỉ hài lòng duy nhất với thư ký Ngô Tân Cương.

Trước tiên, Ngô Tân Cương khá kín miệng, một vài việc dù là không phải quá cơ mật nhưng cậu ta chưa từng để lộ ra ngoài. Hai là, Ngô Tân Cương là người tương đối tỉ mỉ, một câu nói bình thường của Lý Cao Thành, một lời hứa mà người ta cho là không có gì ghê gớm, một cuộc hẹn ngẫu hứng, cậu ta đều ghi lại rõ ràng, thậm chí là việc của mấy năm trước, khi mà ông đã quên hết sạch từ lâu rồi, thì cậu ta vẫn còn nhớ, vì thế những việc thế này rất ít khi có sơ suất, điều này khiến cho Lý Cao Thành cảm thấy yên tâm và đáng tin cậy. Ba là, con người Ngô Tân Cương tốt tính, không chỉ có học thức mà còn có tư tưởng đặc biệt, tố chất cá nhân không tệ. Trong thời gian Ngô Tân Cương làm thư ký Thị trưởng, cậu ta hầu như chưa làm việc gì vượt quá giới hạn chức vụ của mình, cũng hầu như chưa từng đưa ra một yêu cầu cá nhân nào với Lý Cao Thành. Với dòng chảy vật

chất và lối sống thực dụng như ngày hôm nay, có thể làm được việc đó quá không dễ dàng. Đôi lúc gặp phải những vấn đề và công việc cảm thấy khó giải quyết, ông cũng thử ngồi nói chuyện với Ngô Tân Cương để nghe xem chủ ý của cậu ta, cách nghĩ của cậu ta, kết quả đều khiến ông tương đối hài lòng, thậm chí còn đem đến cảm giác bất ngờ và mới mẻ. Nếu tính thâm niên thì một thư ký như Ngô Tân Cương phải có được một chức vụ từ lâu rồi, phải đưa cậu ta về cơ sở để rèn luyện. Theo cách làm của một vài lãnh đạo ngày nay, thư ký như đèn kéo quân cứ thay đổi liên tục, thay người này xếp người kia, thư ký bây giờ đều chắc chắn là người của mình nên thăng chức cũng chẳng ai cản, ai cũng thấy rằng đó là điều hiển nhiên. Huống hồ mọi người ai cũng vậy nên chẳng ai nói được ai, việc tốt như thế hà cớ chi mà không làm? Mặc dù Lý Cao Thành ghét cay ghét đắng kiểu thư ký tham chính hoặc kiểu tham chính biến tướng nhưng cũng không chủ trương thư ký không được làm gì, nên luận tài năng để phân việc, luận đức hạnh để dùng người, không thể đánh đồng tất cả, vợ đũa cả nắm. Ngô Tân Cương suốt thời gian dài như vậy vẫn chưa được xếp việc, thứ nhất vì quá bận, thứ hai vì chưa tìm được người thay thế thích hợp, song chủ yếu vẫn là thực sự có chút gì đó không đành.

Chọn được một cán bộ tốt không dễ, chọn được một thư ký tốt cũng khó vô cùng.

Phòng bệnh chỉ còn lại hai người, nhất thời trở nên khá yên ắng.

"Thị trưởng Lý, hiện giờ ngài cảm thấy khỏe hơn chưa?" Ngô Tân Cương mỉm cười, nhã nhặn hỏi.

"...Tiểu Ngô, hôm đó có phải anh thấy ta là một Thị trưởng quá hung hãn?" Lý Cao Thành bất ngờ hỏi một câu, nhìn chăm chăm Ngô Tân Cương với vẻ căng thẳng.

"... Không ạ, một chút cũng không." Ngô Tân Cương lắc đầu.

"Cậu hãy nói thật với ta, khi đó rốt cuộc cậu cảm thấy thế nào?"

"...Thị trường Lý, cảm giác khi đó của tôi là trước giờ chưa từng nhìn thấy ngài trong dáng vẻ như vậy."

"Dáng vẻ gì?"

"Thị trường Lý, lúc đó ngài có lẽ không cảm nhận được dáng vẻ của mình đâu..." Ngô Tân Cương trong giây lát dường như lại chìm đắm trong cảnh tượng ngày hôm đó, "...Thực ra, Thị trường Lý, theo ngài một thời gian dài như vậy mà chưa từng thấy ngài như hôm đó bao giờ, một cá tính, một khí phách, một uy phong凛冽, một khí thế mạnh mẽ. Hôm đó bọn họ có người nói với tôi rằng, Thị trường của các anh giống như ngài Kim Cang nổi giận, có thể dọa chết người ngay tức khắc. Phía sau ngài có biết bao nhiêu người, bao nhiêu xe, từng người từng người đều đứng trơ như phỗng, kinh hồn bạt vía. Thị trường Lý, cái dáng vẻ đó thực sự凛冽 vô cùng, đẹp đẽ vô cùng..."

"Thôi đi!" Lý Cao Thành ngắt lời Ngô Tân Cương, "Còn trẻ tuổi mà lại đi học cách nói thối phồng tảng bốc, luyện thuyên bát nháo. Ta còn không biết lúc đó thế nào sao, có cái gì mà đẹp đẽ! Tâng cũng tâng không đến nơi đến chốn..."

"Thị trường, tôi hoàn toàn nói sự thật mà, cảm giác khi đó thực sự là như vậy đó." Ngô Tân Cương phản bác lại ý kiến của Lý Cao Thành, "Đây không phải là cảm giác của một cá nhân tôi, rất nhiều người có mặt ở đó đều cảm thấy như vậy. Về sau có người đã nói với tôi rằng, có một công nhân làm ca tạm thời đến từ nông thôn còn đánh Thị trường một cái rồi kéo Thị trường đến chỗ xưởng trưởng của bọn họ. Thị trường vừa đến liền dọa cho đám đầu sỏ đó một trận, cả đám quỳ sụp xuống mặt đất! Mọi người đều nói, việc này có viết thành tiểu thuyết cũng chẳng ai tin. Ngày nay làm gì có người Thị trường tốt như vậy, thường phục vi hành, đến tận xưởng đen lạng lẽ điều tra, kết quả tóm gọn được đám cầm đầu... Mọi người bảo nhau

rằng, hai tên đó đúng thật có mắt như mù, cũng đáng đời cho một cái xường như vậy, hại người hại mình, coi như gặp phải đối thủ rồi."

"Thật sự nói như vậy sao?" Lý Cao Thành vốn hoàn toàn không ngờ tới những luồng dư luận ấy nên có chút gì đó không tin hỏi lại.

"Thật đấy ạ, nói thực nếu không phải bọn họ nói vậy thì đến tôi cũng chẳng dám tin, đúng là có viết thành tiểu thuyết cũng khó có người tin, bây giờ làm gì có ai như vậy nữa. Nhưng một lát sau tôi đã tin rồi, việc này ở đâu cũng có, bất kể là lãnh đạo cấp cao thế nào, nếu không có người bảo vệ, gặp phải mấy kẻ lưu manh thì cũng chẳng còn cách nào. Tối mấy hôm trước tôi đưa vợ đi xem phim, gặp kẻ trộm rõ ràng rút mất ví tiền của vợ tôi, tôi đẩy hẳn ta một cái, lập tức bị mấy tên trong băng đảng của chúng đánh lại, vết thương trên đầu hôm đó đến giờ vẫn còn chưa lành." Ngô Tân Cương nói đến đây, cả hai người đều rơi vào trầm lặng, Lý Cao Thành liền hỏi:

"Họ còn nói gì nữa?"

"Một vài lãnh đạo trong thành phố cũng nói, Thị trường Lý đi đến nơi đó chắc chắn có mục đích khác, và cái nơi đó cũng chắc chắn có bối cảnh gì đó, nếu không sao dám tự ý đánh người bắt người như vậy. May mà Thị trường Lý đi rồi, nếu là lãnh đạo cấp thấp khác trong thành phố đến, thì anh có làm loạn nữa cũng bằng không. Giờ xem bước tiếp theo Thị trường Lý sẽ làm gì, nếu Thị trường cũng im lặng như chẳng có gì xảy ra thì sự việc của Trung Dương chẳng ai giải quyết nổi nữa rồi. Còn có người có lẽ là cố ý nói lung tung rằng Thị trường Lý xảy ra chút chuyện ở chỗ đó thực ra là chuyện nước lớn ngập miếu Long vương, người nhà không nhận ra người nhà, hãy chờ xem, rồi sau này sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra đâu mà. Còn lão bách tính thì nói nhiều rồi nhưng đại bộ phận đều thấy rằng sự việc lần này đúng thật có kịch vui để xem. Nhất là công nhân của Trung Dương, họ nói rằng Thị trường Lý dù bảo là người tốt, nhưng việc lần này sẽ đổi khác." Ngô Tân Cương nói đến đây không hiểu sao lại dừng lại.

"Câu nói này là sao?"

"Công nhân bảo rằng, người tốt không cáu giận, mà đã nổi giận là rất ghê gớm, Thị trưởng Lý lần này phải để lộ tính cách thật của mình rồi".

Nói đến đây, cả hai người lại cùng im lặng.

Thực tế cũng đúng là như vậy, tám mặt bao vây, trong ngoài giáp công, trước không có đường vào, sau không có đường lui, xem ra chỉ còn cách đập nổi chìm thuyền (1), quyết một trận sống mái thôi.

-----

(1)Đập nổi chìm thuyền: Dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng. (ND)

Vấn đề là anh bây giờ rốt cuộc nên làm thế nào và nên làm từ đâu?

"Thế còn cậu? Cậu nghĩ thế nào về chuyện này?" Cuối cùng, Lý Cao Thành hỏi Ngô Tân Cương.

"Thị trưởng Lý, thực ra ngài cũng biết rõ, sự việc của Trung Dương vừa xảy ra thì thực tế ngài đã trở thành nhân vật trung tâm của toàn thành phố rồi. Ngài vừa là Thị trưởng, lại vừa là lãnh đạo cũ của công ty Trung Dương, lãnh đạo công ty đều do ngài đề bạt, công ty Trung Dương lại nằm trong phạm vi khu Đông Thành, mà cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng của khu này lại chính là phu nhân. Đừng nói là Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương giờ đây thực sự có vấn đề, mà dù là không có vấn đề đi nữa thì lão bách tính nhất định sẽ cho rằng chắc chắn có con mèo mờ trong đám đầu sò lãnh đạo." Nói đến đây, Ngô Tân Cương nghĩ ngợi một lúc rồi tiếp tục, "Thị trưởng Lý, tôi theo ngài mấy năm nay cũng đã hiểu sâu sắc con người ngài. Tôi biết ngài chuẩn bị hạ quyết tâm giải quyết vấn đề của Trung Dương, nhưng vấn đề bây giờ không phải là việc ngài có quyết tâm

hay không mà là xem rốt cuộc ngài có cách làm nào thỏa đáng hay không, vừa điều tra ra vấn đề lại vừa không làm tổn thương đến bản thân. Ngài là một người thực cán, nhưng lại vô cùng đơn thuần trong vấn đề chính trị. Ngài chỉ mưu sự, cũng chỉ biết mưu sự, nhưng trước giờ không biết mưu nhân và cũng sẽ không bao giờ mưu nhân. Song nếu phải điều tra một công ty lớn như Trung Dương mà chỉ biết mưu sự thôi thì mãi mãi không được. Chẳng phải là có người đã từng nói, Trung Quốc hôm nay dù làm lãnh đạo hay làm bách tính, người người đều là một nhà mưu lược. Nhất là những người làm cán bộ, nếu không có đầu óc chiến lược cân đối thì làm sao có thể từng bước thăng tiến? Chỉ nghĩ thôi cũng đủ sợ rồi, cán bộ lãnh đạo ngày nay mấy ai làm việc thực, tất cả đều tính toán mưu lược, cứ tiếp tục như vậy thì làm sao đây? Nhưng ngài không làm thế thì có cách gì sao? Ví dụ như việc của Trung Dương, Thị trường Lý, không biết ngài có từng nghĩ vấn đề Trung Dương chỉ đơn thuần là vấn đề của mấy người như vậy thôi không? Lãnh đạo bây giờ có ai mà không lo trước tính sau? Có ai mà không có mấy cái hậu đài vững chắc? Người ta đã từng nói, ngày nay biết rõ có vấn đề thì cũng chẳng có ai điều tra; biết rõ có vấn đề thì cũng chẳng điều tra ra nổi. Thực ra, dù anh có điều tra ra đi nữa thì có thể làm được gì? Năm kia, Ủy ban Kiểm tra kỉ luật tỉnh đã điều tra ra một vấn đề tham ô trong nhà máy linh kiện ô tô cấp tỉnh, kết quả kéo theo hơn 40 cán bộ lãnh đạo huyện, địa phương, tỉnh bị dính líu đến số tiền hơn 2 triệu tệ. Kết quả đó thì sao? Vấn đề tra ra rồi nhưng có giải quyết nổi không? Thủ phạm chính bị kết án tử, nhưng lão bách tính nói rằng đó là cách giết người diệt khẩu. Cuối cùng rồi sẽ ra sao? Những ai bị điều tra thì rơi vào cảnh sống chết mặc bay, những người đi điều tra thì từng người, từng người một không bị điều đi thì cũng bị miễn chức. Lão bách tính vì thế mà bàn tán xôn xao, ai bảo họ biết quá nhiều? Kết quả là không ai nói tốt về những người bị điều tra, cũng không ai nói xấu về những người đi điều tra. Người xấu không có kết thúc tốt đẹp là xứng đáng, người tốt không có kết thúc tốt đẹp là đáng đời. Thị trường Lý, tôi không có gì phải lo lắng về ngài, gì mà vấn đề kinh tế, vấn đề tác phong, vấn đề chính trị, điểm này tôi rõ hơn ai hết, ngài không có vấn đề gì cả, ngài là một cán bộ tốt chân chính. Điều tôi lo

lãng nhất là vấn đề điều tra ra rồi nhưng ngài cũng phải đưa mình vào đó. Thị trưởng Lý, ngài hãy nghĩ kỹ lại xem, trong những kẻ đòi bại bị trừng trị và những kẻ tác phong bất chính phải chinh đốn mạnh mẽ ấy, có mấy người là do ngài đề bạt từng được ngài trọng dụng? Chống lại tham nhũng cũng sẽ phải trả giá, đôi khi còn phải trả giá cả cuộc đời. Vì sao? Bởi vì những kẻ lãnh đạo tham ô thật sự ấy sớm đã học tinh tường, đã va chạm qua hết, đã làm đến tận cùng rồi. Cho dù ngài có tra ra thì căn bản cũng không thể tra ra nổi người cầm đầu bọn họ, trong khi bọn họ đứng lên phô trương giả tạo, hô hào gào thét chống lại tham ô tham nhũng, thì vợ con, họ hàng thân tín, cô sáu dì tám nhà họ lại đang thi nhau tiến hành bòn rút vợ vét một cách vô pháp vô thiên không chút sợ hãi. Muốn tra cũng không tra nổi người cầm đầu đâu, chờ khi tình thế này qua đi, họ sẽ đến tìm ngài tính sổ, ngài thử nghĩ xem ngài sẽ có một kết cục thế nào? Lão bách tính chẳng phải cũng từng nói, xã hội bây giờ kẻ xấu xa ma quỷ thì được thăng chức, còn người thật thà thực cán lại gặp tai ương. Làm lãnh đạo chỉ cần ngày ngày cung phụng cấp trên vui vẻ là được, tình hình sẽ tốt đẹp hơn, vấn đề sẽ ít đi, quyết sách sẽ có cách, tiền đồ sẽ rạng rỡ. Đây là 4 nguyên tắc cơ bản trong tài liệu của thư ký, thực ra cũng chính là 4 nguyên tắc cơ bản của những người làm cán bộ lãnh đạo. Gặp gỡ cấp trên phải nói thế này, phải nịnh thế này, lãnh đạo vui rồi sẽ yên tâm với anh hơn. Nếu anh hôm qua báo cáo có vấn đề, hôm nay báo cáo điều tra vấn đề, ngày mai báo cáo truy hỏi vấn đề, cả ngày chỉ vấn đề và vấn đề, đâu đâu cũng có vấn đề thì lãnh đạo nào còn yên tâm về anh nữa? Người thư ký như anh rốt cuộc là lãnh đạo của công-kiểm-pháp (2), hay là cán bộ của Ủy ban kỉ luật kiểm tra, cục Phòng chống tham nhũng? Bình thường anh không làm những việc khác sao? Hơn nữa, điều tra ra nhiều vấn đề như vậy há chẳng phải là bôi tro trát chấu lên mặt Đảng, há chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến quan hệ giữa Đảng với dân, giữa cán bộ với nhân dân? Hơn nữa, cũng có người nói, lẽ nào chỉ có anh là thanh thiên, người khác đều là hôn quan hết sao? Anh tra ra một tội tham ô là đặc tội với một tầng lớp lãnh đạo. Lão bách tính không chừng sẽ cho rằng đây là tội phạm tham ô lớn đánh tội phạm tham ô nhỏ, bắt được cũng chỉ là đám ruồi nhặng, trốn thoát mới chính là con hổ..."

-----
(2) Công - kiểm - pháp: Công an, kiểm sát, tư pháp. (ND)

"Ý của cậu là bảo tôi nhắm một mắt mở một mắt, khẩu thị tâm phi, mua danh trục lợi, chỉ cần bản thân có thể thăng tiến, mặc kệ lão bách tính sống hay chết?" Không biết Lý Cao Thành đang chất vấn Ngô Tân Cương hay đang tự chất vấn bản thân.

"Thị trưởng Lý, tôi không có ý như vậy. Ngài bảo tôi nói thật lòng nên tôi nói hết các loại thuyết pháp trong xã hội cho ngài nghe. Ngài là Thị trưởng, quyền lực nằm trong tay ngài, quyền lựa chọn cũng nằm trong tay ngài, tôi cũng chỉ là có gì nói đấy mà thôi. Nhưng tôi cũng hiểu rõ, ngài hỏi như vậy cũng chỉ là để tìm hiểu thêm tình hình, thực ra ngài sớm đã có cách giải quyết rồi." Ngô Tân Cương nói như đang phân tích vấn đề nào đó.

"Tiểu Ngô à, cậu nói sai rồi. Lúc này đây, tôi thật sự vẫn chưa có được chủ ý gì, cũng thật sự không biết nên làm thế nào." Vẻ mặt Lý Cao Thành tỏ ra khá nặng nề giống như đang tự độc thoại, "Lão bách tính đều đang nhìn tôi, mà tôi thì thật sự không biết nên làm thế nào."

"Thị trưởng Lý, không phải ngài không biết nên làm thế nào; chỉ là ngài quá mềm lòng thôi."

"... Há?" Lý Cao Thành nhìn Ngô Tân Cương với vẻ không hiểu.

"Ngài vừa muốn tra rõ vấn đề, vừa muốn không làm tổn thương người khác. Thị trưởng Lý, ngài quá lương thiện, công nhân nói khiến ngài đau lòng, cán bộ nói lại khiến ngài mềm lòng."

"... Cậu nghĩ như vậy sao?" Lý Cao Thành thấy lòng xao động.

"Không ạ, là công nhân nghĩ như vậy ạ."

"Thế cậu? Cậu nghĩ thế nào?"

"Tôi nghĩ..." Ngô Tân Cương bỗng nhiên ấp úng.

"Cậu nghĩ gì?" Lý Cao Thành giọng đầy kiên quyết.

"Tôi nghĩ ngài vẫn chưa đưa ra được quyết định rốt cuộc là nên điều tra lớn hay là điều tra nhỏ, rốt cuộc nên điều tra triệt để hay chỉ điều tra thông thường."

"... Ừ?" Lý Cao Thành lại thấy xao động, "Vậy cậu nghĩ nên điều tra thế nào?"

"Thị trưởng Lý, ngài muốn tôi nói thật hay là muốn tôi nghĩ cách?"

"Nói thật."

"Thị trưởng Lý, đối với ngài mà nói, chỉ có một con đường, đó chính là điều tra lớn, điều tra triệt để." Ngô Tân Cương trả lời, hai mắt sáng long lanh, "Thị trưởng Lý, trong mắt lão bách tính, ngài là một vị quan thanh liêm hiếm có. Nhân sinh nhất thế, mỗi người có một cách nói khác nhau. Thứ ngài lựa chọn là một đời một kiếp vì dân, vì nước. Thị trưởng Lý, không giấu gì ngài, tôi đã xem qua lý lịch của ngài, để vào Đảng, ngài đã viết 36 lá đơn. Mỗi lá đều viết rõ ràng rành mạch, ngài vào Đảng là vì muốn thật lòng thật dạ phục vụ nước nhà, phục vụ lão bách tính. Đơn xin vào Đảng của ngài khác với đơn của người khác, không hề có những lời đao to búa lớn. Và mấy chục năm nay, ngài đã làm đúng như vậy, lão bách tính cũng đã công nhận ngài. Thị trưởng Lý, có lẽ ngài vẫn chưa biết, trong mấy ngày này, số cán bộ công nhân đến viện thăm ngài có bao nhiêu! Thật sự không đếm xuể. Chỉ riêng đại biểu do Trung Dương phái đến cũng đã mấy trăm người, số công nhân theo đến cũng khoảng một, hai nghìn người. Một cán bộ lãnh đạo được như vậy quả không dễ dàng. Con người sống trên đời chỉ với quãng thời gian mấy chục năm, muốn làm vài việc được người đời ca tụng, được lão bách tính tưởng nhớ, quả thực khó vô cùng.

Tôi nghĩ bây giờ, sợ dĩ ngài khổ não như vậy, là do ngài không muốn hủy đi sự thanh bạch một đời của mình. Thực ra làm quan đến bao giờ mới là tận cùng? Làm quan nếu không để lại bia miệng thì chẳng thà không làm. Cho dù việc chống tham nhũng sẽ kéo theo cả bản thân vướng vào, thì chí ít lão bách tính cũng sẽ không quên ngài, đất nước này cũng mãi mãi biết ơn ngài. Một cán bộ lãnh đạo có thể đạt đến mức này, bất kể là với bách tính hay với chính bản thân vị cán bộ đó cũng đã thấy đủ lắm rồi. Cha tôi chỉ là một công nhân bình thường, bốn năm trước ông qua đời vì ung thư, trước khi lâm chung, ông có căn dặn rằng, "Con trai, ta sinh ra 6 người con trai chỉ có con là có triển vọng. Hãy làm thật tốt, đừng để cha phải mất mặt. Sau này nếu con làm lãnh đạo, nhất định phải ghi nhớ câu nói này: vi quan nhất nhậm, tạo phúc nhất phương; vi quan nhất nhậm, bảo nhất phương an ninh (3). Cha con không giỏi giang, một chức quan nhãi nhép cũng chưa từng được động đến, nhưng cha con biết hai câu nói này. Nếu có ngày con được làm quan, con phải làm như vậy, cha ở nơi âm tào địa phủ cũng sẽ tin ở con..."

-----

(3) Hễ nhậm chức làm quan là phải tạo phúc cho nơi đó, hễ nhậm chức làm quan là phải giữ gìn cho nơi đó an bình. (ND)

Hai hàng nước mắt trong khóe mắt Ngô Tân Cương lăn dài xuống má.

Lý Cao Thành cũng cảm động sâu sắc.

Ông không ngờ rằng Ngô Tân Cương lại nghĩ về ông như vậy, càng không ngờ rằng cậu ta sẽ nói ra những lời như vậy.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ngô Ái Trân rón rén bước vào, đồng hồ đã điểm hơn 11 giờ trưa.

Mặc dù vừa ngủ dậy, dù đầu tóc xộc xệch, áo quần chưa chỉnh tề, nhưng vẫn rất thu hút, phong độ vẫn ngời ngời. Vợ ông vẫn tỏ ra tự nhiên, ôn hòa, vẫn thân thiết nhiệt tình như thường ngày, biểu hiện đó, cử chỉ đó giống như giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Lý Cao Thành ngẩn người nhìn nhất cử nhất động của vợ, nhất thời không biết nên nói gì.

Ngô Ái Trân nhìn ông mím cười rồi ngồi xuống bên cạnh, cúi xuống ngỏ ý xin lỗi và nhẹ nhàng nói:

"Ông xem tôi ngủ kìa, vừa rồi y tá nói với tôi rồi, sáng sớm nay ông đã tỉnh lại. Lúc này thấy thế nào? Đờ hơn chút nào chưa? Sao lại có thể bệnh ra thế này, đúng là chỉ chưa đến nước dọa chết người khác thôi..."

Bà vừa nhẹ nhàng đặt tay lên trán ông vừa điều chỉnh chai truyền dịch chảy chậm lại một cách thành thục.

Ông lại được cảm thấy khí chất và mùi hương quen thuộc khiến người khác đắm say và mê muội toát ra từ cơ thể vợ mình. Đôi tay vẫn ấm áp và mềm mại như thế, giọng nói vẫn ngọt ngào, dễ nghe như thế. Ông cảm thấy giữa mình và vợ dường như rất lâu rồi không được gần nhau như vậy, dường như đã bị chia cách nhiều năm rồi.

Trước những cử chỉ của vợ, ông hầu như không còn bất kì khả năng ứng phó nào. Ông gần như chỉ nằm đó cho vợ điều khiển, tất cả đều làm theo sự căn dặn và sắp xếp của vợ.

Y tá và Ngô Tân Cương đều biết ý ra ngoài, phòng bệnh nhất thời trở nên im lặng.

"Ông đói không? Muốn ăn chút gì không?" Vợ ông vẫn quan tâm hỏi han, "Nếu ông muốn ăn gì, tôi sẽ bảo người làm chút gì cho ông nhé, được không?"

"... Không cần." Lý Cao Thành lắc đầu, cuối cùng cũng nói được một tiếng.

"Hai hôm nay người đến thăm nhiều lắm, may mà ông ngủ, nếu không còn thấy mệt nữa. Lại đều là những người không thể ngăn nổi, không có cách nào để ngăn lại. Nhìn bộ dạng này của ông, có lúc nghĩ thực không bằng được mấy năm trước rồi, lúc đó chỉ là cán bộ bình thường, làm sự nghiệp, bận sự nghiệp. Tan ca rồi thì thời gian còn lại toàn bộ là của mình. Muốn làm gì thì làm đó, đúng là không làm quan nhẹ cả người. Bây giờ bên ngoài đang rầm rầm rộ rộ, nhưng chẳng có thứ gì thuộc về ông cả... Cao Thành, tôi không biết mấy ngày nay ông thế nào, dù sao thì mấy ngày nay với tôi mà nói giống như mấy chục năm vậy. Tôi thật sự không chịu nổi, thật sự không chịu nổi rồi. Cao Thành, tôi thật sự không thể không có ông, tôi cảm thấy lúc này đây tôi cũng không thể rời xa ông được, tôi thà không có tất cả, chứ tuyệt đối không thể không có gia đình này, không thể không có ông..."

Những giọt nước mắt lặng lẽ từng dòng, từng dòng lăn dài trên má, cứ lau khô rồi lại tuôn rơi, thế nào cũng lau không hết.

Cảm xúc của Lý Cao Thành trong khoảnh khắc này lại một lần nữa bị khuấy động. Ánh mắt vợ ông nói với ông rằng những điều đó đều là thật,

tình cảm đó cũng là thật.

"Cao Thành, tôi sẽ không làm ông tức giận nữa, tôi đã sớm thề với lòng rồi, đời này có khổ nữa, mệt nữa, có tủi thân nữa tôi cũng quyết không làm ông tức giận. Bất luận thế nào, tôi vẫn trẻ hơn ông mười tuổi, cứ coi đó là lỗi của tôi, ông cũng sẽ bỏ qua cho tôi, đúng không, Cao Thành? Tôi nhớ hồi chúng ta mới quen, mới kết hôn, chẳng phải ông thường nói như vậy sao, ông quên rồi sao..."

Điều bộ sứt sứt, nước mắt lưng tròng của vợ càng khiến Lý Cao Thành thấy đau lòng.

"Thôi được rồi, đừng khóc nữa." Giọng nói của Lý Cao Thành bỗng nhiên nhẹ nhàng và hiền hòa đi nhiều, giống như đang nựng một đứa trẻ, "Lát nữa y tá hay ai đó vào còn tưởng xảy ra chuyện gì đấy."

Vợ ông cũng lập tức nín bật không khóc nữa, rút khăn tay ra sức lau hết nước mắt trên mặt, thậm chí còn hờn dỗi nhìn Lý Cao Thành một cái rồi mỉm cười như một đứa trẻ.

"...Thị trưởng Lý, không phải ông không biết làm thế nào, chỉ là ông quá mềm lòng... Ông vừa muốn tra rõ vấn đề vừa không muốn làm tổn thương người khác. Thị trưởng Lý, ông quá lương thiện, lời của công nhân khiến ông đau lòng, lời của cán bộ lại khiến ông mềm lòng..."

Bất giác, những lời nói ban nãy của Ngô Tân Cương lại vang lên bên tai ông. Thực ra Ngô Tân Cương nói quá mềm mỏng quá khách khí rồi, bởi bất luận thế nào ông cũng là Thị trưởng, cậu ta là thư ký, vì thế Ngô Tân Cương không thể nói với ông những lời nghiêm nghị khó nghe nhất, nhưng từng từ từng chữ ẩn sâu trong câu nói ấy có lẽ ông cũng có thể cảm nhận được. Vừa muốn mang tiếng tốt là một người chống tiêu cực, lại muốn không xảy ra chuyện gì, không ai bị tổn thương; không chỉ muốn bách tính vui lòng, còn muốn tất cả mọi người, thậm chí là cả những người có vấn đề

cũng đều thấy mãn nguyện. Vừa muốn ngựa tốt, lại muốn ngựa không cắn cỏ; vừa muốn làm kỹ nữ, lại muốn lập miếu thờ. Việc tốt trên thế gian này chỉ để một mình anh chiếm hết hay sao?

Rốt cuộc là quá thông minh hay quá đê tiện?

Hàng trăm ngàn công nhân đang đối diện với tình trạng thất nghiệp, hàng trăm ngàn vạn các khoản tiền đang đối diện với nguy cơ thất thu, biết bao công nhân vốn dành cả đời vì non sông xã tắc đang vẫy vùng trong đau khổ... còn anh lại ở đây ủ ê sầu muộn, suy tính thiệt hơn, để rồi giam mình trong buồn khổ, bó tay bất lực!

Rốt cuộc là bị tê liệt rồi? Hay là quá vô dụng đây?

Nếu như lão bách tính biết bộ mặt thật này của anh thì sẽ còn xếp hàng dài đến bệnh viện thăm anh nữa không? Che giấu lương tâm cũng chẳng khác nào đi lừa gạt. Lừa gạt chính mình cũng chẳng khác nào lừa gạt tất cả mọi người! Nhưng kết quả cuối cùng của việc gạt mình gạt người chính là bị mọi người phỉ báng, khinh bỉ. Bởi lừa gạt bách tính cũng khó như việc không cho bách tính nói, là vàng hay đồng thau, là bạc hay sắt, sớm muộn gì mọi người cũng biết rõ thôi. Sự trừng phạt của lịch sử thực ra là tàn khốc nhất, vô tình nhất.

Dần dần Lý Cao Thành như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, từ từ khôi phục lại lý trí.

"... Ái Trân, những lời bà vừa nói, đều là thật lòng sao?" Lý Cao Thành nhẹ nhàng hỏi.

"Ông thấy tôi nói dối sao?" Vợ ông nhìn ông với thâm ý sâu xa rồi hỏi lại.

"Bà nói thà mất hết tất cả, chứ quyết không thể mất cái gia đình này..." Lý Cao Thành vẫn nhẹ nhàng hỏi: "Bà thực lòng nghĩ vậy sao? Bà thực

lòng muốn làm vậy sao?"

"Thế ông cảm thấy sao?"

"Ái Trân, nếu đã như vậy thì bà hãy nghe tôi một lần đi, từ chức cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng, để đến một nơi khác, được không?" Lý Cao Thành nói xong liền quay ra nhìn thẳng vào gương mặt của vợ mình với vẻ mong chờ, khát vọng, lo lắng, nghĩ ngợi...

Vợ ông kinh ngạc nhìn, sắc mặt thay đổi nhanh chóng, đột nhiên trở nên u ám.

"... Tại sao?" Dường như bà vẫn chưa nghe rõ ý của chồng mình.

"Tại sao..." Theo sự biến đổi sắc mặt của vợ, Lý Cao Thành cuối cùng lại hiểu ra rằng cách nghĩ của mình rất cuộc vẫn chỉ là một sự hoang tưởng, nhưng ông vẫn cố gắng nắm lấy chút hy vọng giải thích, "Vì tôi, vì bà, vì chúng ta, vì con cái, vì gia đình này."

"Vậy là tôi hy sinh để trả giá?" Vợ ông lạnh lùng hỏi lại một câu.

"Sao có thể nói như vậy?" Sự biến đổi nhanh chóng trong cảm xúc của vợ quả thực nằm ngoài dự liệu của Lý Cao Thành, "Tôi căn bản không có ý đó."

"Ông đều nói rõ ràng rành rành ra rồi, còn bảo là không có ý đó." Trong ánh mắt của vợ ông toát lên vẻ ớn lạnh và khinh thường.

"... Một vị trí cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng đối với bà thực sự quan trọng như vậy sao?" Lý Cao Thành cảm thấy có gì đó khó tin, "Không làm cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng nữa, với bà sao lại là sự hi sinh?"

"Vậy ông thử nói xem, ông làm như vậy mục đích là gì? Là vì tôi làm không tốt? Hay là tôi đã làm sai cái gì? Cứ coi như không có ông là Thị trưởng thì tôi cũng làm mấy chục năm trong Viện kiểm sát, cái chức phó phòng cấp 2 cũng đã làm rồi, dựa vào đâu mà vô duyên vô cớ tùy tiện bắt tôi không làm nữa? Ông cho rằng là nhờ ông mà tôi mới có được chức vụ cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng này sao? Nói một cách công bằng thì mấy chục năm nay, có lúc nào ông thật sự nghĩ cho tôi không? Có lúc nào ông tìm cách để gạt tôi không? Có lúc nào ông không ép tôi, khuyên tôi, không đi khắp nơi tứ phía kêu người ta đừng để gạt tôi? Ông thử đặt tay lên ngực mà nghĩ, thử nói bằng chính lương tâm của mình, bao năm nay tôi hi sinh còn ít sao? Vậy mà bây giờ, chỉ đơn thuần là vì lợi ích cá nhân, ông lại bắt tôi rời khỏi vị trí công tác mà tôi đã quen thuộc, ông không cảm thấy như vậy là quá đáng lắm sao? Rốt cuộc là ông thấy tôi quá xấu xa hay ông đã tra ra tôi có vấn đề gì? Nếu tôi thực sự có vấn đề thì đến lượt ông đứng ra giải quyết sao? Ông có quyền gì mà nói với tôi những điều đó? Vừa mới xảy ra chút chuyện đã lập tức miễn trừ vợ mình? Khi ông nói những điều này, ông không cảm thấy một chút áy náy gì sao? Ông không cảm thấy một chút đau khổ nào sao...?"

Phản ứng quyết liệt của vợ một lần nữa khiến Lý Cao Thành cảm thấy sững sờ và kinh ngạc. Chờ mãi đến khi cảm xúc của người vợ mặt đầy phẫn nộ, bụng đầy giận dữ ấy đã bình tĩnh lại đôi chút, Lý Cao Thành mới nói bằng một giọng khá ôn hòa và nhẫn nại:

"Trước giờ tôi chưa từng nghi ngờ khả năng của bà, những điều bà nói không phải tôi không biết. Bà đã hy sinh cho cái nhà này nhiều như vậy, tự đáy lòng tôi rất cảm kích bà. Mãi cho đến bây giờ, cho dù trên người bà khá nhiều vấn đề xuất hiện, nhưng tôi vẫn không hề hoài nghi bà hay muốn phủ nhận bà. Nói thực, từ khi vấn đề Trung Dương xuất hiện, người khiến tôi nghĩ nhiều nhất chính là bà, người khiến tôi không thể vứt bỏ được cũng là bà. Tôi chưa từng đi sâu suy nghĩ, cũng không dám nghĩ rằng bà thực sự đã thay đổi. Không phải gì khác mà chỉ vì bà là vợ tôi. Có lúc tôi vẫn thường

nghĩ vu vợ rằng nếu vợ mình trong sạch, vợ mình thanh liêm thì nếu ai nói nhãng nói cuội về vợ tôi, cả đời này tôi sẽ không tha cho kẻ đó, cả kiếp sau tôi cũng sẽ không tha kẻ đó. Tôi thực tâm thực ý hy vọng vợ mình trong sạch, thanh liêm, nhưng vấn đề là rốt cuộc ai có thể cho tôi một sự bảo đảm và một câu trả lời chắc chắn đây? Bà có thể không? Cho dù là có, thì sự bảo đảm và câu trả lời của bà có thể khiến người ta tâm phục khẩu phục, có thể khiến người ta tin tưởng hoàn toàn không chút nghi ngờ gì không? Bà có biết, xã hội này có bao nhiêu luồng dư luận dị nghị khác nhau về vợ chồng chúng ta? Nhất là nội bộ tầng lớp lãnh đạo, có bao nhiêu người đang nhìn chúng ta? Tại lúc này, tôi nghĩ chúng ta nên có một thái độ, nên có một hành động. Và dù là bà hay là tôi thì cái thái độ và hành động này đều chính là một sự hy sinh. Nhưng sự hy sinh này, với chúng ta mà nói, là xứng đáng và nên làm. Bà là cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng của Đông Thành và Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương chính là ở Đông Thành, chính là trong phạm vi quản hạt của bà. Giờ đây cán bộ công nhân tố cáo ngày càng nhiều, tinh thần công nhân Trung Dương ngày càng cao, sự việc đã nghiêm trọng đến bước không thể thu dọn được nữa rồi, một doanh nghiệp Nhà nước lớn như vậy đang đứng bên bờ vực thẳm, tôi là Thị trưởng, bà là cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng, và Trung Dương lại là nơi mà chúng ta từng cùng làm việc, lãnh đạo chủ chốt ở đó đều là một tay tôi để bụng, chúng ta vẫn có một mối quan hệ ràng buộc vô hình với Trung Dương..."

"Lại là bài ca này, lại là bài ca này!" Vợ ông bức xúc ngắt lời, "Trước đây tôi đã từng nói với ông, tất cả mọi chuyện xảy ra ở Trung Dương không có bất kì quan hệ nào đến ông cả. Thứ nhất, ông không nên điều tra, chấn động lớn do công cuộc cải cách doanh nghiệp quốc hữu mang lại vừa mới bắt đầu, tại sao mới một lúc đã không chịu nổi rồi? Vừa mới không trả lương đã có người cáo trạng, vừa cáo trạng ông liền cử người điều tra, như thế liệu đã xong chưa? Như vậy ông bảo lãnh đạo doanh nghiệp Nhà nước phải làm việc sao đây? Phải làm cải cách thế nào đây? Có ngày một doanh nghiệp quốc hữu nào đó phá sản, thì chẳng phải sẽ còn nổi loạn khắp thiên

hạ hay sao? Xã hội này có thể ổn định nổi sao? Thứ hai, tôi cũng đã nói với ông, dù cho có vấn đề thì cũng không liên quan gì đến ông. Lúc ông ở Trung Dương, đám cán bộ đó chẳng phải đều rất tốt sao? Ông rời đi rồi, bọn họ có vấn đề thì có liên quan trực tiếp gì đến ông? Ông có thể theo họ cả đời sao? Con người rồi sẽ thay đổi, ai dám bảo đảm những người họ đề bạt trọng dụng sẽ vĩnh viễn không có vấn đề gì? Bây giờ ông điều tra người nào mà người đó không có vấn đề đây? Chờ khi điều tra xong chỉ còn lại một mình ông là thanh quan thì xã hội này sẽ còn chỗ cho ông sao? Ông cho rằng ông trong sạch, không có bất kì vấn đề gì để điều tra sao? Còn nữa, hễ xuất hiện vấn đề, hễ có người cáo trạng gây loạn là loạn hết cả lên, giật mình lo lắng, hoảng hốt suốt ngày như là chính ông có vấn đề, rồi đòi miễn nhiệm vợ mình? Trước đây tôi đã nói với ông, bảo ông không nên điều tra mà ông không nghe, ông nghĩ là ông có năng lực, có bản lĩnh lớn ư? Lần này thì tốt rồi, không thèm nghe tôi nói? Vừa điều tra đã làm lên tới đầu mình rồi? Bát tự bất kiến nhất phách (1), mà đã định hy sinh vợ mình trước, vậy thì đến khi thật sự tìm ra vấn đề gì chắc sẽ tra đến mức vợ ly con tán, tan cửa nát nhà hả? Chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ, có phải đến lúc kéo cả cái nhà này vướng vào rồi ông mới chịu quay đầu, mới chịu từ bỏ? Tôi thật không hiểu, cho đến lúc này, tôi cũng vẫn không hiểu, vấn đề của Trung Dương sao ông lại phải điều tra, sao lại phải quản, sao lại phải nhúng tay vào..."

Nghe rồi nghe, cuối cùng Lý Cao Thành cũng hiểu ra một sự thực không thể thay đổi, vợ ông vẫn vậy, vẫn một suy nghĩ đó. Suy nghĩ của ông với suy nghĩ của bà ấy, chỉ ít nhìn ở góc độ hiện tại, vốn không có khả năng hòa hợp, cũng không có dấu hiệu có thể hòa giải. Tức là, nói cũng vô ích, đừng mong ai có thể thuyết phục được ai. Chính là hai cỗ xe trên một con đường, đừng mong ai có thể kéo theo ai. Đứng trên lập trường của vợ ông, bà ấy sẽ không dễ dàng từ bỏ quan điểm và cách nghĩ của mình. Do vậy, tất cả những cố gắng trước mắt của hai người đều đã trở nên vô ích, có lẽ câu nói này phù hợp với cả hai người họ: Không đố Nam Tường không quay

lại, không đến Hoàng Hà không từ bỏ (2). Cũng giống câu nói của vợ ông, chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ.

-----

(1) Bất tự bất kiến nhất phách: Chữ bát thiếu mất bộ thủ, ý nói sự việc còn xa vời lắm.(ND)

(2) Ý chỉ những người bảo thủ, cố chấp (ND)

Thực ra ông đã nói với vợ rõ ràng nhất có thể rồi, chỉ cần mình trong sạch thì điều tra hay kiểm tra có sợ gì? Chỉ cần mình thanh liêm, thì có tra ra vấn đề cũng sợ gì? Nếu mình không có bất cứ vấn đề gì thì làm sao phải bám lấy cái vị trí cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng ấy không buông? Bà rớt cuộc là lo lắng cho tôi hay lo lắng cho bản thân bà? Thực ra bà vốn dĩ vẫn chưa hiểu rõ, nếu bà có vấn đề thì chẳng phải cũng đồng nghĩa với việc tôi có vấn đề ư? Bà là vợ của tôi, nếu bà thực sự làm điều gì đó đáng xấu hổ thì người khác sẽ nhìn tôi thế nào? Dù cho tôi thực sự không biết gì thì nói ai sẽ tin đây? Vợ ông làm chuyện xấu, ông lại bảo rằng ông không biết, e rằng đến đứa trẻ ba tuổi cũng chẳng tin nổi! Sự việc phát triển đến bước này thực ra hai người đã bị trói chặt vào nhau rồi, một mất một còn, vận mệnh của hai người cũng bị liên quan mật thiết đến nhau.

Đến lúc này, Lý Cao Thành đã không còn nghe nổi một câu nào nữa trong những câu nói lái nhai bên tai của vợ. Chờ đến khi vợ im lặng, ông mới mơ hồ cất tiếng hỏi:

"... Ái Trân, lúc này đây, tôi chỉ muốn nghe một câu thôi. Trong phòng bệnh lúc này cũng chỉ có hai người chúng ta, bà hãy nói thật với tôi, rớt cuộc bà có vấn đề gì trong phương diện tiền bạc không? Nếu có, rớt cuộc là bao nhiêu? Ái Trân, tôi chỉ cần bà nói một câu thật lòng, một câu tự tâm can bà."

"Ý ông là gì?" Vợ ông lạnh lùng hỏi lại.

"Không có ý gì cả, tôi chỉ muốn có sự chuẩn bị về tâm lý."

Một lần nữa, Lý Cao Thành đưa ánh mắt đầy mong đợi nhìn vợ, nhưng cuối cùng thứ ông nhìn thấy vẫn chỉ là một sự tuyệt vọng tột cùng.

Trên gương mặt lạnh lùng của vợ ông dần dần hiện lên một vẻ khinh thường, cảm giận đến tận xương tủy, rồi bà buông ra một câu nói mà có lẽ đời này kiếp này Lý Cao Thành sẽ không bao giờ quên được:

"... Ông thật ích kỉ!" Biểu cảm của vợ ông như đang nhìn một kẻ vong ân bội nghĩa, "Tôi thật không ngờ ông lại ích kỉ như vậy."

Lý Cao Thành thấy lòng trĩu nặng như một hòn đá bị ném xuống, dù thế nào ông cũng không nghĩ rằng vợ mình lại nói mình như vậy. Nhưng cũng chính câu nói này đã khiến ông hoàn toàn bưng bình tĩnh. Bao năm nay, ông đã nhìn nhầm vợ, thực sự đã nhìn nhầm vợ mình. Đối diện với cảnh tượng khiến trái tim người ta tan vỡ này, còn có thể nói gì nữa đây, ông cố cất lời trong nỗi xót xa đau đớn:

"Nếu bà đã nghĩ như vậy thì chúng ta cũng chẳng còn gì để nói nữa rồi."

"Lý Cao Thành, ông không hù dọa được tôi bằng kiểu nói đó đâu." Trong đôi mắt vợ ông có hình đốm lửa, "Trong mắt ông, có lẽ tôi là đứa bé chưa trưởng thành, nhưng ông nhầm rồi, ông còn ngốc hơn tưởng tượng của tôi. Nếu chúng ta hoán đổi vị trí, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra những câu nói như vậy. Hễ có việc gì, hễ có vấn đề gì có chút liên can đến bản thân là lập tức gào lên đòi điều tra, đòi xử lý, đây không phải là quyết đoán, càng chẳng phải anh hùng. Đó là ích kỉ, là nhu nhược, là hèn nhát, là dối trá! Thường ngày kêu gào ầm ĩ nhưng thực ra gan bé như chuột, mới có gió lay ngọn cỏ đã hoảng loạn cả ngày, một chiếc lá trên cao rơi xuống cũng sợ bị thương tích, những kẻ giống như ông có thể có thành tựu ư! Ông không có trách nhiệm với bất kì ai, thì người ta cũng sẽ không có trách nhiệm với

ông! Hễ xảy ra chuyện là liền nghĩ ngay xem vợ mình có vấn đề hay không, liền nghĩ ngay đến việc làm sao để thoát thân, làm sao để không phải chịu trách nhiệm, ông xứng đáng là đàn ông sao? Ông còn có chút tình người nào không? Ông yên tâm, dù tôi có vấn đề gì cũng tuyệt đối không để liên lụy ông, càng không mặt dày mà túm lấy ông, tôi vẫn chưa đến bước đó..."

"Được rồi, nếu bà cảm thấy tôi giống như vậy thì mời bà đi ra cho." Lý Cao Thành cố gắng hết sức để hạ thấp giọng, nhưng dường như trong tâm can, ông đang muốn gào lên.

"Tôi nói rồi, tôi sẽ không ở lì ở đây đâu, nhưng có vài lời tôi phải nói rõ với ông. Chính vì ông cứ xem xét tất cả mọi việc trước mắt bằng cái nhìn ích kỉ như vậy nên mới cho rằng cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng tôi đây là một phiến toái. Ông sai rồi! Có thể không lâu nữa, ông sẽ nhìn ra sự bợ đỡ và giả dối trong cách nghĩ đó của ông. Tôi đã vì cái nhà này mà bỏ ra biết bao công sức và hy sinh cho nó nhiều như vậy, nhưng trước giờ cũng chưa từng ích kỉ tư lợi như ông, càng không như ông, để giữ vững vị trí của mình mà không do dự từ bỏ cả gia đình, cả vợ mình. Cho dù đến giờ tôi, cục trưởng cục Phòng chống tham nhũng mà ông muốn bãi nhiệm ấy, vẫn đang dốc hết sức mình tìm mọi cách để bảo vệ ông, để giữ gìn cái vị trí Thị trưởng của ông! Ông quá ngây thơ rồi, ông chưa từng suy nghĩ xem một người không hề có chút đầu óc chính trị như ông mà đòi làm anh hùng chính trị chống lại tham nhũng ư? Ông nghĩ đơn giản quá, ông cũng vui mừng sớm quá! Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ trực sẵn, chưa chờ ông đi bước một, chưa chờ ông đưa tay ra thì có thể ông đã thành tù nhân nơi công đường rồi..."

"...Ra ngoài." Lý Cao Thành gồng lên đè nén dòng cảm xúc, cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh hơn, "Đi ra! Tôi mời bà lập tức ra ngoài cho tôi!"

"Tôi nói cho ông biết, sẽ có một ngày ông hiểu ra, trên thế giới này có thể cứu ông chỉ có một người, đó chính là tôi!"

Nói xong câu đó, Ngô Ái Trân nhìn xéo Lý Cao Thành một cái, sắc mặt trắng bệch, ùng ùng nộ khí đứng lên phẩy tay giận dữ bỏ đi.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Sau khi Ngô Ái Trân đi ra, phải mất một khoảng thời gian rất lâu, Lý Cao Thành mới dần dần nhận thấy mình thực sự đang sôi máu vì tức giận.

Lúc nhận ra ống truyền nước đang lay động, ông cũng mới biết tay mình đang run, run rất mạnh, khiến cả chiếc giường bệnh cũng đang rung chuyển theo.

Một lần nữa, ông thấy đau đầu và chóng mặt, ngột ngạt và khó thở rồi rơi vào trong trạng thái cạn kiệt sức lực, tinh thần suy sụp.

Thế giới này rốt cuộc là sao? Rốt cuộc là do anh sai hay tôi sai? Lẽ nào giữa vợ chồng với nhau lại không có bất kì quan niệm trái ngược nào trong vấn đề nguyên tắc? Rõ ràng là việc bà tự làm, rõ ràng là bà vi phạm kỉ cương, thế mà bà lại có thể đồng dạ hùng hồn đưa ra lý lẽ vững vàng như vậy. Dường như mọi lý lẽ trong thiên hạ đều quy tụ nơi bà ấy hết. Nhất là trong khi bà ấy cũng hiểu rõ những việc mình làm hoàn toàn trái pháp luật, vậy mà bà ấy không những không có một chút xấu hổ ân hận áy náy nào, mà ngược lại còn đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu ông: nguyên nhân gây ra mọi chuyện vốn dĩ không phải do bà ấy, mà tất cả đều là do ông tạo ra.

Người khác không hiểu rõ việc tôi làm nên nói những lời đó thì có thể lượng tình tha thứ được, nhưng bà là vợ tôi, một người vợ sao có thể nói ra những điều đó? Dù rằng không nói được tình cảm thì cũng không nên không nói sự thực chứ? Lẽ nào bà thật sự không hiểu tôi sao?

Tôi ích kỉ, tôi giả dối, tôi xảo quyệt ư? Tôi không quyết đoán, tôi nhát gan như chuột ư?

Từ lúc giữ chức phó Thị trưởng rồi lên Thị trưởng đến nay, trong suốt khoảng thời gian gần mười năm, Lý Cao Thành đã hy sinh mọi thứ của mình cho thành phố, cho cái tình này. Dù bất kì khó khăn gian khổ nào, ông cũng chưa bao giờ lùi bước, càng không bao giờ sợ hãi. Vì thành phố này, vì mấy trăm vạn dân của thành phố này, ông ấy đã từng sợ cái gì chưa?

Trong mấy năm tiếp quản mảng công nghiệp, ông đã kêu gọi thu hút đầu tư nước ngoài, đi sâu cải cách một cách dứt khoát và rõ ràng rành mạch, khiến hơn hai chục doanh nghiệp vừa và lớn của Nhà nước vốn đang do dự không quyết, vốn đang giậm chân tại chỗ đã tiến lên được một cách nhẹ nhàng, đã mạnh dạn khai thác, từ đó tạo nên một tiếng vang mạnh mẽ và chấn động toàn xã hội. Đặc biệt là giai đoạn cuối thập niên 80, đầu những năm 90, khắp mọi nơi đều xuất hiện hàng loạt những thứ ngổn ngang bát nháo, mọi người còn do dự trước con đường cải cách mở cửa, còn mơ hồ trước tiền đồ và tương lai của đất nước. nhất là giai đoạn trước và sau khi bức tường Berlin bị sụp đổ, Liên Xô tan vỡ, Đông Âu giải thể...

Lý Cao Thành đã vượt qua được áp lực và dư luận.

Khi đó, ông đã có một bài phát biểu và được lão bách tính ca tụng là danh ngôn một thời:

"Chỉ cần nhân dân no đủ, chỉ cần nhân dân có được cải cách, thì địa vị của Đảng chấp chính sẽ tiếp tục tồn tại; nếu nhân dân cứ mãi đói nghèo, quốc gia cũng sẽ mãi yếu hèn, một Đảng chấp chính như vậy thà không có còn hơn! Nếu lấy tiền bạc của nhân dân và địa vị chấp chính để giao dịch, thì một Đảng chấp chính chân chính sẽ lựa chọn cái đầu! Dù Đảng chấp chính này biến mất đi không còn tồn tại nữa thì nhân dân cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng, và Đảng chấp chính này cũng sẽ mãi mãi trường tồn trong trái tim của người dân!"

Trong khi ca tụng sự gan dạ, sáng suốt và lòng dũng cảm của Lý Cao Thành, lại có biết bao người âm thầm lo lắng cho ông đến toát cả mồ hôi.

Hồi ấy, Lý Cao Thành quả thực có sức khỏe phi thường, khi mà có biết bao nhiêu người kiến phong sử đà, do dự không tiến thậm chí còn lùi dần về sau, thì ông không những không lùi nửa bước mà còn thẳng tiến mạnh mẽ về phía trước. Vì thế mà sau bài phát biểu đi tuần phía Nam năm 1992 của Đặng Tiểu Bình, khi một vài người bưng tỉnh quay đầu đuổi theo, thì cũng chính là lúc công cuộc cải cách của Lý Cao Thành trong thành phố đã bỏ lại họ ở phía sau một quãng rất xa rồi...

Và cho đến tận ngày nay, cái ảnh hưởng trực tiếp và kết quả sinh ra từ lần nhìn xa trông rộng này của Lý Cao Thành vẫn tương đối rõ rệt. Tuyệt đại đa số các doanh nghiệp lớn và vừa của Nhà nước vẫn chu chuyển bình thường, vẫn tràn trề sức sống thịnh vượng. So với các tỉnh thành khác, tỉ lệ thành công của cuộc cải cách doanh nghiệp quốc hữu tại thành phố này cao hơn rất nhiều, hiệu quả cũng lớn hơn rất nhiều! Các đồng chí lãnh đạo Nhà nước như Tổng bí thư Giang Trạch Dân, Thủ tướng Lý Bằng và Phó thủ tướng Chu Dung Cơ khi đến thành phố khảo sát đều dành tặng những lời đánh giá cao và đặt niềm tin chắc chắn. Nhất là sự đánh giá của các lãnh đạo Trung ương khi đến khảo sát một vài doanh nghiệp quốc doanh lớn trong thành phố, càng khiến cho ban lãnh đạo tỉnh nhà thêm vui mừng và phấn chấn. Phó tổng thống Chu Dung Cơ khi khảo sát một doanh nghiệp lớn đã nói đùa với Lý Cao Thành cùng những người phụ trách doanh nghiệp khác rằng:

"Các anh làm doanh nghiệp tốt thế này, mọi người đều rất vui mừng. Các anh càng làm càng lớn, càng làm càng sinh động, vừa phù hợp với quy luật thị trường lại vừa phù hợp với quy luật tư bản, nhưng trong một Nhà nước xã hội chủ nghĩa như chúng ta, các anh lại làm chúng tôi đau đầu rồi. Thị trường đều bị các anh chiếm dụng hết, đến cả Thượng Hải cũng cạnh tranh không lại các anh, các nhà máy khác đều ăn không nổi cơm, anh bảo những người chúng tôi phải làm sao đây..."

Chính bởi vì đi trước một bước, cũng chính là nắm thế trong bàn cờ nên đến hôm nay, đại bộ phận các doanh nghiệp trong thành phố, nhất là doanh nghiệp quốc doanh mới đều duy trì được hoạt động tốt đẹp và thế đứng vững vàng như vậy. Bất luận là thể chế thay đổi hay cơ chế cải tổ, tất cả đều đã bước vào trong một vòng tuần hoàn lành tính. So với các tỉnh thành khác, hình thái doanh nghiệp quốc doanh của thành phố này tốt hơn nhiều, hơn nữa còn đang phát triển theo xu thế ngày một lớn mạnh hơn. Ở điểm này, hầu hết các lãnh đạo trong tỉnh lẫn Trung ương đều tin tưởng tuyệt đối.

Nghĩ đến những áp lực lúc đó, nghĩ đến những nguy hiểm gặp phải lúc đó, mà có thể nói tôi ích kỉ, tôi xảo quyết, tôi giả dối ư? Có thể nói tôi không quyết đoán, không mạnh dạn ư?

Năm 1992, ông trúng cử làm Thị trưởng, đồng thời được bổ nhiệm vào vị trí phó Bí thư Thành ủy.

Thời kì đầu nhậm chức, vấn đề tiêu điểm đầu tiên mà Lý Cao Thành phải đối mặt là vấn đề nhà ở. Một mặt là con số bình quân về nhà ở của quảng đại quần chúng nhân dân thấp hơn rất nhiều so với các tỉnh thành khác, tỉ lệ các hộ không nhà ở, nhà ở không an toàn, thiếu nhà ở tương đối cao; mặt khác, hiện tượng một vài cán bộ chiếm dụng nhà ở, chiếm đoạt nhà ở, xây dựng nhà ở cho cá nhân lại ngày càng nghiêm trọng, một vài cán bộ thậm chí còn chiếm đoạt đến 6, 7 căn! Nghiêm trọng nhất là một cán bộ cấp phó phòng, trong vòng chưa đầy 6 năm, vì được thăng chức và điều động liên tục nên đã chiếm dụng 9 căn nhà! Mà ông ta chỉ có 2 đứa con, trong đó một đứa còn chưa tốt nghiệp đại học, cũng chưa thành thân. Trong 9 căn nhà này, trừ 2 căn chiếm dụng cho chính ông ấy, 7 căn còn lại thì 2 căn khóa để đấy, 3 căn kia cho thuê với giá ngất trời! Và xu hướng xây nhà riêng tùy ý của một vài cán bộ cấp huyện, cấp thị trấn, làng xã ở ngoại ô thành phố cũng ngày càng diễn ra mạnh mẽ. Từ năm 1983 đến nay, đã có gần 4 ngàn cán bộ ở 5 huyện lỵ vùng ngoại ô xây nhà vượt quá tiêu chuẩn!

Trong đó, các cán bộ từ cấp phó các huyện trở lên có hơn 100 người, cấp ban ngành trở lên có hơn 700 người! Một số cán bộ của một vài huyện chiếm dụng nhiều đất đã ở trong những căn nhà có diện tích đạt ba, bốn trăm mét vuông trở lên, thậm chí có người còn tiêu tốn đến mười vạn nhân dân tệ! Tiêu chuẩn xây nhà và tình hình thu nhập không tương xứng, con số cán bộ chiếm dụng nhà ở tầng cao, gần bằng với con số thiên văn khiến người ta kinh ngạc.

Trước khi Lý Cao Thành được bầu làm Thị trưởng và được bổ nhiệm vào vị trí phó Bí thư Thành ủy, chính quyền thành phố cũng đã từng nhiều lần tiến hành điều tra, nhưng về cơ bản đều không đi đến đâu cả, chuồn chuồn điểm nước, đầu hổ đuôi rắn. Nhất là sau mỗi lần kiểm tra lại thúc đẩy xu hướng mở rộng xây nhà cá nhân càng thêm lan tràn. Nhưng việc này cũng không thể quy toàn bộ trách nhiệm lên người các lãnh đạo thành phố nhiều lần nhậm chức trước đây, có nhiều cán bộ tham gia xây nhà riêng như vậy và lại vượt qua được một lần thanh tra đủ để chứng minh thế lực địa phương kiên cố, hùng hậu đến nhường nào. Khi Lý Cao Thành quyết định tuyên chiến với các thế lực xấu xa này, ông cũng đã từng điều tra dò la quan sát trên nhiều phương diện và cũng tiến hành thương lượng đối sách với rất nhiều người. Lúc đó có không ít người nhiều lần khuyên ông nên hành sự thận trọng, tuyệt đối đừng đổ ngã trong việc này. Trong một thành phố tỉnh lỵ, anh có biết đằng sau một cán bộ có hậu đài lớn thế nào không? Không làm gì mà còn gặp chuyện, hễ anh gây chuyện thì chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao? Chỉ một Thị trưởng xuất thân từ dân thường như anh, thứ nhất không có bối cảnh, thứ hai không có ô dù, thứ ba không có thế lực, nếu như đắc tội với cả lớp người ấy thì về sau làm sao làm việc được ở thành phố này?

Nhưng Lý Cao Thành không hối hận, càng không lùi bước, ông mượn sự ủng hộ của lãnh đạo Tỉnh ủy cùng sức mạnh của giới truyền thông, coi đó là điểm đột phá để rồi giương cao cờ trống tuyên chiến trực diện với thế lực tà ác. Đầu tiên, ông xác lập một cơ chế trách nhiệm của lãnh đạo một

cách rõ ràng không chút mơ hồ đối với vấn đề này, bất luận là thành phố hay là ngoại ô, cấp nào điều tra ra vấn đề mà không giải quyết, thì lãnh đạo cấp đó phải chịu mọi trách nhiệm và hậu quả. Xử lý những cái cần xử lý, cách chức những người cần cách chức, tội bao che sẽ tăng thêm một cấp. Đồng thời, Lý Cao Thành còn tuyên bố: Cứ liên quan đến vấn đề nhà ở của cán bộ cấp huyện trở lên thì sẽ do ông nhất loạt xử lý. Và cũng giải thích công khai rằng: nếu phát hiện ông có hành vi bao che, ông sẽ lập tức từ chức!

Hoạt động này đã được tuyên truyền mạnh mẽ khắp giới truyền thông, lập tức gây chấn động cả một tỉnh. Các phương tiện thông tin đại chúng hầu như ngày nào cũng có những tin tức theo dõi phương diện này: xử lý khoan dung trong việc tự động trả nhà, chủ động giao nhà; trừng phạt nghiêm khắc quyết không nương tay đối với việc từ chối thanh tra và từ chối không trả nhà. Cùng với việc một vài cán bộ cấp ban ngành, cấp huyện liên tục bị phát hiện và điều tra nghiêm túc, nhất là sau khi một vài hộ "bị cưỡng chế" bởi có hậu đãi kiên cố phía sau nối đuôi nhau bị tháo dỡ, chiến dịch thanh tra nhà ở cán bộ này đã nhận được rất nhiều tiếng hoan hô và ủng hộ của quảng đại quần chúng, đồng thời tất cả các cán bộ đều lần lượt thể hiện thái độ ủng hộ và quan tâm. Vì thế, không cần nói cũng biết chiến dịch này được kết thúc bằng thắng lợi của Lý Cao Thành, và theo đà thắng lợi mang tính lịch sử này, danh tiếng của Lý Cao Thành cũng được vang xa đến đỉnh điểm.

Nhưng trong lòng Lý Cao Thành hiểu rõ, trong những ngày tháng không được chớp mắt ấy, ông đã từng phải trải qua bao nhiêu áp lực bên ngoài và sự công kích trong bóng tối. Nhất là những ngày tháng mới bắt đầu, hầu như ngày nào ông cũng nhận được vô số các cuộc gọi khủng bố hù dọa và các lá thư ra sức bêu rếu, thậm chí có người còn dùng phân quét lên cổng nhà ông câu đối và các dòng chữ để làm nhục và phỉ báng ông. Trong lòng Lý Cao Thành vô cùng rõ, đi vào được trong cổng Thường ủy Thành ủy và làm ra những điều đó tuyệt đối không phải là bách tính bình thường.

Ông đã vượt qua được những áp lực và các hành động công kích đó. Trong khoảng thời gian gần 5 tháng, toàn thành phố tổng cộng điều tra ra hơn 400 người, trong đó có hơn 30 cán bộ cấp huyện trở lên; tịch thu hơn 20 căn nhà tư, xóa sổ hơn 50 căn hộ, hơn 600 căn nhà phải trả đất hoàn ruộng; hơn 40 người bị xử phạt nghiêm, trong đó có 2 người bị khai trừ khỏi Đảng, 4 người bị bảo lưu điều tra, 11 người bị phạt cảnh cáo, 5 người bị chuyển lên cơ quan tư pháp; tổng cộng tiền phạt và bồi thường gần một trăm vạn tệ, số nhà công được trả lại lên đến hơn nghìn căn, tổng diện tích đạt trên 20m2, tương đương với việc xây một tòa nhà ký túc trên 100 phòng!

Khi mà các hộ không có nhà ở, nhà ở không an toàn và thiếu nhà ở lần lượt dọn đến những ngôi nhà công vừa được thu hồi lại ấy, từng người từng người ai nấy đều xúc động đến rớt nước mắt, mặt đầm lệ mà khóc không thành tiếng. Và cảnh tượng ghen ngào ấy đã được đài truyền hình truyền đến khắp vạn nhà để rồi một lần nữa, hàng ngàn hàng vạn lão bách tính lại rưng rưng khóe mắt, thốn thức bồi hồi.

Lý Cao Thành lúc đó, đừng nói là những bách tính cơ cực mà ngay cả những người căm ghét ông, cũng không ai bảo rằng ông là một người ích kỉ, giả dối, xảo quyệt, là một người không quyết đoán, là một người nhát gan!

Còn nữa, trong mấy năm này, Lý Cao Thành cũng đã từng có rất nhiều việc làm, rất nhiều những công trình lớn khiến người đời ghi nhớ không quên.

Xây dựng tuyến đường vành đai 2, vành đai 3 trong thành phố;

Mở rộng khu phố trung tâm thành phố;

Khởi công 6 cây cầu vượt nội thành;

Xây dựng đường cao tốc quá cảnh dài 50 km;

...

Trong quá trình xây dựng một loạt các công trình này, ông cũng từng gặp phải không ít các khó khăn cản trở cùng những thất bại thật khó mà tưởng tượng nổi. Khi xây dựng đường vành đai 2, vành đai 3, từng có trên trăm hộ bị cưỡng chế do từ chối di dời đã khởi kiện uy hiếp ông trước công Tỉnh ủy đòi kiện chết Lý Cao Thành; khi mở rộng tuyến phố lớn trung tâm thành phố, vì động đến lợi ích của một tập đoàn kinh tế, lập tức tập đoàn đó đã tổ chức thành một đoàn thể với trên ngàn người đi kiện, giương oai thị uy trước công chính quyền thành phố, gây tắc đường khắp các tuyến giao thông chính gần 10 tiếng đồng hồ; khi khởi công cầu vượt trong thành phố, có vài hộ phải cưỡng chế do không chịu di dời đã chặn đầu xe ông giữa thanh thiên bạch nhật, bao vây tấn công và lăng mạ hàng tiếng đồng hồ...

Trước tất cả những khó khăn đó, chưa bao giờ ông chùn bước, càng chưa bao giờ ông thấy sợ hãi, và cũng chưa bao giờ ông so đo tính toán thù hằn gì với đám người ấy. Trong thâm tâm mình, ông cũng chưa bao giờ mảy may có ý căm ghét họ, và tự đáy lòng những người ấy cũng không thù ghét gì ông. Bởi sự thực sau đó đã chứng minh mọi việc Lý Cao Thành làm, tất cả không phải vì bản thân ông, càng không phải vì kiếm lợi gì từ đó. Ông lý thẳng khí hùng, ung dung bình thản bởi ông luôn đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc.

Nói thực, lúc đó ông có từng thấy sợ ai? Có ai dám nói ông ích kỉ, giả dối, xảo quyệt? Có ai dám chê ông không quyết đoán, rằng ông nhát gan?

Vậy mà bây giờ, chính vợ ông lại đứng trước mặt ông nói như đinh đóng cột, nói một cách rõ ràng mồn một rằng ông nhu nhược, ông xảo quyệt, ông giả dối! Và chê ông không quyết đoán, chê ông nhát gan!

Bất kì câu mắng chửi nào của vợ ông hầu như đều có thể chấp nhận, duy chỉ có những lời như vậy là khiến ông thấy đau lòng khôn tả. Đau lòng không phải vì ông muốn tính toán nội dung của những lời nói ấy, mà bởi

những lời nói ấy đã khiến ông thấy được một sự đảo lộn hoàn toàn về mặt giá trị nhận thức và sự sai lầm tuyệt đối về mặt phi quan niệm.

Lấy việc bảo vệ lỗi lầm và che giấu tội danh làm dũng khí và sức mạnh, thậm chí coi đó là khí khái của đấng nam tử hán, ngược lại, nếu chỉ trích và đả kích những tội danh và lỗi lầm đó thì sẽ bị coi là hành vi ích kỉ, giả dối và xảo quyệt.

Khi anh thật sự muốn chịu trách nhiệm vì quốc gia này, vì gia đình này, nhưng lại không được hiểu, lại còn bị coi là kẻ tiểu nhân, kẻ gian xảo; còn khi những điều anh làm vô ý hay có ý muốn hủy hoại quốc gia, hủy hoại gia đình này, thì lại nhận được vô vàn lời ca ngợi, thậm chí còn trở thành anh hùng, hình mẫu trong lòng một vài người.

Cảm giác có trách nhiệm thật sự bị coi thành vô trách nhiệm, còn hành động vốn vô trách nhiệm ấy lại được coi là hành vi có trách nhiệm đầy tình người... .

Điều làm người ta đau lòng nhất chính là cùng người đảng viên với nhau, khi anh phải lựa chọn giữa lợi ích của Đảng và lợi ích cá nhân, đa phần số đông lại đồng tình với lựa chọn thứ hai...

Nếu bỏ nhiệm những người như thế vào Đảng, vậy thì điều kiện và cơ sở tồn tại của chính Đảng chúng ta ở đâu?

Một đạo lý rõ ràng và minh bạch như vậy, ngày nay rốt cuộc có mấy ai còn ghi nhớ?

...

Lúc y tá mang cơm trưa đến, Lý Cao Thành mới biết ngoài cổng bệnh viện còn có biết bao nhiêu công nhân đang đứng chờ để vào thăm ông.

Lý Cao Thành nhờ y tá dìu đứng dậy, đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Nước mắt ông thoáng chốc rơi lã chã.

Ông không ngờ lại có nhiều người muốn đến thăm mình đến vậy, đếm qua loa ít nhất cũng phải trên nghìn người!

Lý Cao Thành hiểu việc công nhân lúc này đến thăm ông là bao hàm cả một tầng ý nghĩa sâu xa nữa. Công nhân muốn thể hiện lập trường cùng tình cảm yêu ghét của mình hướng về xã hội và Chính phủ bằng chính sự quan tâm đầy đạo nghĩa này: Công nhân chúng tôi ủng hộ Thị trường Lý Cao Thành. Nhưng ẩn sâu trong đó cũng bao hàm một ý nghĩa khác: đó chính là hy vọng vị Thị trường là ông cũng có thể đứng về phía họ, hy vọng ông có thể vượt qua, hy vọng ông không thay đổi lập trường, và cũng đừng thay đổi thái độ...

Lý Cao Thành ăn vài miếng cơm rồi kiên quyết xuống dưới gặp mặt công nhân viên. Bác sĩ và y tá thi nhau khuyên răn nhưng đều không thể thuyết phục nổi ông. Lý Cao Thành nói với họ rằng, công nhân ở đó chờ ông lâu như vậy, dù thế nào thì cũng phải xuống gặp một lát, hơn nữa ông cũng không phải mắc bệnh không đi được, mà dù có thực sự không đi nổi thì cũng phải khiêng ông xuống.

Công nhân thể hiện thái độ của họ một cách rõ rệt, vậy ông cũng nên cho họ một câu trả lời rõ rệt chứ.

Lúc đi xuống, Lý Cao Thành mới cảm thấy mình thật sự yếu đuối, thở dốc, toàn thân mệt mỏi, nhịp tim đập mạnh, từng cơn đau đầu choáng váng ập đến, nhất là gió lạnh bên ngoài tràn tới khiến ông đứng cũng dường như còn không vững.

Bước tới cổng viện, ông mới phát hiện ra số người đứng ngoài cổng chờ ông còn đông hơn rất nhiều so với tưởng tượng, có lẽ vì giờ là lúc tan tầm nên người tụ tập ở đây phải lên đến 3, 4 nghìn người.

Lúc ông đi tới gần đoàn người, đột nhiên nhìn thấy phóng viên truyền hình tỉnh và thành phố cũng đang phỏng vấn ở đây.

Do dự một chút, định trốn đi nhưng đã không kịp nữa.

"Thị trường Lý xuất hiện rồi, Thị trường Lý đến với chúng ta rồi..."

Không biết người nào hô lên, chỉ biết rằng đám đông khổng lồ lập tức chạy tới vây lấy ông. Phóng viên đài truyền hình cũng không bỏ lỡ thời cơ xông đến trước mặt ông.

Lý Cao Thành đứng sững ra tại đó, ông không ngờ lại hình thành nên cục diện này: hàng trăm nghìn công nhân đứng trực chờ trong gió lạnh thấu xương để đến thăm ông, phóng viên đài tỉnh và thành phố lại chĩa thẳng ống kính máy ảnh vào mặt ông như đã lên sẵn kế hoạch từ trước.

Lý Cao Thành trước giờ vẫn luôn phản đối cán bộ lãnh đạo chơi trội, đứng trước tình cảnh mà ông vốn dĩ chưa từng nghĩ tới này, nhất thời Lý Cao Thành không biết phải làm gì. Nếu như bình thường, ông sẽ kêu người yêu cầu phóng viên đi ra, nhưng bây giờ ông lại không có bất kì biện pháp nào, cũng không kịp để đưa ra hành động nào. Thứ nhất, vì bây giờ ông không có tùy tùng để tiền hô hậu ủng như thường ngày, thứ hai là vì sức khỏe không cho phép ông làm gì, thứ ba là tình hình trước mặt cũng đã khiến ông không thể làm được việc gì nữa.

Trước mắt là bao nhiêu gương mặt quen thuộc không biết tên, biết bao nhiêu công nhân với tình cảm chân thành không chút giả tạo, Lý Cao Thành hoàn toàn như bị nhấn chìm trong một lớp sóng tình cảm, đồng thời cũng nhanh chóng khiến ông lãng quên đi sự tồn tại của ống kính truyền hình.

Làm lãnh đạo bao năm rồi, tình cảnh này quả thực là lần đầu tiên: ông đương nhiên sẽ không để ý đến sự tồn tại của ống kính truyền hình!

Buổi tối, thấy mình đang "diễn" trong chuyên mục Thời sự trên tivi, ông đã không cầm nổi lòng trước biểu hiện của mình, thậm chí còn xúc động đến mức rơi lệ.

Đó quả là một cảnh tượng cảm động và thật khó khiến người ta lãng quên được!

Trong cơn gió lạnh dưới âm 20 độ đang rít gào, có biết bao nhiêu bàn tay hướng về phía ông.

Có bàn tay của người trẻ tuổi, có bàn tay của những người già; có bàn tay công nhân, cũng có bàn tay của phần tử tri thức; có cả những bàn tay thô ráp và chai sạn cả một đời gắn bó với nhà máy, cũng có cả những bàn tay gầy gò rạn nứt vì mấy chục năm kéo sợi trong nhà máy vải, nhà máy dệt may...

Mỗi một cái nắm tay đều khiến ông cảm thấy vừa xúc động vừa nặng nề, vừa thân thiết vừa thương tâm.

Lời nói ở đây hoàn toàn là thừa thãi, mọi biểu hiện, mọi cử chỉ, mọi ánh mắt và mọi cảm giác đều vô cùng chân thật mộc mạc, đều vô cùng thành khẩn nồng hậu.

Đến khi công nhân khuyến ông trở về, đến khi ông được các y tá dìu khỏi đám đông quần chúng càng ngày càng đông ấy, đến khi phóng viên truyền hình bắt đầu phỏng vấn quần chúng, thì lại một lần nữa, ông bị tiếng nói chân thành mà mộc mạc của những người công nhân ấy làm cho xúc động, từng giọt nước mắt nóng hổi lại rưng rưng trực chờ rơi trên khóe mắt.

Phóng viên: Nghe nói trong những ngày Thị trường Lý đổ bệnh, ngày nào công nhân Trung Dương các anh cũng trông chờ ở đây, có công nhân thậm chí hai ngày hai đêm rồi chưa về nhà, có phải vậy không? Hơn nữa, thấy các anh mang theo không ít quà, tôi nghĩ Thị trường Lý sẽ không nhận

nhiều quà của các anh như vậy đâu. Xin hỏi, số quà này là các anh tự mua sao?

Công nhân: Còn có gì sai! Số quà này chúng tôi không tự mua thì còn có ai mua cho chúng tôi ư? Bây giờ đồ gì cũng có đồ giả, chỉ có những thứ này là không thể làm giả. Thực ra anh cứ đi vào trong đám đông, nhìn từng gương mặt, nhìn từng con người, nhìn từng đôi mắt, sẽ rõ ngay những thứ này là thật hay giả. Trừ một số người làm quan đi lừa bịp Nhà nước và bách tính chứ bách tính chúng tôi có bao giờ làm những việc lừa dối người khác đâu?

Một công nhân khác:

- Chúng tôi không phải là đám cán bộ có quyền có thế, tặng quà cho lãnh đạo còn phải về thanh toán với đơn vị.

Một công nhân khác: - Nếu thật sự tặng theo cách đó thì chúng tôi sẽ không đến! Tặng chút quà cho một lãnh đạo như Thị trưởng Lý, chúng tôi cam tâm tình nguyện tiêu tiền của chính bản thân mình.

Phóng viên: Các anh đến đây là tự phát hay là có tổ chức? Hay là do đơn vị cử các anh đến?

Công nhân: Các anh thực sự không biết hay giả vờ hồ đồ? Sự việc như thế này đơn vị nào còn cử người đến? Cho dù họ muốn cử thì cũng cử đến được sao? Họ cử được thứ tình cảm này sao? Nếu một cán bộ lãnh đạo khiến bách tính căm hận, bách tính có đến không? Dù có đánh cũng đánh không được!

Một công nhân khác: Chúng tôi đến thăm xưởng trưởng của chúng tôi còn cần gì ai tổ chức? Nếu lãnh đạo đứng ra tổ chức, chúng tôi chẳng đi đâu!

Một công nhân khác: Lãnh đạo mới không cho chúng tôi đến đây ý! Chúng tôi đến thăm xưởng trưởng của chúng tôi, những kẻ đứng đầu đang tại vị không chừng đang cầm hận chúng tôi tận xương tủy kìa!

Một công nhân khác: Nếu nói có tổ chức thì cũng có tổ chức, nếu không có tổ chức, không có người khuyên thì mấy vạn công nhân Trung Dương đều sẽ kéo đến đây rồi. Nếu như vậy, chẳng phải sẽ gây tắc đường cho mấy tuyến phố ở đây sao? Nói cho các anh biết, đến đây đều là những đại biểu do công nhân Trung Dương chúng tôi cử đến...

Một công nhân khác: Không đúng! Đến đây không chỉ có công nhân Trung Dương, mấy người chúng tôi không phải là công nhân Trung Dương. Nhưng tình hình của chúng tôi cũng chẳng khác gì Trung Dương, vì thế chúng tôi cũng đến đây.

Phóng viên: Các anh có thể nói cho chúng tôi biết nguyên nhân đến đây không? Theo chúng tôi biết, bao nhiêu năm, trong thành phố của chúng ta chưa từng có tình trạng như vậy, trước đây Thị trưởng Lý cũng phải nằm viện nhưng chưa từng gặp phải tình hình này, các anh có thể nói vì sao được không?

Công nhân: Còn phải nói sao, chính là vì những cán bộ tốt như Thị trưởng Lý ngày càng ít đi.

Một công nhân khác: Xin các anh nhất định đừng xóa bỏ câu nói của chúng tôi! Sở dĩ chúng tôi đến đây thăm Thị trưởng Lý là vì lúc chúng tôi khó khăn nhất, Thị trưởng Lý đã đến với chúng tôi! Lãnh đạo bây giờ, ai ai cũng tham phú phụ bần, cả ngày chỉ biết đến những nơi có nhiều tiền! Ăn ngon mặc đẹp không nói, còn đánh vàng trên mặt! Có tiền mới là chính tích, có kẻ làm quan nào coi những công nhân nghèo như chúng tôi ra gì đâu! Lãnh đạo bây giờ, nếu được như Thị trưởng Lý, một mình chạy ngược chạy xuôi trong đám công nhân chúng tôi giữa ngày đông giá rét, anh nói xem công nhân chúng tôi còn không được nhận tiền lương...

Một công nhân khác: Mọi thứ bây giờ đảo lộn hết cả rồi, những cán bộ như Thị trưởng Lý, nếu công nhân chúng tôi nói tốt thì dám làm quan chắc chắn sẽ nói xấu! Vì sao? Chính vì không hiền hách bằng ông! Thực ra, bây giờ là lúc mà cán bộ lãnh đạo bận rộn nhất, bận cái gì? Bận đi tặng quà đó! Cuối năm rồi, không tặng quà lãnh đạo, chức vị đó còn ngồi vững sao? Thị trưởng Lý của chúng tôi thật tốt, người ta đang bận rộn đi tặng quà, thì ông lại bận rộn đến từng nhà công nhân để xóa nghèo! Anh nghĩ xem, cán bộ lãnh đạo như vậy thì cấp trên của ông ấy sẽ nói ông ấy tốt sao! Nói thực với các anh, mấy người chúng tôi không phải ở Trung Dương, chúng tôi đến đây chỉ muốn đòi lại công bằng cho người cán bộ tốt như Thị trưởng Lý! Nghe nói Thị trưởng Lý dẫn theo cán bộ đến các doanh nghiệp thua lỗ thăm hỏi công nhân vào những ngày cuối năm, nên công nhân chúng tôi không thể không đến đây thăm Thị trưởng được! Cho dù không gặp được Thị trưởng Lý, e rằng chỉ có thể đứng ở đây, nhưng cũng coi đó là một chút tâm ý của bản thân. Có một vị lãnh đạo như Thị trưởng Lý, công nhân các doanh nghiệp Nhà nước như chúng ta cũng cảm thấy yên tâm, cũng cảm thấy an lòng!

Phóng viên: Vị lão công nhân này, cháu thấy bác tuổi đã cao rồi, sức khỏe xem ra không được tốt, thời tiết lại lạnh thế này, có bao nhiêu công nhân trẻ đến đây biểu đạt tình cảm của các bác là đủ rồi, sao bác lại phải tự mình đến đây chờ như vậy? Bác có thể nói với chúng cháu xem suy nghĩ thật sự trong lòng mình không ạ?

Bác công nhân: Điều đầu tiên tôi phải nói với anh là, tôi là kỹ sư của Trung Dương, nhiều năm làm lãnh đạo phân xưởng. Tôi đến đây không chỉ đại diện cho công nhân mà còn đại diện cho các phần tử tri thức, cho đại đa số cán bộ nghỉ hưu và quần chúng. Tôi còn phải nói với anh rằng, năm nay tôi đã 84 tuổi, khi Thị trưởng Lý về Trung Dương thì tôi đã nghỉ hưu rồi, tôi không quen biết Thị trưởng Lý! Tôi cũng phải nói với anh rằng, từ sau khi Thị trưởng Lý ngã bệnh, tôi đã chờ ở đây tròn 3 ngày rồi! Anh hỏi vì sao tôi đến đây ư, nói một câu thôi, tôi muốn đến! Muốn thăm Thị trưởng

Lý! Tôi hiểu rõ nhà máy Trung Dương, nếu còn Thị trưởng Lý thì nhất định sẽ không thể sụp đổ được! Vì sao? Vì ông yêu nhà máy này, ông yêu quý công nhân nhà máy này! Mấy năm nay dường như đã không còn ai nói như vậy nữa, bảo rằng có người nào yêu nhà máy như gia đình thì người đó là kẻ ngốc. Nếu một xưởng trưởng không yêu quý xưởng mình quản lý thì có thể quản tốt xưởng đó không? Tôi còn muốn nói với anh rằng, một vài cán bộ lãnh đạo bây giờ đều không bằng cả những giám đốc, những xưởng trưởng khi đó của Quốc dân đảng! Cả đời tôi làm việc tại nhà máy, thời kì quân phiệt hỗn chiến, thời kì dân quốc, tôi đều trải qua. Tôi nói đều là sự thực, ông chủ nhà máy khi đó có ai dám làm giống như giám đốc nhà máy bây giờ không? Nếu dám tiêu tiền ăn chơi trác táng, làm xằng làm bậy như bây giờ thì cái đầu của bọn họ sớm bị chặt xuống mấy trăm lần rồi! Lúc đó nhà máy cũng giống như nhà mình, vì sao không thể sụp đổ? Chính bởi có phép nghiêm hình nặng, dao sắc không sợ cổ anh cứng! Nếu điều tra ra kẻ nào tham ô trên 20 tệ sẽ bị lôi ra xử tội không chút do dự...

Một vị công nhân già khác: Tôi biết Thị trưởng Lý, nhưng Thị trưởng Lý không biết tôi. Không giấu gì anh, con người tôi cả đời không làm được trò chống gì, nhẫn nhục chịu đựng chẳng dám nói câu gì, chẳng dám làm việc gì. Nhưng hôm nay, tôi phải mở lòng với các anh, tôi chịu đựng đủ rồi! Cũng tức giận đủ rồi! Nếu cứ trơ mắt đứng nhìn đám bại gia tử đó đập đổ nhà máy này thì tôi chết cũng không nhắm mắt! Chúng tôi vì sao muốn đến đây thăm Thị trưởng Lý, chính là vì hy vọng Thị trưởng Lý đừng gục ngã lúc này! Tôi già rồi, chẳng thiết gì nữa, hèn nhát một đời rồi, hôm nay cũng chẳng có gì phải lo nghĩ cả. Tôi nói cho các anh biết, khi đi tôi đã nói rõ với vợ và con trai rồi, chúng tôi đến đây chính là muốn để cho một vài người nhìn rõ, kẻ nào muốn lật đổ Thị trưởng Lý, tôi sẽ liều cái mạng này để chiến đấu với kẻ đó...

Phóng viên: Người đến thăm Thị trưởng Lý mỗi ngày đều đông vậy sao?

Công nhân: Đây là còn ít đấy, ngày đầu chỉ riêng nhà máy chúng tôi thôi đã hơn 2000 rồi, sau này có người nói như vậy không hay, nói không chừng sẽ mang đến phiền phức cho Thị trường Lý, vì thế chúng tôi luân phiên nhau đến...

Một công nhân khác: Đến đây tuyệt không phải chỉ có công nhân một nhà máy, vừa rồi có người thống kê, chỉ riêng hôm nay đã có công nhân của 12 doanh nghiệp đến...

Phóng viên: Nghe nói Thị trường Lý vẫn hôn mê mấy ngày nay, các anh mỗi ngày đều tụ tập chờ đợi ở đây, Thị trường Lý lại không hề hay biết, các anh...

Công nhân: Anh nghĩ rằng chúng tôi đến đây chỉ để cho Thị trường Lý biết ư? Thật quá xem thường công nhân chúng tôi rồi! Nếu muốn để cho Thị trường Lý ghi nhớ chúng tôi, nếu muốn làm một việc gì đó, thì chúng tôi trực tiếp đến nhà ông ấy cho rồi, hà tất chi phải đến đây?

Công nhân: Chúng tôi đến đây không phải để cho Thị trường Lý biết, chúng tôi chỉ muốn biểu đạt một chút tâm ý của chúng tôi mà thôi. Chúng tôi chỉ muốn mọi người trong xã hội đều biết, công nhân chúng tôi bảo vệ một cán bộ lãnh đạo như Thị trường Lý!

Công nhân: Vợ tôi đã nói, nơi này những người khác có thể không đến nhưng Thị trường Lý nói thế nào cũng phải đến! Thị trường Lý đã đổ bệnh vì công nhân chúng ta, chỉ riêng điều này thôi cũng đủ khiến cho công nhân các doanh nghiệp Nhà nước chúng ta phải ghi nhớ ơn ông cả đời rồi...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Lý Cao Thành mắt nhắm lệ ngồi xem chương trình phỏng vấn đầy cảm động trên tivi, đột nhiên tiếng chuông điện thoại gấp gáp vang lên.

Ông ngẩn người ra một lúc mới biết có chuông điện thoại reo, nhưng mãi vẫn chưa ý thức đến việc nhắc ống nghe lên.

Đến khi thư ký Ngô Tân Cương vội vã chạy tới cầm điện thoại và cất tiếng "a lô" thì ông mới sực tỉnh trở về với thực tại.

Ngô Tân Cương vừa cho nhỏ tiếng tivi vừa thì thầm vào điện thoại như có gì bí mật:

"Ai đấy?"

Giọng nói đầu bên kia dội lại to đến bất ngờ, ngay cả Lý Cao Thành cũng nghe thấy rõ ràng:

"Tôi là Nghiêm Trận! Bảo Lý Cao Thành nghe điện thoại!"

Ngô Tân Cương biết rõ Lý Cao Thành đã nghe thấy giọng nói nghiêm nghị không chút khách khí đó của đối phương, hai người quay ra nhìn nhau rồi sững sờ không biết nói gì.

"Bí thư Nghiêm ạ... Thị trưởng Lý vừa mới ngủ ạ, hay là..." Ngô Tân Cương vừa nhìn Lý Cao Thành vừa nhẹ nhàng đáp.

Đến cả Lý Cao Thành cũng không hiểu Ngô Tân Cương vì sao lại phải nói dối. Có lẽ cậu ấy muốn để ông bình tĩnh một chút và có sự chuẩn bị về

tâm lý. Theo ngữ điệu trong lời nói của Nghiêm Trận, chắc chắn ông ta đang có việc gì tức giận. Mặc dù cậu ấy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Ngủ rồi cũng phải gọi ông ấy dậy! Tôi có điều cần phải nói!" Không ngờ thái độ của Nghiêm Trận lại thịnh nộ và cố chấp như vậy, ông ta gần như hét lên trong điện thoại.

Ngô Tân Cương lại một lần nữa sửng người.

"...Thị trưởng Lý, có nghe không ạ?" Ngô Tân Cương bịt ống nghe, hỏi khẽ.

Lý Cao Thành lặng lẽ gật đầu, ra hiệu đưa ống nghe lại.

Ngô Tân Cương đứng bất động, mãi lâu sau mới từ từ bước tới, nhẹ nhàng đưa ống nghe cho Lý Cao Thành. Rồi chưa chờ Lý Cao Thành nói đã lặng lẽ ra ngoài.

Cũng chính bởi những hành động này mà Lý Cao Thành cảm thấy vô cùng hài lòng và cảm kích. Tất cả những việc tên tiểu tử này làm thực sự rất tỉ mỉ và cụ thể, cậu ta thực sự là một thư ký khó kiếm.

"... Bí thư Nghiêm à?" Lý Cao Thành lấy lại tinh thần rồi hỏi. Ông hiểu nên dùng giọng điệu như thế nào để nói chuyện, ông nói rất nhẹ nhàng, mềm mỏng, còn mang theo cả sự tôn trọng và hỏi thăm.

"...Tôi là Nghiêm Trận. Tôi còn tưởng ông đang ngủ thật, sức khỏe đỡ nhiều chưa?" Khẩu khí của Nghiêm Trận ôn hòa đi nhiều, nhưng vẫn kèm theo một nộ khí khó nén.

"Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn Bí thư Nghiêm, nghe nói mấy ngày trước ông có đến thăm tôi, còn mấy lần gọi điện thoại, Bí thư Nghiêm, tôi thật sự rất cảm kích ông" Lý Cao Thành thành thật.

"Được rồi, được rồi, chúng ta không còn là trẻ con nữa, cái tôi muốn không phải là những lời nói hay ho ấy." Có lẽ chính vì sự thành thật của Lý Cao Thành mà khẩu khí của Nghiêm Trận dường như dịu dàng hơn, nhưng lời nói vẫn có gì đó sắc nhọn, "Tôi cứ tưởng ông vẫn đang nằm trên giường bệnh, vừa rồi xem tivi mới thấy được tinh thần ông khá tốt."

Nghiêm Trận đã thấy ông trên tivi, hóa ra là như vậy! Thế thì sự phẫn nộ và không vui của Nghiêm Trận là từ đâu ra? Lý Cao Thành vừa hỏi han vừa suy nghĩ. Những câu nói của công nhân khi trả lời phỏng vấn đã làm ông ta tức giận? Hay là biểu hiện của bản thân đã gây ra tổn hại gì đó với ông ta? Hoặc là do những nguyên nhân khác?

"Bí thư Nghiêm, tình hình là thế này," Lý Cao Thành giải thích, "hôm nay, khi tôi tỉnh lại, nghe y tá nói ngoài cổng viện có rất nhiều công nhân đã chờ rất lâu rồi, nên tôi liền xuống xem. Không ngờ phóng viên của đài truyền hình cũng có ở dưới. Bí thư Nghiêm, ông cũng biết, tôi ghét nhất là các cuộc phỏng vấn của phóng viên, nhất là phỏng vấn của đài truyền hình, vì điều này mà tôi đã đắc tội với không ít người. Nhưng hôm nay..."

"Hôm nay khác rồi phải không? Tình hình hôm nay khác rồi phải không? Hôm nay ông phải tiến lên nói với quần chúng phải không? Hôm nay ông phải cho lão bách tính thấy một hình tượng quan thanh liêm phải không?" Cơn hỏa nộ kìm nén của Nghiêm Trận dường như trong chốc lát bộc phát hết ra ngoài, chưa chờ Lý Cao Thành nói xong, đã bắn ra tung tóe như bong bóng, "Cao Thành, nói thực, không phải là đến hôm nay tôi mới muốn phê bình ông, cũng không phải một mình tôi muốn phê bình ông, có rất nhiều việc ông làm thực sự quá đáng lắm! Cái ông phải chú ý là thân phận của ông, ông là một Thị trưởng quản lý mấy trăm vạn nhân khẩu, vì thế ông đại diện không phải cho một mình ông, mà là cả một tầng lớp lãnh đạo. Ông thử nghĩ kĩ xem, trên tivi ông biểu hiện những gì? Lẽ nào Trung Quốc bây giờ chỉ còn lại một mình ông là quan thanh liêm? Chỉ còn một Bao Thanh Thiên là ông? Bây giờ là thời kì gì, ông hiểu không? Tại sao lại

phải nói chuyện chính trị nói chuyện ổn định? Ông biết hay không? Bao nhiêu năm làm lãnh đạo, lẽ nào thật sự một chút đầu óc chính trị, cũng không có? Tình hình trước mắt, ông đầu độc tinh thần của biết bao nhiêu công nhân như vậy rốt cuộc là muốn làm gì? Sao ông có thể khiến nhiều người như vậy mắng lãnh đạo, mắng Chính phủ, trên tivi? Ông không phải là lãnh đạo sao? Ông không phải đại diện cho Chính phủ sao? Sao ông có thể đặt lập trường của mình đối lập với Chính Phủ? Ông không thử nghĩ kĩ lại xem, rốt cuộc ông muốn làm cái gì? Ông không phải là muốn cổ động toàn bộ người dân trong thành phố này đến bệnh viện thăm ông đấy chứ? Quan niệm toàn cục của ông ở đâu rồi? Nguyên tắc Đảng của ông ở đâu rồi? Ông không phải..."

Lúc này Lý Cao Thành hình như chỉ biết nghe, đến mức phần thanh minh còn lại cũng không có. Nhiều năm rồi, trong kí ức của Lý Cao Thành, Nghiêm Trận tức giận như vậy là lần đầu tiên! Ông vừa nghe sự "phê bình" trong cơn thịnh nộ của Nghiêm Trận, vừa cố gắng hồi tưởng lại xem mình đã từng nói những lời quá đáng gì trên tivi. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn không biết mình đã nói gì, còn về những lời nói của công nhân thực sự có những chỗ nói quá, nhưng đều là sau khi ông đã rời đi. Vì ông đã không có mặt ở hiện trường, nên việc công nhân muốn nói gì, phóng viên muốn phỏng vấn gì, đài truyền hình muốn phát sóng cái gì, là một bệnh nhân nằm viện sao có thể ngăn cản và khống chế nổi? Huống hồ những lời nói của công nhân, nghĩ đi nghĩ lại cũng không có chỗ nào quá giới hạn. Ở một doanh nghiệp Nhà nước quy mô lớn mà trong một khoảng thời gian dài thua lỗ, gần 1 năm không phát nổi tiền lương, công nhân không có cái ăn cái mặc, cuộc sống ngày càng nghèo đói, cần nhả vài câu trước phóng viên thì có chỗ nào là sai? Hơn nữa, đối với một doanh nghiệp thua lỗ gây ra bởi chính sách của Chính phủ không mạnh, bởi sự quản lý của lãnh đạo doanh nghiệp không tốt, công nhân có nói vài câu quá giới hạn thì tâm trạng cũng hoàn toàn có thể hiểu được. Hơn nữa, nếu thực sự có vấn đề thì đài truyền hình đã sớm cắt bỏ rồi, còn phải chờ đến sự nổi giận bức tức của chúng ta sao? Thực ra, những lời nói của công nhân chẳng phải là vì kì vọng và tín nhiệm

sâu sắc với lãnh đạo, với Chính phủ, với Đảng hay sao? Nói chính trị, nói ổn định, lẽ nào những công nhân không được nhận lương ấy không cho họ nói những lời thật lòng? Nếu không được nói những lời thật lòng với Đảng, với Nhà nước, vậy thì họ biết tìm ai để nói ra lòng mình đây?

Nhưng nghĩ là nghĩ vậy, còn thực sự nói ra được lại là một việc khác. Bất kể thế nào, Nghiêm Trận cũng là cấp trên của anh, ông ấy vẫn là Thường ủy Tỉnh ủy, ông ấy vẫn là một Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy quyền lực lớn, lại vô cùng trẻ tuổi, tiền đồ xán lạn. Ông ấy không chỉ có thể uy hiếp đến địa vị của anh, mà còn là lãnh đạo cao hơn nên không thể coi thường sự tồn tại và ảnh hưởng của ông ấy. Huống hồ chi, với thân phận và vị trí của anh, vốn không có bất kì khả năng và thực lực nào để đối kháng với ông ấy. Quan to một cấp ép chết người, trong tầng lớp lãnh đạo đây tuyệt đối không phải là một câu nói bông đùa không quan trọng, không phải là một câu nói chỉ buột miệng nói ra mà thôi.

Chờ mãi đến khi khẩu khí của Nghiêm Trận dịu xuống, Lý Cao Thành mới tìm được cơ hội nói chêm vào:

"Bí thư Nghiêm, nói thực, lúc đó tôi vốn không biết có phóng viên đài truyền hình đến phỏng vấn. Lúc đó, tôi chỉ nghĩ công nhân đứng chờ ngoài cổng nhiều như vậy để đến thăm mình, đừng nói tôi là một lãnh đạo thành phố mà dù tôi vẫn còn là xưởng trưởng của nhà máy, hay chỉ là một người dân bình thường đi nữa, chỉ cần tôi còn sống, chỉ cần tôi còn tỉnh táo, chỉ cần tôi có thể bước đi, thì bất luận thế nào tôi cũng phải xuống gặp mặt công nhân viên. Lúc đó, tôi đã nói với y tá và bác sĩ rằng dù có phải khiêng diu thì cũng phải khiêng diu tôi xuống. Người tôi muốn gặp là công nhân chứ không phải là những phóng viên đó. Là một Thị trưởng, đối diện với những công nhân chưa được nhận lương ấy, tôi cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Bí thư Nghiêm, cứ nghĩ đến những điều đó là tôi không sao chớp mắt được. Nhất là mấy ngày trước, khi tôi đến hỏi thăm nhà máy Trung Dương, chứng kiến những người công nhân già nua, những cán bộ có tuổi đã dành cả đời

cho Trung Dương, vậy mà đến cả chiếc tivi màu, cả tủ lạnh cũng không mua nổi, giờ đây vẫn còn sống trong những căn phòng nhỏ xíu tồn lại từ thập niên 50, còn có rất nhiều công nhân ốm bệnh mà không có tiền mua thuốc, con cái họ không được đến trường, trong lòng tôi giống như bị dao cứa. Đối diện với những công nhân này, tôi thấy rằng mình nên sớm từ chức, cho dù tôi không tham ô của quốc gia một đồng một cắc nhưng tôi cũng là người có tội. Còn giờ đây, một người có thành tích chính trị yếu kém như tôi, một cán bộ ốm bệnh phải nằm viện như tôi, vậy mà công nhân vẫn kéo đến thăm, thử nghĩ xem tâm trạng của tôi sẽ như thế nào? Công nhân tại sao lại đến viện để thăm một lãnh đạo? Chẳng phải là để mong lãnh đạo chúng ta có thể khỏe hơn, có thể làm nhiều việc hơn. Nói một câu thật lòng, họ đến thăm tôi, lẽ nào không phải là một sự tín nhiệm, một sự ủng hộ? Tôi là một cán bộ Nhà nước, một cán bộ Đảng, họ có thể đến đây thăm tôi chẳng phải muốn thể hiện niềm hy vọng, sự ủng hộ, lòng quan tâm và yêu quý đối với Đảng và Chính phủ ư? Bí thư Nghiêm, đây đều là những lời tự đáy lòng tôi."

"...Tôi hiểu rồi," Một hồi sau, Nghiêm Trận mới phản ứng lại. Có lẽ là ông ta không ngờ rằng Lý Cao Thành lại nói như vậy, có lẽ là cảm thấy Lý Cao Thành nói có lý nên mới lặng lẽ nghe lâu đến vậy. Nên khi Lý Cao Thành đã nói xong, Nghiêm Trận hầu như vẫn đang chìm trong suy nghĩ. Và khi ông ta bừng tỉnh trở về thực tại, Lý Cao Thành mới nhận ra những câu nói của mình không những không có tác dụng thuyết phục mà còn khiến cho khoảng cách giữa họ càng bị nới rộng thêm, vết nứt càng sâu thêm. Nghiêm Trận dường như nói nhiều hơn và rõ rệt hơn, "Tôi đã hiểu rõ ý ông rồi, những lời tôi nói vừa nãy xem ra là phí lời rồi. Mấy ngày nay, có rất nhiều người đến chỗ tôi bàn luận về việc liên quan đến ông, tôi không hề tin. Làm người phải ân oán phân minh, bất luận thế nào, ông cũng không đến nỗi đâm tôi sau lưng. May mà ông là người do tôi đề bạt..."

"Bí thư Nghiêm, xem ông nói đi đâu vậy, sự việc vốn không phải như vậy, ý tôi là..." Lý Cao Thành bất giác lên tiếng giải thích.

"Ông có thể để tôi nói hết được không! Lúc này, tôi không muốn nghe điều gì từ ông cả, tôi cũng không cần ông nói gì với tôi! Tôi chỉ mong rằng ông nghe cho hết lời tôi!" Nghiêm Trận nghiêm giọng ngắt lời Lý Cao Thành, hơn nữa, về cơ bản cũng chẳng có bất cứ chỗ xoay xở nào. Mãi đến khi Lý Cao Thành đã bình tĩnh lại không nói thêm gì nữa và Nghiêm trận cũng tự thấy mình hơi nóng giận nên đã hạ thấp giọng nói tiếp, "Trước đây, tôi luôn cho rằng tôi nhìn người không sai, tôi cũng luôn nghĩ rằng bất luận thế nào thì cũng may mà chúng ta đã cùng nhau vượt qua bao nhiêu năm. Cứ cho là ông không tính toán thì xã hội cũng còn có công luận mà, nếu đến cả tôi, ông cũng không nhận thì ông còn tung hoành trong cái xã hội này như thế nào? Còn tung hoành trong vòng xoáy chính trị này thế nào? Chỗ nào còn dám dùng ông, dám thu nạp ông? Ông còn có chỗ đứng gì? Cao Thành, ông đừng trách tôi nói lời khó nghe, Trung Quốc là như vậy, nếu ông muốn bán chủ cầu vinh, thì cuối cùng cũng sụp đổ thôi. Ông tưởng rằng xã hội này chỉ một mình ông trong sạch, người khác đều như bản đê hèn, không thanh minh liêm khiết ư? Xã hội này chỉ một mình ông là anh hùng, chỉ một mình ông biết chống tham nhũng, chỉ một mình ông đang đơn độc tác chiến? Người khác đều là gian trá, nhát gan, đều đang qua loa cho xong chuyện, mở một mắt nhắm một mắt ư? Tôi cũng nói cho ông biết, những lời tôi nói đều là thật lòng, nhưng ông phải nhớ rằng, trên thế giới này, những lời nói đó tôi chỉ nói với một mình ông, tuyệt đối không nói cho người thứ hai. Dù thế nào thì tôi cũng lặn lội trong chốn quan trường trước ông nhiều năm, chứng kiến cũng nhiều hơn ông. Cái gì mà chống tham ô tham nhũng? Tại sao phải chống? Ông có hiểu không? Chống tham nhũng nói đến cùng cũng chẳng phải chỉ là một cuộc vận động sao? Vận động để làm gì? Chẳng phải để chinh đồn cán bộ? Chinh đồn cán bộ nào? Nói cho cùng chẳng phải là muốn chinh đồn cán bộ kì dị sao? Một câu thôi, đó là muốn mượn vận động để chinh đồn toàn bộ các mặt đối lập, chinh đồn lại tất cả những người không thuộc phe của mình. Cái gì là vận động? Đây chính là vận động! Chính là hàm ý chính xác của việc chống tham ô. Ngay cả bách tính cũng hiểu rằng chống tham ô không đồng nghĩa với việc có vấn đề hay không, người bị chống cũng không phải tất cả đều có vấn đề.

Ông cho rằng không có người tố cáo ông ư? Không có người muốn loại bỏ ông ư? Không có người muốn lật đổ ông ư? Quan hệ của chúng ta bây giờ đã đến bước này rồi, tôi cũng không phải muốn kể công trước mặt ông. Bao năm qua, nếu như không phải tôi nhiều lần che chắn cho ông thì ông đã sớm bị loại trừ rồi, còn đến lượt ngồi vào cái vị trí Thị trưởng này sao? Nghĩ lại mấy năm trước, hàng loạt những việc ông làm rầm rộ, nếu không có người đứng sau bợ đỡ thì ông có thể vượt qua từng việc được sao? Tôi chỉ đến trường Đảng học có 1 năm mà vị trí Bí thư Thành ủy của ông liền tan thành bọt biển, từ việc này mà ông không giác ngộ ra chút gì sao? Biết đến bao giờ mới có thể trở nên thông minh, thành thực và lão luyện hơn chút? Ông cũng biết tôi là Thường ủy Tỉnh ủy, còn là một phó bí thư thường vụ, phân quản là tổ chức, là công nghiệp, là kinh tế, tôi còn phân quản cả công – kiểm – pháp, ông thử nghĩ xem quyền lực của tôi lớn thế nào? Trong mắt người khác, dường như tôi muốn làm gì là có thể làm, thực ra cơ bản không phải như vậy. Tôi biết quyền hành trong tay mình rốt cục lớn đến đâu, bảo tôi gây dựng một người thì dễ, nhưng nếu bảo tôi lật đổ một người, dù người đó có vị trí thấp hơn tôi nhiều thì cũng chẳng phải dễ dàng gì. Tại sao? Tại vì nếu ông muốn lật đổ một người thì thực chất là phải lật đổ cả một chuỗi. Ông có hiểu lời tôi nói không? Nếu một người không có chuỗi liên hệ nào thì có thể bị lật đổ bất kể lúc nào. Lý Cao Thành, câu cuối cùng tôi nói với ông, nếu không có bằng này người đứng sau bợ đỡ ông, ông nghĩ xem rốt cuộc ông làm được cái gì..."

Mặc dù Lý Cao Thành vẫn đang lặng lẽ nghe, nhưng sức nặng trong từng lời nói của Nghiêm Trận lại đang dần xoáy sâu đè nén lên suy nghĩ của ông. Vốn không ngờ tới khẩu khí đó của Nghiêm Trận, hơn nữa lại là những lời trần trụi không chút che đậy, nhất là có rất nhiều những câu chữ mà vốn dĩ không nên thốt ra từ miệng của một lãnh đạo cấp tỉnh.

Màn độc thoại vừa rồi của Nghiêm Trận mang đến cho Lý Cao Thành cảm giác như giọng điệu của đám du thủ du thực chính gốc! Thật khiến người ta cảm thấy vô liêm sỉ và căm hận!

Bao năm nay, Lý Cao Thành luôn coi Nghiêm Trận là một hình mẫu về nguyên tắc hành vi, ông không chỉ tôn trọng ông ta mà còn thực lòng khâm phục ông ta, ông nhận thấy ông ta thực sự là một lãnh đạo cấp trên dường như không hề mắc một khuyết điểm nào, ông cũng vô cùng cảm kích vì mình đã gặp được một người lãnh đạo tốt như vậy. Cho dù chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, tấm bia cao ngất trong lòng bắt đầu có sự dao động, nhưng ông vẫn không thể tin được tất cả điều này lại là sự thật. Ông vẫn luôn ảo tưởng rằng sớm muộn cũng có một ngày mọi chân tướng sẽ được lộ diện, một Bí thư Nghiêm Trận quang minh lỗi lạc, một Bí thư Nghiêm Trận không vướng bụi trần sẽ giống như hoàn cảnh của bản thân ông bây giờ, ông tin rằng kết cục cuối cùng hoàn toàn có thể chứng minh được ông ấy là người thanh bạch và thành thật. Ông ấy thực sự là một cán bộ tốt đã được trải nghiệm, cũng thực sự là một người vĩ đại!

Tuy nhiên, trước những lời nói vừa rồi, mọi ảo tưởng của Lý Cao Thành đã bị cháy lụi hoàn toàn, tấm bia lớn trong lòng ông cũng theo đó mà đổ sụp hoàn toàn.

Thậm chí ông còn không tưởng tượng được, khi Nghiêm Trận nói những lời này trông sẽ như thế nào, người nói những lời này thực sự có phải là ông ấy, thực sự là ông ấy ư?

Đột nhiên Lý Cao Thành cảm thấy lòng mình nhói đau, nỗi đau không thể nói thành lời, nếu người nói những lời này thực sự là một phó bí thư thường ủy Tỉnh ủy thì quả là đáng sợ, quá đáng sợ! Đó sẽ là một tai họa lớn đối với ông, đối với tương lai của ông, đối với chính quyền thành phố nơi ông ở, đối với ban lãnh đạo hiện ông đang cư trú, đối với tất cả mọi thứ đang xảy ra trước mắt!

Nếu Nghiêm Trận thực sự nghĩ như vậy, hoặc thực sự là người như vậy, thì những điều ông ta nói vừa nãy cũng chẳng phải chỉ nói với một mình ông.

Giả sử người anh đối mặt chỉ là một cán bộ lãnh đạo luôn mắc sai lầm, hoặc chỉ là một cán bộ lãnh đạo nóng tính thô bạo, thì chẳng có gì phải sợ, bởi chỉ cần bản chất anh ta không xấu, hễ phát hiện ra việc mà anh ta mắc lỗi và tức giận ấy không giống như anh ta tưởng thì anh ta sẽ sửa đổi. Bản thân anh ta cũng sẽ không gây ra những uy hiếp, những tổn hại và công kích quá lớn đối với anh, bởi anh ta cuối cùng cũng không phải là người xấu. Nhưng bây giờ, nếu anh đột nhiên phát hiện ra người anh phải đối mặt hoàn toàn là người xấu hoặc đã trở thành một người thoái hóa biến chất, hoặc là loại người vốn không như anh tưởng tượng, vậy hoàn cảnh của anh, tình hình mà anh phải đối mặt sẽ khác đi rất nhiều.

Chính bởi vì kẻ xấu này không phải là người thường, mà là một lãnh đạo, lại là một lãnh đạo cao cấp, là một lãnh đạo nắm trong tay quyền lực to lớn!

Người xấu không có gì đáng sợ, dù cho một tên tội phạm với tội ác tày trời thì cũng không có gì đáng sợ, bất kể hắn ta làm việc xấu hay làm việc phạm pháp sẽ tự có chế tài trừng phạt. Nhưng khi một người xấu chiếm giữ một vị trí vô cùng có quyền lực, lại luôn ra bộ cực kì công chính nghiêm minh thì lại hoàn toàn khác, bởi ông ta không chỉ có tính xấu xa mà còn có tính che giấu, vì thế sự uy hiếp của ông ta với anh là vô cùng lớn.

Lý Cao Thành cứ lặng lẽ ngồi nghe, không nói thêm gì, cũng không muốn nói thêm gì. Thực ra đến lúc này còn cần nói thêm gì nữa?

Nghiêm Trận cũng hình như không cần ông nói thêm gì nữa, chờ đến khi nói xong những lời cần nói rồi mới tóm lại vài ý kiểu như ra lệnh:

Thứ nhất, nếu ông có thể bắt chấp giá lạnh ra ngoài gặp mặt nói chuyện với đám công nhân đó, vậy thì nếu ông có thời gian, nếu trong mắt ông còn có người lãnh đạo này thì mời ông đến văn phòng hoặc nhà tôi. Tôi thật lòng hy vọng có thể bàn bạc lại với ông, đặc biệt hy vọng ông không để những câu nói hôm nay trong lòng, nếu thấy có chỗ nào không đúng,

mời ông nói thẳng ra trước mặt tôi, công nhà và công văn phòng tôi luôn luôn mở rộng chào đón ông.

Thứ hai, lập tức dừng ngay tất cả những tin tức về việc ông đổ bệnh và công nhân đến thăm ông, ông nên chủ động nói chuyện với các đơn vị tin tức có liên quan, nếu còn những thông tin tương tự và còn những bài báo sẵn tin gì đó thì phải lập tức hủy hết. Bởi nó vừa gây bất lợi cho công việc sau này của ông, vừa gây bất lợi cho hình tượng của chính quyền, sắp hết năm rồi, ổn định là hàng đầu, đây là đại cục, mọi công việc và tư tưởng chỉ đạo đều phải phục tùng đại cục, đều phải xuất phát từ đại cục, đều phải lấy đại cục làm trọng.

Thứ ba, về việc quyết toán sổ sách và điều tra vấn đề Trung Dương, cố gắng kết thúc nhanh trước thềm năm mới. Những vấn đề dạng: hình như, có vẻ, có thể... đều coi như không có gì; những vấn đề không đủ chứng cứ, chứng cứ không thuyết phục đều coi như không có chứng cứ; những vấn đề chứa nhiều nghi hoặc, nhiều phỏng đoán, giả thiết thì không cần đề cập đến; những vấn đề ân oán cá nhân, thành kiến cá nhân không thuộc phạm vi điều tra; những vấn đề đề cập đến cán bộ cấp phòng ban trở lên đầu phải báo cáo lên thành phố, lên tỉnh, tổ công tác không có quyền giải quyết. Điều đặc biệt phải tập trung chú ý cao độ, đó là tổn thất không đồng nghĩa với vấn đề, càng không đồng nghĩa với tham ô tham nhũng, vì thế phải nắm vững vấn đề nguyên tắc.

Thứ tư, về vấn đề liên quan đến công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều Trung Dương, do thuộc doanh nghiệp thứ 3, hơn nữa phương diện đề cập, phạm vi đề cập lại lớn, có nhiều công ty trực thuộc, lại là doanh nghiệp liên doanh, đa phần chỉ là bước khởi đầu, nên những khoản chi tiêu và các hoạt động về mặt sản xuất kinh doanh có lợi cho việc phát triển kinh tế thì không cần liệt vào danh sách điều tra đối chiếu.

Thứ năm, lập tức dừng ngay việc đình chỉ hoạt động và kiểm tra đột xuất đối với Thanh Thái Quả Dư Lạc Thành" và xưởng may phục trang

Xương Long. Hễ có vấn đề là đình chỉ hoạt động, vậy kinh tế còn phát triển nổi không? Cứ coi như có vấn đề có sai sót thì sửa lại chẳng phải là được rồi sao, chính trị còn không thể một gậy đánh chết được thì công việc kinh tế làm sao một gậy đánh chết nổi? Còn nữa, những bất hòa và mâu thuẫn tình cảm cá nhân không được tự ý mang theo vào công việc. Lôi vấn đề gia đình vào các vấn đề khác vốn không phải là một biểu hiện trưởng thành. Vợ là vợ của ông, cho dù có vấn đề gì, cho dù là phạm pháp thì cũng không thể tùy ý đẩy ra thành việc của xã hội. Vấn đề của vợ ông chẳng lẽ không có trách nhiệm của ông sao? Những việc vợ ông làm lẽ nào ông thật sự không biết gì sao? Nếu vợ ông vi phạm quốc pháp, vi phạm kỉ cương Đảng, nếu có một ngày thực sự bị cách chức, bị xét xử, ông có thể được trong sạch sao? Người vợ chung sống cùng ông mấy chục năm, ông không biết bảo vệ thì còn mong ai đứng ra bảo vệ bà ấy nữa? Nếu ông muốn hủy hoại bà ấy thì cũng chẳng khác nào đi hủy hoại chính ông... .

...

Nếu những lời nói trước đó, Lý Cao Thành có thể đủ bình tĩnh, đủ kiềm chế trấn an cảm xúc bản thân, thì những lời nói về sau thật sự khiến ông ớn lạnh, khiến ông nổi da gà.

Nhất là những câu nói về vợ ông càng khiến người ta thấy ý tứ sắc nhọn gai góc. Và điều đặc biệt đáng sợ là khi nói về thái độ đối với vợ ông, ý tứ trong câu nói gần như rõ ràng hàm chỉ rằng nếu đến ngay cả vợ mình mà cũng không bảo vệ được thì bất kì ai đều có thể lôi bà ấy ra xử trảm! Hủy hoại bà ấy cũng đồng nghĩa với việc đang hủy hoại ông, và trách nhiệm cuối cùng lại chỉ có một mình ông đứng ra hứng chịu!

Tức là, trên thực tế, vợ ông đã bị kẹp giữa bọn họ.

Nếu bọn họ thực sự nghĩ vậy thì đương nhiên cũng sẽ thật sự làm vậy. Và nếu thật sự như thế thì quả là đáng sợ...

Chính là bọn họ hủy hoại vợ ông, và còn luôn lợi dụng vợ ông, chờ đến khi có vấn đề liền lôi vợ ông ra làm lá chắn, mượn vợ ông để đè nén ông, hù dọa ông rồi sẽ lật đổ ông, đánh bại ông, diệt trừ ông! Đúng là một mũi tên trúng hai đích, dù thế nào cũng chẳng sợ gì ông! Bắt giữ vợ ông, cũng đồng nghĩa với việc nắm được điểm yếu của ông, tất cả tất cả, ông chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ huy của bọn họ, làm chiếc dù bảo vệ và người đại diện phát ngôn cho bọn họ. Trái lại, vợ ông không thể chạy thoát và ông cũng không thể chạy thoát, ông và vợ cuối cùng đều chỉ có thể là vật chịu tội thay và chết thay cho chúng thôi!

Một cơn đau nhói buốt cực độ quặn thắt trái tim ông, ông không hề cảm thấy lo lắng cho hoàn cảnh và tương lai của mình, nhưng lại thấy xót xa và đau đớn sâu sắc cho chính người vợ của mình.

Bà thật ngốc, thật quá ngốc! Sao lại có thể bước lên con thuyền tội tệ đó, sao lại bước vào hàng ngũ của loài ác quỷ đó! Đã bước vào hang hùm, đã rơi vào hang cọp rồi mà vẫn đang dương dương tự đắc, gật gù đắc ý!

Bà ấy giờ này ở đâu?

Với giọng điệu của Nghiêm Trận thì chắc chắn đã biết xung đột và chia rẽ giữa họ rồi, nếu không ông ta tuyệt đối sẽ không nói với ông bằng giọng điệu ban này.

Tức là, vợ ông vừa rời đi đã đến luôn chỗ Nghiêm Trận! Nói không chừng lúc Nghiêm Trận gọi điện, vợ ông vẫn còn ở chỗ ông ấy!

Dường như tự chui đầu vào lưới, nhận giặc làm cha, cam tâm tình nguyện làm bia đỡ đạn cho người ta! Chẳng khác nào một con cừu tham ăn, một đầu rơi vào hang sói vẫn tưởng rằng mình may mắn mình an toàn.

Trong chốc lát, hoàn cảnh và tình hình hiện tại của vợ xâm chiếm lấy toàn bộ đầu óc ông. Đối diện với một người vợ như vậy, vừa đúng với hai

câu ngạn ngữ cổ, thật đúng là: cây liễu trúng đao, cây dâu chảy máu; mưu tính quá thông minh đâm ra mất mạng...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Gần 12h đêm, phòng bệnh lại xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Lúc đó Lý Cao Thành đã nằm xuống rồi, bởi không ngủ được nên vừa uống hai viên thuốc an thần.

Nghe tiếng gõ cửa không chút khách sáo vang lên, Lý Cao Thành biết rằng người này chắc chắn không phải là một người có thân phận bình thường.

Chẳng chờ Lý Cao Thành ngồi dậy, vị khách đã tiến sát đến cạnh giường.

Dưới ánh điện heo hắt, một gương mặt tươi cười đang nhìn ông vô cùng thân thiết.

Bí thư Thành ủy Dương Thành.

Dương Thành nhẹ nhàng giữ ông lại, ra hiệu cho ông không cần ngồi dậy, rồi thuận tay kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh giường bệnh.

"Đờ hơi rồi phải không?" Dương Thành kề sát mặt xuống hỏi, khiến Lý Cao Thành còn nhận thấy cả một luồng hơi mát thoảng qua.

"Đờ hơi nhiều rồi." Lý Cao Thành gật gật đầu. Không hiểu sao mấy động tác này của Dương Thành lại đột nhiên khiến ông thấy xúc động khôn tả, đến mức suýt nữa thì rơi lệ.

"Tôi thấy ông trên tivi rồi, thật quá tuyệt!" Dương Thành bộc bạch chân thành với vẻ hưng phấn tột độ. "Ông biết đấy, phản ứng vô cùng tốt, quần chúng phản ứng cũng khá quyết liệt. Mấy nghìn đại biểu công nhân tự phát đến chờ ngoài cổng viện trong thời tiết giá lạnh, chờ để thăm một Thị trưởng của chúng ta! Ông nghĩ xem nó sẽ có một hiệu quả như thế nào? Cảnh tượng đó còn có sức thuyết phục hơn một trăm bài phát biểu. Lão Lý à, ông biết đấy, lần này ông đã giúp tôi một việc lớn rồi! Ông đỡ bệnh, mấy ngày liền tôi thực sự buồn chán lắm, quả thực không biết nên làm thế nào. Hầu như ngày nào tôi cũng đến đây thăm ông, thật chỉ ước rằng ông lập tức khỏe lại. Ài, lần này thì tốt rồi, tôi tin bách tính nếu xem tivi thì chắc chắn sẽ không còn muốn nổi loạn nữa, chỉ cần chúng ta làm cẩn thận hơn một chút thì năm nay nhất định sẽ là một năm bình ổn! Lão Lý, là một Bí thư Thành ủy, tôi thật lòng cảm ơn ông!"

Dáng vẻ khua chân múa tay, vui mừng hơn hở của Dương Thành thật giống con nít.

Nhìn biểu hiện đó, Lý Cao Thành liền hiểu ra những lời của Dương Thành đều là thật lòng, đều là sự thực, không có một chút nào lừa dối ông.

Lý Cao Thành bật khóc.

Dương Thành dường như cũng hiểu được một vài nguyên nhân trong đó, khóe mắt cũng bất giác rưng rưng.

"... Ông bảo ngày nào cũng đến, sao tôi không biết gì vậy?" Mãi lâu sau, khi đưa tay quệt mạnh hai hàng nước mắt, Lý Cao Thành mới vui hỏi.

"Hừm! Không tin phải không?" Dương Thành như muốn phá vỡ bầu không khí nặng nề ở đây nên cố tình tỏ vẻ tủi thân, "May mà đến rồi, nếu không sẽ bị tính sổ đây! Tôi nói cho ông biết, tối qua lúc tôi đến, nhìn điệu bộ của ông còn tưởng lần này ông chẳng khỏe lại được, mấy ngày đầu còn đáng sợ hơn. Ông biết đấy, cậu thư ký Ngô Tân Cương của ông vừa nhìn

thấy tôi liền òa lên khóc nức nở. Nói thực, lúc đó tôi còn tưởng ông thực sự phải đưa đến gặp Các Mác rồi cơ!"

Hóa ra là vậy! Lý Cao Thành liên tiếp ngăn người ra.

Nhưng trong cuốn "nhật kí" mà vợ ông đưa cho ông xem, cảnh tượng như thế không hề có một dòng ghi chép nào!

Tất cả những việc vợ ông làm thực sự khiến người ta khó lòng tha thứ. Cho dù bỏ qua những thứ khác thì chí ít là tình người cũng không có sao?

Lý Cao Thành không nén nổi thở dài, không khí trong phòng bệnh hình như lại quay trở về với tình trạng nặng nề.

"Có phải ông thấy áp lực lớn quá không?" Dương Thành nhẹ nhàng hỏi, và không chờ đợi Lý Cao Thành trả lời đã hỏi tiếp, "Sự việc ngày hôm đó tôi đều biết cả, có người cũng báo cáo lại với tôi tình hình lúc đó, cũng báo cáo cả kết quả sơ bộ của cuộc điều tra đột xuất "xưởng may phục trang Xương Long". Lão Lý à, vấn đề quả thực nhiều hơn, lớn hơn và nghiêm trọng so với tưởng tượng của chúng ta. Lần này công nhân đến thăm ông thực ra cũng có hàm ý của nó, công nhân lo lắng chúng ta không đáng nổi."

Lý Cao Thành gật gật đầu, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

"Lão Lý, những cái khác tôi không để trong lòng, điều duy nhất khiến tôi lo lắng là ông." Dương Thành tiếp tục nói, "Bây giờ ông đang chịu áp lực lớn, mạo hiểm cũng lớn, cái giá sắp phải trả cũng có thể là rất nhiều. Tôi thường nghĩ, trong cuộc sống bây giờ, những người như chúng ta, hễ mà có lựa chọn sai lầm thì cái mất đi sẽ là tiền đồ một đời và danh tiếng lâu dài. Đứng lâm chỗ chỉ cần đứng lại là xong, công việc thường ngày có thể như vậy, nhưng chính trị thì có lẽ không được. Nhất là sự lựa chọn của một chính trị gia, có lúc phải trả một cái giá cực đắt, thậm chí là cái giá của cả một đời."

Lý Cao Thành lặng lẽ suy nghĩ và cân nhắc mức độ lời nói của Dương Thành. Xem ra Dương Thành và Nghiêm Trận đều giống nhau, đều hiểu và nắm rõ về tâm thái và hoàn cảnh trước mắt của ông, điều duy nhất không giống đó là thái độ và lập trường của bọn họ. Như vậy, hàm ý thật sự trong lời nói của Dương Thành rốt cuộc là gì? Đặc biệt, Dương Thành rốt cuộc biết bao nhiêu về những việc xảy ra đối với ông cũng như với gia đình ông?

Nhất là số tiền 30 vạn nhân dân tệ vẫn đang nằm trong nhà ông, vẫn đang khiến ông không biết nên làm thế nào. Những việc như thế, Dương Thành biết được bao nhiêu?

Dương Thành đương nhiên sẽ không biết được chi tiết cụ thể, nhưng với khả năng quan sát và năng lực tư duy của Dương Thành, chắc chắn cũng đoán ra được chút gì. Ông ấy có thể phỏng đoán rõ ràng tình hình của công ty vận chuyển "TGT" và "Thanh thái quả dư lạc thành", thì đối với thủ đoạn và phương pháp đả thông máu chốt cũng vậy, cũng sẽ tìm hiểu được rõ ngay.

Quan trọng là với tình hình hiện tại, ông có nên kể nguyên câu chuyện về 30 vạn tệ ấy cho Dương Thành nghe hay không?

Lý Cao Thành bắt đầu rơi sâu vào dòng suy nghĩ.

Nếu lúc này nói với Dương Thành, liệu sẽ có tác dụng phụ gì không? Sẽ xảy ra vấn đề gì nữa? Hoặc sẽ mang đến cho bản thân ông những khó khăn thế nào?

Tác dụng phụ lớn nhất, vấn đề lớn nhất, khó khăn lớn nhất có lẽ là: khi anh nói rõ chuyện này với Dương Thành, cũng đồng nghĩa với việc anh không còn cách nào, không còn khả năng để tiến hành lựa chọn lần 2 nữa. Và việc tiền nong hể lộ ra cũng đồng nghĩa với việc anh công khai tuyên chiến với một lãnh đạo Tỉnh ủy đã từng đề bạt anh, một phó bí thư thường

vụ Tỉnh ủy nắm trong tay quyền lực to lớn! Tiếp đến sẽ là màn tàn sát anh chết tôi sống, sẽ là cuộc đọ sức không nhìn ra kết thúc, sẽ là một trận hôi tanh mùi máu, một trận ác chiến mà cho dù thắng lợi cũng khiến anh phải bỏ ra cái giá khá đắt! Và rất có thể đó còn là một trận huyết chiến, một trận tử chiến mà hai bên cùng thiệt hại, ngọc đá nát tan, không có thắng bại, không có điểm dừng, thậm chí là khiến anh gánh họa vào thân, tự mình chuốc nạn, tự tìm cái chết!

Còn một điều đáng sợ lớn nhất đó là, khi anh tiết lộ chuyện đó ra với Dương Thành cũng tức là anh giao lại số mệnh và tiền đồ, giao lại toàn bộ mọi thứ vào tay người khác. Sinh tử thành bại, thịnh suy vinh nhục, tất cả cũng sẽ nằm trong tay người khác. Nếu người đó là một người đáng tin cậy thì không sao, nhưng nếu là một người vốn không thể tin tưởng thậm chí là một kẻ tiểu nhân thì kết thúc và kết cục của anh không cần nói cũng biết rồi.

Cách nghĩ này có lẽ có chút gì đó quá bi quan, quá tuyệt vọng, thậm chí là quá bi ối, nhưng không hiểu sao mạch suy nghĩ của ông lại bất giác vô tình chảy theo hướng đó. Tồn tại ý thức quyết định liệu có phải là do những lời đồn trong hiện thực quá nhiều và ấn tượng để lại cho mọi người quá sâu sắc?

Vấn đề là ông làm như vậy phải chăng có chút gì đó quá không lượng sức mình, đầu óc có chút gì đó không được minh mẫn? So với Nghiêm Trận, năng lượng và quyền thế của ông suy cho cùng vẫn quá yếu ớt, quá nhỏ bé, quá thiếu thốn. Huống hồ ông còn là người làm kinh tế công nghiệp, người ta thì đã có bao nhiêu năm lăn lộn với công việc tổ chức hành chính. Trước giờ thứ ông làm là mưu sự, còn thứ người ta làm lại là mưu nhân. Mọi người đã từng nói, bất luận ở thành phố hay ở trên tỉnh, không ai có quyền lực lớn bằng Nghiêm Trận. Một lãnh đạo tổ chức bao nhiêu năm, lại là một phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy phân quản tổ chức cán bộ, trong thành phố hay trên tỉnh bây giờ có mấy cán bộ được chính tay

người ta đề bạt lên? Xét từ góc độ nào đi nữa thì ông cũng không phải là đối thủ của người ta, giờ đây, ông muốn khai chiến với người ta, liệu có phải đầu óc ông có vấn đề, thần kinh không bình thường nữa rồi chăng?

Thường ngày, nhìn dáng vẻ tiền hô hậu ủng luôn thấy có chút gì đó lạ lùng. Rốt cuộc bản thân có bao nhiêu quyền lực mà có thể bày ra cái uy thế đó? Bây giờ bình tĩnh nghĩ lại thì thực ra mình chẳng có gì, mặc dù đường đường là một Thị trưởng nhưng lại chẳng có được gì. Thứ quyền lực mà ông có thực ra đều là giả tưởng, nói anh có thì anh sẽ có, nói anh không có thì quả thật là anh không có gì. Bình thường bất luận anh làm gì, nói gì, mỗi một ý kiến, mỗi một động tác, mỗi một cử chỉ, mỗi một bước đi của anh hình như đều có người đang thao túng, đang ám thị, đang dẫn lối, đang cản trở anh. Đây không hẳn là một kiểu giám sát, càng không phải là một kiểu chế ước, hoàn toàn chỉ là một kiểu tính toán, chỉ là một kiểu tranh giành cấu xé lẫn nhau để chiếm đoạt lợi ích. Để rồi những việc mà anh muốn làm hoặc có thể làm đều làm không nổi, làm không tốt hoặc làm không ra gì; còn những việc anh không muốn làm, thậm chí cơ bản không thể làm thì lại làm được luôn, đâu đâu cũng thấy bật đèn xanh.

Nói thực, cái thực lực thực sự mà anh có suy cho cùng là bao nhiêu? Nhất là so với Nghiêm Trận, ưu thế của anh suy cho cùng là ở đâu?

Đúng, có biết bao nhiêu công nhân ủng hộ anh, có biết bao nhiêu bách tính ủng hộ anh, còn có một số lượng lớn cán bộ cũng đang ủng hộ anh, nhưng đến lúc quyết định, đặc biệt là đến thời khắc then chốt quyết định sự thăng cấp hay ở lại, thành bại hay vinh nhục của anh, thì những lực lượng ủng hộ anh đó sẽ ở đâu? Sẽ có bao nhiêu phần tác dụng?

...

Vậy thì, anh sẽ tiếp tục giấu kín chuyện này, không nói cho ai biết? Rồi tìm một cơ hội trả lại cho bọn họ?

Nhưng vấn đề cấp bách là, nếu anh tiếp tục giấu diếm, số tiền 30 vạn tệ này đối với thân phận của anh mà nói chắc chắn sẽ trở thành một quả bom hẹn giờ có lực sát thương cực mạnh rơi vào nhà anh, nói không chừng một lúc nào đó sẽ khiến anh thịt nát xương tan, thân bại danh liệt! Dầu rằng anh có trăm ngàn cái miệng thì cũng không thể nào bao biện nổi, thật sự có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng gột không sạch! Huống hồ điều bọn họ mong muốn nhất chính là anh sẽ im lìm lặng lẽ mà "im" đi, mãi mãi cứ im lìm lặng lẽ "giấu diếm" như thế! Và nếu như vậy thì anh sẽ vĩnh viễn nằm trong lòng bàn tay bọn họ, từ nay về sau anh sẽ vĩnh viễn không có ngày góc đầu lên được. Ba mươi vạn tệ, không chỉ mua mất quyền lực của anh, mua mất địa vị của anh mà còn mua mất cả linh hồn và tự do của anh...

Nếu phải như vậy thì những ngày tháng nửa đời còn lại của anh sẽ phải sống trong sự giày vò và đau khổ như trong tù ngục, cho đến lúc chết đều sẽ phải hứng chịu những đả kích kinh hoàng và sự chì chiết của lương tâm!

Vậy thì, tìm cơ hội trả lại? Có dễ dàng như thế không? Gọi quý thì dễ, đuổi quý thì khó, người ta chẳng dễ dàng gì mới mang được 30 vạn tệ đến nhà Thị trưởng, anh làm thế nào mà trả lại được đây? Làm thế nào để trả lại được đây? Một khoản tiền như thế làm sao anh có thể không kêu không nói, im lặng thin thít, niêm phong bất động, không gặp bất kì trắc trở nào để trả lại? Có dễ dàng như vậy không? Đơn giản như vậy sao? Còn nữa, cứ coi như anh trả được rồi, thì nó sẽ tan thành bọt biển, kết thúc tất cả, sẽ không có gì xảy ra nữa sao? Khoản tiền hối lộ 30 vạn tệ, hành vi phạm tội này mà để đám người tàn ác nghe được thì anh có thể yên tâm thoải mái trả lại sao? Cách làm đó có khác gì phạm tội đâu? Nội tâm anh làm sao có thể bình tĩnh và yên định lại đây!

Tính ra đã gần 10 ngày rồi. Mười ngày! Một khoản tiền hối lộ mấy vạn tệ đã nằm trong nhà ông 10 ngày rồi! Ông lại vẫn chưa biết nên làm thế

nào! Nó có khác gì tội phạm phạm pháp đâu? Cứ cho là ông bệnh mấy ngày, nhưng nó có thể giảm nhẹ trách nhiệm của ông sao?

Trách nhiệm? Đó có thể gọi là trách nhiệm không?

...

Ngược lại, nếu bây giờ nói toàn bộ sự việc cho Dương Thành nghe thì sẽ có được tác dụng gì tốt và thu được lợi ích gì?

Thực ra, trong tình hình hiện tại của ông, chỉ cần hỏi lại bản thân một chút là có thể rõ ràng rồi:

Nếu bây giờ ông muốn phản ánh vấn đề gần như sống còn đối với bản thân mình, thì ngoài Dương Thành ra, ông còn có thể nói với ai đây? Thứ nhất, Dương Thành là Bí thư Thành ủy, là một cánh tay đắc lực trong thành phố, nói với ông ấy chuyện này là danh chính ngôn thuận; thứ hai, trong hàng ngũ cán bộ đồng cấp thành phố, xét tình hình trước mắt thì Dương Thành là người có ý kiến giống ông nhất đối với vấn đề Trung Dương, thái độ cũng kiên quyết nhất, cũng là người ủng hộ ông nhiều nhất; thứ ba, mối quan hệ giữa Dương Thành và Nghiêm Trận ít nhất về mặt biểu tượng thì cũng xa cách lạnh nhạt nhất. Và còn có một điểm quan trọng là trải qua hai năm tiếp xúc, Dương Thành mang đến cho ông một cảm giác thực sự đáng tin, đáng dựa dẫm. Mà dù xét về mặt nhân cách thì cũng có thể nói là có chữ tín.

Vẫn một câu nói, vấn đề trọng đại thế này, anh không nói với ông ấy thì còn có thể nói với ai?

Chỉ có thể nói với ông ấy, có lẽ đây chính là cái tốt nhất và có lợi nhất.

Hai người đối mặt nhìn nhau, cả hai đều trầm tư rất lâu.

Dương Thành có lẽ cũng hiểu tâm trạng rối bời đầy mâu thuẫn của Lý Cao Thành lúc này, vì thế ông ấy cũng có ý không nói gì thêm nữa, cứ thế lặng im để mặc một bầu không khí buông xuôi và một môi trường tùy ý, để Lý Cao Thành có thêm nhiều không gian suy nghĩ. Mãi đến khi Lý Cao Thành giật mình choàng tỉnh lại, Dương Thành mới mỉm cười, nhẹ nhàng cân nhắc từng lời từng chữ:

"Lão Lý, có một điều ông nhất định phải biết, đó là áp lực và sự cản trở mà hai chúng ta phải đối mặt trong vấn đề Trung Dương thực ra đều giống nhau. Ông biết đấy, từ ngày diễn ra cuộc họp thường vụ, hai chúng ta đã bị trói trên cùng một chiếc xe chiến rồi. Lão Lý, tôi luôn ủng hộ ông, cũng luôn tin tưởng ông..."

"Bí thư Dương, tôi hiểu." Trong ánh mắt sáng quắc của Dương Thành, Lý Cao Thành bỗng dưng tìm lại được cảm giác, cũng dường như hạ được quyết tâm, cuối cùng đã hiểu ra nên làm thế nào, bất giác ông có chút kích động, "Mấy ngày rồi, tôi luôn muốn nói chuyện với ông, không ngờ lại bệnh một trận. Hôm nay cũng may ông đến rồi, đêm khuya thanh vắng hãy nghe những lời tự đáy lòng tôi..."

Dương Thành lặng lẽ gật đầu, rồi cứ thế im lặng lắng nghe. Từ đầu chí cuối, tỏ ra vô cùng bình tĩnh, ngay cả lúc nghe tới khoản tiền 30 vạn tệ, trên mặt ông ấy vẫn không hề có bất kì biểu hiện kinh ngạc nào.

Lý Cao Thành cuối cùng đã bộc bạch được toàn bộ những lời trong lòng cần phải nói, giống như vừa trải qua một trận lao lực nặng, toàn thân rã rời kiệt sức nằm bất động trên giường không nói câu nào, chỉ lặng lẽ dõi theo biểu cảm của Dương Thành.

Phòng bệnh liền rơi vào khoảng không tĩnh lặng tuyệt đối.

Sắc mặt Dương Thành trở nên nặng nề, mãi lâu sau mới đứng dậy với vẻ mệt mỏi, bước từng bước chậm rãi đi lại trong phòng.

Lý Cao Thành cũng không nói gì, chỉ lặng im chờ đợi, giống như chờ nghe phán quyết cuối cùng.

Cũng không biết bao lâu sau, Dương Thành mới nói một câu thật lòng mà có lẽ cả đời cả kiếp này Lý Cao Thành sẽ không thể nào quên:

"Lão Lý à, trước tiên hãy để tôi nói lời cảm ơn ông trên danh nghĩa của cá nhân tôi, cảm ơn ông đã tin nhiệm tôi, tôi thật sự cảm ơn ông tận đáy lòng."

Cũng chính câu nói này mà hai hàng lệ từ khóe mắt Lý Cao Thành trào ra như hai dòng suối nhỏ. Bất luận thế nào, Lý Cao Thành cũng không ngờ Dương Thành lại nói như vậy, hơn nữa lại chan chứa ân tình, chân thành xúc động đến vậy. Ông cảm động là vì mình không nhìn lầm người, Dương Thành quả thực là một người đáng tin cậy, là một bí thư đáng tin nhiệm! Nhất là trong thời khắc cực kì quan trọng này!

Tiếp đến, Dương Thành lại nói tiếp những lời khiến người ta chấn động, khiến tâm can phân liệt, những lời mà Lý Cao Thành có năm mơ cũng không ngờ tới, những lời mà có lẽ Lý Cao Thành sẽ phải khắc cốt ghi tâm trọn đời:

"Lão Lý, tôi còn phải cảm ơn ông vì ông không hề nói với tôi một lời giả dối nào, không giấu diếm tôi điều gì, nói cho tôi nghe toàn bộ sự thật. Ông biết không, tất cả những điều ông nói, hai ngày trước tôi cũng biết hết rồi. Chính là mấy ngày ông hôn mê trên giường bệnh đã có người tố cáo ông lên Tỉnh ủy, Thành ủy và cơ quan quản lý. Bọn họ nói ông lợi dụng chức quyền, kiểm soát bất chính. Dùng tiền của Nhà nước để xây dựng một khu vui chơi lớn cho người thân, dùng tiền của Nhà nước để làm những chuyện xấu xa. Còn bảo ông đưa vợ mình vào làm các chuyên án kiểm tra rồi thừa cơ vợ vét khiến cho nhiều doanh nghiệp vì phải tiếp khách tặng quà nên không thể không sụp đổ. Đáng sợ nhất chính là ông lợi dụng chức quyền bắt một lần bồi thường thu 30 vạn tệ! Bọn họ kêu có chứng cứ

chắc chắn, nhất là về khoản hồi lộ 30 vạn tệ, bọn họ không chỉ có nhân chứng mà còn có cả băng ghi âm!"

Chưa chờ Dương Thành nói xong, Lý Cao Thành đã tròn mắt há miệng ngẩn người ra trên giường như vừa bị đánh một trận.

Nhân lúc anh vẫn còn do dự thì bọn họ đã tiến trước một bước rồi! Hơn nữa lại còn đến nhanh, đến mạnh, khiến cho anh không kịp đề phòng, không kịp trở tay!

Đúng là việc cần nghĩ đều nghĩ đến rồi, việc không cần nghĩ cũng nghĩ đến hết rồi, nhưng lại không lường đến chiêu này.

Chả trách hôm nay, trong điện thoại, Nghiêm Trận mới nói ngang tàng vô lý, mới nói thô bạo như vậy, cũng chả trách ông ấy mới tức giận, mới bất chấp tất cả như vậy. Có lẽ bọn họ vốn không ngờ rằng lại có nhiều công nhân ủng hộ Lý Cao Thành đến thế, càng không ngờ Lý Cao Thành vốn vẫn đang nằm hôn mê lại xuất hiện trước màn hình tivi, và đặc biệt không ngờ rằng tình cảm của người vợ Ngô Ái Trân hay sự quan tâm của nhiều lãnh đạo vẫn không thể khiến Lý Cao Thành hồi tâm chuyển ý, hành động đầu tiên sau khi ông tỉnh lại trên giường bệnh là đuổi vợ ra ngoài rồi dang tay hướng về quần chúng công nhân!

Hoặc là dựa theo phán đoán của bọn họ, sau khi tỉnh lại, khi tận mắt thấy sự thân mật của vợ mình, thấy sự ấm áp của đám lãnh đạo, và dần dần nghe thấy những tin tức liên quan đến cáo trạng, Lý Cao Thành hoặc là sẽ chuyển biến toàn bộ lập trường, quay trở lại với vòng tay của vợ và vòng tròn quyền lực của bọn họ, tất cả đều diễn biến theo kế hoạch mà bọn họ vạch sẵn từ trước, sẽ không có bất kì chuyện gì xảy ra. Mọi vấn đề đều sẽ cho anh thấy được một sự giải thích hợp lý nhất, hiện thực nhất. Tham ô ư? Ở đâu mà không có tham ô? Bắt lấy vài tên như chộp ruồi nhặng chẳng phải là được rồi sao? Muốn bao nhiêu sẽ cho anh bắt bấy nhiêu, chẳng cần phung phí chút sức lực nào. Tại sao phải đình chỉ hoạt động? Thời cuộc là

như vậy, Trung ương không có cách, anh còn có thể làm gì? Nếu không, sao lại nói trong vòng 2, 3 năm sau, công cuộc đi sâu cải cách của doanh nghiệp Nhà nước sẽ đến thời khắc quan trọng rồi? Cái gì là quan trọng? Quan trọng chẳng phải là vô cùng nghiêm trọng, vô cùng nghiêm túc sao? Vậy thì bao nhiêu công nhân thất nghiệp phải làm sao? Chính phủ chẳng phải đang hạ quyết tâm giải quyết mạnh mẽ vấn đề này sao? Thực ra, đây vốn là vấn đề của bản thân doanh nghiệp, không có quan hệ trực tiếp gì đến Chính phủ sao? Chúng ta đã kêu gào bao nhiêu năm rồi, phân chia chính trị và doanh nghiệp, rõ ràng, đó chẳng phải vì quyền tự chủ của doanh nghiệp và công nhân hay sao? Có quyền tự chủ chẳng phải sẽ có nhiều rủi ro hơn sao? Làm sao có thể rang chín đậu tự mình ăn, đập vỡ niêu bắt người đền? Hơn nữa, cải cách gây ra thất nghiệp lẽ nào không phải là bình thường sao? Báo chí, tivi hầu như ngày nào cũng đưa tin về nhân viên nghỉ việc, cái đó không phải là công nhân thất nghiệp sao? Mà đối với những nhân viên nghỉ việc này, bất luận là doanh nghiệp hay Nhà nước hay Chính phủ, có lúc nào nói là không lo đâu? Vấn đề là mọi thứ đều phải từ từ, bản thân cải cách cũng là một cuộc cách mạng, vừa cải cách số phận của người khác, cũng vừa phải cải cách số phận của chính mình, làm sao có thể khi nói đến người khác anh giơ hai tay ủng hộ, còn khi nói đến mình lại hô hào ầm ĩ, tức tối trong bụng rồi sinh sự làm càn, kiện cáo tố tụng? Lẽ nào phàm là người làm cải cách, người làm lãnh đạo đều là phần tử tham ô ư?

Vì vậy, tất cả đều phải để nguyên như cũ, quan vẫn là quan, dân vẫn là dân; tổn thất vẫn là tổn thất, vấn đề vẫn là vấn đề; giám đốc vẫn là giám đốc, công nhân vẫn là công nhân; mặt trời đỏ hồng rực rỡ, thế giới thái bình yên ổn, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy...

Đối với ông mà nói, đây chính là thứ bảo đảm nhất, ổn thỏa nhất và an định nhất.

Đối với bọn họ mà nói, đây lại là thứ yêu thích nhất, vui sướng nhất và mong mỏi nhất.

Còn về công nhân, hãy cứ từ từ, cho dù họ oán giận cũng chẳng oán nổi mình. Dám cho bao nhiêu công nhân như vậy thất nghiệp, ai có được sức chịu đựng và cái gan lớn như vậy?

Còn Nhà nước? Nó không có mối liên quan gì quá lớn, quá nhiều đến cá nhân? Có vài phần tử tri thức chẳng phải đã từng nói, trong một cơ chế Nhà nước có tính tuần hoàn tốt, chỉ cần người người đều lo được cho chính mình thì cũng đồng nghĩa với việc lo được hết cho mọi người, và Nhà nước này cũng coi như có hy vọng. Vì thế, lão bách tính nói tốt nhất là nên rời xa chính trị thì hơn... .

Đây chẳng phải là cái kết cục tốt nhất và trạng thái đẹp nhất mà bọn họ giả tưởng hay sao?

Một cái rùng mình kéo Lý Cao Thành từ trong tưởng tượng trở về với thực tại. Không nén nổi cảm xúc kinh ngạc khi nhớ lại ý nghĩ của mình ban nãy, tại sao cứ đến lúc quyết định mình lại bất giác nghĩ theo hướng đó?

Phải chăng ông cho rằng, lúc này quay đầu lại vẫn còn kịp? Hay là tình cảnh sắp phải đối mặt thực sự quá tàn khốc, quá kịch liệt, quá sức chịu đựng nên mới lưu luyến và hướng về khoảng thời gian yên ổn và bình lặng của quá khứ?

Nhưng, giả sử bây giờ muốn ông quay về, liệu có khả năng đó không? Liệu có thể về nổi không?

Anh làm sao để quay lại? Làm thế nào để trở về? Đi thỉnh cầu bọn họ, đi xin xỏ, đi xin lỗi, xin bọn họ thứ tha? Việc trước kia đều là lỗi của tôi, các anh mới là đúng... những lời như vậy, hoặc ý như thế, anh nói được không? Nếu nói được thì anh còn là người không? Anh còn mặt mũi để sống trên thế giới này không? Đến lúc đó, đừng nói là anh có lỗi với Đảng, có lỗi với Nhà nước, có lỗi với bách tính mà còn có lỗi cả với chính bản thân anh! Hơn nữa, vợ anh đó, chẳng phải là một ví dụ tốt nhất sao? Trung

thành với bọn họ, coi Nghiêm Trận như cha mình, nhưng rồi vẫn bị bọn họ âm thầm biến thành vật hy sinh không chút thương tiếc! Để bảo vệ chính bản thân bọn chúng, ngay cả người như vợ anh cũng bị bọn chúng diệt trừ giống như một con kiến, vậy trong mắt bọn chúng, anh là cái gì?

Đến lúc đó, anh sẽ sống cuộc đời không bằng một con chó!

Ngẩng cao đầu, Lý Cao Thành lặng lẽ nhìn Bí thư Thành ủy Dương Thành đang đứng phía trước. Và cùng lúc này, ông phát hiện ra Dương Thành cũng đang lặng lẽ quan sát ông.

Bốn mắt nhìn nhau, một lần nữa, ông lại thấy dội lên một cảm giác chấn động mạnh không nói nên lời.

Là một Bí thư Thành ủy, Dương Thành hóa ra thực sự biết hết mọi thứ về mình, nhưng ông ấy vẫn không nói gì, vẫn nhẹ nhàng chờ đợi.

Hóa ra ông ấy biết hết, chỉ là đang chờ đợi anh nói mà thôi!

Khi mà anh đang muốn thử nghiệm đối phương, thì đối phương lại cũng đang khảo nghiệm lại anh.

Quan hệ giữa người và người đại khái đều như vậy: thiên hạ đều biết rằng giành được đồ của người khác mới là thu hoạch, mà không biết rằng cho đi cũng là thu hoạch. Khi anh muốn giành được gì, đoạt được gì, trước tiên phải nghĩ đến việc anh đã bỏ ra được cái gì. Người xử lý việc không lấy thông minh làm đầu, mà lấy tận tâm làm cấp. Bao năm nay, trong sự phối hợp và mối quan hệ với Dương Thành, phải chăng ông có chút gì đó quá khôn khéo, quá láu cá, quá lo lắng rồi?

Nghĩ cũng thấy sợ! Nếu nói chậm trễ hơn một chút, nếu cứ nhìn trước ngó sau suy nghĩ thêm vài ngày nữa, chờ khi mọi người tìm đến cửa rồi, tìm ra rồi, thậm chí bắt đầu lập chuyên án điều tra rồi mới nói ra tất cả, đến lúc đó, có lẽ toàn bộ đã bị biến chất rồi, hối hận cũng đã muộn rồi, chống

lại cũng không kịp nữa rồi. Tới lúc đó, có lẽ không phải là bị tố giác nữa mà là phải làm kiểm điểm rồi; không phải bị vạch trần nữa mà là phải bàn giao rồi; không phải là nói thật nữa mà là nói thẳng rồi. Lúc đó, nếu ông nói như hôm nay thì đừng nói Dương Thành sẽ không tin ông mà đến cả một đứa trẻ ba tuổi cũng tuyệt đối không tin ông nữa!

Đến lúc đó, mới thực sự là mưu kế tính toán quá thông minh thành ra hại chính bản thân mình. Oan uổng cũng chỉ là oan uổng, vu tội cũng chỉ là vu tội, trong thời kì mà lão bách tính căm hận thấu xương bọn tham ô tham nhũng này, cho dù trước đây công lao của ông có sánh ngang trời biển đi nữa thì cũng vẫn bị mắng chửi, bị nguyên rửa không ai thèm đếm xia, đến phân chó cũng chẳng bằng! Không ngờ ông lại là một phần tử tham ô như vậy! Sợ nhất là có rất nhiều người sẽ thu được một sự khởi đầu hoàn toàn tương phản từ việc tham ô của ông: Càng là những chiến sĩ thi đua, tiên tiến, những hình mẫu, những công thần thì càng không thể dễ dàng tin tưởng! Bọn họ càng có thể là những kẻ tham ô tham nhũng ẩn mình!

Thêm lần nữa, ông lặng lẽ nhìn Dương Thành.

Dương Thành cũng vẫn lặng lẽ nhìn ông.

Ông biết, đến lúc ông phải có biểu hiện gì rồi, lúc này ông bắt buộc phải cất lời.

Lý Cao Thành từ từ ngồi dậy rồi đưa cánh tay run lẩy bẩy hướng thẳng về phía Dương Thành:

"Cảm ơn ông, Bí thư Dương, nói thực, người nên cảm ơn phải là tôi. Bây giờ ông có thể nói với tôi những lời như vậy, tôi thật sự phải biết ơn ông cả đời..."

Lúc này Dương Thành đã ngồi xuống, một tay nắm chặt bàn tay của Lý Cao Thành, xúc động nói:

"Lão Lý, đừng nói như vậy, đối diện với ông tôi thấy thật hổ thẹn. Còn nữa, tôi đặc biệt khẩn cầu ông, sau này đừng gọi tôi là Bí thư Dương nữa, gọi tôi là Dương Thành không được sao? Có lẽ ông cũng phần nào cảm nhận ra, mấy ngày nay, những thứ tôi lưu giữ về ông thực quá nhiều. Ông phải đối diện với áp lực lớn như vậy, còn tôi thì lại đang thăm dò ông, điều tra ông để rồi cứ mãi đút tay đứng ngoài, thờ ơ hững hờ. Là một Bí thư Thành ủy, là một cánh tay của chính quyền, thực sự làm vậy là không nên, là quá tàn khốc. Hai chúng ta đều là lãnh đạo đã hơn một năm rồi mà vẫn nghĩ trước nghĩ sau, vẫn hồ nghi nặng nề như vậy. Đặc biệt, vào thời khắc quan trọng này lại không thể kịp thời đưa tay ra giúp đỡ, như vậy còn đáng làm bí thư sao? Còn đáng là một cánh tay sao? Vừa rồi tôi còn lo sợ ông sẽ nổi giận, không ngờ ông lại nói ra những lời này. Lão Lý à, từng lời tôi đây đều là thật lòng, không chỉ tôi phải cảm ơn ông tự đáy lòng, mà tôi nghĩ cả chính quyền thành phố này, mỗi một thành viên ban lãnh đạo chúng tôi đều phải cảm ơn ông. Chúng tôi thực sự cảm thấy khâm phục và kính nể sự ngay thẳng của ông, lương tâm của ông, thái độ của ông, hoài bão của ông. Lão Lý, những việc ông làm không phải bất kì ai cũng đều làm nổi. Vì đất nước của chúng ta, vì Đảng của chúng ta, vì bách tính của chúng ta, ông thà hy sinh mọi thứ của mình chứ tuyệt đối không từ bỏ lập trường và tín ngưỡng của mình, đây tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng gì. Nhất là khi ông biết rõ rằng sự lựa chọn này phải trả bằng một cái giá rất đắt, thậm chí là liên quan đến sinh tử tồn vong, nhưng ông trước sau vẫn không thay đổi sự lựa chọn của mình. Thật không dễ dàng, nó chẳng khác gì với việc đoạt lưỡi lê, cướp mất súng trong thời kì chiến tranh..."

Lý Cao Thành ngồi ngẩn người tại chỗ, rất lâu mà vẫn chưa định thần lại được. Tất cả đều nằm ngoài dự liệu của ông, ông thực sự vẫn không nghĩ rằng Dương Thành sẽ nói như vậy. Trước sự hổ thẹn của Dương Thành, ông gần như cũng cảm thấy xấu hổ như thế. Nói thực, có lẽ chúng ta đều nghĩ về xã hội này quá đen tối, quá u ám rồi, có lẽ khi chúng ta cảm thấy có chút bi quan thường sẽ quên mất một kiến thức thường nhật: chỉ cần là xã hội loài người, suy cho cùng vẫn do chính khí làm chủ đạo.

"Lão Lý, ông biết đấy, vừa rồi ông mới chỉ nói một nửa mà tôi đã hiểu toàn bộ rồi." Dương Thành tiếp tục những lời nói chính xác, vừa chất chứa vừa phẫn nộ, "Bọn họ làm như vậy, mục đích chẳng qua là muốn uy hiếp ông, trả đũa ông, đả kích ông, chí ít cũng có thể làm cho thế cục đảo điên, làm loạn tầm nhìn của mọi người, để cho những người ngoài cuộc thấy rằng các ông dường như đang đánh lẫn nhau, từ đó tạo nên một ấn tượng cực xấu về lãnh đạo cấp trên, cuối cùng bỏ mặc cho vấn đề sống chết mặc bay. Đối với chúng ta mà nói, sẽ gột không nổi vết nhơ mà hồ ly gây ra; còn đối với người ta mà nói thì ai ai cũng biến thành người bị hại. Lão Lý à, mấy ngày nay tôi luôn nghĩ kẻ địch trong mặt trận này thực sự còn hung hãn và đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần so với kẻ địch bên ngoài mặt trận! Chúng ta chống tham nhũng sao lại khó khăn đến vậy, chính vì những phần tử tham ô này thực ra đang ở cạnh chúng ta, bản thân bọn họ chính là lãnh đạo, thậm chí chiếm giữ những vị trí đi chống tham nhũng, trực tiếp nắm quyền lực để chống tham nhũng. Súng nằm trong tay bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không chĩa súng vào chính mình. Thứ nhất, anh không chống lại được ông ta, thứ hai ông ta tuyệt đối không để anh chống ông ta, thứ ba chỉ cần phát hiện có người muốn chống bọn họ, bọn họ lập tức sẽ chĩa ngay nòng súng vào anh! Giống như tình trạng của anh bây giờ, mới vừa chuẩn bị điều tra vấn đề Trung Dương thôi, lập tức đã có người tố cáo anh lên Tỉnh ủy, lên Thành ủy. Chính bọn họ đang chiếm đoạt tài sản quốc gia và tài sản của nhân dân một cách trắng trợn, đang làm tiêu hao sức mạnh của Nhà nước mà chẳng chút lo nghĩ gì, đang chà đạp và làm tổn hại hình tượng của Đảng một cách thô bạo, nhưng từng người từng người trong bọn họ lại đều là đại biểu của Đảng, đại biểu của Nhà nước, đại biểu của nhân dân! Thử nghĩ xem đó là việc khiến người ta đau lòng, khiến người ta căm hận xiết bao! Lão Lý à, đối diện với bọn họ tôi vẫn thường nghĩ, nếu một vị quan của chính quyền Nhà nước mà ở trên không chế ước, ở dưới không giám sát, chỉ biết tham ô, thoái hóa, giở trò, tranh cướp, thì không chỉ uy hiếp đến điều kiện sống của nhân dân mà còn uy hiếp đến cả điều kiện sinh tồn của nhân dân; không chỉ khiến phương thức sản xuất của xã hội không được duy trì mà còn tiêu xài hoang phí toàn bộ của cải tích lũy trong xã

hội! Thậm chí còn tàn phá, hủy hoại, thiêu đốt sạch sẽ toàn bộ các chức năng xã hội mới và các nhân tố tích cực mà công cuộc cải cách mở cửa đã thai nghén ra, đồng thời trở thành một đoàn thể quan liêu gây cản trở cho sự phát triển của Nhà nước, làm cho xã hội càng thêm lạc hậu, vậy thì xã hội này còn cần đến nó để làm gì! Quốc gia này còn cần đến nó để làm gì! Hàng ngàn hàng vạn lão bách tính còn cần đến nó để làm gì! Như vậy, há chẳng phải sẽ nhận được sự lãng mạ và phi nhõ đời đời kiếp kiếp, và cuối cùng sẽ bị lịch sử chôn vùi triệt để hay sao?"

Nhìn gương mặt sáng rực lên vì kích động của Dương Thành dưới ánh đèn, Lý Cao Thành cũng vô tình bị lây nhiễm mạnh. Trong suốt thời gian dài từ trước tới giờ, đây là lần đầu tiên ông bắt gặp dáng vẻ cảm khái hiên ngang, bất chấp tất cả của Dương Thành. Có lẽ Dương Thành trước mắt mới chính là Dương Thành thực sự, còn Dương Thành trước đây chỉ là một Dương Thành khác mà thôi. Khi xuất hiện với thân phận của một bí thư, ông ấy tỏ ra bình tĩnh lạnh lùng, ôn hòa xa xăm là thế. Vậy mà khi xuất hiện với con người thật của mình, gương mặt lại hằn lên nhiều hận thù đến vậy. Trước những hành vi tham ô nhìn mà phát hoảng đang diễn ra trước mắt mình, Dương Thành nghiêng răng giận dữ:

"Có lúc tôi luôn nghĩ những lãnh đạo ở cấp bậc như chúng ta đã xem như là quan viên cao cấp của Chính phủ rồi, và cũng là một cán bộ Đảng cao cấp trong hàng ngũ Đảng chấp chính rồi. Lên tới vị trí này, bất kể là Đảng hay Chính phủ đều đã giao phó cho ta quyền lực định đoạt sự sinh tử tồn vong của Đảng, của Nhà nước. Sự tồn tại của Đảng cũng tức là sự tồn tại của anh. Sự hưng thịnh phát triển, sự vinh nhục tồn vong trong sự nghiệp Đảng cũng có quan hệ mật thiết, sống chết tương cùng với anh. Nói một câu tử tế thì so với lão bách tính, thực ra chúng ta đã có được đặc quyền tương đối nhiều! Đối với cá nhân chúng ta mà nói, về cơ bản có thể coi là ăn không phải lo, mặc không phải nghĩ, ở không phải sầu, ra cống có xe đưa đón, khám bệnh không mất tiền, lại còn vô vàn những quy định đặc quyền thuộc về công vụ và phi công vụ...vân...vân. Nếu không có nguyên

nhân đặc biệt gì thì kiểu đặc quyền này gần như có thể được kéo dài tiếp tục đến ngày anh lìa đời. Ở một quốc gia mà đời sống nhân dân vẫn còn nghèo nàn cơ cực như chúng ta, những đặc quyền này vốn đã vô cùng hấp dẫn rồi, đã đẩy lên sự bất mãn trong quảng đại quần chúng rồi, Đảng và Nhà nước vì vậy mà cũng phải chịu ngày càng nhiều áp lực. Tuy nhiên, một vài cán bộ trong chúng ta, bao gồm một vài cán bộ cao cấp của Đảng, không những không cảm thấy hổ thẹn bất an mà ngược lại còn ngày càng cảm thấy không đủ, không như ý. Làm gì cũng phải đặt mình lên địa vị xa xỉ, cái gì cũng so bì với đám triệu phú, với đám thương gia, cái gì cũng muốn đè đầu cưỡi cổ người khác, vừa muốn làm quan, lại vừa muốn buôn bán, vừa muốn quyền, lại vừa muốn tiền! Của cải tư hữu tăng cao, tham lam vô độ, quyền lực càng gom càng to, kim tiền càng tụ càng nhiều. Tại sao bọn họ lại không hiểu rằng, nếu một ngày nào đó bọn họ ăn mòn, chà đạp làm cho chính Đảng bị sụp đổ hoàn toàn, thì cá nhân bọn họ sẽ còn chỗ nào để lập thân nữa? Bọn họ sẽ sống sao trong xã hội này? Nếu thật sự có ngày đó thì bước tiếp theo họ sẽ làm gì? Lẽ nào họ thật sự không có chút cảm giác sợ hãi và chút lo sợ nào sao? Lão Lý à, tôi thật không hiểu, trong cơ chế của một chính Đảng như vậy, sao lại có thể sinh ra một đám côn trùng chuyên đi gặm nhấm cơ thể của chính mình! Do chức năng phòng bệnh, tránh bệnh của chúng ta quá kém hay là chúng ta vốn không có chức năng phòng bệnh, tránh bệnh? Đối đãi với thứ đồ này, chúng ta còn có biện pháp nào tốt hơn không? Chúng ta rốt cục nên làm thế nào? Rốt cuộc nên làm sao đây?"

Nói đến đây, dường như Dương Thành đang chuyển sang giọng lên án, tố cáo. Trong cơn thịnh nộ của mình, ông hình như còn để lộ ra một vẻ bất lực.

Thấy Dương Thành như vậy, Lý Cao Thành cũng bị tác động mạnh. Có lẽ so với bản thân ông, nỗi đau khổ khó nói bằng lời và sự bi thương vì lực bất tòng tâm trong lòng Dương Thành còn lớn hơn, nhiều hơn, xót xa

hơn! Có lẽ Dương Thành rõ hơn ông, đối diện với những cán bộ lãnh đạo như Nghiêm Trận, đôi lúc, họ thực sự bất lực, thực sự hết cách!

Anh rõ ràng biết được rằng ông ta một kẻ xấu, là một kẻ thù địch, nhưng anh lại không có đối sách để trừng trị! Anh không những không động được đến một sợi lông của ông ta, mà thậm chí còn phải nghe theo mệnh lệnh, phải phục tùng ông ta! Những lời phẫn nộ căm tức vừa rồi còn không thể nói và không có cách nào để nói ở những nơi công cộng!

Đối với một cán bộ lãnh đạo trung thành tuyệt đối với quốc gia và nhân dân, đây có lẽ mới là điều khiến người ta cảm thấy bi thương nhất.

Trong một xã hội, khi mà sự lựa chọn cái tốt, lựa chọn cái quang minh, lựa chọn cái vì lợi ích của đa số lại khó khăn hơn, nặng nề và đau khổ hơn việc lựa chọn cái xấu, lựa chọn cái bi ối, lựa chọn cái vì lợi ích cá nhân thì xã hội ấy sẽ đầy rẫy những lo lắng và nguy hiểm...

Sự bất lực và bi thương của Dương Thành không phải là không có căn nguyên của nó.

Tiếp đến Dương Thành lại kể cho ông nghe mấy việc cũng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ông:

Thứ nhất, việc Lý Cao Thành cử sở Công an thành phố đến điều tra "Thanh thái quả dư lạc thành" đã bị đình chỉ, bởi sở Công an thành phố và Công an tỉnh đều đồng thời nhận được thông báo, việc này sẽ do bộ phận tư pháp kiểm tra kỉ luật tiếp quản và phụ trách xử lý, yêu cầu các ban ngành công an lập tức rút lui.

Thứ hai, về việc điều tra đột xuất vào "xưởng may phục trang Xương Long" cũng đã bị các ban ngành hữu quan cấp trên ra lệnh đình chỉ. Lý do là "xưởng may phục trang Xương Long" thuộc doanh nghiệp thứ 3 có tính chất thăm dò khai thác, hơn nữa còn đang tiến hành thương thảo với thương nhân nước ngoài và chuẩn bị đàm phán nhiều hạng mục đầu tư với nước

ngoài. Vì thế, việc kiểm tra đột xuất với "xưởng may phục trang Xương Long" lúc này là không phù hợp, sẽ gây tổn hại đến hình tượng của Nhà nước cũng như của tỉnh và thành phố ta, đồng thời gây bất lợi cho công cuộc đi sâu cải cách doanh nghiệp, do đó bắt buộc phải lập tức dừng lại. Nếu cho rằng thực sự có vấn đề thì phải tiến hành xác minh dưới sự sắp xếp và bố trí thống nhất của Tỉnh ủy. Tóm lại, phải xuất phát từ đại cục để giải quyết ổn thỏa.

Thứ ba, tổ công tác đang tiến hành kiểm toán điều tra tài chính ở Trung Dương hiện cũng có lãnh đạo để ý và phê bình nhiều lần, cho rằng một số hành động của tổ công tác đã vượt qua phạm vi kiểm tra tài chính, một vài thành viên trong tổ công tác thậm chí còn không quan tâm đến ổn định xã hội, cố ý mở rộng và kích động mâu thuẫn giữa quần chúng và cán bộ trong công ty, tạo ra một vài tác dụng phụ và ảnh hưởng phiến diện rất vô trách nhiệm. Vì thế, nhân dịp ngày hết Tết đến, nghĩ đến lấy việc ổn định làm đại cục, tổ công tác phải nhanh chóng hoàn thành công tác điều tra tài chính của mình. Với bất kì vấn đề nào điều tra ra đều phải nhất loạt báo cáo lên "văn phòng chỉ đạo điều tra tài chính cuối năm" của tỉnh để chịu trách nhiệm xử lý. Trong thời gian vấn đề vẫn chưa định hình, bất kì ai cũng không được phép tự truyền ra ngoài, hình thành dư luận, tự ý phát tán, nếu có người vi phạm sẽ phải chịu toàn bộ hậu quả gây ra.

Thứ tư, Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận đã phát biểu trong một cuộc họp chính pháp gần đây rằng, trước mắt, đối với vấn đề kiện tụng cáo trạng của một số doanh nghiệp phải xem xét chính xác dựa trên thái độ giải quyết ổn thỏa vấn đề. Hợp lý thì chấp nhận, không hợp lý thì không được tùy ý nhân nhượng, càng không được không theo nguyên tắc, thậm chí bán nguyên tắc. Tóm lại, đối với những công nhân và cán bộ khởi kiện, nên lấy việc thuyết phục, khuyên giải là chính. Vừa phải tác động bằng chân tình, càng vừa phải làm việc bằng đạo lý. Một số hành vi của quần chúng tưởng chừng hợp tình hợp lý, nhưng thực ra lại không hề hợp pháp. Và một vài vấn đề của cán bộ tưởng chừng không hợp lý, nhưng thực ra lại

hoàn toàn hợp pháp. Điều này vô cùng quan trọng, vì thế nhất định phải nói rõ với quần chúng về mối quan hệ giữa hợp lý và hợp pháp. Phải tận dụng để tiêu diệt những nhân tố bất ổn định khi chúng còn ở trạng thái manh nha. Nếu có người muốn nhân cơ hội này cố ý làm to chuyện, cố ý tiếp nhận những động cơ tư tưởng bất bình thường, hoặc muốn thừa cơ nhằm mục đích tố cáo, kiêu hành vi này vô cùng nguy hiểm, Đảng và Chính phủ tuyệt đối không cho phép chúng phát triển, quyết không khoan tay đứng nhìn, quyết sẽ truy ra kẻ chịu trách nhiệm để trừng trị thích đáng.

Thứ năm, trong các thành viên tổ công tác điều tra tại Trung Dương, đã có gần 1/3 người giả bệnh hoặc vờ có việc để xin nghỉ. Từ lần phát biểu tại cuộc họp chính pháp đó của Nghiêm Trận, công việc điều tra của tổ công tác cơ bản đã bị tê liệt. Nghiêm trọng nhất là một số thành viên trong tổ, bao gồm cả các cán bộ cũng đã từ bỏ hoàn toàn lập trường vốn có, thậm chí còn phụ thuộc người khác, nối giáo cho giặc...

...

Lý Cao Thành ngơ ngác nhìn Dương Thành, rất lâu mà không nói được lời nào.

Với thông báo đình chỉ điều tra "Thanh thái quả dư lạc thành", sao có thể không thông qua thành phố đã tự động quyết định? Lẽ nào chỉ có hạ cấp với thượng cấp mới có hành vi vượt cấp, còn thượng cấp với hạ cấp bất luận làm gì cũng đều không tồn tại cái gọi là hành vi vượt cấp? Thực ra Lý Cao Thành lúc này rõ hơn ai hết, hành vi ấy nhìn thì tưởng để bảo vệ chính sách hoặc có ý bảo vệ lợi ích của đương sự, nhưng thực chất xét về mặt gốc rễ của vấn đề thì đó là một lần cảnh cáo và uy hiếp ông! Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Đây là nơi anh vợ và cháu vợ anh kinh doanh, từ đây ta có thể bảo vệ anh, nhưng cũng có thể hủy hoại anh triệt để!

Cách nói về "xưởng may phục trang Xương Long" mới hoang đường và vô lý làm sao. Lẽ nào doanh nghiệp thuộc tính thăm dò khai thác lại có

thể phạm pháp loạn kỉ cương, làm xằng làm bậy? Nếu dựng lên cái lý do ấy, há chẳng phải là bất kì một doanh nghiệp và một công ty nào đều có thể lợi dụng cái lý do cực kỳ nhảm nhí đó để làm cản bất chấp phép tắc ư? Vì đang có các hạng mục hợp tác với nước ngoài, nên bắt buộc phải dừng cuộc điều tra, nếu không sẽ gây tổn hại đến hình tượng của Nhà nước, của tỉnh của thành phố ta, ở đâu ra kiểu đàm luận kì quái vậy? Nếu thực sự có một doanh nghiệp nước ngoài thấy được điều kiện làm việc cùng môi trường làm việc tồi tệ đó, thấy được hình ảnh công nhân vô cùng thảm thương ấy, thì suy cho cùng, tình cảnh nào mới càng khiến cho hình tượng Nhà nước, hình tượng tỉnh và thành phố ta càng bị hủy hoại đây?

Cử tổ công tác đến Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương là quyết định của Hội ủy thường ủy thành phố, làm gì có lãnh đạo 1 cấp nào có đủ thẩm quyền tùy ý can dự và phê bình? Đó rốt cuộc là đang phê bình chính quyền thành phố hay là phê bình tổ công tác? Ai lại có được thứ quyền hành ra lệnh cho tổ công tác nhanh chóng kết thúc điều tra? Nhất lại là tổ công tác điều tra mang tính chất chuyên án, và là tổ công tác điều tra được Thành ủy thành phố cử đi, đồng thời kết quả họ điều tra được sao lại có thể chỉ thị bàn giao cho "văn phòng chỉ đạo điều tra tài chính cuối năm" của tỉnh? Hành động và cách nói đó há chẳng phải là quá nực cười, quá ngược đời hay sao?

Một lãnh đạo cấp tỉnh trong cuộc họp công tác chính pháp lại hướng chủ đề về lĩnh vực doanh nghiệp ư? Cứ cho là có liên hệ đi, nhưng sao có thể yêu cầu in bài phát biểu của mình ra thành bản thảo rồi phát xuống từng cấp và truyền đạt tới từng cấp? Nếu như nói từ góc độ ổn định thì rốt cuộc ai mới đang cố ý tạo ra những yếu tố bất ổn, cố ý làm to chuyện, cố ý kích động mâu thuẫn xã hội? Còn nữa, xét về mặt lô gic thì bài phát biểu của ông ta cũng hoàn toàn đang gây nên một mâu thuẫn xã hội mới, lẽ nào chỉ có lão bách tính là hợp lý nhưng không hợp pháp, còn chỉ có lãnh đạo là hợp pháp nhưng không hợp lý?

...

Ai cũng biết rõ sự việc là như thế nào, ai cũng hiểu đây rốt cuộc là vì cái gì, nhưng anh nhất thời vẫn không thể tìm ra một biện pháp đối phó tốt hơn, hiệu quả hơn và mạnh mẽ hơn, để rồi bị rơi vào tình cảnh bó tay chịu chối, hết đường xoay xở!

Trong khi những ngôn từ ẩn chứa mọi sự xấu xa, đê tiện được vận dụng một cách đỉnh đạc đường hoàng, quang minh chính đại, thì khẩu khí lại được thể hiện ra vô cùng ngay thẳng, tràn đầy chí khí, tràn đầy đại nghĩa!

Trong những ý mà bọn họ bộc bạch ra, anh vốn không tìm ra bất kì một tí vết hay khuyết điểm nào. Tất cả đều cho đại cục, tất cả đều vì cải cách, tất cả đều phục tùng ổn định, tất cả đều phục tùng lợi ích của Đảng và Nhà nước. Ông ta là một cán bộ cao cấp của Đảng, vì thế ông ta cũng chẳng kiêng nể gì khi dùng thân phận của Đảng để nói chuyện.

...

Hai người ngồi đối diện nhau rất lâu, dường như chẳng thể nói được gì. Mãi đến khi Dương Thành sắp đi, mới nhẹ nhàng nhưng cũng hết sức dứt khoát nói:

"Lão Lý, đây mới chỉ vừa bắt đầu, nhưng hiệp một này chắc chắn chúng ta thắng rồi. Vấn đề 30 vạn tệ đó, một Bí thư Thành ủy tôi đây hoàn toàn có thể làm chứng là ông đã nói qua với tôi trước khi những tài liệu tố cáo ấy được đệ trình lên Thành ủy. Cho dù bọn họ có ghi âm hay chứng cứ gì đi nữa thì cũng đừng mơ tôi đây nói sơ hở."

"Dương Thành, tôi dùng tính Đảng và nhân cách của mình ra bảo đảm, tôi không tin bọn họ có thu âm hay chứng cứ gì. Giả sử tôi có làm điều gì trái lương tâm vì 30 vạn tệ đó, tôi xin cam tâm tình nguyện chịu phạt công khai 300 vạn tệ trước tòa án!"

"Lão Lý, tôi dùng thân phận của một Bí thư Thành ủy, xin ông đừng nói những lời như vậy. Ông là người thế nào, tôi là người thế nào, trong lòng hai chúng ta đều có thể cảm nhận được. Một câu thôi, tôi tin tưởng ông, cũng mong ông tin tưởng tôi."

Hai người nắm tay rất chặt.

Trong khoảnh khắc này, Lý Cao Thành cũng hiểu ra một sự thực không còn hồ nghi gì nữa:

Những lời nói của Dương Thành tuyệt đối không phải chỉ để nói cho xong, ông ấy nếu thật sự đứng ra làm chứng tức là sẽ phải đối đầu với Nghiêm Trận và một đám người của Nghiêm Trận, ông ấy sẽ đưa toàn bộ trách nhiệm, toàn bộ áp lực, toàn bộ cái nhìn và toàn bộ nguy hiểm đặt lên trên vai mình. Dù cho thịt nát xương tan cũng tuyệt đối không quay đầu.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Sáng hôm sau, theo sự sắp xếp của Dương Thành, Lý Cao Thành chuyển đến một nơi vô cùng yên tĩnh thoải mái để tiến hành điều trị.

Sau một tuần, ông đã khôi phục hoàn toàn.

Khi ông đột ngột xuất hiện ở văn phòng Thị trưởng, rất nhiều người đã giật mình kinh ngạc. Bởi mọi người đều nghĩ rằng chắc phải ăn Tết xong ông mới đi làm, thậm chí có người còn cho rằng ông sẽ nghỉ lâu dài để dưỡng "bệnh", chờ khi gió lộng sóng yên, mọi việc cát tường xong xuôi mới xuất hiện. Mà dù cho không phải thế thì tuyệt đối cũng không xuất đầu lộ diện trong thời kì đầu sóng ngọn gió này. Huống hồ lúc đó ông bệnh thật, và ai cũng biết ông bệnh tương đối nặng, đây thực sự là một cơ hội ngàn năm có một, nhất là trong lúc này, sẽ không có ai lại dễ dàng bỏ qua cơ hội này như vậy.

Thực sự là không ai có thể nghĩ rằng ông lại xuất hiện ở văn phòng lúc này.

Tâm trạng của Lý Cao Thành dường như trái ngược hoàn toàn, bao năm rồi, đây là lần đầu tiên ông cảm thấy đi làm lại thoải mái và yên tĩnh đến vậy. Bởi ngoài một số người đến thăm hỏi ra thì hầu như không có bất kì ai đến tìm ông bàn công việc hoặc báo cáo công việc. Trừ một đống tài liệu cùng công văn chờ ông phê duyệt đang chồng chất trên bàn làm việc thì gần như chẳng có việc gì gấp cần ông làm cả.

Nhưng trong lòng Lý Cao Thành rõ hơn ai hết, rằng mấy ngày nay có những chuyện gì đã xảy ra trong thành phố.

Chính vào ngày ông chuyển viện, Dương Thành đã mở một cuộc họp thường ủy Thành ủy khẩn cấp. Cuộc họp bàn luận quanh chủ đề làm thế nào để xử lý số tiền 30 vạn tệ mà Lý Cao Thành đưa ra. Tất cả đều nằm trong dự liệu của Dương Thành, cuộc họp không lập tức đưa ra nghị quyết. Nhưng mục đích chính đều đã hoàn thành, hành động của Dương Thành lần này là muốn những người cấp thường ủy Thành ủy biết chuyện này: có một công ty lén lút đưa tiền hối lộ Thị trường, một lần mà đã đưa hối lộ đến 30 vạn nhân dân tệ! Thị trường Lý Cao Thành trước khi nằm viện đã giao số tiền 30 vạn tệ đó cho Bí thư Thành ủy Dương Thành.

Nó không chỉ là một tiếng sấm vang dội mà còn gây chấn động cả chính quyền thành phố. Cho dù là Dương Thành nhiều lần nhắc nhở, trước khi việc này được điều tra triệt để rõ ràng thì những cơ mật cực đoan thuộc nội bộ Đảng đều nghiêm cấm bất kì ai được phát tán ra ngoài, nhưng cuối cùng tin tức vẫn bị lan truyền nhanh chóng, và chẳng mấy chốc đã trở thành sự việc mà cả xã hội đều biết, trong nháy mắt bỗng gây xôn xao dư luận một các thần kì. Bách tính khắp nơi ai ai cũng biết người đưa hối lộ chính là em vợ của Nghiêm Trận và họ hàng Nghiêm Trận, từ chối nhận hối lộ chính là Thị trường Lý Cao Thành. Đương nhiên cũng có những cách nhìn nhận khác nhau, có cái thì có lợi cho Lý Cao Thành, có cái lại gây bất lợi cho ông.

Một điểm duy nhất mà Lý Cao Thành cảm thấy có hiệu quả, đó là từ đó đến giờ chưa thấy ai có những hành động hay bài viết gì về việc này. Có lẽ đối phương đang chờ đợi thời cơ thích hợp, chờ đợi sự việc tiến triển thêm bước nữa; có lẽ là đang chờ Lý Cao Thành xuất hiện để theo dõi xem bước tiếp theo của ông là gì; có lẽ là đã bị rơi vào một mớ bòng bong mờ mịt, rối rắm nên nhất thời chưa kịp phản ứng rốt cuộc nên làm thế nào.

Nhưng Lý Cao Thành và Dương Thành lúc này đã không còn quan tâm nhiều như vậy nữa. Bởi đối phương đã xuất kích toàn diện, đã phát động tấn công quyết liệt trên từng phương diện. Cho dù là 30 vạn tệ thì

cũng chỉ là động tác sinh ra từ cục diện bị đánh bất ngờ, xét về cơ bản thì anh cũng chỉ là đang phòng thủ, một sự phòng thủ thuần túy, đến chút hành vi tấn công cũng không có! Vì vậy, vấn đề trước mắt là phải làm sao để tiêu trừ thứ ảnh hưởng tiêu cực này, để khiến cho những công việc bố trí trước đây có thể được triển khai thuận lợi.

Vấn là việc anh muốn giải quyết, là mấu chốt vấn đề mà anh muốn tháo gỡ, nhưng bất tự bất kiến nhất phách, mọi mũi dùi lại chĩa hết vào anh, thậm chí còn hằn lên vết tích, thực ra người ta muốn biến anh thành căn nguyên và mấu chốt của vấn đề. Chẳng phải anh muốn điều tra vấn đề tham ô của Trung Dương sao? Cái này chẳng phải là điều tra chính anh sao? Hóa ra căn nguyên của vấn đề Trung Dương lại chính là anh, hóa ra phần tử tham ô lớn nhất có liên quan đến vấn đề Trung Dương lại chính là anh!

Hơn nữa, không chỉ là anh có vấn đề mà vợ anh cũng có vấn đề, thuộc hạ của anh cũng có vấn đề. Đúng như câu nói lúc đầu vợ ông nói, điều tra Trung Dương thực chất chính là điều tra ông!

Giờ đây chẳng phải thực đúng như vậy sao?

Vì vậy, việc cấp bách không phải là làm sao để phòng thủ, mà là nên làm thế nào để nhanh chóng tìm ra cách để đạt đến mục đích đã định, cũng tức là làm thế nào để giải quyết triệt để vấn đề của Trung Dương. Nghĩa là sau khi anh đưa ra lựa chọn, bước tiếp theo chính là làm thế nào để nhanh chóng đưa cái lựa chọn đó vào thực tế. Nếu anh lựa chọn rồi mà do hàng loạt lý do nào đó không đạt được mục đích và bị đứt gánh giữa đường, thậm chí còn để người khác lợi dụng lựa chọn đó của mình, để rồi cuối cùng rơi vào thất bại, vậy thì lựa chọn đó của anh không chỉ sẽ làm hại anh, mà còn làm hại người khác! Đồng thời cũng chứng minh rằng sự lựa chọn của anh không có bất kì ý nghĩa nào!

Một hồi chuông điện thoại vang lên kéo ông về thực tại, là giọng nói của Dương Thành:

"Lão Lý, tôi báo thư ký đưa cho ông hai bản tài liệu, ông nhanh chóng xem qua xem."

Lý Cao Thành bỗng ngây người, ông biết hai bản tài liệu mà Dương Thành gửi đến tuyệt đối không phải là tài liệu bình thường.

Quả nhiên, khi tài liệu Dương Thành gửi được đưa đến, lại một lần nữa khiến Lý Cao Thành sửng sờ một hồi.

Một bản là "Báo cáo điều tra về vấn đề kinh tế Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương", một bản là "Nhận hối lộ hay cự tuyệt hối lộ - chân tướng khoản tiền 30 vạn tệ".

Hai tập tài liệu được đựng trong hai túi công văn riêng biệt, túi đựng báo cáo điều tra rất dày, còn túi kia chỉ có một trang nhưng kèm theo một băng ghi âm.

Điều khiến Lý Cao Thành ngạc nhiên là trên hai tập tài liệu này đều đã có phê duyệt của lãnh đạo.

Trên báo cáo điều tra có phê duyệt của Nghiêm Trận:

- Đã xem kỹ Bản báo cáo điều tra này, xét tổng quan là chặt chẽ, tỉ mỉ, thực sự cầu thị, có sức thuyết phục lớn. Rất tốt. Có thể coi đây là căn cứ để giải quyết vấn đề Trung Dương.

Trên tập tài liệu kia lại có phê duyệt của Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên:

- Đã xem qua, ghi âm cũng đã nghe rồi, thật khiến người ta giật mình. Đề nghị đồng chí Dương Thành nhanh chóng tổ chức điều tra trong phạm vi nhỏ, và nhanh chóng báo cáo kết quả điều tra cho tôi. Ngoài ra: Đồng chí Dương Thành, nếu như sức khỏe của đồng chí Lý Cao Thành cho phép, có thể để ông ấy đến chỗ tôi nói chuyện không?

Không cần xem, Lý Cao Thành cũng biết nội dung của hai tập tài liệu này là gì. Điều duy nhất khiến ông cảm thấy hơi lo lắng bồn chồn lại chính là cuốn băng ghi âm nhỏ nhỏ kia.

Mấy ngày nay, thứ làm ông thấp thỏm bất an, ngủ không yên giấc cũng chính là cuốn băng ghi âm này. Dường như chưa giây phút nào ông thôi nghĩ về nó, rốt cục nó như thế nào? Trong đó nói những gì? Là ông nói hay người khác nói? Nếu có lời ông nói thì nó được ghi âm ở đâu? Nếu không phải lời ông thì sẽ là lời của những ai? mấy ngày nay, hầu như ông đều ngồi lặt lại kĩ càng hồi ức về những mối quan hệ với bọn họ trong những năm gần đây, nhưng cuối cùng vẫn chưa thể nhớ ra chỗ nào không thỏa đáng. Nói thực, giữa ông và họ chưa từng có sự giao lưu thật sự, trước khi họ đến nhà ông, ông và họ thậm chí còn chưa từng nói chuyện qua, tại sao đột nhiên lại biến ra cái băng ghi âm làm chứng cứ?

Nhĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một nơi khiến ông cảm thấy lo lắng: đó là buổi tối hôm họ mang tiền đến nhà ông!

Ông chỉ nhớ tối hôm đó rất bận, rất loạn, vừa tiễn một tốp người ngoài cổng, bước vào nhà lại có một đám người khác ngồi chờ, ngày hôm ấy đến ông cũng không nhớ rõ mình rốt cuộc tiếp đón bao nhiêu nhóm người. Khi vào nhà, tinh thần mệt mỏi chẳng nhận rõ ai với ai nữa, vì thế lúc này ông hoàn toàn không nhớ nổi lúc đó đã nói những gì, và cái nguy hiểm nhất chính là khi ấy hoàn toàn không biết, cũng hoàn toàn không nghĩ đến việc trước khi ông về nhà, bọn họ đã đưa số tiền 30 vạn tệ ấy cho vợ ông, bà Ngô Ái Trân!

Vấn đề là lúc đó mình nói những gì? Và những lời đó sao lại có thể trở thành chứng cứ nhận hối lộ hay từ chối nhận hối lộ?

Nếu đúng là sự việc tối hôm đó thì tình hình có lẽ sẽ phức tạp rồi. Bởi trong lúc không hề hay biết gì về số tiền 30 vạn tệ đó, nói không chừng, câu

nói nào đó của ông lại được bọn họ cho làm chứng cứ, và lại còn thu âm lại.

Nếu thật sự như vậy thì quả là đáng sợ. Khi đến nhà ông, họ đã có âm mưu từ trước, vừa có nhiều người có thể làm nhân chứng, lại còn lén lút thu âm!

Xem ra bọn họ đã sớm ra tay rồi! Ông chỉ mới nghi ngờ họ thôi, mà họ đã coi ông là phe đối địch rồi. Hơn nữa, hành động lại nhanh, lại tàn bạo, lại nham hiểm, lại bí ối đến vậy, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của ông. Sở dĩ như vậy, có lẽ chỉ có thể có một cách giải thích duy nhất, đó là họ biết rõ mồn một về nhất cử nhất động lúc đó của ông. Cũng tức là, lúc đó, thậm chí là trước đó, ông đã nằm gọn trong tầm kiểm soát của người ta rồi.

Ông đứng ngây người rất lâu, rồi vội vàng lấy chiếc máy ghi âm ra, và bảo thư ký Ngô Tân Cương tạm thời không tiếp bất cứ người nào, sau đó ông nhốt mình trong phòng làm việc, một mình căng thẳng ngồi nghe.

Đúng là ma quỷ đáng sợ! Nội dung trong máy ghi âm quả nhiên là sự việc xảy ra buổi tối hôm đó.

...

Âm thanh lạo xạo nhưng vẫn nghe rất rõ ràng.

Đầu tiên là một loạt bước chân vội vã, tiếp đến là tiếng chào hỏi vui vẻ nhiệt tình của một người phụ nữ:

"Ồ! Là các anh à! Tôi cứ thắc mắc tại sao mí mắt trái của mình lại nháy liên hồi như vậy, hóa ra lại ứng nghiệm lúc này đây! Mời vào nhà, mời vào nhà, Tiểu Liên! Mau đi pha trà!" Tiểu Liên là giúp việc nhà ông.

Nói chuyện sôi nổi lại tùy tiện, vừa bắt đầu đã cho người ta thấy được quan hệ giữa họ quả thực vô cùng thân mật. Nhất là câu nói mí mắt trái giật

liên hồi đó đã gây ra một ấn tượng sâu sắc, dường như đang hiển nhiên ám chỉ một điều gì đó.

Tiếp đến là những lời hỏi thăm Cục trưởng Ngô, và xen lẫn là tiếng cười khoa trương sung sướng của vợ ông.

Sau đó là tiếng ngồi, tiếng hàn huyên, tiếng rót trà, tiếng uống trà, dường như có người đang bàn bạc gì đó. Và rồi là tiếng thu âm mà Lý Cao Thành cảm thấy kinh ngạc, sợ hãi đã xuất hiện.

Một âm thanh đứng lên ồn ào và hoảng loạn, rồi tiếng hỏi thăm cung kính và nhiệt tình:

"...Thị trưởng Lý!"

"Dạ, chào Thị trưởng Lý!"

"Xin chào, Thị trưởng Lý!"

"Thị trưởng Lý, ngài xem ngài bận rộn như vậy, trời lại khuya thế này rồi, chúng tôi còn đến làm phiền ngài, thật là ngại quá..."

"Thị trưởng Lý, lẽ ra chúng tôi định đến văn phòng tìm ngài, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ban ngày nhiều người tìm ngài như vậy, văn phòng chắc ầm ĩ xôn xao lắm, nên nói gì cũng không tiện. Do đó, chúng tôi nghĩ một hồi và cho rằng đến nhà ngài sẽ tiện hơn..."

Nghe đến đây, Lý Cao Thành đột nhiên thấy sững sờ.

Đoạn ghi âm này kết hợp với đoạn ghi âm trước cho người ta cảm giác rằng rõ ràng Lý Cao Thành đi từ trong phòng ra, hơn nữa, rõ ràng là Lý Cao Thành hẹn gặp họ trước!

Lúc này trí nhớ của Lý Cao Thành bỗng chốc dường như hoàn toàn được khôi phục, đây vốn dĩ là chuyện trộm xà đối cột, lập lờ đánh lộn con

đen. Đoạn ghi âm này và đoạn ghi âm trước đơn thuần là do người ta cắt ghép thành, rõ ràng có ý đồ hãm hại ông!

Tối hôm đó, khi ông trở về nhà đã rất muộn rồi, sau đó nghe giúp việc Tiểu Liên nói bọn họ đến vào khoảng 10 giờ, ngồi trong nhà đã gần hai tiếng đồng hồ. Nhưng bọn họ ghép đoạn ghi âm sau với đoạn ghi âm trước để cho người ta nghĩ rằng vợ chồng ông lúc đó đều ở nhà, đều tiếp đãi bọn họ vô cùng nhiệt tình. Nhất là trong đoạn hội thoại còn nói rõ ràng rằng, văn phòng làm việc nhiều người, nhiều con mắt phức tạp có việc không tiện nói, nên khuya thế này mà vẫn phải đến làm phiền ông...

Thật đúng là phòng nhân chi tâm bất khả vô! (1)

-----

(1)Phòng nhân chi tâm bất khả vô: Không thể không có tâm lý đề phòng con người. (ND)

Tiếp đến lại diễn lại trò cũ, nhưng những người không biết nội tình lại thực sự sẽ cảm thấy chấn động kinh hoàng, gần người chết lặng.

"Thị trường Lý, muộn như vậy rồi, chúng tôi cũng không muốn làm phiền thêm ngài nữa, tôi nghĩ chúng ta hãy trở lại vấn đề chính..." Đây có lẽ là lời của Sao Vạn Sơn, em vợ Nghiêm Trận, nhưng hình như đã được xử lý qua, nghe ra hoàn toàn không giống nữa rồi. Đây chính là câu nói mà bọn họ nói với Lý Cao Thành lúc gần đi, nhưng những lời dưới đây lại ghép lời của phần trước, "... giám đốc Trương, anh mang cái hòm kia lại đây." Một loạt tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng mở hòm, "...Đây tổng cộng là 30 vạn tệ, mong anh chị đừng nghĩ lung tung, bây giờ cái này cũng không đáng là bao..."

"...Đây là ý của ai vậy?... ..Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, chúng tôi làm sao có thể trả lời đây?" Giọng nói của vợ ông, nghe ra có vẻ vô cùng bình tĩnh và không hề có ý cự tuyệt.

"Đây là quyết định của công ty sau khi đã nghiên cứu, Thị trường Lý mặc dù không nêu tên nhưng lại là thành viên Hội đồng quản trị danh chính ngôn thuận của công ty, số tiền 30 vạn này là hoàn toàn xứng đáng. Mong Thị trường Lý không chê ít, chủ yếu là vì hai năm nay công ty mới vừa bắt đầu, vốn lưu động cần chu chuyển lớn, thực sự là rất khó khăn, nếu không thì đã gửi đến sớm hơn rồi. Và còn có một điều cần đặc biệt chú thích thêm, đó là, đây chỉ là định mức năm kia, năm ngoái và năm nay chỉ có thể nhiều hơn thế này chứ không thể ít hơn. Chờ quyết toán cuối năm xong xuôi, chỉ cần tình hình cho phép, chúng tôi sẽ cố gắng nhanh chóng bổ sung đầy đủ hai khoản của hai năm này, việc này xin hãy yên tâm. Thị trường Lý giúp công ty chúng tôi nhiều như vậy, nếu không có Thị trường Lý thì còn có công ty của chúng tôi sao? Chúng tôi là công ty với tính chất cá thể, đừng nói là không có người điều tra, mà dù có người điều tra thì cũng tuyệt đối cũng sẽ không điều tra đến Thị trường Lý đâu..."

Tiếp nữa lại nối vào phần ghi âm khi có mặt ông:

"...Tôi cũng chưa hề giúp được gì, các anh sao có thể như vậy..."

"Thị trường Lý, nếu ông nói vậy thì thật khiến chúng tôi khó nghĩ quá. Nếu không có sự phê chuẩn kịp thời và sự ủng hộ của ông thì những công ty như công ty chúng tôi đây sẽ không thể nhanh chóng được duyệt như vậy. Việc này ai ai cũng rõ, nhất là Cục trưởng Ngô còn đặc biệt vì chuyện này mà phải thông qua không ít các mối quan hệ..."

Tiếp theo nữa lại là giọng nói của vợ ông:

"Ôi, nghe những lời này của anh, hình như chúng tôi vì số tiền này nên mới thế này thế kia vậy! Đến lúc đó, nếu anh nói như vậy thì chẳng phải là đã bán đứng chúng tôi rồi sao..."

"Cục trưởng Ngô, xem chị nói kìa, có cho chúng tôi thêm một trăm lá gan, chúng tôi cũng không dám nói thế! Giả sử nếu thật sự có ngày đó, thì

những người chúng tôi đây dù cho lên núi đao xuống biển lửa, dù có chết băm chết vằm, thịt nát xương tan cũng phải bảo vệ bằng được Cục trưởng Ngô và Thị trưởng Lý á."

"Vậy các anh chẳng phải thành liệt sĩ hết rồi!"

Sau đó là một trận cười to vang dội.

Tiếp tiếp nữa lại ghép vào đoạn vừa nãy có mặt ông.

"...Thị trưởng Lý, chúng tôi thực sự vô cùng biết ơn, chỉ cần có sự ủng hộ của ông, chúng tôi cũng coi như là có chỗ dựa rồi, trong lòng cũng yên tâm rồi. Hôm nay đến nhà đều là những cán bộ chủ chốt và nhân viên nghiệp vụ của công ty, ngoài một vài cá nhân có việc không đến được, những ai có thể đến đều đến cả. Thứ nhất vì mọi người đều rất muốn gặp ông, thứ hai là cũng muốn đến tận nơi nói lời cảm ơn ông. Còn về tình hình thu nhập cụ thể của cả công ty trong năm nay, chúng tôi đã thảo luận chi tiết với Cục trưởng Ngô rồi, do thời gian không cho phép, chúng tôi cũng không muốn nói nhiều nữa. Thị trưởng Lý, hay thế này đi, nếu ông không có căn dặn gì thêm, thì chúng tôi xin được cáo từ."

"Vậy được, nếu các anh còn muốn nói gì nữa thì ngày mai hãy đến văn phòng làm việc của tôi. Hôm nay thực sự không sớm nữa rồi, chúng ta đến đây thôi, mời các anh lại nhà."

Tiếp tiếp nữa lại là một loạt âm thanh tiễn khách và chào tạm biệt đầy hỗn loạn, giọng nói vợ ông nghe rõ ràng và sôi nổi.

Băng ghi âm kết thúc ở đây.

Lý Cao Thành cứ thế ngồi nghe, hai mắt trợn trừng, toàn thân run rẩy.

Một nỗi sợ hãi mơ hồ hướng thẳng vào ông khiến ông cảm thấy toàn thân bất lực như đang nghẹt thở.

Bỉ ồi vô sỉ! Hèn kém hạ lưu! Lưu manh vô lại! Lòng lang dạ sói! Lưu manh! Lưu manh! Một lũ đại lưu manh sống đê hèn bẩn thỉu!

Thật gian ác, thật độc địa! Thật đen tối!!!

Vốn nghĩ rằng mấy ngày nay không có việc gì, thật không ngờ đùng một cái lại sinh ra chuyện này!

Đúng là có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra bọn họ lại làm ra chuyện này!

Lúc đó rõ ràng đã khiển trách và cự tuyệt nghiêm túc, vậy mà giờ đây ghép trước ghép sau lại thành ra một chứng cứ cho việc ông ăn hối lộ.

Bọn họ đúng là giỏi nghĩ và cũng đúng là giỏi làm!

Cũng đã khá lâu, nhưng Lý Cao Thành vẫn chưa thể nào bình tĩnh lại được.

Làm thế nào, làm thế nào, đối diện với đám lưu manh như vậy, đối diện với cái gọi là "chứng cứ" và đồng tài liệu tố cáo bỉ ồi vô sỉ này, rốt cuộc nên làm thế nào! Trước mắt có thể làm gì!

Đừng coi thường chiếc băng ghi âm nhỏ này, nó giống như thiên la địa võng, ông có mọc thêm cánh cũng chẳng thoát nổi! Nó giống như một trái lựu đạn, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến ông tan thành trăm mảnh!

Dù cho lúc này có một vạn cái miệng bao biện cho anh, anh cũng có thể kể rõ và rửa sạch sự việc trong băng ghi âm ư?

Anh biết rõ thứ trong băng ghi âm hoàn toàn là giả, là lừa gạt, nhưng ai sẽ tin anh, anh có thể đưa ra chứng cứ tốt hơn, mạnh mẽ hơn, có sức

thuyết phục hơn, đủ để chứng minh đoạn băng ghi âm này là hoang đường, là vu cáo hãm hại không?

Anh có thứ chứng cứ như vậy không? Anh có thể tìm ra chứng cứ như vậy không?

Trong hốt hoảng và mơ hồ, bất giác ông lại nhớ đến một người - vợ ông!

Nếu bình thường, nếu quan hệ của họ còn như trước đây, có lẽ bà ấy sẽ tìm được cách nào đó...

Không, không đời nào! Anh đúng là bị người ta làm cho hồ đồ rồi, sự việc đến nước này, bà ấy còn có được cách gì nữa! Mà dù bây giờ bà ấy vẫn còn ở cạnh anh như trước thì cũng bó tay chịu trói, không có cách nào. Huống hồ chi trong đám người người ta muốn tố cáo cũng có bà ấy, biện bạch cho anh chẳng phải cũng đang biện bạch cho bà ấy ư? Vậy thì có tác dụng gì! Các người không phải là người một nhà sao? Ai cũng biết điều này vô nghĩa, xét về mặt pháp luật.

Vậy, còn có ai sẽ giúp bản thân rửa sạch đây?

Không có ai, thực sự là không.

Chỉ một cuốn băng ghi âm làm bằng thủ đoạn như vậy mà lại có thể hủy hoại ông ngay tại chỗ ư!

Tiếng chuông điện thoại reo.

Ông nhắc lên nghe theo quán tính, rất lâu không biết nói gì.

"...A lô, ai vậy? A lô!" Tiếng nói đầu bên kia vọng lại ngày một lớn.

Một lúc sau, ông mới dường như thoát ra khỏi bi thương và tuyệt vọng, mọi thứ bỗng chốc rõ nét lạ thường, đó là điện thoại của Dương

Thành.

"...Dương Thành à, tôi là Cao Thành." cố gắng nói bằng giọng tự nhiên nhất. Nhưng Dương Thành có lẽ vẫn nghe ra được gì đó nên ông ấy rõ ràng đang động viên khích lệ ông:

"Lão Lý, hai tập tài liệu đó ông xem rồi hả?" Giọng điệu của Dương Thành rất dứt khoát, "Trước tiên, tôi phải nói với ông rằng cuốn băng ghi âm đó tôi đã gửi cho sở An ninh và sở Công an bí mật điều tra rồi, cuốn băng đó về cơ bản có thể khẳng định là đã được người khác can thiệp xử lý. Tức là, cuốn băng đó ngoài việc chỉ có thể chứng minh là gán ghép thì trước mắt bản thân nó chẳng thể có tác dụng chứng minh gì cả, do đó ông đừng bị những nội dung giả tạo đó mê hoặc, càng không được lo lắng về ảnh hưởng mà nó gây ra. Nói một cách xấu nhất thì cứ coi như không thể chứng minh được nó là giả tạo, là lừa đảo, thì theo quy định của pháp luật, kiểu ghi âm không báo cho đương sự biết này không thể coi là chứng cứ thật sự, và bản thân nó cũng chính là hành vi phạm pháp, là hành vi xâm phạm nhân quyền. Vì thế, dù xét ở góc độ nào thì ông cũng hoàn toàn không phải lo lắng. Còn nữa, lão Lý, người ta bây giờ làm thế dụng ý là muốn gọi gió thổi lửa, làm loạn tầm nhìn của mọi người, gây đảo lộn vị thế của ông, khiến ông rơi vào phòng thủ, ngược xuôi đôn đáo, cuống cuống giải thích, mệt mỏi chán chường, kiệt sức ứng phó, hoảng sợ từng ngày, chỉ lo nghĩ cách làm trong sạch bản thân, như thế tức là chúng đã đạt được mục đích thực sự của mình: tiến công để phòng thủ, mượn đao giết người, để ông lâm vào tình cảnh ốc còn không mang nổi mình ốc, từ đó chúng sẽ chuyển bại thành thắng, rồi chạy trốn mất dạng. Lão Lý, nói thêm một câu khó nghe là dù cho chúng ta lúc này không thể làm trong sạch được bản thân mình, cũng tuyệt đối không thể nào ngồi đây khoanh tay chờ chết, cứ chờ chúng giết hại. Biện pháp duy nhất và cũng có hiệu quả nhất bây giờ là mở một đường huyết mạch trong vòng vây trùng trùng của quân thù, chúng ta phải tiến công, tiến công! Ông hiểu không? Lão Lý, chỉ cần tìm ra hung thủ thật sự, chỉ cần tóm được đuôi hồ ly thì bọn chúng mới bị tan thể trận,

mới hiện nguyên hình và để lộ bộ mặt thật của chúng. Chúng ta phải nghĩ cách để đâm mạnh vào đám người đó ở những chỗ mà bọn chúng lơ là nhất! Phải khiến cho chúng đau đớn không thể đứng lên nổi! Cuối cùng đâm đá cho chúng một trận tươi bời!"

"Tôi hiểu rồi, Dương Thành. Cảm ơn ông!" Lý Cao Thành như vừa thoát ra từ mê cốc, đột nhiên thấy sáng tỏ thông suốt, đồng thời cũng tự dưng thấy mình thật giống một đứa trẻ, đơn thuần đến ngô nghê, ấu trĩ đến ngốc nghếch! Đúng thật là, sự việc đã xảy ra rồi, người ta cũng đã đưa tài liệu tố cáo lên bàn làm việc của Bí thư Tỉnh ủy rồi, anh vẫn còn ở đây lựa đi lựa lại chỉ hăng mong tìm cách thoát thân. Tất cả đều đã nằm gọn trong túi người ta rồi, trước mắt đều đã trở thành món lót dạ của người ta rồi, vậy mà vẫn chỉ muốn chứng minh mình trong sạch, "Yên tâm đi, tôi biết tôi nên làm gì rồi." Đột nhiên ông cảm thấy mình tràn đầy sức mạnh.

"Lão Lý, bản báo cáo điều tra đó tôi không biết vừa rồi ông đã xem chưa, dù cho là với ai thì tài liệu đó thực ra mới là tài liệu quan trọng nhất. Nội dung trong đó vô cùng quan trọng, nếu không nhanh chóng áp dụng biện pháp, nói không chừng bao công lao sẽ đổ hết xuống sông xuống biển, sẽ sụp đổ và tan vỡ hết." Giọng điệu của Dương Thành vô cùng cấp thiết, vô cùng bức bách, "Nói thực, lúc đầu, khi cử tổ công tác đi, tôi đã sợ bọn họ sẽ giở thủ đoạn này, vì thế không dám đồng ý để người của bộ phận công kiểm pháp đi, nếu để bộ phận này đi thì cũng sẽ tạo ra kết quả như vậy thôi, vậy lần này chúng ta coi như xong, ông có muốn lật lại cũng lật không nổi."

"Tôi vẫn chưa kịp xem, tôi vừa nghe xong cuốn băng ghi âm..." Lý Cao Thành thành thật trả lời.

"Để cuốn băng ghi âm đó cho quỷ tha ma bắt đi! Lão Lý, tôi nói thực với ông, cuốn băng ghi âm đó đã ở chỗ tôi hai ba ngày rồi, tôi sợ quấy rầy ông nên mới không cho ông nghe. Nếu tôi thực sự coi nó là thật thì tôi cứ để đây không cho ông nghe sao? Bất luận thế nào thì cuối cùng vẫn còn có

tôi mà! 30 vạn tệ còn ở chỗ tôi, cái băng ghi âm của chúng có tác dụng quái gì! Nó đơn thuần chỉ là một đồng phân chó thối tha! Thôi bỏ đi, ông thử xem bản báo cáo điều tra đó đi. Lát nữa Tỉnh ủy còn có một cuộc họp thường ủy, tôi phải nói vấn đề này trong cuộc họp, nếu có cơ hội, tôi vẫn muốn nói chuyện với Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy. Chờ họp xong, chúng ta gặp mặt để thương lượng xem nên làm gì." Nói xong, Dương Thành cũng không hỏi thêm Lý Cao Thành gì nữa liền cúp điện thoại luôn.

Bao lâu nay, đây là lần đầu tiên ông nghe thấy Dương Thành chửi người. Ông cũng hoàn toàn tưởng tượng ra dáng vẻ khi mắng chửi của Dương Thành sẽ như thế nào.

Dương Thành chắc chắn đang rất tức tối, có lẽ cũng tức đến mức tàn tệ như bản thân ông vậy. Nhưng Dương Thành và ông lại có biểu hiện hoàn toàn khác nhau sau khi tức giận. Dương Thành sau khi tức giận là sẽ bùng nổ nội lực chuẩn bị xuất kích. Còn ông sau khi tức giận lại chỉ nghĩ cách phòng thủ. Dù là bây giờ, đã có sự ủng hộ của Dương Thành, dù là hiện nay ông đã biết được nên làm gì, nhưng ông vẫn cảm thấy áp lực trong người mình vẫn chưa thực sự giảm đi bao nhiêu.

Đột nhiên ông thấy mình không bằng Dương Thành.

Sự việc này nếu như xảy ra với Dương Thành, thì sẽ thế nào đây?

Lý Cao Thành gần như phải mất đến hai tiếng đồng hồ mới đại khái xem qua bản báo cáo điều tra ấy được một lần.

Ông hiểu vì sao Dương Thành nổi giận, cũng hiểu vì sao Dương Thành lại nói tập tài liệu này nghiêm trọng như vậy.

Dù rằng dày hơn ba bốn trăm trang, nhưng ngoài một số phiếu thu và sổ sách ra thì các trang có chữ chú thích cũng chỉ có một hai chục trang, bằng một hai câu đã có thể khái quát toàn bộ. Cái gọi là báo cáo điều tra này cũng giống như cuốn băng ghi âm kia, đơn thuần chỉ là một chứng cứ

ngụy tạo vừa vụng về vừa bí ối, và cũng đơn thuần chỉ là một bản thoát tội trơ trẽn. Nhìn giống một báo cáo điều tra, nhưng thực ra là một tài liệu phản bác nhằm vào cái gì đó. Thứ nhất là nhằm vào thư tố cáo với chữ ký của hàng vạn người, thứ hai là nhằm vào tài liệu tố giác vạch trần công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều của Trung Dương.

Hoàn toàn là một giọng điệu đã định đoạt và kết thúc triệt để:

...

Theo phản ánh của một vài người thuộc công ty Trung Dương, cho rằng công ty này mắc phải vấn đề kinh tế nghiêm trọng, ví dụ như: vấn đề mua bông, vấn đề phế phẩm, vấn đề bán ngược máy móc cũ, vấn đề ăn uống, vấn đề tác phong lãnh đạo, vấn đề doanh nghiệp thứ 3 Tân Triều... vân vân.

Qua điều tra, vấn đề được phản ánh trong một số tài liệu này, ngoài một bộ phận nhỏ thực sự có thật và đã được công ty kiểm tra, đại bộ phận còn lại có thể nói đều thuộc trường hợp vô căn cứ, đồn thổi hoặc thiếu chứng cứ, không có bằng chứng. Do ngừng sản xuất, gần một năm công ty không trả lương, nên công nhân bất mãn là hoàn toàn có thể lý giải được. Nhưng tình cảm không thể thay thế lý trí, bất mãn không thể thay thế pháp luật, có vấn đề không hẳn là tham ô, tổn thất ngừng sản xuất cũng không đồng nghĩa với phạm pháp loạn kỉ cương...

...

Như vấn đề mua bông, một số vấn đề được nói đến trong tài liệu phản ánh, về cơ bản có thể khẳng định là không có căn cứ...

Qua điều tra,... số sách rõ ràng, các hóa đơn và điều mục đều hoàn toàn trùng khớp với quy chế tài chính, không có bất kì điểm nào trái quy định... thu mua bông tại miền Nam là việc bất đắc dĩ, áp lực của điều kiện bản thân, áp lực của hợp đồng sản xuất, áp lực của phương diện chu chuyển

vốn, và áp lực giá bông không ngừng tăng cao, nhất là nếu khoản vốn này không tiêu hết trước cuối năm thì ngân hàng có thể sẽ đóng băng lại theo quy định hữu quan... Xét trên tình hình mọi mặt, lãnh đạo công ty Trung Dương đưa ra một vài nguyên nhân này, tâm lý thu mua bông khẩn cấp trên mọi phương diện cũng hoàn toàn có thể lý giải được... căn cứ vào giá bông lúc đó, giá bông mà công ty Trung Dương thu mua khi ấy về cơ bản là hợp lý... thuộc mức độ trung bình.

Đối với Trung Dương mà nói, mua được loại bông như vậy, với giá như vậy, vào thời điểm đó thực sự là quá giỏi rồi. Phải nói rằng lãnh đạo Trung Dương đã làm được một việc lớn trên lĩnh vực này.

Về phản ánh của một số người nói rằng lãnh đạo công ty dùng giá bông loại 1, loại 2 để thu mua về toàn bông loại 4, loại 5 thậm chí là loại 5, loại 6... Chúng tôi cũng đã tiến hành thẩm tra toàn diện vấn đề này.

Thông qua kiểm tra, điều này là không có thực... quả thật có một số bông chất lượng kém, chủ yếu là do không thể kiểm tra từng bao từng bao được, nên mới xuất hiện tình trạng cá biệt là cho một số bông chất lượng thấp được đóng gói. Nhưng đây chỉ là tình trạng cá biệt, hơn nữa, sau đó đã tích cực yêu cầu đối phương bồi thường, và lần thu mua thứ hai về cơ bản đều được bồi thường... Một số cách nói cho rằng cố ý thu mua bông kém chất lượng rồi lén lút nhận chiết khấu là những câu nói vô trách nhiệm, cũng không có căn cứ xác thực.

...

Về vấn đề xử lý phế phẩm và bán ngược máy móc. Theo một số người ở Trung Dương phản ánh, việc này đã gây ra phản ứng quyết liệt trong cán bộ công nhân, nói rằng cán bộ lãnh đạo công ty Trung Dương lợi dụng khoản tiền Nhà nước cho vay nhằm cải tiến kỹ thuật, phá bỏ máy móc cũ làm phế phẩm bán ra ngoài, rồi lại mua vào với giá của sản phẩm mới. Thủ đoạn tàn ác, nhằm kiếm lời bỏ túi mình.

Qua điều tra... đó chỉ là những lời đàm tiếu... thiếu căn cứ... nguồn gốc và các khoản mục mua hàng cho sản phẩm máy móc dệt may mới trong sổ sách... rất rõ ràng, rành mạch, đều có căn cứ để kiểm tra, có ghi chép để theo dõi...

Mọi tình hình thu mua phế phẩm... sổ sách rành mạch, dễ hiểu... không phát hiện chỗ nào sai sót và đáng nghi.

...

Theo phản ánh, cán bộ lãnh đạo Trung Dương ăn uống linh đình, phung phí vô độ trong ngày làm việc, chỉ trong thời gian ngắn ngủi có mấy năm thôi mà gần như đã ăn hết cả một công xưởng. Một vài lãnh đạo tùy ý mua sắm xe hơi, nhà lầu... vân vân.

Theo điều tra... cách thức của lãnh đạo công ty là hiệu nghiệm và hiệu quả. Nhưng cũng thực sự có một vài lãnh đạo công ty và cán bộ hạng trung không đủ năng lực về mặt này, quản không nghiêm... là một doanh nghiệp Nhà nước, phải đấu tranh vươn lên trong cuộc cạnh tranh khốc liệt giữa các doanh nghiệp, tình trạng này cũng tương đối phổ biến, xét trên một tầng ý nghĩa nào đó, thì cũng là khó tránh... Mấy năm nay, công ty Trung Dương đã xử lý nghiêm khắc 10 cán bộ về phương diện này, trong đó có 16 cán bộ sơ cấp, 2 cán bộ cấp phòng ban... công ty Trung Dương ở phương diện này làm tương đối tốt.

Đương nhiên cũng có một vài trường hợp cá biệt, công ty không buông lỏng việc giám sát và vẫn thắt chặt vấn đề này...

Cảm xúc bất mãn là điều hoàn toàn có thể hiểu được, bởi đây thực sự là việc mà cán bộ và quần chúng công nhân căm ghét...

Phải tích cực dẫn dắt và kiên nhẫn thuyết phục công nhân. Không được coi hiện tượng cá biệt là hiện tượng phổ biến, không được coi hiện tượng cục bộ là hiện tượng tổng thể...

...

Theo phản ánh, lãnh đạo công ty Trung Dương trong quá trình phát triển doanh nghiệp thứ ba, đã lạm dụng khoản tiền vốn lớn mà Nhà nước cho công ty vay.

Nhất là trong mấy năm nay, sổ sách doanh nghiệp thứ 3 hỗn loạn, vấn đề nghiêm trọng. Một vài lãnh đạo nhân cơ hội lập doanh nghiệp thứ ba đã biến của công thành của tư, vơ vét càn quét, thậm chí mỗi một cán bộ cấp phó phòng trở lên, đến tuổi về hưu đều phải lấy được một khoản tiền lớn thành lập doanh nghiệp thứ ba trong khoản vốn 1 trăm vạn thì mới chịu về hưu. Nó tạo thành một ảnh hưởng cực kì xấu trong quần chúng, cũng là một trong những nguyên nhân mà công nhân Trung Dương nhiều lần tổ cáo, kiện tụng.

Qua điều tra... quản lý hỗn loạn, giám sát không đủ, vấn đề của công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều doanh nghiệp thứ 3 thuộc Trung Dương thực sự rất lớn, nhất là việc quản lý không tốt, tổn thất nghiêm trọng. Đặc biệt là một vài công ty con và một vài thực thể nghiệp vụ đã sớm có danh vô thực, không có bất kì hoạt động kinh doanh nào... cá biệt, có công ty con từ lâu còn không còn tồn tại cả ban lãnh đạo vốn có và hội đồng quản trị.

Qua điều tra... sở dĩ có tình trạng này là vì ở rất nhiều mặt... điều kiện không được đầy đủ, nhất là trong khi về cơ bản không nắm được tình hình thị trường đã vội vàng lên ngựa... ngày đầu tư sản xuất, cũng chính là ngày nhận tổn thất, phá sản đóng cửa cũng là lẽ tất nhiên... Có một vài hạng mục được tiến hành, hoàn toàn là do tâm lý đầu cơ tạo ra. Họ cho rằng, chỉ cần Nhà nước phê duyệt hạng mục, rót tiền vào, hơn nữa đã leo lên lưng ngựa rồi, thì tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nếu lại để cho hạng mục này sụp đổ... tổn thất nghiêm trọng như vậy cũng là lẽ tất nhiên.

Qua điều tra... nhìn chung, đầu tư mù quáng, đầu tư trùng lặp là nguyên nhân gây tổn thất căn bản.

Ví dụ: vốn không có hiệu quả, không có thị trường, vậy mà lần lượt đầu tư xây dựng 13 công ty phục trang, trong khi sản phẩm chẳng có sức cạnh tranh. Một lần đầu tư xây dựng 4 xưởng áo sơ mi trên thị trường sớm rơi vào tình trạng cung vượt quá cầu.

Trong hơn 100 thực thể công ty nhà xưởng đó, lợi nhuận thu ít ỏi chỉ có 4 nơi, lợi nhuận trung bình cơ bản có 12 nơi, thua lỗ có hơn 6 nơi.

Còn lại 40 công ty nhà xưởng toàn bộ đã ngừng sản xuất... không có ý thức mạo hiểm, nhất là không có ý thức thị trường.

Tư tưởng trì trệ, thêm vào không có tinh thần trách nhiệm, chỉ biết chờ đợi, dựa dẫm, yêu cầu... nhân tài kỹ thuật thiếu hụt cũng là một phần nguyên nhân... hầu hết các nhân viên được tuyển chọn đều là con em trong công ty và những nhân viên do công ty tiến hành ưu hóa tổ hợp phân luồng đưa xuống. Vì thế, chất lượng sản phẩm mới không lên được, sản phẩm không bán được, cuối cùng dẫn đến doanh nghiệp bị tổn thất nghiêm trọng rồi phá sản đóng cửa đó cũng là tự nhiên mà thành thôi.

Qua điều tra... tổn thất trên diện tích lớn như vậy thực sự là nghiêm trọng, cũng là những tổn thất khiến người ta đau lòng.

Nhà nước đầu tư cho vay mấy trăm triệu, lại để dựng lên nhiều công ty nợ nần chồng chất, thua lỗ trầm trọng như vậy, bài học để lại cũng thật sâu sắc, kết quả của nó cũng khiến người ta nhớ lâu. Chúng tôi cho rằng, ở phương diện này, lãnh đạo công ty phải chịu trách nhiệm nhất định... cho dù công việc cả công ty rất bận, lượng công việc rất lớn, nhưng lãnh đạo của công ty "Tân Triều" thực sự đều là những cán bộ cũ, những lãnh đạo cũ đã nghỉ hưu, do rất nhiều nguyên nhân đã quản lý không tốt, nhưng đây cũng không phải là lý do để rũ bỏ trách nhiệm của mình...

Qua điều tra... cá biệt có công ty nhà xưởng thực sự có hiện tượng loạn chi loạn tiêu, ăn uống xa đọa, cũng có một số nơi thực sự có nhiều

hoặc có ít vấn đề về kinh tế... vì vậy, nhìn chung, đây không phải là vấn đề phổ biến, cũng tuyệt đối không giống như những gì được đề cập đến trong tài liệu tố cáo, lấy của công làm của tư, tham lam vợ vét... Vấn đề là có, nhưng không thể lấy chút xíu đó làm bộ mặt để rồi từ đó cho rằng cả công ty Tân Triều đều như vậy. Theo thái độ thực sự cầu thị, chúng ta trước tiên phải nhận thức rõ điểm này, thống nhất cách nghĩ... tổn thất là tổn thất, nợ nần là nợ nần, không được quy tổn thất và kinh doanh không tốt thành những vấn đề do tham ô tham nhũng tạo ra...

Vì cách nói này vừa vô trách nhiệm vừa không xuất phát từ thực tế... Đối với cảm xúc bất mãn trên phương diện này của quảng đại quần chúng, đầu tiên phải nhận thức chính xác, thứ hai phải tiến hành hướng dẫn đúng đắn... phải lấy lý lẽ để thuyết phục người, phải theo sự thực để nói chuyện, làm công tác tư tưởng một cách nhẫn nại.

...

Chả trách Dương Thành lại chửi bới.

Điều khiến người ta cảm thấy phần nộ và khó lý giải nhất là tập tài liệu này lại do chính người mà chúng ta cử đi viết ra! Người của chúng ta không những hoàn toàn phản bội lại tư tưởng của chúng ta mà còn đang phá vỡ chỗ đứng của chúng ta, đào bới góc tường của chúng ta, giúp đỡ đối phương, dùng chính bàn tay của chúng ta để đập vào lỗ tai của chúng ta!

Bởi vì người ta quyền cao chức trọng nên khiếp sợ uy thế của người ta, mới gây nên tình cảnh này? Có thể giải thích được tất cả sao? Đây lẽ nào là lý do duy nhất?

Giả sử đem tài liệu này trở thành một tập tài liệu có tính quyền uy liên quan đến vấn đề Trung Dương, rồi báo cáo lại y nguyên với Tỉnh ủy, thì anh thực sự là không còn bất kì đường xoay xử nào nữa rồi.

Đây chẳng phải là tài liệu điều tra được của tổ công tác do chính các anh phái đi ư? Chính là tài liệu mà tự các anh chỉnh lý ra, vậy các anh còn gì để nói nữa?

Huống hồ chi bây giờ tất cả mọi người đều cho rằng chính các ông muốn bới lông tìm vết gì đó ở Trung Dương, chính các ông muốn vịn có vào sự việc Trung Dương để thực hiện ý đồ khác, vì thế các ông chắc chắn sẽ bỏ nhiều công sức, thời gian cho việc này, sẽ huy động toàn lực lượng, sẽ tuyệt đối không nường tay. Vậy mà bây giờ, một tổ công tác với mười cán bộ làm việc trong gần 20 ngày, tài liệu cũng đã đệ trình lên, các ông lại dám nói đây không phải là việc các ông tạo ra, bản thân tài liệu này là có vấn đề?

Nếu theo tài liệu này, thì Trung Dương vốn chẳng hề có vấn đề nào cả. Nguồn gốc sự việc công nhân tố cáo đều là đuôi hình bắt bóng, tung tin đồn nhảm! Đều không có căn cứ, không đúng sự thực, thậm chí đều là vô trách nhiệm! Dường như chỉ sai khác vài chữ thôi mà việc công nhân các anh tố cáo ấy thực sự đều biến thành hành vi hãm hại và nói xấu lãnh đạo!

Thảo nào Nghiêm Trận lại phê duyệt những lời như vậy trong bản "báo cáo điều tra" này. Từ ngữ và giọng điệu đặc ý ngang tàng, đó gọi là một mũi tên bắn trúng hai đích dễ như trở bàn tay. Vừa để anh tự vả vào miệng mình khiến anh muốn nói nhưng không thốt ra nổi, vừa khiến anh không ngóc nổi đầu dậy trước mặt công nhân, khiến công nhân cảm thấy anh vốn dĩ cùng một giuộc với bọn họ.

Mọi việc của người ta đều suôn sẻ thuận lợi, ứng phó một cách ung dung, còn anh thì hai phía đều chịu ức hiếp, trong ngoài đều chẳng có người.

Nghiêm trọng nhất nhà công ty trách nhiệm hữu hạn Tân Triều vốn có nhiều vấn đề nhức nhối nhất ấy, vốn là một cái hang sâu u ám biến thủ hàng ngàn hàng vạn nhân dân tệ, là nơi mà đến bọn họ cũng phải rùng mình ghê

ợn ấy, thế mà giờ đây người của anh phải đi điều tra lại nói không có vấn đề gì hết!

Tổn thất hơn mấy trăm triệu nhân dân tệ lại chỉ tra ra một vấn đề trách nhiệm!

Thâm hụt hơn mấy trăm triệu nhân dân tệ lại chỉ tra ra là thua lỗ bình thường!

Mấy trăm triệu nhân dân tệ đấy! Khi mà từng món từng món bị biến thủ, bị nuốt chửng, bị cướp đoạt, bị chiếm làm của tư, bị phung phí, bòn rút sạch sẽ như vậy mà lại có thể diêm nhiên buông ra một câu mất hết tính người rằng đó đều là bình thường, là hợp pháp, đó vừa không phải là vấn đề kinh tế lại không phải là hành vi tham ô.

Và điều khiến người ta đặc biệt đau lòng là trước tình cảnh mà anh cho là nghiêm trọng thì tổ công tác anh cử đi, sau gần 20 ngày thăm tra kiểm toán, lại thu được một kết luận như vậy!

Vì thế, cũng có thể nói rằng chính anh đã biến những vấn đề kinh tế khủng khiếp ấy thành những tổn thất bình thường hoàn toàn hợp pháp. Nhẹ nhàng biến hành vi tham ô nghiêm trọng ấy trở thành một vấn đề trách nhiệm bình thường.

Bất kì ai cũng đều có thể nói với anh như thế, đây hoàn toàn là do anh gây ra! Hoàn toàn là kết quả mà anh ở sau thao túng!

Trách nhiệm này anh chạy thoát nổi không? Bí thư Tỉnh ủy Vạn chẳng phải muốn gặp anh sao? Khi anh gặp Bí thư Vạn rồi, anh sẽ làm thế nào để có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện đây?

Anh xem báo cáo viết mới đơn giản, mới thoải mái làm sao:

"... lãnh đạo công ty chịu trách nhiệm nhất định." "...tổn thất nghiêm trọng như vậy, cũng là lẽ tất nhiên thôi." "... phá sản đóng cửa cũng là chuyện tự nhiên mà thành." "...vấn đề thì có, nhưng không thể coi đó là đại diện." "...tổn thất là tổn thất, nợ nần là nợ nần, không thể coi tổn thất và việc kinh doanh không tốt thành việc do vấn đề tham ô gây ra được... bởi vậy cách nói này vừa không có trách nhiệm, vừa không xuất phát từ thực tế."

Nói cả ngày trời, cuối cùng vẫn chỉ một câu chốt:

"Những việc công nhân các anh làm, dù hợp lý nhưng không hợp pháp; những việc cán bộ lãnh đạo người ta làm, cùng lắm cũng là những việc hợp pháp nhưng không hợp lý".

Tổn thất hợp lý. Chỉ mấy chữ này thôi lại có thể đường đường hoàng hoàng thủ tiêu nhẹ nhàng vấn đề thất thoát mấy trăm triệu nhân dân tệ đó.

Còn có trò tham ô nào đáng sợ, kinh hoàng hơn trò tham ô này?

Anh trả lời sao với Bí thư Vạn, với lãnh đạo chính quyền tỉnh, với lãnh đạo chính quyền thành phố đây? Trả lời sao với mấy vạn cán bộ công nhân của Trung Dương đây? Trả lời sao với hơn 300 vạn nhân dân trong thành phố đây?

Chả trách Dương Thành lại chửi rủa như vậy!

Đầu đau như muốn nổ tung. Ông cảm thấy hai mắt mình dường như đang nhỏ máu, tài liệu báo cáo điều tra trước mặt gần như biến thành một tập giấy màu hồng.

Dương Thành nói đúng, phải nhanh chóng tìm biện pháp, nếu không thực sự sẽ đổ hết công sức xuống sông xuống biển, tan vỡ toàn bộ.

Ông nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến 11 rưỡi. Phải nghĩ cách làm cho bản thân mình bình tĩnh lại trước, chỉ có bình tĩnh mới có thể xâu chuỗi lại được những vấn đề trước mắt.

Ông cố gắng thả lỏng người, rót một cốc nước nóng, rồi vừa từ từ uống vừa lật mở chồng thư tín đặt trên bàn.

Ông mở một bức điện báo, của Minh Minh con trai ông.

"Bố mẹ, trường được nghỉ ngày 8 tháng 2 (20 tháng chạp). Con đến nhà bạn chơi một chuyến, có thể sẽ về muộn vài ngày. Con đã gọi điện về nhà và đến văn phòng nhưng đều không gặp bố mẹ, bố mẹ có lẽ quá bận. Xin hãy giữ gìn sức khỏe. Hẹn gặp bố mẹ ở nhà."

Ông thở dài một tiếng, con trai ông trước giờ vẫn vậy, tùy tiện cầu thả. Nhưng không hiểu sao, đột nhiên ông lại thấy nhớ bọn trẻ, con gái hai tháng mới về nhà một lần, còn con trai đã gần nửa năm rồi không gặp.

Tiếp theo là thư của con gái ông, ông sững người ngồi nhìn!

Từ dấu bưu điện có thể thấy đây là thư của 4 ngày trước. Một sự kích động rất ít xuất hiện bỗng ủa về, lúc mở thư suýt nữa xé cả vào trong.

Bố:

...

Bố nói thực với con đi, nhà mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì! Bố với mẹ rốt cuộc làm sao vậy?

Con muốn nghe bố nói thật! Con còn 8 tháng nữa mới được nghỉ, bố hãy viết thư cho con ngay bây giờ! Ngay bây giờ hãy nói rõ cho con biết!!!

Mấy ngày nay, hầu như ngày nào con cũng gọi điện về nhà và đến văn phòng, tối qua con gọi về nhà vào lúc 2 giờ 40 phút sáng, không có ai nghe

máy. Chị giúp việc ậm à ậm ừ, nhưng con biết, chị ấy đang nói dối con!

Bố, nhà mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi ạ?

Sao mẹ lại không có ở nhà?

Mấy ngày trời liên tục, sao bố mẹ cả ngày đều không có ở nhà?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Bố phải nói thật với con!!

Bố hãy viết thư cho con ngay!!!

Ngay bây giờ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

...

Lý Cao Thành lặng lẽ nhìn đống chấm than mà Mai Mai - con gái ông viết trong thư, đột nhiên nhận thức được một điều: Năm nay, chờ đợi ông sẽ là một cái Tết như thế nào đây?

Lặng lẽ ôm đầu, có gì đó mách bảo ông:

Dù gì thì cũng chẳng thể trốn tránh được nữa, vậy thì cái gì đến hãy để chúng đến thôi.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Buổi trưa, Lý Cao Thành và thư ký Ngô Tân Cương đều ăn cơm ở nhà.

Cơm tại nhà ăn chính quyền thành phố thực ra cũng không tồi, cái chính là vì mệt quá không muốn đi. Năm viện một thời gian, lại là nhân vật trọng điểm, người đến hỏi han chắc chắn sẽ nhiều. Chỉ lo ứng đối thôi cũng đủ lao lực rồi. Lúc này, ông cũng chẳng có tâm trạng để xuất đầu lộ diện, nói không chừng sẽ còn dẫn đến nhiều việc cực đoan khác, ông cần tĩnh tâm suy nghĩ kĩ càng. Hơn nữa, lâu ngày rồi chưa về qua nhà, nói gì thì cũng phải về xem thế nào.

Bọn trẻ cũng sắp về rồi, ông phải bảo người thu dọn nhà cửa.

Cô giúp việc Tiểu Liên tỏ ra khá ngạc nhiên khi thấy ông về, một lúc sau cũng chưa nói được câu nào. Đột nhiên, ông nhận thấy, một gia đình nếu không có người phụ nữ, thật chẳng giống một gia đình chút nào, lúc về ông cũng chẳng để ý là nên gọi điện báo trước. Vợ không có nhà, nên cũng không có ý định phải gọi về.

Tiểu Liên là một cô giúp việc trẻ tuổi mà vợ ông phải chọn tới chọn lui mới chọn được. Chân chất thật thà, làm việc nhanh nhẹn, đầu óc cũng sắc bén. Dưới sự chỉ bảo kĩ càng của vợ ông, bất luận là nấu cơm hay việc nhà đều không có gì để chê trách. Nhất là xào rau rất ngon khiến tất cả khách đến nhà ông đều không ngớt lời khen ngợi. Vợ ông đã từng hứa với cô ấy, chờ một thời gian sau sẽ giúp cô ấy giải quyết việc hộ khẩu và công việc. Vì thế, cô ấy làm việc ở nhà ông tương đối chăm chỉ, cố gắng, lại rất

nghe lời, trung thực, đáng tin cậy, an phận. Dù nhà không có ai nhưng lúc nào cũng thu dọn sạch sẽ, ngăn nắp.

Bình thường bận rộn, có vợ quản nên rất ít khi ông nói chuyện với giúp việc. Mặc dù có người phục vụ và bảo vệ, nhưng phần lớn thời gian giúp việc đều ở nhà một mình, nghĩ lại cũng thấy bản thân mình đáng hổ thẹn.

"...Tiểu Liên, hay là Tết này cháu đưa bố mẹ lên đây?" Lúc ăn cơm, Lý Cao Thành hỏi một câu rất thành tâm.

"Không cần đâu ạ!" Tiểu Liên giật mình đáp, "Ở nhà nhiều việc lắm, năm nay là năm đầu anh hai cháu kết hôn, đối tượng của chị gái cháu cũng muốn qua thăm hỏi, tháng Giêng phải đến nhà chúc Tết. Nhiều việc lắm ạ, bố và mẹ cháu muốn đi cũng không đi nổi. Bố mẹ cháu đều nói rằng cháu cứ ở đây yên tâm làm việc, chỉ cần Thị trưởng Lý và Cục trưởng Ngô đón Tết vui vẻ thì họ cũng chẳng có gì phải thấp thỏm mong ngóng rồi." Tiểu Liên cũng nói rất thành thật.

"Mấy ngày nay có ai gọi đến nhà không?" Lý Cao Thành cố tình tỏ ra lơ là.

"Mấy ngày trước Cục trưởng Ngô ngày nào cũng gọi điện mấy lần, vừa hôm kia cũng gọi hai lần ạ. Chỉ hai hôm nay mới không gọi về." Tiểu Liên dường như biết Lý Cao Thành muốn hỏi gì nên trả lời rất cụ thể, rất rõ ràng, "Còn có cả điện thoại của Minh Minh và Mai Mai, Mai Mai hầu như ngày nào cũng gọi, vừa nãy cũng gọi một cuộc ạ."

Xem ra con trai và con gái ông thực sự có gọi điện về, và thực sự cũng tìm mãi không gặp bố mẹ.

"Còn ai khác nữa không?" Lý Cao Thành lại hỏi.

"Người khác thì nhiều lắm ạ, việc quan trọng cháu đều ghi trong quyển sổ ghi chép đặt bên cạnh điện thoại phòng khách, không quan trọng thì cháu không ghi." Điều bộ của Tiểu Liên giống như một thư ký xuất sắc, nói chuyện cũng rất đơn giản rõ ràng, đúng trọng tâm, lại nắm bắt rất có chừng mực, "ngoài ra, có rất nhiều đồ gửi đến, thư và điện báo cháu đặt ở trong tủ đầu giường chú, những cái khác cháu để trong phòng khách. Đúng rồi, còn có rất nhiều người đến tìm chú nữa, cháu đều ghi vào quyển sổ tay đó rồi ạ."

"Rất tốt." Lý Cao Thành thốt lên một câu khen ngợi tự đáy lòng, "Hai hôm nay người trong nhà vắng, cháu cố gắng vất vả một chút nhé."

"...Thị trưởng Lý," Tiểu Liên ngập ngừng một tiếng, mãi không nói ra được

"Cháu nói đi!" Lý Cao Thành lặng lẽ nhìn cô giúp việc.

"Thị trưởng Lý, mấy ngày nay Mai Mai gọi điện về đáng sợ lắm, cháu không biết nên nói thế nào. Thị trưởng Lý..." Tiểu Liên nghẹn giọng một lúc lâu mới khó nhọc cất lời, "... chú tìm Cục trưởng Ngô về đi ạ, đã nhiều ngày như vậy rồi, cũng nên đi gọi về rồi. Cục trưởng Ngô mọi lần gọi điện thoại đều hỏi đến chú, còn nói cháu phải chăm sóc chú thật tốt. Thị trưởng Lý, cháu hiểu rõ Cục trưởng Ngô, bất luận là làm gì, cô đều lo lắng cho chú. Rất nhiều việc chú không nghĩ đến nhưng cô đều nghĩ đến rồi, thật đấy ạ, nhiều việc chú không biết, mà chỉ có mình chú không biết. Thị trưởng Lý, chú gọi Cục trưởng Ngô về nhà đi ạ. Bố mẹ cháu cũng thường cãi vã, cãi xong là thôi, chứ đâu có như cô chú, bình thường vẫn yêu thương nhau thế, vừa tranh cãi một tí mà thật đáng sợ..."

Lý Cao Thành cũng mập mờ cảm nhận được những câu nói ấp úng của Tiểu Liên. Nhưng ông không hỏi lại, Tiểu Liên cũng không nói thêm nữa.

Lúc đang ăn cơm, nhận được một tin báo của thư ký Ngô Tân Cương.

Ngô Tân Cương biết được thông tin qua thư ký của Tỉnh trưởng Ngụy, cuộc họp thường ủy Tỉnh ủy sáng nay diễn ra vô cùng kịch liệt, thậm chí đến tận bây giờ vẫn chưa họp xong. Cuộc họp thường ủy lần này chủ yếu là bàn về vấn đề ban lãnh đạo thành phố các nơi, vốn mâu thuẫn rất gay gắt, nhưng không ngờ Phó tỉnh trưởng Vương Dục Dân lại đứng lên nhắc đến vấn đề món tiền hối lộ 30 vạn tệ. Bảo rằng sự việc này đã gây âm ỉ trong xã hội, ai ai cũng biết. Bất kể là thật hay giả đều đã khiến chính quyền đủ xấu mặt. Vì vậy, không thể tiếp tục để yên việc này nữa, nhất định phải nhanh chóng tìm ra ngọn nguồn vấn đề. Rốt cuộc là việc thế nào cũng đều phải cho quần chúng một câu trả lời. Ông ấy nói bất kể món 30 vạn tệ này là hành vi hối lộ hay nhận hối lộ, nhưng đường đường là một Thị trưởng Đảng Cộng sản lại có thể để cho người ta trực tiếp mang 30 vạn tệ đó đến tận nhà mình, bản thân đó là một việc cực kì đáng ngờ. Nếu quan hệ giữa họ là bình thường, nếu quan hệ giữa bọn họ là không quen biết thì bọn họ có thể vào ngôi được trong nhà Thị trưởng sao? Làm sao có thể đưa số tiền 30 vạn tệ ngay trước mặt? Làm sao dám một lần đưa 30 vạn tệ? Tình hình cấp bách, kiểm tra nghiêm ngặt, vì thế phải giao số tiền 30 vạn tệ đó ra. Nếu cuối cùng vẫn không ai chịu tố giác tiết lộ? Nếu cuối cùng vẫn không có ai biết? Phải chăng sẽ để mãi ở nhà? Đây há chẳng phải là việc hai năm rõ mười, việc rõ mồn một rồi hay sao? Có người nói đoạn băng ghi âm đó là giả, là ngụy tạo. Cứ coi là giả, là ngụy tạo đi thì chỉ xét riêng về số tiền 30 vạn tệ lấy ra từ nhà ông thôi cũng không thể tha thứ và không có cách nào để tha thứ rồi! Bản thân nó chính là một hành vi tham ô khiến người ta phải giật mình cảnh tỉnh! Vì thế, ông ấy kiến nghị phải lập tức điều tra đến cùng, điều tra triệt để, điều tra xem ai là ai, bất luận có hậu đài vững chắc thế nào, có bối cảnh sâu sắc đến mức nào, có quyền lực to lớn đến mức nào, có chức vị cao đến mức nào, phải cách chức thì cách chức, phải làm theo pháp luật thì làm, tuyệt không được xem nhẹ, tuyệt không được chần chừ nường tay!

Phó tỉnh trưởng thường vụ Vương Dục Dân là một thường ủy Tỉnh ủy ghét cay ghét đắng cái xấu và cực kỳ cá tính, ông dùng khẩu khí như vậy phát biểu trong cuộc họp thường ủy không phải là chuyện lạ. Nhưng điều khiến Lý Cao Thành cảm thấy sợ hãi chính là nội dung của những lời phát biểu đó và loại giả thiết của ông ấy. Thử nghĩ thì cũng đúng là như vậy, giống như lão bách tính vẫn nói, ngày nay có tiền chưa chắc đã đưa được đến tay, do đó người có thể mang tiền đến tận nơi như vậy thì chắc chắn phải là người có quan hệ thực sự và là người có tính nhẫn nại cao. Số tiền 30 vạn tệ này há chẳng phải giống như lời bách tính nói? Điều Phó tỉnh trưởng Vương nói chính là như vậy, ruồi chỉ hút trứng có vết nứt (1), nếu anh chẳng có chút vấn đề gì, thì sao người ta lại mang đến tận nhà biểu anh 30 vạn tệ, và anh còn chấp nhận? Chỉ riêng điểm này thôi, anh cũng có thể giải thích rõ được ư? Cũng giống như việc mua bán dâm, bán dâm là có tội, vậy còn khách mua dâm thì sao? Nếu như anh trong sạch, đường đường chính chính thì có thể có việc đó xảy ra ư? Đây đâu có phải là một món quà bình thường? 30 vạn tệ đấy! Là số tiền mà lão bách tính làm cả đời cũng không kiếm nổi! Một sự hối lộ phạm pháp, một sự giao dịch quyền tiền thuần túy! Nếu không sao người ta lại mang đến nhà anh, lại còn bảo anh giữ lại?

-----

(1) Làm việc không sơ hở thì không sợ bị lợi dụng.(ND)

Ngô Tân Cương nói, sau khi Phó tỉnh trưởng Vương nói xong, Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ hỏi một câu: Vậy số tiền 30 vạn đó rốt cuộc là ai mang đến? Bí thư Thành ủy Dương Thành đáp, là công ty trách nhiệm hữu hạn vận chuyển hành khách "TGT". Rồi sau đó đã cố ý giải thích một câu, nói công ty vận chuyển "TGT" là doanh nghiệp thứ 3 thuộc Trung Dương, Bí thư Vạn lại hỏi tiếp một câu: Rốt cuộc là mang đến lúc nào? Dương Thành trả lời: Chính là ngày thứ 3 sau khi công nhân nhà máy Trung Dương chuẩn bị bạo loạn và là ngày thứ 2 sau khi

cuộc họp thường ủy Thành ủy nghiên cứu quyết định chuẩn bị cử tổ công tác giải quyết triệt để vấn đề Trung Dương. Và Dương Thành lại giải thích thêm, khi đó quyết định đề đồng chí Thị trưởng Lý Cao Thành lĩnh soái giải quyết vấn đề Trung Dương.

Cả hội trường im lặng, rất lâu không có người lên tiếng. Lý Cao Thành hiểu rõ ý nghĩa của hai câu nói của Dương Thành, người hơi có năng lực tư duy một chút cũng đều sẽ nắm được hàm ý trong những lời nói đó. Qua các câu hỏi của Bí thư Vạn Vĩnh Niên, có thể thấy được Bí thư Vạn thực sự vô cùng coi trọng chuyên án này, đồng thời cũng đã từng nghĩ ngợi rất nhiều.

Tiếp sau, Bí thư Vạn lại nói, anh là Bí thư Thành ủy, đây là việc của thành phố anh, anh thử nói suy nghĩ của anh trước xem thế nào. Dương Thành nói, tôi đồng ý với ý kiến của Phó tỉnh trưởng Vương, nhưng cá nhân tôi cho rằng việc này cũng thuộc về vấn đề Trung Dương, phải kết hợp với vấn đề Trung Dương, điều tra nghiêm túc thêm một bước nữa. Tại sao vừa mới bắt tay vào điều tra vấn đề Trung Dương lại lập tức có người mang tiền đến hối lộ người chủ quản? Theo đồng chí Lý Cao Thành nói, khi tiền được đưa đến nhà ông, lúc đó ông ấy vốn không có mặt ở hiện trường, và cơ bản là ông ấy không biết. Nhất là có một vài người khi không đạt được mục đích đã định liền quay ra cắn một miếng lời sự việc ra, dù nói là tố cáo nhưng còn có ghi âm gì đó, đây chẳng phải là để nói với mọi người rằng tất cả rõ ràng là âm mưu đã được lên kế hoạch xong xuôi hay sao?

Lời nói của Dương Thành vừa biểu đạt được quan điểm của bản thân, vừa phản đối lại cách nghĩ của Phó tỉnh trưởng Vương một cách nhẹ nhàng.

Dương Thành vừa dứt lời liền phải hứng chịu một trận phản đối quyết liệt của Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận. Nghiêm Trận cho rằng, thứ nhất, cuộc họp hôm nay không phải là cuộc họp nghiên cứu vấn đề này, thảo luận việc này trong cuộc họp này là vẫn còn quá sớm. Thứ hai,

kết hợp việc 30 vạn tệ với vấn đề của Trung Dương là thiếu suy nghĩ và không thỏa đáng. Vấn đề gì là vấn đề đó, hai việc không thể tùy tiện gán vào với nhau. Thứ ba, bất luận là vấn đề của Trung Dương hay là vấn đề 30 vạn tệ, đến thời điểm trước mắt, việc điều tra và tìm chứng cứ vẫn đang được làm rất tốt. Vấn đề của Trung Dương vừa mới điều tra xong, công việc cũng đã đi đến giai đoạn cuối. Còn vấn đề 30 vạn tệ vừa mới phát sinh, tôi đã bàn bạc nghiêm túc với Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy rồi, phải cố gắng thu hẹp phạm vi, không được gây ra bạo động trên phạm vi lớn, nhất là mấy ngày trước Tết, một số công nhân tinh thần bất ổn, tình hình trị an của một vài nơi không được tốt, nếu trong tình hình này mà lôi hai việc vào với nhau há chẳng phải là muốn kích động mâu thuẫn xã hội, ảnh hưởng đến ổn định xã hội sao? Vì vậy, nhất định phải lấy đại cục làm trọng, tất cả phải xuất phát từ đại cục. Do đó, ông ta cho rằng mọi thứ đều phải làm theo phương án đã định, cố gắng không để sự việc lan rộng, đặc biệt là phải ngăn chặn sự kích động, những hành vi do con người tạo ra và cách làm gây ra mâu thuẫn xã hội.

Bí thư Vạn nghe xong liền trả lời, ông ấy đồng ý với quan điểm của Phó bí thư Nghiêm Trận, tạm thời không nên đánh đồng hai việc làm một, nhưng vấn đề 30 vạn tệ không thể buông lỏng, có thể lập án thì nhanh chóng lập án, nếu không thể lập án thì cũng không thể vịn cớ kéo dài điều tra. Tốt nhất là nên nhanh chóng thành lập một tổ chuyên án, mỗi một bước tiến hành đều phải trực tiếp báo cáo, đồng thời ông ta còn cho rằng việc này tốt nhất là nên để Nghiêm Trận đứng ra xử lý. Tỉnh trưởng Ngụy Chấn Quốc cũng đồng ý với ý kiến của Bí thư Vạn và Nghiêm Trận, đồng thời ông ta còn đặc biệt hỏi một câu: Vấn đề của Trung Dương chẳng phải vừa điều tra xong, ngay cả báo cáo điều tra cũng nộp lên rồi sao? Sao lại muốn điều tra lại cùng với sự việc này? Làm như vậy thực sự có chút gì đó thiếu thỏa đáng, một doanh nghiệp cỡ lớn với mấy vạn công nhân, vừa điều tra xong chưa lâu sao lại có thể lại điều tra nữa? Tinh thần của cán bộ và quần chúng vừa mới ổn định hơn một chút, cứ khuấy động họ như vậy thì sao lại không có vấn đề? Hơn nữa, năm tới, trọng điểm của chúng ta là phải giải

quyết vấn đề doanh nghiệp quốc doanh và công nhân viên nghỉ việc, nếu còn vấn đề giải quyết tồn đọng thì vừa Tết xong chúng ta phải lập tức tiến hành. Vấn đề của Trung Dương hay là tạm thời để lại thì hay hơn, việc này Phó bí thư Nghiêm đã nhiều lần hồi báo và bàn bạc với tôi và Bí thư Vạn rồi, bây giờ tôi nghĩ nên làm theo ý kiến của Bí thư Vạn và Phó bí thư Nghiêm. Còn nữa, để Phó bí thư Nghiêm Trận phụ trách khoản tiền 30 vạn tệ này, cá nhân tôi cũng đồng ý, Nghiêm Trận và Lý Cao Thành là quan hệ cấp trên cấp dưới bao năm nay, Nghiêm Trận cũng tương đối thân quen và hiểu Lý Cao Thành, để Nghiêm Trận phụ trách vấn đề này, xét từ nhiều phương diện đều tốt. Nếu có suy nghĩ và ý kiến gì khác, chúng ta vẫn còn có thể tiếp tục trao đổi sau cuộc họp.

Phó tỉnh trưởng thường vụ Vương Dục Dân tỏ ra đồng ý, Dương Thành cũng không nói thêm gì nữa. Và thế là cuộc tranh luận cũng kết thúc ở đó.

Lý Cao Thành vốn muốn phê bình vài câu trước việc lấy được những thông tin thuộc về cơ mật đó, nhưng nghe xong, ông vô tình lại bị cuốn vào trong bầu không khí hội nghị ấy, đồng thời cũng một lần nữa bị chấn động sâu sắc.

Sao lại thế được!

Sao lại có thể để Nghiêm Trận phụ trách sự việc này! Xét về mặt thực chất thì chính là để một kẻ tham ô chống lại tham ô, một kẻ gây án đứng ra làm chuyên án, một phần tử hủ bại đứng ra chống hủ bại!

Không ngờ lại là một kết cục như vậy: Anh muốn điều tra vấn đề của Nghiêm Trận, kết quả là lại để Nghiêm Trận đến điều tra anh! Anh muốn làm án của Nghiêm Trận, ngược lại Nghiêm Trận lại sắp được phụ trách án của anh! Chưa chờ anh được đến điều tra tôi, thì tôi đã đến điều tra anh đây.

Trong cuộc họp thường ủy Tỉnh ủy có thể quyết định vận mệnh của bất cứ cán bộ nào trong thành phố và trong tỉnh, Dương Thành dường như đang phải chiến đấu một mình!

Tình hình trong cuộc họp không thể nói là Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy đều đứng về phe Nghiêm Trận, càng không thể bảo rằng Tỉnh trưởng và Bí thư không phân rõ trắng đen, thị phi trong vấn đề này. Bởi ở một lúc nào đó, vị trí và quyền lực thực sự sẽ quyết định tất cả. Nếu như anh, khi mà đến cả cái vị trí quyết định vận mệnh của mình ấy cũng không còn cơ hội để dựa dẫm, ở giữa lại còn xuất hiện một người đang ra sức cản đường anh, thì tiền đồ của anh chẳng cần nghĩ nhiều cũng biết. Bất luận thế nào, so với thân phận của Nghiêm Trận, thì sức ảnh hưởng của ông ta lớn hơn anh rất rất nhiều. Ông ấy là một phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy trẻ tuổi nhất, tiền đồ xán lạn nhất trong tỉnh, sức mạnh lời nói của ông ta cũng lớn hơn anh rất nhiều. Từ những câu phát biểu của Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy có thể thấy rõ rằng một điều: Về vấn đề này, Nghiêm Trận đã báo cáo với họ nhiều lần, bàn bạc cũng nhiều lần rồi. Từ góc độ của quan niệm tiền nhập vi chủ (2) mà nói thì ông ta cũng đã tiền nhập rất nhiều lần rồi. Một người cứ lặp đi lặp lại một nghìn lần một lời nói dối thì rất có thể nó sẽ trở thành chân lý, huống hồ chi ông ta đường đường là một phó Bí thư Tỉnh ủy, lời nói dối của ông ta ở một lúc nào đó cơ bản không cần phải lặp lại.

-----

(2) Tiền nhập vi chủ: Ai vào trước là chủ. (ND).

Bất giác, ông thấy lo lắng cho bước tiếp theo của mình. Nói thực, nếu lập án thẩm tra cũng đồng nghĩa với việc vị trí của anh đã bị lung lay. Bất cứ lúc nào ông ta cũng có thể bắt anh đình chỉ công tác để điều tra, hoặc tạm dừng quyền lực mà anh có. Hơn nữa, ông ta cũng có thể đường đường chính chính bảo rằng đây là quyết định nghiên cứu của Ủy ban thường ủy Tỉnh ủy, chứ không phải là ý kiến của cá nhân ông ta. Tức là, ông ta không phải đại diện cho cá nhân ông ta mà là đại diện cho cả tỉnh!

Ông cũng cảm thấy lo lắng sâu sắc cho hoàn cảnh khó khăn của Dương Thành. Có lẽ chỉ đến lúc này rồi, ông mới một lần nữa thực sự cảm nhận được nhân cách và phẩm hạnh ngay thẳng của Dương Thành.

Ông biết, Dương Thành sẽ có bước hành động tiếp theo, ông ấy chắc chắn còn đi gặp Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy. Đến bước này, ông ấy và ông đều giống nhau, đều không còn đường để lui nữa.

Vấn đề then chốt bây giờ là bước tiếp theo, bản thân ông nên làm gì đây? Thời gian không chờ đợi ta, cơ hội của ông cũng không còn nhiều nữa. Nỗ lực hướng đến cái tốt, suy nghĩ từ những chỗ xấu xa, giống như Dương Thành đã nói, không thể ngồi khoanh tay chờ chết, cam chịu để người ta xử lý. Bây giờ biện pháp hữu hiệu nhất là mở một đường huyết mạch trong vòng vây trùng điệp này, phải tấn công, tấn công!

Dương Thành nhạy cảm hơn ông trong vấn đề này, ông ấy dường như đã biết tầm quan trọng của tình hình từ rất sớm, vì thế ông ấy mới có thể nói ra được những lời như vậy trước khi cuộc họp thường ủy diễn ra.

Nghĩ một hồi, ông nhận thấy bất luận thế nào, ngay lúc này phải đi gặp Bí thư Tỉnh ủy và Tỉnh trưởng nói chuyện ngay. Càng nhanh càng tốt. Nghiêm Trận cũng nhạy cảm hơn bản thân ông và hành động cũng nhanh hơn ông. Thực tế là vậy, giống như chơi cờ, từ khi sự việc mới bắt đầu, mặc dù bề ngoài dường như đều nằm trong thế cờ của ông, nhưng cuối cùng ông lại rơi vào cục diện bị động chịu đánh, thực ra ông chưa bao giờ chiếm được thế thượng phong.

Ý của Dương Thành cũng rất rõ, không thể cứ thế mà chịu đánh được.

Nhưng sự việc phát triển đến ngày nay, ông có thể làm gì? Nếu ông là một nông dân, một công nhân bị dồn đến chân tường, thì vẫn còn có thể đi kiện, vẫn còn có thể tố cáo lên cơ quan tư pháp, còn có thể lên cơ quan Chính phủ kêu oan, thậm chí còn có thể bất chấp tất cả ôm lựu đạn đến

cùng sống chết với chúng! Nhưng giờ đây, ông là một Thị trưởng, là một vị quan lớn trong mắt bách tính, nên khi ông thực sự bị oan ức, những việc mà lão bách tính có thể làm ấy, ông đều không được thực hiện.

Súng bắn ngoài sáng dễ tránh, lời nói đen tối khó phòng. Tuy nhiên, với ông lại chỉ có thể đến từ đen tối, không thể đến từ ban ngày; ông chỉ có thể đấu trí đấu dũng trong u tối, chứ không thể tàn sát bằng đao thật, súng thật giữa ban ngày. Ngược lại, với người ta mà nói thì đều ở nơi sáng, thứ người ta dùng đều là những ngôn từ quang minh chính đại, thứ người ta dùng dường như đều là những thủ đoạn quang minh chính đại. Người ta làm những việc xấu xa không thể xấu xa hơn, nhưng lại dùng loại ngôn từ và quyền lực quang minh chính đại để tính toán với ông, để dồn ông vào chỗ chết. Người tốt không thể đến từ chỗ sáng, kẻ xấu lại toàn xuất hiện ở nơi sáng; người làm việc tốt không thể đến từ chỗ sáng, người làm việc xấu lại toàn xuất hiện ở nơi sáng; người chủ trì chính nghĩa trung quân báo quốc không được sử dụng hoặc không thể sử dụng những biện pháp quang minh chính đại, kẻ làm xấu làm bậy thì lại có thể dùng những thủ đoạn quang minh chính đại một cách trắng trợn, một cách tùy tiện!

Đối với một lãnh đạo, có lẽ đây mới chính là bi kịch trong bi kịch thực sự.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Ăn qua loa một bữa cơm, vốn chẳng mấy khẩu vị. Ông kêu Ngô Tân Cương ra ngoài rồi ngồi một mình trong phòng khách, lật mở cuốn sổ ghi chép cạnh máy điện thoại.

Người gọi điện đến quả thực không ít.

Con gái ông, Mai Mai, là người gọi nhiều nhất, hầu như ngày nào cũng gọi mấy cuộc. Nhiều nhất là một ngày gọi tới 12 lần, và cô giúp việc Tiểu Liên lần nào cũng ghi lại rất rõ ràng, thời gian, nội dung, số điện thoại gọi lại. Tiếp theo là điện thoại của vợ, cũng ghi rất đầy đủ, và mỗi lần đều lưu lại số. Xem đến đây, đột nhiên ông ý thức được việc con bé chắc chắn cũng gọi điện cho mẹ nó. Vậy thì, vợ ông đã nói với con những gì? Dù bà ấy không nói, nhưng con bé chắc chắn cũng ý thức được gì đó, nếu không sẽ không để lại nhiều dấu chấm than như vậy trong bức thư điện tử gửi cho ông.

Ngoài ra, còn có rất nhiều cuộc gọi của các lãnh đạo thành phố. Thư ký của Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên cũng gọi đến mấy lần, tức là, rất có thể bí thư Vạn đã từng tìm ông. Còn có một vài cán bộ và công nhân của Trung Dương, trong đó còn có cả mấy cuộc điện thoại của cô con dâu nữ mẫu của bọn trẻ Hạ Ngọc Liên. Điều khiến Lý Cao Thành không ngờ tới, đó là mấy vị lãnh đạo chủ chốt của Trung Dương đều gọi tới không ít lần, nói cần gặp ông để báo cáo tình hình, phải liên hệ ngay với ông. Đặc biệt là Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận đã liên tiếp gọi tới mấy lần! Thời gian là sau khi ông chuyển viện. Lý Cao Thành lặng lẽ chú ý vào cái tên này rất lâu, Nghiêm Trận lúc đó tìm ông làm gì? Phải chăng vẫn còn

muốn lôi kéo ông lần cuối? Tối hôm đó, Nghiêm Trận đã nói trong điện thoại và lại còn nói bằng giọng rất nghiêm khắc, hy vọng ông có thể nhanh chóng gặp ông ta một lần, tuy nhiên, sáng hôm sau ông lại chuyển viện nên không đến gặp ông ấy, và điện thoại cũng chẳng gọi! Vì thế mà vị Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy này cuối cùng đã không biết ông ở chỗ nào! Thử nghĩ xem làm sao ông ta lại không tức giận? Thử nghĩ xem làm sao ông ta lại không tiến hành bước hành động tiếp theo? Thực ra, ông ta tức giận chính là vì ông ta cảm thấy lo sợ rằng ông sẽ hành động gì đó và ông ta cũng đã có cảm giác thấy ông đang hành động rồi.

Bất luận ông ấy bây giờ quyền cao chức trọng, thâm tóm quyền hành lớn thế nào, nhưng tất cả những việc ông ấy làm thực ra chỉ có thể chứng minh được rằng ông ấy đang lo lắng, đang sợ hãi. Nói không chừng bây giờ ông ấy cũng đang thấp thỏm bất an, tâm thần bất định, ăn cơm khó nuốt, thân xác tàn tạ! Sở dĩ như vậy chính là vì trong tâm ông ta có quỷ!

Người đến nhà tìm ông cũng không ít.

Điều làm Lý Cao Thành không ngờ tới là mấy hôm nay, người đến tìm ông nhiều nhất lại chính là công nhân và một số cán bộ đã về hưu của Trung Dương. Lão xưởng trưởng Nguyên Minh Lượng, Lý Tổ Chi, cựu kĩ sư trưởng Trương Hoa Ân, lão hồng quân Đinh Tấn Tôn, cựu chiến sĩ thi đua Phạm Tú Chi, cựu công nhân Vương Anh Liệt, thậm chí cựu kĩ sư trẻ tuổi đang làm nghề đóng giày Hồ Huy cũng đến tìm ông!

Cán bộ lãnh đạo của chính quyền thành phố đến nhà ông cũng nhiều bất ngờ, Phó bí thư Trương, phó bí thư Vu, Phó Thị trưởng Quách, Phó Thị trưởng Lưu, còn có cả lãnh đạo các cục Tài chính, cục Thuế, cục Lương thực, cục Công nghiệp, Ủy ban kinh tế, Ủy ban kế hoạch, thậm chí cả lãnh đạo Ủy ban kỉ luật kiểm tra thành phố, sở Công an thành phố, ủy ban tuyên truyền thành ủy... từng người từng người một đã tìm đến nhà ông. Đặc biệt không ngờ cả lãnh đạo của Viện kiểm sát nơi vợ ông làm việc cũng hầu như đều tìm đến nhà ông cả.

Theo tốc độ truyền tin như hiện nay, bọn họ không thể không biết khó khăn và áp lực của ông bây giờ. Nguyên nhân bọn họ vẫn đến tìm ông có lẽ có rất nhiều, nhưng chí ít có một điểm khá rõ ràng, đó là bọn họ đến vào lúc này chính là muốn thể hiện sự ủng hộ, quan tâm và đồng tình với ông, hoặc ít hoặc nhiều. Trong hoàn cảnh hiện giờ, thứ nhất nghĩ tới việc đến, thứ hai dám đến, thứ ba có thể đến, bản thân những việc này đã nói lên tất cả, những hành động đó thực sự vô cùng vô cùng phi thường. Nhiều khi không phải ai cũng làm được điều này. Cho dù là mờ ám, thậm chí là lén lút, cũng không hề dễ dàng.

Thực ra đây là một biểu hiện trái ngược, ai làm ai không, ai đúng ai sai, ai thật ai giả, ai thiện ai ác, chính hành động của bọn họ đã thể hiện rõ ràng. Cho dù đôi lúc, bọn họ không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt thứ tình cảm và phán đoán này.

Có thể như vậy cũng đã đủ rồi.

Điều khiến Lý Cao Thành kinh ngạc nhất là tổ trưởng tổ công tác phụ trách điều tra vấn đề Trung Dương lần này, Phó cục trưởng cục Tài chính chính quyền thành phố và Cục trưởng cục Điều tra Chính phủ phụ trách điều tra công ty Tân Triều Trung Dương lần này cũng đều đến tìm ông, và không chỉ một lần, thậm chí còn để lại cả những lời nhắn trong cuốn sổ tay.

Phó cục trưởng cục Tài chính viết:

Thị trưởng Lý:

Đến nhà mấy lần, đều không thể gặp được ông, thật tiếc.

Theo ý của ông, việc điều tra về vấn đề Trung Dương xem như kết thúc rồi. Mọi người đều có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Tôi cũng thấy thở phào. May mà chưa có sai sót lớn, cũng chưa gây ra phiền phức gì.

Tôi gửi lại ông một bản báo cáo điều tra, và còn đặc biệt dặn dò cô giúp việc Tiểu Liên nhất định phải nhanh chóng chuyển lại cho ông. Ngoài ra, chúng tôi còn trình một bản lên chỗ Bí thư Tỉnh ủy Nghiêm Trận, ông ấy xem xong tỏ ra vô cùng vui mừng, đồng thời còn biểu dương chúng tôi. Ông ấy còn nói Thị trưởng Lý chắc chắn cũng sẽ vui mừng, kêu là chúng tôi đã làm được một việc lớn.

Thị trưởng Lý, có câu nói này của Bí thư Nghiêm, tôi cũng yên tâm rồi. Tôi nghĩ ý của Bí thư Nghiêm cũng đại diện cho ý của ông. Vì thế, tôi cũng cảm thấy ngay từ đầu sự hiểu biết của tôi đã không hề sai, cảm giác của tôi cũng không sai, lĩnh hội và lý giải của tôi cũng không sai.

Bản báo cáo điều tra này viết được thành như bây giờ quả không dễ dàng gì. Tình hình cụ thể sẽ hồi báo chi tiết sau khi gặp ông.

Chỉ cần ông vừa lòng thì chúng tôi cũng hài lòng.

Mấy ngày nay, tôi không đi đâu cả, lúc nào cũng có thể nghe ông căn dặn và chỉ thị bước tiếp theo.

...

Cục trưởng cục Kiểm toán dường như còn thú vị hơn:

Thị trưởng Lý:

Nghe nói ông bị bệnh, mọi người đều vô cùng lo lắng. Tôi đến nhà mấy lần, còn cử người đi tìm ông.

Không có hồi âm, đành phải ghi lại thế này.

Công việc thẩm tra công ty Tân Triều Trung Dương cũng đã đến giai đoạn cuối. Ông cứ yên tâm, chúng tôi đã cố gắng dốc toàn sức lực, vấn đề của Tân Triều đã hoàn toàn không có gì đáng lo nữa.

Cũng tức là, Tân Triều sẽ không có bất kì vấn đề gì nữa, tất cả đều đã hợp lý hợp pháp.

Bản báo cáo điều tra viết rất rõ ràng, mời ông xem qua.

Bí thư Nghiêm đã từng mấy lần gọi điện, tôi cũng đã báo cáo chi tiết mỗi một công việc của chúng tôi cho ông ấy rồi.

Tôi nghĩ dù là ông hay là Bí thư Nghiêm đều không cần phải lo lắng gì nữa. Mặc dù rất khó, rất nhiều trắc trở, nhưng cuối cùng vẫn hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi theo đúng tinh thần của ông và ý đồ của chính quyền thành phố.

Tôi sẽ còn quay lại, một vài tình hình phải nói trước mặt ông. Còn có cả một số việc của cá nhân tôi cũng phải bàn bạc lại với ông. Nhân cơ hội này, xin được chúc ông năm sớm. Bất cứ lúc nào, ông và Cục trưởng Ngô đều có thể gọi điện cho tôi.

...

Lý Cao Thành ngẩn người một hồi lâu, hai mắt nhìn chăm chăm vào hai đoạn lời nhắn, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Sao lại có thể như vậy!

Rốt cuộc thế này là thế nào!

Cả hai người này đều do chính ông cân nhắc, về mọi mặt đều có thể coi là đáng tin cậy, tương đối chân thật, liêm khiết, giỏi giang, anh minh, đương nhiên cũng khá là nghe lời, là một người lành nghề trong lĩnh vực kiểm toán tài chính nên phải trải qua nhiều lần sàng lọc, cuối cùng ông mới quyết định giao cho họ thể hiện, để họ dẫn đầu mấy chục tinh binh tướng giỏi, người thì phục trách điều tra sát hạch vấn đề kinh tế của Trung Dương, người thì phụ trách vấn đề kinh tế của công ty trách nhiệm hữu hạn

Tân Triều doanh nghiệp thứ 3 thuộc Trung Dương. Bản thân ông cũng đã từng tận tâm nói chuyện với họ rất nhiều lần, đã từng nghiêm túc chân thành bàn giao cho họ rất nhiều lần! Hy vọng họ nhất định sẽ thực sự cầu thị, không chút tư lợi gì mà làm tốt công tác điều tra. Phải công chính, nghiêm minh, vô tư, chính trực, phải tuân theo thái độ, trách nhiệm với Đảng, với nhân dân, hoàn thành nhiệm vụ này một cách thành thật, rõ ràng. Lúc đó ông còn đưa ra rất nhiều cơ chế quy định cực kì nghiêm khắc đối với tất cả những thành viên trong tổ công tác, không cho phép tự ý ăn mời, không cho phép gặp gỡ riêng tư, không cho phép tự ý rời bỏ vị trí, không cho phép đến muộn về sớm...

Nhưng tất cả lẽ nào lại để đổi lấy cái kết quả như thế này sao? Đổi lấy một bản báo cáo điều tra che đậy toàn bộ chân tướng sự thật như thế này sao?

Và tất cả lại đều là làm theo ý của ông, đều là vì để ông yên tâm, để ông vừa lòng nên mới làm như vậy! Đều là xuất phát từ sự thấu hiểu và lĩnh hội sâu sắc tinh thần của ông và ý đồ của chính quyền thành phố!

Tại sao lại thành ra như vậy?

Tại sao?

Là do ông chưa nói rõ ràng? Hay là do tình hình chuyển biến bất ngờ? Ví dụ như do Nghiêm Trận nhúng tay vào nên khiến cho sự việc đột nhiên bị bẻ ngoặt?

Không phải, không lý nào, cũng không thế nào.

Vậy thì, lẽ nào hai người phụ trách này cố ý muốn chế giễu ông?

Không, tuyệt đối không, bọn họ không có cái gan này, cho dù là có ý nghĩ đó nhưng cơ bản cũng không cần thiết và càng không thể phạm vào được.

Nếu tất cả đều không phải vậy, chỉ còn thừa lại một khả năng: là những người này, những người đã thông qua sự sàng lọc nghiêm khắc của ông này, toàn bộ những người ông vẫn cho rằng có thể tin cậy này, những người trong mắt người khác đều là người của ông này, đã hoàn toàn lĩnh hội sai "tinh thần" và "ý đồ" của ông, để rồi cứ theo cái lĩnh hội sai lầm đó mà dốc hết sức lực, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ này cho dù nó rất khó, rất nhiều trắc trở.

Có lẽ chính vì anh chọn đều là "người của mình", nên những "người của mình" này khi thực hiện nhiệm vụ anh giao phó buộc phải phỏng đoán từ nhiều mặt, để "thấu hiểu" và "lĩnh hội" "tinh thần" và "ý đồ" của anh, khi họ cảm thấy đã "thật sự" "thấu hiểu" và "lĩnh hội" được "tinh thần" và "ý đồ" của anh rồi, đương nhiên họ sẽ vô cùng nỗ lực và dốc toàn bộ tâm sức để "thực hiện" toàn diện "tinh thần" và "ý đồ" của anh, để cuối cùng sẽ hoàn thành nhiệm vụ anh giao, để anh yên tâm, để anh hài lòng.

Đây có lẽ là một sự giải thích hợp lý nhất!

Nhưng nếu thật sự là như vậy, thì trong mắt họ, trong tư duy và phỏng đoán của họ, phải chăng nó không bàn mà gặp với suy nghĩ của Nghiêm Trận lúc đầu?

Trung Dương là địa bàn của anh, là nơi anh khởi nghiệp, là căn cứ địa của anh. Cán bộ lãnh đạo của Trung Dương lại đều là do anh đề bạt, tự nhiên cũng đều là người của anh. Bí thư Nghiêm đề bạt anh, tự nhiên anh cũng trở thành người của Bí thư Nghiêm. Nhưng bây giờ, Trung Dương có vấn đề. Có người tố giác cáo kiện đòi điều tra vấn đề Trung Dương, kết quả là dưới sự chỉ thị và ủng hộ của Bí thư Nghiêm, anh được chịu trách nhiệm điều tra vấn đề Trung Dương. Người của mình phái người của mình đi điều tra người của mình. Cái "tinh thần" và "ý đồ" trong đó lẽ nào không dễ dàng "thấu hiểu" và "lĩnh hội"? Bởi vậy mà việc Bí thư Nghiêm vui mừng tự nhiên cũng sẽ là việc khiến anh vui mừng; việc anh hài lòng cũng chính

là việc Bí thư Nghiêm hài lòng; chỉ cần Bí thư Nghiêm yên tâm, thì chắc hẳn anh cũng an tâm.

Chỉ có như vậy mới hợp tình hợp lý, hợp lôgic. Tất cả mọi thứ xảy ra trước mắt, đều chẳng phải như vậy sao?

Nghĩ thì cũng chẳng có chỗ nào quá ngạc nhiên, quá ngoài tầm dự liệu, thực ra trong cuộc sống và công việc thường nhật của chúng ta, rất nhiều cán bộ lãnh đạo chẳng phải đều vận dụng kiểu tư duy và phương pháp làm việc này hay sao? Chỉ cần dễ dàng cấp trên vui vẻ thì mọi việc đều thuận lợi. Bởi: lãnh đạo vui vẻ, tâm tưởng ắt thành. Và điều mà một vài lãnh đạo chúng ta thích nhận chẳng phải cũng chính là cách tư duy và cách làm này hay sao? Đỡ việc, đỡ lo, lại đỡ sức, tất cả đều phục vụ, hầu hạ anh một cách chu đáo, anh muốn gì cho anh cái đó, anh không muốn gì thì không cho anh cái đó. Bất kì lúc nào, bất kì phương diện nào, mỗi một sự việc, mỗi một câu nói, đều có thể khiến anh thoải mái, vui vẻ, đều có thể khiến anh vừa lòng, vô lo vô nghĩ. Có chính tích, có uy phong, có vinh quang, có hưởng thụ, có cán bộ như vậy bên cạnh anh tiền hô hậu ủng thì còn gì để nói nữa?

Vì thế, anh đã vui mừng rồi, vừa lòng rồi, cũng càng thấu hiểu, càng quen thuộc, càng yên tâm hơn về điều đó, dần dần, tự nhiên cũng sẽ bạo gan đề bạt, đặc cách sử dụng. Rất nhiều cán bộ trước mắt chúng ta chẳng phải đều như vậy sao? Đều chẳng phải từng bước từng bước nắm hết quyền hành như vậy sao? Còn những người thực sự có tài có đức, do không có năng lực này hoặc không làm những chuyện này thì chỉ có thể cách chúng ta ngày càng xa, đối với chúng ta ngày càng lạ lẫm thôi. Đương nhiên anh cũng có cách nói của anh, phàm là những người không tìm anh, không chủ động dựa vào anh, không chuyển động đi lại, không chạy vòng quanh anh ở khoảng cách ba bước thì anh sẽ mượn cớ không hiểu, không quen, không rõ để cự tuyệt họ, đẩy họ ra xa ngàn dặm. Anh rời xa họ, trong lòng họ cũng sẽ từ bỏ anh. Như vậy, hiền nhân và anh càng cao càng xa, tiểu nhân và anh

lại càng đi càng gần. Ở nơi khác, chọn cán bộ theo hình thức khỏe thì thăng, yếu thì loại, còn ở chỗ anh lại biến thành yếu thì thăng, khỏe thì loại!

Vì vậy, cán bộ được lựa chọn theo hình thức này giờ đây có thể phán đoán, lý giải và lĩnh hội ra được một bản báo cáo điều tra, cũng không có gì là kì lạ, không có gì là ngạc nhiên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một loại tham ô đòi bại nhiều tầng nhiều lớp, và chỉ trong hoàn cảnh này mới đẻ ra những sự việc như vậy.

Xem ra, Nghiêm Trần cơ bản có lẽ cũng không giống như tưởng tượng, ông ta đã phải làm biết bao nhiêu là việc, phải đổ ra biết bao nhiêu là nỗ lực, phải tiêu hao biết bao nhiêu tinh thần để đi kì kèo tính toán theo kiểu chuyện bé xé ra to với một vài người nằm dưới chướng ông ta như vậy. Theo phán đoán tình hình đang diễn ra trước mắt, có lẽ Nghiêm Trần sẽ chẳng gọi điện đâu, bởi tự động sẽ có rất nhiều người không ngừng chạy về phía ông ta, không ngừng báo cáo chi tiết với ông ta tình hình tiến triển của từng bước công việc, ông ta cơ bản cũng không cần đưa ra bất kì chỉ thị và sự sắp xếp nào, chỉ cần mũ mào đường hoàng, áo quần đạo mạo ngồi nói vài câu gì đó vô nghĩa không có sơ hở là giải quyết được mọi vấn đề rồi. Giống như anh bây giờ, hầu như việc gì cũng không cần phải làm, một bản báo cáo điều tra trước giờ chưa từng có, ngôn luận tuyệt vời, vừa khiến anh "yên tâm" vừa làm anh "vui lòng" đều đã được đưa đến tận cửa nhà anh rồi. Nhất là lời nói của cục trưởng cục Kiểm toán càng khiến người ta dở khóc dở cười, ông ta vô cùng tự tin cho rằng đã lập được một công lớn cho Thị trường, vì thế ông ta cần gặp mặt Thị trường để bàn việc cá nhân! Câu nói này thực sự không thể rõ ràng hơn, tôi lập công, anh phải khen thưởng tôi; tôi bỏ ra công sức, anh phải có biểu hiện! Thực ra ông ta cũng nhiều lần đưa ra ám thị trước đây, hi vọng có thể trở thành một ứng cử viên cho chức phó Thị trường còn khuyết! Theo những người am hiểu sự tình thì ông ấy vì chuyện này mà đã hành động từ rất lâu rất lâu rồi...

Tất cả lẽ nào thực sự là như vậy?

Lý Cao Thành bất giác thở dài.

Chả trách lời phê duyệt của Nghiêm Trận trong bản báo cáo điều tra lại tự tin và đặc ý đến vậy. Giống như trong giấc mơ, ông ấy đột nhiên trông thấy hiện lên vẻ mặt Nghiêm Trận đang lặng lẽ ngồi cách đó không xa nhìn ông cười một cách lạnh lùng.

...

Đầu đau như búa bổ, tâm trạng hỗn loạn, tinh thần không thể tập trung được.

Vốn muốn ở nhà nghỉ ngơi một lát, nhưng vừa bước vào phòng ngủ, sống mũi đã cay xè, suýt nữa thì rơi lệ.

Một ngôi nhà đang yên đang lành, sao lại thành ra nông nổi này!

Trên đầu giường xếp kín một chồng thư. Vốn tưởng chẳng có thứ gì cấp bách, ông cũng không muốn xé ra, chỉ tùy ý lật xem rồi nằm xuống một lát. Nhưng khi lật đến cuối cùng, một bức thư vô cùng cũ rách đã thu hút sự chú ý của ông.

Đó là lá thư đến từ Trung Dương, trên bì thư không có tên người gửi, chỉ đơn thuần viết một dòng chữ: Người nhận: chú Lý Cao Thành, chính quyền thành phố.

Ngồi trên giường, nhìn nét chữ nghiêng nghiêng nguệch ngoạc, Lý Cao Thành vô tình bóc thư ra xem:

Chú Cao Thành kính mến:

Cháu chào chú! Cháu lên chính quyền thành phố mấy lần rồi nhưng không gặp được chú. Họ không cho cháu vào, cháu nói cháu ở Trung Dương, cháu tìm Thị trưởng Lý, nhưng bọn họ lại càng không cho cháu

vào. Điện thoại cháu cũng không gọi được, đến nhà thì chú lại đều đi vắng. Không có cách nào khác, cháu đành viết thư cho chú... Cháu biết chú rất bận mà vẫn làm phiền chú thế này, mong chú thứ lỗi ạ.

Cháu là con trai út của bà Hạ Ngọc Liên, chú có lẽ không nhận ra cháu đâu, cháu cũng từng gặp chú hồi còn nhỏ. Chú ơi, chú cho phép cháu gọi chú một tiếng nhé, đến giờ cháu vẫn còn nhớ, Tết năm đó chú mang gạo và bánh đến cho nhà cháu, thật thơm, một mình cháu đã lén ăn một miếng to, vì thế mà mẹ cháu đã tức giận một trận.

Lần trước chú đến nhà, cháu đi làm về mới nghe bà xã cháu nói lại, cô ấy nói không ngờ năm giữ chức Thị trưởng to như vậy hóa ra lại là một người không có vẻ gì là kiêu ngạo.

Chú Lý, cảm ơn chú, gia đình cháu vô cùng cảm kích chú, trong lúc khó khăn như vậy, chú vẫn còn đặc biệt đến thăm chúng cháu, cả đời này chúng cháu sẽ không quên.

Từ sau khi chú rời đi lần đó, mẹ cháu liền đổ bệnh. Bà nói cả đời bà không thiếu nợ bất kì ai, người duy nhất thấy có lỗi là chú. Cả ngày bà đều lạy đi lạy lại, nói chú đến tìm bà, mà bà lại không nhận ra chú đến. Là bà khiến chú bị ngắt, lại còn mắc thêm trọng bệnh.

Chú ơi, mẹ cháu cứ không cho chúng cháu nói, ngay cả điện thoại bà cũng không cho chúng cháu gọi.

Nhưng chúng cháu nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy nên nói với chú. Chú Lý, mẹ cháu đã mắc bệnh không thể chữa được rồi, bà có thể chỉ sống được mấy ngày nữa thôi. Từ sau khi bà bị bệnh, được bệnh viện chẩn đoán là ung thư phổi giai đoạn cuối, đã di căn đến bạch huyết và gan rồi.

Chú ơi, đây là tội của một đứa con trai không hiếu thuận, không tài cán! Mẹ đã vì chúng cháu mà chịu khổ một đời, ngày xưa chúng cháu còn nhỏ, cả gia đình do một tay mẹ chèo chống.

Đến khi chúng cháu lớn khôn rồi, đến lúc để mẹ được hưởng phúc rồi, thì lại không ngờ nhà máy gặp khó khăn. Thấy mẹ cháu đau khổ buồn bã, cháu thật hận không thể lấy tính mạng của mình cho mẹ sống thêm được vài năm.

Chú Lý, cháu viết thư này không có ý gì khác, chỉ duy nhất mong chú thương tình dành chút thời gian trong bận bịu công việc để đến thăm mẹ cháu. Nếu chú đến, nếu bà có thể tận mắt nhìn thấy chú mạnh khỏe, thì không còn gì áy náy nữa, có lẽ bà cũng có thể yên tâm ra đi rồi.

...

Đọc đến đây, Lý Cao Thành giàn giụa nước mắt, cổ họng nấc nghẹn.

Trước mắt ông vô tình lại hiện lên cảnh tượng ngày hôm đó, trong phân xưởng u ám bẩn thỉu, trong một nơi mà không có bảo hộ như vậy, Hạ Ngọc Liên giống như "Bạch mao nữ" đang hỗn hển hít thở thứ không khí ô nhiễm nặng nề đó, chiếc khẩu trang đen xì dường như chẳng có tác dụng rơi xuống dưới cằm...

Mặc dù là một bức thư ngắn ngủi, nhưng mỗi một chữ trong đó đều tác động mạnh đến tâm tư ông.

Đột nhiên ông thấy mình ích kỉ và vô vị, trước mặt những người như vậy, ông còn gì để nói nữa đây? Ông còn gì để lo lắng, để suy nghĩ, để sợ hãi, để băn khoăn? Người phụ nữ như Hạ Ngọc Liên, vừa sinh ra trên thế giới này đã chẳng có thứ gì, đã phải chịu khổ cực cả đời, mãi đến khi rời khỏi thế giới này, cũng vẫn chẳng có gì. Nhưng dù cho rơi vào lúc đau khổ nhất, thứ mà lúc nào cũng đau đáu trong lòng bà đến lúc chết vẫn chưa thể ném bỏ đi lại không phải là bản thân bà ấy.

Thậm chí đến cái ý thử nghĩ cho mình cũng hầu như không có!

Còn anh thì lại lo được lo mất, nghĩ trước nghĩ sau, mỗi bước chân đều phải kì kèo đong đếm, tâm sự trùng trùng, phải chăng là do thứ anh có được quá nhiều rồi? Nên làm gì cũng phải nghĩ đến bản thân nhiều nhất?

Nói cho cùng, chẳng phải chỉ là một chữ "sợ" thôi sao? Sợ mất gia đình, sợ mất danh tiếng, sợ mất thân phận, sợ mất địa vị. Một câu thôi, đó là sợ mất thứ lợi ích anh đã đạt được, sợ mất chiếc mũ ô sa!

Chức quan này đối với anh thực sự quan trọng vậy sao? Quan trọng đến mức trở thành một bộ phận không thể tách rời trong số phận của anh sao? Mất đi rồi là mất tất cả sao? Vì thế, làm cách nào để bảo vệ chức quan đó, để giữ vững chiếc mũ ô sa đó cũng tự nhiên trở thành một bộ phận không thể tách rời trong cuộc sống và công việc của anh sao? Chỉ cần bảo vệ được chiếc mũ ô sa của mình, để mặc cho lũ cướp sông cướp biển giết người cướp của, trộm cắp chiếm đoạt công khai và không công khai, để mặc cho hàng ngàn hàng vạn bách tính lầm than cơ cực, đau khổ tột cùng như vậy cũng có thể yên tâm coi như không có gì xảy ra ư? Thậm chí còn thông đồng một giuộc, kéo bè kéo cánh làm việc xấu? Dù lương tri vẫn còn, phần nộ vẫn còn, nhưng cũng sợ dao động đến tính mạng, vì thế cũng đành giả câm giả điếc, nhắm một mắt mở một mắt?

Phải chăng đa phần cán bộ bên cạnh ông đều như vậy, vì thế mới khiến cho sự đồi bại và tê liệt đó trở nên kinh hoàng và tột độ đến như vậy!

Nếu thật sự như vậy, thì tuy vị trí của ông càng cao, nhưng lão bách tính lại càng xa ông, khi chiếc mũ ô sa của anh ngày càng nặng, nhưng hình tượng của anh trong lòng lão bách tính lại ngày càng nhẹ, vậy thì chức quan này của anh còn có ý nghĩa gì nữa? Nói theo tư cách cá nhân thì đời này kiếp này, chỉ vì một cái vị trí có thể nói là vô nghĩa, vô giá trị, thậm chí chỉ là để giúp đỡ lũ chó ăn cơm, giúp lũ hổ tính tiền mà cam tâm làm bù nhìn, cam tâm tiếp tay cho kẻ ác, vậy thì cuộc đời này của ông sẽ là gì đây!

Làm quan không giống quan, làm người không giống người, vậy anh
rốt cuộc là cái gì!

...

Một tấm bưu thiếp do cựu kỹ sư trưởng Trương Hoa Bân và mấy người
công nhân của Trung Dương gửi tới:

Thị trưởng Lý:

Nhân dịp Tết đến, xin được gửi tới ông lời chúc phúc sâu sắc nhất:

Chỉ cần ông mãi mãi là một thành viên trong hàng ngũ công nhân
chúng tôi, thì xin ông hãy tin rằng, bất luận ông gặp phải khó khăn và trắc
trở lớn thế nào, công nhân chúng tôi đều sẽ đứng về phía ông!

Và cũng xin ông hãy yên tâm, công nhân chúng tôi sẽ không bị lừa gạt
đâu!

...

Lý Cao Thành lặng lẽ nhìn chiếc bưu thiếp, rồi đứng dậy khỏi giường.

Sắp hai giờ rồi, ông phải đi làm.

Thứ nhất, ông phải tranh thủ đến gặp Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy
ngay. Thứ hai, ông phải nói với Dương Thành, hy vọng nhanh chóng triệu
tập lại một cuộc họp thường ủy, trước mắt bắt buộc phải làm lại bản báo
cáo điều tra này, vấn đề Trung Dương bắt buộc phải điều tra lại.

Điều làm ông ngạc nhiên và khó nghĩ, đó là đúng lúc ông đứng dậy ấy,
bỗng phát hiện ra một bao thư lớn ở dưới đồng thư từ, bên trong chứa đầy
phiếu mua.

Ông lặng lẽ đứng đó, nhìn rất lâu mới nhận ra, hóa ra đây đều là những phiếu mua hàng mà các đơn vị dự định tung ra thị trường. Khi Tết đến, một số đơn vị cơ quan chỉ tính đến thuận lợi nên đã phân phát cho công nhân viên phiếu mua, ra chợ, anh muốn mua gì thì mua, chẳng ai làm phiền ai. Đây dường như là một hình thức phúc lợi mùa xuân mới thịnh hành vài năm nay, mặc dù bên trên có công văn xuống nhưng có lẽ cũng chẳng cấm nổi, thậm chí xu thế còn ngày càng rầm rộ hơn.

Lý Cao Thành nhìn túi phiếu mua hàng, dường như thoáng chốc hiểu ra ẩn ý trong đó, ưu điểm lớn nhất của loại phiếu mua hàng này chính là có lợi cho lãnh đạo! Nó có giá trị tương đương với tiền giấy, lãnh đạo muốn mua gì cũng được! Tặng một chiếc dây chuyền, dù là bên tặng hay bên nhận đều phạm tội nghiêm trọng, nhưng dùng cách này để tặng anh, anh có thể mua dây chuyền một cách danh chính ngôn thuận, không gì có thể chê trách!

Ông thử đếm số phiếu mua hàng trong túi, bất giác tròn mắt há miệng trước con số hơn hai vạn tờ.

Hai vạn! Con số này đủ để đưa ông vào tù!

Sao lại có thể nhiều như vậy! Hơn nữa, Tết đang đến ngày càng gần, thứ đồ này chắc chắn sẽ còn không ít đơn vị nữa không ngừng mang đến, con số chắc chắn sẽ ngày một nhiều lên. Tức là, nếu ở nhà vẫn cứ nhận thế này thì chắc sẽ không chỉ dừng lại ở con số hai vạn đâu.

Chỉ đón một cái Tết mà có thể thu được mấy vạn phiếu mua hàng, vậy mà anh vẫn luôn cho rằng anh là một thanh quan, nếu anh là một tham quan thì sẽ còn như thế nào nữa đây?

Cô bé giúp việc cẩn thận đã ghi lại toàn bộ tên đơn vị và tên người tặng phiếu mua hàng, Lý Cao Thành xem qua, không có lấy một tên quen thuộc, xem ra đều là do cơ quan cử người đến tặng. Mỗi một cơ quan cũng

không hẳn là nhiều, có nơi mấy trăm chiếc, nơi nhiều nhất cũng là 1000 chiếc, hơn nữa còn chia làm hai phần, một phần cho ông, một phần cho vợ ông. Thật đúng là quang minh lỗi lạc, đường đường chính chính! Là cơ quan tặng, lại còn cử người mang đến, nên cơ bản chẳng sợ anh điều tra, mà dù có điều tra ra thì cũng không có vấn đề gì hết, anh chỉ cần yên tâm dùng là được. Nhưng có một điều anh phải ghi nhớ, đó là tên cơ quan tặng phiếu mua hàng, mà khi anh nhớ tên cơ quan rồi thì tự nhiên cũng sẽ ghi nhớ tên lãnh đạo của cơ quan đó thôi.

Mấy năm nay, mỗi năm nhà ông đều thu hoạch được nhiều thế này sao?

Tự nhiên ông thấy người ớn lạnh. Đến, chắc chắn là đến. Việc trong nhà trước giờ đều một tay vợ ông làm chủ, hơn nữa, khi xưa ấy cũng chính là thời kì mà ông bận rộn nhất. Sáng sớm ra khỏi nhà, trở về thường đã là lúc nửa đêm. Có lúc thậm chí còn mấy ngày liền không về, họp hành trong nhà khách, ăn cơm và ở lại trong nhà khách. Tất cả mọi thứ trong nhà đều do vợ lo liệu, thậm chí ông còn không có cả thời gian để xuống bếp lấy một lần.

- Nhà bếp! Đột nhiên ông lại nhớ đến gian bếp, lẽ nào còn có người mang đến những thứ khác?

Ông đứng ngây người một hồi, rồi lặng lẽ bước vào bếp, ở cánh cửa phòng kho cạnh bếp, mở tủ lạnh, mở chiếc tủ đá to dùng mà vợ vừa mua năm ngoái, lại mở cửa ban công, cuối cùng là mở cửa tầng hầm, một lần nữa bước chân ông sững lại trước một loạt các đồ nào rượu, nào thuốc, nào nhân sâm hải sản...

Bao năm qua, vợ ông làm cách nào để xử lý những món đồ này? Những thứ này có thể dư thừa cho một gia đình ăn mười cái Tết.

Trước kho đồ chất đầy gian nhà này, bản thân ông sẽ phải làm gì đây?

Dem trả lại? Dễ dàng vậy ư? Làm sao để trả? Mà trả được hay sao?

Nhưng bất luận là được hay không được đều phải tìm cách để đưa trả về! Lập tức kêu Tiểu Liên gọi điện trả lại từng món, dù cho trả không được thì những đồ này cũng tuyệt đối không thể đặt trong nhà như vậy, phải lập tức kêu người đến đem hết đi. Đem đến sảnh văn phòng chính quyền thành phố, mà đem đến nhà ăn cũng được. Ông mơ hồ cảm thấy đồ này cũng sẽ khiến mình khó chịu và kinh hãi như món tiền hối lộ kia...

Người ta muốn nói gì thì để cho người ta nói. Giả tình giả nghĩa cũng được, ra vẻ đạo mạo cũng được, họ muốn nói gì thì kệ họ...

Con người bây giờ đều sao vậy? Những việc thế này như là lẽ tất nhiên phải có, dù tặng nhiều hơn nữa thì tâm lý cũng vẫn sẵn sàng. Đặc biệt là mỗi dịp năm mới, các cơ quan, đơn vị, ban ngành và doanh nghiệp lớn nhỏ, dù có tiền hay không có tiền, có lãi hay không có lãi, dù là cơ sở thua lỗ cũng đều phải tìm cách để biếu quà cấp trên. Vì thế mà khiến người ta hình thành nên một quan niệm, một thói quen, tặng quà tặng đồ là đúng, là nên, là hợp đạo lý, không tặng quà tặng đồ sẽ là không đúng, không nên, không hợp đạo lý...

Còn nữa, về bí mật của gia đình này, người biết được nhiều nhất chính là người giúp việc Tiểu Liên. Đối với tất cả mọi việc, cô ấy có thể xử lý thành thực, tỉ mỉ và rõ ràng thế này, xem ra cô ấy đã quá quen với những việc kiểu thế này rồi. Tướng phủ gia nô thất phẩm quan, cô giúp việc trẻ tuổi này thật không hề đơn giản. Nhất định phải tìm hôm nào đó để nói chuyện rõ với Tiểu Liên...

Lúc ra đến cửa cũng vừa lúc có tiếng gõ cộc cộc.

Cửa mở, ông sững sờ giật mình kinh ngạc.

Mai Mai đang đứng đó với túi lớn, túi nhỏ.

Con bé đi máy bay về, buổi sáng được nghỉ, buổi chiều tới nhà, không lưu lại ở trường thêm một khắc nào.

Gương mặt non nớt của con gái thể hiện rõ vẻ oán giận, thê lương và mệnh mang vẫn thường có.

Nhìn dáng vẻ của con, Lý Cao Thành cảm thấy tim mình như vỡ vụn...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Đến văn phòng, Lý Cao Thành mới biết cuộc họp thường vụ Tỉnh ủy vẫn chưa kết thúc.

Ngồi thần thờ cạnh bàn làm việc, Lý Cao Thành vẫn đang chìm trong dòng cảm xúc khi chạm mặt con gái.

Vì lái xe đang chờ nên ông cũng chưa kịp nói gì với con bé, con bé cũng chưa kịp hỏi gì ông; nhưng xem ra tinh thần của con bé rất tồi tệ. Con bé chỉ hỏi một câu: "Mẹ có nhà không?"

Ông nói sự thật rằng ông không biết, nói rằng ông vừa mới xuất viện, ở nhà chưa đến hai giờ đồng hồ. Ông bảo con nghỉ ngơi một lúc rồi gọi điện cho mẹ, bảo bà ấy mau chóng về nhà, nói với bà ấy rằng đây là ý của bố.

Mai Mai không nói câu nào, liền theo cô giúp việc đang xách đồ đi vào trong nhà, chẳng thềm quay đầu lại.

Ông nhìn theo bóng con rồi lên tiếng dặn dò, Mai Mai vẫn chẳng thềm quay đầu lại, chẳng thềm nói một câu. Chỉ có Tiểu Liên hai lần quay người nhìn ông, giống như thay mặt Mai Mai đáp lời.

Ông vốn muốn quay vào nhà nói chuyện với con gái, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định bước ra khỏi nhà.

Nói gì với con đây, và nói thế nào đây?

Ông vẫn chưa nghĩ ra, thực sự không biết nói gì.

Tính khí và tính cách của con gái thì ông hiểu rõ, đứa trẻ được chiều chuộng, vừa bướng bỉnh vừa phóng khoáng, lại không có khả năng chịu đựng. Con bé còn quá nhỏ, mới 19 tuổi, thực sự vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Để chiều sẽ thử nghĩ xem.

Lúc này, ngồi trên ghế, đầu óc ông hoàn toàn trống rỗng.

Ông chậm chậm quay số điện thoại.

Điện thoại của vợ. Ông muốn nói chuyện với vợ, dù có bất đồng gì, có mâu thuẫn lớn thế nào, nhưng vì con cái, hãy tạm thời gác lại tất cả. Nhất là Mai Mai, con bé còn quá nhỏ, trong ngày lễ vui mừng tươi đẹp này, hãy cố gắng mang đến cho bọn trẻ quãng thời gian ngọt ngào và hạnh phúc.

Chỉ đồ hai hồi chuông, điện thoại đã gọi thông.

"Nói đi." Giọng một người phụ nữ. Ông ngây người, chưa nhận rõ đó có phải là giọng của vợ ông không.

"Cục Phòng chống tham nhũng phải không?" Ông hỏi

"Phải, nói đi." Lần này thì rõ rồi, chính xác, là giọng nói của vợ ông.

"...Tôi là Lý Cao Thành." Ông hơi lưỡng lự.

"..." Đầu dây bên kia im lặng.

"... A lô?" Ông cảm thấy đầu dây bên kia dường như chưa nghe rõ. Nhưng ngay tiếp theo là tiếng "xoạch", đầu bên kia dập máy.

Nghe âm thanh bặt rộ trong điện thoại, đầu óc ông lại một lần nữa trống rỗng.

Bà ấy không nghe điện. Ông vốn định nhắn tin cho bà ấy bằng máy BP, nhưng nghĩ một hồi lại thôi.

Tùy bà ấy vậy.

Văn phòng tĩnh lặng, đối lập hoàn toàn với cảnh tượng thường ngày điện thoại dồn dập, người người xếp hàng dài bên ngoài chờ đợi để được gặp ông.

Chỉ có mấy ghi chép sắp xếp xem cuộc họp nào ông có thể tham gia, cuộc họp nào không thể tham gia, có thể là vì ông bệnh, nên cũng chẳng có ai đến mời mọc khổ sở.

Không có ai đến tìm, không có cuộc họp để tham gia, lúc này lại không biết nên làm gì. Đột nhiên ông cảm thấy bản thân thật nực cười, hóa ra sự bận rộn thường ngày đều là bị động, còn hể chủ động một cái là lại không biết nên bận việc gì.

Đây là sự khắc họa công việc thực sự mỗi ngày của một người đường đường là Thị trưởng ư?

Đang suy nghĩ lung tung thì bỗng nhiên có một người xông vào văn phòng. Ông bất giác giật mình kinh ngạc, chưa chào hỏi gì sao lại xông thẳng vào đây thế này, nhưng ông cũng liền hiểu ra ngay sau đó, hóa ra thư ký Ngô Tân Cương vẫn chưa đến.

Phó Thị trưởng phân quản công nghiệp - Quách Đào.

Quách Đào cũng sững sờ ngạc nhiên không kém, có lẽ ông ấy không ngờ rằng Lý Cao Thành lại ngồi lặng lẽ một mình trong văn phòng.

"...Thị trưởng Lý! Ông ở đây à, tôi còn tưởng văn phòng không có ai." Giọng nói của Quách Đào nghe vẫn rất vang.

"Ngồi đi." Lý Cao Thành chỉ vào ghế xô pha.

"Tôi tìm ông mấy ngày rồi, sức khỏe đã khá chưa?" Phó Thị trưởng Quách dường như đang có tâm sự nặng nề nên nói không đầu không cuối.

"Tôi cũng đang muốn tìm ông đây. Mấy ngày nay, tình hình doanh nghiệp và nhà máy trong thành phố thế nào rồi?"

"Vẫn tốt. Hôm qua, mấy chục công nhân cũ của xưởng da đã ngồi rất lâu ngoài cổng thành phố, hy vọng trước khi nghỉ Tết có thể được trả đủ tiền lương hưu năm nay".

"Đã giải quyết chưa?"

"Giải quyết rồi. Nhưng Thị trưởng Lý, tôi không biết hôm đó, sau khi chúng ta đi thăm hỏi cứu tế cho Trung Dương trở về, phải chăng ông đã có một vài suy nghĩ mới. Mấy ngày nay, tôi vẫn luôn nghĩ, phải chăng chúng ta dự đoán quá lạc quan về công cuộc cải cách doanh nghiệp Nhà nước? Thị trưởng Lý, điều tôi lo lắng là, nếu ngày nào cũng như thế này thì sớm muộn gì cũng sẽ loạn thôi." Lời nói của Phó Thị trưởng Quách nghe có tình có lý.

"Ý ông là tập thể hay là chỉ cá biệt?"

"Đều giống nhau cả, tôi thấy giống như hiệu ứng đômônô vậy, sau này nếu một doanh nghiệp lớn, kiểu giống như doanh nghiệp Trung Dương mà sụp đổ thì mấy vạn công nhân trong thành phố của chúng ta chắc chắn sẽ trở thành một loạt dân tị nạn. Lan đến đâu thì ở đó sụp theo, và đã sụp đổ thì sẽ sụp đổ hàng loạt. Nếu thật sự đến lúc đó, thì chúng ta còn quản lý thế nào đây? Làm thế nào để ổn định thế cục này đây?"

"...Có phải ông nghe được gì rồi không?" Lý Cao Thành thấy lạ trước thái độ bi quan của Quách Đào.

"Thị trưởng Lý, ông thật sự không biết sao? Hay là ông nghĩ rằng việc này thực sự là chuyện nhỏ?"

"...Biết gì?"

"Báo cáo xin phá sản của Trung Dương, Bí thư Nghiêm đã phê chuẩn đồng ý rồi, hơn nữa còn đưa ngay lên cuộc họp thường ủy để nghiên cứu, chuyện lớn như vậy mà ông thực sự không biết sao?"

"...Sao?" Lý Cao Thành sững người.

Xin phá sản!

...Hóa ra là vậy!

Bỉ ối! Sự bỉ ối khó có thể tưởng tượng! Không ngờ bọn họ lại ra tay thật, lại làm đến bước này!

Không ngờ mình lại một lần nữa nhầm rồi, sự chuyển động và hành động của người ta vốn dĩ chưa hề dừng lại một phút nào, gần như mã bất đình đề, nhân bất yết túc, từng việc từng việc liên tiếp, không cho anh bất kì cơ hội nghỉ ngơi nào. Báo cáo điều tra bên này vừa gửi lên, đơn xin phá sản bên kia cũng được phê chuẩn. Chờ đến khi anh thực sự tỉnh lại, nói không chừng tất cả đều đã biến thành sự thực rồi. Trung Dương đã phá sản rồi, đã không còn tồn tại nữa rồi, thì anh còn điều tra vấn đề gì ở Trung Dương nữa!

Số tài sản lên đến hàng tỉ, số công nhân lên đến hàng vạn, nhưng trong con mắt của họ dường như chẳng là gì cả, nên họ mới nhẹ nhàng phui tay đưa tất cả về con số không. Chỉ cần bảo vệ bản thân, chỉ cần lợi ích của mình không bị xâm hại, thì loại bỏ một doanh nghiệp Nhà nước lớn với lịch sử gần trăm năm có lẽ cũng chẳng cần đến một cái chớp mắt.

"...Thị trưởng Lý, Bí thư Nghiêm không nói với ông sao?" Quách Đào thận trọng dò hỏi.

Xem ra Quách Đào cũng vậy, cũng coi ông thuộc vào vòng tròn của Nghiêm Trận.

"Bí thư Nghiêm nói với ông thế nào?" Lý Cao Thành hỏi lại, giọng không biến điệu.

"Là Bí thư Nghiêm bảo thư ký mang lá đơn xin phá sản do ông ấy phê chuẩn đến, rồi ông ấy gọi điện thoại cho tôi nói là muốn nghe xem ý kiến của tôi thế nào. Ông ấy còn bảo đã báo cáo với Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy rồi, sẽ lập tức đưa ra nghiên cứu trong cuộc họp thường ủy Tỉnh ủy. Hy vọng tôi nhanh chóng xem xong, tốt nhất là trực tiếp viết ý kiến của mình ra cho ông ấy."

"Ông viết rồi?" Lý Cao Thành kinh ngạc.

"...Thị trưởng Lý, tôi nghĩ mấy ngày liền, tôi thật sự không viết nổi! Ý của Bí thư Nghiêm rất rõ ràng, ông ấy muốn tôi đồng tình với ý kiến của ông ấy. Nhưng tôi nghĩ không ra, tôi không đặt bút xuống được! Mấy vạn công nhân đó! Nếu tôi đồng ý một cách tùy tiện thì làm sao đối diện được với công nhân đây, tôi nghĩ cả đời này tôi sẽ không thể nào tha thứ cho mình được..." Quách Đào run run giọng, hai mắt rõ ràng đang đỏ rục lên.

"...Phó thị trưởng Quách, cảm ơn ông!" Khóe mắt Lý Cao Thành cũng rưng rưng đỏ.

"...Thị trưởng Lý!" Quách Đào ngạc nhiên nhìn Lý Cao Thành, rồi tiếp đến là điệu bộ hân hoan như trẻ thơ, "Thị trưởng Lý, mấy hôm nay, ông làm tôi lo lắng quá! Tôi thực sự sợ rằng đó cũng là chủ ý của ông!"

Trong khoảnh khắc này, cả hai người đều tỏ ra vô cùng xúc động.

"Quách Đào, ông làm đúng lắm. Nếu không chúng ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất, chúng ta sẽ mãi mãi không gột sạch được vết nhơ này." Lý Cao Thành vừa xúc động vừa bị đắm chìm trong nỗi khổ tâm và chấn động mạnh. Sao lại có thể như vậy! Vấn đề lớn thế này, công nhân lại nhiều thế này, cứ cho là không thể không phá sản đi, thì chúng ta cũng phải tìm cách điều tra triệt để trước chứ, phải làm rõ mọi vấn đề, như vậy mới có thể đưa ra một tiền lệ tham khảo cho Chính phủ, một thuyết pháp tâm phục khẩu phục cho công nhân, một câu trả lời bi tráng cho lịch sử, và một bài học nặng nề cho chúng ta. Vậy mà cách làm giờ đây là thế nào? Ai cho ông ta cái gan bằng trời như vậy! Ai cho ông ta thứ quyền lực lớn lao nhường ấy! Làm một lãnh đạo cao cấp trong tình lại vô trách nhiệm với Đảng, với Nhà nước, chỉ dùng những từ xấu xa, thối nát, biến chất, sâu mọt, bại gia tử, con sâu làm rầu nồi canh liệu có hình dung được hết về con người đó không?

"Thị trường Lý... chúng ta có chống lại được không?" Ánh mắt của Quách Đào lộ rõ một vẻ lo lắng thật sự.

"Không chống được chúng ta cũng phải chống. Ít người không chống nổi, nhiều người sẽ chống được." Lý Cao Thành giậm dừ nói, "Nếu Bí thư Nghiêm lại hỏi ông, ông hãy nói là tôi không đồng ý, nếu ông ta có ý kiến và nhận xét gì thì bảo ông ta trực tiếp nói với tôi, ông nói với ông ta rằng tôi sẽ tìm ông ta để nói chuyện này. Nếu ông ta hỏi sao tôi biết, ông hãy bảo rằng tôi cái gì cũng biết, cái gì cũng rõ ràng rồi, chờ đến khi tôi tìm gặp ông ta, những điều cần nói, tôi sẽ nói cụ thể với ông ta."

Quách Đào tròn mắt nhìn Lý Cao Thành:

"Thị trường Lý, chỉ cần thái độ này của ông thì không cần nói thêm gì nữa, tôi sẽ trực tiếp nói với ông ta là tôi không đồng ý. Ban đầu tôi đã không đồng ý, thực sự là không đồng ý. Để một doanh nghiệp lớn như vậy phá sản, không phải là việc mà mấy người bịa đặt này bịa đặt nọ ở sau lưng là xong, đó là việc lấy Nhà nước ra làm trò đùa, lấy công nhân ra bõn cợt,

lấy danh tín của Đảng chúng ta ra giỡn chơi!" Nói đến đây, Quách Đào dường như đã tiêu tan đi mọi lo lắng, một mạch bộc bạch hết những điều canh cánh trong lòng, "Thị trưởng Lý, tôi cảm thấy việc này thật không bình thường. Thậm chí tôi còn thấy rằng nó giống như một âm mưu. Thị trưởng Lý, lúc đó, điều tôi lo lắng nhất là nếu ông đồng ý với lá đơn này thì thực đúng là bị trúng kế của người khác rồi. Nếu sau này có vấn đề gì, ví dụ như cấp trên truy hỏi, nếu công nhân bạo loạn, nếu cuối cùng trở thành một việc xấu, vậy thì toàn bộ trách nhiệm đều sẽ quy về ông, tất cả tội lỗi đều chỉ có mình ông gánh chịu mà thôi. Còn Bí thư Nghiêm, người ta sẽ chẳng bị làm sao đâu. Bọn họ sẽ đổ hết việc này lên đầu ông ta... Thị trưởng Lý, tôi chống được hay không không quan trọng, quan trọng là ông, ông không có đường lùi, ông phải chống đến cùng, bất luận thế nào cũng phải chống đến cùng. Còn nữa, Thị trưởng Lý, để doanh nghiệp lớn như Trung Dương phá sản, ném bỏ mấy vạn công nhân ra ngoài xã hội, điều đáng sợ nhất là có thể sẽ hình thành nên hiệu ứng domino, nếu thật sự như vậy, nói không chừng sẽ lần lượt phá đổ hoàn toàn từng doanh nghiệp một. Thị trưởng Lý, dù nói thế nào, thì ông cũng không có đường để rút lui..."

Đúng, thực ra không cần Quách Đào nói, Lý Cao Thành cũng hiểu rõ ông đã không còn đường lui nữa rồi. Nhưng điều khiến ông cảm động chính là một phó Thị trưởng phân quản công nghiệp lại có thể đặt mình vào vị trí của ông để lo nghĩ cho ông, phiền muộn thay ông!

Khi Lý Cao Thành đã hẹn xong lái xe chuẩn bị đi thăm Hạ Ngọc Liên thì có điện thoại của Dương Thành gọi đến.

Dương Thành nói rất ngắn gọn và sơ sài: cuộc họp thường ủy buổi chiều vừa kết thúc, tối lại họp tiếp. Trong buổi họp đã có mấy lần tranh luận kịch liệt về vấn đề Trung Dương và bản thân Lý Cao Thành. Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy lúc này có lẽ không có lịch trình gì. Liệu có thể gọi điện cho họ hay không? Tốt nhất là nhanh chóng đi gặp bọn họ. Không cần nói những thứ khác, chỉ cần nói vấn đề của ông và Trung Dương. Quan

trọng là vấn đề của Trung Dương. Tốt nhất cũng thử gặp Bí thư Ủy ban kỉ luật kiểm tra Bác Vệ Hoa xem sao. Phải tranh thủ thuyết phục bọn họ tiến hành điều tra thêm về vấn đề Trung Dương. Phải nhanh chóng triệu tập cuộc họp thường ủy thành phố, xem họ có ý kiến gì. Phía Thành ủy có cuộc họp, Dương Thành phải tham gia một lát. Lúc nào cũng có thể liên lạc với ông ấy, tranh thủ buổi tối gặp nhau nói chuyện.

Lý Cao Thành hỏi một câu, liệu có phải cuộc họp đã thảo luận về lá đơn xin phá sản của Trung Dương? Dương Thành đáp, cái này không cần quan tâm đến, nếu tiếp tục tranh luận thì chắc mọi thứ sẽ xong đời. Phải bàn bạc với Bí thư Vạn, Tỉnh trưởng Ngụy và Bí thư Ủy ban kỉ luật kiểm tra Bác về vấn đề của Trung Dương! Đừng nói những cái khác, chỉ nói về vấn đề ấy thôi! Còn nữa, phải có sự chuẩn bị để ứng phó với các loại sự việc và áp lực, hiểu không? Ông nhất định phải đứng vững. Sau đó liền cúp điện thoại.

Tình thế xem ra rất không tốt, nếu không Dương Thành sẽ không gặp như vậy. Nhưng quan điểm của Dương Thành cũng đúng, ông ấy vô cùng tinh táo. Dương Thành thực sự mạnh hơn ông, xem ra ông đúng là không phải kiểu người để làm bí thư. Mới gặp chuyện đã luống cuống hết cả lên. Nếu như không có Dương Thành, thì thật khó nói sẽ có một cục diện như thế nào.

Gọi điện cho Bí thư Vạn trước, máy bận.

Gọi cho Tỉnh trưởng Ngụy, không có người nhận.

Gọi cho thư ký của Bí thư Bác Vệ Hoa, cậu ta nói Bí thư Bác đang tiếp khách, mời ông 20 phút sau gọi lại.

Ông lại gọi điện cho Bí thư Vạn, thư ký bảo chờ, mấy phút sau, ông nghe thấy tiếng nói của Vạn Vĩnh Niên:

"Cao Thành à? Nào, việc là thế nào? Xảy ra việc lớn như vậy, tôi tìm ông bao nhiêu lần, sao ông cứ mãi không đến tìm tôi? Ông cũng kiêu gớm nhỉ, hay là ông cho rằng tôi có đánh giá gì về ông? Tôi nói cho ông biết, tôi chẳng có đánh giá gì cả! Không có bất kì đánh giá nào! Tỉnh ủy vẫn còn tín nhiệm ông, tôi và Tỉnh trưởng Nguyễn đều vẫn tín nhiệm ông! Trước tiên ông đừng có suy nghĩ gì cả, càng đừng có thấy áp lực và gánh nặng. Dương Thành đã nói với tôi nhiều lần rồi, Nghiêm Trận cũng nói với tôi nhiều lần rồi, bọn họ đều đánh giá rất cao ông, cũng đều rất tín nhiệm ông..."

Lý Cao Thành thấy một chút gì đó mơ hồ, Nghiêm Trận lại đánh giá cao mình trước mặt Bí thư Tỉnh ủy! Hơn nữa, lại vẫn còn tín nhiệm mình như ngày xưa! Đây há chẳng phải là muốn bịt miệng mình lại trước mặt Bí thư Tỉnh ủy sao, quả đúng là cao minh!

"Cao Thành à, ông nghe tôi nói, tôi muốn nói chuyện chi tiết với ông một lần, nhưng hôm nay không được, ngày mai cũng không được, hai ngày hôm nay lịch của tôi dày đặc, ngày kia đi, thời gian cụ thể tôi sẽ gọi điện trước cho ông, có được không? Nhưng có một điểm tôi phải nói trước với ông, tôi không yên tâm về vấn đề Trung Dương, không yên tâm một chút nào. Vấn đề Trung Dương không nên bận tâm đến người khác ồn ào thế nào, tôi và ông trong lòng đều rõ, ông đừng mong thoả mái với tôi. Bản báo cáo điều tra đó tôi đã xem chi tiết rồi, tôi không biết trong lòng ông rốt cuộc nghĩ thế nào, bây giờ tôi sẽ cho ông biết suy nghĩ của tôi, tôi cảm thấy sự việc của Trung Dương chắc chắn không đơn giản như vậy! Nếu thật sự đơn giản như thế, thì mấy vạn công nhân Trung Dương còn làm ầm lên để làm gì? Chỉ đơn thuần do không được phát lương thôi sao? Chỉ đơn thuần là do ngừng sản xuất thôi sao? Hai hôm nay, tôi cũng đã lấy lá thư vạn người ký mà đại biểu công nhân gửi đến mấy ngày trước đem ra đối chiếu tỉ mỉ với bản báo cáo điều tra, đúng là làm việc nửa vời, khác xa vạn dặm! Công nhân nếu biết các ông đưa lên một bản báo cáo thế này, thử nghĩ xem sẽ phản ứng ra sao? Vì thế, ông nghe đây, trong điện thoại tôi không nói nhiều, nhưng tôi sẽ vẫn phải cho điều tra việc của Trung Dương, phải làm

nghiêm túc, không tra ra rõ vấn đề thì mọi thứ chỉ là nói lung tung, cũng là vô trách nhiệm..."

Ông cứ thế lặng lẽ ngồi nghe, dường như không nói thêm được một câu nào, thực ra thì căn bản cũng không biết nên nói gì, bởi ông vốn không ngờ rằng Bí thư Vạn lại nói như vậy. Mãi đến khi Bí thư Vạn cúp điện thoại, mãi đến khi tiếng chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên, ông mới phát hiện ra nước mắt đã giàn giụa chảy đầy mặt.

Là điện thoại của thư ký Bí thư Bác Ủy ban kỉ luật kiểm tra, nói rằng nếu ông có thời gian, Bí thư Bác mời ông qua ngay, bí thư Bác có việc gấp cần nói chuyện với ông.

Bác Vệ Hoa là một nữ bí thư bao năm nay vẫn được người ta coi là người phụ nữ thép.

Bà ấy đã công tác gần 10 năm trong Đoàn ủy, với các chức vụ: bí thư Đoàn ủy địa phương, phó bí thư tỉnh Đoàn, bí thư tỉnh Đoàn. Về sau được điều động về địa phương nhậm chức chuyên viên sở Hành chính, phó bí thư ủy ban, rồi điều lên tỉnh nhậm chức phó bí thư Ủy ban kỉ luật kiểm tra, và ngồi ở vị trí này đã gần 6 năm, mãi đến năm 51 tuổi mới được bổ nhiệm lên làm bí thư Ủy ban kỉ luật kiểm tra, đồng thời bước vào hàng ngũ thường ủy Tỉnh. Nếu không vì quy định ban lãnh đạo 5 người có thể công tác thêm 5 năm thì bà ấy cũng đã đến tuổi nghỉ hưu rồi.

Do đó, trong con mắt của người ngoài, bà là một lãnh đạo rất đáng sợ, cũng luôn khiến người ta lo lắng. Vì những cán bộ lãnh đạo ở độ tuổi của bà có thể sẽ trở nên rất tham lam, cũng có thể trở nên rất mạnh mẽ. Một số người đến tầm tuổi này đều cảm thấy chẳng còn mấy năm nữa, hễ chỗ đứng không vững, hễ tuổi già không có bảo đảm thì rất nhanh sẽ bị trượt dốc, dù sao thì cũng làm mấy năm rồi, nhân cơ hội này vợ vét một trận, không kiểm chác lúc này thì sẽ không còn cơ hội nữa rồi, vì thế kiểu người này thường khiến người ta căm ghét và nghi ngại. Ngược lại, một số cán bộ đến tầm

tuổi này, dần dần mọi thứ đều nhìn thông rồi, không còn lo nghĩ gì nữa. Dù sao thì cũng còn một khóa này thôi, có muốn làm nữa cũng làm không nổi, sau này muốn làm chút việc cho bách tính cũng làm không được nữa rồi. Vì thế sẽ trở nên không sợ trời không sợ đất, chỉ nghĩ phải lập nên một sự nghiệp kinh thiên động địa, phải đánh một dấu chấm trọn trịa cho công cuộc giải nhiệm của mình. Kiểu người này cũng khiến người ta sợ hãi và khó đối phó.

Trong mắt của Lý Cao Thành, Bác Vệ Hoa hình như thiên về kiểu người sau. Thêm vào đó, bà lại là một nữ lãnh đạo không có bối cảnh, không có hậu đài, toàn bộ đều tự dựa vào thực lực và tài năng của mình mà lên. Nên cán bộ lãnh đạo thông thường, thậm chí cũng bao gồm cả các lãnh đạo cán bộ cấp tỉnh, đều cảm thấy bà có chút gì đó hơi khó đối phó. Một nữ đồng chí không thể lôi kéo dụ dỗ, không hút thuốc, không uống rượu, không ăn cơm mời, không nhận quà, nói chuyện luôn thẳng thắn khách sáo, nhưng lại là một bí thư Ủy ban kiểm tra kỉ luật có chuyên môn, anh nói xem anh có thể không kính nể, không phục bà ấy sao? Có thể không thận trọng, không dè dặt ư?

Bác Vệ Hoa quả nhiên đang đợi ông. Nhìn Lý Cao Thành tiến vào cửa, bà ấy cũng không đứng dậy, vẫn ngồi im trên ghế đưa tay bắt tay ông, rồi nghiêm túc chỉ vào chỗ ngồi. Dường như chẳng chờ cho ông ngồi hẳn xuống đã vào thẳng vấn đề:

"Việc 30 vạn tệ của anh, chúng tôi đã trao đổi qua với Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy, quyết định lập án, anh nói xem suy nghĩ của anh thế nào?"

Lý Cao Thành cảm thấy mông lung, ông vốn không muốn nói về việc này, hoặc cố gắng né tránh vấn đề này, nên tập trung vào vấn đề của Trung Dương trước, đây mới là việc quan trọng. Không ngờ vừa mới bắt đầu, câu đầu tiên lại chính là về việc đó. Ông nghĩ một lúc rồi nói:

"Tôi không có suy nghĩ gì cả, tôi chỉ muốn biết trong thời gian lập án có bị hạn chế gì không?"

"Ý anh là gì?" Bác Vệ Hoa vẫn không để lộ bất kì biểu cảm nào trên gương mặt.

"Ví dụ như công việc, hành động, gia đình, có bị ảnh hưởng không?"

"Có thể."

"Vậy có thể lùi lại một chút thời gian được không?"

"Tại sao?"

"Tôi muốn điều tra rõ vấn đề Trung Dương trước. Bí thư Bác, tôi hy vọng chị có thể ủng hộ tôi trong việc này. Nó đối với tôi rất quan trọng, tôi chỉ cần thời gian một, hai tháng là đủ rồi." Lý Cao Thành tỏ ra vô cùng thành thật và khẩn thiết.

"Hai việc này không hề mâu thuẫn nhau." Bác Vệ Hoa vẫn không thay đổi sắc mặt, "Ủy ban kiểm tra kỉ luật tỉnh cũng đã lập án với vấn đề Trung Dương, Ủy ban kiểm tra kỉ luật tỉnh cũng nghiên cứu kĩ rồi, Tỉnh ủy cũng đồng ý rồi, quyết định cho phép Ủy ban kiểm tra kỉ luật phối hợp cùng Thành ủy, Ủy ban nhân dân thành phố các anh nhanh chóng điều tra rõ vấn đề Trung Dương. Việc này tôi cũng đã trao đổi ý kiến với Dương Thành, chủ yếu vẫn do anh phụ trách."

"Tức là, một mặt điều tra vấn đề của tôi, một mặt điều tra vấn đề Trung Dương, cùng lập án, cùng điều tra?"

"Đúng"

"Bí thư Bác, việc này phải chăng đã quyết định rồi?"

"Đúng". Bác Vệ Hoa gật đầu.

"...Bí thư Bác," Lý Cao Thành bất giác có chút gì đó buồn bã và không hiểu, "chị bảo tôi đến chỉ để nói với tôi việc này?"

"Không." Bác Vệ Hoa hơi chần chừ, rồi nhìn thẳng vào Lý Cao Thành nói, "còn cả vấn đề của vợ anh, chúng tôi cũng đã quyết định lập án."

Giống như tiếng sấm dội bên tai, Lý Cao Thành ngồi thừ ra tại chỗ, rất lâu rất lâu cũng không lay động. Ông sớm đã nghĩ đến ngày này, nhưng khi ngày ấy thật sự đến, trong ông vẫn dội lên một dòng cảm xúc kinh hãi và khó lòng chấp nhận.

"Lão Lý, tôi mong anh có tư tưởng chuẩn bị. Vấn đề của vợ anh vô cùng nghiêm trọng, căn cứ vào những tài liệu tố cáo, qua bước đầu tìm hiểu của chúng tôi, có một số vấn đề có chứng cứ sát thực, tương đối nghiêm trọng. Lão Lý, tôi nói thực với anh, nó rất bất lợi cho anh. Cá nhân tôi và Bí thư Vạn cùng Tỉnh trưởng Ngụy bây giờ chỉ hy vọng duy nhất là anh không có vấn đề..."

Bác Vệ Hoa tiếp tục nói với vẻ nghiêm túc, gương mặt thận trọng toát lên một nỗi đau đớn và quan tâm.

Lý Cao Thành dường như đã không còn nghe thấy gì nữa, không còn nhìn thấy gì nữa.

Cuối cùng, ông chỉ nói một câu:

"Bí thư Bác... có thể lùi lại một chút thời gian không?"

"Không thể." Giọng nói của Bác Vệ Hoa khá nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng kiên quyết, "Đây là quyết định tại cuộc họp thường ủy Ủy ban kiểm tra kỉ luật tỉnh, chúng tôi cũng đã thông báo cho Dương Thành và Ủy ban kiểm tra kỉ luật thành phố rồi"

Hóa ra Dương Thành cũng đã biết, nhưng ông ấy không nói gì với mình, chỉ bảo mình phải đứng vững, phải có sự chuẩn bị về tư tưởng ở mọi phương diện.

Cứ coi như trời sập xuống bây giờ, thì Lý Cao Thành vẫn cảm thấy mình thực sự đứng không vững nữa rồi...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Đúng vào thời điểm tan tầm, đường nội thành hầu như khúc nào cũng chật cứng người và xe.

Quãng đường từ chính quyền thành phố đến Trung Dương khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, mà giờ chỉ một đoạn ngắn trong thành phố thôi cũng phải mất 20 phút rồi.

Lý Cao Thành lặng lẽ ngồi trên xe, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Một ý nghĩ kì quái không ngừng lóe lên trong tâm trí ông, lúc này ông thật sự muốn một thân một mình đến một nơi nào đó không có đông người để ẩn cư, mười hay hai mươi năm nữa cũng sẽ không lộ mặt, không trở về nhà.

Trong khoảng thời gian chưa đầy một tháng, người vẫn là người của ngày xưa, chức vị vẫn là chức vị của ngày xưa, nhưng tất cả đã đổi khác, đã không còn như xưa nữa.

Bí thư Bác đã nói, tình hình trước mắt cực kì bất lợi cho bản thân anh, chỉ đơn thuần là bất lợi thôi sao? Cho dù là cuốn băng ghi âm đó không thể nói lên vấn đề gì, nhưng số tiền 30 vạn tệ ấy anh có thể giải thích rõ ràng được sao? Tất cả mọi người chỉ nghe một phía từ anh thôi sao? Như vấn đề của vợ anh, đó là do anh biết vợ mình thực sự có vấn đề, giả sử anh căn bản không biết gì, thì bây giờ chỉ dựa vào ảnh hưởng và quyền lực của mình, anh cũng có thể bảo vệ vợ mình được bình an vô sự sao? Nói trên tinh thần thực sự cầu thị thì anh không thể, và căn bản không có khả năng ấy. Bởi người ta xếp đặt anh ở vào hoàn cảnh này, người ta xếp đặt vợ anh rơi vào hoàn cảnh khác, với anh, nó không đơn thuần chỉ là vì lý do vấn đề và ảnh

hưởng, điều này Nghiêm Trận đã từng nói rất rõ rồi, đó là vì anh không có vòng tròn, cụ thể hơn, đó là vì anh đã mất đi cái ô dù bảo hộ. Lãnh đạo bây giờ, nhất là những lãnh đạo cao cấp, có mấy ai chưa từng bị người ta kiện cáo? Nhưng chính thức bị lập chuyên án điều tra thì rốt cuộc chiếm tỉ lệ bao nhiêu? Nghiêm Trận chẳng phải đã nói, "Cái gì mà thanh trừ tham ô, chinh đốn Đảng? Thanh trừ cái gì, chinh đốn cái gì? Chẳng phải là thanh trừ đối lập, chinh đốn đối lập ư?" "...Nếu không phải tôi ở sau lưng bợ đỡ anh, thì anh sớm bị lật đổ nhiều lần rồi, còn đến lượt anh làm Thị trưởng sao?" "...Quyền lực của tôi lớn, bảo tôi kéo đổ một người rất dễ, nhưng bảo tôi kéo đổ cả một hệ thống vòng tròn thì chẳng dễ dàng gì..."

Nghiêm Trận không hề hù dọa anh, ông ấy bây giờ đang làm như thế! Anh không có vấn đề, ông ấy có thể biến anh thành có vấn đề, vấn đề nhỏ ông ấy có thể phù phép thành vấn đề lớn. Ngược lại, anh có vấn đề, ông ấy có thể biến thành không, vấn đề lớn có thể phù phép thành vấn đề nhỏ. Bất kể anh có vấn đề lớn thế nào, có ông ấy bảo vệ thì sẽ chẳng có gì xảy ra, không có ông ấy, vấn đề lớn lớn nhỏ nhỏ đều lập tức ùn ùn kéo đến choáng ngợp cả đất trời, đồng thời còn lập tức bị lập thành chuyên án điều tra! Con sông lớn vỡ vì tổ mối, ngọn núi cao đổ sập vì hẻm nhỏ! Mà hễ đê vỡ đá tan thì cũng chẳng khác nào binh bại núi đổ, muốn ngăn cũng không ngăn nổi. Thực ra, oán đi oán lại vẫn là trách chính mình. Bởi anh có vấn đề nên ông ta mới khống chế được anh, bởi anh có vấn đề thì ông ta mới phải trừ khử anh, cũng bởi vì anh có vấn đề nên ông ta mới trở tay lật lọng như vậy!

Thực ra Bí thư Bác Vệ Hoa cũng nói rất rõ: việc này vô cùng bất lợi với anh.

Bởi vấn đề của vợ anh lẽ nào lại không có liên quan đến anh? Vợ anh có vấn đề, lẽ nào anh lại không có!

Đây chính là đao sát thủ của Nghiêm Trận! Mặc dù bị ối nhưng lại rất hiệu quả.

Nội bộ Đảng của chúng ta sao lại sản sinh ra con người như vậy?

Dương Thành bảo nhất định phải vững vàng.

Không sai. Thực sự cũng chỉ có thể làm vậy.

Không chỉ phải vững vàng, mà quan trọng hơn nữa là đứng vững, rồi sẽ làm gì tiếp?

Làm cùng họ, đấu cùng họ! Không phải cá chết thì cũng là lưới rách!
Không phải anh chết thì cũng là tôi mất!

Thực ra cũng chỉ có con đường này mà thôi, anh không còn sự lựa chọn nào khác!

Xe đến Trung Dương cũng đã gần 7 giờ.

Mua ít hoa quả trên phố. Còn dặn cả Ngô Tân Cương chọn một vài món thực phẩm dinh dưỡng người ta biếu tặng khi ông nằm viện. Ngoài ra, ông còn mang theo 3000 tệ. Lý Cao Thành nghĩ, nếu tình hình của Hạ Ngọc Liên còn tốt thì trước Tết tạm thời nằm ở nhà; nếu tình hình không tốt thì phải nhanh chóng đưa vào viện. Bệnh viện ông cũng đã bảo Ngô Tân Cương liên hệ xong rồi, có thể nhập viện bất kì lúc nào.

Nhưng, khi đặt chân đến nơi ở của Hạ Ngọc Liên, ông mới nhận ra rằng, tình hình thực tế còn tồi tệ hơn rất rất nhiều so với tưởng tượng của ông.

Căn phòng không có cả máy sưởi vì không trả nổi tiền! Không có cả điện vì không đóng nổi tiền điện! Sở cấp điện trước Tết đã quyết định cắt điện toàn bộ vì cả khu Trung Dương gần một năm nay không nộp tiền điện; đến nước cũng không có bởi cả khu kí túc cũng nợ phí nước sinh hoạt đến gần nửa năm nay rồi nên không một giọt nước, nước uống cũng chỉ có thể đi lấy ở khu vực nông thôn lân cận... .

Bất chợt trong lòng Lý Cao Thành trào dâng lên một nỗi phẫn nộ không thể kiềm chế, lần trước khi ông đến còn đặc biệt dẫn theo cả cục trưởng cục Cấp điện và giám đốc công ty cấp nước thành phố, yêu cầu bọn họ, cho dù có bao nhiêu khó khăn cũng phải bảo đảm nguồn cung cấp bình thường trong dịp Tết, đây là nhiệm vụ chính trị, tuyệt đối không thể qua loa. Sao mới chỉ có mấy ngày, tất cả lại biến đổi thế này!

Hỏi thăm mới biết đây là chuyện vừa mới xảy ra được mấy ngày, và đây là ý của lãnh đạo tỉnh. Vì Trung Dương thiếu tiền điện, tiền nước, tiền khí sưởi, gần đây không hề có biểu hiện đóng được, hơn nữa lại nghe tin Trung Dương sắp phá sản, mà những đơn vị cấp điện, cấp nước này lại mang tính chất bao thầu, một doanh nghiệp lớn mấy vạn người không phải là một con số nhỏ, vì vậy họ đã gửi báo cáo lên cơ quan ban ngành tỉnh, lãnh đạo cấp trên nói chung cũng chẳng nói được gì. Cứ để thiếu nợ như vậy, khoản tiền lớn thế chẳng ai dám đứng ra nhận, hay miễn nợ, càng không có ai dám quyết định. Thảo luận, nghiên cứu tái nghiên cứu hồi, đành để bên dưới phụ trách tranh thủ thu về khoản nợ trước khi Tết đến, nếu không làm được thì để họ tự tìm cách giải quyết. Tóm lại một câu là, cấp trên không chịu trách nhiệm việc này. Nếu cấp trên anh đã không chịu trách nhiệm, cũng chẳng có chi thị gì cụ thể, thì cấp dưới làm gì có cách nào, nên đành cắt điện, cắt nước. Cách đây chưa lâu, vì không trả nổi tiền than nên xưởng than tự nhiên cũng tự đặt điều theo quy định cắt nguồn cung ứng than đốt cho Trung Dương, không có than, khí sưởi tự nhiên cũng ngắt. Nhưng lãnh đạo các đơn vị này đều hứa rằng trước và sau Tết chắc chắn sẽ cấp lại bình thường, tuyệt đối không để công nhân công ty không có điện, nước, khí sưởi dùng trong dịp Tết.

Sắp đến Tết rồi, dù là lãnh đạo các ban ngành trong thành phố hay trên tỉnh đều có chung một cảm giác, đó là những doanh nghiệp lớn như vậy chắc chắn sẽ như trước đây, bỏ ra mấy trăm vạn, bù đắp những chỗ cần đắp, phân phát những chỗ cần phát, chỉ cần ép doanh nghiệp và công nhân một chút, hễ cắt nước cắt điện là sẽ phản ảnh lên trên, sẽ làm ầm ĩ lên. Chỉ cần

phản ánh và làm ấm lên thì cấp trên chẳng lẽ lại không gấp. Chỉ cần cấp trên gấp, thì chẳng phải là muốn gì được nấy sao?

Trước đây mọi đơn vị đều tìm mọi cách để tới các doanh nghiệp này xòe tay xin tiền, giờ đây mọi đơn vị lại đều tìm mọi cách để ép công nhân đi kiện cáo tố giác, làm loạn!

Rốt cuộc còn có bao nhiêu người thực sự biết suy nghĩ cho nước nhà, thực sự có trách nhiệm với Đảng, biết lo lắng cho bách tính đây?

Đặc biệt, điều khiến Lý Cao Thành phẫn nộ nhất chính là một nữ công nhân cả đời cống hiến cho công ty, khi bà ấy bị bệnh, thì những cán bộ lãnh đạo lớn nhỏ đang cầm quyền ấy lại không có đến một người ghé thăm lấy một lần!

Lý Cao Thành lặng lẽ đứng nhìn mọi thứ trước mắt mình.

Vẫn là một căn phòng nhỏ không thể nhỏ hơn, bị chia cắt thành nhiều ô như những chuồng chim bồ câu, vẫn là một hành lang dài 2m, rộng hơn 1m, dùng vải nhựa để che chắn, vẫn là một cái "sân trong" chỉ khoảng 2 - 3 mét vuông, vẫn là một cái "bếp" với phân nửa lấn ra ngoài mặt đường...

Duy nhất một thứ không giống, đó là người mẹ bị bệnh và cô con dâu mới sinh cùng ở trong phòng, còn người con trai thay mẹ ra nằm ngoài chỗ hành lang vốn lấy làm "phòng ngủ" ấy.

Không có điện, nên chiếc đèn dầu nhỏ chỉ có ở nông thôn vào những năm 40 - 50 được dùng để thay thế. Không có nước, nên tại "sân trong" xuất hiện thêm một chiếc vại nước mà bây giờ đến nông dân cũng chẳng dùng. Một chiếc bếp than tổ ong rất nhỏ, rất giản tiện vừa dùng để sưởi ấm vừa dùng để nấu cơm, có lẽ là vì tiết kiệm than nên dù phòng tối om cũng không thấy có ánh sáng. Một góc dưới mái hiên chắt một đồng khoảng mấy chục viên than tổ ong, chỉ bằng nấy than để sống qua ngày Tết xem ra là

không thể đủ. Nhưng bây giờ mua một xe than tổ ong, ít cũng phải gần trăm tệ...

Chỉ đến những nơi thế này, có lẽ mới hiểu rõ sự quý giá của đồng tiền. Một trăm tệ đối với một gia đình như vậy mà nói, để kiếm được thực không dễ dàng...

Con dâu vừa sinh cháu, đẻ khó nên phải nhập viện và gần như dùng sạch số tiền tích lũy ít ỏi của cả gia đình. Con trai là một thanh niên chân chất thật thà, nhà máy không trả lương, làm những cái khác thì thứ nhất không có kỹ thuật, thứ hai lại chẳng có tiền. Vì sợ mất công việc này nên dù cho không có lương, vẫn kiên quyết bám trụ. Anh bảo một gia đình như vậy làm sao tự tìm đường mưu sinh được đây? Làm sao tồn tại bằng chính sức mình được đây?

Đừng nói một trăm tệ, chỉ mười tệ hai mươi tệ thôi, anh bảo họ đi đâu kiếm đây?

Ông lặng lẽ nhìn gương mặt trắng bệch và già nua trước mắt, rất lâu không nói được câu nào. Hạ Ngọc Liên cũng không hơn ông mấy tuổi, nhưng lúc này nhìn bà giống như một người già gần đất xa trời. Những nếp nhăn sâu hoắm khắc hẳn lên mặt. Những sợi tóc thưa màu xám bạc càng làm nổi bật lên vẻ lao lực cơ cực và thiếu dinh dưỡng của bà. Vì đang ngủ mê man nên nhìn bà càng thêm gầy yếu, gầy yếu đến mức khiến người ta thấy xót xa. Ánh đèn dầu le lói heo hắt bất định giữa không gian dường như đang chiêu cáo với mọi người rằng con đường đời của bà đang bước tới điểm tận cùng...

Thảo nào hôm gặp ông, bà ấy mãi không nhận được ra ông! Bà nói bà luôn bị choáng; bà nói mắt mình vốn bị hoa từ lâu rồi; bà nói bà không dám một mình ra phố; bà nói hề thấy ô tô và máy kéo là chóng mặt váng đầu; bà bảo bà không thể đeo khẩu trang, hề đeo khẩu trang là không thể thở nổi; bà bảo bà già rồi, không được như xưa nữa, làm một lúc là thấy mệt mỏi

tức ngực; bà bảo bà thật chẳng có tài cán gì, tiêu thụ thân tử nha hoàn mệnh, mới tầm tuổi này mà đã không bằng trước đây rồi...

Bà đã nghĩ đến mọi thứ, nhưng lại không nghĩ đến việc bản thân mình vướng vào căn bệnh vô cùng đau khổ, vô cùng tàn khốc với người nghèo như thế này!

Ông khẽ nhìn xung quanh, chẳng thấy bất kì thực phẩm dinh dưỡng nào, thậm chí đến vài thứ thuốc tử tế cũng không có. Một bệnh nhân bị ung thư phổi giai đoạn cuối, mà trước mặt chỉ có một gói thuốc an thần nhỏ và mấy viên giảm đau!

Dường như là trở mắt chờ bà ra đi trong cơn đau đớn và giày vò cực độ.

Nếu mặc cho một nữ công nhân ôm đau đớn như vậy không nhắm mắt rời xa thế giới này thì sẽ là bất công xiết bao!

Chỉ cần nhìn gương mặt này là sẽ hiểu ra cuộc đời này của bà chỉ có cơ cực và cơ cực, chỉ có vất vả và vất vả. Sống đến tầm tuổi này nhưng bà vẫn chưa biết thế nào là sự hưởng thụ và nhàn hạ của mấy người giàu. Là một người phụ nữ, bà chưa từng dùng qua mỹ phẩm cũng căn bản không biết thương hiệu nhãn hiệu gì, một hộp mỹ phẩm, trên trăm tệ đến trên nghìn tệ đối với bà mà nói thì quả đúng là những thứ thiên phương dạ đàm. Một cái thắt lưng hàng trăm tệ, một chiếc áo khoác hàng nghìn tệ, một bộ quần áo hàng vạn tệ, bà mãi mãi cũng chẳng thể hiểu nổi tại sao lại có người đặt giá cao như thế cho những đồ này, và lại vẫn có thể có người mua. Cả những phòng tắm cao cấp, những quán hát hào hoa mà cả đời bà chưa từng được thấy, và cũng không tưởng tượng ra nơi đó rốt cuộc là thế nào. Vì thế, bà cũng không thể hiểu nổi một bữa cơm giá nghìn tệ, thậm chí là đến hàng vạn tệ ấy sẽ ra sao, và các món ăn ấy sao lại có người vẫn cười nói vui vẻ đành lòng ăn được. Tết đến, khi mà cả gia đình bà đang phải kì kèo từng củ khoai tây năm đồng, từng cân cải trắng mười đồng, đang phải

lo lắng ưu tư thì bà không hề biết rằng có những cán bộ lãnh đạo, mỗi dịp Tết, riêng phiếu mua hàng mà cấp dưới tặng đã lên đến con số trên hàng vạn tệ! Bà càng không thể biết rằng có người hối lộ tặng quà, một lần tặng tận 30 vạn tệ! Với số tiền ấy, có lẽ đến cả mười đời bà cũng không thể kiếm nổi.

"...Thị trưởng Lý!" Hạ Ngọc Liên giật mình choàng tỉnh, vừa tỉnh lại liền trở mình rướn người dậy, định bước chuyển xuống giường giống như đang là một người khỏe mạnh, "Mau pha trà cho Thị trưởng Lý, Tam Tử..."

Tam Tử có lẽ là tên gọi ở nhà của cậu con trai thứ ba của bà, có lẽ theo thói quen, phản ứng đầu tiên khi bà gặp Lý Cao Thành là gọi ông là Thị trưởng Lý. Lý Cao Thành tốn rất nhiều công sức mới ngăn được không để bà xuống giường. Nhưng cũng chính vì sự giằng co ấy mà Hạ Ngọc Liên đã không còn sức lực nữa, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

"...Thị trưởng Lý, ông nói thực với tôi, có phải... lần này tôi thực sự không qua khỏi?" Hạ Ngọc Liên lúc này gần như đã tỉnh táo trở lại, mắt rưng rưng nhìn Lý Cao Thành, thở hỗn hển hỏi, "Thị trưởng Lý, tôi không sợ chết, nếu không phải vì con cái thì tôi đã sớm chết mấy lần rồi. Tôi chỉ muốn ông nói thực với tôi..."

Khi mà sống còn đau khổ hơn chết thì có ai lại sợ chết đâu! Ông biết những lời này của Hạ Ngọc Liên đều là thật lòng, nhưng thời khắc này, ông có thể nói thực với bà ấy sao?

"Chị Hạ, chị nghe tôi nói, bây giờ quan trọng là phải yên tâm dưỡng bệnh, chị đừng nghĩ ngợi lung tung. Tôi đây chẳng phải cũng vừa khỏi sao? Lúc chị đến thăm, tôi bệnh nặng thế nào? Chị Hạ, chị nghe tôi, lần này tôi đến là muốn đón chị lên bệnh viện thành phố."

"Thôi, ông đừng nói nữa. Tôi hiểu rồi..." Hạ Ngọc Liên ngắt lời Lý Cao Thành, thần sắc đột nhiên cũng bình tĩnh hơn nhiều.

"Mẹ, chú Lý đến lâu rồi." Con trai Hạ Ngọc Liên lúc này mới nói xen vào, "Chú Lý mang đến cho mẹ nhiều đồ lắm, còn cả ba nghìn tệ."

"...Thị trưởng Lý, còn chuyện này, ông nhất định cũng đừng giấu tôi." Hạ Ngọc Liên không để ý đến lời cậu con trai, chỉ chăm chăm hướng về Lý Cao Thành hỏi, "Có phải ông bị người ta kiện, cấp trên đang điều tra ông? Còn nữa, Ái Trân có phải cũng bị người ta hãm hại, nghe nói sắp bị bắt?"

"...Chị nghe ai nói?" Lý Cao Thành bất giác lặng người đi. Tin tức sao có thể lan truyền nhanh đến vậy! Đến cả Hạ Ngọc Liên đổ bệnh nằm liệt giường cũng biết việc này!

"Hôm nay có rất nhiều người trong nhà máy đến chỗ tôi, bọn họ nói với tôi hết rồi..." Hạ Ngọc Liên dường như cũng tìm được câu trả lời chứng thực cho tất cả biểu hiện trên gương mặt Lý Cao Thành, "Tại sao? Tại sao bọn họ lại làm như vậy? Là vì ông nghe lời công nhân đi điều tra bọn họ nên bọn họ liền quay ra cắn ông, đi kiện ông và Ái Trân?"

"Chị Hạ, chị yên tâm, không có việc gì đâu, lãnh đạo tỉnh vẫn ủng hộ công nhân chúng ta, vẫn ủng hộ tôi, nhiều việc công nhân không hiểu, chị đừng tin những lời đó..."

"Lãnh đạo tỉnh đều ủng hộ ông, vậy tại sao lại đòi điều tra ông? Tại sao lại đòi điều tra Ái Trân? Người khác không hiểu hai người, tôi lại không rõ hai người sao?"

"Chị hãy yên tâm dưỡng bệnh, một vài việc vô cùng phức tạp, nhưng không giống như họ nói đâu, cũng không như chị tưởng tượng đâu. Bây giờ tôi chỉ nói với chị một câu rằng sẽ không có chuyện gì cả. Nếu chị hiểu rõ tôi thì hãy yên tâm giữ gìn sức khỏe, đừng lo lắng gì hết." Lý Cao Thành

nói đến đây, liền đi vào chủ đề muốn Hạ Ngọc Liên lập tức nhập viện thành phố.

"Ông nghe tôi nói, Thị trường Lý, ý tốt này của ông, trong lòng tôi xin nhận. Mấy hôm nay, một mình tôi cả ngày cứ nghĩ rồi lại nghĩ, một người già bệnh tật như tôi còn có thể làm chút gì đó cho ông không? Nếu sức khỏe tôi tốt hơn, nếu tôi còn trẻ hơn, thì tôi sẽ đi cùng ông. Gánh nặng của ông nặng nề như vậy, áp lực to lớn như vậy, người hại ông nhiều đến vậy, tôi ở nhà có thể giúp ông và Ái Trân cùng bọn trẻ lau chùi dọn dẹp, ít nhiều vẫn còn giúp đỡ được chút ít. Nhưng tôi bây giờ còn có thể làm gì cho ông đây, nếu ai muốn dùng tính mạng người để đổi lấy sự trong sạch của ông thì hãy để tôi được chết, hãy dùng tính mạng tôi..."

Hạ Ngọc Liên nói đến đây bỗng dừng lại đột ngột vì hụt hơi đuối sức, thế rồi bà chỉ còn biết dùng hết sức đưa mắt nhìn thẳng về phía Lý Cao Thành, rất lâu rất lâu cũng không nói thêm được câu nào.

Lý Cao Thành cũng bị kéo theo mạch cảm xúc ấy, cả căn phòng tĩnh lặng.

Cuối cùng, Lý Cao Thành yêu cầu Hạ Ngọc Liên cùng ngồi xe với ông lên bệnh viện thành phố, còn Hạ Ngọc Liên thì sống chết không chịu.

"Ông đừng khuyên tôi, tôi sẽ không đi đâu, chờ đến ngày nào đó nếu tôi hồ đồ rồi, không nhận ra ai nữa rồi, thì tùy ông đưa tôi đi đâu cũng được, chỉ cần đầu óc tôi còn dùng được, người còn tỉnh táo thì tôi sẽ không đi đâu cả..." Hạ Ngọc Liên nói chắc như đinh đóng cột, không cho người ta bất kì một góc xoay chuyển nào.

Lý Cao Thành nghĩ rồi nghĩ, đành phải làm theo, vậy thì để hôm khác nói.

Khi Lý Cao Thành gần ra khỏi cửa, Hạ Ngọc Liên dường như vẫn còn lời gì đó muốn nói với ông, nhưng bà lại nén nhịn, không nói gì thêm nữa.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Đến nhà Quách Trung Diêu!

Vừa ra khỏi nhà Hạ Ngọc Liên, không hiểu sao lại nảy sinh ra ngay ý định này.

Tức giận ư, hình như cũng không đơn thuần là vậy, đối với một lãnh đạo như vậy còn gì đáng để anh phải tức giận! Mà anh có tư cách gì để tức giận với những cán bộ như thế!

Ông chỉ muốn xem xem ngài tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương này, người mà chính tay ông đề bạt lên ấy, nhà ông ta lúc này ra sao thôi.

Cũng không có máy sưởi, không có than đốt, không có điện, không có nước? Cũng giống như những công nhân ở đây, vừa không có cái ăn, cũng chẳng có tiền tiêu, để rồi đến tiền khám bệnh cũng chẳng có?

Ngày tháng chạp, lại là tầm 10 giờ tối, cả khu kí túc lại không có điện, nên trời càng tối đen, xòe cả bàn tay ra mà chẳng thấy rõ năm ngón. Chiếc ô tô vừa dừng lại, đèn xe vừa tắt, lập tức có cảm giác như vừa rơi xuống tầng địa ngục.

Khó khăn lắm mới mò lên được căn phòng nơi Quách Trung Diêu sống, cũng không có điện, cũng tối om như hũ nút, mặt đối mặt vẫn chẳng nhìn thấy người. Khi căn phòng đen xì xì ấy đập vào mắt, Lý Cao Thành mới thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn, bất luận nói thế nào, thì ít ra ông ta cũng vẫn sống chung khổn cảnh cùng công nhân, thế nên tội trạng ít nhiều

cũng có thể giảm đi đôi chút. Chí ít về mặt hình thức, ông ta vẫn chưa bừa bãi và buông thả, ông ta vẫn biết cái gì là nhục nhã và hổ thẹn.

Gõ cửa rất lâu mà không có ai ra mở, yên lặng lắng nghe, bên trong cũng không có bất kì động tĩnh nào.

Sao lại không có một ai ở nhà? Cho dù là ra ngoài thì cũng không thể không có người ở lại.

Đi xuống dưới lầu, hỏi thăm mấy người mới được một người đáp lại bằng hai câu chẳng nóng cũng chẳng lạnh:

"...Quách Trung Diêu á? Ồ, là giám đốc Quách ý hả? Không điện, không nước, không máy sưởi, người ta sao ở được đây? Không điện, không nước, không máy sưởi, ông ta dám sống sao? Anh thử nghĩ xem, công nhân nhà máy để ông ta yên sao? Nếu ông ta còn dám sống ở đây, vậy tức là chứng minh ông ta chẳng có vấn đề gì, nếu ông ta còn sống ở đây, nhà máy sẽ ngừng sản xuất? Công nhân sẽ làm loạn sao? Nói cho ông biết nhé, người ta giờ chắc thỏ khôn ba lỗ, có mấy cái chuồng tốt hơn cơ. Nói với người ta là nhà của con trai con gái, thực ra đều là nhà của chính ông ta. Nghe nói, mấy hôm nay ông ấy hình như sống ở tiểu khu nhà ở sang trọng tên là "Mỹ Thực Nhã" gì đó tại Đông Thành, nghe nói tiểu khu nhà ở này là người ta xây dựng nên đấy, ông chủ Quách của Trung Dương, anh đến đó hỏi thăm là biết liền..."

Cái tên "Mỹ Thực Nhã" này có thể nói là danh bất hư truyền, chí ít về mặt hình thức là như vậy.

Tiểu khu biệt thự này về cơ bản chia thành ba đẳng cấp, loại siêu sang trọng, loại sang trọng và loại sang trọng thường. Rõ ràng là mỗi căn nhà ở đây dù thuộc đẳng cấp nào thì cũng chẳng phải là nơi mà bách tính bình thường có thể ở được.

Loại siêu sang trọng là ngôi biệt thự nhỏ có cổng vườn riêng biệt, loại sang trọng là ngôi biệt thự nhỏ hai hộ chung một vườn, loại sang trọng thường với diện tích trên 100m có các đơn nguyên kèm gác lửng.

Quách Trung Diêu ở trong một ngôi nhà siêu sang trọng với cổng riêng và vườn riêng.

Lý Cao Thành nổi giận đùng đùng đứng trước cổng một hồi lâu, căn nhà này còn lớn hơn, rộng hơn cả nơi ở của Bí thư Tỉnh ủy! Xét ở các góc độ mỹ quan, thoải mái, nho nhã thì ngôi nhà của Bí thư Tỉnh ủy còn thua xa.

Mẹ kiếp! Lý Cao Thành đột nhiên cất tiếng chửi đổng. Bao năm nay, lần đầu tiên ông chửi người. Thực ra đến cả bản thân ông cũng không hiểu rốt cuộc mình đang chửi ai, chửi chính mình? Chửi ngôi nhà? Chửi Quách Trung Diêu, người sống trong ngôi nhà đó?

Vừa nhấn chuông, chưa đầy 3 giây, đèn cổng đã bật sáng, chưa đến 20 giây cổng đã được mở.

Một cô giúp việc trạc tuổi Tiểu Liên có ý dò xét Lý Cao Thành, hỏi:

"Tìm ai?"

"Quách Trung Diêu"

"Ông là ai?"

"Lý Cao Thành".

"Làm gì?"

"Quản ông ta".

Lý Cao Thành vừa nói vừa đi vào trong, cô giúp việc ngăn lại nhưng không ngăn nổi, liền gào lên. Và lập tức hai người dáng vẻ như hai công an bước ra, chỉ có điều trên vai và ống tay áo thiếu mất hai cái phù hiệu. Lý Cao Thành vừa nhìn trang phục là biết ngay, đó chắc chắn là nhân viên bảo an của công ty Trung Dương.

"Ai?" một trong số họ gằn giọng hỏi.

"Kêu Quách Trung Diêu ra đây!" Lý Cao Thành cũng quát trả một câu.

"Ông là... Á! Thị trưởng Lý!" Một người giọng to vang trong đó đột nhiên phát ra tiếng run sợ.

"Thị trưởng Lý á, dạ mời vào, mời vào ạ, giám đốc ở trong nhà ạ." Người kia bỗng quay ra chào hỏi cực kì nhiệt tình.

"Giám đốc Quách! Thị trưởng Lý đến tìm ông ạ!" một người trong số họ vừa đưa Lý Cao Thành vào vừa đánh tiếng.

Có thể là không nghe tiếng, có thể là tiếng tivi quá to, cũng có thể là không phản ứng kịp, khi Lý Cao Thành bước vào phòng khách, Quách Trung Diêu vẫn hiển nhiên ngồi im trên xô pha không đứng dậy.

Vừa nhìn thấy Lý Cao Thành bước dài vào nhà, Quách Trung Diêu vội nhảy dựng lên như chạm vào điện, rồi cứ thế trân trân đứng nhìn Lý Cao Thành như nhìn một vật thể lạ.

Lý Cao Thành tiến vào trong phòng khách, ông hiểu ngay ra Quách Trung Diêu vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn ông.

Trong phòng khách ấm áp, trên chiếc ghế xô pha to rộng là một cô gái trẻ trang điểm vô cùng diễm lệ, ăn mặc vô cùng xinh đẹp!

Nhìn dáng vẻ lả lơi buông thả của cô gái này, Lý Cao Thành hiểu ngay đây tuyệt đối không phải là người bình thường, không phải là khách, cũng không phải là vợ, càng không phải là con cháu họ hàng. Khách sẽ không mặc ít đồ, sẽ không mang đôi giày mềm chỉ dùng trong phòng ngủ, và sẽ không nằm ườn trên ghế xô pha như tư thế nằm ngủ cứ như ở nhà mình; vợ lại càng không có vẻ nũng nịu và thờ ơ như thế, cô ta vốn không phát hiện ra biểu lộ kinh ngạc của Quách Trung Diêu, hoặc có phát hiện ra nhưng vốn chẳng bận tâm; còn nếu là con cháu họ hàng thì trước mặt trưởng bối của mình tuyệt đối không có kiểu trang điểm đậm đà kiểu diêm, không có cái tư thế phóng túng giống như vậy.

Từ sau khi ly hôn, Quách Trung Diêu chưa từng tái hôn, điểm này Lý Cao Thành rõ hơn ai hết. Nhưng Quách Trung Diêu cũng luôn nói rằng vẫn chưa tìm được người phụ nữ thích hợp, đương nhiên chủ yếu là vì công việc quá bận nên mãi không để ý đến hôn nhân của bản thân. Vậy thì, người phụ nữ trước mặt đây chính là người phụ nữ mà ông ta đang khổ não tìm kiếm ư?

Nếu vậy thì trong mắt Lý Cao Thành, Quách Trung Diêu quả không đáng một phen tiền, còn không bằng cả loài súc sinh! Bởi cô gái này cùng lắm cũng chỉ mới ngoài 20 tuổi, với tuổi tác của Quách Trung Diêu, dường như có thể ngang tầm với bố của cô ta.

Còn nếu không phải, thì chỉ còn lại một khả năng, cô gái này có thể chính là một trong những người phụ nữ đã gây ra sự phẫn nộ tột độ trong công nhân, cũng chính là một trong những cô gái mà Quách Trung Diêu bao nuôi vốn được đề cập đến trong tài liệu tố cáo.

"Đứng lên, đứng lên!" Quách Trung Diêu nhón nhác vôi vàng, tay chân lóng ngóng ra lệnh cho cô gái đang nằm trên xô pha, "Thị trưởng Lý đến, vẫn còn nằm đó sao!"

"...Ồ, Thị trưởng Lý ạ." Cô gái đang nhai thứ gì đó trong miệng mãi lâu sau mới dường như bừng tỉnh, vừa đứng dậy, vừa liếc xéo Quách Trung Diêu nói, "Ông xem ông kia, ông không nói thì ai biết được là Thị trưởng Lý. Nếu sớm biết Thị trưởng Lý đến thì chẳng phải sẽ ra tận cửa để nghênh tiếp rồi sao..."

"Được rồi, được rồi! Đi vào trong phòng đi, ta với Thị trưởng Lý có chuyện cần bàn. Nhanh lên!"

Cô gái có vẻ không vui, xỉ mặt bĩu môi lườm Quách Trung Diêu rồi vịn vẹo đi vào trong phòng ngủ.

Sống được cùng với kiểu con gái này, có thể thấy sở thích và trình độ của Quách Trung Diêu!

"Thị trưởng Lý, đây là cháu gái tôi, thường ngày nuông chiều hư rồi, nên mới không biết trời cao đất dày, không phân biệt được trên dưới như vậy." Quách Trung Diêu vừa giải thích, vừa vội vàng thu dọn đồng hồ hỗn tạp trên ghế xô pha, "Ngồi, ngồi, Thị trưởng Lý, mời ngồi. Tiểu Lý Tử, mau pha một ấm trà ngon lên đây!" Quách Trung Diêu gần như gào lên ra lệnh cho người giúp việc. Nhìn dáng vẻ của ông ta, hình như cô gái đó đã không còn trước mặt nữa, vẻ uy nghiêm và trang trọng của một tổng giám đốc ngày xưa đã lập tức quay trở lại. Từng nét từng nét trên gương mặt ông ta lại dần dần trở nên nghiêm túc, trở nên thành thật, trở nên chất phác, trở nên khắc khổ.

"Thôi đi! Trà làm gì, còn chưa ăn đây." Lý Cao Thành không chút khách sáo, "Tìm nơi nào để cho thư ký và lái xe của tôi ăn chút gì trước. Chúng ta vừa ăn vừa nói, tôi có việc phải hỏi ông."

"Thị trưởng Lý, ăn tại nhà sao?" Quách Trung Diêu hơi khó xử đáp, "Trong nhà không có nhiều đồ ăn ngon lắm."

"Chỗ nào cũng được, cái gì nhanh thì ăn cái đó."

15 phút sau, trà được mang lên phòng khách, rồi hàng loạt các loại thực phẩm tương đối tinh tế được bày ra, nào là tương trư đề, thịt bò cay, kim chi Hàn Quốc, hạnh nhân Mỹ, hai con chim bồ câu non, hai con cua bể chiên hồng, một bình "túy hà" tươi ngon, ngoài ra còn thêm cả một bình rượu "Tửu Quý" giá cả không phải hạng xoàng.

Xem ra khẩu vị của vị tổng giám đốc của một doanh nghiệp sắp phá sản quả không hề thấp, vậy mà còn nói trong nhà không có đồ gì ngon.

"Còn có sủi cảo đông lạnh mang về từ Bắc Kinh, đang hấp lại, sẽ xong ngay thôi." Quách Trung Diêu ra vẻ bận rộn, "Thực ra đây toàn là đồ ăn sẵn, nếu để tôi làm thì chắc chắn sẽ ngon hơn. Thị trường Lý, tay nghề của tôi ông biết mà. Bao năm vợ không có, cái khác thì không biết, chứ sở trường nấu ăn thì đúng là ngày càng tiến bộ..."

"Được rồi, cùng ăn đi."

"Thị trường Lý, thực ra tôi ăn rồi, chẳng mấy khi ông đến nên uống cùng ông đôi chén." Quách Trung Diêu vừa nói vừa thoăn thoắt mở chai rượu. Ly uống rượu rất lớn, rót mỗi người nửa ly.

Có lẽ vì đói, cũng có lẽ vì tức giận, Lý Cao Thành chẳng thèm nhìn ông ta, cứ thế cúi đầu ăn uống rất tự nhiên, thoải mái.

Mấy ly rượu vào người, mặt hai người bắt đầu đỏ dần lên. Vẻ căng thẳng vừa rồi của Quách Trung Diêu cũng hoàn toàn bị nhấn chìm trong men rượu.

"Thị trường Lý, mấy ngày rồi, tôi luôn muốn tìm cơ hội để giải bày cùng ông tâm tư của mình, thật không ngờ ông lại tìm đến đây." Lúc này, Quách Trung Diêu vẫn một dáng vẻ thành thật và cung thuận như trước kia, "Mấy ngày trước ông bệnh, tôi đến thăm, lúc ấy ông hôn mê mất hai ngày hai đêm vẫn chưa tỉnh. Một mình tôi ngồi rất lâu rất lâu bên giường bệnh, không giấu gì ông, nhìn ông lúc đó tôi đã khóc đến sưng cả mắt."

"Khóc cái gì? Phải chăng nhìn tôi quá đáng thương?" Lý Cao Thành uống ực một hơi.

"Thị trưởng Lý, ông thấy tôi lúc này còn tư cách để thương hại người khác sao?" Mắt Quách Trung Diêu rơm rớm đỏ, "Thị trưởng Lý, lúc đó tôi thật sự cảm thấy rất có lỗi với ông, thực sự rất có lỗi với ông."

"Vì cái gì?" Lý Cao Thành chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Quách Trung Diêu.

"Còn cần tôi phải nói lại sao? Thực ra ông lúc này còn gì không biết nữa?" Để né tránh ánh nhìn của Lý Cao Thành, Quách Trung Diêu vội cầm cốc rượu lên tự mình uống hết một hơi, "Tôi biết, việc về mấy người chúng tôi, ông đều nắm rõ cả. Nếu ai muốn giấu ông cái gì thì kẻ đó đúng là tên đại ngốc. Nếu những việc khác có thể nói dối ông, thì việc thuộc hệ thống dột may có thể giấu nổi ông sao?"

"Nếu đã như vậy, thì có vài chuyện tôi muốn hỏi thử ông, ông dám nói thật với tôi không?"

"Thị trưởng Lý, tôi đã nói với ông những lời như vậy rồi, thử hỏi xem còn gì mà không dám nói với ông nữa?" Quách Trung Diêu gần như muốn mượn rượu để cố tình tỏ ra một vẻ thờ ơ với tất cả, nhân cơ hội này nói hết sạch những lời mà bình thường không dám nói, "Thực ra tôi đã không còn là một người tốt nữa rồi, Thị trưởng Lý, bây giờ chẳng phải có rất nhiều người đều nói như thế này: tôi là lưu manh, tôi sợ ai? Thực ra thương trường cũng chẳng khác quan trường, người ta đã đến bước này rồi thì còn sợ gì nữa? Tôi đã từng nói với ông, vấn đề của Trung Dương, điều tra nhỏ thì ra vấn đề nhỏ, điều tra lớn thì ra vấn đề lớn, không điều tra thì không có vấn đề. Sự việc bây giờ, nói trắng ra thì anh càng tham ô ít người ta lại càng tra anh, anh càng tham ô lớn thì sẽ càng chẳng có ai dám tra anh. Chính vì sự việc của Trung Dương thực sự quá lớn nên mới không có ai dám điều tra, bởi hễ điều tra là ra ngay một mớ, ra ngay một bầy, vậy thì

còn ai dám tra và còn ai dám cho phép tra? Tôi cũng sắp 58 tuổi rồi, Trung Dương lại ra nông nổi này. Ông nghĩ xem, không còn chức quan nào có thể làm tiếp nữa, cũng không có việc nào có thể làm tiếp nữa, tôi lại không thiếu tiền, lại không sợ ông điều tra, ông thử nghĩ xem tôi còn sợ gì trên thế giới này nữa?"

"...Đây là những lời tự đáy lòng ông sao?" Lý Cao Thành nhìn Quách Trung Diêu như nhìn một thứ đồ xa lạ, "Đây cũng là nguyên nhân chính khiến ông biến thành cái bộ dạng hiện tại sao?"

"Bộ dạng này của tôi phải chăng khiến người ta thấy căm ghét? Phải chăng ông cho rằng tôi không nói thật với ông?"

"Tôi là lưu manh còn sợ ai, nhưng ông là lưu manh thì ai sẽ sợ ông? Ông thành ra thế này, ai sẽ thấy ông ghê tởm? Nếu thật sự ông không sợ gì, thì tại sao không dám về nhà máy, lại phải đến sống ở đây? Nếu thật sự ông không sợ gì, tại sao ở đâu, đi đâu bên cạnh cũng phải có thêm mấy tên vệ sĩ, đã sống ở một nơi như thế này rồi mà tại sao vẫn phải để nhân viên bảo an của nhà máy đứng canh bảo vệ?"

"Thị trưởng Lý, nếu ông nói như vậy thì ông sai rồi. Lão bách tính chỉ khi không tin tưởng Đảng Cộng sản, chỉ khi tụ tập thành bè cánh thì mới có người thấy họ đáng sợ. Bách tính bây giờ tuyệt đại đa số vẫn còn tin Đảng, còn tin cán bộ Đảng, nên mới không kết thành bè cánh. Còn tôi bây giờ vẫn là đảng viên, vẫn là cán bộ Đảng, vì thế tôi cũng là đại diện cho hình tượng của Đảng, đại diện cho hình ảnh của Chính phủ, Đảng và Chính phủ đương nhiên cũng phải bảo vệ lợi ích của tôi, bảo vệ hình tượng của tôi, trong tình hình này ông nghĩ tôi sẽ sợ bách tính sao? Sở dĩ tôi không về nhà máy sống, chẳng qua là muốn để lại một ấn tượng cho cán bộ lãnh đạo, một áp lực cho cán bộ lãnh đạo, vấn đề của Trung Dương thực sự phải hạ quyết tâm rồi, và quyết tâm của tôi là: phá sản."

"Điều này tôi biết, các ông sớm đã muốn làm thế rồi. Chỉ cần phá sản là tất cả sẽ bị xóa đi sạch sẽ chỉ trong một nét bút." Lý Cao Thành dốc hết cốc rượu vào cổ họng, rồi nhìn gương mặt đối diện, "Quách Trung Diêu, ông thực sự cảm thấy ông có thể xóa sạch mọi thứ bằng một nét bút ư?"

"Chỉ ít thì bây giờ tôi vẫn chưa cảm thấy bị uy hiếp gì. Thị trường Lý, nói thực, lúc này tôi lại cảm thấy lo cho ông hơn." Quách Trung Diêu nói đến đây, dường như càng thêm phần tự tin, cũng càng không còn kiêng nể gì. Ông ta vừa rót rượu cho Lý Cao Thành, vừa tiếp tục nói, "Ông là người lương thiện, một người tài giỏi thực sự. Xã hội này thực ra chỉ cần có hai dạng người, một là người tài, hai là nô tài. Trong những ngày qua, tôi đã nghĩ rất kỹ rồi, tôi nghĩ tôi cùng lắm cũng chỉ thuộc dạng nô tài. Người tài là đi lên, nô tài là trèo lên, người tài dựa vào bản lĩnh, nô tài dựa vào việc có biết nịnh nọt, biết tặng quà, biết vỗ về, biết bợ đỡ, biết lấy lòng, biết làm cấp trên vui, biết khiến cho lãnh đạo thoải mái ung dung, không phải lo lắng bất cứ điều gì hay không. Nhưng xã hội cần hai dạng người này không có nghĩa là hai dạng người này có thể mãi kiên cố vững vàng, bình chân như vại. Vì hai dạng người này thực chất có quá nhiều, xã hội thì lại không thiếu. Và chỉ có một dạng người có thể mãi mãi kiên cố được, đó chính là loại vừa làm người tài vừa làm nô tài."

"Nói như vậy, ông chính là dạng vừa làm người tài vừa làm nô tài đó?"

"Tôi nghĩ là vậy" Quách Trung Diêu vẫn rất thành khẩn, "tài năng của tôi, đương nhiên không phải là nói kiểu tài năng giống như của ông, mà là biết làm. Tôi không có bản lĩnh gì lớn, vì thế làm nô tài là cái giá phải trả, nếu đã là nô tài thì tôi không thể để ông tùy tiện loại trừ mình được. Nói thực, bao năm nay, chỉ một nhà máy Dệt may Trung Dương như thế, tôi đã nuôi dưỡng được biết bao nhiêu người bảo vệ nó. Giống như nuôi dưỡng những con chó, sao tôi phải nuôi nó, chẳng phải là để nó trông nhà hay sao? Lúc này điều tôi nói đều là thật lòng, tôi cũng không phải có ý nói xấu người khác trước mặt ông. Nghiêm Trận, ông ta là cái thá gì? Tôi biết lúc

này Nghiêm Trận không hài lòng với ông, ông cũng có ý kiến về ông ta, cứ cho là hài lòng hay không có ý kiến thì tôi cũng vẫn nói như vậy, ông ta không thể so sánh với ông được! Xét cho cùng thì ông ta cũng chỉ là một con chó có vẻ thông minh mà thôi! Một con chó to mà tôi nuôi béo mồm! Mặc dù lúc này ông ta bảo vệ tôi, nhưng tôi chẳng thèm coi trọng ông ta chút nào!"

"Bao năm nay, ông rốt cuộc đã đưa cho Nghiêm Trận bao nhiêu?"

"Trực tiếp hay gián tiếp?"

"Cả hai, từng cái một."

"Trực tiếp thì rất khó nói rõ ràng, tôi lấy ví dụ cho ông nhé, giống như vật giá trên thị trường, nó sẽ tăng không ngừng theo tình hình thị trường. Mười năm trước, đón một cái Tết có thể tiêu hết bao nhiêu tiền? Bây giờ đón một cái Tết thì tiêu hết bao nhiêu? Trước đây, ngày sinh nhật của con lãnh đạo, tiêu một nghìn tệ là được rồi, bây giờ ba nghìn tệ, năm nghìn tệ có đủ không? Trước đây gia đình một lãnh đạo đón Tết, hai ba nghìn tệ là xong, bây giờ số tiền đó ông tiêu nổi sao? Trước đây, một lãnh đạo xuất ngoại, ba nghìn năm nghìn tệ là được, bây giờ không có một vạn hai vạn thì làm sao đi nổi? Còn con lãnh đạo đỗ đại học, con lãnh đạo mừng sinh nhật, con lãnh đạo kết hôn, chúc thọ cha mẹ lãnh đạo, kính viếng tang lễ cha mẹ lãnh đạo, còn cả lãnh đạo chuyển nhà, lãnh đạo đau ốm, thậm chí quần áo và vật dụng hàng ngày của lãnh đạo... làm gì có chỗ nào không phải động đến? Đây là còn chưa bao gồm cả những việc linh tinh phức tạp của phu nhân lãnh đạo. Thực ra không cần nói lãnh đạo, chỉ cần nói đến những sở trường, khoa trường quản lý chúng tôi trong tỉnh, trong thành phố thôi thì có khoản chi tiêu nào mà không phải do chúng tôi thanh toán? Đến mua một chiếc áo, mua đồ mỹ phẩm cũng đều tính vào cho chúng tôi. Sau này nghĩ lại thì thôi bỏ đi, nếu đã để anh thanh toán thì chi bằng để chúng tôi mang đến tặng cho xong. Những đồ như: áo khoác da, áo nhung, áo vest len, mỹ phẩm cao cấp, chúng tôi tặng hết, bọn họ cũng nhận hết. Thị trường

Lý, ông biết không? Công ty này đã phải nuôi sống biết bao nhiêu cán bộ lãnh đạo! Thực ra đều là tôi nuôi bọn họ á! Muốn điều tra vấn đề của Trung Dương, điều tra nổi sao! Mấy năm nay, ông không nhận quà, điều này mọi người ai cũng nhất trí công nhận, nhưng vợ ông, ông biết chúng tôi đã phải tiêu hết bao nhiêu tiền không? Con ông học đại học, chúng tôi đã mang đến bao nhiêu không? Khi ông chuyển nhà, chúng tôi lại mất bao nhiêu nữa? Riêng cây và hoa trong sân nhà ông, hầu như đều là chúng tôi tặng cả, ông biết giá của chúng bao nhiêu không? Rồi còn anh vợ ông, cháu vợ ông, khoản chi bình thường cho vợ ông, tổng cộng lại là bao nhiêu? Năm đó mẹ ông qua đời, trước sau chúng tôi tất cả tiêu hết bao nhiêu? Cái này chúng tôi có thể nói rõ ràng được sao? Đây lại không phải chỉ có một mình ông là lãnh đạo, nào là lãnh đạo trên dưới, nào là lãnh đạo các lĩnh vực, ông tính xem, từng năm từng năm một có thể tính toán rõ ràng được sao? Nói thực, trước khi quen biết ông, chúng tôi đã quen biết Nghiêm Trận rồi. Bởi khi đó Nghiêm Trận cần một người tô son trát phấn cho ông ta, cũng tức là cần một người tài, và đã chọn đúng ông. Khi đó chúng tôi cũng hiểu, chỉ cần ông đi, chúng tôi sẽ có hi vọng. Hy vọng của chúng tôi không phải là muốn kiếm chác tiền của gì, mà chúng tôi muốn sau khi ông đi sẽ có thể nhanh chóng thăng chức. Nói thực, chúng tôi biết Nghiêm Trận qua ông, nhưng nếu không có Nghiêm Trận thì sẽ không có chúng tôi ngày hôm nay, đương nhiên nếu không có Nghiêm Trận thì cũng sẽ không có ông ngày hôm nay. Thực ra còn một điều ông không biết, nếu không có chúng tôi, ông cũng không thể có ngày hôm nay. Có lẽ đến bây giờ, ông cũng không biết rằng lúc đó chúng tôi đã giấu ông tặng Nghiêm Trận bao nhiêu đồ! Ông biết không, lúc đó một hóa đơn tùy ý nào đó hoặc một cuộc điện thoại ngẫu hứng nào đó của Nghiêm Trận nói không chừng sẽ hủy diệt cả việc kinh doanh và lợi nhuận mấy chục vạn thậm chí trên mấy trăm vạn, của chúng tôi! Thực ra đến bây giờ, xem ra việc ông có thể ngồi lên vị trí phó Thị trưởng, Thị trưởng chủ yếu là do năng lực và uy vọng của ông. Ông rất cuộc đã dành được sự tín nhiệm và ủng hộ của đại đa số lãnh đạo, nhưng nếu thiếu lá phiếu của Nghiêm Trận hoặc Nghiêm Trận ra tay chặn đường ông, thì ông có thể nhanh chóng leo lên cao được như vậy sao? Có thể

thuận lợi thăng tiến như vậy sao? Nếu không có sự ủng hộ về mặt vật chất của chúng tôi, nói không chừng chức Thị trưởng ngày hôm nay không phải là ông đâu. Chúng tôi ủng hộ ông, bề ngoài tưởng là vì ông, nhưng thực chất là vì chúng tôi nhiều hơn. Nếu ông trở thành một cây đại thụ, chúng tôi đương nhiên có được bóng mát chõ che. Chỉ là chúng tôi không ngờ đến ham muốn của Nghiêm Trận lại lớn như vậy, đồ mãi cũng không thể đồ đầy được nó! Đến nước này, tôi có gì nói đấy, từ bữa quen biết Nghiêm Trận cho đến bây giờ đã gián tiếp đưa, tức là loại trừ những thứ trực tiếp đưa, ít cũng phải lên đến mấy trăm vạn!"

"Không thể nào" Lý Cao Thành lạnh lùng lên tiếng không cả nhìn Quách Trung Diêu, "gián tiếp mới có mấy trăm vạn, có phải ông nói đến lợi nhuận thuần? Có khoản tiền tính đến hàng tỉ của Nhà nước, sao có thể chỉ có mấy trăm vạn?"

"Đúng, tôi dự tính đây mới chỉ là số tiền thực sự đến tay ông ta, nhưng để số tiền này đến được tay ông ta, tức là vì mấy trăm vạn này mà mấy vạn công nhân, mà một doanh nghiệp của mấy vạn công nhân, một tài sản quốc hữu mấy tỷ, thực ra đều bị ông ta coi là tiền của mình để sử dụng! Nói cho cùng, chính ông ta đã hủy hoại tiền đồ của chúng tôi, một công ty tập đoàn Trung Dương lớn như vậy, chỉ vì tặng quà mà sập á!"

Quách Trung Diêu với điệu ngà ngà say, lúc này đã mất đi vẻ thờ ơ ban nãy, mà thay vào đó là tiếng khóc to đau đớn tột độ. Có lẽ, giờ đây, thứ thể hiện ra ngoài giây phút này mới chính là những điều sâu thẳm nhất nơi đáy hồn ông.

Nhìn dáng vẻ gào khóc sứt mướt của Quách Trung Diêu, Lý Cao Thành như cũng xúc động theo. Điều khiến ông cảm thấy chấn động và bất ngờ nhất là, ban đầu bản thân ông lại bị chính bọn họ dùng tiền để bán đi! Vị trí của ông lại là dùng tiền để mua! Một Nghiêm Trận mà hủy hoại được cả một đám cán bộ, hủy hoại cả một doanh nghiệp lớn, và hủy hoại cả rất nhiều công nhân!

"Ý của ông là, tôi có ngày hôm nay là phải đội ơn ông cả đời phải không?" Lý Cao Thành vừa ăn, vừa nói, "Tôi thực sự không hiểu sao ông lại khóc, ông sống trong một căn nhà như thế này, ăn ngon mặc đẹp, có vệ sĩ bảo vệ, còn có cả người đẹp hầu hạ, nhà tư bản địa chủ giàu có trong xã hội cũ cũng vẫn còn thua xa ông! Ông còn khóc cái gì mà khóc? Với năng lực và thực lực của ông, có thể đi đến bước này, có thể giàu sang thế này, chính là một việc mà có đấp mười lớp chặn bong cũng chẳng mơ nổi, ông còn có gì mà đau lòng nữa? Hay vẫn thấy chưa đủ? Chỉ nhìn mỗi căn nhà này của ông thôi, không có hơn trăm vạn thì ai mua nổi? Ông nói thật cho tôi biết, bây giờ tiền gửi ngân hàng rất cuộc đã lên đến mấy con số rồi? Ngoài nơi này ra, ông còn có bao nhiêu ngôi nhà khác nữa?"

"Thị trưởng Lý, ông nhầm rồi, tôi không xấu xa như ông tưởng đâu, dù nói thế nào thì tôi cũng vẫn là một con người." Quách Trung Diêu lau mạnh dòng nước đang chảy nơi khóe mắt, "Căn phòng này tôi chỉ tạm thời ở thôi, nhà máy không có điện, không có nước, không có khí sưởi, lại thêm việc công nhân có ý kiến, sống ở đó sẽ không an toàn, vì thế tạm thời chuyển đến đây. Nói thực, số tiền công ty kiếm được ở bên ngoài mấy năm nay, cơ bản đều đầu tư vào khu nhà ở này. Lúc đầu cảm thấy kinh doanh bất động sản không có vấn đề, chắc chắn sẽ thu được lời lớn, ai ngờ vừa mới đầu tư vào thì giá nhà lại rớt thê thảm. Mấy nghìn vạn ném vào đây, thế mà cũng mấy năm rồi, giờ đến một phần ba số đó cũng chưa thu lại được. Thị trưởng Lý, tôi nói thật, doanh nghiệp thứ 3 của Trung Dương, chủ yếu đều đổ vào chỗ này. Nếu không phải đầu tư vào bất động sản, thì cũng sẽ chẳng đến mức này đâu. Ông hỏi số tiền gửi ngân hàng của tôi đã lên đến hàng mấy đơn vị, rất cuộc tôi chiếm dụng của Nhà nước bao nhiêu tiền, tôi nói thực, tính toán qua tất cả các khoản, cũng chỉ có sáu mươi, bảy mươi vạn, tiền gửi ngân hàng vốn chẳng đến bốn mươi vạn. Đây là số tiền mà mấy năm nay tôi dành dụm được, có một điều tôi có thể bảo đảm, nếu thật sự có ngày điều tra đến tôi, tôi đã tính rồi, cũng chỉ là việc khai trừ Đảng, ngồi tù mấy năm, không thể xét vào tội chết tội tử, cũng không thể vô thời hạn được. Cái này tôi không sợ, cũng chẳng có gì phải lo lắng. Người ta xì xào

nói tôi có mấy trăm vạn mấy nghìn vạn, trời đất làm chứng, tôi chưa tham đến mức đó! Không giấu gì anh, lúc ấy tôi đã từng nghĩ, nếu doanh nghiệp thứ 3 thật sự kiếm được tiền, tôi nhất định sẽ tìm cách để đưa Trung Dương cải tử hoàn sinh. Trong lòng tôi hiểu rõ, tôi có thể không có bất kì thứ gì, nhưng tôi không thể không có Trung Dương. Nếu Trung Dương không còn, thì con người tôi cũng xong hoàn toàn. Tôi đã gần 60 rồi, cứ cho là có thể kiếm được thêm mấy đồng nữa, nhưng để làm gì? Thật đấy, chưa giờ khắc nào tôi quên Trung Dương, đừng nghĩ rằng ngoài miệng tôi nói Trung Dương phá sản là cách tốt nhất, nhưng nếu Trung Dương thật sự phá sản, người đầu tiên không chịu nổi đó chính là tôi".

"Nói nhiều như vậy, xem ra công nhân không nên hận ông, mà nên cảm kích ông đúng không?" Lý Cao Thành vẫn không có biểu hiện giận dữ hay căm ghét gì, vẫn thong thả ung dung chậm rãi nói, "Mấy chục vạn với ông là vẫn còn lương tâm, vẫn chẳng là gì so với số mấy trăm vạn mấy nghìn vạn, ông vẫn cho rằng mình là một vị quan tốt, một vị thanh quan. Xem ra lúc đầu chúng tôi đã làm đúng khi chọn ông làm tổng giám đốc, ông vẫn thật sự xứng đáng là một cán bộ tốt đáng để chúng tôi tin nhiệm, ông không bôi tro trát trấu vào mặt chúng tôi mà là tìm ra ánh sáng cho chúng tôi, có phải không?"

"Tôi nói những điều này không phải muốn ông nói tốt về tôi. Tôi chỉ muốn nói rõ một điều, Trung Dương đến nước này, không phải là mong muốn của tôi. Tôi biết ông hận tôi, ông giận tôi. Tôi bôi tro trát trấu vào mặt ông, cũng làm liên lụy đến ông, nhưng ngay từ đầu tôi đã thật sự muốn lãnh đạo tốt công ty, nếu không thì tôi sao lại phải mạo hiểm bất chấp nhiều rủi ro để lập ra doanh nghiệp thứ ba làm gì. Ông thử nghĩ xem, bây giờ chỉ Công ty Tân Triều đã lỗ khoảng mấy nghìn vạn, trong lòng tôi dễ chịu lắm sao? Cứ cho lúc này vẫn chưa có ai đến làm gì tôi, nhưng tôi cũng nghĩ rồi, sớm muộn gì sẽ có ngày việc đó xảy ra. Cho dù Chính phủ cho thoát tội, thì cũng chẳng thoát được trước vòng vây của mấy vạn công nhân." Quách

Trung Diêu lại rầu rĩ uống một hơi rượu lớn, dường như không thể nhìn ra được một nét giả tạo nào trên gương mặt của ông ta.

"Đủ rồi, đến đây thôi, ông đừng dối trá nữa. Cho dù công ty Tân Triều nợ mấy nghìn tệ, thì đó cũng là nợ tiền Nhà nước, cái này trong lòng ông còn không rõ sao? Ông nói Công ty Tân Triều" thua lỗ nhưng có ai biết? Những cái khác không nói, "TGT" đáng giá bao nhiêu tiền? Mỗi năm kiếm được bao nhiêu tiền? "Xưởng may phục trang Xương Long" đáng giá bao nhiêu tiền? Mỗi năm kiếm được bao nhiêu tiền? Còn nữa, "Thanh thái quả dư lạc thành" đáng giá bao nhiêu? Mỗi năm kiếm được bao nhiêu? Còn cả tòa "cao ốc thương nghiệp Kim Kiều" đáng giá bao nhiêu tiền, còn một cái "siêu thị Đại Hâm" gì đó cũng đáng giá bao nhiêu tiền? Bọn họ mỗi năm cho các ông bao nhiêu? Còn cả biệt thự "Mỹ Thực Nha" nơi ông đang sống đây, đáng giá bao nhiêu? Ông nói ông bây giờ vẫn chưa thu hồi lại được vốn, có thể là sự thực, theo ông nói mới chỉ thu hồi được một phần ba, nhưng tổng cộng ông đầu tư vào bao nhiêu? Ít cũng phải đến một trăm triệu, một phần ba chẳng phải cũng đã sớm thu về số tiền ông đầu tư rồi? Thực ra số tiền ông cần kiếm cũng đã kiếm được rồi, cần vợ vét cũng đã vợ vét đủ rồi, nợ lại chẳng qua chỉ là tiền của Nhà nước mà thôi. Ông nói căn phòng ông sống không phải của cá nhân ông, chỉ là ở tạm, vậy thì những nơi ở tạm còn đây ra đấy, có sao lại cứ phải chọn nơi này ở tạm? Cái này các ông đánh lừa trẻ con còn được, đến cả công nhân cũng biết các ông ăn chơi rửng mỡ, thế mà ông còn muốn lôi ra để lừa tôi. Ý của ông nói vừa này là kêu rằng lúc này ông cơ bản không sợ ai đến điều tra, nên ông đều nói thật hết với tôi, nhưng thực ra ông vẫn chưa dám nói thực cái gì cả. Xem ra ông vẫn còn có chút sợ hãi, đúng không? Vậy thì rốt cuộc ông sợ cái gì? Sợ công nhân? Tôi đã xem bài phát biểu trên truyền hình cấp của công ty, chẳng khác gì lão tử dạy con, như vậy thì ai sợ đây! Lúc này trong lòng ông vốn không có gì có thể khiến ông sợ, đến cả một Thị trưởng như tôi đây ông còn chẳng coi ra gì, ông nghĩ xem ông còn sợ ai? Ông thực sự phải sợ cái gì đó, thì mới mang theo cả nhân viên bảo vệ đến sống ở nơi này chứ?"

"Thị trưởng Lý, ai nói với ông như vậy?" Quách Trung Diêu mặc dù uống nhiều, nhưng vẫn bị giật mình bởi những lời nói của Lý Cao Thành, có lẽ ông ta không ngờ rằng Lý Cao Thành lại biết rõ mọi thứ như vậy, "Tất cả những điều ông nói, thực ra không có liên quan gì đến tôi, tôi nói thực sự đều là thật lòng, nơi này căn bản không thuộc về tôi, lời nói của tôi không trọng lượng và tôi cũng không thể nhúng tay vào".

"Nhưng ông cũng được lợi! Cho dù không trộm đồ, nhưng ông cũng thành kẻ chứa chấp!" Lý Cao Thành đột nhiên hét lên, rồi nhanh chóng bình tĩnh hạ giọng xuống, "Trung Diêu, tôi thật sự không hiểu, một người ở vị trí của ông, được Đảng Cộng sản tín nhiệm, được Nhà nước và Chính phủ ban cho rất nhiều, ông nói xem ông còn cần nhiều tiền như vậy sao? Một mình đơn độc sống trong một ngôi nhà lớn như thế này thực sự thấy vui thích sao? Ông biến một ban lãnh đạo lớn trở thành một tập thể nhỏ chỉ biết vơ vét tiền của cho chính mình, cho dù bây giờ ông không sợ nhưng sau này thì sao? Công nhân lúc này vẫn chưa đến bước bắt cần, ngộ nhờ đến ngày nào đó có biến, thì cứ cho là ông không sợ nhưng lẽ nào không sợ liên lụy đến người nhà sao? Còn nữa, Đảng Cộng sản đối với ông tốt như vậy, cho ông ngồi vào vị trí cao như vậy, ông lại lén lút đâm sau lưng Đảng, đập đổ góc tường của Đảng, ông thật sự không sợ Đảng sẽ tìm ông tính sổ sao?"

"...Những lời ông nói, ông tưởng tôi chưa nghĩ đến sao. Nhưng tôi không có cách, thực sự là không có cách!" Quách Trung Diêu lại uống một ngụm rượu, nghĩ một hồi lâu rồi hạ quyết tâm, "Lúc ông còn ở Trung Dương, mọi người đều làm theo ông, mỗi ngày liều sống liều chết, nhưng cũng vô lo vô nghĩ. Chẳng phải là nhất tâm nhất ý làm, có ai nghĩ rằng sẽ vơ vét cái gì vào túi mình đâu? Chí ít có tôi là chưa từng nghĩ như vậy. Đúng như ông nói, Đảng Cộng sản mang đến cho tôi một chức quan to, một kẻ nghèo hèn mà tổ tông mấy đời đều xuất thân từ nghề làm thuê làm mướn thì có năm mơ cũng chẳng dám nghĩ tới, lúc đó chỉ muốn làm tốt việc nhà máy, không hổ thẹn với Nhà nước, không hổ thẹn với công nhân, không hổ

thẹn với chính mình, quan trọng nhất là không hổ thẹn với Đảng Cộng sản. Nhưng từ khi ông bị điều đi, sự việc liền xuất hiện. Người ta lúc đó đều xem trọng tôi, thứ nhất vì tôi là hồng nhân của ông, thứ hai vì tôi vốn là lãnh đạo cấp 2, đương nhiên là người kế thừa; thứ ba, có lẽ thấy rằng con người tôi thật thà, đáng tin cậy; thứ tư, thực ra điều bọn họ hài lòng nhất chính là cảm thấy con người tôi dễ nói chuyện, có việc dễ thương lượng, nói khó nghe chút thì là lỗ tai mỏng, không để ý, bọn họ nói gì nghe đấy, giống như vừa rồi tôi đã nói, là một nô tài vừa nghe lời vừa biết làm việc. Thị trưởng Lý, con người ông cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm đó là nhãn lực không tốt, ông không phải là người làm chính trị, người xấu kẻ tốt ông vốn không phân biệt được. Giống như tôi, ông đã không nhận ra, thực ra tôi vốn không phải là dạng để làm lãnh đạo, bảo tôi cùng ông làm kinh doanh sản xuất thì còn tạm được chứ bảo tôi làm tổng giám đốc, làm lãnh đạo cấp cao, tôi trước giờ chưa từng có đủ tư cách, tôi thật sự không hợp. Còn cả Phùng Mẫn Kiệt, người như vậy ông lại để làm phó tổng giám đốc phân quản thu mua. Mấy năm đó, tiền còn đáng đồng tiền, người cũng không giống lúc này coi trọng mấy vạn mấy chục vạn. Ông có biết rằng để ông nhanh chóng làm phó Thị trưởng, để ông ta có thể nhanh chóng lên chức, một lần ông ta đã lấy ra bao nhiêu tiền của phòng Thu mua không? Bốn mươi vạn, bốn mươi vạn đó! Tôi đã thực sự choáng váng, nếu điều tra ra số tiền bốn mươi vạn này, thì lúc ấy dù có chục cái đầu cũng giữ không nổi đâu!"

"... Bốn mươi vạn? Chính là lúc tôi vẫn chưa rời đi?" Lý Cao Thành lặng lẽ ngẩng đầu, dường như cảm thấy có chút gì đó hoang đường.

"Lúc đó ông thực ra không biết gì cả, cấp trên liên tiếp xuống khảo sát ông, thêm các hoạt động có tính sự vụ lại nhiều, tôi nhớ khi đó ông đi Bắc Kinh tham dự một hoạt động gì đó, suốt hai mươi ngày vẫn chưa về. Phùng Mẫn Kiệt khi ấy đã nói với tôi, ông biết vì sao cấp trên cứ đến khảo sát Lý Cao Thành hết lần này đến lần khác không, hay bảo ông ấy thử biểu thị gì đó với cấp trên xem? Lúc đó tôi còn nghĩ những lời ông ta nói là vớ vẩn,

tên Phùng Mẫn Kiệt đó thực sự muốn làm quan đến mức mà thần kinh cũng có vấn đề rồi, một lần lấy số tiền lớn như vậy để mua chức quan, chẳng phải là muốn tìm chỗ chết! Thực ra tên tiểu tử ấy trong lòng nghĩ gì tôi hiểu rất rõ. Bên ngoài là nói muốn tìm cách giúp ông, để ông nhanh chóng làm phó Thị trưởng, nhưng thực ra lại là vì bản thân ông ta. Là ông ta muốn tranh thủ tìm mọi cách nhanh chóng đẩy ông đi. Vốn tìm mãi chẳng được cơ hội tiếp cận với cấp trên, lần này thì may quá, bởi cấp trên muốn khảo sát ông, vừa đúng một mũi tên trúng hai đích, mượn danh nghĩa của ông vừa tạo quan hệ với bên trên, vừa mở lối bằng phẳng cho đường đi của mình, vừa để lại một tiếng tốt, vừa không sợ mạo hiểm. Cho dù có lộ ra, có người muốn điều tra việc này, thì ông ta cũng không có trách nhiệm trực tiếp gì. Lúc đó tôi còn có thể nói gì nữa, thứ nhất người ta đều vì lo nghĩ cho ông, thứ hai cũng là lo nghĩ cho tôi, thứ ba đây cũng không phải là phạm lỗi làm gì, thứ tư đây cũng chính là việc mà Bí thư Nghiêm nói, chỉ là tạm thời cho lãnh đạo thành phố mượn chứ không phải là muốn dùng khoản tiền này làm thế này thế kia. Khi đó Bí thư Nghiêm phải đi Mỹ, Áo và châu Âu khảo sát, dường như có vô tình nói rằng chính quyền thành phố đang cần gấp một khoản ngoại tệ, xem xem doanh nghiệp Trung Dương vốn có quan hệ với nước ngoài có thể tạm thời giải quyết được không? Người nói không có ý, người nghe lại có tâm, Phùng Mẫn Kiệt liền ghi nhớ câu nói này. Thực ra Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương lúc đó làm gì có ngoại tệ, Phùng Mẫn Kiệt phải nhờ người ra chợ đen đổi số tiền đó ra ba vạn đô la Mỹ, bốn vạn đô la Hồng Kông, chính vào ngày thứ hai sau khi ông trở về từ Bắc Kinh, ông ta đã kéo tôi cùng đi đến đưa cho Bí thư Nghiêm Trần số tiền này. Nói thực, lúc đó tôi sợ lắm, lúc bước vào cổng nhà người ta, hai chân đều run bần lên. Vậy mà khi đặt tiền lên bàn, người ta đến một câu hỏi cũng không có. Nói lung tung một hồi liền bảo chúng tôi nói lại với ông, kêu là kết quả khảo sát không có vấn đề gì lớn, bảo ông trong vòng một, hai ngày đến gặp ông ta. Nửa tháng sau, lệnh nhiệm chức phó Thị trưởng của ông được đưa đến. Phùng Mẫn Kiệt đã tức giận chửi bới ngay trước mặt tôi, kêu là chức phó Thị trưởng đó của ông thực ra là do

ông ta mua cho. Thị trưởng Lý, tôi không nói dối, thực sự không nói dối câu nào.

Lý Cao Thành lặng nhìn điệu bộ thề nguyện của Quách Trung Diêu, mãi lâu sau không nói được câu nào. Xem ra tất cả đều là thật, cứ cho là không nhất quán, thì có lẽ cũng chỉ là vấn đề chi tiết, chí ít thì việc này không phải là giả. Ông lặng lẽ nhìn ly rượu đặt trước mặt, vô tình cảm thấy muốn bật khóc. Cuối cùng ông chỉ nói có một câu:

"Lẽ nào ông bắt đầu thay đổi từ lúc đó, để rồi trở thành dáng vẻ ngày hôm nay?"

"...có thể đúng, tôi cũng không biết nữa, lần đó tác động đến tôi thực sự quá lớn. Tôi vốn không ngờ sẽ như vậy, ông nghĩ xem, trước kia mọi thứ trong mắt tôi đều vô cùng thánh thiện, như tôi và ông lên đến được bước này, đều chẳng phải là dựa vào chính mình làm ra sao?"

"Nói như vậy, những thứ mà công nhân tố cáo đều là thật?"

"Có cái là thật, có cái không phải thật, công nhân suy cho cùng vẫn là công nhân, bọn họ không biết gì cả, đừng chỉ xem một doanh nghiệp lớn như vậy, thực ra cũng chỉ có mấy người bọn tôi mà thôi, có quyết sách gì, cùng lắm là gửi xuống một công văn là xong. Thị trưởng Lý, mấy năm nay cơ bản không giống như thời kì ông còn ở đây nữa rồi. Ngày xưa, ai làm tốt thì đề bạt người đó, còn mấy năm nay, ai nghe lời thì sẽ đề bạt người đó. Thực ra không làm như vậy thì không được, công ty bao nhiêu việc, nếu nội bộ có vấn đề thì biết làm sao? Người bên ngoài kiện cáo thế nào cũng không quan trọng, nội bộ bên trong mà kiện cáo lên thì mới là nguy hiểm. Cho nên Ủy ban kỉ luật kiểm tra phải sắp xếp người của mình, công hội cũng phải sắp xếp người của mình, bí thư Đảng ủy càng chẳng phải nói. Thị trưởng Lý, thực ra nó giống như việc sa vào ma túy vậy, chỉ cần anh đi bước đầu cũng đồng nghĩa với việc đặt chân lên con đường tuyệt lộ, mà anh đừng hòng mong quay đầu lại, dù có muốn quay đầu thì họ cũng chẳng cho

anh toại nguyện đâu. Tập thể đã toàn thân như nhuốc, chỉ riêng mình anh sạch sẽ, vậy được sao? Bọn họ sẽ đồng ý sao? Bọn họ sẽ dễ dàng bỏ qua cho anh sao? Bọn họ sẽ còn tiếp tục bảo vệ anh sao? Sẽ còn nghe lời anh sao? Anh còn có thể chỉ huy nổi bọn họ sao? Cái chức tổng giám đốc này anh còn ngồi yên được sao? Trong mắt bọn họ, một lãnh đạo cao cấp như anh, nếu không mang lại được phúc lợi gì cho họ thì suy cho cùng anh có ích gì? Thị trường Lý, bây giờ thực sự khác xưa rồi. Tôi thực sự hết cách rồi, thực sự hết cách rồi."

"Ý của ông có phải là, hành vi tham ô của người khác là hành vi chủ động, còn hành vi tham ô của ông là bất đắc dĩ, là bị động? Vì thế ông cũng cho rằng chủ động tham ô và bị động tham ô là khác biệt, là không giống nhau về mặt bản chất?"

"Đây chỉ là cách nói của ông, cảm giác thực sự ông không thể hiểu được. Bất thức Lô sơn chân diện mục, chỉ duyên thân tại thử sơn trung (1). Thị trường Lý, ông có từng nghĩ, giả sử trong một hoàn cảnh, nếu tất cả mọi người đều nghĩ không giống ông, đều làm không giống ông, vậy thì cho dù ông có là một người tốt vĩ đại, ông làm những việc vĩ đại, thì trong hoàn cảnh đó, trong mắt của những người đó, ông có thể được coi là một người tốt không? Đối với bọn họ, những việc ông làm há chẳng phải đều là việc xấu hay sao?"

-----

(1) Ý hai câu thơ này là: Không biết được chân diện mục của Lô sơn, tại vì mình đang ở trong đó. (ND)

"Vì vậy nên dùng giá của bông chất lượng để mua về hơn nghìn tấn bông thứ phẩm, coi máy móc bị đào thải làm hàng phế phẩm để bán đi rồi lại làm thành sản phẩm mới để mua về bằng giá cao? Đến những việc thương thiên hại lý như vậy cũng làm, thì cũng là hết cách ư? Việc này có khác gì việc giết người đốt nhà đâu? Ông phạm tội ác tà trời rồi có thể nói

rằng vì ông hết cách sao? Ông đùn đẩy mọi vấn đề và thoái thác mọi trách nhiệm thật sạch sẽ, dường như tất cả đều do nguyên nhân xã hội gây ra, đều là nguyên nhân thể chế tạo nên. Thượng bất chính hạ tắc loạn, bởi bên trên có hành vi tham ô nên ông mới tham ô theo, chỉ đơn giản vậy sao? Nó không có chút can hệ nào đến cá nhân ông sao? Ruồi chỉ hút trứng có vết nứt, nếu ông không có lòng, nếu ông không ham muốn, thì những thứ bát nháo lộn xộn ấy sẽ tự tìm đến ông sao? Thực ra, hôm nay tôi đến đây muộn thế này, không phải để nghe ông giải bày tâm sự. Tôi chỉ là nghĩ không ra rốt cuộc vì sao ông lại làm như vậy, trong lòng ông rốt cuộc đang nghĩ những gì? Vì sao ông lại như vậy? Vì sao? Rốt cuộc là vì sao? Thực sự ông đã có tất cả, ông còn thiếu gì nữa đâu. Làm lãnh đạo đến mức này, đường đường là một cán bộ cấp sở chính sảnh, ông còn gì lo lắng nữa mà phải gây ra những việc thế này? Ông nói thật với tôi đi, tôi thực sự không hiểu, tôi chỉ muốn nghe lời nói thật lòng của ông." Lý Cao Thành hai mắt đỏ hoe. Có lẽ là do uống hơi nhiều nên mới khăng khăng đập vỡ niêu đất đòi tra ra ngọn ngành như vậy.

"Nếu ông đã cứ muốn hỏi như vậy, thì sẽ phải nghe những điều khó chịu lắm, ông cũng đừng tức giận." Mắt Quách Trung Diêu cũng đỏ hoe, "Thị trường Lý, tôi thực sự không hiểu bây giờ sao ông vẫn tốt như vậy, hay là tôi đang bị mơ hồ? Những việc vợ ông làm, ông thực sự không biết chút gì sao? Còn nữa, mấy năm nay, những việc chúng tôi làm ông cũng thực sự không biết gì sao? Mấy năm nay, có năm nào là chúng tôi không đến nhà ông chúc Tết? Có lần nào chúng tôi không phải mất ba vạn, hai vạn? Những cái khác không nói, chỉ riêng việc con gái ông Mai Mai đi học đại học, một lần chúng tôi đã đưa tới hơn hai vạn và nhiều thứ khác. Để Mai Mai có thể được học ở một trường đại học danh tiếng, theo một ngành nghề tốt, chúng tôi đã phải mất ba, bốn vạn. Tất cả những điều này ông thực sự không biết? Chúng tôi cũng biết tất cả đều là do một tay vợ ông xử lý, nhưng tôi thực sự thấy khó tin, chẳng lẽ ông chưa từng hỏi qua những điều này? Không biết một chút gì nội tình trong đó?"

"Tôi đang nghe đây, ông nói tiếp đi." Lý Cao Thành vẫn nhìn thẳng Quách Trung Diêu.

"Thị trường Lý, con người ông tôi biết, ông thực là một người tốt, là một người không tư lợi, là một người có tâm lý sự nghiệp vững vàng. Nhưng bao nhiêu năm rồi mà ông vẫn không thay đổi một chút nào, vẫn giống như trước đây ư? Ông thật sự vẫn nhìn nhận xã hội này đẹp đẽ vậy sao? Ông vẫn còn tin tưởng vào cái xã hội này như vậy sao?"

"Ông có thể nói rõ hơn một chút không?" Lý Cao Thành ngồi nghe rất chăm chú, rồi lên tiếng như đang khích lệ, "Không sao, ông nghĩ thế nào thì nói như vậy, những điều ông từng nói, tôi lúc này cũng không thể làm gì được, tôi đương nhiên cũng sẽ không tức giận, ông chỉ cần nói một cách thoải mái, vô tư là được."

"Thị trường Lý, ngồi ở vị trí đó bao nhiêu năm nay, ông không nghĩ cho tiền đồ của Nhà nước này sao? Còn cả tiền đồ của Đảng nữa?"

"Lẽ nào ông đã cảm thấy tuyệt vọng?"

"Thế còn ông, lẽ nào vẫn tràn đầy hy vọng?"

"Ông thấy thế nào?"

Chúng tôi phải có đường lui, phải tạo cho mình một đường sống. Thỏ khôn còn ba lỗ, lẽ nào chúng tôi không lo nghĩ cho hậu sự sau này của chính mình?"

"Lẽ nào ông cũng nghĩ tất cả lãnh đạo cán bộ, tất cả mọi người đều như vậy?"

"Đương nhiên là không, nhưng con số này cũng không ít."

"Đây phải chăng là một trong những động cơ sâu sắc nhất chất chứa trong lòng cho hành vi tham ô của các người? Nói cách khác, chính vì ông đánh mất lòng tin, chính vì ông không còn chút hy vọng nào nữa nên mới bắt đầu tham ô tham nhũng?"

"Nếu đại đa số đều làm một việc giống nhau, thì không thể gọi là tham ô được."

"Ông thật sự cho rằng một tập thể tham ô như thế là có thể ngồi im vô lo vô nghĩ, bình an vô sự sao?"

"Đúng, chí ít trước mắt là như vậy, nhổ cải nhổ cả bùn, hể đào là đào cả mảng, giống như một gói thuốc nổ, ai động vào thì người đó bị nổ, bây giờ đã thành ra cục diện như vậy thì ai còn dám điều tra? Bọn họ đạt được bao nhiêu lợi ích kinh tế từ chúng tôi rồi, thì tất nhiên phải bảo vệ lợi ích chính trị của chúng tôi. Nói khó nghe một chút là nếu tôi đã nuôi anh thì lẽ nào anh không nghe lời tôi? Chúng tôi cho bọn họ bao nhiêu tiền của, lẽ tự nhiên bọn họ phải trở thành người bảo hộ và người phát ngôn của chúng tôi thôi. Nói thực, sau khi ông đi, tôi vốn không muốn phát triển Trung Dương lớn như vậy làm gì. Nhưng sau này nghĩ lại thì tôi phải làm nó to hơn, phải biến nó thành một công ty tập đoàn quy mô lớn với mấy vạn công nhân, như vậy há chẳng phải sẽ càng bảo đảm hơn sao? Công nhân nhiều lên, công ty lớn lên, để ổn định, ngân hàng còn không cho vay tiền ư? Chính phủ còn không bảo hộ ư? Lúc này xem ra, sự lựa chọn ban đầu là chính xác, nếu công ty này không lớn như vậy, nếu mỗi năm không có khoản vay nhiều như vậy, thì những người chúng tôi sớm bị người ta xử lý rồi, làm gì còn ngồi được đến ngày hôm nay? Vì sao vấn đề càng nhỏ càng rắc rối, vấn đề càng lớn càng có bảo đảm, đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu. Thực ra, tình hình này chẳng phải ông đã từng lĩnh hội rồi sao? Tại sao lúc nào cũng thận trọng, dè dặt với sự việc của Trung Dương như vậy, biết rõ bị thua lỗ lớn nhưng vẫn cho vay với số tiền khổng lồ, chẳng phải là vì ổn định sao? Nếu đổ vào các doanh nghiệp nhỏ thông

thường thì các ông còn chăm sóc nó giống như đang truyền máu như vậy không? Vì thế, tôi vốn không hề lo lắng cho hoàn cảnh của tôi bây giờ, và cũng hoàn toàn không lo lắng cho sự việc của Trung Dương. Lấy tiền mua ổn định, Nhà nước chắc chắn sẽ luôn luôn bảo trợ, cho dù để Trung Dương phá sản cũng tuyệt đối không xảy ra việc lớn, cũng phải nghĩ cách đến làm yên lòng công nhân. Đương nhiên cũng bao gồm cả việc của chúng tôi, nếu thật sự điều tra rõ mọi vấn đề, thì các ông làm sao trả lời cho công nhân đây? Thị trưởng Lý, tôi lúc này không hề thấy lo lắng gì cho mình, mà chỉ lo cho ông thôi. Vấn đề ba mươi vạn tệ đó, vấn đề của vợ ông, còn cả vấn đề của anh vợ ông, vấn đề của cháu vợ ông, ông giải thích được rõ ràng không?"

"Hóa ra ông biết hết mọi việc?"

"Việc bây giờ là như vậy, nếu ông thật sự muốn lật đổ tham nhũng, nói không chừng người đầu tiên bị lật đổ chính là ông. Lần này chẳng phải ông muốn điều tra vấn đề Trung Dương sao, kết quả thế nào, chẳng phải là đã thành ra điều tra ông rồi sao? Nếu cứ tiếp tục, nói không chừng sẽ hủy hoại chính ông đó."

"Các ông tưởng tượng phải chẳng quá lạc quan rồi?"

"Đây không phải là tưởng tượng, mà là sự thực. Thực ra thứ ông muốn bảo vệ mới chính là thứ chỉ có trong tưởng tượng. Trước đây tôi cũng giống ông, cũng từng thử phản kháng, thử đấu tranh, nhưng tôi đã phải từ bỏ, tôi không thể lấy mình ra để trả giá. Phản đối người khác lại khiến mình thịt nát xương tan, như vậy phải chẳng là quá ngu ngốc? Thị trưởng Lý, tôi nghĩ cuối cùng rồi ông cũng giống tôi thôi, đến khi máu chảy đầu rơi mới tỉnh ngộ. Thị trưởng Lý, với danh nghĩa của một cấp dưới cũ, tôi cả gan dám khuyên ông một lần, bây giờ ông rút lui vẫn còn kịp, chỉ cần ông nghe lời Bí thư Nghiêm, chúng tôi đều sẽ bảo vệ ông. Cho dù ông coi thường loại người như ông ta, nhưng tôi khuyên ông cũng đừng đối đầu với ông ta, ông đâu không lại đâu, cho dù có người tố cáo ông ta lên Trung ương thì

cũng không thể bắt được ông ta. Bởi những người này vốn đã bị mua chuộc rồi, ai cũng biết ông ta làm nhiều chuyện xấu, nhưng ông thực sự muốn điều tra ông ta đảm bảo chẳng thể điều tra ra nổi cái gì..."

"Cảm ơn ông, không ngờ ông vẫn còn lòng tốt đến vậy" Lý Cao Thành uống cạn rượu trong ly, rồi từ từ đứng dậy nói, "Xem ra lúc đầu tôi chưa bị mờ mắt, đến bây giờ, mấy người bộ hạ của tôi vẫn muốn bảo vệ tôi! Lại còn khuyên răn tôi không một chút tư lợi cá nhân như vậy! Ha ha..."

Lý Cao Thành cười ha hả, tiếng cười mang nỗi căm uất đau thương, cười đến mức lệ tuôn hai hàng.

"Thị trưởng Lý, ông sao vậy?" Quách Trung Diêu sợ hãi khi chứng kiến dáng vẻ đó của Lý Cao Thành.

"...Quách Trung Diêu" Lý Cao Thành cúi người xuống, giống như đang muốn thì thầm điều gì, "sao tôi có thể để một đồng phân chó thối tha như ông lừa gạt mình lâu như vậy? Cứ cho là mắt mù đi nữa thì chẳng lẽ đầu óc tôi cũng bị quỷ tha đi rồi? Sao tôi lại không nhìn ra ông, một tên rùa rụt cổ xấu xa khốn nạn!"

"Thị trưởng Lý...ông đã nói, ông sẽ không tức giận" Quách Trung Diêu hoang mang.

"Ông tưởng tôi sẽ tức giận ông, cái thứ như ông đáng để tôi tức giận sao? Là tôi đang giận chính mình! Lúc đầu để một kẻ như ông vào Đảng, rồi trao lại chức quyền, tôi nghĩ cả đời này tôi sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình được. Ông nghe đây, Quách Trung Diêu, tôi đã nói, hôm nay tôi không tức giận với ông, nhưng tôi phải nói với ông hai câu. Mắt tôi lừa rồi, mắt ông cũng lừa rồi! Ông còn lừa hơn tôi nhiều lắm! Trước đây tôi chỉ nghĩ ông là một kẻ bình thường, là một tên ngốc vừa vô năng vừa không có bản lĩnh! Vì thế mới biến ra Trung Dương thế thảm như vậy. Nhưng thật không ngờ ông lại còn ngu ngốc như vậy! Ngu ngốc đến mức tưởng rằng

Đảng Cộng sản sẽ làm người bảo hộ ông, trở thành người phát ngôn cho ông! Ngu xuẩn đến mức mà cho rằng Đảng Cộng sản sẽ dùng tham ô đổi lấy ổn định! Nếu Đảng Cộng sản có thể dùng tiền phá đổ, thì còn đến lượt các người sao! Ông lại còn tưởng rằng chỉ cần có người như Nghiêm Trận đứng sau chống đỡ, ông có thể muốn gì được nấy, đến công nhân cũng không coi ra gì, đến Đảng Cộng sản cũng không coi ra gì! Sao ông có thể nghĩ mọi thứ giản đơn như vậy? Tôi nói cho ông biết, với thân phận của tôi bây giờ, chỉ cần một cuộc điện thoại, nửa tiếng sau, sẽ có hàng vạn công nhân xông vào đây, trong nửa phút sẽ xé ông thành trăm mảnh! Đương nhiên, tôi sẽ không làm vậy! Tôi còn không ngu xuẩn đến mức lấy công nhân để trả giá cho cuộc trả đổi với hạng người như ông! Tôi chỉ muốn cảnh cáo ông một câu, công nhân căm hận những kẻ như ông nhiều thế nào! Ông lại còn không biết sợ! Tôi còn phải cảnh cáo ông một câu nữa, ông tưởng tôi giống ông, tưởng rằng tất cả người trong Đảng đều giống ông, đều vì lợi ích của mình mà chà đạp lên lợi ích của số đông, chà đạp lên lợi ích của Đảng và Nhà nước! Ông sai rồi, bây giờ tôi có thể nói rõ ràng với ông rằng, tôi thà phải trả giá, thà thịt nát xương tan, chứ tuyệt đối không từ bỏ lập trường của mình! Tôi thà bị hủy hoại, cũng không để lũ người như ông hủy hoại Đảng của chúng tôi! Hủy hoại cải cách của chúng tôi! Hủy hoại tương lai của bách tính của chúng tôi! Đây chính là điểm khác biệt giữa tôi và ông! Cũng là điểm khác biệt giữa những người Trung Quốc có lương tâm và ông! Cũng là điểm khác biệt giữa những người Đảng Cộng sản chân chính với ông..."

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Lý Cao Thành ra khỏi nhà Quách Trung Diêu là lúc hơn 11 giờ khuya.

Vừa trở lại với trạng thái bình thường, ông liên tục giục lái xe đi nhanh, dù có nửa đêm ông cũng phải gặp Dương Thành.

Một ý nghĩ ngày càng rõ nét đột nhiên lóe lên một cách đầy kiên quyết trong đầu ông:

Biện pháp tốt nhất cũng là biện pháp hữu hiệu nhất đối với đám tham ô tham nhũng như Quách Trung Diêu chính là bắt về thẩm tra, tiến hành cưỡng chế giám sát và tra xét ! Làm ngay, bắt buộc phải làm ngay! Không thể trì hoãn, bắt buộc phải quả quyết dứt khoát, cũng không thể do dự thêm nữa, một phút cũng không thể do dự thêm!

Cho dù là tra khám không ra vấn đề kinh tế gì lớn, chỉ cần kê khai, chỉ cần công bố những ngôi nhà mà bọn họ đang sống bây giờ thì sẽ khiến đám người bọn họ không thể tụ tập kết bè cánh cùng nhau được nữa!

Đây cũng là một biện pháp có sức mạnh nhất mà ông đã từng bàn bạc với Dương Thành, ở nơi mà chúng không đề phòng nhất, đâm cho chúng một dao thật mạnh, khiến chúng đau đớn nhảy dựng lên! Rồi lại tung tiếp một cú đấm cho chúng càng thêm thê thảm!

Suy nghĩ này đã từng xuất hiện trong đầu ông mấy hôm nay, nhưng chỉ lóe lên thôi rồi vụt tắt ngay. Không phải do cảm thấy cách này không thỏa đáng mà là có phần lưỡng lự, không hạ nổi quyết tâm. Nhưng giờ đây thì đã có đủ kiên định rồi, mặc dù uống không ít rượu, nhưng ông lại vô

cùng tinh táo và quả quyết, nếu còn có bất kì sự hoang tưởng nào về lũ người này, nếu còn cảm thấy do dự thì thật chẳng khác nào đang vẽ đường cho hươu chạy, đang nổi giáo cho giặc, chẳng khác nào cùng một giuộc, cùng đồng lõa với bọn chúng!

Chưa đầy 10 phút, chiếc xe đã tiến thẳng đến nơi ở của Dương Thành.

Dương Thành lại vẫn chưa về! Lý Cao Thành hỏi người nhà Dương Thành cũng không biết bây giờ ông ấy ở đâu.

Suy nghĩ một hồi, Lý Cao Thành liền quyết định gọi điện đến văn phòng làm việc của Dương Thành.

Chuông mới đổ một hồi thư ký đã bắt máy, Dương Thành vẫn còn ở văn phòng! Nghe thư ký nói, Bí thư Dương vẫn đang chờ ông, mời ông đến ngay văn phòng, có chuyện vô cùng gấp cần thương lượng với ông.

Ông đứng lạng người, trong lòng ngay tức khắc dấy lên một cảm giác run sợ. Xem ra đó tuyệt đối không phải là việc nhỏ, nếu không Dương Thành vì sao vẫn còn ở văn phòng chờ ông đến giờ này! Vậy, rốt cuộc là việc gì? Ông mơ hồ cảm thấy lo lắng và kinh hãi, lẽ nào lại xảy ra việc gì mà một lần nữa ông dự liệu không kịp, ông phòng thủ không nổi?

Vậy, cái anh lo lắng rốt cuộc là gì, và anh cảm thấy sợ hãi điều gì? Ngồi trong xe, Lý Cao Thành không thể ngăn nổi những cảm giác lo sợ, nghi hoặc đối với vấn đề của bản thân mình. Chính là vì những thứ bản thủ dơ dáy mà mình không thể ngờ tới? Hay là vì sự lựa chọn gây ra những công kích khiến anh cảm thấy ác độc hung hãn? Hay là vì đột nhiên anh cảm thấy bản thân mình quyền đơn lực mỏng, không đỡ nổi một chiêu?

Nghĩ đi nghĩ lại thì cũng thật khó tin, hóa ra đến ngay cả vị trí Thị trưởng này của anh cũng đều như bản thủ dơ dáy!

Đương nhiên, ban đầu là do bản thân được đề bạt, có nhân tố ở mọi phương diện. Điều kiện cá nhân quá chắc chắn, thành tích nổi bật, cơ sở quần chúng tốt, Thành ủy, Tỉnh ủy nghiên cứu khảo sát nghiêm túc, chính quyền thành phố chính quyền tỉnh nhiều lần đơn cử, lại còn thông qua cuộc tuyển cử trong Đại hội Đại biểu nhân dân... vân vân, chỉ dựa vào cá nhân thì có thể đề bạt lựa chọn mình sao?

Nói thì có thể nói vậy, nhưng trên thực tế, ông cũng không thể không thừa nhận một điểm, cho dù đa số lựa chọn ông, nhưng nếu có một nhân vật quan trọng phản đối hoặc gây cản trở từ bên trong thì việc thăng chức của ông rất có thể sẽ biến thành bọt biển. Nhất là khi một người như Nghiêm Trận không tán thành hoặc cơ bản không đề danh ông, thì đừng nói đến việc làm phó Thị trưởng, làm Thị trưởng, ngay cả chức vị trưởng ban Dệt may, trưởng ban Công nghiệp nhẹ cũng đừng mong có được một cách thuận lợi như vậy! Rất có thể đến bây giờ ông vẫn là một bí thư và xưởng trưởng của nhà máy Dệt may Trung Dương. Toàn tỉnh, toàn thành phố có bao nhiêu giám đốc xưởng trưởng, hà cớ sao lại chỉ một mình ông được làm Thị trưởng? Lẽ nào người khác thực sự đều không bằng ông? Nói đi nói lại, nếu thực sự là Nghiêm Trận đề bạt ông, tuyển dụng ông, hoặc Nghiêm Trận thực sự có tác dụng quan trọng trong việc đề bạt tuyển dụng ông, thì sự việc đến ngày hôm nay cũng đủ để chứng minh vị trí này của ông là không hề sạch sẽ, giống như Quách Trung Diêu và Phùng Mẫn Kiệt nói, chức vụ Thị trưởng của ông là do chúng tôi dùng tiền mua lại! Nếu thực sự là vậy, thì tính hợp pháp của chức Thị trưởng này ở đâu? Há chẳng phải là một sự chiết khấu lớn? Đây là chưa cần nói đến những sự việc vẫn chưa giải quyết được khác của ông. Ví dụ những thứ ông vốn không thể nói rõ ra được như: đồ đạc trong nhà, còn việc con ông học đại học, thậm chí cả những cây hoa trong vườn ...Thật chẳng khác gì Kiều Đại Mã trong "Hồng Lô Mộng", ngoài con sư tử trước cổng, chẳng có thứ gì trong sạch cả!

Phải chăng chính là vì những sự việc và những vấn đề dơ bẩn này nên sự phản kích của họ mới độc ác và hung hãn đến thế? Mới khiến ông cảm thấy quyền đơ lực mỏng, không thể xuất chiêu? Mấy hôm nay, cho dù bất kể trước đây ông có ý thức đến hay không, cũng bất kể ông thật sự nghĩ đến hay không, chí ít đến hiện tại, cái khái niệm "vòng tròn" này cũng đã khiến ông phải sáng mắt ra, phải khắc cốt ghi tâm, khiến ông không thể không cảm thấy run sợ, không thể không cảm thấy kinh hãi. Lẽ nào chính vì thế nên đột nhiên ông mới ngấm nhận thức ra cái vòng này nó đáng sợ và đáng hận, từ đó khiến ông bất giác cảm thấy rằng nếu không có "cái vòng" này thì bản thân mình bỗng trở nên thế đơ lực mỏng như vậy?

Dương Thành thấy ông, câu đầu tiên là còn sợ ông thật sự chạy đến nơi nào mất rồi, đang định bảo thư ký liên lạc. Tiếp đến là nói ba việc: Một là, cuộc họp thường ủy vừa mới kết thúc, tạm thời tăng thêm một nghị trình, chuyên nghiên cứu vấn đề doanh nghiệp quốc hữu của Trung Dương và một số hiệu quả không tốt khác. Lãnh đạo chủ chốt của chính quyền tỉnh và Tỉnh ủy chuẩn bị trước Tết sẽ đến thăm một vài doanh nghiệp Nhà nước quy mô vừa để thăm hỏi công nhân theo hình thức chúc Tết, Trung Dương cũng là một trong số đó. Có thể sẽ tiến hành ngay, thời gian cụ thể vẫn chưa định. Hai là, trước đó các lãnh đạo muốn nghe báo cáo về tình hình có liên quan, ông chịu trách nhiệm phân quản công nghiệp, Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy muốn nghe xem suy nghĩ và ý kiến của ông. Ba là, Bí thư Vạn, Tỉnh trưởng Ngụy, Phó bí thư thường vụ Nghiêm Trận, Bí thư Ủy ban kỉ luật kiểm tra tỉnh Bác Vệ Hoa lúc này đều đang thương lượng vấn đề công nhân Trung Dương tố cáo, nhất là mấy vấn đề lớn mà công nhân phản ứng quyết liệt, còn vấn đề của một vài người và ban ngành có liên quan, chuẩn bị lựa chọn biện pháp quyết đoán nghiêm túc xử lý. Vì thế, tối hôm nay Bí thư Vạn muốn gặp ông, muốn nói chuyện với ông.

"Tối nay?" Lý Cao Thành giật mình kinh ngạc, "chiều nay lúc gọi điện cho Bí thư Vạn, ông ấy bảo rằng hai ngày này không có thời gian, phải ngày mốt mới liên lạc lại được?"

"Sự việc thay đổi rồi, hơn nữa còn thay đổi rất lớn." Dương Thành nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn Lý Cao Thành, "Nói thực, ngay cả tôi cũng không nghĩ rằng Tỉnh ủy lại hành động nhanh đến vậy."

"Thay đổi gì?" Lý Cao Thành ngạc nhiên hỏi.

"Lát nữa gặp Bí thư Vạn, chúng ta sẽ biết." Dương Thành lại một lần nữa nhìn đồng hồ.

"Ông cũng đi cùng?"

"Đúng" Dương Thành gật gật đầu, cuối cùng nói thêm, "...còn có cả Nghiêm Trận."

Lại là Nghiêm Trận! Lúc nào cũng không thể thiếu nổi ông ta! Giống như một cái thớt lớn màu đen. Luôn đè chặt trên đỉnh đầu ông, muốn trốn cũng trốn không nổi.

"Lúc nào? Giờ đã 12 giờ rồi." Lý Cao Thành nhìn đồng hồ chỉ 11 giờ 54 phút.

"Sau 12 giờ, chờ điện thoại của Bí thư Vạn." Dương Thành cũng lại nhìn đồng hồ, "Lão Lý, ông phải có tư tưởng chuẩn bị."

Lại câu nói đó! Hôm nay ông đã ba lần nghe thấy câu đó. Lý Cao Thành bất giác đứng ngây người, lại có chuyện gì nữa? Đã qua mấy lần trao đổi, ông biết Dương Thành vô cùng nghiêm túc. Mặc dù quan hệ của họ trước mắt chỉ là trên cùng một chiếc thuyền, nhưng nếu không phải tổ chức cho phép thì dù là việc động trời, ông ấy cũng tuyệt đối không tiết lộ cho anh một chút gì đâu.

Rốt cuộc là việc gì, sau 12 giờ mới trực tiếp được biết? Ông nhìn Dương Thành, Dương Thành lại dường như đang suy tư gì đó. Nghĩ một hồi, cảm thấy có phỏng đoán thêm cũng vô ích. Nếu là đang chờ điện thoại

thì chi bằng nhân cơ hội này nói suy nghĩ ban nãy với Dương Thành xem sao, và ông liền chuyển chủ đề:

"Dương Thành, tôi có suy nghĩ này, hy vọng có thể nhận được sự ủng hộ của ông."

"...Ờ?" Dương Thành dường như cũng vô cùng gấp gáp, "Suy nghĩ gì, ông nói xem."

"Vừa rồi tôi đã đến nhà Quách Trung Diêu, tổng giám đốc công ty Trung Dương một chuyến..."

"Quách Trung Diêu? Ông đến nhà Quách Trung Diêu rồi?" Dương Thành sửng người, "Ông đến nhà ông ta làm gì?"

"Buổi chiều tôi có qua Trung Dương, phát hiện đến giờ Trung Dương vẫn không có điện, không nước, không khí sưởi, và cả ban lãnh đạo đều chẳng có người nào sống trong kí túc công ty, giận quá tôi đi tìm ông ta. Ông biết ông ta sống ở đâu không? Ông biết bọn họ sống ở nơi như thế nào không? Đó là một khu biệt thự riêng biệt với vườn! Nhà còn rộng, còn lớn hơn cả nhà của Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy! Quách Trung Diêu đã nói, sở dĩ ông ta dám ở đó là vì ông ta có người đỡ lưng, có người bảo vệ. Ý là, lúc này sẽ chẳng có ai dám động đến bọn họ, dù là Thị trưởng, dù là Bí thư Thành ủy, dù là quan to hơn nữa, cũng chẳng làm gì được ông ta. Ý của ông ta có vẻ như đã nhìn thấu cả xã hội này rồi, chỉ cần có tiền, thì không có gì là không làm được. Chỉ cần có tiền, thì đều có thể giẫm đạp lên đạo đức, nguyên tắc, lương tâm, pháp luật."

"Bọn họ luôn làm như vậy, điều này không có gì kì lạ." Dương Thành lúc này lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, "Những cái này tôi đều đã biết, ngày ông nằm viện, có người đã báo cáo tình hình cho tôi. Người có nhiều nhà nhất là Phó tổng giám đốc Phùng Mẫn Kiệt, một mình ông ta chiếm đến sáu căn nhà, mà ông ta chỉ có ba đứa con."

"Nhưng tôi vừa mới được biết!"

"Trước đây không phải là ông không biết, mà là ông không tin."

"Không phải không tin, mà vốn không thể tin!" Lý Cao Thành đau xót, "Tôi vốn không ngờ bọn họ lại dám làm vậy! Bọn họ thực sự lại trở nên xấu xa như vậy!"

"Tôi hiểu tâm trạng của ông, tư tưởng và tình cảm của một con người nếu thật sự xoay chuyển được hoàn toàn không phải là việc dễ dàng."

"Dương Thành, tôi đã sớm có suy nghĩ này rồi, mãi đến tối hôm nay mới coi như chính thức hạ quyết tâm. Dương Thành, tôi thật sự vô cùng hy vọng ông có thể ủng hộ suy nghĩ này của tôi, vậy thì hãy đưa ngay chuyên án này lên cơ quan tư pháp để xử lý. Để cơ quan kiểm sát thành phố lập hồ sơ thẩm tra xử lý."

"Đây cũng chính là tin mà tôi đang định nói với ông." Lúc này Dương Thành lại nhìn đồng hồ, "Viện kiểm sát thành phố đã quyết định lập án rồi."

"Ồ! Thật sao?" Lý Cao Thành có vẻ ngạc nhiên, không ngờ suy nghĩ của ông lại chậm một bước.

"Thật, Viện kiểm sát thành phố mấy ngày trước đã xin chỉ thị của Thành ủy, khi đó ông đang nằm viện." Dương Thành nói rất dè dặt, "nhưng việc này vẫn đang trong giai đoạn bảo mật, chỉ có số ít người biết."

"Thế thì tốt quá rồi!" Lý Cao Thành vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, rồi lập tức hưng phấn nói tiếp, "Nếu đã như vậy, thì tốt nhất nên hành động trong thời gian gần nhất, phải nhanh chóng bắt toàn bộ về thụ án, và phải tra khám bất ngờ nơi ở của bọn họ, với việc này tôi xin chịu toàn bộ trách nhiệm, nếu điều tra không ra vấn đề, xin hãy cách chức tôi, khai trừ tôi khỏi Đảng!"

"Nhưng ông đã từng nghĩ qua việc chúng ta phải xử lý ai chưa?" Dương Thành vẫn tỏ ra khá bình tĩnh, "Ngoài một số người chúng ta nghi ngờ tham ô ra, còn một vài người chúng ta có nên thụ lý, chúng ta có nên tra khám nơi ở của họ hay không?"

Ví dụ như vợ của ông! Không hiểu sao, Lý Cao Thành lại nghĩ đến vợ mình.

Muốn thụ lý người khác, thì tất nhiên sẽ phải thụ lý vợ ông!

Nếu phải thụ lý vợ ông, thì bắt buộc phải tra khám nơi ở của bà ấy, mà tra khám nơi ở của bà ấy cũng chính là tra khám nhà ông!

Sắc mặt Lý Cao Thành ngay tức khắc chuyển sang trắng bệch. Có thể nói, ông như đang chết lặng trong dòng suy nghĩ này.

Đến anh cũng nghĩ đến rồi, người khác lẽ nào lại không nghĩ tới!

Bất chợt một hồi chuông điện thoai vang lên khiến ông giật mình.

Có vẻ như vừa trở mình bừng tỉnh, rốt cuộc anh sợ cái gì đây?

Đúng thế, rốt cuộc anh sợ cái gì?

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Lúc đến văn phòng Bí thư Tỉnh ủy, đã gần mười hai rưỡi.

Điều Lý Cao Thành không ngờ đến là văn phòng Bí thư Vạn lại có thêm mấy người nữa. Tỉnh trưởng Ngụy Chấn Quốc, Bí thư Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật Bác Vệ Hoa, Phó tỉnh trưởng thường trực Vương Dục Dân, còn có mặt một người dù đã biết, nhưng vẫn khiến ông cảm thấy thấp thỏm không yên, Phó bí thư thường trực Tỉnh ủy Nghiêm Trận!

Nét mặt mọi người đều vô cùng nghiêm túc, nên không khí trong phòng cũng cực kỳ căng thẳng.

Ông và Dương Thành bước vào, bắt tay lấy lệ với từng người. Tới lượt bắt tay Nghiêm Trận, ông nhận thấy thái độ của Nghiêm Trận rất ôn hòa, rất thoải mái, thậm chí còn khẽ cười với ông.

Chính điệu cười như vậy lại làm ông thấy bẽ bàng khó nói, ông cảm nhận rõ ràng đó là một điệu cười đắc thắng, một điệu cười miệt thị, một điệu cười châm biếm thực sự!

Cảm giác bẽ bàng này cũng thầm thổi bùng lên ngọn lửa căm phẫn uất ức trong lòng ông, trước thế trận này ông đã hiểu ra, việc ông được gọi đến đây lúc khuya khoắt thế này chắc chắn có can hệ đến vấn đề của mình! Và tuyệt đối cũng không phải và việc bình thường! Nghiêm Trận đã mang về đắc thắng, sự việc đã bị đẩy đến nước này, vậy thì, tối nay, tại đây, trước mặt Bí thư Vạn, phải quyết một trận tử chiến với ông ta!

Nghiêm Trận, tôi với ông quyết không đội trời chung!

Nghĩ đến đây, Lý Cao Thành đã lấy lại bình tĩnh, ông đang thầm nghĩ xem bước sắp tới sẽ là gì, ông sẽ nói những gì với Bí thư Vạn.

Chờ ông và Dương Thành cùng ngồi xuống ghế, sau khi mấy người hàn huyên vài câu, văn phòng lại trở nên im ắng.

Bí thư Vạn trông vô cùng mệt mỏi, đôi mắt đỏ au vẫn những tia máu, nhưng giọng nói vẫn khá mạnh mẽ, biểu hiện vẫn rất quả quyết. Ông ấy bảo muện như vậy rồi còn gọi mọi người đến, bởi có việc rất quan trọng cần thông báo cho mọi người.

Việc đầu tiên là chính quyền tỉnh, Tỉnh ủy vừa thông báo, sáng ngày mai, Công ty Trung Dương sẽ có hàng nghìn cán bộ công chức về hưu, cùng kéo lên Tỉnh ủy khiếu nại. Tại khu ký túc của Công ty Trung Dương đã dán rất nhiều tờ bố cáo, trên đó viết: Sáng mai 7h, những ai là công chức cán bộ về hưu, đều đến tập trung tại trung tâm sinh hoạt cán bộ lão thành, để lên Tỉnh ủy tìm lãnh đạo giải quyết vấn đề đòi cơm ăn. Tự giác tự nguyện, quá giờ không chờ. Theo dự tính, ít nhất sẽ có ba bốn nghìn người, cũng có thể còn nhiều hơn. Hơn nữa, còn có tin, hàng chục xe tải trong công ty và xe cỡ nhỏ đưa đón công nhân cũng đã chuẩn bị xong đang chờ lệnh. Lần này không còn là lên thành phố nữa, mà là trực tiếp đến tận chính quyền tỉnh. 7h tập hợp, muện nhất 7h30 xuất phát, lâu nhất 8h là đến nơi.

"Thực ra không cần tôi nói, mọi người đều rõ, đây không phải là việc khiếu nại lên trên, mà chính là tìm Tỉnh ủy để giải quyết vấn đề. Nói nghiêm trọng hơn, chính là biểu tình thị uy, tăng thêm ảnh hưởng lên chính quyền tỉnh." Bí thư Vạn nhấn mạnh.

"Trên thực tế là gây chuyện, hơn nữa, muốn làm lớn chuyện." Lúc này Nghiêm Trận nói chen vào, khẩu khí của ông ta rất nghiêm khắc, hơn nữa thái độ cũng rất uy nghiêm, "Mục đích gây chuyện của bọn họ cũng rất rõ ràng, chính là để đuổi hết toàn bộ bộ máy lãnh đạo của Trung Dương..."

"Không, chúng ta phải thống nhất một điểm" Bí thư Vạn ngắt lời của Nghiêm Trận, "sau này phàm là cán bộ lãnh đạo, bất kể là cán bộ lãnh đạo của tỉnh hay thành phố, cũng không được hễ mở miệng ra là nói một số hành động của công nhân là gây chuyện. Nói như vậy, chẳng phải là đã gán tính chất cho người ta? Công nhân có hành động như vậy, là chính quyền cấp một, chúng ta phải xem xét nhiều hơn từ góc độ công nhân. Nhiều cán bộ công nhân viên về hưu như vậy tập hợp khiếu nại lên trên, người họ tìm vẫn là lãnh đạo, vẫn là chính quyền, vẫn là Đảng Cộng sản của chúng ta. Bọn họ không hề phản đối chính quyền, càng không đối địch chính quyền. Cho thấy họ vẫn còn tin tưởng Đảng này, vẫn còn tin tưởng đất nước này. Họ đã ghi rất rành mạch cụ thể trên bố cáo rồi, bất kể lời đề từ thế nào, đòi cơm ăn cũng được, giải quyết vấn đề cũng được, thứ họ tìm là lãnh đạo Tỉnh ủy. Còn nữa, nghe nói hoàn cảnh của công nhân Công ty Trung Dương hiện nay không được tốt. Bốn tháng nay cán bộ công nhân viên về hưu chưa được nhận lương, có người gần mười tháng chưa nhận lương. Hơn nữa, hiện tại, Công ty Trung Dương không có điện, không có nước, không có hệ thống sưởi ấm, cả khu làm việc đến điện thoại cũng không có! Anh nói xem, tình hình như vậy, công nhân không có ý kiến được chẳng? Công nhân không khiếu nại được chẳng? Nếu bảo đây là gây chuyện, thì tôi nghĩ rằng họ gây đúng chuyện và gây đúng lý! Nếu ở vị trí của họ, các anh có gây chuyện không? Nếu là tôi, tôi cũng phải làm loạn, không nổi loạn không sống được! Cao Thành, bây giờ tôi muốn nghe ý kiến của anh, anh nói xem, tình hình của Trung Dương rốt cuộc có phải vậy không? Rốt cuộc anh hiểu rõ không? Vấn đề rốt cuộc nghiêm trọng như thế nào? Nghe nói lần trước một mình anh đi giải quyết, uy tín của anh với công nhân Trung Dương rất lớn. Anh nói tôi xem, chúng ta nên nhìn nhận như thế nào về hành động lần này của công nhân? Vấn đề của Trung Dương rốt cuộc ở đâu? Phải giải quyết như thế nào? Trước mắt, vấn đề quan trọng nhất cần giải quyết nhất là gì?"

Lý Cao Thành bất giác hơi bất ngờ, ông nghĩ đến rất nhiều vấn đề, nhưng lại không nghĩ rằng điều đầu tiên được thông báo lại là tin này. Ông

cũng đặc biệt không ngờ Bí thư Vạn lại đột nhiên đưa ra nhiều vấn đề như vậy. Mặc dù đều là những vấn đề hết sức quen thuộc, nhưng Bí thư Vạn hỏi như vậy, ông vẫn cảm thấy hơi đường đột.

Có lẽ vì thấy ông do dự, nên Tỉnh trưởng Ngụy nói chêm vào:

"Cao Thành à, không có gì phải lo nghĩ cả. Các lãnh đạo chủ chốt của tỉnh đều ở cả đây, chính là muốn nghe ý kiến của anh, nói sai cũng không vấn đề gì, nói nghiêm trọng hơn cũng không vấn đề gì. Chúng tôi muốn nghe tình hình chân thực nhất, sự việc đã đến bước này rồi, nói dối sẽ là hại Đảng, hại nước, hại dân, cuối cùng cũng là hại chính bản thân mình. Có gì nói nấy, nếu ngay cả vấn đề của một doanh nghiệp Nhà nước còn không xử lý tốt, thì những cán bộ lãnh đạo chúng ta chẳng phải không xứng đáng với chức vụ của mình sao?"

Mấy câu nói mà như đang siết chặt trái tim Lý Cao Thành. Quả thực, lời của Tỉnh trưởng Ngụy cũng chính là đang phê phán ông, ngay cả một doanh nghiệp như vậy cũng không nắm vững, hơn nữa còn khiến bao nhiêu lãnh đạo của tỉnh một, hai giờ đêm vẫn phải ngồi đây thế này, không được nghỉ ngơi, thậm chí còn phải lo lắng thay cho anh, nghĩ thay cho anh, xem ra anh thật sự không xứng với chức vụ của mình, thật sự không có đủ tư cách. Mà hiện giờ anh còn gì phải lo nghĩ, phải lo lắng, phải sợ sệt nữa? Hãy nhìn xem, Nghiêm Trận trước mặt anh kìa, ông ta gần như đã hại anh đến nỗi vợ con ly tán, thân bại danh liệt, gần như đã hại mấy chục nghìn công nhân của Trung Dương rơi vào cảnh áo cơm thiếu thốn, đói rét cùng cực như vậy, rốt cuộc anh còn sợ gì ông ta! Đến bước này rồi, nếu anh vẫn co ro sợ sệt, lo trước sợ sau, đừng nói không giống một đảng viên Đảng Cộng sản, mà ngay cả một con người tầm thường nhất anh cũng chẳng bằng!

"Vâng, Bí thư và Tỉnh trưởng đều đã nói vậy, tôi thực cũng không có gì phải lo nghĩ nữa." Cuối cùng Lý Cao Thành cũng lên tiếng, "Tôi nghĩ thực sự cũng đến lúc tôi phải nói rồi."

Ông nói rất chậm rãi, cố gắng để lời nói của mình có logic một chút. Ông cho rằng những lời vừa rồi của Bí thư Vạn không hề phóng đại chút nào, một số mặt còn hơn cả như vậy. Ông còn nói đến cả những việc gặp phải khi đến Trung Dương giải quyết vấn đề, nói đến tình trạng cảm phần của cán bộ nhân viên Trung Dương, nói đến những điều tai nghe mắt thấy khi thăm hỏi công nhân Trung Dương, nói đến tình trạng sinh hoạt tồi tệ của công nhân. Và khi nói về thực trạng của Vương Anh Liệt, người công nhân già khi xưa đã không tiếc mạng sống bảo vệ nhà máy, nói về yêu cầu của Phạm Tú Chi – nữ chiến sĩ thi đua toàn quốc, nói về tình cảnh của chàng công nhân lành nghề ưu tú toàn quốc Hồ Huy Trung ngồi đóng giày cạnh nhà vệ sinh, nói về tình cảnh của Hạ Ngọc Liên tuổi đã cao mà vẫn phải mang bệnh đi làm, ông đã không ngăn được dòng lệ, những người có mặt cũng không nén nổi xúc động, ngay như người nổi tiếng là người đàn bà thép như Bí thư Ủy ban kiểm tra kỷ luật Bác Vệ Hoa cũng không cầm được những giọt nước mắt buồn bã. Tiếp đó, ông lại kể đến những nội dung chính các vấn đề mà cán bộ công nhân viên phản ánh, kể đến những điều tra tìm hiểu và cách nhìn nhận của mình đối với những vấn đề này. Sau đó ông tập trung chú trọng nói đến những hành vi hủ bại khiến người ta kinh ngạc xảy ra tại doanh nghiệp thứ 3 của Trung Dương, đặc biệt là những việc làm xấu xa trái pháp luật không ai dám tin là sự thật như hành vi biến của công thành của tư, lừa gạt chiếm đoạt...

"Tóm lại một câu, vấn đề quan trọng nhất của Trung Dương hiện nay chính là vấn đề hủ bại, vấn đề cần giải quyết nhất cũng chính là vấn đề hủ bại." Lý Cao Thành tỏ ra vừa bình tĩnh vừa kiên quyết, "Công nhân thực ra đã nói rất rõ ràng, nếu không có những thành phần hủ bại này, một doanh nghiệp lớn như thế sao có thể sụp đổ nhanh như vậy? Nếu những thành phần hủ bại này không có hậu đài chống lưng, không có người đứng sau che chở, bọn họ sao dám cả gan làm chuyện phi pháp không kiêng sợ gì? Những điều cán bộ công nhân viên về hưu nói đặc biệt khiến chúng ta phải suy nghĩ: Mấy năm nay, nhắc đến vấn đề của doanh nghiệp Nhà nước, hơi tí là lôi những công nhân viên về hưu chúng tôi vào, nào là gánh nặng quá

lớn, trách nhiệm quá nặng. Đừng nói đến việc đại bộ phận công nhân viên về hưu chúng tôi vẫn đang làm việc chăm chỉ cho công ty, chỉ nói riêng tiền lương hưu hàng năm cho chúng tôi thôi, tổng cộng tốn bao nhiêu tiền? Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương tính đến hiện tại, tổng số công nhân về hưu có hơn bốn nghìn người, cứ tính tròn năm nghìn người đi, thì bình quân trong 5 năm từ năm 1991 đến năm 1995, mỗi người mỗi năm nhận được chưa đến hai nghìn tệ tiền lương hưu. Thực ra hai năm nay, tiền lương hưu của công nhân về hưu cơ bản không đạt được đến con số bình quân này, tuyệt đại đa số công nhân về hưu mỗi tháng chỉ có một hai trăm tệ, hơn nữa còn phát chậm hết lần này đến lần khác, trừ này trừ nọ, thực nhận chẳng còn là bao. Lấy ví dụ: Hạ Ngọc Liên, bà ấy về hưu năm 1988 để cho con vào thế chân. Khi về hưu, tiền lương hưu chỉ có hơn một trăm mười tệ. Bao nhiêu năm sau đó, do các chính sách hữu quan, Nhà nước trao quyền tăng giảm lương công nhân cho doanh nghiệp. Thế nên nhiều năm nay, lãnh đạo Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương lấy lý do công ty khó khăn và thua lỗ, hầu như không tăng lương cho những công nhân về hưu này, tỉ lệ tăng lương cho công nhân cũng vô cùng thấp. Vì vậy, những năm gần đây, đặc biệt là năm ngoái và năm kia, tổng tiền lương hưu của lao động về hưu của Trung Dương nhiều nhất cũng chỉ mấy triệu tệ. Nhưng mấy năm nay, tiền vốn Nhà nước cho Trung Dương vay bình quân mỗi năm đều trên 80 triệu! Tiền lương của lao động về hưu hầu như chỉ bằng một phần mấy chục số vốn vay! Tuy nhiên, ở một mặt khác, con số lãnh đạo công ty xa xỉ và phung phí còn nhiều hơn con số này rất nhiều. Chi phí tiếp khách của công ty từ năm 1992 đến năm 1994 đều vượt quá bốn triệu! Cộng thêm chi phí tiếp khách của các nhà máy và công ty con, tổng số gần chục triệu! Đây là con số nhiều đến phát sợ, hơn nữa, chỉ là chi phí tiếp khách! Còn nữa, cán bộ thoát ly sản xuất và nhân viên thoát ly sản xuất của toàn công ty gần bằng tổng số cán bộ lao động về hưu, nhưng chi tiêu cho những người này lớn hơn nhiều so với chi tiêu cho những lao động về hưu! Phần lớn người trong bọn họ đều không chăm lo gì đến sản xuất, nhưng lại muốn có xe con, muốn có văn phòng, muốn được kinh phí chi tiêu lớn, còn suốt ngày muốn hội họp, học tập, tham quan, thậm chí du lịch, công tác ra

nước ngoài. Không tính lương, chỉ tính những khoản chi tiêu kiểu này, dù năm 1995 công ty lâm vào tình trạng cực kỳ khó khăn, nhưng vẫn hơn mười triệu! Bởi vậy mà cán bộ công nhân về hưu đã hỏi rất thẳng thắn, rất mạnh mẽ rằng: rốt cuộc ai mới là trách nhiệm của công ty! Ai mới là gánh nặng của công ty!"

"Ngôn luận kiểu này nhiều năm trước đã có, lẽ nào muốn bài xích lãnh đạo Đảng." Cuối cùng, Nghiêm Trận cũng không nhịn được nói chen vào, "Chúng ta không hề lạ lẫm với kiểu ngôn luận này, điều kỳ lạ là một số cán bộ lãnh đạo của chúng ta lại công nhận, thậm chí ủng hộ kiểu ngôn luận này, mà việc công nhận và ủng hộ này mới là điều nguy hiểm nhất!"

"Tôi không cho là vậy" Giọng Lý Cao Thành không cao, nhưng hùng hồn và đầy lý lẽ. Việc phản bác một cách tự phát như vậy, ngay bản thân Lý Cao Thành cũng cảm thấy hơi ngạc nhiên. Bao năm nay, đây là lần đầu tiên ông chống đối Nghiêm Trận, hơn nữa lại trước mặt bao nhiêu lãnh đạo, "Thực tế cơ bản cũng không phải vậy. Nếu nói rằng đây là việc chống Đảng, thì cái gọi là "chống Đảng" này cũng chỉ là điều mà một số cán bộ lãnh đạo đại diện Đảng tự tạo ra thôi!"

"Lão Nghiêm, bây giờ chúng ta đang nghe Thị trưởng Lý báo cáo, đang nghe tình hình thực tế của công nhân, sao có thể đánh đồng với hành vi chống Đảng được?" Phó tỉnh trưởng thường trực Vương Dục Dân nói, "Nói thực, nếu tình hình thực tế quả giống như Thị trưởng Lý nói, thì tôi cho rằng, người chống Đảng thực sự không phải là những công nhân này, mà chính là những cán bộ lãnh đạo hủ bại trong Đảng của chúng ta!"

"Tôi đồng ý với Phó tỉnh trưởng Vương." Lúc này Dương Thành cũng lên tiếng khẳng định, "Hơn nữa, tôi còn muốn nhấn mạnh lại một điểm, vấn đề của Trung Dương, trên thực tế có thể còn nghiêm trọng hơn vậy. Tôi đặc biệt còn muốn nhấn mạnh một điểm nữa là, vấn đề của Trung Dương, rất có thể còn liên quan đến cả một số cán bộ lãnh đạo cấp cao trong Thành ủy, Tỉnh ủy của chúng ta. Sở dĩ việc điều tra các vấn đề của Trung Dương lần

này gặp trở ngại lớn như vậy, nguyên nhân chủ yếu chính là liên quan đến điều này."

"Vấn đề càng lớn, thông thường trở ngại cũng càng lớn, đây là quy luật thông thường." Bí thư Ủy ban Kiểm tra kỷ luật BácVệ Hoa nói một cách bình thản.

Văn phòng đột nhiên yên lặng. Bí thư Vạn dường như đang suy tư gì đó, còn Tỉnh trưởng Ngụy thì có vẻ vẫn chìm đắm trong bất ngờ và kinh ngạc, cũng có thể báo cáo của Lý Cao Thành đã gây chấn động mạnh trong họ, nên mới khiến họ trong một chốc không thể điều chỉnh được mạch cảm xúc của mình, mới khiến họ trầm tư mãi như vậy, mới khiến họ xúc động sâu sắc đến vậy. Một hồi sau, Bí thư Vạn mới cân nhắc từng câu từng chữ hỏi:

"Cao Thành, ý của cậu có phải là, nguyên nhân làm cho Trung Dương ra nông nổi này, nguyên nhân khiến cho một doanh nghiệp Nhà nước như Trung Dương sụp đổ, không gì khác, mà chính là những cán bộ lãnh đạo đó, nói cách khác, là hành vi hủ bại đã đập đổ doanh nghiệp này ư?"

"Đúng vậy. Theo tình hình chúng tôi nắm được hiện nay, ít nhất ở Trung Dương là như vậy. Mức độ nghiêm trọng của vấn đề Trung Dương còn nằm ở chỗ, hành vi hủ bại này không chỉ xảy ra ở một vài cán bộ cá biệt, mà gần như cả bộ máy đều mắc phải. Về điểm này, vấn đề của Trung Dương đã gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho chúng ta. Giống như một con sâu trong quả táo, nếu chúng ta không kịp thời phát hiện nó, loại bỏ nó, nó sẽ khiến cả quả táo thối nát, thậm chí khiến cả cây táo thối nát!" Lý Cao Thành trả lời không chút do dự, ông biết bây giờ ông phải nói thật. Chỉ có nói thật mới có thể cứu được Trung Dương, mới có thể cứu được hàng chục nghìn công nhân Trung Dương, cũng mới có thể thực sự cứu được bản thân ông, "Mấy ngày nay, tôi luôn suy nghĩ một vấn đề, hành vi hủ bại trước nay chưa từng có ấy xảy ra tại một doanh nghiệp Nhà nước rất cuộc do nguyên nhân nào gây ra? Những cán bộ hủ bại coi thường trời đất,

pháp luật, tùy ý làm bậy tại Trung Dương kia cố nhiên đáng giận, nhưng cái quyền muốn làm gì thì làm, vô nguyên tắc của bọn họ rốt cuộc do ai trao tặng? Tôi nghĩ không phải ai khác, mà chính là tôi, là Thị trưởng tôi, chính tôi cho họ cái quyền đó! Tổng giám đốc Trung Dương Quách Trung Điều đã nói một câu, khiến tôi vô cùng sốc. Ông ta nói, ông ta vốn không đủ tư cách làm tổng giám đốc, ông ta không hề có năng lực này, cơ bản cũng không có tố chất về mặt này. Đồng thời ông ta còn nói với tôi, các lãnh đạo chủ chốt khác của Trung Dương, thực ra không có mấy người thực sự xứng đáng với chức vụ được giao. Sở dĩ bọn họ có thể làm lãnh đạo chủ chốt của Trung Dương, chính là vì tôi nhìn nhầm! Ông ta nói ngay trước mặt tôi rằng nhân lực của tôi không tốt, nhìn người không chính xác, chẳng khác nào nói tôi mắt mù! Lúc đầu tôi coi trọng bọn họ, cất lực tiến cử bọn họ, vậy mà ngày nay bọn họ nói tôi mắt mù! Đến bọn họ cũng đều nói chúng ta như vậy, thử nghĩ xem công nhân sẽ bàn tán về chúng ta như thế nào? Nói một câu khó nghe là, những thứ gọi là tổng giám đốc, nhà doanh nhân như bọn họ, kỳ thực là do cái nhìn và sự yêu ghét của chúng ta chỉ định, phong tặng cho họ. Chúng ta chỉ định nhà doanh nhân, tổng giám đốc, lại chính chúng ta đưa ra chính sách tách riêng Chính phủ và doanh nghiệp, trao toàn quyền cho bên dưới, tức là, khi chúng ta đem bản quyền quốc hữu, đem tài sản Nhà nước và quyền quản lý doanh nghiệp Nhà nước đặt hết vào tay bọn họ, rồi nói với họ rằng, họ không phải chịu bất kỳ sự trói buộc hay giám sát nào, muốn làm gì cũng được. Và thế là họ có được thực quyền to lớn, liên quan đến vận mệnh quốc gia, liên quan đến tiền đồ cải cách như vậy, lại không có bất kỳ ai, bất kỳ quyền lực nào, bất kỳ cơ quan nào có quyền giám sát và trói buộc họ! Thậm chí đến cả tôi cũng không có quyền đó! Chính chúng ta đã chuyển nhượng quyền lực này, để rồi cuối cùng chúng ta đã đánh mất đi quyền lực này. Từ đó biến những người gọi là nhà doanh nhân hay tổng giám đốc trở thành một giai tầng quyền lực đặc biệt, một giai cấp quý tộc sở hữu chân không của quản lý và trói buộc, chính trị và quyền lực, nhưng lại nằm trong tay huyết mạch tồn vong của Nhà nước! Đó là việc đáng sợ xiết bao, cũng là một viễn cảnh ghê rợn đến nhường nào! Thực tế đúng như vậy, những giám đốc và doanh nhân do chúng ta lựa

chọn ấy, ở trong môi trường không có giám sát và trói buộc, một khi thoái hóa biến chất, hủ bại suy đồi, thì sẽ có những hành vi phạm pháp loạn kỷ cương mà không ai có thể tưởng tượng ra nổi! Với chế độ quy định quyền phụ trách thuộc về xưởng trưởng, bọn họ có thể tùy ý sa thải và xử lý công nhân, còn công nhân chỉ có thể nghe lệnh chịu đựng, nhẫn nhịn câm lặng, không chỉ không làm được gì với hành vi phạm pháp của bọn họ, mà còn không hay biết gì về tình hình chi tiêu và hoạt động thường ngày của công ty! Bọn họ còn có thể biến tổ chức Đảng và các tổ chức khác thành những chiếc gối thêu hoa, những chiếc thùng rỗng kêu to. Quách Trung Diêu đã nói rõ ràng hết mức, bí thư Đảng ủy, bí thư kiểm tra kỷ luật, chủ tịch công đoàn, đều là người bọn họ sắp đặt! Tóm lại là, chính chúng ta cho họ quyền lực tuyệt đối này, và sự hủ bại tuyệt đối ấy cũng chính từ thứ quyền lực tuyệt đối này mà ra!"

"Cao Thành, tôi vốn không muốn nói thêm, nhưng nghe những lời này của ông, tôi lại muốn chen ngang một câu." Nghiêm Trận nét mặt xám đanh gần như không chịu đựng nổi, liền ngắt lời Lý Cao Thành, "Phải chịu trách nhiệm cho những gì đã nói ra, ông đã nghĩ đến hậu quả của những lời này chưa? Mũi nhọn trong những lời này của ông rốt cuộc chỉ về đâu? Hiện tại, rốt cuộc Trung Dương có vấn đề hay không, vấn đề lớn như thế nào? Tất cả vẫn chưa rõ. Trên thực tế, chúng ta đã trải qua gần một tháng điều tra, theo kết quả điều tra sơ bộ không có vấn đề gì lớn. Khi không có chứng cứ trong tay, sao ông có thể nghiêm nhiên nói Trung Dương là một điển hình của sự hủ bại tuyệt đối? Nói lùi một bước, thì kể cả Trung Dương có vấn đề nghiêm trọng, thì cũng làm sao có thể biến một hiện tượng cục bộ như vậy thành một hiện tượng phổ biến? Biến một vấn đề ngẫu nhiên thành một vấn đề tất nhiên? Ông là một Thị trưởng, là một cán bộ Đảng, phải có lập trường chính xác, sao có thể..."

"Bí thư Nghiêm, tôi vẫn chưa nói hết, có thể để tôi nói xong rồi ông hãy trình bày ý kiến và cách nhìn của ông sau được không?" Một lần nữa, Lý Cao Thành đã phản bác lời chen ngang của Nghiêm Trận.

Có thể Nghiêm Trận căn bản không nghĩ rằng Lý Cao Thành dám như vậy, chặn họng ông ta ngay trước mặt bao người, nên đột nhiên ông ta ngồi đờ người ra ở đó không biết làm thế nào.

"Cao Thành, anh nói tiếp đi." Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên rõ ràng đang ủng hộ Lý Cao Thành.

"Những điều tôi nói hôm nay, đều là những ý kiến tôi đã suy nghĩ rất lâu, vì vậy, tôi hoàn toàn chịu mọi trách nhiệm với những điều tôi nói." Lý Cao Thành tiếp tục, "Trách nhiệm tôi nói đây tuyệt nhiên không chỉ là nói rồi thôi, mà đã quyết tâm phải biến thành hiện thực. Thực ra mọi người cũng biết, vấn đề của Trung Dương có can hệ đến cá nhân tôi, đến gia đình tôi, đến vợ tôi. Trách nhiệm của tôi trong việc này là không thể thoái thác, mãi mãi cũng không thể thoái thác! Vì vậy, tôi xin trình trọng tuyên bố ở đây rằng, vấn đề liên quan đến Trung Dương, cho dù có điều tra tôi, điều tra cả gia đình tôi, cho dù khiến tôi thân bại danh liệt, người mất nhà tan, khiến tôi mất chức, bị xử tội, bị ngồi tù, tôi cũng cầu xin chính quyền Tỉnh ủy điều tra triệt để! Nếu vì vấn đề của tôi mà để một số phần tử hủ bại bỏ trốn, thoát tội, vậy tôi thà lập tức xin từ chức! Tôi còn muốn nói rõ một điểm là, Trung Dương đi đến bước này, chúng ta đã không còn đường lui nữa. Phá sản cũng được, sáp nhập cũng được, chỉnh đốn cũng được, tái đầu tư cũng được, dù cho tiền đồ của Trung Dương như thế nào, dù bước tiếp theo phải làm với Trung Dương như thế nào, đều chỉ có thể thực hiện được với một tiền đề, đó là điều tra rõ ràng, triệt để vấn đề hiện nay của Trung Dương. Kể cả nguyên nhân chủ yếu nhất của sự hủ bại này là do tôi, thì hiện nay chúng ta cũng phải điều tra rõ ràng triệt để sự hủ bại này, như vậy mới có thể trả lời và an ủi cán bộ công nhân Trung Dương! Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể vận động được công nhân tích cực tham gia cải cách doanh nghiệp Nhà nước trên diện rộng với một trình độ cao hơn, mới có thể tiếp tục đưa công cuộc cải cách của chúng ta thuận theo ý dân. Tôi đã từng nói với một người đã từng khiến tôi vô cùng đau khổ, và bây giờ tôi vẫn muốn nói lại ở đây, Bí thư Nghiêm, tôi cũng chân thành thực tâm hy vọng

ông có thể hiểu rõ tôi là người như thế nào, vậy nên lời này cũng coi như là câu trả lời của tôi đối với ông, tôi thà trả giá cho chính mình, thà khiến mình thịt nát xương tan, cũng tuyệt đối không bao giờ vứt bỏ lập trường của tôi! Tôi thà hủy hoại bản thân mình, cũng tuyệt đối không để những thành phần hủ bại đó hủy hoại Đảng của chúng ta, hủy hoại tương lai của Bí thư Thành ủy Dương Thành về cách nghĩ của tôi, bây giờ tôi lấy danh nghĩa của một Thị trưởng, một lần nữa kiến nghị với lãnh đạo tỉnh, trong vấn đề của Trung Dương, dù cho chức vụ cao đến mấy, bối cảnh sâu xa đến mấy, đều phải lập tức cưỡng chế giám sát kiểm tra đối với cá nhân và nơi ở của họ, đối với những người bị nghi ngờ nghiêm trọng phải nhanh chóng tạm giữ điều tra, cần thiết phải tiến hành bắt giữ chính thức, và khám sát theo pháp luật nơi ở của bọn họ!"

Nói đến đây, Lý Cao Thành đột nhiên ngưng lại, có lẽ bị khí thế trong những câu nói này của ông làm cho chấn động, cả căn phòng bỗng rơi vào tĩnh lặng. Phó bí thư thường trực Nghiêm Trận, sắc mặt ngày càng khó coi, hầu như không nói được câu nào. Nhìn sắc thái phẫn nộ mà lại bất lực của Nghiêm Trận, Lý Cao Thành đột nhiên hiểu ra một sự thực, một người dù chức vụ cao đến đâu, quyền lực lớn đến đâu, thân phận hiển hách đến đâu, nhưng chỉ cần anh ta làm việc đen tối, làm việc không phải với người khác, thì dù anh ta có diễn với dáng vẻ gì đi chăng nữa, cũng chỉ có thể là hư cấu, giả tạo, cũng chỉ có thể là ngoài mạnh trong yếu, tỏ vẻ bề ngoài mà thôi! Cho dù là thủ lĩnh bầy sói, khi đối diện với ánh lửa, lựa chọn duy nhất của nó cũng chỉ có thể là khoác lại lớp da cừu, hoặc ôm đầu tháo chạy, lâm trận rút lui!

"Cao Thành, anh còn gì muốn nói nữa không?" Cũng không rõ bao lâu, đột nhiên Vạn Vĩnh Niên đưa ánh nhìn sâu xa về Lý Cao Thành hỏi.

"Tạm thời chỉ có vậy, cụ thể tôi sẽ gặp ông nói chi tiết hơn." Lý Cao Thành nghĩ rồi nói.

"Nhưng tôi vẫn muốn hỏi anh một câu, anh nắm chắc bao nhiêu phần đối với những gì anh nói? Nếu thực sự làm theo những điều anh nói này, vậy sẽ xảy ra hậu quả như thế nào? Nói cách khác, trên thực tế, nếu như không làm như anh nói, anh đã nghĩ tới chưa, nó sẽ đem đến cục diện như thế nào cho chúng ta?" Vạn Vĩnh Niên nói không lớn, nhưng vẫn thể hiện hết sức trầm trọng.

"Bí thư Vạn, điều này tôi đã nghĩ nhiều, tôi thấy mức độ lớn nhỏ của việc này quan trọng ở tốc độ hành động của chúng ta. Giấy không gói được lửa, cũng không có bức tường nào có gió lọt qua, nếu chúng ta hành động chậm trễ, vậy thì chẳng khác nào đánh rã động cơ, cuối cùng chỉ đem lại cục diện bị động cho chúng ta." Lý Cao Thành trả lời.

Dương Thành lúc này dường như muốn nói tiếp điều gì, nhưng lập tức bị Vạn Vĩnh Niên ra dấu chặn lại:

"Cao Thành, anh không trả lời thẳng câu hỏi của tôi, anh chỉ muốn phải nhanh, phải chủ động, phải tránh bị động. Nhưng điều tôi muốn hỏi là, giả dụ mọi thứ đều làm theo như anh nói, nhưng kết quả vẫn không như anh nói, vậy sẽ xảy ra tác dụng phụ lớn như thế nào đối với chúng ta?"

Khi Vạn Vĩnh Niên nói những lời này, Lý Cao Thành bất giác liếc nhìn Nghiêm Trận, cũng chính lúc này, ông thấy một vẻ đặc ý và nụ cười nhạt hiện lên trên mặt Nghiêm Trận. Một sự cảm phần không nén được đột nhiên như lửa bùng cháy trong đầu ông, ông nói bằng giọng điệu bất cần:

"Bí thư Vạn, tôi hiểu ý của ông. Vậy hãy để tất cả mọi người, cũng gồm cả bản thân tôi, đều tiếp nhận cuộc khảo nghiệm nghiêm khắc này! Đồng thời tôi cũng hy vọng một số lãnh đạo khác, gồm một số lãnh đạo chức vụ rất cao, cũng có thể tiếp nhận cuộc khảo nghiệm này giống tôi! Nếu sự thực chứng minh chúng ta đều trong sạch, chúng ta sẽ trả lời với công nhân từ chính diện, nếu sự thực chúng ta có vấn đề hoặc một số người trong chúng ta có vấn đề, vậy chúng ta sẽ trả lời với công nhân từ phản

diện! Tôi nghĩ chỉ cần chúng ta làm kịp thời, chúng ta sẽ có cái vốn để thuyết phục công nhân. Bí thư Vạn, xin ông yên tâm, tôi đã chuẩn bị mọi thứ cho điều này, tôi đã vừa nói đến lúc này..."

"Được rồi, Cao Thành, anh không phải nói gì nữa." Vạn Vĩnh Niên nghiêm khắc và bình tĩnh ngắt lời Lý Cao Thành, "Anh đã nói rõ rồi, mọi người cũng đều nghe rõ rồi. Bây giờ tôi muốn nói với anh là, tôi đồng ý với cách nhìn nhận của anh, đồng ý quan điểm của anh, cũng đồng ý với kiến nghị của anh." Nói đến đây, Vạn Vĩnh Niên quay sang hỏi Dương Thành:

"Dương Thành, anh thì sao?"

"Tôi đồng ý." Dương Thành dường như không nghĩ ngợi, trả lời luôn.

"Vệ Hoa, chị thì sao?" Vạn Vĩnh Niên quay lại hỏi Bí thư Ủy ban Kiểm tra kỷ luật.

"Đồng ý." Bác Vệ Hoa trả lời cũng dứt khoát, kiên quyết.

"Anh Vương, anh có gì muốn nói không?" Vạn Vĩnh Niên lại hỏi Phó tỉnh trưởng thường trực Vương Dục Dân.

"Không có, tôi đồng ý." Vẻ mặt của Phó tỉnh trưởng Vương lạnh lùng như không khí trong văn phòng.

"Tỉnh trưởng Ngụy, mời anh cho ý kiến." Vạn Vĩnh Niên hỏi như việc công thông thường.

"Tôi thấy Cao Thành nói rất chân thực, cũng rất có ý nghĩa, tôi hoàn toàn đồng ý." Tỉnh trưởng Ngụy Chấn Quốc không hề giấu diếm tình cảm và lập trường của mình, hơn nữa vẫn đang rất kích động.

"Nghiêm Trận, anh nói xem." Vạn Vĩnh Niên cuối cùng mới hỏi đến Phó bí thư thường trực.

"Bí thư Vạn, tôi có điều không rõ, bây giờ mọi người đều thể hiện như vậy, rốt cuộc muốn làm gì? Muốn như vậy gọi chúng tôi đến, chỉ là để chúng tôi thể hiện đồng ý hay không đồng ý đối với cách nghĩ thiếu chính chắn, nhiều rủi ro này chẳng?" Nghiêm Trận nói kiêu được ăn cả ngã về không, sắc mặt ông ta trở nên vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến nỗi người khác không dám nhìn trực diện, "Vậy nên bây giờ tôi đặc biệt mong muốn anh có thể nói rõ cho chúng tôi, phải chẳng chúng ta sắp quyết định gì, hay sắp thương lượng gì?"

"Không phải thương lượng, mà là quyết định." Vạn Vĩnh Niên không hề trốn tránh, nói thẳng thắn, "Nếu chúng ta chuẩn bị làm theo kiến nghị của Thị trường Lý Cao Thành, anh đồng ý hay không đồng ý, bây giờ tôi chỉ hy vọng anh trả lời vấn đề này, những điều khác sau đây tất nhiên tôi sẽ nói chuyện với anh."

"...vậy được, tôi đồng ý." Đối diện với sự cứng rắn và kiên quyết đầy bất ngờ của Vạn Vĩnh Niên, khẩu khí của Nghiêm Trận bỗng chốc trở nên mềm mỏng, "Có điều, Bí thư Vạn, lát nữa tôi vẫn muốn nói chuyện lại với anh."

"Tôi sẽ nói chuyện với anh." Ánh mắt sáng rực của Vạn Vĩnh Niên nhìn Nghiêm Trận, sau đó quay mặt về phía mọi người, "Mọi người đều đã đồng ý, vậy bây giờ chúng ta bàn việc thứ hai. Nhưng không phải nói chuyện ở đây, mời mọi người đến phòng họp đa chức năng, đến đó tôi sẽ thông báo với mọi người việc cần nói."

Lý Cao Thành một lần nữa đưa mắt liếc nhìn Nghiêm Trận, khi thấy sắc mặt Nghiêm Trận nhợt nhạt như vậy, ông đã ý thức được ngay cuộc khảo nghiệm thực sự đã bắt đầu, chờ đợi sẽ là một quyết định quan trọng, rất có thể thay đổi vận mệnh của ông!

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Phòng họp đa chức năng là một phòng họp có thể chứa gần ba trăm người trong tòa nhà văn phòng Tỉnh ủy.

Lý Cao Thành vừa bước vào, lập tức giật mình bởi cảnh tượng nơi đây.

Trong phòng họp rộng lớn ấy, có hơn hai trăm quan chức kiểm sát của cơ quan kiểm tra tỉnh và thành phố cùng các cán bộ điều tra của sở Chống tham nhũng đã ngồi chật kín các chỗ! Bí thư Ủy ban chính trị pháp luật, kiểm sát trưởng của tỉnh và thành phố, còn có kiểm sát trưởng khu vực Đông Thành, toàn bộ đều mang một thần sắc nghiêm trang ngồi ở hàng đầu phòng họp. Cả hội trường gần như không nghe thấy một tiếng động, không khí căng thẳng khiến người ta nghẹt thở.

Lúc ngồi xuống theo mọi người cũng là lúc Lý Cao Thành hoàn toàn hiểu rõ rằng, cuộc nói chuyện vừa rồi trong văn phòng Bí thư Vạn, thực ra là cuộc họp văn tắt của mấy lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy, Thành ủy, nó chỉ là khúc dạo đầu của một hành động lớn. Thực ra Dương Thành đều đã biết tất cả, trên thực tế Dương Thành cũng đã tiết lộ cho ông, Viện kiểm sát thành phố đã lập án. Khi đó ông ấy chỉ không nói việc Viện kiểm sát tỉnh lập án. Nhưng lúc ấy cũng chẳng cần thiết phải nói. Tất cả mọi thứ, bây giờ đều đã lộ rõ chân tướng: Vụ án của Trung Dương, vụ án của vợ ông, vụ án của con cháu anh em nhà ông, tất nhiên còn cả một loạt vụ án liên quan đến Nghiêm Trận và họ hàng thân thích của Nghiêm Trận, đều sẽ được quyết định rõ trắng đen trong buổi tối ngày hôm nay!

Không còn nghi ngờ gì nữa, cơ quan kiểm sát tỉnh, thành phố tối nay sẽ có hành động, sờ dĩ vẫn còn ngồi đây, chính là muốn báo cáo xin Tỉnh ủy phê duyệt, và ở đây chờ đợi quyết định của Tỉnh ủy!

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tỉnh ủy đã đưa ra quyết định: Đồng ý!

Và cũng không còn nghi ngờ gì nữa, cơ quan kiểm sát tỉnh, thành phố sẽ áp dụng biện pháp cưỡng chế đối với các nghi phạm liên quan, sẽ lục soát thâm đêm nơi ở và nơi làm việc của bọn họ! Tất nhiên cũng có cả nhà của Thị trưởng ông!

Dù đã có một thời gian dài để chuẩn bị tư tưởng về nhiều mặt, nhưng khi sự khảo nghiệm to lớn này xảy ra, ông vẫn cảm thấy đuối sức, đuối đến mức tưởng chừng như khó lòng đứng vững.

Hóa ra là vậy!

Nhưng sao thái độ của Tỉnh ủy bỗng chốc thay đổi như vậy? Ở cuộc họp thường vụ Tỉnh ủy diễn ra chiều này, Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy gần như không có ý định này, bọn họ thậm chí còn muốn để Nghiêm Trận phụ trách kiểm tra xử lý vụ án hối lộ ba mươi vạn tệ! Thế mà chỉ sau mấy tiếng đồng hồ, tất cả mọi thứ đã thay đổi, và sao lại có thể thay đổi hoàn toàn như vậy?

Có lẽ chỉ có hai cách để giải thích, một là áp lực từ bên trên, một là áp lực từ bên dưới. Tài liệu khiếu nại có chữ ký của hàng vạn cán bộ công nhân viên Trung Dương đương nhiên cũng sẽ gửi lên Trung ương, không chừng một vị lãnh đạo Trung ương nào đó xem rồi phê duyệt, rồi truyền đạt xuống cấp dưới, thế là tất cả mọi thứ liền thay đổi. Vậy thì, áp lực bên dưới là những gì? Đương nhiên là liên quan đến việc khiếu nại tập thể lên Tỉnh ủy vào ngày mai của cán bộ công nhân nghỉ hưu Trung Dương, nhưng rất có thể đây chỉ là một mặt, rất có thể sở Công an, Viện kiểm sát và tòa án mấy ngày nay đều không ngừng điều tra, giống như

Dương Thành nói, việc điều tra vụ án chỉ có rất ít người biết, thực ra nó đã được tiến hành mấy ngày rồi, ngay cả ông cũng hầu như không được biết. Thành phố lập án, trong tỉnh chắc cũng sẽ lập án. Nếu như vậy, thì rất có thể trong mấy ngày này, cơ quan Chính phủ đã phát hiện ra những chứng cứ không thể chối cãi về vấn đề liên quan đến Trung Dương và nhanh chóng báo cáo lên, thế là thái độ của Tỉnh ủy cũng liền có chuyển biến...

Tất nhiên, tất cả các tình huống này cũng đều có thể đồng thời xảy ra, cũng rất có thể đều không xảy ra, và mọi biểu hiện trước đây, bao gồm cả thái độ của Bí thư Vạn và Tỉnh trưởng Ngụy, tất cả đều chỉ là sự trá hình, đều chỉ là muốn tạm thời giữ yên Nghiêm Trận...

Ông lặng lẽ ngồi ở đó, tưởng tượng ra cảnh trong nhà bị lục soát, con gái Mai Mai sẽ chịu sự công kích và tổn thương như thế nào! Tưởng tượng đến người vợ mấy ngày nay vẫn đang lầm đường lạc lối chưa tỉnh ngộ, vẫn đang tự cao tự đại ấy sẽ có cảm xúc và bộ dạng ra sao trước cuộc lục soát đột ngột này!

Và còn Nghiêm Trận?

Lý Cao Thành bất giác đưa mắt nhìn Nghiêm Trận, ngoài một vẻ mặt xám xịt ra, ông không thấy ông ta có gì khác ngày thường.

Trái tim Lý Cao Thành đau nhói, như vậy, tức là Nghiêm Trận đã biết trước về hành động đột ngột lần này? Hoặc hành động lần này đã được Nghiêm Trận đồng ý, thậm chí do Nghiêm Trận bày ra? Động thái đó của Nghiêm Trận, chẳng qua là nguy tạo? Là để anh xem lại, là muốn thể hiện rằng dù trong giờ khắc này, tôi vẫn cố hết sức bảo vệ anh!

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Bọn họ không thể có thể lực và thực lực lớn như vậy được, không thể có khả năng mua đứt toàn bộ cán bộ lãnh đạo Tỉnh ủy!

Và khi đưa mắt nhìn Nghiêm Trận một lần nữa, tâm trạng ông đột nhiên thấy nhẹ nhõm. Ông phát hiện ra đôi chân Nghiêm Trận đang run! Hơn nữa, run rất dữ dội! Vẻ mặt nghiêm trang và trang trọng đó của ông ta hóa ra là giả tạo! Nét mặt xám xịt của ông ta thực ra là do sợ hãi!

Mặc dù ông ta luôn miệng hào hứng nói về cái gọi là "vòng tròn" không thể đột phá, bất khả chiến bại, luôn ân cần dạy dỗ cấp dưới của mình ấy, một khi không có "vòng tròn" này, nói không chừng tới một lúc nào đó sẽ gặp phải đại nạn, tiến thoái lưỡng nan, thế nhưng, không ngờ rằng giây phút này đây, ông ta lại sợ hãi đến bộ dạng này! Thì ra cái gọi là "vòng tròn" này của ông ta lại yếu đuối vô năng như vậy! Nếu vậy, cho dù trong cuộc sống có tồn tại "vòng tròn" như vậy, thì những người đứng trong "vòng tròn" ấy cũng sẽ có một giới hạn nào đó không thể tùy ý vượt qua, cho dù anh có ở trong một "vòng tròn" như thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không có ai dám bất chấp dư luận để làm những việc xấu xa nhằm che đậy cho anh, giấu giếm cho anh, lấp liếm cho anh, giúp anh trốn chạy! Những người đứng trong "vòng tròn" ấy thậm chí còn sẽ không nương chân mà đá anh ra khỏi chính "vòng tròn" đó để bảo vệ nó, thậm chí còn tàn nhẫn hơn, ác liệt hơn, tồi tệ hơn, vô tình hơn cả những người đứng ngoài "vòng tròn"! Tránh nó còn không kịp, sao còn muốn bảo vệ nó! Thực ra, người không có lòng ích kỷ, sẽ không bước vào một "vòng tròn" nào cả. Hầu hết những người trong "vòng tròn", có thể nói đều có mục đích hiểm ác khó lường, có những điều dơ bẩn không nói cho người khác được, vậy nên với tính chất vốn có của nó, cái "vòng tròn" ấy đích thị là một "vòng tròn" vô cùng ích kỷ, đồng thời cũng là một "vòng tròn" cực kỳ tàn khốc. Ngoại trừ việc mang đến cho anh một tâm lý đen tối xấu xa thì cũng chẳng thể mang đến cho anh điều gì khác!

Ông âm thầm lau những giọt mồ hôi lạnh trên trán, vừa cảm thấy xấu hổ vì sự lẩn tránh chậm trễ trong lựa chọn của mình, cũng lại cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình cuối cùng là không rơi vào hàng ngũ đó.

Vừa bước vào phòng họp, Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên và Bí thư Thành ủy Dương Thành liền nói chuyện một hồi với lãnh đạo Ủy ban chính trị pháp luật và Viện kiểm sát của tỉnh, thành phố với vẻ hết sức nghiêm trọng, sau đó Kiểm sát trưởng Viện kiểm sát nhân dân tối cao tỉnh bước lên phát biểu.

"Thưa các đồng chí!" giọng nói của Kiểm sát trưởng trong căn phòng tĩnh lặng bỗng trở nên uy nghiêm và có sức xuyên thấu mãnh liệt, "Bây giờ tôi tuyên bố, hành động tối nay của chúng ta sau khi báo cáo với Tỉnh ủy, Thành ủy, đã được các lãnh đạo tỉnh, thành phố nhất trí và ủng hộ!"

Đột nhiên vang lên một tràng pháo tay như sấm rền giữa không gian tĩnh mịch của màn đêm, nó tựa như tiếng sét vang chớp giật, long trời lở đất!

"Thưa các đồng chí!" Kiểm sát trưởng tiếp tục nói, "Hành động lần này, là lần hành động chống tham nhũng hủ bại lớn nhất từ trước đến nay của tỉnh, thành phố chúng ta! Cũng là lần chống tham nhũng lớn nhất từ trước đến nay của cơ quan kiểm sát chúng ta! Trong hành động lần này, chúng ta không chỉ nhận được sự ủng hộ kiên quyết của Tỉnh ủy, ủy ban kiểm tra kỷ luật tỉnh, ủy ban chính trị pháp luật tỉnh, thành ủy, Ủy ban kiểm tra kỷ luật Thành ủy, Ủy ban Chính trị pháp luật thành phố, đồng thời chúng ta còn nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của các cơ quan hữu quan Trung ương! Vì vậy, hành động lần này liên quan đến toàn cục, trách nhiệm to lớn! Mỗi người đều phải xác định rõ trách nhiệm và trọng trách mình gách vác, bất cứ sơ suất nào đều có thể gây ra lầm lỗi nghiêm trọng, gây ra tổn thất khó lường! Điểm này chúng ta vừa rồi đã nói kỹ, tôi bây giờ vẫn muốn nhắc lại một lần nữa, mọi người tham gia hành động lần này, xin dành từng giây từng phút để ghi nhớ kỹ rằng, mỗi động thái của anh, đều đang đại diện cho Đảng, đại diện cho nhân dân, đại diện cho Chính phủ, đại diện cho Nhà nước, đại diện cho sự tôn kính và trang nghiêm của kỷ cương pháp luật! Đồng thời, mỗi sai lầm của anh, cũng sẽ đều mắc tội đối với

quốc gia và nhân dân, đều là sự phi báng đối với kỷ luật Đảng và pháp luật của Nhà nước! Vì vậy, tôi tin rằng..."

Cả căn phòng yên ắng, gần như không nghe thấy âm thanh gì.

Lý Cao Thành đột nhiên phát hiện, gương mặt Nghiêm Trận lúc này chợt trở nên nhợt nhạt, không còn giọt máu.

"Thưa các đồng chí!" Kiểm sát trưởng đột nhiên cao giọng, "Trước khi hành động, bây giờ tôi xin mời Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên đại diện lãnh đạo tỉnh phát biểu với chúng ta!"

Phòng họp lại vang lên một tràng vỗ tay kinh thiên động địa, sục sôi lòng người.

Trong tiếng vỗ tay rền vang không ngớt ấy, Vạn Vĩnh Niên sải những bước lớn tiến lên bục phát biểu.

"Thưa các đồng chí." Giọng nói Vạn Vĩnh Niên cũng nặng nề, "Thực ra mọi người đều rõ, bây giờ không phải là lúc vỗ tay. Nhưng chúng tôi cũng biết rằng, tràng pháo tay của mọi người, là sự ủng hộ và hoan nghênh đối với lần hành động này của chúng tôi! Cũng là sự tín nhiệm và ủng hộ đối với chúng tôi! Xin cảm ơn các đồng chí!"

Tiếng pháo tay càng thêm nhiệt liệt ngắt lời của Vạn Vĩnh Niên, một lúc sau, ông ấy mới tiếp tục:

"Vừa rồi Kiểm sát trưởng đã nói với các đồng chí rất nhiều, những lời đồng chí ấy nói, khiến tôi vô cùng kích động, tôi nghĩ mọi người cũng sẽ giống như tôi. Thực ra hai ngày nay, tôi luôn ở trong trạng thái kích động. Mới mấy tiếng trước đây, tôi đã nói chuyện điện thoại với đồng chí lãnh đạo Trung ương. Có một số lời bây giờ tôi có thể nói nguyên văn cho mọi người, đồng chí lãnh đạo Trung ương nói, nhất định phải tăng cường điều tra xử lý vụ án, đặc biệt là mức độ của các vụ án lớn, vụ án đặc biệt nghiêm

trọng! Phải điều tra xử lý nghiêm túc vụ án người phụ trách doanh nghiệp Nhà nước lãng phí và bòn rút tài sản quốc gia! Đối với những phần tử hủ bại gây nên thất thoát nghiêm trọng tài sản quốc gia, ý quyền mưu lợi cá nhân, tham ô hối lộ, bất kể chức vụ cao hay thấp, đều phải xử lý theo pháp luật, tuyệt đối không dung tha! Đối với những phần tử hủ bại tội trạng cùng cực, Trung ương Đảng nhất mực diệt sạch tội ác, nghiêm trị không tha! (tiếng vỗ tay nhiệt liệt kéo dài) Nói đến đây mọi người cũng rõ rồi, hành động lần này của chúng ta, không có người nào có thể ngăn cản được! Về vấn đề này, thái độ của Tỉnh ủy luôn rất rõ ràng, chúng ta phải chinh đồn mạnh, đột phát mạnh, tác động mạnh! Chính là để khiến những thành phần hủ bại kia phải lo lắng, đứng ngồi không yên, tâm thần bất an! (vỗ tay) Ai muốn ngăn cản hành động chống tham nhũng của chúng ta, chúng ta sẽ triệt để đưa họ ra ánh sáng, để tất cả mọi người biết rõ người đó là thứ người như thế nào! Để người đó trở thành con chuột chạy qua đường, người người kêu đánh! (vỗ tay) Từ đây, chúng ta cũng hoàn toàn có thể tin tưởng, chúng ta tuyệt đối không giống như một số người nói, vì sự ổn định mà để những thành phần hủ bại kia tự tung tự tác, ngồi để mặc cho những hành động hủ bại kia! Hoàn toàn ngược lại, chỉ có diệt trừ triệt để sự hủ bại, làm tốt việc xây dựng sự liêm chính, mới có thể giúp xã hội của chúng ta ổn định hơn, mới khiến cải cách của chúng ta sâu sắc hơn, mới khiến Nhà nước của chúng ta giàu mạnh hơn, mới khiến nhân dân của chúng ta giàu có hơn!(vỗ tay).

"Tôn chỉ của Đảng chúng ta là gì? Là vì nhân dân phục vụ. Vậy nên Đảng của chúng ta là Đảng của nhân dân, Chính phủ của chúng ta là Chính phủ của nhân dân, chúng ta thực hiện kinh tế thị trường xã hội chủ nghĩa, vì vậy lợi ích thiết thân của đông đảo công nhân chiếm tuyệt đại đa số nhân khẩu lao động của thành phố, cũng tất yếu đại diện cho lợi ích của Đảng và Chính phủ! Sự khó khăn của họ, cũng chính là sự khó khăn của chúng ta, sự cùng cực của họ, cũng chính là sự cùng cực của chúng ta, tâm nguyện của họ cũng chính là tâm nguyện của chúng ta! Yêu cầu của họ, cũng đồng thời là yêu cầu của chúng ta! Nếu một chính đảng, một Chính phủ, dưới trật

tự xã hội mà nó duy trì, để cho một số người không làm mà hưởng, không có đóng góp gì cho xã hội kiểm soát được một số tiền to lớn, trở thành triệu phú, tỷ phú, còn để cho hàng chục triệu nhân dân lao động cần cù chăm chỉ, cả đời vất vả giành giật với đói khổ, vậy thì chính đảng và Chính phủ như thế sớm muộn cũng sẽ bị diệt vong! Một chế độ xã hội như vậy sớm muộn cũng sẽ bị diệt vong! Đảng của chúng ta tuyệt đối không phải là đảng như vậy, Chính phủ của chúng ta tuyệt đối không phải là Chính phủ như vậy, chế độ xã hội của chúng ta cũng tuyệt đối không phải chế độ xã hội như vậy! (vỗ tay nhiệt liệt) Những năm gần đây, vì nhiều lý do, trong xã hội của chúng ta quả thực xuất hiện một số hiện tượng hủ bại không thể tha thứ, mặc dù chúng ta chưa có biện pháp tìm và trị tận gốc những hiện tượng hủ bại này, nhưng hành động chống hủ bại của chúng ta chưa từng dừng lại! Không, phải làm chiến đấu, phải chiến dịch, phải đọ sức sống còn! Chỉ có thể có một kẻ sống sót, không có con đường dung hòa! Ngày trước, binh lính Nhật được vũ trang tận răng còn không thể tiêu diệt được chúng ta với súng trường mega, rồi tám triệu quân Quốc dân đảng với máy bay đại pháo cũng không tiêu diệt được chúng ta, sự hủ bại ngày nay cũng không thể nào tiêu diệt được chúng ta! (vỗ tay) Về vấn đề chống hủ bại, chúng ta thứ nhất không do dự, thứ hai không dao động, thứ ba không sợ hãi! Nói tóm lại, không sợ! Chỉ cần có sự ủng hộ của đông đảo quần chúng, mọi thứ đều không sợ! Giống như Tổng bí thư Giang đã nói, tuyệt đối không được khinh suất, tuyệt đối không thể sợ khó chùn bước, tuyệt đối không được lơ lửng ý chí đấu tranh! (nhiệt liệt vỗ tay).

"Bây giờ chúng ta nói như vậy, không phải là nói sự hủ bại ngày nay đã đến mức độ đủ để cân bằng với chúng ta. Hiện tại, ở Trung Quốc, không có lực lượng nào có thể đọ sức được với Đảng và Chính phủ của chúng ta! Còn lâu nữa mới đến được trình độ đó! Nhưng đây cũng không phải là nói chúng ta có thể khinh suất, coi nhẹ, thậm chí nuông chiều, buông mặc cho những hành động hủ bại này! Sự thực chứng minh, sự hủ bại nảy sinh trong lĩnh vực kinh tế, không những đang bào mòn xã hội của chúng ta, bào mòn nhân tâm của chúng ta, hơn nữa còn đang bào mòn quyền lực của chúng ta,

bào mòn chính Đảng của chúng ta! Bọn chúng đang nghĩ trăm phương nghìn kế liên kết với hiện tượng hủ bại trong lĩnh vực chính trị, trở thành một kiểu giao dịch lộ liễu giữa tiền và quyền, trở thành một nguồn vốn quyền lực điên cuồng! Bọn chúng chỉ cần một chữ ký, chỉ cần một con dấu, thậm chí chỉ cần một cuộc điện thoại, liền có thể trực tiếp khiến cho hàng chục nghìn, hàng triệu, thậm chí hàng chục triệu đồng vốn công hữu và vốn Nhà nước trở thành vốn tư nhân! Bọn chúng không dựa vào những quỹ hợp pháp, càng không dựa vào sự lao động cần cù, mà dựa vào quyền lực mà Nhà nước và nhân dân giao phó, với sự bao bọc của quyền lực chính đáng này, chúng cả gan chiếm đoạt tài sản của Nhà nước và nhân dân! Theo cách nói của phần tử trí thức, chính là trộm trong, theo cách nói của nhân dân, chính là giặc nhà! Chính thứ này, và ảnh hưởng do nó gây ra, đang gây nhiều loạn to lớn sự cải cách của chúng ta, làm rối loạn sự cạnh tranh công bằng của thị trường, dao động nền tảng quyền lực của chúng ta, hủy hoại niềm tin của chúng ta vào tương lai! Vì vậy, xét từ ý nghĩa nào đó, nó còn đáng ghét hơn, dữ tợn hơn và uy hiếp hơn với đám lính Nhật vũ trang tận răng và tám triệu quân Quốc dân đảng! Bọn chúng là kẻ địch sống chết của toàn Đảng, toàn dân chúng ta! Không tiêu diệt triệt để, không nhổ tận gốc bọn chúng, chúng ta không thể có cuộc sống tốt đẹp! Đảng Cộng sản không bỏ qua cho bọn chúng, nhân dân cũng không bỏ qua cho bọn chúng! Tôi tin tưởng các đồng chí cũng tuyệt đối không bỏ qua cho bọn chúng! Chỉ cần là tài sản của quốc gia, dù một xu một cắc cũng tuyệt đối không để những phần tử hủ bại đó lấy không! (nhiệt liệt vỗ tay)

"Nhân dân thường than trời cao ở đâu? Người của Đảng Cộng sản chúng ta không làm trời cao thì ai sẽ làm trời cao! (vỗ tay) Có đông đảo bà con nhân dân, công nhân, nông dân hậu thuẫn, người của Đảng Cộng sản chúng ta còn sợ gì! Giống như hành động lần này, đông đảo giai cấp công nhân chính là sự hậu thuẫn mạnh mẽ nhất của chúng ta! Có sự ủng hộ và hỗ trợ của họ, kẻ thù nào trước đây chúng ta đều có thể chiến thắng. Phần tử hủ bại nào ngày nay chúng ta đều có thể thanh trừ! (vỗ tay)

"Tôi nghe nói các đồng chí công an, kiểm sát, tòa án từng có một câu cửa miệng như thế này: kẻ xấu như thế nào cũng không sợ, chỉ sợ lãnh đạo gọi điện thoại! (vỗ tay) Vì sao các đồng chí vỗ tay? Vì tôi nói sự thật! (vỗ tay) Là một Bí thư Tỉnh ủy, hôm nay, ở trước mặt lãnh đạo các đồng chí, trước mặt các lãnh đạo chủ chốt của Tỉnh ủy, Thành ủy, tôi đảm bảo với các đồng chí, tôi tuyệt đối không gọi cho lãnh đạo của các đồng chí, hay bất kỳ ai trong các đồng chí vì những việc không phải đạo, chấp thuận thỉnh cầu! (nhiệt liệt vỗ tay) Tôi cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ ai gọi điện thoại, thỉnh cầu lãnh đạo các đồng chí, hay các đồng chí! (nhiệt liệt vỗ tay kéo dài) Nếu chúng ta còn có người đi cửa sau, nói chuyện tình cảm với phần tử hủ bại gây nguy hại cho quốc gia, nguy hại cho nhân dân, nguy hại cả cho chính chúng ta, nghĩ mà xem, người như vậy sẽ là người như thế nào, những người này còn đáng ghét hơn, đáng hận hơn, đáng đánh đảo hơn phần tử hủ bại kia! (vỗ tay) Có người nói, Bí thư Vạn Vĩnh Niên tôi vì muốn làm tiếp một khoá nữa, nên không dám đắc tội ai, việc gì cho qua được cũng cho qua, một mắt nhắm, một mắt mở. Tôi không hề, tuyệt đối không! Trước đây tôi không làm như vậy, bây giờ tôi không làm như vậy, sau này cũng tuyệt đối không làm như vậy! Tôi nghĩ, giữa các đồng chí, đại bộ phận đều là con em nông dân, con em công nhân. Tôi cũng giống như mọi người, ông tôi là nông dân, bố tôi là công nhân, vợ tôi hiện nay vẫn là công nhân, bản thân tôi trước đây cũng từng làm công nhân. Bây giờ, là một bí thư Tỉnh ủy, tôi không thể vì thiếu bầu, mà bỏ đi nguyên tắc của Đảng; tôi không thể vì thiếu bầu, mà làm khổ nhân dân; tôi không thể vì thiếu bầu mà không cần lương tâm; càng không thể vì thiếu bầu mà quên mất nguồn gốc! (nhiệt liệt vỗ tay) Chỉ cần Vạn Vĩnh Niên tôi còn đứng trên mảnh đất này một ngày, quyết không cho phép ai ý quyền ý thế, tác oai tác quái!" (nhiệt liệt vỗ tay kéo dài)

Bí thư Tỉnh ủy phát biểu xong, Kiểm sát trưởng Viện kiểm sát nhân dân tối cao liền chính thức tuyên bố nội dung và kế hoạch hành động cụ thể của tối nay.

Cho đến lúc này Lý Cao Thành mới thực sự hiểu, hành động liên kết lần này của cơ quan kiểm sát tỉnh và thành phố được sự đồng ý của Tỉnh ủy, có mức độ bảo mật cao như thế nào, kế hoạch chu đáo như thế nào. Mãi cho đến hiện tại, những lãnh đạo kiểm sát và điều tra viên, ngay cả phần lớn lãnh đạo ngồi tại đây không hề hay biết hoặc biết rất ít về nội dung cụ thể của hành động này.

Thật là dày công tính toán!

Lý Cao Thành lặng lẽ, đồng thời cũng căng thẳng vô cùng, nghe đồng hồ điểm hai giờ sáng, sắp đột kích lục soát nơi ở và văn phòng của anh, đồng thời còn có danh sách bắt giữ một vài người trong đó.

Tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương Quách Trung Diêu.

Bí thư Đảng ủy Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương Trần Vĩnh Minh.

Phó tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương Phùng Mẫn Kiệt.

Phó tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương Ngô Minh Đức.

Chủ tịch Hội đồng quản trị "Thanh thái quả dư lạc thành", quan sát viên Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, nguyên Bí thư Đảng ủy Phạm Lập Cường.

Chủ tịch Hội đồng quản trị "Tòa nhà Thương mại Kim Kiều", quan sát viên Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, nguyên Tổng thư ký Kỳ Nhân Minh.

Chủ tịch Hội đồng quản trị "Siêu thị Đại Hâm", Tổng giám đốc công ty Tân Triều thuộc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương Quách Đại Hâm.

Chủ tịch Hội đồng quản trị "Xưởng may phục trang Xương Long", Phó tổng giám đốc công ty Tân Triều thuộc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương Lưu Hải Tây.

Phó chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty vận tải hành khách "TGT", cố vấn Ngân hàng Nhân dân tỉnh, nguyên Phó giám đốc ngân hàng Vương Nghĩa Lương.

Phó chủ tịch Hội đồng quản trị "Thanh thái quả dư lạc thành", Phó chủ tịch Hội đồng quản trị "Xưởng may phục trang Xương Long", Chủ tịch công ty vận tải hành khách "TGT", Phó kiểm sát trưởng Viện kiểm sát khu Đông Thành, Cục trưởng cục Chống tham nhũng Ngô Ái Trân.

Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty vận tải hành khách "TGT", Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty phát triển bất động sản "Mỹ Thực Nhã", Phó chủ tịch "Tòa nhà thương mại Kim Kiều", Phó chủ tịch "Siêu thị Đại Hâm", Phó chủ nhiệm phòng Nghiên cứu lý luận chính sách kinh tế Tỉnh ủy Sao Vạn Sơn.

...

Sự chấn động mạnh mẽ khiến Lý Cao Thành chết lặng người, giống như bị cái gì đâm trúng, khiến ông cảm thấy choáng váng! Rồi ngay sau đó là một cảm giác căm hận và phẫn nộ khó tả! Vợ mình lại giấu mình đi xa như vậy! Đám nhiệm hai chức phó Chủ tịch và một chức Chủ tịch, mình lại không hề hay biết! Ông cảm thấy xấu hổ vô cùng và không thể tự tha thứ cho bản thân mình cũng như bản thân bà ấy!

Những người này rốt cuộc là những thứ gì vậy!

Tổng giám đốc công ty Tân Triều Quách Đại Hâm còn đường hoàng lấy tên ông ta đặt cho Siêu thị Đại Hâm được đầu tư hàng triệu tệ! Thật là không coi trời đất, pháp luật ra gì, hống hách đến cực điểm! Còn em vợ Nghiêm Trận, đảm nhiệm hai chức Chủ tịch, hai chức Phó chủ tịch! Đúng là đáng giận hết mức, ngu xuẩn hết mức, không biết xấu hổ! Dường như cho rằng trời đất này đã trở thành trời đất của bọn họ!

Trong sự phẫn nộ tột cùng, một ý nghĩ dần dần mơ hồ hiện lên trong đầu ông:

Ông không thể nào làm được Thị trưởng nữa, cũng không có cách nào để làm tiếp, ông phải từ chức, cũng chỉ có thể từ chức mà thôi.

Trong thành tích chính trị của Thị trưởng, bỗng xuất hiện vấn đề hủ bại nghiêm trọng như vậy, không chỉ liên quan đến đơn vị ban đầu của ông, liên quan đến những cán bộ lãnh đạo ông đề bạt, mà còn liên quan đến cả vợ ông, thậm chí cả bản thân ông! Ông còn mặt mũi nào mà tiếp tục ở lại thành phố này! Ông có thể đẩy hết mọi việc xảy ra trước mắt cho vợ ông sao? Ông có thể đứng trước mặt mọi người nói ông không biết gì hết? Nếu ngay đến điều này, ông cũng không nói rõ được, thì làm sao có thể rửa sạch cho chức vụ Thị trưởng của mình?

Anh nên cảm thấy may mắn vì sự lựa chọn cuối cùng của mình, anh nên hiểu rõ rằng, chỉ có như vậy, mới có thể giải thích rõ ràng cho mọi người, cũng mới có thể giải thích rõ ràng cho gia đình, con cái anh được.

Vừa nghĩ đến con, vừa nghĩ đến Mai Mai, vừa nghĩ đến con bé lúc này đang cô đơn không sự trợ giúp, một mình hoảng hốt, hoang mang sợ hãi trong ngôi nhà rộng lớn, con tim đau khổ của ông lại càng thêm run rẩy.

Nhưng Lý Cao Thành hiểu rõ, lúc này ông gần như đã không còn tự do nữa, ít nhất tạm thời đã mất đi tự do, trước khi đợt hành động này kết thúc, ông chỉ có thể ở đây.

Bất giác ông quét ánh mắt sang nhìn Nghiêm Trận, và phát hiện ra dáng vẻ một Nghiêm Trận uy nghiêm, cứng rắn ngày xưa đã hoàn toàn thay đổi, Nghiêm Trận lúc này đột nhiên trở nên yếu đuối và vô cùng suy nhược. Sắc mặt nhợt nhạt, cơ thể cứng đờ bất động...

Thì ra Phó bí thư thường trực hống hách này cũng không chịu nổi một đòn công kích!

Thế nhưng không biết tại sao, ông đột nhiên lại nhớ đến những lời Quách Trung Diêu nói: Thị trưởng Lý, ông đâu không lại ông ta đâu, kể cả có người tố cáo ông ta lên Trung ương, cũng chẳng thể làm được gì... Đừng nghĩ ông ta làm nhiều việc xấu như vậy mà không ai biết, thực ra ai cũng rõ, nhưng anh muốn điều tra ông ta, đảm bảo anh chẳng thể điều tra được gì đâu..."

Vậy thì, bộ dạng ông ta lúc này phải chẳng chỉ là giả bộ? Hay là, vì Tỉnh ủy không thông báo trước cho ông ta trong đợt hành động trọng đại lần này, khiến ông ta cảm thấy bực bội buồn phiền, đang nghĩ đối sách mới?

Ông giật mình quay đầu lại vì hình như cảm thấy có người đang vỗ nhẹ vai mình.

Là Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên, phía sau còn có Bí thư Thành ủy Dương Thành.

Lý Cao Thành đang định nói gì đó, Vạn Vĩnh Niên đã lên tiếng trước:

"Cao Thành, cảm ơn anh!" Giọng nói và nét mặt Vạn Vĩnh Niên tỏ ra khá hiền hòa, "Mọi người đều vô cùng cảm ơn anh. Vì anh giúp chúng tôi quyết tâm, vì anh đã nói sự thực."

"...Bí thư Vạn, ông không cần an ủi tôi nữa." Lý Cao Thành không biết tại sao, bỗng cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Ông cố kìm nén lại, không

để cho nước mắt rơi xuống, "Ông an ủi nữa, tôi cũng không thể rũ bỏ trách nhiệm, cũng không giảm nhẹ được áp lực trong lòng tôi, tôi chính thức làm kiểm điểm với Tỉnh ủy..."

"Không, Cao Thành, anh nhầm rồi, đây không phải là trách nhiệm của cá nhân anh, mọi người chúng ta đều có trách nhiệm." Giọng điệu của Vạn Vĩnh Niên lại trở nên nặng nề. "Anh biết đấy, xây dựng tòa nhà văn phòng Tỉnh ủy này, ban đầu cũng có sự đóng góp không hoàn lại của Trung Dương, hơn nữa còn là một khoản tiền không nhỏ. Tính cả tòa nhà văn phòng của chính quyền tỉnh, tổng giá trị lên đến mười triệu tệ! Chính hơn một tháng trước, tôi cũng như anh, vẫn kiên quyết cho rằng ban lãnh đạo của Trung Dương là ban lãnh đạo tốt, là tập thể lãnh đạo đáng tin tưởng. Tôi còn luôn cho rằng, vấn đề của Trung Dương là vấn đề chung của doanh nghiệp Nhà nước, vì vậy mới kéo dài vấn đề của Trung Dương mãi đến bây giờ. Nhưng hiện tại, tôi biết mình đã sai, đặc biệt là lời nói của anh, chứng thực thêm rằng cách nhìn của tôi là sai. Anh có một câu nói khiến tôi rất xúc động, chúng ta phải giải thích rõ ràng, thực sự cho công nhân. Một câu nói, chúng ta phải chịu trách nhiệm trước đồng bào công nhân. Chịu trách nhiệm với công nhân, cũng chính là chịu trách nhiệm với cải cách, chịu trách nhiệm với Nhà nước, chịu trách nhiệm với Đảng của chúng ta. Cao Thành, nói đến điểm này, trách nhiệm của tôi lớn hơn, người đầu tiên phải kiểm điểm là tôi."

"Bí thư Vạn, ông biết đấy, vấn đề của vợ tôi nghiêm trọng như vậy, chỉ điểm này thôi, tôi đã không thể rũ bỏ..."

"Anh lại nhầm rồi," Vạn Vĩnh Niên một lần nữa ngắt lời Lý Cao Thành, "Trước đây tôi đã nói với anh, Tỉnh ủy, Thành ủy tin tưởng anh. Vấn đề của vợ anh, Dương Thành đã nói chuyện chi tiết với tôi, chúng tôi cũng đã điều tra sơ bộ, ít nhất trong hiện tại, anh từng cố gắng, cũng đã làm hết chức trách của anh. Từ những lời anh vừa nói với mọi người, tôi tin sự thực sẽ chứng minh mọi thứ, cũng sẽ chứng minh sự trong sạch của anh."

"Tôi hy vọng Tỉnh ủy có thể đáp ứng một thỉnh cầu của tôi sau đợt hành động lần này," Lý Cao Thành ngập ngừng nói, "Tôi không thể tiếp tục làm Thị trưởng nữa, tôi đã suy nghĩ thật trọng, tôi chính thức thỉnh cầu từ chức, tôi sẽ nhanh chóng viết báo cáo bằng văn bản."

"Anh biết sự thỉnh cầu của anh gọi là gì không? Đó gọi là yếu đuối, gọi là thỏa hiệp, gọi là lâm trận đào thoát!" Vạn Vĩnh Niên bỗng nhiên đanh giọng nói, "Đối mặt với mâu thuẫn, đối mặt với đấu tranh, đối mặt với hủ bại, chúng ta không thể tránh né, cũng không được phép tránh né, điều đó đồng nghĩa với trốn chạy, trốn chạy đồng nghĩa với đầu hàng! Mà đầu hàng thì đồng nghĩa với sự thất bại của chính quyền chúng ta!"

"Lão Lý, bây giờ là lúc nào rồi, sao ông có thể suy nghĩ như vậy?" Dương Thành lúc này cũng phải nói chen vào. "Áp lực của tỉnh ủy đã đủ lớn rồi, chúng ta bây giờ phải chia sẻ trách nhiệm với Tỉnh ủy, chứ không phải thêm áp lực cho Tỉnh ủy."

"Còn nữa," Giọng điệu của Vạn Vĩnh Niên đã dịu xuống, "anh đã nghĩ đến, nếu anh làm như thế này, công nhân sẽ đồng ý chẳng? Nếu anh là một Thị trưởng xấu, công nhân sẽ không đồng ý; nếu anh là một Thị trưởng tốt, công nhân sẽ càng không đồng ý. Đối với suy nghĩ của anh, bây giờ tôi chính thức trả lời anh, nếu thực tế chứng minh anh đã chịu đựng được khảo nghiệm, vậy ít nhất trước khi chưa giải quyết triệt để vấn đề của Trung Dương, Tỉnh ủy quyết không xem xét vấn đề của anh. Được rồi, bây giờ tôi giao cho anh một nhiệm vụ, đây cũng là quyết định của Tỉnh ủy. Nếu anh mệt, tạm thời nghỉ một chút, nếu anh còn trụ được, bây giờ hãy cùng Dương Thành nghiên cứu xem giải quyết như thế nào về vấn đề khiếu nại của công nhân về hưu của Trung Dương vào ngày mai. Ý tôi là, anh và Dương Thành ngày mai, không, đã là hôm nay rồi, trước bảy giờ sáng nhất định phải kịp đến Trung Dương. Thứ nhất, anh phải nói rõ cho công nhân quyết định và quyết tâm của Tỉnh ủy, Thành ủy; thứ hai, anh phải truyền đạt đúng sự thực cuộc hành động tối nay cho công nhân, chúng ta đã hành

động; thứ ba, anh hãy truyền đạt đến công nhân, chiều nay, muộn nhất là sáng mai, tôi nhất định sẽ đích thân đến Trung Dương thăm hỏi công nhân. Lẽ ra tôi và các lãnh đạo khác của Tỉnh ủy phải cùng các anh đến Trung Dương sáng nay, nhưng chúng tôi phải tham gia một hoạt động thăm hỏi quy mô lớn tại khu vực hỏa hoạn ngoài thành phố, việc này đã bố trí từ mấy ngày trước. Nếu chiều nay về kịp, chúng tôi sẽ đến Trung Dương, nếu chiều không về kịp, sáng sớm mai chúng tôi sẽ đi. Cao Thành, sở dĩ Tỉnh ủy để anh đi, không chỉ vì mọi người tin nhiệm anh, mà còn vì công nhân Trung Dương cũng tin nhiệm anh. May mà chúng ta bây giờ đã đi một bước đầu tiên vững chắc, tôi nghĩ công việc lần này phải làm tốt một chút, vì chúng ta đã hành động, hơn nữa, hành động này là kế hoạch vạch ra từ mấy ngày trước. Nói đến đây, tôi còn muốn nói thêm với anh hai câu, đối với hành động tối nay, thứ nhất không được có áp lực, thứ hai không được lo lắng, càng không được có gánh nặng, tôi muốn anh thẳng lưng lên! Tôi tin những lời anh nói vừa rồi, chỉ cần anh thật sự làm như vậy, tổ chức vẫn hỗ trợ anh, nhân dân cũng vẫn ủng hộ anh! Cao Thành, những điều muốn nói tôi đã nói hết rồi, anh còn có gì muốn nói không?"

"... Bí thư Vạn, tôi còn có một yêu cầu nho nhỏ, cũng không biết có nên nói hay không?" Lý Cao Thành đột nhiên cảm thấy mũi hơi cay.

"Anh nói xem." Vạn Vĩnh Niên dường như hiểu ra điều gì, giọng nói cũng mềm mỏng hơn.

"Ông có thể cho phép tôi gọi một cuộc điện thoại, để con gái tôi tạm lánh đi đâu đó?" nước mắt Lý Cao Thành bỗng trào ra, "Bí thư Vạn, con bé tuổi còn nhỏ, thật sự vẫn rất nhỏ, tôi chỉ lo lắng cho nó..."

"Anh yên tâm, điều này chúng tôi đều đã nghĩ đến." Mắt Vạn Vĩnh Niên cũng đỏ hoe, "Dương Thành đã đón con gái anh đến nhà cậu ấy rồi, sẽ không có chuyện gì xảy ra với cháu đâu..."

"... Cảm ơn, cảm ơn ông!"

Lý Cao Thành bật khóc không nói thành lời.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Lúc đến nhà Dương Thành đã hơn 3 giờ sáng.

Mặc dù đã bắt đầu hành động được hơn một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chưa nhận được bất cứ tin tức gì liên.

Lý Cao Thành và Dương Thành không nói thêm gì, Dương Thành cũng hiểu tâm trạng của ông lúc này nên chọn cách im lặng.

Ngôi nhà yên ắng, mặc dù đèn vẫn còn sáng, nhưng mọi người đều đã ngon giấc.

Thư ký và lái xe đều được cho về, còn lại hai người ngồi lặng lẽ trên chiếc ghế xô pha, lo lắng bất an chờ đợi. Lý Cao Thành hiểu, tâm trạng của Dương Thành lúc này có lẽ còn nặng nề, còn nôn nóng hơn ông. Xét trên một tầng ý nghĩa nào đó thì trách nhiệm và áp lực của ông ấy lớn hơn bản thân mình rất nhiều.

Cũng không biết là bao lâu, Lý Cao Thành bỗng nhẹ nhàng hỏi:

"Ông biết Mai Mai đã trở về rồi?"

"Mai Mai gọi điện cho tôi."

"Mai Mai nói gì với ông?"

"Con bé rất thông minh, chẳng nói gì cả, chỉ hỏi ông ở đâu, hỏi mẹ nó ở đâu."

"Nó vẫn chưa gặp mẹ nó sao?"

"Hình như là chưa. Con bé nói gọi điện hỏi, có người nói mẹ vừa đi ra ngoài chưa lâu. Nhưng sau đó thì không tìm được, nó nói mẹ nó đều không gọi điện lại. Di động cũng tắt máy. Có lẽ nào đã đổi số?"

"Không thể nào. Bà ấy không gặp con, có lẽ là muốn lấy con để ép tôi. Đã gần hết năm rồi, bà ấy biết bọn trẻ sắp trở về."

"Tôi cũng nghĩ vậy. Lão Lý, lúc đó ông cũng chưa nói chuyện gì với Mai Mai sao?"

"Hơn hai giờ chiều Mai Mai mới về, tôi chỉ vừa mới chạm mặt nó ngoài cửa, vẫn chưa kịp nói gì." Lý Cao Thành nói với giọng đầy tiếc nuối, "Lúc đó tôi nên nói chuyện với con bé, cũng để con bé có một sự chuẩn bị về mặt tư tưởng."

"Người ta nói rồi, người bây giờ chẳng sợ gì cả, chỉ sợ bọn trẻ thôi. Vì bọn trẻ, chúng ta thật sự nên trân trọng tất cả những gì mình có." Dương Thành không biết là đang nói với chính mình hay nói về Lý Cao Thành, "Nhưng nói đi nói lại, xảy ra việc lớn thế này, dù có tư tưởng chuẩn bị thì cũng vẫn khó chấp nhận. Có lẽ đây chính là nhược điểm lớn nhất của con trẻ, bởi chúng là con cái của cán bộ lãnh đạo."

Lại một bầu không khí im lặng. Rất lâu, Lý Cao Thành mới cất tiếng hỏi:

"Sao ông lại để Mai Mai đến đây?"

"Tôi để con bé đến nhà dùng cơm, để nó ở đây chờ ông, tôi nói với con bé rồi, ông chắc chắn sẽ đến đây, bởi tối nay có việc gấp cần bàn bạc. Vợ tôi cũng bảo nhà không có ai, cháu cứ ở lại đây. Con bé có lẽ cũng không muốn một mình ở nhà nên cứ ở mãi chẳng ra về."

"...Ông biết Mai Mai ở phòng nào không?" Lý Cao Thành lại một lần nữa thấy sống mũi cay cay.

"Ông muốn gặp sao?" Dương Thành có ý né tránh tầm mắt của ông.

"Cũng không biết nó ngủ hay chưa."

"Vừa rồi vợ tôi gọi điện, nói con bé đã ngủ rồi, ngủ cũng khá ngon."

"Con bé có lẽ mệt quá."

"Phòng số hai trên lầu, chỉ có một mình con bé, ông lên xem đi."

Mai Mai quả thực đã ngủ.

Đèn phòng vẫn sáng, Mai Mai vận nguyên đồ nằm trên giường, đến giày cũng không tháo. Có lẽ con bé đang chờ đợi, nhưng lại buồn ngủ quá nên thiếp đi.

Lý Cao Thành nhẹ nhàng đẩy cửa, rồi lại nhẹ nhàng bước tới đầu giường con gái nằm, Mai Mai vẫn không phát hiện ra, vẫn đang chìm trong giấc ngủ.

Ông lặng lẽ nhìn khuôn mặt mềm mại nhưng đầy ai oán của con gái. Khóe mắt còn dấu nước mắt chưa lau khô, bỗng sáng rực lên dưới ánh đèn mờ ảo.

Mai Mai rất xinh đẹp, con bé thừa hưởng vẻ đẹp của mẹ khi còn trẻ. Mai Mai thực sự đã lớn rồi, những đường nét mang đặc trưng của người con gái đều thể hiện rất rõ, khí chất thanh xuân đầy sức sống.

Mai Mai đang ở vào giai đoạn đẹp nhất của đời người, ngây thơ trong sáng, vô lo vô nghĩ. Mai Mai cũng đang ở vào giai đoạn quan trọng nhất của đời người, vừa chạm chân vào ngưỡng cửa đại học, học tập, lý tưởng, sự nghiệp, tình yêu, tất cả đều đến cùng một lúc, ảnh hưởng của gia đình

đối với con bé thực sự quá lớn. Nói một cách thực sự cầu thị là, nếu con bé vẫn là con gái của một Thị trưởng, vẫn là con gái của một cục trưởng, thì bày ra trước mắt vẫn sẽ là một tương lai tươi đẹp trải đầy hoa. Chứ ít, các trở ngại trên hành trình tương lai của con bé sẽ giảm đi nhiều, sẽ ít đi nhiều. Ngược lại, nếu như là con gái của một công nhân hay nông dân bình thường, là con gái của một cán bộ phổ thông, hoặc là con gái của một cán bộ phạm tội, thậm chí là con gái của một tội phạm, thì tiền đồ phía trước lại sẽ là một cảnh tượng thế nào đây? Nhất là khi đang từ thân phận con gái của một Thị trưởng và cục trưởng, bỗng chốc biến thành con gái của một cán bộ phạm sai lầm và một tội phạm, vậy thì con bé sẽ phải hứng chịu một sự đả kích lớn thế nào! Rất có thể sẽ ảnh hưởng đến cả đời con bé, thậm chí là ảnh hưởng đến tất cả mọi thứ của nó.

Đối với bọn trẻ, đây sẽ là một hiện thực tàn khốc!

Dương Thành đã nói, con người bây giờ sợ nhất là bọn trẻ. Thực ra nên sửa đổi một vài chữ, phạm là những người làm chuyện xấu, họ sợ nhất chính là lũ trẻ.

Nghĩ đến đây, ông chột giật mình. Phải chăng những kẻ làm này làm nọ, làm những chuyện hồ thẹn với đời chính vì cái tâm thái này nên mới càng lún càng sâu, càng làm càng mất tự chủ để rồi khiến bản thân như bị chôn vùi hoàn toàn?

Vợ ông chắc hẳn biết điều này, vì thế bà ấy mới có ý kéo đứa con gái chưa đủ tuổi vị thành niên, đồng thời cũng là đứa con gái mà bà ấy thương yêu nhất này ra trước mặt ông.

Bà ấy mới chính là một người phụ nữ ích kỉ nhất, cũng chính là một người phụ nữ ngốc nghếch nhất! Sao bà ấy lại có thể lôi con cái mình ra để trả giá, lôi chồng mình ra để trả giá, lấy cả gia đình của mình ra để trả giá, để giành lấy sự giải thoát cho chính mình, để đổi lấy sự bao che cho chính mình!

Trẻ con là vô tội. Cũng chính vì trẻ con là vô tội nên mới khiến cho cha mẹ chúng cảm thấy xót xa và đau khổ thế này.

Ông lặng lẽ đứng rất lâu trước giường của Mai Mai, tưởng tượng khi con mình tỉnh lại sẽ phải đối mặt với mọi chuyện xảy ra như thế nào.

Giả sử có khám xét được cái gì trong nhà, mà rất có khả năng sẽ khám xét ra cái gì đó. Mặc dù ông đã sai người giúp việc mang trả lại hoặc đem những "phiếu mua hàng" và mấy cái gọi là "hàng đầu năm" ấy ra ngoài, nhưng cũng chỉ có một buổi chiều, chắc chắn sẽ vẫn còn sót lại không ít ở nhà. Và những thứ đồ đó có lẽ là một chuyện, có trời mới biết họ còn tìm ra được những cái gì trong nhà ông nữa!

Sự thực đã chứng minh, mấy năm nay việc xảy ra trong nhà, ông hầu như không biết gì, thế nên bây giờ còn bao nhiêu việc khác cũng đang giấu ông đây?

Lo nhất là phòng ngủ của vợ, từ khi làm Thị trưởng, ông vào đó mấy lần, dường như có thể đếm trên đầu ngón tay. Ai biết được sẽ tìm thấy được những gì trong căn phòng đó!

Nếu thật sự tìm ra những thứ làm người ta giật mình, thì đúng là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột rửa sạch...

Ông ngơ ngác nhìn gương mặt Mai Mai, không dám nghĩ tiếp nữa.

Cũng đúng lúc này, ông nghe thấy tiếng chuông điện thoại rất gấp dưới lầu.

Ông nhẹ nhàng tháo giày cho Mai Mai, nhẹ nhàng tắt điện, nhẹ nhàng đi ra, rồi nhẹ nhàng đóng cửa, sau đó bước vội xuống dưới lầu.

Ngoài bọn trẻ, giờ này quan trọng nhất đối với ông là tin tức, là tất cả tin tức liên quan đến hành động lần này.

Dương Thành đang tập trung hết sức nghe điện thoại.

Điện thoại nói rất lâu, và Dương Thành hầu như không nói gì, chỉ im lặng nghe với thần sắc nặng nề.

Đây là cuộc điện thoại đầu tiên của hành động tối nay, có liên quan đến sự việc trọng đại, cũng liên quan đến sự thành bại của hành động tối nay.

"Còn gì khác nữa không?" đây là câu nói thứ nhất của Dương Thành, "Vậy được, tối nay tôi sẽ không nghỉ ngơi nên hãy liên lạc bất cứ lúc nào. Tôi không có gì cần nói, các anh làm rất tốt, tôi thay mặt Thành ủy cảm ơn các anh. Nếu cần tôi nói gì thêm thì tôi chỉ nói với anh một câu thôi, phải kĩ càng, nhất định phải kĩ càng, nhất là bây giờ lại càng phải kĩ càng, tuyệt đối không được bỏ qua bất kể chi tiết nào. Có lẽ lời của tôi là thừa thãi, nhưng nói lại lần nữa cũng không có gì xấu. Được rồi, tôi chờ tin tức của anh."

Cúp máy, hai người ngồi trầm tư một hồi lâu, nhìn nhau. Cuối cùng, Lý Cao Thành phát hiện thấy giọt nước mắt từ từ lăn xuống từ khóe mắt Dương Thành.

"Lão Lý, chúng ta thắng rồi..." Dương Thành run run cất lên một câu như lạc giọng.

Lý Cao Thành cũng không thể nói được, nhưng ông hiểu cái thắng lợi mà Dương Thành nói ở đây có nghĩa là gì.

"Nhân viên kiểm tra phát hiện một khoản tiền lớn trong két sắt nhà Sao Vạn Sơn, có hơn một trăm ba mươi vạn tiền nhân dân tệ, hơn hai mươi vạn tiền đô la Hồng Kông, gần mười vạn đô la Mỹ, còn có cây vàng 8000g, riêng giấy chứng nhận nhà đất có tới mười một bộ! Ngoài ra, còn có cuốn sổ tiết kiệm mấy trăm vạn có dư, trước mắt vẫn chưa kiểm kê được con số lớn các đồ trang sức quý giá." Lúc này, Dương Thành đang cố gắng hết sức để lấy lại bình tĩnh, "Một phát hiện quan trọng nhất trong nhà Sao Vạn Sơn,

có thể bất kì ai trong chúng ta cũng đều không thể ngờ tới. Đó là trong két sắt nhà Sao Vạn Sơn, phát hiện thấy có hộ chiếu của ba nước, và có ba chiếc thẻ tín dụng thông dùng quốc tế với độ tín dụng cao trên trường quốc tế! Nếu muốn làm một chiếc thẻ tín dụng như vậy, tài khoản cá nhân trong ngân hàng ít nhất phải có mười vạn đô la Mỹ! Ngoài ra còn có một người, chiếc hộ chiếu hai nước ông ta vừa mới làm xong cũng được gửi giữ trong chiếc két sắt đó, người này dùng một tên khác, nhưng ảnh lại là một người vô cùng quen thuộc. Biết ai không?" Dương Thành ngập ngừng, rồi giậm dừ nói tiếp:

"Nghiêm Trận, chính là ảnh của Nghiêm Trận! Là ảnh của Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trận của chúng ta! Và đó lại là hộ chiếu của hai nước xoàng xĩnh. Phát hiện này thật sự quá kinh ngạc, quá trọng đại. Vừa rồi Kiểm sát trưởng nói, từ điểm này có thể thấy bọn họ rất có khả năng còn có khoản tiền lớn trong tài khoản ở nước ngoài, hoặc bọn họ đã tiến hành đầu tư một con số khổng lồ ra nước ngoài!"

Lý Cao Thành lúc này đã hoàn toàn chết lặng, đầu chỉ là quá kinh ngạc, quá trọng đại, thực sự là quá đáng sợ, quá khủng bố, quá khó tin rồi!

Một người có thể nói là quan viên cao cấp trong hàng ngũ Đảng Cộng sản, lại đang chuẩn bị biến nước ngoài trở thành căn cứ tồn tại của mình! Thỏ khôn ba lỗ, và một lỗ chính là ở nước ngoài.

Trong vòng chưa đầy nửa tiếng đồng hồ tiếp theo, đã có ba cuộc điện thoại gọi tới.

Trong nhà của những cán bộ lãnh đạo Trung Dương bị khám xét cũng không ngoại lệ, một lượng tiền mặt khổng lồ và số lượng lớn hàng hóa bất minh, bọn họ cũng đều có hộ chiếu nước ngoài và một khoản ngoại tệ lớn. Họ có các loại đồ trang sức quý hiếm, có nhà riêng hoa lệ, có những chiếc áo ngực đắt trên hàng ngàn tệ, có những chiếc kính mắt đắt hơn hai vạn tệ, có những đôi giày đắt trên ba ngàn tệ, có những chiếc áo da đắt trên tám

ngàn tệ, có những bộ đồ Tây đắt trên hàng vạn tệ, có những chiếc đồng hồ trị giá hàng vạn tệ, có những chiếc máy ảnh trị giá mấy chục vạn tệ, có những chiếc dây chuyền kim cương trị giá hàng chục vạn tệ...

Tổng giám đốc Quách Trung Diêu của Trung Dương còn có ba khu nhà riêng, mỗi một khu đều nuôi thêm một cô gái sống chung dài hạn!

Phó tổng giám đốc Phùng Mẫn Kiệt của Trung Dương có ba cậu con trai, một cô con gái đều chưa lập gia đình, đều đã có những căn nhà hào hoa tráng lệ riêng, một nhà sáu nhân khẩu, ngoài vợ ông ta ra, còn lại mỗi người đều có một chiếc xe hơi riêng! Cậu cả đi xe Mercedes, cậu hai đi xe Lincoln!

Bí thư Đảng ủy Trần Vĩnh Minh của Trung Dương có một trai một gái, cậu con trai vừa tròn hăm hai, cô con gái mới được mười chín, đều đã giữ chức vụ giám đốc và phó giám đốc của chi nhánh công ty Tân Triều!

Nguyên phó giám đốc Ngân hàng Nhân dân tỉnh Vương Nghĩa Lương vừa mới nghỉ hưu không lâu, con trai con gái đều học tập tại nước ngoài, nhà chỉ có một mình vợ, nhưng lại khám xét được hơn một trăm hai mươi chiếc áo nhung cừu, hơn năm mươi chiếc áo da cao cấp, hơn bốn mươi chiếc máy ảnh, hơn bảy mươi chiếc đồng hồ các loại, hơn tám mươi loại trang sức đá quý các loại, hơn hai trăm đôi giày da cao cấp các loại...

...

Đủ rồi! Không thể nghe thêm được nữa.

Lý Cao Thành như nghẹt thở, toàn thân đầm mồ hôi, vừa muốn ói vừa muộn bặt ra những tiếng rên giận dữ. Ông thực sự rất căng thẳng, mà nguyên nhân căng thẳng không gì khác ngoài việc mãi đến giờ vẫn chưa thấy có thông tin của vợ ông và nhà ông!

Ông cảm thấy bản thân thực sự sắp gục ngã rồi, thực sự sắp không chịu đựng được rồi. Nhưng lại không muốn thể hiện ra trước mặt Dương Thành, vì thế cứ gắng gượng chịu đựng như vậy. Ông uống nước liên tục mà cổ họng vẫn khô khốc...

Mỗi một cuộc điện thoại gọi đến, đều khiến ông giật mình hốt hoảng.

Thời gian dài căng thẳng và mệt mỏi làm ông gần như mất đi trí nhớ và ý thức.

Lại một cuộc điện thoại nữa, ông đột nhiên sững lại, cảm giác như bản thân sắp ngã đi.

Quả nhiên là tin tức liên quan đến vợ ông.

Cũng là tin tức khiến người ta phải há mồm trợn mắt vì kinh ngạc. Trong két sắt phòng làm việc của vợ ông phát hiện một lượng lớn tiền mặt, gồm: hai mươi một vạn nhân dân tệ, hai vạn đô la Mỹ, năm vạn đô la Hồng Kông... còn thêm bốn cuốn sổ tiết kiệm ngân hàng khác, trong đó ba quyển tên chủ sử dụng là tên biệt danh, tổng cộng hơn sáu mươi vạn... Ngoài ra, còn có sổ cổ phiếu trị giá khoảng hai mươi vạn nhân dân tệ và các món đồ trang sức đá quý trị giá hơn mười vạn tệ...

Nghe đến đây, trong lòng Lý Cao Thành lại thấy bình tĩnh hơn đôi chút. Xem ra lúc đầu vợ ông không hề nói dối ông, lúc đó bà ấy đã từng nói với ông rằng, nếu tính cả những tài sản gọi là cố định vào thì cũng phải đến hai trăm vạn tệ, xem ra tất cả những gì tối nay điều tra ra được cũng xấp xỉ con số đó. Trước mắt, trong các con số điều tra ra thì vợ ông có lẽ là ít nhất. Vì thế, xét ở một góc độ khác thì vợ ông vẫn chỉ đóng vai trò của một người bị lừa gạt, bị lợi dụng. Ông còn nhớ lời vợ khi đó, số tiền này đều là trong sạch, một cắc cũng không làm ông nhơ bẩn đâu! Vậy thì bây giờ hãy để bà ấy đứng ra trả lời với tổ chức, xem số tiền này trong sạch như thế nào...

Thế còn nhà thì sao?

Nhìn dáng vẻ bồn chồn bất ổn của Dương Thành, xem ra vẫn chưa có tin tức gì. Lý Cao Thành biết rõ áp lực và lo lắng của Dương Thành đối với vấn đề này lớn hơn bản thân mình rất nhiều. Nếu sự thực chứng minh Lý Cao Thành không có can hệ gì tới tất cả những vấn đề này thì mọi thái độ của Dương Thành về vấn đề Trung Dương cũng sẽ là chính xác. Ngược lại, sẽ là một sự chiết khấu lớn. Nhất là nếu giả sử sự thực chứng minh Lý Cao Thành cũng có vấn đề, thậm chí là còn có vấn đề nghiêm trọng, thì thân làm Bí thư Thành ủy như Dương Thành cũng sẽ không thể rũ bỏ được trách nhiệm, không thể thoát khỏi tội bao che và thậm chí việc làm chứng cứ giả cho người có tội cũng đồng nghĩa với việc anh cũng có tội lớn, chí ít cũng đủ để nói rằng anh không xứng đáng với chức vụ của mình. Đây vốn không chỉ đơn thuần là vấn đề trách nhiệm, mà còn là vấn đề đạo đức, vấn đề nguyên tắc, vấn đề đúng sai mang tính chất Đảng.

Lại một hồi chuông điện thoại vang lên giục giã.

"Lão Lý, điện thoại của ông." Dương Thành chuyển ống nghe lại.

Lý Cao Thành gần như không tin vào tai mình, mãi lâu sau mới định thần lại. Khuya thế này, sao lại có điện thoại của mình? Là ai gọi? Ông trân trân nhìn Dương Thành:

"...của tôi?"

"Của ông." Có lẽ nhìn thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Lý Cao Thành, nên Dương Thành cố ý nói thêm, "Ngô Tân Cương."

Điện thoại của thư ký. Ông vội vàng cầm lấy ống nghe:

"Tôi là Lý Cao Thành, có việc gì vậy?"

"Thị trưởng Lý, là thế này, Minh Minh đang tìm ông..." Ngô Tân Cương nói bằng một giọng điệu khó xử.

"...Minh Minh!" Lý Cao Thành ngây người kinh ngạc. Con trai ông! Hóa ra thằng bé ở nhà!

"Thị trưởng Lý, cậu ấy cứ gọi điện cho tôi. Tôi không biết nên hay không nên nói ông ở đâu..."

"...Minh Minh về lúc nào vậy?" Đột nhiên ông thấy mình yếu mềm, ngay cả năm mơ Lý Cao Thành cũng không nghĩ rằng thằng bé lại ở nhà!

"Khoảng 10 giờ tối."

"...Trời!" Lý Cao Thành bất giác than lên một tiếng, giấu con gái thì lại để con trai bắt gặp rồi.

Lý Cao Thành thần thờ nhìn Dương Thành, nhất thời không biết nên làm thế nào.

"Ông nói với Ngô Tân Cương, bảo cháu đến ngay chỗ tôi." Dương Thành nghĩ một lúc rồi nói.

"Khuya thế này rồi, lại không có xe, nếu việc đã xảy ra rồi thì chắc Minh Minh cũng thấy hết rồi, cứ để nó ở nhà đi." Lý Cao Thành bất lực đáp.

"Vậy bảo cháu nó gọi điện đến đây, chí ít cũng phải an ủi tinh thần nó. Có nhiều điều tôi có thể nói với Minh Minh." Dương Thành nói tiếp.

Lý Cao Thành suy nghĩ rất lâu, xem ra chỉ còn cách đó.

Lý Cao Thành nói lại ý của Dương Thành với Ngô Tân Cương, chưa đầy một phút sau, tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

Thế nhưng đó không phải là điện thoại của Minh Minh.

Là Viện kiểm sát gọi đến báo cáo tình hình khám xét nhà của chính ông.

Trái tim căng thẳng tột độ của Lý Cao Thành như muốn đứt tan ra, ông nín thở chờ đợi như đang chờ đợi lệnh phán quyết.

Thực sự ông không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa, thực sự không biết sẽ còn kết quả gì đang chờ đợi bản thân nữa.

Dương Thành lặng lẽ đặt điện thoại xuống, rồi lặng lẽ nhìn Lý Cao Thành. Ông ấy không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên trên bàn tay Lý Cao Thành, rồi càng nắm càng chặt, càng nắm càng siết chặt...

Trước mắt vẫn chưa khám xét ra bất cứ tài sản gì đáng nghi trong nhà Lý Cao Thành, ngoài cuốn sổ tiết kiệm hai mươi bốn nghìn tệ đứng tên Lý Cao Thành ra, những thứ còn lại gồm một số loại thuốc, rượu và thực phẩm cao cấp. Duy có một điều khiến người ta vất vả lý giải, đó chính là trong phòng của cô giúp việc tìm thấy một cuốn sổ tiết kiệm đề tên của người giúp việc với số tiền lên đến hơn ba mươi hai nghìn tệ!

Lý Cao Thành lại một lần nữa há hốc miệng ngạc nhiên, cô giúp việc Tiểu Liên lấy đâu ra nhiều tiền như vậy!

Ông ít nhiều cũng biết được sơ qua về tình hình gia cảnh nhà Tiểu Liên, một đứa trẻ tỉnh lẻ nghèo khó, bố mẹ đều là nông dân chân chính. Cô ta có hai người anh, một chị gái, một em gái. Hai anh trai vừa mới kết hôn không lâu, lại thêm việc vừa xây nhà, nên trong nhà nợ cao chất đống, nhà nghèo đến xác xơ. Mỗi tháng Tiểu Liên lĩnh hai trăm tệ tiền lương giúp việc, hầu như tháng nào cũng gửi về nhà đúng hẹn. Vậy giờ đây cô ấy sao lại có số tiền gửi lên đến hơn ba vạn tệ! Số tiền gửi này rốt cuộc từ đâu đến?

Thời gian Tiểu Liên làm giúp việc cho nhà ông chỉ có hơn hai năm một chút, cho dù cô ấy dành dụm toàn bộ số tiền trong hai năm, thêm vào một vài đồng tiền lẻ kiếm ngoài, thì nhiều lắm được năm, sáu nghìn tệ, sao lên đến hơn ba vạn tệ được!

Phải biết rằng, số tiền hơn ba mươi nghìn tệ này nếu nói không rõ ràng, thì dù là của ai cũng đủ khiến anh bị khai trừ khỏi Đảng, bị cách chức, thậm chí đủ để bắt giam anh, đủ để anh bị ngồi tù!

Trước hồ nghi của Lý Cao Thành, Dương Thành trả lời khá bình tĩnh, một câu trả lời đầy chấn động.

Cô giúp việc đã khai rồi, cô ta nói số tiền này cô ta thấy ở trong khóa ghế xô pha, cạnh đèn bàn, dưới máy điện thoại, trong hộp lễ phẩm, cô ấy không biết là ai tặng, người trong nhà cũng chắc chắn không biết do ai mang đến, nên cô ta đã lặng lẽ âm thầm cất giữ đi. Cô giúp việc còn nói thêm, trong nhà Thị trưởng, người đến tặng quà nhiều quá khiến bản thân không cường lại được. Để gặp được Thị trưởng Lý và Cục trưởng Ngô, một số người thậm chí còn đưa quà, đưa tiền cho cả người giúp việc...

Nhưng lời làm chứng của cô giúp việc trẻ lại vô cùng có lợi cho Lý Cao Thành, cô ta nói, Thị trưởng Lý chưa từng nhận quà, những người đó cũng chưa từng dám tặng quà trước mặt Thị trưởng Lý, bọn họ chỉ đưa cho Cục trưởng Ngô thôi...

Mồ hôi nước mắt của dân, thấm đẫm máu tươi! Không hiểu sao Lý Cao Thành lại nhớ ra những từ này. Dân tộc của chúng ta đang phải đổ nhiều máu dưới ách của lũ cường bạo và cướp bóc này...

Lại một hồi chuông điện thoại gấp gáp vang lên.

Là con trai ông!

Khi nhận lấy ống nghe điện thoại từ tay Dương Thành, ông nhận thấy tay mình đang run rất thê thảm.

"Minh Minh..." Lý Cao Thành nhất thời không biết nên nói với con điều gì.

"...Bố, bố! Đúng bố không ạ? Phải bố không?" Tiếng con trai nghe rất gần khiến ông càng thêm đau khổ. Ông cố gắng kìm nén tình cảm và dòng cảm xúc của mình, ra sức bình tĩnh trả lời:

"Con à, bố đây."

"...Bố, bố ơi!" Cậu bé bỗng chốc bật khóc, "Bố ơi! Đây rốt cuộc là chuyện gì! Bọn họ sao lại lục soát nhà mình, tại sao? Tại sao? Bố ơi! Rốt cuộc bố sao vậy? Mẹ con đâu? Mẹ con rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bố, bố nói thật đi! Rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc là thế nào..."

Nghe tiếng khóc của Minh Minh, nước mắt Lý Cao Thành cũng lập tức trào ra, ông cố nén cho giọng mình không bị run, nhưng dường như không thể chịu được:

"...Con à, con nghe bố nói, bây giờ không phải là lúc nói chuyện. Những việc xảy ra trong nhà mình lúc này đều là việc công, không phải là tịch thu tài sản. Con à, con nhất định phải tin bố, bố không làm gì hổ thẹn với lòng..."

"Bố! Bố là Thị trưởng mà! Một Thị trưởng mà đến nhà của mình cũng để người ta khám xét, thì bố làm sao bảo con tin bố! Bố, bố đã từng nghĩ nhà mình xảy ra việc lớn thế này, bố còn bảo chúng con làm người thế nào đây, bố còn bảo mẹ con làm người thế nào đây! Bố, nếu bố thực sự không hổ thẹn với lòng thì lẽ nào đến nhà mình cũng bảo vệ không nổi sao! Bố, bố đừng gạt con, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, bố, con muốn gặp mẹ, lúc này con không muốn gặp ai hết, con chỉ muốn gặp mẹ thôi..."
Thằng bé tỏ ra yếu đuối và như đang khóc lặc giọng đi trong điện thoại.

"Minh Minh, con nghe bố nói, về chuyện của mẹ con, sau này bố sẽ nói ..."

"Bố đừng nói nữa, con không tin bố! Lúc này bố còn có thể nói gì nữa!" Minh Minh vẫn đang gào khóc, "Con muốn gặp mẹ! Bố cho con gặp mẹ ngay lập tức..."

"...Con à, con nghe lời bố, sự việc không như con tưởng đâu, chờ chúng ta gặp mặt..." Lý Cao Thành đang cố gắng an ủi cậu con trai, nhưng ngay lập tức bị tiếng khóc của con át lại.

"Con không muốn nghe bố nói gì hết! Con cũng không muốn gặp bố! Đến giờ này mà bố vẫn còn lừa dối con! Con không phải là con trai bố, bố cũng không phải là bố của con! Con mãi mãi không muốn gặp lại bố... ."

"...Minh Minh!" Lý Cao Thành đang định giải thích thì đột nhiên đứng sững lại như bị đâm mạnh từ phía sau.

Trước mặt ông, giữa cầu thang, Mai Mai, con gái ông mặt mày ủ rũ, nước mắt như mưa đang đứng bất động nhìn ông!

Lý Cao Thành muốn đứng lên, nhưng đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, rồi không biết gì nữa...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Lý Cao Thành giật mình choàng tỉnh.

Ánh đèn chói nhức gần như khiến ông không thể mở mắt, mãi một lúc lâu, ông mới nhìn rõ được thư ký Ngô Tân Cương đang đứng trước mặt.

"Đây là đâu?" Ông gắng sức nhớ lại.

"Ở bệnh viện ạ." Ngô Tân Cương đáp.

"...Bệnh viện!" nhất thời vẫn chưa thể nhớ ra điều gì.

"Bí thư Dương Thành đưa ông đến, bệnh viện nói vì ông mệt mỏi quá sức, tạm thời bị choáng..."

"...Ồ, mấy giờ rồi?" Ông chợt giật mình, giống như vừa nhận ra điều gì đó.

"9 giờ kém 15 phút ạ, Thị trưởng Lý, lẽ ra không nên gọi ông dậy, bác sĩ cũng không đồng ý, nhưng không ngờ công nhân Trung Dương lại nổi loạn ghê như vậy, họ đều không tin vào lời của Bí thư Dương Thành..."

Ngô Tân Cương chưa nói xong đã bị Lý Cao Thành giận dữ cắt lời:

"Vậy tại sao không sớm đánh thức tôi! Chuẩn bị xe ngay, đến Trung Dương!"

Lý Cao Thành vừa nói, vừa quay người ngồi dậy, nhưng vừa mới bước xuống giường đã lại bị một cơn chóng mặt ập đến khiến ông ngã gục.

Ngô Tân Cương và hai vị y tá vội vàng bước tới đỡ ông lên giường, nhưng bị ông một mực đuổi ra:

"Dù có phải khiêng thì cũng phải khiêng tôi đến Trung Dương ngay." Giọng nói của ông rất yếu ớt, nhưng dường như không để cho bất cứ ai có thể chen ngang lời, "Nhanh, một phút cũng không được bỏ lỡ, chuẩn bị xe ngay! Nhanh..."

Ba phút sau, Lý Cao Thành đã ngồi trong xe.

Mười phút sau, Ngô Tân Cương đã kể lại cho Lý Cao Thành nghe tất cả việc xảy ra ở Trung Dương.

Tối hôm Lý Cao Thành được đưa đến bệnh viện đã là lúc hơn 4 giờ sáng. Dương Thành ngồi luôn ở viện, chưa đến một giờ đồng hồ sau đã phải khởi hành đến Trung Dương.

Gần 6 giờ, Dương Thành và hai phó Thị trưởng khác đã cùng đến kí túc xá Trung Dương.

Khi đó, số lượng cán bộ công nhân đang làm việc và đã nghỉ hưu đứng tập trung ở khu kí túc xá Trung Dương đã xấp xỉ sáu, bảy nghìn người, đến cả những chiếc xe chuyên chở công nhân cũng đều đã chuẩn bị xong. Công nhân đã đẩy thời gian lên sớm một tiếng, chuẩn bị xuất phát vào lúc 7 giờ đúng, khoảng 7 giờ rưỡi sẽ đến cổng Tỉnh ủy. Họ hy vọng sẽ chặn được các lãnh đạo ngay tại cổng Tỉnh ủy trước khi lãnh đạo vào giờ làm hoặc trước khi lãnh đạo chuẩn bị đi đâu đó. Công nhân cho rằng có lẽ chỉ có lúc này mới có thể yêu cầu lãnh đạo chính trong tỉnh ủy xuống nói chuyện, xuống gặp mặt công nhân.

Sau khi Bí thư Thành ủy Dương Thành đến Trung Dương, đã lập tức triệu tập mấy vị đại biểu công nhân và đại biểu cán bộ mà lần trước tìm lên lãnh đạo Thành ủy để tố cáo, để nói hết với họ về hành động tiến hành tối qua và thái độ của Tỉnh ủy, Thành ủy với Trung Dương, đồng thời thông

báo cả tin tức Bí thư Tỉnh ủy và Tỉnh trưởng muốn đến thăm công nhân Trung Dương, hy vọng các đại biểu nhanh chóng truyền đạt lại cho công nhân viên. Nếu các đại biểu cảm thấy có khó khăn gì hoặc không thể thuyết phục được công nhân thì Dương Thành sẽ trực tiếp đứng ra.

Vốn nghĩ rằng công nhân nghe được tin tức này chắc chắn sẽ vui mừng reo hò sung sướng. Nhưng ai ngờ, khi các đại biểu vừa truyền đạt lại những điều đó cho công nhân thì tinh thần lại hoàn toàn ngược lại.

Họ cho rằng hành động tối qua hoàn toàn là giả tạo, là lừa gạt, là giết người diệt khẩu, là giấu đầu hở đuôi! Còn có công nhân nói, đây vốn dĩ là cách làm che mắt bịt tai thiên hạ, mục đích của bọn họ chính là để bảo vệ đám phần tử tham ô thật sự, lừa đời lấy tiếng, trộm cột đổi kèo, cuối cùng để hung thủ thật sự tẩu thoát! Còn có công nhân lại dứt khoát bảo rằng đây thuần túy là hành động treo đầu dê bán thịt chó, nhìn thì tưởng là đi bắt mấy phần tử tham ô, nhưng thực chất là tiến hành tiêu diệt và hãm hại những cán bộ tốt! Đến cuối cùng thì những phần tử tham ô bắt được ấy sẽ chẳng bị làm sao, cần thăng chức thì vẫn cứ thăng, cần đề bạt thì vẫn cứ đề bạt, cùng lắm cũng là làm quan nơi khác, như chưa từng có tội trạng gì. Còn những cán bộ lãnh đạo tốt được công nhân bảo vệ thật sự thì từng người từng người lại bị cách chức hoặc bị điều đi, thậm chí còn vì những chuyện lông gà vỏ tỏi vật vãnh này mà bị xử lý, bị kết án! Kiểu việc này nhìn mãi hóa quen, liệt kê hoài cũng chẳng hết, công nhân nói rằng họ thấy nhiều rồi, đừng hòng dùng những thứ đó lừa gạt họ!

Công nhân càng thảo luận tinh thần càng quyết liệt, cuối cùng lại hình thành nên một loạt các ý kiến và yêu cầu giống nhau:

Bọn họ chính là muốn dùng việc này để tấn công Thị trưởng Lý Cao Thành, người mà công nhân chúng tôi bảo vệ!

Kẻ nào muốn mượn cơ hội này để hãm hại Thị trưởng Lý, công nhân chúng tôi quyết không đồng ý!

Bây giờ chúng tôi phải gặp Thị trưởng Lý!

Đề nghị Bí thư Tỉnh ủy nói chuyện với chúng tôi!

Đề nghị Bí thư Tỉnh ủy bảo đảm với chúng tôi!

Đề nghị Tỉnh ủy ra mặt bảo đảm với chúng tôi về sự an toàn của Thị trưởng Lý!

Nếu đã tra xét nhà của Thị trưởng Lý, tại sao không tra xét nhà của Nghiêm Trận!

Nguồn gốc của vấn đề Trung Dương là ở Tỉnh ủy, Nghiêm Trận mới là kẻ đứng sau!

Nếu Tỉnh ủy không tra xét nhà của Nghiêm Trận, vậy hãy để công nhân chúng tôi đến tra xét!

Bây giờ chúng tôi chẳng gặp ai cả, chúng tôi chỉ muốn gặp Thị trưởng Lý!

Nếu không gặp được Thị trưởng Lý, mấy vạn công nhân Trung Dương chúng tôi sẽ kéo lên Tỉnh ủy đòi người!

...

Đến Dương Thành cũng không ngờ rằng tinh thần của công nhân lại quyết liệt như vậy, gần như trong một tiếng đồng hồ, hầu như tất cả cán bộ công nhân của Trung Dương, bao gồm cả những người đang tại chức và cả những người đã nghỉ việc tổng cộng lên đến tận hai ba vạn, tất cả đều đang tập trung cùng nhau, họ yêu cầu trong vòng một tiếng đồng hồ phải gặp được Thị trưởng Lý, nếu không bọn họ sẽ kéo hết ra đường khởi kiện lên Tỉnh ủy !

Lúc xe chở Lý Cao Thành đến Trung Dương, số công nhân tập trung ở Trung Dương, trong đó có cả những công nhân và nông dân ở lân cận nghe tin kéo tới, đã lên đến trên 4, 5 vạn người.

Chiếc ô tô của Lý Cao Thành như đang bò trên đường, nhích từng bước từng bước như một con ốc sên oằn mình qua giữa biển người mênh mông cuộn sóng và tiếng hô vang long trời lở đất. Lúc gần đến Trung Dương thì không thể tiến thêm được bước nào nữa.

Lý Cao Thành nhìn biển người đang xông xáo khắp phía, vội kêu lái xe tránh sang một bên, rồi cùng Ngô Tân Cương bộ hành chen vào giữa dòng người.

Khi gần đến Trung tâm Sinh hoạt cán bộ lão thành khu ký túc xá, ông đột nhiên ngăn người ra trước một cảnh tượng vốn không thể ngờ tới dường như chỉ trong nháy mắt, ông đã hiểu ra tại sao lại có nhiều người chen chúc ở đây như vậy.

Ngay lúc này, có một người phụ nữ gầy yếu tiều tụy đang đứng run lẩy bẩy tại nơi giáp ranh với tầng thượng trung tâm thương nghiệp cao tám tầng đối diện Trung tâm Sinh hoạt cán bộ lão thành của Trung Dương! Nhìn dáng vẻ như sắp ngã khuỵu nhưng vẫn bất chấp tất cả ấy của bà, bất kì ai chứng kiến cũng đều biết rõ rằng bà ấy có thể rơi xuống hoặc nhảy xuống bất cứ lúc nào.

Chỉ cần là người có chút suy nghĩ, chỉ cần vừa nhìn thấy dáng vẻ của người đứng ở nơi đó, sẽ lập tức hiểu rằng người này nếu không bị điên thì chắc chắn là không thiết sống nữa!

Đến khi bước tới gần hơn một chút, Lý Cao Thành cuối cùng cũng đã nhìn rõ là ai:

Hạ Ngọc Liên!

Ông vẫn không thể tin vào mắt mình, cố gắng nhìn kĩ lại rất lâu, chính xác, đích thực là bà ấy: Hạ Ngọc Liên!

Đúng là bà ấy, Hạ Ngọc Liên! Một người đang mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối!

Sao bà ấy lại đứng ở đó? Bà ấy trèo lên đó bằng cách nào? Hơn nữa, giờ đây bà ấy đang đứng ở một nơi như thế nào? Tầng lầu cao như vậy, gió Tây bắc thág chap lại thổi mạnh như vậy, đừng nói là một người bệnh ốm yếu, ngay cả một thanh niên sức khỏe phi thường mà đứng đấy, bất kì lúc nào cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng!

Vì sao bà ấy lại đứng đó?

Nếu không vì nguyên nhân nào khác thì có lẽ duy nhất một sự giải thích là bà ấy không muốn sống nữa! Bà ấy đang muốn kết thúc số mệnh của mình tại đây!

Vậy thì vì sao?

Vì sao bà ấy lại lựa chọn vào thời gian này, lựa chọn nơi này, nhất là lại lựa chọn vào trường hợp này, phải kết thúc cuộc sống của mình trước mặt bao nhiêu người như vậy? Tại sao?

Và nếu không phải vậy, thì là vì sao?

Lý Cao Thành ra sức chen lên trước đoàn người, sắc mặt ông trắng bệch, toàn thân yếu ớt, mồ hôi lạnh chảy khắp người ướt đẫm cả áo sơ mi, nhưng ông vẫn dồn toàn lực chen lên. Rất nhiều lần ông bị chen ngã xuống đất, được Ngô Tân Cương dìu dậy, rồi lại dốc sức chen qua.

Ông loáng thoáng nhận thức được, việc Hạ Ngọc Liên đứng ở nơi đó rất có khả năng có liên quan đến ông, ông phải nhanh chóng gặp bà ấy, ông phải nói chuyện với bà ấy, bà ấy cũng chắc chắn có điều muốn nói với ông.

Chị Hạ, chị tốt cuộc sao vậy? Chị tốt cuộc sao vậy?

Tôi muốn nhờ người mang từ nước ngoài về cho chị thuốc mới trị ung thư tốt nhất, tôi muốn tìm cho chị bác sĩ Đông y chuyên trị ung thư tốt nhất, chị không thể ra đi như vậy, không thể biến mất như mây khói trong thoáng chốc thế được, mọi người đều mong chị có thể khỏe lại, đều đang cầu mong sẽ xuất hiện kì tích! Nói không chừng, thực sự sẽ có ngày khổ tận cam lai, gặp hung hóa cát! Bác sĩ đã nói, một người chưa uống thuốc, cả đời uống rất ít thuốc như chị, tỉ lệ biến nguy thành an sẽ rất cao! Cơ hội khỏe lại và hết bệnh cũng rất lớn! Chị không thể như vậy, thật sự không được như vậy...

Nước mắt đã không còn ngăn nổi, cứ thế lăn chã rơi, Lý Cao Thành ngày càng cảm nhận được việc Hạ Ngọc Liên đứng đó có đến tám, chín phần là vì ông!

Hạ Ngọc Liên có lẽ muốn dùng sự hi sinh của mình, muốn dùng tính mạng của mình để bảo vệ và báo đáp cho Lý Cao Thành lần cuối cùng.

Phỏng đoán rất nhanh đã được chứng thực, mục đích rõ ràng, chính xác của hành động không ai ngờ đến mà Hạ Ngọc Liên làm :

Bà ấy muốn dùng cái chết để bảo vệ Lý Cao Thành!

Bà kiên quyết không đồng ý để công nhân lên Tỉnh ủy khởi kiện! Bà dùng trực giác vốn có của người phụ nữ, nói với công nhân rằng, nếu các anh làm như vậy thì chỉ có thể tăng thêm tội cho Lý Thị trưởng, chỉ có thể khiến cho Thị trưởng Lý bị đẩy xuống càng nhanh thôi! Nếu các anh gây ra chuyện như thế, càng giúp cho đám người xấu kia nắm được thóp, bọn họ chắc chắn sẽ nói đây là do Lý Cao Thành đứng đằng sau xúi giục chỉ thị. Sự việc càng làm lớn, lỗi lầm của Thị trưởng Lý càng to, Thị trưởng Lý cũng càng bị bọn họ chà đạp! Hơn nữa, rất nhiều người trong các anh còn trẻ tuổi, nhà máy còn chờ các anh làm, ngộ nhờ các anh vì thế mà phạm sai

lầm gì thì nhà máy sau này phải làm sao? Tôi già rồi, dù sao cũng không có tác dụng gì nữa rồi, nếu phạm lỗi lầm thì hãy để một mình tôi thôi...

Nếu các anh không nghe, nếu các anh vẫn kiên quyết lên Tỉnh ủy, vậy thì hãy để tôi chết đi! Hãy giẫm qua xác tôi mà đi! Chỉ cần có một đám người xuất phát, tôi sẽ nhảy ngay xuống!

Cả đời Hạ Ngọc Liên tôi không có bản lĩnh gì, không có tài cán gì, nhưng cả đời tôi cũng chưa nói một lời dối trá bao giờ! Không tin, các anh hãy thử xem!

Bà không cho công nhân kéo lên Tỉnh ủy khởi kiện, nhưng lại có một điều kiện bắt buộc phải đáp ứng ngay:

Bà phải lập tức được gặp Thị trưởng Lý Cao Thành!

Bà còn muốn lập tức gặp Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên!

Bà có lời muốn nói trước mặt họ!

Nếu Thị trưởng Lý và Bí thư Vạn không tới, thì câu trả lời của bà chỉ có một, bà sẽ nhảy xuống từ đây!

Bà chỉ gặp Thị trưởng Lý và Bí thư Vạn, đừng ai định lên trên lầu, chỉ cần phát hiện có bóng người, bà sẽ lập tức nhảy xuống không do dự!

Và đừng ai định giăng lưới bên dưới, kê đồ bên dưới, hễ phát hiện thấy, bà sẽ nhảy xuống ngay!

Cho dù các anh xếp cái gì ở dưới, bày cái gì ở dưới, là bà ấy sẽ nhảy xuống ngay. Không phải nhảy thẳng từ tầng tám xuống đất mà bà đã chuẩn bị một sợi dây ni lông buộc chặt các nút, một đầu dây buộc vào áo khoác, đầu kia quấn vào lưới thép trên tầng thượng, nếu có người muốn ngăn cản,

bà sẽ quấn sợi dây vào cổ rồi nhảy xuống! Hạ Ngọc Liên đã nói, thà đứt cổ chứ tuyệt đối không để các anh cản được...

Bà còn nói, bà biết hôm nay có rất rất nhiều người, rất rất nhiều phóng viên, rất rất nhiều đài truyền hình đến đây, nếu như Bí thư Vạn và Tỉnh ủy đều buông tha từng kẻ từng kẻ trong đám phần tử tham ô, hạ bệ một cán bộ tốt như Thị trưởng Lý, đánh đổ nhà máy Trung Dương mà bà đã gắn bó cả đời một cách không rõ ràng, thì hôm nay, trước mặt hàng ngàn hàng vạn người, sẽ chết cho các anh xem!

Bà bảo bà hèn yếu cả một đời rồi, hãy để bà lúc chết được chết một cách oanh liệt!

Bà không có bản lĩnh gì để cứu Trung Dương, nên bà dùng tính mạng mình, dùng cái chết của mình để cứu nó một lần!

...

Lý Cao Thành chen đến dưới lầu, nghe xong tất cả mới phát hiện bên dưới là cả đoàn người đang than khóc.

Rất nhiều những gương mặt thân quen, lão hồng quân Đinh Tấn Tôn, lão công nhân Vương Anh Liệt, lão xưởng trưởng Nguyễn Minh Lượng, cựu kỹ sư trưởng Trương Hoa Bân, kỹ sư trưởng Cao Song Lương, cựu chiến sĩ thi đua Phạm Tú Chi, Lý Đại Khoan, Trương Phát Cường, Quách Bảo Sơn, Lưu Hiếu Đông, còn có nguyên phó xưởng trưởng Lý Tố Chi, nhân viên kỹ thuật Hồ Huy Trung, lão công nhân Mã Đức Thành, và cả mấy người con trai, con dâu Hạ Ngọc Liên...

Tất cả đều đầm đìa nước mắt, khóc không thành tiếng.

"...Thị trưởng Lý!" không biết ai hét lên một tiếng, đoàn người từ bốn phương tám hướng ngay lập tức òa lên khóc...

Cũng không biết mất bao lâu, Lý Cao Thành mới giật mình nhận ra bây giờ không phải là lúc để khóc.

"Bí thư Dương đâu?" Ông cố gắng kìm nén tình cảm, bình tĩnh hỏi mấy vị đại biểu công nhân bên cạnh và mấy người công an nghe tin vội vã đến để duy trì trật tự.

"Bí thư Dương đang gọi điện cho Bí thư Vạn, chắc là ở bất điện thoại nào đó gần đây." Một đồng chí công an mặt đầy cảnh giác đáp.

"Cậu là ai?" Lý Cao Thành hỏi.

"Tôi là Phó sở trưởng sở Điều tra ở đây, tôi họ Ngụy."

"Vậy tốt, Phó sở trưởng Ngụy, nhờ ông thông báo ngay với sở Công an thành phố, đề nghị họ lập tức tăng cường lực lượng để duy trì trật tự. Tuyệt đối không được để xảy ra bất cứ chuyện gì trong tình cảnh này!"

"Chúng tôi đã thông báo rồi, người của sở Công an thành phố đã đến đây không ít, số còn lại sẽ nhanh chóng đến thôi ạ."

Lý Cao Thành nhìn xung quanh, quả nhiên đã có rất nhiều cảnh sát đang duy trì trật tự, và đã lập nên một hàng rào bao vây con đường bên ngoài tòa nhà trung tâm thương mại. Có mười mấy chiếc xe cảnh sát, hai chiếc xe cứu thương, đều đang đỗ tại Trung tâm Sinh hoạt cán bộ lão thành và cạnh tòa nhà trung tâm thương mại. Có mấy anh công an đang dùng loa tay để khai thông dòng người. Đáng chú ý nhất là một chiếc xe phòng cháy chữa cháy màu đỏ cũng đỗ tại hiện trường, mấy chục nhân viên cứu hỏa cũng đang tham gia hành động, bọn họ đang chuẩn bị chống một chiếc vận thang cao nhất chuyên dùng trong cứu hỏa, đầu vận thang có kèm một lan can cứu sinh ở tòa nhà cao tầng tiên tiến nhất... .

Hiện trường quả nhiên có đến năm, sáu đài truyền hình, bọn họ đều đang tập trung cao độ hướng ống kính vào hiện trường, hai gương mặt vô

cùng quen thuộc đang dẫn sóng trực tiếp. Ngoài đài truyền hình và microphone ra, còn có rất nhiều máy ảnh cũng đều đang chĩa lên phía Hạ Ngọc Liên trên đỉnh tầng tám.

Sự việc phát sinh đột ngột chẳng ai ngờ đến này dường như đang gây chấn động toàn bộ lòng người!

"Còn có tình hình gì khác nữa không?" Lý Cao Thành lại lên tiếng hỏi.

"Đang dốc toàn lực tổ chức cứu hộ, Bí thư Dương đã thông báo với cục Quản lý chiếu sáng đường phố thành phố rồi, kêu bọn họ nhanh chóng cử hai xe cầu cao đến xem có thể đưa vào hiện trường được không."

"Thị trường Lý, thế không được! Căn bản không được!" cựu kỹ sư trưởng Trương Hoa Bân và cựu công nhân Vương Anh Liệt vây lại nói, "Chỉ cần xe cầu đến, Hạ Ngọc Liên sẽ nhảy ngay xuống! Không được, tuyệt đối không được!"

"Thị trường Lý, ông phải nhanh chóng lên trên đó, chỉ có ông lên thì mới được!" Lão xưởng trưởng Nguyễn Minh Lượng lúc này cũng đỡ lời, "Chỉ có lời nói của ông, bà ấy mới chịu nghe! Bà ấy muốn gặp ông..."

"Nhưng vẫn chưa liên lạc được với Bí thư Vạn, nếu như Bí thư Vạn không đến, bà ấy chắc chắn sẽ nghi ngờ," vị phó xưởng trưởng già Lý Tố Chi lo lắng nói, "Nếu Thị trường Lý lên, bà ấy chỉ gặp được Thị trường Lý, không gặp được Bí thư Vạn, ngộ nhỡ..."

"Thị trường Lý, Hạ Ngọc Liên đã đứng trên đó hơn một tiếng đồng hồ rồi, trời lạnh thế này, gió lại lớn, nếu cứ trì hoãn mãi thì bà ấy sẽ không chịu nổi mất." Lão hồng quân Đinh Tấn Tồn thần sắc bi thương nói, "Thị trường Lý, bệnh của bà ấy lại nặng như vậy..."

Cũng tại thời điểm này, Lý Cao Thành đã hiểu rõ bản thân phải làm gì. Ông ra lệnh cho mấy người đứng bên cạnh một cách dứt khoát:

"Ngô Tân Cương, cậu lập tức quay về, bất luận thế nào cũng phải đưa được Mai Mai và Minh Minh đến đây, càng nhanh càng tốt, không được bỏ lỡ một phút nào!"

"Lão Ngô, lão Nguyên," ông nói với mấy vị đại biểu công nhân đứng cạnh, "các ông giúp đỡ mấy đồng chí trong sở Cảnh sát duy trì hiện trường, đặc biệt là phải yêu cầu công nhân bình tĩnh lại, thứ nhất bây giờ cứu người là cấp bách, thứ hai đề nghị ông nói với công nhân, tình trạng của tôi rất tốt, bây giờ tôi vẫn là Thị trưởng, yêu cầu công nhân nhất định phải tin tưởng Tỉnh ủy và Thành ủy! Tỉnh ủy và thành ủy tuyệt đối sẽ không đổ oan cho người tốt, cũng tuyệt đối không bỏ qua bất kì kẻ xấu nào! Thứ ba, ai mà gây sự trong tình hình hiện tại, thì bất kể người đó là ai, bất kể vì mục đích gì đều sẽ trở thành tội đồ thiên cổ của Trung Dương!"

"Sở trưởng Ngụy, bây giờ tôi sẽ lên trên đó ngay, ông hãy cùng tôi lên lầu tám, hy vọng ông có thể phối hợp cùng tôi."

"Lão Lý," Lý Cao Thành quay sang nói với cựu phó xưởng trưởng Lý Tổ Chi, "chị là phụ nữ, nhờ chị dùng loa phóng thanh nói vọng lên trên, bảo với chị Hạ rằng tôi đến rồi, bây giờ tôi lên trên đó gặp chị ấy, chị hãy nói rằng tôi có rất nhiều điều muốn nói với chị ấy, chị nhất định phải nói lại với chị Hạ, hai đứa trẻ lớn lên bằng dòng sữa của chị ấy lúc này cũng đều muốn gặp nhũ mẫu, đều muốn nói với nhũ mẫu rất nhiều điều..."

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Nói là tòa nhà tám tầng nhưng thực ra cao mười tầng. Bởi tầng một, tầng hai là sảnh kinh doanh, mỗi tầng đều cao như hai tầng gộp lại.

Không có thang máy, lối đi cũng chẳng có cả đèn. Sau khi lên đến tầng bốn thì lối cầu thang càng ngày càng hẹp. Lý Cao Thành lên đến tầng năm, tầng sáu đã mệt thở không ra hơi, phải dừng lại nghỉ lấy hơi mấy lần mới có thể tiếp tục trèo lên.

Mỗi một tầng đều có không ít công nhân và công an đứng chờ để tránh không cho trẻ con hoặc người nào đó vô tình hay có dụng tâm gì khác tùy tiện xông thẳng lên lầu, từ đó khiến sự việc càng thêm khó xử trí.

Sở trưởng Ngụy nói, đây đều là sự cản dận đặc biệt của Bí thư Dương Thành. Tất cả đều phải tuân theo sự sắp xếp của Hạ Ngọc Liên, chỉ như vậy mới có thể bảo vệ được bà ấy.

Thật may mà có Dương Thành, cũng thật khổ cho ông ấy! Bao ngày nay, những lúc ông gặp gian nan và khó khăn nhất đều nhờ có sự tồn tại và giúp đỡ của Dương Thành mới có thể vượt qua được hết ải này đến ải khác. Ông thật sự cảm thấy mình rất may mắn, nếu như không có Dương Thành, thật khó tưởng tượng ra bản thân mình có đủ sức trụ được đến giờ này không. Dương Thành quả đúng là danh bất hư truyền, thật sự là một người Bí thư tốt!

Khi leo lên được đến tầng cao nhất, ông giật mình khi phóng thẳng tầm mắt đập vào một chiếc khung sắt vuông men theo mép tường trên cửa tầng thượng. Chiếc thang sắt thứ nhất cách mặt đất khoảng một mét năm

mười sáu! Đàn ông như ông muốn giẫm lên nó cũng phải dùng một lực rất mạnh, ông thật không thể tưởng tượng ra được việc Hạ Ngọc Liên gầy gò ốm yếu như thế làm cách nào có thể leo lên được!

Hạ Ngọc Liên thân mang trọng bệnh, sức khỏe yếu hơn ông rất nhiều! Tối qua, khi gặp bà ấy, gầy như đã không còn đi nổi, không còn cử động được nữa rồi, vậy mà hôm nay, một mình bà lại có thể trèo lên được nơi cao thế này, lại còn leo lên được chiếc thang đó nữa!

Theo người quản lý tòa nhà trung tâm thương mại, cửa thông lên tầng thượng vốn dùng thép lò xo để cố định, người bình thường nếu không mang theo dụng cụ, chỉ dùng tay thì căn bản không thể nào lên được. Vì thế, từ việc phân tích hiện trường, Hạ Ngọc Liên rất có khả năng trước khi trèo lên đã từng đến chỗ này, bà ấy chắc chắn đã kiểm tra trước tình hình trên lầu rồi thì mới có sự chuẩn bị như vậy.

Một bệnh nhân ung thư dường như đã không thể tự lo liệu cho cuộc sống của mình, nếu không có nghị lực phi thường và sức kiên nhẫn kinh người thì tuyệt đối không thể leo lên được, mà lại còn leo lên đến hai lần.

Lý Cao Thành nhìn xuống dưới từ cửa tầng tám, cả một biển người đông nghịt như một bầy kiến đang sôi sục những tiếng kêu la, rất nhiều người đều đang hét lên trong nước mắt:

"Đừng nhảy! Đừng nhảy! Tuyệt đối đừng nhảy..."

Một giọng nói cất lên từng hồi từng hồi từ loa phát thanh:

"...Hạ Ngọc Liên! Chị nghe đây! Hạ Ngọc Liên! Chị nghe đây, Thị trưởng Lý đã đến rồi, ông lập tức sẽ lên lầu ngay, chỉ một mình ông thôi, Thị trưởng Lý đã nói, ông có rất rất nhiều điều muốn nói với chị! Hạ ngọc Liên, chị nghe đây, Thị trưởng Lý bệnh nặng lắm, vừa mới đến đây từ bệnh viện! Bí thư Dương bảo rồi, đêm qua ông bị sốt đến 40 độ! Nhưng vừa nghe thấy việc của chị, ông đã đến đây ngay lập tức. Hạ Ngọc Liên, tôi là

Lý Tố Chi, chị nhất định phải nghe tôi, chờ Thị trưởng Lý lên, chị có gì thì từ từ nói! Bí thư Dương đang liên lạc với Bí thư Vạn, Bí thư Vạn cũng chắc chắn sẽ đến ngay. Còn nữa, Thị trưởng Lý bảo tôi nói với chị, ông bảo hai đứa trẻ lớn lên bằng dòng sữa của chị, Mai Mai và Minh Minh cũng sắp đến để gặp chị rồi..."

Lý Tố Chi đã lạc giọng, tiếng nói khản đặc, khiến người nghe cũng thấy căng thẳng và đổ lệ.

Lý Cao Thành nói với sở trưởng Ngụy đứng bên: "Ông nghe đây, chỉ một mình tôi lên đó thôi, ngoài tôi ra, bất cứ ai cũng không được phép lên. Nếu trên đó xảy ra chuyện kinh thiên động địa, không có sự đồng ý của tôi, cũng tuyệt đối không được để một ai lên. Lát nữa bọn trẻ nhà tôi đến, ông hãy bảo họ thông báo cho tôi bằng loa phát thanh, tôi đồng ý thì mới để chúng lên..."

Lý Cao Thành nghẹn ngào.

Trực giác nói với ông, Hạ Ngọc Liên sẽ không trụ nổi lâu nữa. Người phụ nữ một đời cần lao này, trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, lại vẫn dành cho người khác sự hi sinh lớn lao như vậy. Người phụ nữ cả đời, ngay cả đến cơ hội được nói chuyện trước mặt người khác cũng chưa có này, trong hoàn cảnh khốn khổ này, lại có thể vẫn giữ được tình yêu đối với xã hội! Bà vẫn đang dang rộng vòng tay yêu thương sâu sắc với nhà máy dệt may mà bà đã gắn bó cả đời, chịu khổ cả đời; yêu thương sâu sắc hàng ngàn hàng vạn những con người công nhân trong xưởng, những con người mà trước giờ vẫn chưa hề biết đến bà, chưa hề nói đến bà; yêu thương sâu sắc hai đứa trẻ mà bà đã nuôi nấng bằng dòng sữa và tâm huyết của mình, và người Thị trưởng vong ân bội nghĩa mà gần như đã lãng quên bà trong rất nhiều năm ấy...

Bà không chỉ đang dùng cái chết của mình, dùng mạng sống của mình để ngăn cản công nhân hành động mà còn để cứu cả Thị trưởng ông! Cứu

một Thị trưởng vẫn đang do dự, vẫn đang vùn vụt trước sự sinh tử tồn vong của nước nhà và của công cuộc cải cách!

Giây phút này, Lý Cao Thành dường như lại một lần nữa lĩnh hội được hàm nghĩa thực của câu nói đó trong cuộc sống thường ngày: quả thực chỉ có bà ấy, chỉ có những người công nhân như bà ấy mới chính là chủ nhân của đất nước chúng ta! Mới chính là xương sống của đất nước chúng ta! Mới chính là trụ cột vững vàng cho thời đại của chúng ta!

Còn có một thứ cảm giác nữa đang chạm mạnh đến nội tâm ông: rất nhiều việc trên thế giới này thường vẫn đơn giản như vậy, chỉ khi trong lòng anh có bà ấy, thì trong lòng bà ấy mới có anh; chỉ khi anh lúc nào cũng quan tâm đến sự sinh tồn của bà ấy, thì bà ấy mới sẵn sàng chằng màng đến mạng sống vì anh...

Lý Cao Thành vừa nhô đầu ra khỏi cửa tầng thường, ngay lập tức một trận gió như dao cứa dội thẳng vào, đôi mắt ông căn bản không thể mở to.

Một cảm giác đầu tiên mà ông không ngờ tới, đó là ở nơi ngoại ô thành phố xung quanh gần như không có công trình kiến trúc gì cao tầng này, có lẽ nguyên nhân là do cao quá, lại không có gì cản, gió Tây bắc thấu xương lại thổi mạnh như vậy! Những trận gió rét kêu gào dữ dội cuốn tung bụi đường, không chỉ khiến ông không mở nổi mắt, mà còn làm ông gần như không thể thở nổi.

Cố gắng ép bản thân kiên trì chịu đựng, rồi đứng thẳng người dậm bước lên trên.

Có lẽ là gió quá to, cũng có lẽ là thời tiết quá lạnh, có lẽ là vì thời gian quá dài mà cơ thể Hạ Ngọc Liên lại quá yếu đuối, nên Lý Cao Thành đã đứng đó rất lâu rồi mà Hạ Ngọc Liên dường như chưa phát giác ra, thậm chí còn chẳng cả quay đầu lại.

Ông lặng lẽ đứng đó, nhất thời lại không biết làm gì. Hét, ông thấy không thể hét; đi, cũng căn bản không dám tiến lên trước. Bởi ở nơi này, trong tình cảnh này, bất kì một sai sót nào, đều cũng sẽ gây ra một hậu quả không thể cứu vãn.

Nơi Hạ Ngọc Liên đứng thực sự làm người ta rất ghê sợ, rất lo lắng. Bà đứng trên một chiếc bệ bằng gạch cao khoảng hai thước ở mép tầng thượng, chiếc bệ vừa thô sơ vừa vỡ nứt, rộng chưa đến 20mm, và Hạ Ngọc Liên với thân hình mỏng manh đơn độc gần như có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, đang đứng đưa đứng trên chiếc bệ chưa đầy 20mm đó!

Tòa nhà trung tâm thương mại thực ra là một công trình hạ giá vừa để tiết kiệm tiền cho tỉnh, vừa bị rút ruột thâm hiểm. Đứng từ dưới phố nhìn lên, tòa nhà này rất lớn, rất rộng, rất cao, nhưng đó chỉ là một biểu tượng giả mà thôi, nhìn từ phía sau anh sẽ hiểu ra ngay, tòa nhà này càng lên trên càng hẹp, và khi anh bước lên đến tầng thượng mới thực sự phát giác ra độ hẹp của nó thật vô cùng đáng kinh ngạc, cả diện tích tầng thượng nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai trăm mét vuông. Vì thế, Lý Cao Thành vừa lên đến nơi đã giật mình hốt hoảng, nơi mà ông đứng lại gần nơi Hạ Ngọc Liên đứng đến như vậy! Ông thậm chí còn nảy sinh một ý nghĩ mạo hiểm, chỉ cần ông nhẹ nhàng tiến lên hai bước, rồi nhào lên một cái, chỉ trong mấy giây thôi là có thể kéo Hạ Ngọc Liên từ bờ vực của thần chết quay trở về...

Ông tiến lên trước một bước, rồi bỗng đứng im như tượng, ông rõ ràng nghe thấy một giọng nói yếu ớt khan đặc nhưng lại vô cùng rõ rệt:

"...Đừng có đến gần!"

Lý Cao Thành đứng ngẩn người tại đó, vẻ mặt hốt hoảng, ngơ ngác nhìn bóng hình gầy gò tiêu tụy kia rồi vội vàng lên tiếng:

"Chị Hạ! Là tôi, là Lý Cao Thành đây!"

"Xưởng trưởng Lý, tôi biết là ông." Hạ Ngọc Liên vẫn quay lưng lại phía ông, vẫn giữ nguyên tư thế khiến người ta kinh hồn bạt vía ấy.

Lúc này Hạ Ngọc Liên không gọi ông là Thị trưởng Lý, mà là Xưởng trưởng Lý, cách gọi của hơn mười năm về trước.

"Chị Hạ! Chị có thể xuống đây nói chuyện với tôi không, chị đứng ở đó thì tôi làm sao mà nói được, làm sao tôi có thể nói rõ ràng được!" Lý Cao Thành vừa gắng sức bình tĩnh trao đổi với Hạ Ngọc Liên, vừa nghĩ xem rốt cuộc phải làm thế nào, "Chị Hạ, nếu chị không xuống, thì chị hãy ngồi xuống nói chuyện với tôi được không?"

"Xưởng trưởng Lý, ông đừng ép tôi." Có thể là thuận gió nên giọng nói của Hạ Ngọc Liên dù rất yếu ớt nhưng Lý Cao Thành vẫn nghe được rõ ràng, "Ông biết đấy, tôi đã không còn sống được mấy ngày nữa rồi. Ông không cần phải lo lắng, sợ hãi cho tôi đâu, tôi chết rồi, cũng coi như không còn liên lụy đến gia đình, không còn liên lụy đến mọi người, cũng không còn liên lụy đến ông nữa. Tôi chết rồi, tôi không phải chịu tội nữa, mọi người cũng không phải chịu tội cùng nữa. Hôm nay, tôi leo được lên đến đây thì không nghĩ đến việc đi xuống nữa rồi."

"...Chị Hạ!" Sống mũi Lý Cao Thành cay cay nhưng vẫn tức giận nói, "Sao chị có thể nghĩ như vậy! Nếu chị như vậy chẳng lẽ không nghĩ đến việc trong lòng mọi người sẽ càng thấy tội lỗi hơn sao! Nếu chị không nghĩ cho bản thân mình, thì cũng phải nghĩ cho bọn trẻ, cũng phải nghĩ cho nhà máy này, còn nữa, chị Hạ, chị không nghĩ cho người xưởng trưởng cũ của Trung Dương tôi đây ư! Còn Mai Mai, Minh Minh..."

"Đủ rồi, tôi đã nói rồi, ông đừng ép tôi, bây giờ tôi chỉ hỏi ông một câu, ông rốt cuộc có xảy ra chuyện gì không? Ông rốt cuộc có bị làm sao không?"

"...Chuyện gì?" Lý Cao Thành có vẻ không hiểu.

"Mấy năm nay, chúng ta đều sống rất xa nhau, lúc này nhớ được đều là ngày đó. Khi ấy, tôi hiểu rõ con người ông, mọi người cũng đều rất yên tâm về ông. Bây giờ hỏi ông như vậy không phải là nghĩ ông nhuốm chàm, tôi chỉ muốn có sự chắc chắn. Xưởng trưởng Lý, phải chăng ông đã không còn thanh bạch, trong sạch như ngày xưa nữa? Ông làm việc cho Nhà nước, cho nhân dân bao nhiêu năm rồi, chức vị càng làm càng to, phải chăng ông vẫn còn giống ngày xưa chưa từng lạm dụng một xu một cắc nào của Nhà nước, chưa từng làm một chuyện xấu gì để hổ thẹn với mọi người với công nhân chúng tôi?"

"Chị Hạ, tôi hiểu rồi! Tôi có thể bảo đảm với chị, tôi không có chuyện gì cả, không có bất cứ một chuyện gì!" Lý Cao Thành khẳng định, "Trước đây tôi là một xưởng trưởng thanh liêm, là một bí thư trong sạch, ngày nay tôi vẫn là một Thị trưởng không hổ thẹn với bách tính! Trước đây tôi chưa từng nghĩ sẽ chiếm dụng một phân tiền nào của Nhà nước và bây giờ cũng vậy! Trước đây không làm thì bây giờ cũng tuyệt đối sẽ không làm bất cứ chuyện gì hổ thẹn với lòng! Từ ngày gặp chị, tôi đã nghĩ lại về những tháng ngày trong quá khứ, có lẽ tôi đã từng làm gì sai, từng có gì sơ suất, nhưng tuyệt đối không bao giờ có dã tâm xấu! Như vấn đề của Trung Dương, tôi có trách nhiệm rất lớn, tôi biết mấy năm nay không dành đủ quan tâm cho công nhân Trung Dương, cũng không chú ý nhiều đến sự việc ở đây! Nhưng có một điểm tôi có thể bảo đảm với chị, đó là tôi không hề làm bất cứ việc gì có lỗi với mọi người, có lỗi với nhà máy trên lĩnh vực kinh tế hay tác phóng sinh hoạt..."

"Nếu vậy thì tại sao tỉnh lại cử người đến khám xét nhà ông, lại cử người đến lục soát nhà ông? Công nhân đều nói hết cho tôi rồi, có phải tên Bí thư họ Nghiêm cố ý gây sự với ông không? Vì ông điều tra ra vấn đề của ông ta, nên ông ta mới báo thù ông? Vì ông ta là người đứng đầu trong tỉnh nên lãnh đạo tỉnh đều phải theo ông ta, có đúng vậy không?"

"...Chị Hạ! Ai nói với chị vậy!" Lý Cao Thành vốn không ngờ Hạ Ngọc Liên lại nhìn nhận vấn đề như vậy, "Đây không phải là thật, bọn họ nói không đúng! Lãnh đạo Tỉnh ủy, Thành ủy đều ủng hộ chúng ta! Ủng hộ công nhân chúng ta! Một số lãnh đạo tham ô tham nhũng trong công ty đều bị bắt rồi..."

"Thế tại sao không điều tra cái tên họ Nghiêm ấy, lại phải điều tra ông? Tại sao không khám nhà ông ta, lại phải đi khám nhà ông? Tại sao? Với một người sắp chết mà ông còn không dám nói thật sao?" Hạ Ngọc Liên chỉ đích danh với một dáng vẻ bất khuất kiên cường, gần như đã hoàn toàn trở thành một con người khác với Hạ Ngọc Liên trước đây.

Lý Cao Thành hình như bị hỏi đến ngây người ra nên nhất thời không biết nên trả lời như thế nào mới tốt. Một chốc lát sau mới tiếp tục nói, "Chị Hạ, đôi lúc, sự việc không thể làm được ngay trong giây phút như chúng ta vẫn nghĩ. Nhưng chị yên tâm, bất luận là người nào, chỉ cần ông ta làm những việc hổ thẹn với mọi người, làm những việc có lỗi với lương tâm, làm những việc bách tính không cho phép, thì sớm muộn gì ông ta cũng sẽ bị trừng phạt..."

"...Tôi hiểu rồi, ông không cần phải nói nữa." Hạ Ngọc Liên khẽ lắc người, người trên lầu dưới lầu nhất thời được một phen hú vía, nhưng rất nhanh chóng bà lại đứng vững lại được và tiếp tục nói, "Xưởng trưởng Lý, chỉ cần ông nói thật, tôi cũng không còn gì phải áy náy nữa..."

"Không! Chị Hạ!" Lý Cao Thành kinh hãi hô lên một tiếng, ông vốn không ngờ lời nói của mình lại khiến Hạ Ngọc Liên đáp lại bằng một câu trả lời như vậy, "Chính chị bảo tôi nói thật! Nếu tôi đã nói thật rồi, chị có thể ngồi xuống rồi chúng ta tiếp tục nói được không..."

"Ông có thể bảo Bí thư Vạn đến đây một chuyến không, ông hãy nói với ông ấy, một người mang thân phận là kẻ sắp chết, có thể hỏi ông ta một câu được không? Tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của ông ấy đâu, chỉ

cần một phút thôi là đủ rồi. Tôi đã nghe ông rồi, cũng muốn nghe cả ông ấy xem."

"Sáng sớm hôm nay Bí thư Vạn đã ra tỉnh ngoài, Bí thư Dương đang liên lạc rồi, nhưng đường xa nên lúc này Bí thư Vạn chưa về đến nơi được!"

"Không sao, tôi có thể chờ, chỉ cần ông ấy đến, tôi nghĩ... .tôi chờ được ông ấy đến."

"Nhưng sức khỏe của chị không trụ nổi nữa rồi, chị có bệnh, cơ thể lại yếu, ngộ nhỡ có sơ suất gì, tôi phải trả lời Bí thư Vạn sao đây, tôi phải trả lời với công nhân sao đây!"

"Không đâu, tôi hiểu rõ sức khỏe mình. Khi lên đây, tôi đã uống ba viên giảm đau, tôi chịu đựng được." Hạ Ngọc Liên vẫn rất kiên quyết, cuối cùng vẫn chưa quay người nhìn ông lấy một lần.

"...Chị Hạ!" Lý Cao Thành tuyệt vọng hét lên, ông như muốn xông lên, nhưng đã bị ngay một tiếng gào thét chặn lại.

"Đừng đến gần!" Hạ Ngọc Liên mặc dù quay lưng lại nhưng dường như đều nhìn rõ ràng mọi thứ, "Tôi nói rồi, ông đừng ép tôi..."

...

"Thị trưởng Lý, Thị trưởng Lý... ." Lý Cao Thành nghe thấy tiếng gọi nhẹ nhàng của Sở trưởng Ngụy phía sau, "ông cầm lấy mẫu giấy này, là của Bí thư Dương."

Lý Cao Thành nhìn mảnh giấy được đưa ra từ phía cửa sau lưng, nghĩ một hồi, rồi lại nhìn phía sau lưng Hạ Ngọc Liên, sau đó mới thận trọng đặt cúi người cầm mẫu giấy.

Lão Lý:

Đã liên hệ được với thư ký của Bí thư Vạn rồi, Bí thư Vạn đang phát biểu với người dân ở vùng bị nạn. Thư ký của Bí thư Vạn nói, cậu ta sẽ báo với Bí thư Vạn việc này ngay. Cậu ta nói Bí thư Vạn chắc chắn sẽ đến, tính tình của Bí thư Vạn chúng ta cũng hiểu, chắc chắn sẽ đến.

Để đề phòng ngộ nhỡ, chúng tôi đã chuẩn bị thiết bị phòng hộ dưới cửa sổ nơi Hạ Ngọc Liên đứng ở tầng tám, nhưng những việc này đều phải giấu, vì thế cũng rất dễ xảy ra vấn đề. Ông nhất định phải cố gắng hết sức làm tốt công tác thuyết phục, nhất là khi có bao nhiêu quần chúng tham gia tại hiện trường thế này, lại còn có rất nhiều đơn vị truyền thông, cho dù chúng ta có thể ngăn chặn được bà ấy khi bà ấy nhảy xuống, thì cũng là điều mà tất cả mọi người, đương nhiên cũng bao gồm cả bản thân chúng ta không thể chấp nhận được.

Bây giờ một mình ông ở trên đó, cũng chỉ có thể một người ở trên đó, chúng tôi đều không có cách nào để giúp ông.

Ông nên hiểu rằng, việc ông làm bây giờ không phải là việc cứu một người, ông phải đối diện cũng không đơn thuần chỉ là một người, mà là hàng ngàn hàng vạn người. Ông phải đối mặt không phải chỉ là tính mạng của một cá nhân, mà là lòng tin và hy vọng của hàng ngàn hàng vạn người. Cũng là niềm tin và hy vọng của chúng tôi!

Để Mai Mai và Minh Minh đến là một cách hay. Đến lúc này rồi, có lẽ thứ duy nhất có tác dụng nhất chính là tình cảm.

...

Trước mẫu giấy của Dương Thành, Lý Cao Thành đột nhiên nhận thức được được gì đó, nghĩ ngợi một lúc, ông vội vàng lấy bút ra viết ra mặt sau tờ giấy:

Dương Thành:

Lúc này bảo Bí thư Vạn về ngay có lẽ cũng không kịp nữa rồi? Tôi sợ Hạ Ngọc Liên chịu không nổi đến lúc đó mất. Có thể nghĩ cách nào, để Bí thư Vạn trực tiếp nói chuyện với chúng tôi không? Cách nào miễn là có thể cứu được người! Tôi nghĩ chỗ Bí thư Vạn lúc này chắc chắn có đài truyền hình phỏng vấn tại hiện trường, có thể bảo họ trực tiếp truyền đi lời của Bí thư Vạn không, trực tiếp để Hạ Ngọc Liên nghe thấy tiếng nói của Bí thư Vạn?

Bí thư cũng có thể trực tiếp trả lời câu hỏi của Hạ Ngọc Liên không?

...

Gần như chưa đến một phút, tờ giấy thứ hai của Dương Thành đã được đưa lên.

Lão Lý:

Tốt quá rồi! Tôi sẽ bảo họ làm theo cách này ngay, chắc là không có vấn đề gì, đúng là một cách hay.

Ngoài ra, Mai Mai và Minh Minh cũng đến ngay đây, ông chuẩn bị đi nhé.

...

Lý Cao Thành căng thẳng nghĩ ngợi một hồi, rồi quay người nói với Hạ Ngọc Liên:

"Chị Hạ, vừa rồi Bí thư Dương nói, ông đã liên lạc được với thư ký của Bí thư Vạn, thư ký của Bí thư Vạn nói rằng Bí thư Vạn đang phát biểu với mọi người, ông sẽ lập tức trở về. Nhưng do đường quá xa, hơn hai trăm dặm đường núi, có thể để Bí thư Vạn nói chuyện với chị bằng điện thoại

không?" Lý Cao Thành muốn xin phép để có được sự đồng ý của Hạ Ngọc Liên trước.

"Ông bảo tôi ở đây... gọi điện cho Bí thư Vạn? Làm sao tôi biết người đang nói điện thoại với tôi đó là Bí thư Vạn...có đông công nhân trên lầu dưới lầu làm chứng cho tôi, tôi cũng không biết Bí thư Vạn nói rốt cuộc là thật hay là giả." Hạ Ngọc Liên đã bắt đầu lắp bắp, tâm trạng Lý Cao Thành trĩu nặng, xem ra bà thật sự sắp kiên trì không nổi nữa rồi.

"Vậy để Bí thư Vạn trực tiếp nói với phóng viên đài truyền hình, rồi để phóng viên truyền đạt lại cho chị! Chị cũng vậy, chị muốn nói gì thì nói trực tiếp với phóng viên, phóng viên sẽ chuyển lại cho Bí thư Vạn!"

"Không, tôi phải đích thân nghe Bí thư Vạn nói, tôi phải để cho công nhân trên lầu dưới lầu...đều nghe được lời của Bí thư Vạn."

Giọng nói của Hạ Ngọc Liên nhỏ bé yếu ớt lắm rồi, nhưng vẫn khiến trái tim Lý Cao Thành rung động mãnh liệt.

Hóa ra là như vậy!

Bà muốn mấy vạn công nhân trên dưới lầu đều nghe được tiếng nói của Bí thư Vạn!

Lý Cao Thành ngây người ra tại chỗ như vừa đánh mất đi cái gì đó, hóa ra người phụ nữ nhỏ bé trước mặt ông đây lại nghĩ xa đến vậy, nghĩ sâu đến vậy! Bà làm vậy không chỉ đơn thuần là vì cá nhân ông, mà còn vì cả Trung Dương, vì cả mấy vạn công nhân của Trung Dương...

Đột nhiên, ông thấy mình hèn hạ và nông cạn, và ông cũng cảm thấy hổ thẹn sâu sắc trước sự hèn hạ và nông cạn ấy của mình.

Dường như chỉ trong tích tắc, Lý Cao Thành đã hạ quyết tâm rồi, vì người phụ nữ này, vì mấy vạn công nhân trước mặt, ông nhất định phải làm

tốt việc bà dặn dò.

"Chị Hạ! Tôi sẽ làm theo lời chị nói ngay! Lời của Bí thư Vạn không chỉ chị có thể nghe thấy, mà hàng vạn công nhân trên lầu dưới lầu đều có thể nghe được, tôi còn phải để cho lão bách tính trong toàn tỉnh, toàn thành phố cũng đều nghe thấy! Tôi lập tức yêu cầu họ truyền hình trực tiếp tại hiện trường..."

Sở dĩ Lý Cao Thành dám hạ quyết tâm như vậy, dám hứa như vậy là bởi vì có một điều ông hiểu rất rõ. Tối qua, ông đã nghe bài phát biểu của Bí thư Vạn, ông biết lập trường của Bí thư Vạn trong vấn đề Trung Dương là như thế nào, vì thế ông cũng biết Bí thư Vạn sẽ làm thế nào và nói thế nào.

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Lý Cao Thành hầu như không phải làm thêm hành động gì đã thuyết phục được Hạ Ngọc Liên đồng ý với ý kiến của mình.

Cũng chỉ trong thời gian hơn hai chục phút, phóng viên đài truyền hình thành phố và đài truyền hình tỉnh đã làm xong mọi công tác chuẩn bị truyền hình trực tiếp hiện trường và báo cáo hiện trường.

Gần như là đồng thời, điện thoại của Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên cũng đã kết nối xong, tiếng nói chuyện giữa Dương Thành và Bí thư Vạn ở tại cửa tầng dưới vang lên, Lý Cao Thành nghe rất rõ.

Dương Thành vẫn chưa nói xong đã bị Bí thư Vạn Vĩnh Niên ngắt lời, tiếp ngay sau đó lại nghe thấy tiếng Dương Thành nói vọng lên trên:

"Bí thư Vạn nói rồi, thư ký cũng đã báo cáo sự việc với ông ấy rồi, chỉ cần bảo đảm sự an toàn của người nữ công nhân đó, bảo ông ấy làm gì cũng được! Ông ấy đã chuẩn bị xong xe rồi, năm phút sau có thể xuất phát, chỉ cần không để xảy ra chuyện, hơn một tiếng nữa có thể về tới Trung Dương rồi! Bây giờ ông ấy có thể nói chuyện trực tiếp với Hạ Ngọc Liên! Dùng cách nào cũng được!"

Lý Cao Thành giàn giụa nước mắt.

Cảm ơn ông, Bí thư Vạn!

Một phút sau, tiếng nói Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên được truyền qua đài truyền hình và thông qua loa phát thanh của Trung Dương cùng

máy khuếch đại âm thanh tại hiện trường nên cất lên nghe rất rõ ràng và vang vọng:

"...Tôi là Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên, bây giờ tôi sẽ trực tiếp đối thoại với công nhân nhà máy Trung Dương, trực tiếp đối thoại với nhân dân toàn thành phố, toàn tỉnh, trực tiếp đối thoại với đồng chí Hạ Ngọc Liên thông qua đài phát thanh thành phố và đài truyền hình tỉnh!

Chị Hạ, xin hãy cho phép tôi được gọi chị như vậy! Mặc dù tuổi của tôi có lẽ lớn hơn chị, nhưng tôi vẫn muốn gọi chị như vậy! Bởi Thị trưởng Lý Cao Thành gọi chị như vậy, Bí thư Dương Thành cũng gọi chị như vậy, đại bộ phận công nhân Trung Dương cũng đều gọi chị như vậy, vì thế tôi cảm thấy tôi nên gọi chị như vậy! Chị nhọc nhằn cơ cực, nhần nhục chịu khó dành cố gắng và tâm huyết cả đời mình cho Trung Dương, cho đất nước, cho Chính phủ của chúng ta, chỉ riêng điều này thôi, chúng tôi tự đáy lòng mình đều đã phải mãi mãi biết ơn chị rồi! Vì thế, chị cũng mãi mãi là người chị cả của chúng tôi! Chị Hạ, nghe nói hai đứa trẻ nhà Thị trưởng Lý cũng do chị nuôi lớn, nên tôi hôm nay cũng rất muốn nói một câu, chị không chỉ là mẹ của bọn trẻ, chị và hàng ngàn hàng vạn công nhân khác còn chính là mẹ của đất nước này! Nếu không có sự chăm sóc tâm huyết của các chị, thì cũng sẽ không có đất nước ta ngày hôm nay!

"Nghe Thị trưởng Lý Cao Thành và Bí thư Dương Thành nói, sức khỏe chị không được tốt, lại đang có bệnh. Đặc biệt là mắc bệnh như vậy mà trong thời gian nghỉ hưu bao năm đó, chị vẫn phải bôn ba vì cuộc sống, vẫn phải ngâm đắng nuốt cay làm lụng. Khi Thị trưởng Lý Cao Thành đến tìm chị, thật không ngờ lại thấy chị trong một nơi với điều kiện sống cực kì thiếu thốn, hoàn cảnh sống cực kì khó khăn! Tôi nghe được việc này mà buồn bã vô cùng, khi đó tôi đã rớt nước mắt! Chị Hạ, không chỉ Thị trưởng Lý Cao Thành cảm thấy có lỗi với chị, có lỗi với công nhân viên, xảy ra chuyện thế này, chúng tôi cũng có trách nhiệm, và trách nhiệm của một

người làm Bí thư Tỉnh ủy như tôi đây là lớn nhất! Chúng tôi đều rất xin lỗi chị..."

Lý Cao Thành lặng lẽ đứng bên cạnh nghe, lặng lẽ đứng bên cạnh rót nước mắt, hóa ra Bí thư Vạn đã biết hết, việc đến Trung Dương tìm Hạ Ngọc Liên hầu như ông không nói với ai, thật không ngờ Bí thư Vạn lại biết rõ như vậy!

"Tôi qua Tỉnh ủy đã quyết định," Vạn Vĩnh Niên tiếp tục nói, "chiều hôm nay hoặc sáng ngày mai sẽ đến Trung Dương thăm hỏi công nhân viên, có một câu mà tôi vốn muốn gặp mọi người rồi nói, nhưng nếu hôm nay đã xảy ra việc thế này rồi thì bây giờ tôi sẽ xin được nói ra với mọi người. Vấn đề như của Trung Dương, sau này tuyệt đối không cho phép được xảy ra nữa! Chúng tôi sẽ nhanh chóng chế định ra quy tắc mới, kiến quyết ngăn chặn bất cứ việc gì làm tổn hại và cướp đoạt đến lợi ích của quần chúng công nhân!

Chị Hạ, tôi biết tình hình của chị, tôi nghĩ tôi cũng biết trong lòng chị bây giờ đang nghĩ gì. Chị không thấy tôi, nhưng tôi ở đây lại có thể nhìn rất rõ chị! Nhân dân toàn tỉnh, toàn thành phố cũng đều nhìn rất rõ chị! Chị Hạ! Tôi biết chị sẽ hỏi tôi vấn đề gì, bây giờ, trước mặt toàn thể nhân dân toàn tỉnh, toàn thành phố, tôi xin được trả lời chị một cách chân thực nhất!

Trước tiên, tôi muốn nói với chị, cũng nói với toàn thể mọi người là, vấn đề của Trung Dương, Tỉnh ủy và Thành ủy đã hạ quyết tâm rồi! Tỉnh ủy và Thành ủy sẽ tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn đối với vấn đề Trung Dương! Tuyệt đối sẽ không nhắm mắt làm ngơ đối với những cán bộ lãnh đạo có hành vi tham ô tham nhũng đó! Tuyệt đối sẽ không ngoảnh mặt đi trước những khó khăn và tương lai của Trung Dương! Càng không bỏ mặc lại những khó khăn và yêu cầu của quần chúng công nhân Trung Dương!

Thứ hai, tôi muốn nói với chị và mọi người rằng, tối qua, tỉnh ủy và Thành ủy đã thực hiện những biện pháp mạnh đối với vấn đề Trung Dương! Theo tình hình sơ bộ ban đầu, hiện giờ tôi đã có thể tuyên bố chắc chắn với mọi người rằng, tất cả những vấn đề mà quảng đại cán bộ nhân viên Trung Dương gần đây phản ánh và tiết lộ đều là chính xác! Nó cũng hoàn toàn chứng minh được rằng, sự đấu tranh chống tham nhũng của Đảng và Chính phủ ta bắt buộc phải dựa vào và phát động từ quảng đại quần chúng! Chỉ có như vậy, cuộc đấu tranh phòng chống tham nhũng của chúng ta mới càng triệt để, càng mạnh mẽ! Đối với những hành vi tham ô của một vài cán bộ chủ chốt trong Trung Dương, Tỉnh ủy giờ xin bảo đảm với tất cả mọi người rằng, bọn họ tuyệt đối sẽ không thoát khỏi sự trừng phạt nghiêm khắc của kỉ cương quốc pháp của Đảng và Nhà nước!

"Thứ ba, tôi muốn nói với chị và mọi người là, hành động tối qua đã giúp chúng tôi điều tra ra một vài vấn đề tham ô của cán bộ lãnh đạo có liên quan đến vấn đề Trung Dương. Về mặt này, Tỉnh ủy cũng đã hạ quyết tâm! Sáng nay chúng tôi đã báo cáo kết quả bước đầu lên Trung ương Đảng! Bây giờ tôi lại tuyên bố với mọi người về vấn đề mà mọi người quan tâm nhất, được sự phê chuẩn của Trung ương, Ủy ban kiểm tra kỉ luật Trung ương Đảng đã quyết định lập án, tiến hành thẩm tra nghiêm túc vấn đề của Phó bí thư thường vụ Tỉnh ủy Nghiêm Trật!

Còn một điều nữa, cũng là vấn đề mà chị và mọi người quan tâm nhất, đó là thông qua hành động tối qua, chúng tôi đã tìm hiểu và điều tra rõ hơn một người, người này chính là đồng chí Lý Cao Thành mà mọi người đang ra sức bảo vệ và yêu thương! Tôi hoàn toàn yên tâm báo với mọi người rằng, Lý Cao Thành thực sự là một người Thị trưởng tốt! Ông là một người cộng sản Đảng chân chính đã được khảo nghiệm và đã vượt qua cuộc khảo nghiệm đó!"

...

Trong tiếng phát biểu dạt dào cảm xúc của Vạn Vĩnh Niên, Lý Cao Thành đột nhiên cảm thấy có người nhẹ nhàng chạm khẽ vào người mình, ông quay đầu lại, chỉ thấy Sở trưởng Ngụy đang chỉ chỉ sau lưng.

Mai Mai và Minh Minh!

Hai đứa trẻ như chết lặng, sắc mặt trắng bệch, thất thần đứng nghe và nhìn tất cả mọi thứ đang diễn ra trước mắt!

Ông định bảo bọn trẻ đến gần mình hơn, nhưng nhìn dáng vẻ kinh ngạc của hai đứa và Sở trưởng Ngụy ở bên, ông đã gạt đi ý nghĩ này.

Bài phát biểu của Bí thư Tỉnh ủy Vạn Vĩnh Niên lúc này có lẽ còn có sức thuyết phục hơn bất kì hành động và ngôn từ nào.

Tất cả mọi người lúc này đều im lặng lắng nghe.

"...Vấn đề của cái gọi là ba mươi vạn tệ tiền hối lộ, vấn đề của cái gọi là bao che hành vi phạm tội của vợ, vấn đề của cái gọi là đồng lõa với các phần tử tham ô nào đó, còn vấn đề của đoạn băng ghi âm được cho là chứng cứ, toàn bộ đều là vu cáo hãm hại một cách không có căn cứ!

Tối qua, chúng tôi cũng phát hiện thấy một chiếc băng ghi âm trong két sắt tại văn phòng làm việc của vợ đồng chí Lý Cao Thành, trong cuốn băng ghi âm này, không chỉ cho chúng tôi thấy được sự bỉ ổi và vô sỉ của đám phần tử tham ô, mà còn cho chúng tôi thấy được sự quang minh chính đại và chính nghĩa sáng ngời của người cộng sản Đảng chân chính!

Chị Hạ! Tôi cảm thấy tự hào thay cho chị! Người mà chị muốn bảo vệ, người Thị trưởng Lý Cao Thành đang đứng sau lưng chị đó, trước kia ông ấy là một bí thư tốt, một xưởng trưởng tốt, bây giờ ông ấy cũng vẫn là một Thị trưởng tốt!

Chị Hạ! Thời gian quá dài rồi, tôi nghĩ những gì cần nói tôi đều đã nói với chị rồi. Xe cũng đã chạy rồi, tôi chuẩn bị đến đó ngay đây. Tiếp theo tôi muốn mở cuốn băng ghi âm mà tôi vừa nghe xong này lên cho chị và mọi người cùng nghe, cuốn băng ghi âm này là do vợ của Thị trưởng Lý lúc đó, để bảo vệ bản thân mình đã kêu cô giúp việc trong nhà lén thu trộm lại. Cuốn băng ghi âm này mới là thật! Điều khiến chúng tôi cảm thấy may mắn là, cô giúp việc không chỉ thu âm lại hành vi vô liêm sỉ của đám người dùng khoản tiền lớn đi hối lộ, mà còn thu âm lại cả cuộc cãi vã và đấu tranh của Lý Cao Thành và vợ vì việc này!

Chị Hạ! Khi tôi bảo đài phát thanh và đài truyền hình phát cuốn băng này cho mọi người nghe, tôi hy vọng chị có thể nghe lời, hy vọng chị có thể nghe theo những lời khuyên giải đau khổ của người Thị trưởng tốt bụng Lý Cao Thành, nếu chị thật sự để chuyện không may xảy ra, vậy sẽ làm mọi người đau lòng lắm! Còn nữa, chị Hạ! Lúc này chị hãy nhìn xem phía sau chị, hai đứa trẻ chị nuôi lớn từ bé ấy cũng đang đầm đìa nước mắt đứng dõi theo chị, chị nhẫn tâm để chúng đau lòng cả một đời vì chị sao..."

Cũng đúng lúc này, bài phát biểu của Bí thư Vạn đột nhiên bị một tiếng kêu thất thanh chấn áp.

Vẫn đang lặng lẽ đứng nghe, Hạ Ngọc Liên bất giác quay người, nhưng vừa quay lại, có lẽ do thời gian quá lâu, Hạ Ngọc Liên không trụ nổi nữa, bà lão đảo trên chiếc bệ gạch! Loạng choạng lão đảo như muốn gục xuống!

"Nhũ mẫu..."

Hai đứa trẻ cùng đồng thanh hét lên.

"Chị Hạ..."

Lý Cao Thành cũng kêu lên một tiếng như xé nát tâm can.

Cũng vào khoảnh khắc này, Lý Cao Thành thấy Hạ Ngọc Liên giơ tay lên đưa về phía bọn trẻ...

Lý Cao Thành phủ phục xuống giống như người điên, nấc lên một tiếng rồi quỳ rụp xuống đó, ôm chặt Hạ Ngọc Liên đang chìm trong trạng thái gần như hôn mê.

Cũng trong giây phút này, ông thấy bọn trẻ sau lưng và tất cả mọi người đều hốt hoảng khụy xuống.

"...Nhũ mẫu!"

Ông nghe thấy tiếng khóc của hai đứa trẻ.

Ông hình như còn nghe thấy cả tiếng gào khóc long trời lở đất vọng tới từ bốn phía.

Khi ông luống cuống đỡ Hạ Ngọc Liên xuống lầu rồi đưa vào xe cứu thương, Lý Cao Thành mới nhận ra mấy vạn công nhân Trung Dương đều đang lặng lẽ đứng vây quanh mình.

Tất cả mọi người đều đang lặng lẽ đứng nhìn ông, hướng theo ông, tất cả mọi người đều đang nghẹn ngào rơi lệ...

Bọn họ đang lặng lẽ nghe cuốn băng ghi âm!

Dương Thành nói với ông, cuốn băng ghi âm này là nội dung của buổi tối hôm đám người Sao Vạn Sơn mang ba mươi vạn tệ tiền mặt đến nhà ông, vợ của ông, bà Ngô Ái Trân đã bảo cô giúp việc Tiểu Liên lén thu lại. Mặc dù bọn họ dường như là đồng bọn, nhưng hai bên đều lén lút thu âm lại! Hóa ra bọn họ ai cũng đang đề phòng nhau, chẳng ai tin tưởng ai!

Xem ra những thứ bản thù, những thứ xấu xa thì mãi mãi sẽ bản thù, mãi mãi vẫn sẽ xấu xa như vậy!

Thú vị là, cô giúp việc không chỉ ghi lại quá trình đưa tiền, mà còn không hiểu vì nguyên do gì lại ghi lại cả nội dung cuộc cãi vã giữa hai người khi đó. Rất có khả năng là vì cô giúp việc lúc ấy quên mất việc thu âm, nên vô tình lại thu lại hết toàn bộ câu nói của hai người.

Kì lạ là, không hiểu sao vợ ông lại không cắt đoạn cuối của cuốn băng đó đi. Có lẽ, lúc bảo vệ cho chính mình, nói không chừng cũng nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay! Nếu thật sự có kết cục của ngày hôm nay, thực sự đến lúc chẳng ai có thể bảo vệ được bản thân mình, thì nếu bảo vệ được chồng mình, cũng xem như là đã bảo vệ được con mình, bảo vệ được gia đình của mình.

Vì vậy, hôm đó bà ấy mới nói những lời như thế trong bệnh viện: có thể cứu ông chỉ có một người, đó chính là tôi!

Một thái độ bất thường kì lạ không rõ ràng.

Xã hội phức tạp quá, con người cũng thực phức tạp quá.

Chất lượng của đoạn băng ghi âm thật tốt, giọng mình hôm nay nghe lại thật vang và xúc động:

"... Tôi thật không hiểu nổi, các người cần nhiều tiền như vậy để làm gì! Nhớ lại ngày xưa, xem trong hiện tại, so với lão bách tính, chúng ta còn có chỗ nào không được như ý nữa! Bà về nông thôn mà sống xem, bà đến công xưởng mà xem xem, họ ăn thứ gì, họ mặc gì, họ ở như thế nào, rồi ngồi bằng cái gì! Và xem lão bách tính ăn gì, mặc gì, ở thế nào! Đừng nói là hổ thẹn với nhân dân, mà còn hổ thẹn với bản thân bà, hổ thẹn với con cái của bà, hổ thẹn với lương tâm của bà! Có một ngày, khi bà đối diện với lão bách tính và bắt buộc phải trả lời, bà có thể nói tất cả những việc bà làm hôm nay đều chỉ là vì mấy đồng tiền này không! Lý tưởng ban đầu, chí hướng ban đầu, nhiệt tình ban đầu, tuyên thệ ban đầu cũng đều chỉ là vì mấy đồng tiền này sao? Bà biết không, mọi việc bà làm bây giờ không chỉ

đã hủy hoại đất nước này, hủy hoại cuộc cải cách của chúng ta mà còn hủy hoại cả hạnh phúc và tương lai của chính gia đình bà. Lão bách tình đời này kiếp này sẽ không bao giờ tha cho bà đâu ..."

Lý Cao Thành mơ hồ cảm thấy, đoạn nói chuyện này hình như là để chuẩn bị cho trường hợp ngày hôm nay.

Đúng vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, đứng trước thị trường và cải cách, tất cả mọi người đều sẽ phải đối mặt với một sự khảo nghiệm nghiêm túc, đều sẽ phải đối mặt với một sự lựa chọn từ đầu!

Đột nhiên bốn phía xung quanh ông đồng loạt cất lên những tiếng vỗ hay hoan hô rào rào tưởng chừng như long trời lở đất, ông biết, đoạn ghi âm đó của ông đã kết thúc, ông cũng biết, những tiếng vỗ tay và hoan hô đó đều là dành cho mình.

Ông nhận ra Mai Mai và Minh Minh lúc này cũng đều đang đầm đìa nước mắt lặng lẽ nhìn ông.

"Bố, những việc này sao bố không nói sớm cho chúng con biết?" Cậu con trai hình như đang cảm thấy đau lòng về những lời nói tối qua của mình.

"...Bố, việc băng ghi âm này là thật sao?" Mai Mai vừa đau khổ vừa ngỡ ngàng hỏi.

Lý Cao Thành không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng ôm hai con vào lòng.

Mai Mai không kìm nén được liền bật khóc:

"Bố, tất cả là tại sao? Bố, sao lại thế này, sao lại thế này?"

Đúng vậy, tất cả là vì sao! Sao lại thế này!

Ông không thể trả lời Mai Mai, cũng không thể trả lời bản thân được.

Mọi thứ ào đến thực sự quá nhanh, quá khốc liệt, nhất là lại vào lúc mà chúng ta vẫn còn thiếu khả năng miễn dịch...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình
www.dtv-ebook.com

Chương Kết

Một tháng sau, cuộc họp tại chỗ về công cuộc đi sâu cải cách doanh nghiệp Nhà nước quy mô lớn và vừa toàn tỉnh được diễn ra ở Trung Dương.

Ba tháng sau, cuộc điều tra về vấn đề Trung Dương có kết quả sơ bộ. Tài sản quốc doanh thất thoát ra bên ngoài của Trung Dương bao gồm cả những tài sản cố định được hình thành từ việc đầu tư bên ngoài, bao gồm cả những doanh thu lợi nhuận phi pháp của các phần tử tham ô mấy năm nay, bao gồm cả tiền mặt, đồ đạc khám xét và thanh tra, tổng cộng ước tính lên đến khoảng hơn 270 triệu nhân dân tệ! Trong đó tiền mặt ước khoảng trên 60 triệu nhân dân tệ!

Năm tháng sau, chính quyền tỉnh, thành phố cùng hợp tác ra quyết định, đồng thời nhận được sự đồng tình của tất cả các cán bộ tại các cơ quan trực thuộc tỉnh và thành phố, xét thấy việc xây dựng tòa nhà Tỉnh ủy và tòa nhà thị chính đã từng lấy của Trung Dương một khoản tiền khổng lồ, vì thế phàm là cán bộ lãnh đạo Tỉnh ủy, cán bộ lãnh đạo Thành ủy, mỗi người đều phải quyên góp một ngày lương để làm quỹ khởi động Trung Dương.

Sáu tháng sau, ban lãnh đạo mới của công ty Trung Dương được chính thức thành lập dưới sự tuyển cử của toàn thể cán bộ nhân viên thông qua cuộc khảo sát nghiêm túc của Thành ủy và ban Đảng ủy mới của Trung Dương.

Bảy tháng sau, tất cả những cán bộ nhân viên đang làm việc và đã nghỉ hưu của Trung Dương tổng cộng tập trung được 42 568 000 nhân dân tệ dưới sự chỉ đạo của ban lãnh đạo mới.

Chín tháng sau, dưới sự ủng hộ toàn lực của chính quyền tỉnh và thành phố, cùng với sự quyên góp của cán bộ thành phố và cán bộ tỉnh, thêm vào các khoản điều tra được, cùng với số tiền tập trung của cán bộ nhân viên Trung Dương, toàn thể Trung Dương tổng cộng đã thu được 170 triệu nhân dân tệ tiền khởi động và cải tiến kỹ thuật! Sau khi thận trọng tiến hành khảo sát, Ngân hàng Nhà nước cũng chuẩn bị tiếp tục cho vay 30 triệu nhân dân tệ!

Mười tháng sau, Trung Dương chính thức khai công. Lãnh đạo chính quyền tỉnh và lãnh đạo thành phố đã cùng công nhân tổ chức một lễ khai công vô cùng long trọng.

Vào ngày đó, Hạ Ngọc Liên cũng đã nằm viện được mấy tháng, dưới sự khẩn cầu liên tiếp của bà, công nhân đã dìu bà đến nơi khai công. Khi tiếng máy móc âm âm vang lên khắp trời, người nữ công nhân vốn đang rơi vào tình trạng hấp hối ấy lại bỗng nhiên kiên trì đứng được dậy và bảo công nhân đỡ bà đến cạnh máy để bà tự tay vốc một nắm bông.

Công nhân đều nói, hôm đó, tất cả những người có mặt, bao gồm cả lãnh đạo tỉnh, lãnh đạo thành phố gần như đều nghẹn ngào bật khóc, tiếng khóc còn vang to hơn cả tiếng máy.

Về công tác thanh tra và thẩm lý hồ sơ của Trung Dương, vẫn đang trong quá trình tiếp tục...

Năm 1997, cơ chế cổ phần của Trung Dương đã sửa đổi các hạng mục mới, công trình sợi thủy tinh đang bán chạy trên thị trường quốc tế bắt đầu khởi công, đã thu hút được đối tác hợp tác thật sự đầu tiên trong lịch sử của

Trung Dương: Một công ty ống dẫn nhiệt của quốc gia X khu vực Đông Âu.

Đại diện đến khảo sát của phía nước X là một người Trung Quốc, nhưng thư ký của vị người Trung Quốc này lại nguyên là Bộ trưởng bộ Lao động quốc gia X Đảng Cộng sản Đông Âu!

Vị bộ trưởng này tên là Bobern, sau khi hai bên đạt được thỏa thuận hợp tác, Lý Cao Thành đã chiêu đãi đặc biệt ngài Bobern một lần.

Lúc ăn cơm, Lý Cao Thành hỏi Bobern một vài vấn đề.

Lý Cao Thành: Bobern tiên sinh, tôi tuyệt đối không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi ngài, ngài từng là một vị quan cao cấp trong Chính phủ của nước X, bây giờ lại là thư ký của một doanh nghiệp tư nhân, trên phương diện này, chắc chắn ngài đã có những trải nghiệm và cảm tưởng đặc biệt sâu sắc thật sự khắc cốt ghi tâm, đúng không?

Bobern: Đúng vậy.

Lý Cao Thành: Ngài có thể nói một chút không?

Bobern: Tôi nghĩ ngài cũng trải nghiệm được.

Lý Cao Thành: Tôi muốn nghe cụ thể xem.

Bobern: Thực sự bây giờ, tâm tôi đã rất bình thản rồi, nếu ngài hỏi vào lúc đó, tôi nghĩ tôi sẽ không chịu nổi. Nói thế nào nhỉ, giống như là ban đêm đột nhiên ngài chẳng là gì cả, chẳng có gì cả, thực sự trở thành một kẻ nghèo hèn không xu dính túi. Nghĩ lại thì đó là một chuyện đáng sợ đến nhường nào! Căn phòng ngài vốn đang ở bị tịch thu, toàn bộ tài sản tiền bạc bị đóng băng, mọi nguồn sống đều bị cắt đứt, đặc biệt đáng sợ là ngài đã không còn bất cứ khả năng tồn tại và thủ đoạn sinh tồn nào nữa rồi. Ngài

hầu như đã mất tất cả, ngay cả bản thân mình cũng không thể tự nuôi nổi nữa rồi.

Lý Cao Thành: Vậy sau đó?

Bobern: Không có cách, tôi đành phải tìm công việc tạm thời, tôi làm công nhân vận chuyển, công nhân bốc dỡ, công nhân vệ sinh, dù những công việc đó tôi cũng thường làm không tốt. Nhưng đó không phải là điều khiến tôi đau buồn nhất, làm không tốt tôi có thể từ từ học, vác nặng không được thì tôi vác nhẹ, kiếm không được nhiều thì tôi kiếm ít. Điều làm tôi buồn nhất là những đồng sự và công nhân cùng làm việc với tôi vừa nhận ra tôi đã cười ha hả, nói rằng trước đây ông đứng khua chân múa tay trước mặt tôi, cả ngày chỉ biết họp hành và ăn nói khoa trương, bây giờ thì cũng giống chúng tôi thôi. Chúng ta coi như ngang bằng rồi, ông cũng nếm mùi làm công nhân là như thế nào rồi.

Lý Cao Thành: Tôi nghĩ ông thực sự vô cùng buồn bã.

Bobern: Tôi buồn không phải vì bản thân mình, mà là buồn cho hành vi trước đây của mình. Chúng tôi chấp chính bao nhiêu năm, đổi lại là những trận cười và châm biếm của nhân dân, thật khiến người ta cảm thấy đau lòng...

Không gian yên lặng.

Rất lâu sau, Lý Cao Thành mới chậm rãi nói:

"Tôi nghĩ chúng tôi sẽ không như vậy".

"Tôi cũng nghĩ vậy." Bobern trầm tư suy nghĩ, "Chúng ta hãy cạm ly vì điều đó nào."

"Cạm ly!"

...

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Trọn Đời Trọn Kiếp Viết Vì Bách Tính - Thay Lời Cuối

Khi tôi ở Bắc Kinh vì vụ kiện của hai cuốn "Lưới Trời" và "Pháp Hám Phần Tây", mấy người nông dân sống tại khu vực sông Phần đã không quản ngại xa xôi đến ủng hộ tôi. Bắc Kinh ngày tháng 7 giống như một chảo lửa. Bọn họ chen chúc trên xe bus, khó khăn lắm mới hỏi được địa chỉ tới tòa án Phong Đài thì việc công khai xử lý vụ án của tòa án đã kết thúc hai ngày rồi. Có trời mới biết được bọn họ đã hỏi thăm Nhà xuất bản Quần chúng và tìm đến chỗ tôi như thế nào. Khi thấy họ, tôi đã không nén nổi và bật khóc. Ăn vận quê mùa lạc hậu, gương mặt đen đúa hằn rõ những nếp nhăn sâu đầy quan tâm và lo lắng, toàn thân mồ hôi nhễ nhại toát lên vẻ chân thành và tha thiết. Vừa thấy tôi, họ đã vội vàng hỏi xem tôi thua hay thắng, tòa án đứng về phía bọn chúng hay phía chúng ta, rồi tiếp tục hỏi xem họ có thể giúp được chút gì không. Họ bảo đã nói với người của tòa án Phong Đài rồi, mọi người trong thôn vốn đều muốn đến, bởi không biết tình hình nên để chúng tôi đi trước thăm dò, nếu như tòa án xử nhà văn Trương Bình thua, thì ngày tuyên án, người trong thôn sẽ kéo hết lên Bắc Kinh đeo biển kêu oan cho nhà văn! Bách tính chúng tôi xem pháp luật xử thế nào! Chúng tôi muốn để người trong thiên hạ đều biết, bách tính chúng tôi ủng hộ một nhà văn giống như nhà văn Trương Bình.

Sau đó họ sống chết đòi mời tôi dùng bữa để động viên, an ủi tôi. Trong một quán ăn bình dân nhỏ, họ xa xỉ gọi lên tám món. Một lão nông dân có lẽ là lần đầu đến Bắc Kinh, nhưng đã gọi cho tôi hai phần thịt! Bảo rằng để tôi bồi bổ cơ thể, lấy sức đấu với bọn chúng! Một bình Nhị Qua Đầu khiến ai nấy uống xong đều mặt hồng đỏ ửng. Ăn xong, họ thận trọng mở chiếc túi da nhân tạo không biết sản xuất từ năm nào mà họ vẫn ôm khư

khư trước ngực ấy, rồi lấy ra một túi giấy cuộn tròn nhiều lớp, sau đó lại lôi ra từ trong túi giấy đó một xấp tiền giấy và bảo rằng đây là 500 tệ mọi người tạm thời góp được, cậu lấy dùng tạm, một nhà văn nghèo như cậu viết vì bách tính chúng tôi cũng chẳng được mấy đồng. Người ta đều là quan chức, cậu có chống được người ta không? Bây giờ kiện tụng không có tiền thì không được, nhưng cậu yên tâm, bách tính chúng tôi luôn ủng hộ cậu, cho dù phải bán trâu bán ngựa cũng phải giúp cậu thắng vụ kiện lần này!

Nhất thời, tôi không cầm được nước mắt. Nhìn xấp tiền dày cộp được tạo thành do những tờ 10 tệ, 5 tệ mà rất lâu rất lâu không nói được câu nào.

Những bách tính bình thường giản dị, đơn sơ mộc mạc như vậy, những lão nông dân ở những vùng núi còn chưa hết đói nghèo ấy, họ đã dùng trái tim lương thiện và chân thành của mình tiếp thêm cho tôi sức mạnh và dũng khí, đồng thời cũng đã khơi dậy tinh thần phấn đấu và niềm tin trong tôi để vượt qua những tháng ngày ấy. Nó khiến tôi cảm thấy ấm áp, khiến tôi cảm thấy chân thực, khiến tôi cảm thụ được một sự phấn chấn dài lâu.

Mỗi lần nghĩ lại chuyện này, vẫn thường thấy khóe mắt rưng rưng lệ.

Thực ra những ngày tháng về sau, sự việc như vậy hầu như lúc nào cũng xảy ra.

Sau tin tức tôi bị kiện phát trên Đài truyền hình Trung ương và Đài truyền hình Bắc Kinh, nhất là sau chuyên đề phát sóng về vụ kiện này trong mục "Bắc Kinh chào buổi sáng" trên Đài truyền hình Bắc Kinh, đã có rất nhiều người có thể nhận ra được tôi trong dòng người. Vào quán cơm dùng bữa, bà chủ nhìn đi nhìn lại rồi cuối cùng cũng nhin không nổi lên tiếng hỏi, anh chính là nhà văn bị người ta kiện đó phải không? Tôi gật gật đầu, đúng vậy. Bà chủ lại nhìn tôi, rồi chẳng nói thêm gì nữa, quay người đi, không lâu sau bưng lên hai đĩa cơm to, nói rằng hai đĩa cơm này do bà đích thân làm, anh cứ bình tĩnh ở đây ăn, cơm hôm nay không cần trả tiền! Sau

đó hầu như ngày nào tôi cũng tới ăn, đều miễn phí cả! Những ngày ấy, tôi ở nhà của một người bạn. Đó là khu kí túc khá lớn. Trước khi bị kiện, ông chủ nhà thường nói năng rất hung hãn với tôi bằng một bộ mặt lạnh lùng và một giọng địa phương đặc sệt. Nhiều lúc gọi điện quên trả tiền, ông ta còn hẳn giọng quát tháo: Quay lại! Nộp tiền!" Và dù có nói xin lỗi thì ông ta cũng tuyệt đối chẳng để cho anh giữ lại một chút thể diện nào. Không ngờ hôm ấy tôi đi gọi điện, ông ấy lặng lẽ nhìn tôi, vẻ mặt rất hiền từ và hòa nhã. Lúc gọi điện xong, ông ấy kêu hóa ra cậu là nhà văn bị kiện đó, thật chẳng nhận ra. Tiểu tử, cậu nghe đây, lão già như tôi cũng chẳng giúp nổi cậu cái gì, sau này cậu cứ tùy ý thoải mái gọi điện, tôi không thu tiền! Một lần trên xe buýt, một người khoảng trên 40 tuổi hơi dựa nhẹ vào tôi nói, tôi đã từng đi bộ đội ở Sơn Tây, tình hình ở đó tôi hiểu. Cậu yên tâm, nhân dân Trung Quốc đều sẽ ủng hộ cậu. Có lần đi công viên, có mấy ông lão đang đánh cờ nhận ra tôi. Họ đều thi nhau bảo tôi rằng, cậu chắc chắn không thể thua được, lòng người dân Bắc Kinh sáng như gương, có việc gì mà không biết? Nếu để nhà văn như cậu thua rồi, thì người Bắc Kinh còn giấu mặt đi đâu nổi?

Những người như vậy, những việc như vậy, rốt cuộc đã xuất hiện bao nhiêu lần, tôi không nhớ nổi, thật sự không nhớ nổi.

Lưỡi Trời, Pháp Hám Phần Tây từ lúc phát biểu cho đến khi kết thúc vụ kiện, trước sau nhận được gần hai nghìn bức thư của độc giả. Đặc biệt trong thời gian kiện tụng, điện thoại và thư từ đến không ngớt. Tân Cương, Tứ Xuyên, Quảng Đông, Hắc Long Giang, Vân Nam...Tôi không rõ những độc giả này làm thế nào để biết được địa chỉ và điện thoại của tôi. Bức thư liên danh trên 1000 người, tôi nhận được bốn bức! Thư liên danh trên 500 người, tôi nhận được 12 bức! Có một độc giả đã viết trong thư rằng: Nhà văn Trương Bình, cậu không cần phải trốn tránh, cho dù cậu thua, cũng không sao cả, bởi trong lòng bách tính chúng tôi, cậu sẽ luôn luôn là nhà văn chiến thắng...

Tôi vẫn thường tự hỏi bản thân hết lần này qua lần khác, tất cả những điều này, đều có nghĩa là gì? Một nhà văn nhỏ bé chỉ mới viết được vài cuốn sách nhỏ nhặt như anh, sao có thể dành được nhiều sự quan tâm và ủng hộ như vậy? Chẳng phải vì trong tác phẩm của anh đã khắc họa được những cán bộ lãnh đạo mà bách tính thương yêu, tập trung đến những vấn đề xã hội mà bách tính quan tâm, ít nhiều cũng thay mặt bách tính nói được vài câu công đạo?

Vì vậy, bản thân tôi cũng thường cảm thấy may mắn trước cảnh ngộ mà mình gặp phải, cảm thấy may mắn vì những tác phẩm của mình. Trong cuộc đời sáng tác của mình, giả sử không có những tác phẩm Pháp Hám Phần Tây, Lưới Trời, Nước mắt cô nhi, Phán quyết thì đến hôm nay tôi sẽ vẫn chỉ là cái gì đây? Nếu tác phẩm tôi viết đều là những cảm thụ và thể nghiệm về tình yêu đôi lứa, về những trắc trở đố vờ trong tình cảm, đều là những "mùa xuân tuyết trắng" thuần túy trong cuộc sống ảo tưởng, đều là những rạp hát quán bar, những bàn ăn tiệc rượu, cực kì giàu có, những cuộc sống xa hoa lãng phí không phải lo toan dè dặt ở chốn toàn cỏ và hoa; đều là những kĩ xảo tân trang, những trào lưu khoe khoang như lấy độc giả để làm vật thí nghiệm, những thứ này bách tính xem hiểu sao? Có thể ghi nhớ tôi được sao? Họ sẽ quan tâm và ủng hộ tôi như hôm nay sao?

Tác phẩm thế nào thì sẽ có độc giả như thế, ngược lại, độc giả thế nào thì sẽ có tác phẩm như thế. "Mùa xuân tuyết trắng" có người cần, "cây nhà lá vườn" cũng có người cần. Là một tác giả, cuộc sống của anh tất nhiên sẽ quyết định tác phẩm của mình, anh quen thuộc với cuộc sống nào, thì tất nhiên anh sẽ có những tác phẩm như thế, hướng về cuộc sống như thế. Anh quen thuộc với cuộc sống trong nhà hát, quán rượu, sòng bạc, anh sẽ lột tả được môi trường và không khí trong nhà hát, quán rượu, sòng bạc; anh có cảm tình với câu chuyện tình yêu nam nữ, anh sẽ lột tả được vô cùng chân thật những thể nghiệm và cảm xúc giữa nam nữ; nếu anh sống trong một nơi cực kì cô độc, anh không thể cho ra đời những tác phẩm văn học thời đại thuộc dạng sử thi hùng hồn rực lửa, tràn đầy cảm xúc, kiêu hoàng

chung đại lữ; nhưng nếu anh quan tâm đến những thay đổi trong xã hội và cuộc sống của bách tính, thì anh cũng không thể cho ra đời những tác phẩm bông đùa giết thời gian ướm át ủy mị, huyền bí lừa bịp. Đối với một nhà văn, cuộc sống và đề tài không quyết định ưu thế của tác phẩm, cái quyết định ưu thế của tác phẩm chính là thái độ với cuộc sống và sự am hiểu trong văn học.

Chúng ta vẫn luôn than vãn vì trình độ độc giả quá thấp, than vãn vì độc giả không trưởng thành, than vãn vì tri âm khó gặp, để rồi muốn để những tác phẩm của mình cho người đời sau nghiên cứu. Trước khi hạ bút, chúng ta luôn nghĩ xem nên đổi mới thế nào, nên đột phá ra sao, nên siêu việt thế nào, nên làm các chuyên gia thấy lạ tai lạ mắt ra sao, nên khiến các đồng sự tâm phục khẩu phục thế nào, nên lưu lại bút tích trong nền lịch sử văn học ra sao. Chủ nghĩa hiện thực, chủ nghĩa hậu hiện thực, chủ nghĩa hậu hậu hiện thực... giải cấu trúc, lật đổ, phá vỡ, hủy hoại... văn bản là trò chơi, ngôn ngữ là cạm bẫy, kết cục vô nghĩa, đón đọc là sai lầm...thậm chí ý nghĩa trái ngược, giải thích trái ngược, hình thức trái ngược, thể tài trái ngược, mỹ học trái ngược... thứ chúng ta quan sát là những cái này, thứ chúng ta nghiên cứu là những cái này, thứ chúng ta dính dáng đến cũng là cái này. Kiểu quan niệm sớm có này đã ăn sâu bám rễ, trở thành ý thức của mỗi chúng ta, lúc nào cũng thao túng tư duy và cách viết của chúng ta. Đối diện với những tác phẩm và định hướng trước kia của bản thân, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy giật mình. Tại sao lại dần dần mất đi những bách tính bần cùng sống trong thế giới tinh thần và vật chất? Tại sao lại đi nhìn những nơi khác mà không phải mảnh đất gắn bó máu thịt với bản thân? Tự lúc nào mình lại trở nên lạnh nhạt và tê liệt vô cảm trước những lời kêu cứu và phán xét của bách tính? Lại tự lúc nào, chính mình từ bỏ không màng một cách triệt để đối với những trách nhiệm, lý tưởng và ý thức của chính mình, gian khổ của bản thân mình như vậy? Tại sao lại trở nên như vậy? Và cái gì đã biến mình thành ra như vậy? Trái lại, chúng ta dường như rất ít nghĩ đến việc đất nước của chúng ta bây giờ còn có hàng ngàn hàng vạn người mù chữ, còn có hàng triệu người bán mù chữ chưa

hoàn thành xong nghĩa vụ giáo dục, còn có hàng tỉ người nông dân và công nhân. Chúng ta dường như có rất ít người nghĩ và làm như thế này: tác phẩm này của tôi chính là viết cho những bách tính ở đáy cùng bình thường nhất trong xã hội, viết cho hàng tỉ nông dân và công nhân. Đứng trước sự mê hoặc của thị trường và tiền bạc, năng lực chịu đựng của chúng ta lại tỏ ra vô cùng yếu ớt. Hoặc chỉ chăm chăm vào túi tiền của nhà giàu, hoặc từ bỏ tôn nghiêm và chức trách bản thân; hoặc cứ nhìn thế giới này hư vô và vụn nát; hoặc ngoài nỗi phẫn nộ và xốc nổi vô tận ra, chỉ coi sáng tác là một trò chơi văn tự... Sáng tác nếu trở thành một khuynh hướng như vậy, thì cuộc sống của bách tính cũng không còn quan trọng nữa: đâu đâu chẳng có cuộc sống, đâu đâu chẳng có tư liệu thực tế, đâu đâu chẳng có thể hân hoan và rục rịch với trò đùa ngôn ngữ, thời đại và cuộc sống cũng chẳng còn bất kì ý nghĩa nào nữa. Thế là tác phẩm của chúng ta cứ ngày càng xa vời hơn với cuộc sống của bách tính, độc giả cũng ngày càng ít đi. Đến mức độ này, chúng ta lại lấy lý luận "liên ngành hóa", "đa cực hóa" để chứng thực cho sự lơ là của văn học và sự giảm thiểu của độc giả. Đứng trước lời kêu cứu, phê bình và bất mãn của con người, chúng ta lại lạnh lùng ra vẻ đặc chí ngời trước quảng đại quần chúng mà thảo luận về tác phẩm văn học rốt cuộc nên hay không nên có lý tưởng, trách nhiệm, lương tri, chính nghĩa và cao cả. Đứng trước cuộc cải cách và thay đổi rầm rộ trước giờ chưa từng có của Nhà nước, một vài nhà văn lại tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt ngời tít trên cao mà giam mình trong cái tháp của "tình yêu và mơ mộng", vẫn điềm nhiên nằm mơ những giấc mộng văn chương lạc điệu. Hoặc đi khắp hang cùng ngõ hẻm tỏ vẻ thanh cao, hoặc tự hạ thấp mình là những người thợ mã tự nhỏ bé. Có lẽ đây mới chính là nguyên nhân chí mạng đẩy văn học rơi xuống đáy mà không tự ngoi lên được.

Thời đại của chúng ta cần các tác phẩm văn nghệ ở mọi thể loại, nhưng thời đại của chúng ta tuyệt đối không cần thứ văn tự giả dối, thứ văn chương giả dối chỉ toàn tô vẽ và đầy ham muốn cá nhân. Nhà văn không phải là người cứu thế, nhưng nhà văn cũng tuyệt đối không thể xa rời thời đại và nhân dân. Không quan tâm đến thời đại và hiện thực, không có lý

tưởng và trách nhiệm, một nhà văn như vậy cũng có thể trở thành một nhà văn xuất sắc, nhưng tuyệt đối không thể trở thành một nhà văn vĩ đại. Có một đạo lý vô cùng đơn giản là: Văn học không quan tâm đến nhân dân, nhân dân làm sao có thể yêu quý văn học?

Trước khi đặt bút viết "Phán Quyết", tôi đã từng đến thăm dò tại hơn mười doanh nghiệp Nhà nước quy mô lớn và vừa cùng các doanh nghiệp tư nhân trong và ngoài tỉnh. Có một hiện tượng rất đáng để ta phải suy ngẫm, khiến tôi hiểu được nhiều hơn, sâu hơn về văn học từ một phương diện khác. Càng là những xưởng trưởng, giám đốc, ông chủ, phú ông, đồng sự trưởng và những kỹ sư cao cấp, kỹ sư trưởng hay những cán bộ lãnh đạo thuộc phần tử tri thức thì lại càng không đọc văn học, thậm chí đến phim truyền hình bọn họ cũng không xem. Bọn họ không có thời gian. Quá bận, quá mệt, xã giao quá nhiều. Nhưng thứ tác phẩm văn nghệ mà hầu như không lọt vào mắt của các nhà văn là ca khúc thịnh hành, thì bọn họ lại vô cùng thành thạo. Bài cũ, bài mới, bài thịnh hành nào họ cũng biết hát, thậm chí còn hát rất nhiệt tình. Trái lại, những công nhân phổ thông lại tiếp xúc với nghệ thuật văn học nhiều nhất, rộng nhất. Khán giả và độc giả trung thành nhất của các thể loại phim, tivi, kịch, tiểu thuyết, tản văn vẫn chính là công nhân! Ở những vùng nông thôn rộng lớn, hiện tượng này lại càng phổ biến. Một số tác phẩm gọi là thảm họa nhất như Bao công án, Thi công án, Tam Hiệp ngũ nghĩa cũng được nông dân đón nhận rất nồng nhiệt. Thậm chí thứ đọc vỡ lòng của con cái họ cũng chính là những tác phẩm này. Đối với văn học đương đại của chúng ta, đây há chẳng phải là một bi kịch lớn và một sự châm biếm không gì sánh nổi ư? Những tác phẩm chúng ta cho rằng không thể lưu truyền ấy lại vẫn được lưu truyền rộng rãi, còn tác phẩm chúng ta thấy nên lưu truyền thì cứ ba năm, năm năm một lần dần dần thái đi hết...

Còn cần hỏi lại vì sao không?

Đổi mới quan niệm và kỹ thuật không có nghĩa là một bước đổi mới toàn bộ nền tảng của chúng ta; cái tôi và văn bản ưu việt cũng không phải nói là có thể tùy ý vượt qua thời đại của chúng ta mà không ai quản. Tôi tuyệt đối không tin một tác phẩm mà đến cả nhân dân nước ta cũng không công nhận lại có thể đường hoàng đưa ra thế giới; tôi tuyệt đối không tin tác phẩm của một nhà văn không có bất kỳ ảnh hưởng gì ở đời trước mà đời sau lại có thể trở thành kinh điển; tôi cũng tuyệt đối không tin tác phẩm mà đương đại không có độc giả, mà tương lai lại có một lớp người nghiên cứu và sùng bái... Nói lùi một bước thì, dù cho có tình trạng ấy, cũng tuyệt đối không phải là thứ mà tôi theo đuổi và mong muốn.

Sự ra đời của Phán quyết không phải là ngẫu nhiên. Năm ngoái khi cùng mấy đồng nghiệp đi thăm doanh nghiệp Nhà nước quy mô lớn và vừa, vốn không ngờ công nhân lại có phản ứng mạnh mẽ trước cuộc viếng thăm của chúng tôi như vậy. Nó khác hoàn toàn với những xưởng trưởng, giám đốc sớm đã quen với kiểu viếng thăm này, công nhân vừa nghe thấy chúng tôi muốn vào thăm đã vô cùng kích động, muốn thăm cái gì, họ sẽ đáp ứng anh cái gì? Bọn họ đã nói, bao năm nay, có không ít người đến thăm hỏi bọn họ. Có lúc những người đó đều là muốn lấy ít tiền từ doanh nghiệp, hoặc chỉ mang ý nghĩ tượng trưng với tính chất quảng cáo. Tìm mấy xưởng trưởng, giám đốc tín nhiệm lại biết nói năng, ngồi cùng nhau tâm bồi thành tích huy hoàng của lãnh đạo nhà máy, tuyên dương viễn cảnh tươi đẹp của nhà máy một cách vô trách nhiệm, rồi chụp hình ăn cơm, thế là các bên vui vẻ, vỗ vỗ mông ra về. Chưa từng có người thực sự hỏi xem rốt cuộc công nhân chúng tôi cần gì, nghĩ gì. Biết bao người đã hỏi đi hỏi lại chúng tôi, nhưng vì sao họ lại không thể thử viết về công nhân chúng tôi? Biết bao nhiêu biên kịch, đạo diễn, nhà văn, nhà nghệ thuật, tại sao chỉ dán mắt vào đám xưởng trưởng, giám đốc và phú ông ấy? Công nhân chúng tôi không phải là chủ nhân của đất nước sao, không phải là đối tượng để Nhà nước dựa vào sao? Tại sao các người lãng quên, vứt bỏ chúng tôi? Tại sao các người không thể viết ra những tác phẩm phản ánh về công nhân chúng tôi để cho công nhân chúng tôi đọc?

Hồ thẹn và áy náy, tôi không biết phải ứng đối làm sao.

Tôi có thể nói: Tôi không biết, không hiểu về cuộc sống của các anh ư? Không biết, không hiểu, vậy thì hãy đến đây nhiều hơn, quan sát nhiều hơn, như vậy chẳng phải sẽ biết, sẽ hiểu hay sao? Những tác phẩm tô son điểm phấn cho đám xưởng trưởng, giám đốc lãnh đạo, lẽ nào những nhà văn đó rất biết, rất hiểu bọn họ sao? Nghe nói nhà văn các anh có không ít người đều đang đi sâu vào cuộc sống, có người còn tạm giữ chức vụ để rèn luyện, vậy vì sao không thể đến chỗ chúng tôi đi sâu tìm hiểu, đến chỗ chúng tôi rèn luyện? Lẽ nào nhà văn các anh cũng chê nghèo thích tiền, chỉ về phe của những kẻ giàu có quyền thế?

Tôi thật sự không biết trả lời thế nào.

Năm 1995, đi cùng đạo diễn và biên tập của Bắc Ảnh đến Bình Dao thăm hỏi, chúng tôi phát hiện ra một cuốn Lưới trời đã đen ố nhàu nhĩ, rách nát không nguyên vẹn trên đầu giường của một lão nông vùng núi cao hẻo lánh. Khi vị lão nông này bảo tôi ký tên lên truyện, dường như tôi tìm chẳng ra một chỗ nào có thể hạ bút. Tôi không thể tưởng tượng nổi cuốn truyện này đã truyền qua tay biết bao nhiêu người, tôi cũng thực sự không biết nên viết gì vào cuốn truyện như vậy. Cuối cùng, tôi chỉ viết một câu: Cảm ơn bác! Cháu sẽ không bao giờ quên tình nghĩa của mọi người! Cảm giác lúc đó của tôi vô cùng thành khẩn, đó cũng là cảm giác duy nhất của tôi khi ấy. Thật vậy, tôi cảm kích họ tự đáy lòng, nếu không có họ, tôi nghĩ mọi cố gắng trước kia và hiện tại của tôi đều sẽ không còn bất kì ý nghĩa nào nữa.

Trước kia tôi đã nói rồi, giờ đây tôi muốn nói lại lần nữa, tôi chỉ nhìn hiện thực, hiện thực có sức thuyết phục hơn tất cả mọi thứ. Nếu người ta bán nhân sâm, thì tôi cam tâm tình nguyện bán củ cải. Chỉ cần ít nhiều có chút ảnh hưởng tích cực đến tự do dân chủ trong xã hội, đến phần vinh giàu mạnh của Nhà nước, đến hạnh phúc phát triển của toàn thể nhân dân, cho dù tác phẩm của tôi 3 năm, 5 năm, 10 năm sau cũng chẳng có người đọc,

thì tôi cũng vẫn cam tâm tình nguyện, cảm thấy mãn nguyện hài lòng. Một câu thôi, tôi xin nhận! Nếu trước đây chưa thật sự nghĩ xem tác phẩm của mình rốt cuộc nên viết cho ai xem, thì bây giờ đã chính thức nghĩ và nghĩ xong rồi, tác phẩm của tôi chính là để viết cho hàng trăm hàng nghìn bách tính bình thường cơ cực, cả đời này tôi chỉ viết cho họ mà thôi!

PHÁN QUYẾT

Trương Bình

www.dtv-ebook.com

Phụ Lục: Khắc Họa Sự Tồn Tại Sâu Sắc Trong Mỗi Quan Hệ Xã Hội - Bình Thiên Trường Tiểu Thuyết "Phán Quyết"

Không phải tất cả các nhà văn đều chỉ quan tâm đến những thứ gọi là "cuộc sống" hoặc "cuộc sống riêng tư" của mình, cũng không phải tất cả nhà văn đều sẽ dẫn bước vào thế giới của tòa "tháp ngà voi". Vẫn còn có nhiều nhà văn quan tâm đến cuộc sống của dân thường, quan tâm đến hiện tượng xã hội phía sau thời đại rộng lớn này. Trong bộ tiểu thuyết dài hơi mới Phán quyết của Trương Bình (dẫn đầu số lượng đăng tải tại tạp chí Chim gõ kiến kỳ 2, 3, 4 năm 1886), diện mạo cuộc sống được tái hiện, mâu thuẫn xung đột được khắc họa đều mang những đau khổ, khó khăn nào đó và đều dính dáng đến hiện thực cuộc sống, có thể nói tác phẩm đã lột tả được hiện thực thời đại một cách sâu sắc mà bấy lâu nay rất ít người đã động tới.

1. Đôi mắt nhìn vào hiện thực

Văn học có nên phản ánh cuộc sống hiện thực, câu hỏi này vốn xuất hiện từ lâu. Mặc dù một vài người sớm đã từ bỏ luận "phản ứng", thuyết "chiếc gương" trong văn học, nhưng văn học suy cho cùng vẫn không thể "siêu hiện thực" một cách lướt gió tung mây. Thế nên có người đã đặt ra yêu cầu "trực diện thế tục", phải viết về cuộc sống "tục" của con người. Văn học cũng đã "thế tục" đi rất nhiều, cũng "nịnh bợ" hơn rất nhiều. Người tác giả thông minh không viết "phong nguyệt" thì viết "phong lưu", thái độ mỉa mai thời mỉa thế lộ lên như hoa nở, trực tiếp làm hài lòng những người đang "phất" lên___thật đúng là thiên hạ thái bình, tại sao lại không viết "phong nguyệt" "phong lưu" đây? Những "khó khăn tạm thời" trong thời đại cải cách của chúng ta cũng dần dần bị che giấu đi, cảm giác "nặng

nề" của những người hứng chịu "khó khăn tạm thời" này cũng bị thổi bay đi như "khói tỏa mây tan". Thế nên, "Khép mắt lại sẽ thấy được viên mãn", thế nên "không vấn đề, không khiếm khuyết, không bất bình, cũng không giải quyết, không cải cách, không phản kháng", thế nên, "yên tâm uống trà, yên giấc ngủ ngon", không, phải là "yên tâm uống trà, vui chơi thỏa thích", lịch sử suy cho cùng đã tiến bộ nhiều rồi. Văn học cũng trở thành những màn kịch "tiêu khiển" rồi.

Nhưng, sau khi đọc "Phán Quyết", mới biết rằng xã hội này ngoài những người "phát tài", còn có rất nhiều người chưa "phát tài", vẫn còn có những "lựa chọn" khó khăn, nặng nề, sống còn - không chỉ đơn thuần là lựa chọn của bách tính phổ thông, cũng có cả lựa chọn của Thị trường. Rất rõ ràng, Phán quyết không phải là văn học "nhắm mắt", mà là văn học mở mắt nhìn hiện thực. Tiên sinh Hoàng Thu Vân đã từng sáng tác một đoạn văn, đề tài là "Đừng nhắm mắt trước nỗi khổ của nhân dân". Đã qua mấy chục năm rồi, lẽ nào vẫn còn "nỗi khổ" gì sao? Đúng, một thời gian khá dài trở lại đây, chúng ta rất khó tìm thấy được "nỗi khổ" gì trong văn học, nhưng bây giờ ta đã nhìn ra được "nỗi khổ của nhân dân" từ trong Phán quyết - nỗi khổ của công nhân bình thường tại Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương. Khi một doanh nghiệp ngưng trệ, đình công, sắp đóng cửa, số phận của những công nhân đã gắn bó cuộc đời của mình mấy chục năm với doanh nghiệp không nói cũng biết sẽ thế nào. Viết về số mệnh của họ không chỉ cần dùng kỹ nghệ thuật, mà còn cần cả lương tâm - văn học tại sao không thể quan tâm đến số mệnh của họ?

Sở dĩ tôi xem trọng giá trị và ý nghĩa của Phán quyết trong các sáng tác văn học trước mắt, không phải chỉ đơn thuần nó là tác phẩm một lần nữa dành quan tâm đến doanh nghiệp Nhà nước và số mệnh công nhân sau gần 20 năm kế tiếp các tác phẩm Nhật ký nhậm chức của xưởng trưởng Kiều, Đôi cánh nặng nề, quan trọng hơn là bởi vì lần đầu tiên nó dám thể hiện quan hệ hiện thực mới một cách chính diện! Mà không phải tất cả các nhà văn đều dám dấn dưng với loại quan hệ hiện thực mới này. Lịch sử đã có

rất nhiều thay đổi lớn, những thay đổi này không chỉ là những thay đổi về quần áo trang phục hay ăn ở đi lại của con người, không chỉ là những thay đổi về phương thức hành vi hay quan niệm giá trị, trên thực tế, đó là sự thay đổi sâu sắc trong các quan hệ hiện thực, chính là thay đổi trong "quan hệ kinh tế". Chúng ta có thể so sánh Phán quyết với Đồi cánh nặng nề và không khó để phát hiện ra tất cả đã không còn giống nhau, tất cả đều đã khác biệt. "Người lãnh đạo" trong doanh nghiệp này không phải là "nhà cải cách" khi đó sao? Công nhân ở đây dù vẫn là công nhân, nhưng đã trở thành những công nhân mất việc. Người lãnh đạo ở đây đã trở thành một một giai tầng trọng quyền lợi, tài sản quốc gia thông qua quyền lực biến thành "tư bản", bọn họ trở thành giai cấp đặc lợi của "cải cách", quay người một cái đã biến thành "nhà tư bản". Thật không khó để lý giải vì sao mà những năm 90 có một "từ thịnh hành" là "giai cấp tiền lương", nhưng truyền thông đã giấu nhẹm đi và giai cấp đối ứng với "giai cấp tiền lương" là gì. Văn học nếu phản ánh chân thực hiện thực, thì không thể không phản ánh những biến đổi tinh bơ và đầy kinh ngạc trong quan hệ hiện thực. Lý do đường đường chính chính như vậy, thủ pháp lại "âm thầm bí mật" như vậy, tất cả đều biến đổi một cách không ai hay biết. Đây là một dạng tồn tại của lịch sử. Marx đã dùng đánh giá cao giá trị của văn học hiện thực thế kỉ XIX, một nguyên nhân là Marx cho rằng những thứ mà các tác phẩm văn học hiện thực cung cấp, khắc họa về tình hình kinh tế - chính trị trong xã hội hiện thực còn nhiều hơn, sâu sắc hơn nhiều so với những thứ mà các nhà chính trị doanh nghiệp, các nhà đạo đức và các nhà kinh tế cung cấp, vì thế Marx mới gọi Dickens, Thackeray là "tiểu thuyết gia kiệt xuất", gọi Balzac là người "có lý giải sâu sắc về quan hệ hiện thực", hầu như có thể bắt gặp cái muôi lịch sử nước Pháp từ năm 815 cho đến năm 1848 trong các tác phẩm của Balzac. Trong Phán quyết của Trương Bình, thông qua cái nhìn của Thị trưởng, thông qua sự miêu tả sinh động về Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, có thể nói, đã khắc họa được tiến trình một doanh nghiệp từng bước từng bước tiến tới bờ vực "phá sản" , khắc họa được những biến đổi sâu sắc trong quan hệ hiện thực sinh ra ở đây. Nếu như đem Nhật kí nhậm chức của xưởng trưởng Kiêu và Đồi cánh nặng nề

liên hệ với tác phẩm Phán quyết này thì có lẽ bị phá sản ở đây không chỉ là những doanh nghiệp Nhà nước, mà quan trọng hơn là sự phá sản của cả những quan niệm bảo thủ trong tâm hồn con người.

Xét từ mặt ý nghĩa này thì Phán quyết quả đúng là một tác phẩm hiện thực hiếm thấy, là một dạng miêu tả lịch sử của sự biến đổi hiện thực hơn mười năm nay, hoặc, là sự miêu tả một mặt của lịch sử, nhưng mặt này đã bị che kín bao năm nay trong văn học. Tiểu thuyết thiên trường Phán quyết vừa may thông qua Thị trường chứ không phải người khác để mục kích mặt này, đây là một mặt mà Thị trường không thể tưởng tượng nổi nhưng lại không thể không tin, không thể không thừa nhận. Nếu nói cải cách là dòng thác, vậy thì không thể không nhìn thấy trong dòng thác cuộn trào mãnh liệt ấy cũng có những vàng thau lẫn lộn, cũng không thể không nhìn thấy những bãi đá ngầm và những vùng nước xoáy. Chính những vùng nước xoáy này đã suýt chút nữa cuốn trôi Thị trường, và nó cũng đã cuốn theo rất nhiều người, theo cả tài sản quốc gia, cả mồ hôi xương máu của công nhân, cuốn vào trong vòng xoáy của sự tham lam vô độ. Bao năm nay, văn học của chúng ta luôn chỉ luẩn quẩn xung quanh cái biên giới của hiện thực trực diện, thậm chí cái "hiện thực trực diện" ấy đã bị thay thế bằng "thế tục trực diện", "thế tục" thay thế cho "hiện thực", dùng những âm ã của "thế tục" để che đậy đi những thay đổi bí mật trong quan hệ "hiện thực", che đậy đi những hành vi hung hăng của lũ đầu trộm đuôi cướp. Còn có người hát vang giai điệu "khoan dung", muốn mọi người "khoan dung" cái gì? Thị trường Lý Cao Thành cuối cùng đã nhận ra một sự thực: "Hủy hoại và lật đổ cải cách, biến lòng nhiệt tình của mọi người với cải cách thành nỗi căm hận cải cách, chính là đám người trước mặt!" "Khoan dung và bỏ qua cho bọn chúng, chính là tội nhân lịch sử muôn đời muôn kiếp!" Đây là một sự thức tỉnh của Thị trường Lý Cao Thành sau khi tận mắt mục kích cái vòng xoáy sâu đen tối, chính sự thức tỉnh này đã khiến ông đưa ra một phán quyết vừa đau khổ vừa dứt khoát.

"Hiện thực" không chỉ là sự rộng ràng của "thế tục", quan trọng hơn, nó là một dạng quan hệ hiện thực. Không dám hé lộ dạng quan hệ hiện thực này dưới sự bao phủ của thế tục hồng trần, văn học chỉ có thể dừng bước ở thứ hiện thực giả dối trên bề mặt thế tục của hiện thực, sẽ xa rời chủ nghĩa hiện thực. Nếu nói hai năm gần đây, trong các sáng tác văn học hình thành một "làn sóng xung kích chủ nghĩa hiện thực", thì, phải nói là, Phán quyết của Trương Bình chính là một tác phẩm quan trọng trong "làn sóng xung kích" ấy. Từ Cuối năm, Nhà máy lớn, Người nghèo, Phá sản, Chia sẻ khó khăn, Trời xanh trên cao, Nhân gian chính đạo, Chủ nhiệm phân xưởng đến Phán quyết, đều có thể nhận ra đặc trưng đầu tiên của "làn sóng xung kích" này chính là "Đôi mắt nhìn hiện thực", nhìn xuyên thấu quan hệ hiện thực dưới màn che của "thế tục".

2. Trên cán cân của lương tâm

Khi đọc Phán quyết, ta đã gặp phải không biết bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu nghi vấn. Quá trình kể chuyện trước sau đều men theo cuộc truy hỏi của các tình thế. Đây là sự truy hỏi của nhà văn Trương Bình, cũng là của Thị trưởng Lý Cao Thành về từng việc từng việc kinh ngạc xảy ra ngay bên cạnh mình, chính điểm này đã cấu thành nên một đặc trưng về lối kể chuyện trong cuốn tiểu thuyết này.

Vậy thì, tác giả rốt cuộc muốn truy hỏi cái gì? Tại sao lại chưa học "thông minh" đã đi học "hồ đồ"? Trong những ngày mọi người trở nên "thông minh" thì còn ai muốn hỏi "vì sao" nữa? Có thể hỏi ra xanh đỏ đen trắng sao? Chẳng phải nói rằng, trước đồng tiền người người bình đẳng sao? "Tiền" chẳng phải là cái "lý" lớn nhất sao? Chẳng phải nói rằng "có lý không tiền có lần mãi cũng chẳng tới" sao? Chẳng phải nói rằng "có tiền có thể gọi ma bắt quỷ" sao? Chẳng phải nói rằng "tôi là lưu manh tôi còn sợ ai" sao? Đây chính là lôgic của Quách Trung Diêu, tổng giám đốc Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, bọn họ đã dựa vào cái lôgic này mà bất chấp kỉ cương phép tắc gặm nhấm tài sản quốc gia và mồ hôi xương máu

công nhân, đã dựa vào cái logic này mà lợi dụng chức quyền biến công hóa tư, biến mình từ những cán bộ Nhà nước, từ những công bộc của nhân dân thành những kẻ tham ô biến chất, những kẻ tư sản giắt lưng bạc triệu, những kẻ ác bá ăn thịt nhân dân. Chỉ vèn vện mười mấy năm thôi, tại sao lại sinh ra một giai cấp như vậy? Logics của bọn họ chính là logic của thời đại, của xã hội chúng ta sao? Bọn họ rất cuộc là những nhà "cải cách" hay là những con sâu đục khoét "cải cách"? Bọn họ huyền vũ dương uy, ăn chơi trác táng, muốn gì được nấy, lẽ nào không thể hỏi một câu "vì sao" cho thứ logic và hành vi của bọn họ? Những việc họ làm là lẽ tất nhiên sao?

Có lẽ mọi người đã nhìn quen rồi, nên ngại hỏi "vì sao"; có lẽ mọi người đã đủ "thông minh" rồi, biết được rằng cái "hồ đồ" hiểm có ấy đã thông ngộ rồi, sự việc không liên quan đến bản thân, ào ào cho xong, hà tất chi cứ phải hỏi rõ "vì sao"? Có lẽ mọi người cảm thấy đã khó lòng hỏi ra kết quả, hỏi cũng bằng không, thà không hỏi còn hơn. Tóm lại, dưới ngòi bút của các nhà văn của chúng ta, rất ít thấy dạng câu hỏi "vì sao" trong những tác phẩm văn học cuối thập niên 70. Văn học dường như chỉ trong một đêm đã tiếp nhận cách nói "tồn tại và hợp lý", để rồi bỏ đi cách châm kim đá và truy vấn đối với hiện thực, đồng thời tình nguyện trốn vào khung trời của "cái tôi" không tranh chấp gì với thời thế. Từ tư thế kể chuyện thừa nhận đến phục tùng, có thể thấy sự nhiệt tình và cảm xúc mạnh mẽ đối với hiện thực của văn học đã nhạt nhòa đi nhiều; từ ôm ấp hiện tại đến rời xa và trốn chạy thực tại, có thể thấy rằng văn học đã dần dần mất đi khả năng xuyên thấu lý tính đối với hiện thực. Chạy trốn và ném bỏ câu hỏi "vì sao" đối với hiện tại, đã cấu thành nên cảnh tượng chán chường, những sự lạnh nhạt với hiện thực và thờ ơ hững hờ với lương tri bởi văn học thiếu sức mạnh tinh thần tổng thể thời kì cuối những năm 90, chứng tỏ sự tan rã trong lập trường văn học, tan rã thành lập trường của "người khách" "bàng quan", mở một mắt, nhắm một mắt, "mông lung trong mắt kẻ say" còn nhìn thấy gì nữa? Cái gì qua rồi sẽ qua, tê liệt hết cảm giác, dường như chỉ biết gào thét, kêu gọi cho một sự "tỉnh ngộ" cuối cùng của nền văn học thế kỉ?

Nhưng, chỉ cần đưa thực trạng này đặt lên cán cân của lương tâm, người có lương tâm sẽ vẫn không thể nào hoàn toàn ngồi yên. Ví dụ, nhân vật chính Lý Cao Thành của Phán quyết khi thực sự hiểu ra tình hình của Công ty tập đoàn Dệt may Trung Dương, hiểu ra hoàn cảnh khó khăn của công nhân và những việc mà giai cấp quan liêu công ty đã làm, ông đã ngạc nhiên, phẫn nộ, không sao bình tĩnh được. Ông do dự, chần chừ, nghĩ trước nghĩ sau, ưu tư trùng trùng, nhưng một lương tâm chưa hề phai mờ đã thôi thúc ông suy nghĩ, truy vấn, tất cả là "vì sao"? Tất cả đều hợp lý, hợp pháp sao? Một bên là ngừng sản xuất và phá sản của doanh nghiệp Nhà nước, một bên là đám công ty tư nhân "ký sinh" trên cơ thể doanh nghiệp Nhà nước; một bên là cuộc sống gian khổ của một lớp công nhân mất việc, một bên là sự vơ vét của "giai tầng" đó "Chỉ đơn thuần vì một người họ Công, một người họ Tư sao?" "Nếu gánh nặng đã quá lớn, vậy có sao lại sinh ra nhiều "vật ký sinh" vừa to vừa nặng như vậy? Sạp hàng quá lớn, sao bên ngoài nó lại mọc ra nhiều sạp hàng mới như vậy? Quản lý quá yếu kém, sao lại làm loạn ra thành thế này? Quyền lực quá nhỏ, sao lại làm ra những việc to gan thế này?... Tại sao lại một kẻ sắp chết còn một kẻ vẫn có thể sống?" "Anh giải thích sao cho tất cả mọi thứ? Giải thích nổi sao? Vì sao? Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?" Hoàn toàn có thể mang tất cả đổ tại xã hội. Đổ tại khách quan, giống như Quách Trung Diêu, đẩy đi rất sạch sẽ gọn gàng ư? Có thể đổ đi như vậy sao? Đổ đi như vậy làm sao trả lời được với mấy vạn công nhân đang đỏ mắt mong chờ ông đây? Là một người cộng sản Đảng, là người đứng đầu một thành phố, trong lòng còn nghĩ đến vấn đề sinh tồn của mấy vạn công nhân, nghĩ đến ổn định xã hội, nghĩ đến trách nhiệm của bản thân, nên ông không thể đứng cùng một hàng với Quách Trung Diêu, không thể giống như Nghiêm Trận mở một mắt nhắm một mắt, trợn bê tông trát kín tường, hoặc bao che cho lũ cường hào ác bá, nhanh chóng cho doanh nghiệp Nhà nước này phá sản là xong. Ông không làm được, không thể lạng lạng đứng nhìn đất nước và công nhân lún sâu trong tổn thất lớn lao để rồi phải thấy hổ thẹn với lòng. Bởi ông vẫn còn có lương tâm, vẫn còn là một Thị trưởng, làm người không thể "vượt quá" giới hạn phi nguyên tắc và giới hạn của thiện ác được, vì vậy, ông không thể đồng lõa

với bọn chúng. Trái lại, tất cả những điều này đã khơi dậy cảm xúc yêu hận trong con người ông, thúc giục ông đứng về phía lợi ích của công nhân, đứng về phía lợi ích quốc gia, đứng về phía chính nghĩa và pháp luật.

Đúng thế, động lực để đặt ra thêm những câu truy vấn cho các hiện tượng xảy ra trong hiện thực chính là lương tâm. Một người mất đi lương tâm cũng sẽ mất đi nguyên tắc thị phi, thậm chí sẽ sa ngã nhuốm chàm. Lịch sử đang phát triển và biến đổi, con người ngoài những đánh giá về lịch sử từ góc độ lịch sử ra, cũng nên có những bình phẩm về lịch sử trên bình diện lương tâm đạo đức. Nếu thừa nhận chúng ta sống trong hiện thực, thừa nhận hiện thực của chúng ta không có ánh sáng, thì văn học sẽ không được từ bỏ trách nhiệm với hiện thực, không được từ bỏ ngọn đuốc tinh thần chiếu rọi cho hiện thực. Ánh sáng không phải từ trên trời rơi xuống, mà nó đến từ lương tri con người, đến từ lương tâm con người. Đặt hiện tại lên cán cân của lương tâm, là đẹp là xấu, là thiện là ác, hãy để nó thể hiện một chút trọng lượng và giá trị của mình, hãy để xấu xa, tà ác, bỉ ổi không có đất dung thân trên cán cân này. Một người, một nhà văn có dám đặt ra những câu truy vấn lý tính với hiện thực hay không, đó cũng chính là sự khảo nghiệm cho lương tâm họ. Xét về mặt ý nghĩa này, Trương Bình đã nhào nặn ra một Thị trưởng trong Phán quyết, những câu truy vấn của người Thị trưởng này cũng chính là một lời an ủi cho lương tâm - đối diện hiện thực, hỏi lòng không then, ông đã đưa ra một lời đáp và sự lựa chọn cho chính lương tâm mình. Giữ vững lương tâm của mình không phải là ai cũng có thể làm được, nhất là trong môi trường hiện thực đâu đâu cũng nhiều cám dỗ. Trên thực tế, cái tầng lớp người trong Phán quyết chẳng phải từng người từng người đều đã mang dấu giá lương tâm của mình rồi sao? Điều này không lạ, cái kì lạ chính là trong hiện thực cuộc sống của chúng ta vẫn tồn tại quan niệm không coi việc đó là nhục nhã mà lại là vinh quang. Người giữ vững lương tâm thường bị coi là "kẻ ngốc", trái lại, những kẻ dám bán cả lương tâm, không từ thủ đoạn vơ vét tiền của lại thường vinh vào tự đắc, không biết xấu hổ nhục nhã giống như đám người Quách Trung Diêu. Loại người không có lương tâm này chính là lũ tiên phong trong việc

làm tan rã tài sản quốc gia, "gây tổn thất cho người khác để kiếm lại cho mình", là đám "anh hùng" làm bại hoại xã hội, là cái gọi là những thế lực tà khí kiểu "tôi là lưu manh, tôi sợ ai". Cuối cùng nhà văn cũng đã khiến đám người này sa lưới luật pháp xã hội, cũng chính là "hành vi bất nghĩa ắt tự chết" - thiên lý bất dung. Nếu đặt đám phần tử tham ô hủ bại này lên cán cân đồng tiền, thì từng khuôn mặt to béo bụng phệ, khí sặc mùi tiền, từng kẻ được gọi là "phú ông", "tai to mặt lớn" ấy sẽ nặng đến nhường nào. Bao năm qua, loài người đã quen với việc dùng cán cân đồng tiền để đo lường giá trị con người, nhưng vì sao không thể thử đặt họ lên trên cán cân lương tâm để đong đếm xem? Họ là ai? Họ từ đâu đến? Còn có chút tình người nào không? Lẽ nào văn học không nên bảo vệ lương tâm loài người, không nên lột trần tội ác của đám cường hào ác bá, mà nên tô son trát phấn cho lũ "sâu bọ" này? Nên miêu tả chúng thành những "anh hùng thời đại" kiểu như "ai phát tài người đó là anh hùng" ư? Rất hiển nhiên, chúng là tội nhân của thời đại này, hoặc như Thị trưởng Lý Cao Thành từng nói, chúng là "kẻ thù" của nhân dân. Và anh hùng chân chính vừa may chính là những người đấu tranh chống lại chúng - Lý Cao Thành và những công nhân bên cạnh ông.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu nói gần hai năm nay, trên văn đàn xuất hiện một "làn sóng xung kích chủ nghĩa hiện thực", thì sự ra đời của Phán quyết chính là một góp phần quan trọng trong "làn sóng xung kích" ấy. Ý nghĩa của nó nằm ở việc đã khắc họa được một cách chính diện mối quan hệ xã hội đang biến đổi; ở việc đã truy hỏi đến cùng giá trị của hiện thực xã hội trên cán cân lương tâm. Hai điểm này đã cấu thành nên tính chất chủ nghĩa hiện thực cho bộ tiểu thuyết này. Mặc dù còn nhiều thiếu sót trong việc kể chuyện và xây dựng nhân vật, còn nhiều thiếu sót trong việc đánh bóng nghệ thuật, nhưng những thiếu sót đó không đủ sức che khuất đi dũng khí nghệ thuật của hiện thực trực diện và cái nhìn xuyên thấu tinh thần lý tính mà bộ tiểu thuyết này mang lại, điều này quả thực rất đáng quý, rất khó có được trong nền văn học hiện nay.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu](#)

[Lời Đáp Của Người Đảng Viên - Lời Tựa Tái Bản](#)

[Một Khúc Chiến Ca Vang Dội Trong Cuộc Chiến Chống Tham Nhũng -](#)

[Lời Nói Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương Kết](#)

[Trọn Đời Trọn Kiếp Viết Vì Bách Tính - Thay Lời Cuối](#)

[Phụ Lục: Khắc Họa Sự Tồn Tại Sâu Sắc Trong Mỗi Quan Hệ Xã Hội -
Bình Thiên Trường Tiểu Thuyết "Phán Quyết"](#)